www.virtual-project.eu

STEPHEN KING

O crimă oribilă.
O investigație
încâlcită.

BESTSELLER
NEW YORK
TIMES

FINALIST
LOCUS 2019

STRĂINUL

ARMADA

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947. Când avea doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor ’50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui – s-a apucat să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery.* Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii şi şi-a publicat primele povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ţinut şi o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuţiune şi artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma record de 400.000 de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem’s Lot.* De acum înainte îşi va consacra viaţa exclusiv creaţiei literare şi, într-o mai mică măsură, producţiei cinematografice. Autor a peste şaizeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit numeroase premii, printre care şi prestigioasa Medalie pentru Contribuţii Deosebite în

Domeniul Literaturii Americane oferită de Naţional Book Foundation.

STEPHEN KING

STRĂINUL

Original: *OUTSIDER* (2018)

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2019 —

Lui Rand şi Judy Holston

„Gândul doar dă iluzia unei orânduieli a lumii
celor îndeajuns de naivi ca să se lase convinşi
de punerea lui în scenă.”

COLIN WILSON – „The Country of the Blind”
eseu filosofic

ARESTAREA
— 14 IULIE —

1

Maşina era una fără însemne, un sedan oarecare, de fabricaţie americană, vechi de câţiva ani. Însă o deconspirau flancul negru al anvelopelor şi cei trei bărbaţi dinăuntru. Cei doi de pe locurile din faţă purtau uniforme albastre. Cel din spate era mare cât o casă şi era îmbrăcat în costum. Pe trotuar erau doi băieţi de culoare, unul cu piciorul sprijinit de un skateboard portocaliu şi zgâriat rău de tot; celălalt, cu o placă de culoarea limetei sub braţ. Cei doi puşti au văzut maşina intrând în parcarea Complexului Estelle Barga, după care s-au uitat unul la celălalt.

Un puşti a spus:

— Gaborii![1]

Celălalt a spus:

— Nu zău!

Au tulit-o amândoi fără alte deliberări, împingându-se cu piciorul liber în asfalt. Regula era una foarte simplă: când gaborii apar, e timpul ca tu să dispari. Părinţii îi învăţaseră că vieţile oamenilor de culoare contează, însă nu neapărat şi din punctul de vedere al gaborilor. Pe terenul de baseball, spectatorii începuseră să ovaţioneze şi să bată ritmic din palme când echipei Dragonii Aurii, din Flint City, i-a venit rândul să lovească, la finalul reprizei a noua.

Cei doi băieţi nici nu s-au uitat înapoi.

2

Declaraţia domnului Jonathan Ritz (10 iulie, 9:30 p.m., înregistrată de domnul detectiv Ralph Anderson)

Det. Anderson: Ştiu că sunteţi tulburat, domnule Ritz, este perfect normal să fiţi, dar trebuie să aflu exact ce aţi văzut mai devreme.

Ritz: N-o să-mi iasă din cap. Niciodată. Cred că mi-ar face bine o pastilă. Poate un Valium. Nu folosesc aşa ceva, dar sunt sigur că m-aş simţi mai bine dacă aş lua un calmant acum. Încă mai am inima în gât. Anunţaţi-i pe criminalişti că, dacă o să găsească vomă la locul crimei, şi sunt convins că o să găsească, este a mea. Şi nu-mi e deloc ruşine. Oricine ar fi dat la boboci dacă ar fi văzut ce-am văzut eu.

Det. Anderson: Sunt convins că vă va prescrie un doctor ceva ca să vă calmaţi după ce vom termina aici. Cred că voi putea să aranjez ceva în sensul ăsta. Numai că acum vreau să aveţi mintea limpede. Mă înţelegeţi, da?

Ritz: Da. Desigur.

Det. Anderson: Povestiţi-mi absolut tot ce aţi văzut şi nu vă mai cer nimic altceva. Puteţi să faceţi asta, domnule?

Ritz: Da, pot. Am ieşit să-l plimb pe Dave pe la şase. Era plimbarea de seară. Dave este căţelul nostru, din rasa beagle. Ia cina la cinci. Eu şi cu soţia mea cinăm la cinci şi jumătate. În jur de şase, Dave este pregătit să-şi rezolve treburile – adică Treaba Mică şi Treaba Mare. Eu îl scot la plimbare, iar Sandy, nevastă-mea, spală vasele. Noi doi suntem de părere că o diviziune corectă a muncii este extrem de importantă în orice căsnicie, mai ales după ce ţi-au crescut copiii şi au plecat de acasă. Bat câmpii, nu-i aşa?

Det. Anderson: Nu-i nimic, domnule Ritz. Vă rog, povestiţi-mi în felul dumneavoastră cum a fost.

Ritz: Nu, te rog să-mi zici Jon. Nu suport să mi se spună „domnule Ritz”. Mi se pare că sună ca atunci când mesteci un biscuit din ăla uscat şi fără gust. Aşa-mi ziceau copiii la şcoală: Ritz-Biscuit.

Det. Anderson: Bine. Deci vă plimbaţi câinele…

Ritz: Aşa. Şi, la un moment dat, a luat urma unui miros – presupun că era mirosul morţii – şi eu a trebuit să ţin lesa cu amândouă mâinile, cu toate că Dave e un câine de talie mică. Voia să ajungă la sursa mirosului ăluia. La…

Det. Anderson: O clipă, hai să ne întoarcem puţin. Spuneţi că aţi plecat de la locuinţa dumneavoastră de la adresa Mulberry Avenue, numărul 249, la ora şase…

Ritz: Poate niţel mai devreme. Dave şi cu mine am luat-o în jos, până la prăvălia lui Gerald, băcănia aia de la colţ, unde se vând doar alimentele-alea de fiţe; după aia am urcat pe Barnum Street şi după aia am intrat în Parcul Figgis. Îl ştiţi, nu? Puştii îi zic Parcul Sifilis. Îşi imaginează că adulţii nu-i ascultă, dar se cam înşală.

Det. Anderson: Pe aici vă plimbaţi în mod obişnuit seara?

Ritz: O, nu neapărat. Câteodată mai schimbăm traseul, ca să nu ne plictisim. Numai că ajungem mereu în parc, pentru că acolo Dave are ce să miroasă. Acolo e şi o parcare, dar la ora aia e goală. Numai să nu fie vreun meci de tenis între băieţii de la liceu. În seara asta n-a fost niciun meci, că plouase mai devreme şi terenurile sunt cu argilă. În parcare nu era decât o dubiţă albă.

Det. Anderson: O dubă de marfă?

Ritz: Da. Fără geamuri şi doar cu uşi duble în spate. Genul ăla de dubiţă pe care-l folosesc firmele mici ca să-şi care produsele. S-ar putea să fi fost un Ford Econoline, da' nu bag mâna-n foc.

Det. Anderson: Avea pe ea vreun nume de firmă? Cum ar fi „Aer Condiţionat de la Sam" sau „Termopane de la Bob"? Ceva?

Ritz: Nu, ţţţ! Nimicuţa. Da' pot să-ţi zic că era murdară. Nespălată cam de multă vreme. Şi avea roţile pline cu noroi, probabil de la ploaie. Dave i-a mirosit cauciucurile şi după aia ne-am dus pe o potecă cu pietriş, printre pomi. După vreo patru sute de metri, sau cam aşa ceva, Dave a început să latre ca dementul şi s-a năpustit în tufele de pe dreapta. Luase urma mirosului, înţelegi? Mai să-mi smulgă lesa din mână. Am încercat să-l trag, da' n-a vrut să vină înapoi, doar s-a trântit pe burtă şi a început să sape în pământ. Şi nu se mai oprea din lătrat. Aşa că am blocat lesa – am una din alea retractabile, foarte bune – şi m-am dus după el. Nu prea mai are treabă cu veveriţele ca pe vremea când era căţeluş, da' am crezut că luase urma vreunui raton. Am vrut să-l fac să se întoarcă la mine, indiferent dacă voia sau nu, că toţi câinii trebuie să ştie cine-i şeful, şi chiar atunci am văzut primii stropi de sânge. Pe o frunză de mesteacăn, cam la nivelul pieptului, adică la un metru şi cincizeci deasupra solului. Sau cam aşa ceva. Mai încolo era altă picătură pe altă frunză şi după aia o grămadă de sânge împroşcat pe nişte tufe. Sânge proaspăt. Nu apucase să se usuce. Dave n-a băgat în seamă tufa aia, da' tot a vrut să meargă mai departe. Încă ceva, înainte să uit! Cam tot atunci am auzit că porneşte un motor undeva, în spate.

Poate nu mi-ar fi atras atenţia, da' bârâia cam tare, probabil că i se defectase amortizorul de zgomot. Huruia, horcăia… înţelegi ce vreau să zic?

Det. Anderson: Îhî. Da, înţeleg.

Ritz: Nu pot să jur că era duba aia albă şi nici nu m-am întors pe acolo, aşa că nu ştiu dacă plecase sau nu. Da' pun pariu că plecase. Ştii ce înseamnă asta?

Det. Anderson: Spuneţi-mi ce credeţi dumneavoastră că înseamnă.

Ritz: Că poate a stat cu ochii la mine. Asasinul. S-a ascuns printre pomi şi s-a uitat la mine. Numai când mă gândesc la asta mă trec toţi fiorii. Când mă gândesc acum, asta vreau să zic. Pentru că atunci eram mult prea obsedat de tot sângele ăla. Plus că mai trebuia să-l ţin bine pe Dave, care voia să-mi smulgă braţul din umăr. Nu mi-e ruşine să mărturisesc că începusem să mă cam sperii. Nu sunt un tip prea solid şi, chiar dacă încerc să mă menţin în formă, am trecut bine de şaizeci de ani. Da' nici măcar la douăzeci nu eram cine ştie ce forţos. Da' trebuia să văd ce se întâmplase. Poate era cineva rănit.

Det. Anderson: Atitudine foarte lăudabilă. Cam cât credeţi că era ora atunci când aţi dat cu ochii de dâra aceea de sânge?

Ritz: Nu m-am uitat la ceas, da' zic că era şase şi douăzeci. Poate şi douăzeci şi cinci. L-am lăsat pe Dave s-o ia înainte, da' blocasem lesa. Am dat crengile la o parte ca să treacă pe dedesubt, că are picioarele micuţe. Ştii ce se zice despre căţeii din rasa beagle, nu? Că au o ţinută elegantă, da' sunt cam pitici. Aşa, şi Dave lătra ca un dement. Am ajuns într-un luminiş, un fel de… nu ştiu cum să zic, un loc unde se ascund fetele şi băieţii ca să se pupe şi să se pipăie niţel. În mijloc era o bancă din granit, plină cu sânge. Tare mult sânge. Şi mai mult dedesubt. Cadavrul era alături, pe iarbă. Sărmanul băiat. Stătea cu capul întors spre mine şi avea ochii deschişi… da' nu i se mai vedea gâtul. În locul lui era o gaură roşie. Blugii şi chiloţii îi erau daţi jos, până la glezne. Şi am văzut ceva… cred că o creangă uscată… care-i ieşea din… din… în fine, ştii ce vreau să spun.

Det. Anderson: Ştiu, dar trebuie să spuneţi dumneavoastră, ca să se consemneze în declaraţie, domnule Ritz.

Ritz: Stătea întins pe burtă şi craca aia îi ieşea din fund. Şi era plină de sânge. Creanga, adică. Era parţial jupuită şi se vedea urma unei mâini pe ea. Foarte clar se vedea. Dave nu mai lătra, a început să urle, bietul de el, şi zău că nu ştiu cine ar fi în stare de aşa ceva. Probabil un nebun, unu' cu probleme foarte grave la cap. O să-l prindeţi, domnule detectiv Anderson?

Det. Anderson: O, da. O să-l prindem.

3

Parcarea Estelle Barga, aproape la fel de mare ca aceea de la supermarketul Kroger, unde în după-amiezile de sâmbătă îşi făceau cumpărăturile Ralph Anderson şi soţia lui, era plină în seara aceasta de iulie. Multe dintre maşini aveau autocolante cu logoul Dragonilor Aurii, iar pe câteva geamuri din spate fuseseră scrise o grămadă de sloganuri exuberante: A SOSIT VREMEA VICTORIEI; DRAGONII ÎI VOR FRIGE PE URŞI; CAP CITY, PREGĂTEŞTE-TE CĂ VENIM; ANUL ĂSTA E RÂNDUL NOSTRU. De pe terenul cu nocturna pornită (deşi mai era până să se însereze de-a binelea) se auzeau urale şi aplauze pe un anumit ritm.

Troy Ramage, de douăzeci de ani în poliţie, era la volanul maşinii fără însemne. Conducea încet pe lângă spaţiile ocupate ale parcării şi spuse:

— Ori de câte ori vin aici, mă întreb cine naiba a fost Estelle Barga asta.

Ralph nu-i răspunse. Avea muşchii încordaţi, pielea fierbinte, iar pulsul i-o luase razna rău de tot. Arestase o mulţime de infractori de-a lungul anilor, numai că acum era altă situaţie. Extrem de neplăcută. Şi personală. Asta era cel mai rău – că îl afecta personal. Ştia bine că nu ar fi trebuit să participe la această acţiune, dar, în urma ultimei tranşe de reduceri bugetare, rămăseseră doar trei detectivi cu normă întreagă pe statul de plată al poliţiei din Flint City. Iar Jack Hoskins era în concediu, plecat la pescuit la naiba-n praznic – adio şi n-am cuvinte, amice! Betsy Riggins, care ar fi trebuit deja să intre în concediu de maternitate, urma să dea o mână de ajutor poliţiei statale în legătură cu un alt aspect al acţiunii din această seară.

Spera din suflet să nu se fi pripit. Chiar cu câteva ore în urmă, în timpul şedinţei de dinainte de demararea acţiunii, îi mărturisise această temere procurorului din Flint City, Bill Samuels. Procurorul

era cam tinerel pentru funcţia pe care o ocupa – doar treizeci şi cinci de ani – însă compensa prin faptul că făcea parte din partidul aflat la putere şi dădea dovadă de o mare siguranţă de sine. Nu infatuat, ca să fim bine înţeleşi. Dar cu siguranţă extrem de zelos.

— Mai sunt nişte detalii pe care aş vrea să le lămuresc, a spus Ralph. Nu cunoaştem întreaga conjunctură. Şi precis că va spune că are alibi. Precis. Nu cred că va renunţa la asta.

— Treaba noastră este să-i demontăm alibiul, a răspuns Samuels. Ştii bine că putem s-o facem.

Ralph nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Era convins că descoperiseră identitatea criminalului, dar tot ar fi dorit să poată face o anchetă mai amănunţită înainte să recurgă la o asemenea măsură extremă. Să găsească toate punctele slabe din alibiul nenorocitului ăluia, să-i demonteze mărturia cuvânt cu cuvânt şi abia *după aia să-l aresteze.* Aceasta ar fi fost procedura corectă în majoritatea cazurilor. Dar nu şi în acesta.

— Din trei motive, a spus Samuel. Eşti pregătit să le auzi?

Ralph a dat din cap. La urma urmei, trebuia să colaboreze cu individul ăsta.

— Unu, oamenii din oraşul acesta, mai cu seamă cei care au copii mici, sunt îngroziţi şi furioşi. Vor să-l vadă cât mai repede arestat pe criminal, ca să se poată simţi din nou în siguranţă. Doi, probele noastre sunt incontestabile. Este cel mai solid caz pe care l-am văzut vreodată. De acord?

— Da.

— Aşa, vezi? Acu’ vine numărul trei. Cel mai tare din parcare, a anunţat Samuels, aplecându-se conspirativ spre el. Nu avem de unde şti acum dacă a mai comis asemenea fapte şi în trecut – deşi, dacă a mai comis, probabil că le vom descoperi atunci când vom începe să săpăm mai adânc dar este absolut sigur că a comis una acum. S-a dezlănţuit. Şi-a dat frâu liber pornirilor animalice. Şi odată ce a făcut-o…

— Ar putea s-o facă din nou, i-a luat Ralph vorbele din gură.

— Corect! Sigur, nu-i cel mai probabil scenariu atât de curând după asasinarea lui Peterson, dar se poate întâmpla. Ce Dumnezeu, doar stă mereu în preajma copiilor! A băieţilor de vârste fragede. Lasă la o parte că ne vom pierde slujbele, dar n-o să ne-o iertăm niciodată dacă ar omorî încă unul dintre ei.

Ralph îşi făcea reproşuri că nu-şi dăduse seama mai devreme de pornirile individului. Absurd! Că doar nu puteai să te duci la grătarul organizat la finalul sezonului de baseball, să te uiţi în ochii omului şi să te prinzi imediat că se gândeşte să comită o faptă de nedescris – că îşi cultivă cu grijă gândul acesta. Absurd sau nu, tot îl mustra conştiinţa.

Acum, aplecându-se printre cei doi poliţişti de pe locurile din faţă, Ralph spuse:

— Uite acolo! Vezi dacă e liber vreun loc pentru persoanele cu handicap.

Tom Yates, care stătea în dreapta, se împotrivi ideii:

— Două sute de dolari amendă, şefu’.

— Cred că de data asta avem voie, răspunse Ralph.

— Glumeam.

Neavând niciun chef de vorbele de duh cu tentă poliţienească, Ralph nu mai spuse nimic.

— În faţă e zona pentru invalizi, anunţă Ramage. Şi văd două locuri libere.

Parcă pe unul dintre ele şi cei trei bărbaţi coborâră din maşină. Ralph observă că Yates îşi desface clapeta tocului în care îşi ţinea Glockul şi clătină repede din cap.

— Eşti nebun? Tre’ să fie o mie cinci sute de oameni la meciul ăsta.

— Păi, dacă fuge?

— Atunci, ai să fugi după el şi ai să-l prinzi.

Ralph se sprijini de capota maşinii fără însemne şi privi după cei doi poliţişti din Flint City, care se îndreptau spre terenul de joc, lumini şi tribunele

pline, de unde se auzeau tot mai tare uralele şi aplauzele. Luase împreună cu Samuels decizia de a-l aresta cât mai repede pe ucigaşul lui Peterson (chiar dacă avea rezervele lui în această privinţă). Însă arestarea pe teren şi chiar în timpul meciului fusese exclusiv ideea lui.

Ramage se uită în urmă.

— Tu nu vii?

— Nu. Arestaţi-l voi şi citiţi-i drepturile răspicat şi foarte tare, după care aduceţi-l aici. Când plecăm, tu ai să stai în spate cu el, Tom. Eu mă aşez în faţă, lângă Troy. Bill Samuels aşteaptă să-i dau un semn şi se va duce direct la secţie. Ăsta-i joc de echipă. De arestat însă, îl arestaţi voi doi.

— Da' este cazul tău! protestă Yates. De ce nu vrei să fii tu ăla care-l saltă pe nenorocit?

Fără să-şi schimbe poziţia şi fără să-şi desfacă braţele încrucişate la piept, Ralph îi răspunse:

— Pentru că individul care l-a violat pe Frankie Peterson cu o cracă de pom şi i-a tăiat gâtul mi-a antrenat fiul vreme de patru ani – doi în Liga Piticilor şi doi în Liga Mică. Omul ăsta şi-a pus mâinile alea scârboase pe copilul meu, când i-a arătat cum să ţină bâta. Nu ştiu dacă aş reuşi să mă stăpânesc.

— Am priceput, zise Troy Ramage, pornind din nou spre terenul de joc împreună cu Yates.

— Încă ceva.

Cei doi poliţişti se întoarseră cu faţa la el.

— Puneţi-i cătuşele chiar acolo. Şi nu în spate, ci în faţă.

— Da' nu aşa zice la regulament, şefu', spuse Ramage.

— Ştiu şi nu-mi pasă. Vreau să-l vadă toată lumea cum e scos de pe teren în cătuşe. Pricepi?

După ce Ramage şi Yates au plecat, Ralph şi-a desprins mobilul de la centură. Avea numărul lui Betsy Riggins pe lista de apelare rapidă.

— Ai ajuns?

— Da. Am parcat în faţa casei. Sunt cu patru colegi de la poliţia statală.

— Mandat de percheziţie?

— Îl am chiar în mână.

— Bun.

Tocmai voia să încheie convorbirea, când îi trecu alt gând prin minte.

— Auzi, Bets? Când trebuie să naşti?

— Ieri. Aşa că ai face bine să termini cât mai repede, răspunse ea. Şi închise.

4

Declaraţia doamnei Arlene Stanhope (12 iulie, 1:00 p.m., înregistrată de domnul detectiv Ralph Anderson)

Stanhope: O să dureze mult, domnule detectiv?

Det. Anderson: Deloc. Doar să-mi spuneţi ce aţi văzut în după-amiaza zilei de marţi, 10 iulie. Atâta tot.

Stanhope: Bine. Tocmai ieşeam din Băcănia cu Delicatese a lui Gerald. Mereu îmi fac cumpărăturile acolo marţea. Sigur, toate sunt mai scumpe la Gerald, dar nu mă mai duc la supermarket de când nu mai şofez. Am renunţat la permisul de conducere la un an după moartea soţului meu, pentru că nu mai aveam încredere în reflexele mele. Am şi avut vreo două accidente. Nimic grav, doar nişte tamponări, dar mi-a fost de ajuns. Băcănia lui Gerald e la două străzi de apartamentul în care locuiesc de când am vândut casa, plus că doctorul meu zice că-mi face bine mersul pe jos. La inimă îmi face bine. Şi tocmai ce ieşeam de acolo cu trei plase în cărucior – că doar atât îmi mai pot permite să cumpăr, de când au crescut atât de mult preţurile, mai ales la carne. Nici nu mai ţin minte când am mâncat ultima oară bacon… şi atunci l-am văzut pe băiatul ăla, pe Peterson.

Det. Anderson: Sunteţi sigură că băiatul pe care l-aţi văzut era Frank Peterson?

Stanhope: Da, categoric, Frank era. Bietul copil. Atât de rău îmi pare de el, dar acum este în ceruri şi nu mai simte nicio durere. Asta-i o consolare. Ştiţi că sunt doi fraţi Peterson, amândoi roşcovani, cu părul ăla oribil de culoarea morcovului, dar celălalt – mi se pare că Oliver îl cheamă – e cu cel puţin cinci ani mai mare. Ne aducea ziarul. Frank are o bicicletă, una din alea cu ghidonul înalt şi cu şaua îngustă şi mai lungă…

Det. Anderson: I se spune „şa-banană”.

Stanhope: I s-o fi spunând, eu nu am de unde să ştiu. Ştiu doar că era verde-deschis, ca lămâile alea mici şi rotunde – urâtă culoare, dacă mă întrebaţi pe mine. Şi şaua avea un abţibild pe care scria Liceul Flint City. Numai că sărmanul băieţel n-o să mai ajungă la liceu, nu? Bietul de el.

Det. Anderson: Doriţi să facem o pauză, doamnă Stanhope?

Stanhope: Nu, vreau să terminăm. Trebuie să mă duc acasă şi să-mi hrănesc pisica. Îi dau mereu să mănânce la ora trei şi îi e foame,

mititica. Plus că se întreabă pe unde sunt. Dar aveţi să-mi daţi un şerveţel? Precis că arăt ca vai de capul meu. Mulţumesc.

Det. Anderson: Aţi fost în stare să vedeţi abţibildul de pe şaua de la bicicleta lui Frank Peterson, pentru că…?

Stanhope: Pentru că nu stătea pe ea. O ducea de ghidon prin parcarea Băcăniei lui Gerald. Lanţul era rupt şi atârna pe jos.

Det. Anderson: Aţi observat cumva şi cu ce era îmbrăcat?

Stanhope: Cu un tricou cu o trupă de rock. Nu mă pricep la muzica asta, aşa că nu pot să vă spun care era. Îmi pare rău că nu am cum să vă ajut, poate este ceva important. Dar ştiu că purta o şapcă a echipei Rangers. Şi-o dăduse mai spre ceafă şi i se vedea părul. Ăştia cu părul roşu chelesc foarte devreme, aşa să ştiţi. Acum a scăpat de grija asta, nu? Of, mare păcat! Mă rog. Şi am mai văzut şi o dubiţă albă, dar foarte murdară, parcată în capătul celălalt. Şi din ea a coborât un bărbat, care s-a apropiat de Frank. Era…

Det. Anderson: Vom ajunge şi la asta, dar mai întâi vă rog să-mi spuneţi mai multe despre dubiţa aceea. Era modelul fără geamuri?

Stanhope: Da.

Det. Anderson: Avea ceva scris pe ea? Vreun nume de firmă sau ceva în genul ăsta?

Stanhope: Eu n-am văzut nimic.

Det. Anderson: În regulă, acum să revenim la bărbatul pe care l-aţi văzut, doamnă Stanhope. L-aţi recunoscut?

Stanhope: Bineînţeles. Era Terry Maitland. Pe Domnul Antrenor T. îl cunoaşte toată lumea din cartierul de vest. Până şi elevii de liceu tot aşa îi spun. Ştiţi că e profesor de engleză acolo, da? A fost coleg cu soţul meu. I se zice Domnul Antrenor T. pentru că antrenează echipa de baseball din Liga Mică şi echipa noastră din Liga Oraşelor atunci când se termină meciurile din Liga Mică. Şi toamna îi antrenează pe băieţii care vor să joace fotbal. Şi liga aia se cheamă cumva, dar nu mai ţin minte.

Det. Anderson: Dacă nu vă deranjează, aş vrea să ne întoarcem la ce aţi văzut marţi după-amiază…

Stanhope: Nu mai sunt multe de spus. Frank a vorbit ceva cu Domnul Antrenor T. şi i-a arătat lanţul rupt. Domnul Antrenor T. a dat din cap şi a deschis uşa din spatele dubei, care precis nu era a lui…

Det. Anderson: De ce spuneţi asta, doamnă Stanhope?

Stanhope: Pentru că plăcuţa cu numărul era portocalie. Nu ştiu din care stat era, că nu mai văd la distanţă la fel de bine ca pe vremuri, dar ştiu că plăcuţele din Oklahoma sunt cu albastru şi alb. În orice caz, n-am reuşit să văd prea multe în spatele dubiţei, cu excepţia

unui obiect lung şi verde care semăna cu o trusă de scule. Asta era, domnule detectiv?

Det. Anderson: Şi ce s-a mai întâmplat după aceea?

Stanhope: Domnul Antrenor T. a pus bicicleta lui Frank în spatele dubiţei şi a închis uşa. După aia s-a dus la portiera din stânga şi Frank s-a dus la cea din dreapta. S-au urcat amândoi şi dubiţa a plecat pe Mulberry Avenue. M-am gândit că Domnul Antrenor T. are de gând să-l ducă pe băiat acasă. Normal că asta mi-am imaginat. La ce altceva să mă fi gândit? Terry Maitland locuieşte de aproape douăzeci de ani în cartier, are o familie frumoasă, o soţie şi două fete… vreţi să îmi mai daţi un şerveţel, vă rog? Mulţumesc. Mai avem mult?

Det. Anderson: Nu, aproape am terminat şi vreau să vă spun că ne-aţi fost de mare ajutor. Înainte să începem să înregistrăm, parcă ziceaţi că era în jur de ora trei?

Stanhope: Trei fix. Am auzit cum bătea ceasul de la primărie chiar atunci când ieşeam cu căruciorul din magazin. Voiam să mă grăbesc acasă şi să-mi hrănesc pisicuţa.

Det. Anderson: Şi sunteţi convinsă că băiatul pe care l-aţi văzut, băiatul cu păr roşcat, era Frank Peterson.

Stanhope: Da. Familia Peterson locuieşte la câteva case de mine. Ollie îmi aducea ziarul pe vremuri. Îi văd mereu pe băieţii ăştia.

Det. Anderson: Şi bărbatul, cel care a pus bicicleta în spatele dubei, s-a urcat la volan şi a plecat împreună cu Frank Peterson, era Terence Maitland, căruia i se mai spune şi Domnul Antrenor Terry sau Domnul Antrenor T.?

Stanhope: Da.

Det. Anderson: Sunteţi sigură.

Stanhope: O, da!

Det. Anderson: Vă mulţumim, doamnă Stanhope.

Stanhope: Cine să-şi imagineze că Terry e capabil de aşa ceva? Credeţi că au mai fost şi alte victime?

Det. Anderson: Vom vedea ce mai aflăm pe parcursul anchetei.

5

Deoarece toate meciurile din Liga Oraşelor se jucau pe Stadionul Estelle Barga, cu cel mai mare teren de baseball din district şi unicul care avea instalaţie pentru meciurile în nocturnă –, echipa considerată gazdă se stabilea după ce arbitrul dădea cu banul. Terry Maitland a ales pajura, aşa cum făcea mereu – superstiţie moştenită pe vremuri de la antrenorul lui din Liga Oraşelor – şi pajură a ieşit.

„Nu-mi pasă în care parte a terenului jucăm, pur şi simplu îmi place să ştiu că am noroc”, obişnuia el să le spună băieţilor pe care-i antrena.

Şi acum chiar avea nevoie de noroc. Era a doua jumătate a ultimei reprize din această semifinală, iar Urşii conduceau cu un singur punct. Dragonii Aurii mai aveau o singură lovitură, dar primele trei baze erau ocupate de jucători din ofensivă. Dacă nu ar alerga cum trebuie, dacă mingea ar fi lovită aiurea, dacă mingea ar ajunge în teren, dar jucătorii ar fi eliminaţi, atunci meciul se va termina la egalitate. În timp ce o lovitură ţintită între baze le-ar aduce victoria. Spectatorii făceau o hărmălaie teribilă: băteau din palme, băteau şi din picioare în tribunele din metal şi urlau în delir, atunci când micuţul Trevor Michaels a păşit pe careul destinat jucătorilor care lovesc cu stânga. Casca pe care o purta era cea mai mică din tot vestiarul, însă tot îi cădea peste ochi şi trebuia s-o tot împingă în sus. Şi îşi legăna nervos bâta încolo şi încoace.

Terry se gândise să-l păstreze pe băiat drept rezervă, dar, chiar dacă nu avea decât un metru cincizeci şi puţin înălţime, puştiul reuşise să ajungă fără probleme de mai multe ori la prima bază. Şi, cu toate că nu trimitea mingea în afara terenului, uneori era în stare s-o lovească destul de bine. Nu prea des, dar reuşea. Dacă Terry l-ar fi pus pe banca rezervelor, bietul băiat ar fi fost umilit tot anul de colegii lui de şcoală. Pe de altă parte, o singură lovitură în teren dacă reuşea, urma să aibă despre ce

povesti tot restul vieţii la bere cu prietenii. Terry ştia prea bine cum stă treaba. O păţise şi el, odată ca niciodată, în vechime, înainte ca baseballul să se joace cu bâte din aluminiu.

Aruncătorul de la Urşi, un adevărat tun, îşi luă elan şi azvârli mingea fix în centrul plăcii. Cu ochi mari de spaimă, Trevor o urmări cum trece pe lângă el. Arbitrul anunţă prima ratare. Mulţimea gemu prelung.

Gavin Frick, antrenorul secund, se plimba încoace şi încolo prin faţa băieţilor de pe bancă, cu fişele de joc rulate în mână (de câte ori l-a rugat Terry să nu mai facă asta?). Tricoul XXL al Dragonilor Aurii îi plesnea pe burta de mărimea XXXL – cel puţin. Şi stropi grei de transpiraţie îi şiroiau pe obrajii bucălaţi.

— Sper că n-a fost o greşeală să-l trimiţi pe Trevor la bătaie, Ter, spuse el. Îmi pare speriat de moarte şi nu cred că ar fi în stare să nimerească mingea aia nici cu o rachetă de tenis.

— Vedem noi, răspunse Terry. Am o presimţire bună.

Aruncătorul de la Urşi se răsuci şi lansă o altă ghiulea, însă aceasta aterizâ în ţărână, chiar în faţa careului. Spectatorii se ridicară în picioare când Baibir Patel, Dragonul Auriu de la baza a treia, o luă la fugă. Dar nu apucă să facă decât câţiva paşi, că mingea ricoşă din pământ şi sări în mănuşa jucătorului de la prindere. Mulţimea se aşează la loc cu un oftat dezamăgit. Jucătorul de la prindere se întoarse cu faţa spre baza a treia, iar Terry reuşi să-i citească expresia chiar dacă băiatul purta masca de protecţie: *Încearcă numai*, *amice!* Baibir nu mai încercă nimic.

Următoarea minge aruncată a fost pe lângă ţintă, dar Trevor încercă să o lovească.

— Anunţă a treia ratare, Fritz! se auzi o voce de tunet din tribune – aproape sigur aparţinând tatălui aruncătorului de ghiulele, pentru că puştiul s-a uitat imediat în direcţia respectivă. Anunţă *rataaareaaa!*

Trevor nici n-a mai încercat să lovească mingea următoare, care a trecut foarte aproape de el, dar pe care arbitrul a declarat-o lovitură ratată – şi acum au gemut suporterii Urşilor. Cineva îi sugeră arbitrului să-şi facă ochelari. Altcineva aduse vorba despre un câine pentru nevăzători.

Terry era aproape convins că soarta Dragonilor avea să depindă de următoarea aruncare. Fie vor ajunge să joace împotriva Panterelor în finala pe oraş şi vor intra în campionatul naţional, ale cărui meciuri erau televizate. Fie vor pleca frumuşel acasă şi se vor mai întâlni o singură dată, la grătarul din curtea familiei Maitland, cum era tradiţia la finalul fiecărui sezon.

Se întoarse ca să se uite la Marcy şi la fete. Stăteau pe şezlonguri în locul lor obişnuit, din spatele gardului de lângă careul de bătaie. Fiicele îi flancau soţia ca două suporturi pentru cărţi drăgălaşe foc. Toate trei îi făceau semne că îi ţin pumnii. Îşi ridică şi el degetele mari, le zâmbi şi le făcu cu ochiul, cu toate că nu se prea simţea în apele lui. Şi nu doar din cauza meciului. Nu se mai simţea în apele lui de ceva vreme.

Surâsul de răspuns al lui Marcy păli şi se stinse. O expresie contrariată îi luă locul. Se uita la stânga şi-i făcea şi lui semne să se uite în direcţia aceea. Terry se întoarse şi văzu doi poliţişti care veneau cu pas hotărât spre el, pe lângă baza a treia unde se afla antrenorul Barry Houlihan.

— *Time-out, time-out!* răcni arbitrul de la bătaie, oprindu-l pe aruncătorul Urşilor tocmai când acesta îşi lua avânt să azvârle.

Trevor Michaels păşi în afara careului, cu o expresie de mare uşurare pe chip, sau cel puţin aşa i se păru lui Terry. Mulţimea din stadion amuţise, cu ochii la cei doi poliţişti. Unul dintre ei duse mâna la spate. Celălalt stătea cu degetele sprijinite de patul revolverului de serviciu din tocul de la centură.

— *Ieşiţi de pe teren!* răcnea mai departe arbitrul. *Afară de pe teren!*

Troy Ramage şi Tom Yates s-au făcut că nu-l aud. Au coborât în locul improvizat unde se afla banca de rezerve a Dragonilor, trei coşuri cu diverse piese de echipament şi o găleată cu mingi murdare, folosite la antrenament, şi s-au dus glonţ spre Terry. Ramage a scos o pereche de cătuşe de la spatele centurii. Mulţimea de spectatori a fost străbătută de un freamăt de nedumerire amestecată cu un strop de curiozitate de mahala: *Uuuu!*

— Hei, domnilor! strigă Gavin, repezindu-se spre ei (şi aproape împiedicându-se de mănuşa aruncată de Richie Gallant). Avem un meci de disputat aici!

Clătinând din cap, Yates îl împinse, împiedicându-l să se apropie de Terry. Urşii renunţaseră la poziţiile defensive, la bâte şi la mănuşi şi acum urmăreau nedumeriţi scena din faţa lor. Jucătorul de la prindere se duse lângă cel de la bătaie şi rămaseră amândoi între careul de bătaie şi cel de aruncare.

Terry îl cunoştea pe poliţistul cu cătuşele: uneori venea cu fratele lui toamna, la meciurile din Liga Pop Warner[2].

— Troy? Ce-i asta? Ce se întâmplă?

Chipul antrenorului nu exprima nimic altceva decât o consternare reală, numai că Ramage lucra în poliţie încă de la începutul anilor nouăzeci şi ştia bine că infractorii erau maeştri în arta prefăcătoriei: *Cine, eu?* Iar tipul ăsta era unul dintre cei mai răi. Îşi aminti instrucţiunile lui Anderson şi (fără să se jeneze câtuşi de puţin) ridică vocea ca să fie auzit de toţi spectatorii, al căror număr va fi estimat la 1588 în ziarele din ziua următoare.

— Terence Maitland, eşti arestat pentru asasinarea lui Frank Peterson.

Alt *Uuuu* dinspre tribune, mai puternic acum, ca o rafală năprasnică de vânt.

Terry se încruntă la Ramage. Înţelegea cuvintele – cuvinte simple, în limba engleză, care formau o propoziţie declarativă – şi ştia cine era Frankie Peterson şi ce păţise, însă îi scăpa *sensul.* Aşa că nu reuşi să spună decât:

— Ce? Faci mişto de mine?

Şi chiar în momentul acela l-a fotografiat reporterul de la *Apelul din Flint City,* iar poza a apărut a doua zi pe prima pagină a ziarului. Fusese surprins cu gura căscată, cu ochii şi mai căscaţi şi cu părul vâlvoi în jurul şepcii Dragonilor Aurii. Şi părea foarte obosit şi foarte vinovat.

— *Ce* ai zis?

— Întinde mâinile, te rog!

Terry îşi privi soţia şi fiicele, care încremeniseră pe şezlongurile din spatele gardului din sârmă şi se uitau şocate la el. Groaza avea să urmeze. Baibir Patel plecă de la baza a treia şi se îndreptă spre banca rezervelor. Îşi scoase din mers casca şi acum i se vedea părul negru, încâlcit şi plin de transpiraţie. Terry observă că puştiul începuse să plângă.

— Întoarce-te! strigă după el Gavin. Nu s-a terminat meciul!

Însă Baibir rămase între baze, holbându-se la Terry şi plângând de sărea tricoul cu Dragonii Aurii de pe el. Terry se uită la el, convins *(aproape* convins) că totul nu era decât un vis urât. Dar imediat Tom Yates îl trase de mâini cu atâta putere, încât îl făcu să se clatine rău de tot. Ramage îi puse cătuşele. Cătuşe adevărate, mari şi grele, care luceau în lumina apusului – nu aiurelile alea din plastic. Şi, cu aceeaşi voce răsunătoare, poliţistul îl anunţă:

— Ai dreptul să nu spui nimic şi să nu răspunzi la întrebări, dar dacă preferi să vorbeşti, tot ce vei spune poate fi folosit împotriva ta la proces. Ai dreptul să ceri prezenţa unui avocat în timpul interogatoriilor. Ai înţeles?

— Troy?

Terry abia dacă-şi mai auzea propria voce. Parcă nici să respire nu mai putea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se-ntâmplă?

Ramage nu-l luă în seamă.

— Ai înţeles?

Marcy se apropie de gardul din sârmă, îşi vârî degetele prin el şi începu să-l zgâlţâie. Sarah şi Grace plângeau în spatele ei. Grace căzuse în

genunchi lângă şezlongul lui Sarah; şezlongul ei se răsturnase.

— Ce faceţi? zbieră Marcy. Ce faceţi, pentru Dumnezeu? Şi de ce tocmai *aici?*

— Ai înţeles?

Terry înţelegea doar că i se puseseră cătuşele şi că fusese informat de drepturile pe care le are în faţa a aproximativ o mie şase sute de martori şocaţi, printre care se aflau soţia şi cele două fetiţe ale lui. Nu era un vis şi nu era doar o arestare. Din motive mai presus de puterea lui de pricepere, cei doi poliţişti erau ferm hotărâţi să-l umilească în public. Cel mai bine era să se termine totul cât mai repede şi să lămurească odată toată neînţelegerea asta cumplită. Cu toate că, în ciuda şocului şi consternării, ştia că viaţa lui nu va reveni prea curând la normal.

— Înţeleg, spuse el. Domnule antrenor Frick, dă-te la o parte!

Gavin, care se apropia de poliţişti cu pumnii strânşi şi congestionat la faţă, lăsă acum mâinile jos şi făcu un pas în spate.

Şi Troy Ramage continuă, cu aceeaşi voce răsunătoare, ca de pristav care declamă veştile săptămânii în piaţa centrală a unui orăşel din New England. Îl auzea până şi Ralph Anderson, din parcare. Da, Troy făcea treabă bună. Treabă bună, dar urâtă, iar Ralph presupunea că şefii îl vor mustra pentru asta. Însă nu va fi deloc mustrat de părinţii lui Frankie Peterson. Nu, aceştia nu-i vor reproşa ordinul dat.

— Dacă nu-ţi permiţi un avocat, îţi vom oferi noi unul din oficiu înainte de interogatoriu, dacă vrei. Ai înţeles?

— Da, răspunse Terry. Mai înţeleg şi altceva.

Se întoarse cu faţa spre mulţime şi strigă din toate puterile:

— *Habar n-am de ce sunt arestat! Gavin Fick va conduce echipa până la sfârşitul meciului!*

Îi mai veni o idee şi adăugă:

— Baibir, du-te înapoi la baza a treia şi ai grijă să alergi în afara terenului de joc.

Se auziră câteva aplauze – doar câteva. Individul cu voce de tunet din tribune urlă din nou:

— *Ce ziceţi c-a făcut?*

Iar mulţimea îi răspunse la întrebare cu cele două cuvinte care vor fi curând pe buzele tuturor locuitorilor din cartier şi din restul oraşului: *Frank Peterson.*

Yates îl înşfăcă de braţ pe Terry şi începu să-l împingă spre toneta cu gustări şi spre parcarea de dincolo de ea.

— Ai să ţii predici mulţimilor mai târziu, Maitland. Deocamdată te duci la puşcărie. Şi, ce să vezi? În statul ăsta încă se mai practică injecţia letală. Da' eşti profesor, corect? Înseamnă că ştii asta.

După nici douăzeci de paşi, Marcy Maitland îi prinse din urmă şi îl apucă de mânecă pe Tom Yates.

— Ce Dumnezeu crezi că faci?

Yates s-a prefăcut că nu o aude, iar atunci când femeia încercă să-şi prindă soţul de mână, Troy Ramage o dădu la o parte cu un gest blând, dar ferm. Marcy rămase o clipă încremenită pe loc, după care îl văzu pe Ralph Anderson ieşind înaintea celor trei. Îl cunoştea, pentru că fiul lui, Derek Anderson, jucase în echipa Leilor, antrenată de Terry şi sponsorizată de Băcănia cu Delicatese a lui Gerald. Bineînţeles că, din cauza serviciului, Ralph nu reuşise să ajungă la toate meciurile disputate în Liga Mică, dar venise la destul de multe. La vremea respectivă era un simplu poliţist. Când a fost promovat şi a ajuns detectiv la Omucideri, Terry i-a trimis un e-mail de felicitare. Acum Marcy o luă la fugă spre el, călcând iarba cu tenişii ei vechi pe care îi purta mereu la meciurile lui Terry pentru că avea senzaţia că le poartă noroc.

— Ralph! strigă ea. Ce se întâmplă? E o greşeală!

— Mă tem că nu este, zise Ralph.

Asta era partea care nu-i convenea deloc, pentru că îi era simpatică Marcy. Dar, pe de altă parte, şi Terry îi fusese simpatic – probabil că-i schimbase un pic viaţa fiului său, prin încrederea în sine pe care

încercase să i-o cultive; iar atunci când nu ai decât unsprezece ani, un strop de încredere în propriile-ţi puteri înseamnă mare lucru. Şi mai era ceva. Poate că Marcy prinsese de veste despre tulburările comportamentale ale soţului ei, însă nu voia să conştientizeze asta. Terry şi Marcy erau căsătoriţi de mulţi ani, iar orori cum era uciderea puştiului Peterson nu se întâmplau din senin, întotdeauna existau semne care să prevestească un asemenea gest.

— Du-te acasă, Marcy! Du-te chiar acum! Ar fi bine să-ţi laşi fetele la o prietenă, pentru că te aşteaptă poliţia.

Femeia se uită lung la el, fără să înţeleagă ce-i spune.

De pe teren se auzi un zgomot metalic, ca de bâtă care a lovit meseriaş mingea. Însă prea puţine urale. Spectatorii încă erau şocaţi şi-i interesa mult mai mult acţiunea poliţiei decât meciul. Mare păcat! Pentru că Trevor Michaels lovise mingea cum n-o mai făcuse niciodată în viaţa lui – o lovise chiar cu mai multă putere decât la antrenamentele cu chiftele, care fuseseră ideea Domnului Antrenor T. Dar, din nefericire, a expediat-o drept spre interul Urşilor, care a prins-o fără efort.

Şi gata. Jocul s-a terminat.

Declaraţia lui June Morris (12 iulie, 5:45 p.m., înregistrată de domnul detectiv Ralph Anderson, în prezenţa doamnei Francine Morris)

Det. Anderson: Doamnă Morris, vă mulţumesc pentru că v-aţi adus fiica la secţie. Spune-mi, June, îţi place sucul?

June Morris: E bun. Am făcut ceva rău?

Det. Anderson: Nici vorbă. Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări despre ce ai văzut acum două seri.

June Morris: Atunci când l-am văzut pe nenea antrenor Terry?

Det. Anderson: Da. Atunci când l-ai văzut pe nenea antrenor Terry.

Francine Morris: De când a împlinit nouă ani, îi dăm voie să meargă singură până la prietena ei, Hellen, care stă câteva case mai încolo, tot pe strada noastră. Până se lasă seara. Nu credem în teoria aia care spune că trebuie să-ţi supraveghezi în permanenţă copilul, îngrădindu-i libertatea de mişcare. Dar puteţi fi sigur că povestea asta mi-a schimbat părerea.

Det. Anderson: Spune-mi, June, l-ai văzut imediat după cină? Aşa este?

June Morris: Da. Am mâncat ruladă de carne. În seara dinainte am mâncat peşte. Nu-mi place peştele, da' n-am ce face.

Francine Morris: Nici măcar nu trebuie să traverseze strada. Ne-am zis că nu are ce să păţească, din moment ce locuim într-un cartier atât de liniştit. Cel puţin, aşa am crezut că este.

Det. Anderson: Niciodată nu ştii când a venit vremea să le dai responsabilităţi. Aşa, June, deci ai plecat la prietena ta, care stă pe aceeaşi stradă cu tine. Şi ai trecut pe lângă parcarea de la Parcul Figgis, da?

June Morris: Da. Helen şi eu…

Francine Morris: Helen şi cu mine…

June Morris: Helen şi cu mine trebuia să ne terminăm harta cu America de Sud. Pentru proiectul de la atelierele de vară. Folosim mai multe culori pentru ţările de acolo şi aproape terminaserăm, când am văzut că uitaserăm de Paraguay şi trebuia s-o luăm de la început. N-aveam ce face. Da' după aia voiam să ne jucăm Angry Birds şi Corgi Hop pe iPad-ul lui Helen până venea tati să mă ia acasă. Pentru că la ora aia era deja întuneric.

Det. Anderson: Cam pe la ce oră ar fi fost asta, doamnă Morris?

Francine Morris: Când June a plecat, Norm se uita la ştirile locale şi eu spălam vasele. Deci, probabil era între şase şi şase şi jumătate. Poate chiar şapte fără un sfert, pentru că începuse buletinul meteo.

Det. Anderson: June, spune-mi acum ce ai văzut când ai trecut pe lângă parcare.

June Morris: Ţi-am zis că pe nenea antrenor Terry. Stă mai încolo, tot pe strada noastră şi, odată, când s-a pierdut căţelul nostru, nenea antrenor T. l-a găsit şi ni l-a adus înapoi. Mă joc cu Gracie Maitland, da' nu prea mult. E mai mare decât mine cu un an şi îi plac băieţii. Şi el era tot plin de sânge. Îi curgea din nas.

Det. Anderson: Îhî. Şi ce făcea atunci când l-ai văzut?

June Morris: Ieşea de după pomi. M-a văzut că mă uit la el şi mi-a făcut cu mâna. I-am făcut şi eu şi i-am zis: „Ce-ai păţit, nenea antrenor Terry?" şi el mi-a zis că l-a lovit o creangă peste faţă. Mi-a zis: „Nu te speria, nu-i nimic grav. Îmi curge mereu sânge din nas." Şi eu i-am zis: „Nu mă sperii, da' să arunci tricoul ăla, că sângele nu iese la spălat, aşa zice mami." Şi el a râs şi mi-a zis: „Bine că am o grămadă de tricouri." Numai că avea sânge şi pe pantaloni. Şi pe mâini.

Francine Morris: Atât de aproape a fost asta mică de el, că a văzut unde era pătat de sânge. Numai la asta mă gândesc.

June Morris: Da' de ce? Pentru că-i curgea sânge din nas? I-a curs şi lui Rolf Jacobs anul trecut când a căzut în curtea de la şcoală şi nu m-am speriat. Am vrut să-i dau batista mea să se şteargă cu ea, da' n-am mai apucat, că l-a luat doamna Grisha şi l-a dus la cabinetul medical.

Det. Anderson: Cât de aproape erai de domnul antrenor Terry?

June Morris: Păăăi, nu prea ştiu. El era în parcare şi eu eram pe trotuar. Cât înseamnă asta?

Det. Anderson: Nici eu nu ştiu, dar sunt convins că vom afla. Îţi place sucul?

June Morris: M-ai mai întrebat.

Det. Anderson: Da, ai dreptate.

June Morris: Oamenii bătrâni uită repede, aşa zice tataie.

Francine Morris: Nu fi nepoliticoasă, June!

Det. Anderson: Nu face nimic. Bunicul tău pare un om înţelept, June. Şi ce s-a mai întâmplat după aceea?

June Morris: Nimic. Nenea antrenor T. s-a urcat în dubă şi a plecat.

Det. Anderson: Ce culoare avea duba?

June Morris: Cred că albă, dacă ar fi fost spălată, da' era cam murdară. Şi făcea mult zgomot şi scotea un fum albastru. Câh!

Det. Anderson: Scria ceva pe ea? Un nume de firmă, ceva?

June Morris: Nţţ! Nimic. Era o dubă albă şi atât.

Det. Anderson: Ai văzut plăcuţa de înmatriculare?

June Morris: Nţţ!

Det. Anderson: Şi încotro a luat-o duba aia albă?

June Morris: Pe Barnum Street.

Det. Anderson: Şi eşti sigură că bărbatul acela pe care l-ai văzut, cel care ţi-a spus că-i curge sânge din nas, era Terry Maitland?

June Morris: Sigur că sunt sigură. Era domnul antrenor Terry, nenea antrenor T. Îl văd mereu. A păţit ceva? A făcut vreun lucru rău? Mami zice că n-am voie să mă uit la ştiri şi nici pe ziar, da' ştiu eu că s-a întâmplat ceva nasol în parc. Aş afla mai multe dacă n-ar fi vacanţă, că toată lumea de la şcoală bârfeşte. S-a bătut cu vreun om rău? Din cauza aia îi curgea sânge din…

Francine Morris: Mai durează mult, domnule detectiv? Înţeleg că trebuie să obţineţi cât mai multe informaţii, dar nu uitaţi că eu trebuie să o pun în pat diseară.

June Morris: Ba mă urc singură în pat!

Det. Anderson: Înţeleg. Mai avem foarte puţin. Uite, June, înainte să pleci de aici, vreau să ne jucăm un joc. Îţi plac jocurile?

June Morris: Poate că îmi plac, dacă nu sunt de-alea plictisitoare.

Det. Anderson: O să pun pe masă şase fotografii de bărbaţi… uite aşa… sunt bărbaţi diferiţi… dar toţi seamănă puţin cu domnul antrenor Terry. Vreau să-mi spui…

June Morris: Ăla e. Numărul patru. Ăla e nenea antrenor Terry.

7

Troy Ramage deschise portiera din spate a maşinii fără însemne. Terry se uită peste umăr şi o văzu pe Marcy încremenită la marginea parcării, cu o expresie de stupefacţie intensă pe chip. În spatele ei, reporterul de la Apelul alerga cât îl ţineau picioarele pe iarbă şi făcea poze din fugă. Nici doi bani n-o să facă pozele alea, îşi zise Terry, cu un soi de satisfacţie răutăcioasă. Şi îi strigă lui Marcy:

— Sună-l pe Howie Gold! Spune-i că m-au arestat! Spune-i că…

Yates îl apăsă cu mâna pe creştet şi îl împinse în maşină.

— Dă-te mai încolo, dă-te mai încolo! Şi ţine-ţi mâinile pe genunchi până îţi fixez centura.

Terry se dădu mai încolo. Îşi ţinu mâinile pe genunchi. Pe geam se vedea tabela electronică de marcaj a stadionului. Cu doi ani în urmă, soţia lui se ocupase de strângerea de fonduri pentru obţinerea ei. Acum soţia lui stătea la câţiva metri de maşină, cu o expresie pe care el nu o va uita niciodată. Expresia unei femei din lumea a treia, care asistă la incendierea satului ei.

Imediat Ramage se urcă la volan, Ralph Anderson se urcă în dreapta lui şi, încă înainte de a închide portiera, maşina fără însemne ţâşni în scrâşnet de cauciucuri din locul rezervat persoanelor cu handicap. Învârtind volanul doar cu podul palmei, Ramage coti la dreapta şi porni spre Tinsley Avenue. Sirenele nu erau pornite, dar pe bord clipea un bec albastru. Terry îşi dădu brusc seama că în maşină mirosea a mâncare mexicană. Ciudate lucruri mai observi atunci când se alege praful de ziua ta – de toată *viaţa* ta. Se aplecă spre scaunele din faţă.

— Ascultă-mă, Ralph!

Numai că Ralph se uita fix înainte. Şi îşi ţinea mâinile strânse pe genunchi.

— O să-mi spui tot ce vrei atunci când ajungem la secţie.

— Ce dracu', mă, lasă-l să vorbească! interveni Ramage. Câştigăm nişte timp.

— Taci, Troy! îl repezi Ralph, fără să se uite la el, ci doar la drumul din faţă.

Terry vedea cum îi ieşiseră în relief tendoanele gâtului, formând numărul 11.

— Uite, Ralph, habar n-am ce probă te-a condus la mine şi nici nu-mi pot imagina pentru ce ai vrut să mă arestezi în faţa a aproape jumătate din oraş, dar să ştii că faci o greşeală foarte, foarte mare.

— Aşa zic toţi infractorii, sublinie Tom Yates, pe un ton de conversaţie lejeră. Ţine-ţi mâinile alea în poală, Maitland! Să nu îndrăzneşti nici măcar să te scobeşti în nas!

Acum lui Terry i se mai limpezise mintea – nu prea mult, doar puţin – şi îl asculta întocmai pe poliţistul Yates. (Ştia cum îl cheamă, pentru că tipul avea un ecuson cu numele prins de buzunarul de la piept al uniformei.) Yates îi dădea impresia că abia aşteaptă un pretext ca să-l ia la bătaie, chiar dacă era în cătuşe.

Terry era convins că cineva mâncase enchilada în maşină. Poate luată chiar de la birtul Señor Joe. Localul acesta era preferatul fetiţelor lui, care râdeau foarte mult în timpul mesei – la naiba, toţi râdeau foarte mult! – şi, pe drumul spre casă, se acuzau reciproc că scapă vânturi.

— Ascultă-mă, Ralph! Te rog!

Detectivul oftă:

— Bine, te ascult.

— Te ascultăm cu toţii, se băgă Ramage în vorbă. Suntem numai urechi, amice, numai urechi.

— Frank Peterson a fost ucis marţi. Marţi după-amiază. S-a scris în ziare, s-a spus la televizor. Eu am fost în Cap City toată ziua de marţi, noaptea de marţi şi mare parte din ziua de miercuri. M-am întors pe la nouă, nouă şi jumătate miercuri seara. În zilele astea două de antrenamente s-au ocupat Gavin Frick, Barry Houlihan şi Lukesh Patel, tatăl lui Baibir.

Preţ de câteva clipe, în maşină a domnit o linişte profundă, neîntreruptă nici măcar de aparatul de radiorecepţie, care fusese închis dinainte. Iar Terry a trăit un moment de glorie în care a crezut – da, fără discuţie – că Ralph îi va cere uriaşului de la volan să tragă pe dreapta. După care se va întoarce spre el, îl va privi cu ochi mari, plini de uluire şi ruşine şi va spune: *Vai de steaua noastră, înseamnă că am dat-o în bară rău de tot, nu?*

În realitate, iată ce a spus Ralph – tot fără să se întoarcă:

— Aha! M-aş fi mirat să n-ai un alibi.

— Cum? Nu pricep ce vrei să…

— Eşti un tip deştept, Terry. Mi-am dat seama de asta imediat ce am făcut cunoştinţă cu tine, pe vremea când îl antrenai pe Derek în Liga Mică. Eram convins că, dacă n-ai să mărturiseşti din prima – aşa cum mi-aş fi dorit eu, deşi nu trăgeam mare nădejde –, ai să-mi trânteşti în faţă nu ştiu ce alibi.

Abia acum se întoarse, iar chipul pe care-l văzu Terry era acela al unui străin.

— La fel de convins sunt că vom reuşi să ţi-l demontăm punct cu punct. Pentru că tu ai comis crima asta abominabilă. Nu avem absolut nicio îndoială.

— Ce căutai în Cap City, domnu' antrenor? îl întrebă Yates.

Părea prea prietenos şi curios poliţistul acesta care-i spusese lui Terry să nu îndrăznească nici măcar să se scobească în nas. Terry deschise gura să-i răspundă, dar se răzgândi imediat. Mai bine să se gândească de două ori, de o sută de ori, înainte să reacţioneze. Şi îşi dădu seama că maşina aceasta, cu izul ei vag de enchilada, reprezenta pentru el un teritoriu inamic. Aşa că era momentul să-şi pună lacăt la gură până când va veni Howie Gold la secţie. Atunci vor lămuri împreună toată încurcătura asta oribilă. N-ar trebui să dureze prea mult.

Îşi mai dădu seama şi de altceva. Era furios, probabil mai furios decât fusese vreodată. Iar atunci când maşina coti pe Main Street, îndreptându-se

către secţia de poliţie din Flint City, îşi făcu o promisiune solemnă: până la toamnă (poate chiar mai curând), bărbatul ăla de pe scaunul din faţă, bărbatul ăla pe care-l considerase prieten, avea să-şi caute un alt serviciu. Şi cel mai probabil va ajunge agent de pază la vreo bancă din Tusla sau din Amarillo.

8

Declaraţia domnului Carlton Scowcroft (12 iulie, 9:30 p.m., înregistrată de domnul detectiv Ralph Anderson)

Scowcroft: O să dureze mult, domnule detectiv? Pentru că mă culc devreme. Lucrez la întreţinerea căii ferate şi o să am mari probleme dacă nu pontez de intrare în tură mâine-dimineaţă la şapte fix.

Det. Anderson: Am să fiu cât de expeditiv pot, domnule Scowcroft, însă este o chestiune foarte serioasă.

Scowcroft: Ştiu. Şi vreau să vă ajut atât cât pot. Numai că nu prea am ce să vă spun şi vreau să ajung mai repede acasă. Cu toate că nu ştiu dacă am să reuşesc să dorm. N-am mai pus piciorul în secţia asta de când aveam şapteşpe ani şi am fost la un chef cu multă băutură. Pe vremea aia şef era Charlie Borton. I-a chemat pe taţii noştri să ne ia de aici şi eu n-am mai avut voie să ies din casă toată vara.

Det. Anderson: Vă suntem recunoscători că aţi venit să daţi declaraţia. Spuneţi-mi unde eraţi în data de 10 iulie, la ora şapte seara.

Scowcroft: I-am zis şi duduii de la informaţii că eram la Shorty' s Pub şi am văzut duba aia albă şi l-am văzut pe tipul ăla care e antrenor de baseball şi de fotbal pentru copii şi adolescenţi în cartierul de vest. Nu ţin minte cum îl cheamă, dar îi dau poza în ziar mai mereu, pentru că anul ăsta are o echipă bună. Se zice că s-ar putea să ajungă până în finala Ligii Oraşelor. Moreland… parcă aşa îl cheamă, nu? În fine, când l-am văzut eu în seara aia era tot plin de sânge.

Det. Anderson: Cum s-a întâmplat să-l vedeţi?

Scowcroft: Păi, am un program cam fix după ce ies din tură, pentru că n-am nevastă care să mă aştepte acasă şi nici mare maestru bucătar nu sunt, pricepeţi dumneavoastră? Aşa că în zilele de luni şi de miercuri mănânc la Flint City Diner. Vinerea la Bonanza Steakhouse. Şi marţea şi joia merg de obicei la Shorty's Pub, unde comand o porţie de costiţe la cuptor şi o bere bună. În marţea aia am ajuns la Shorty's pe la… hm… zic că era şapte fără un sfert. Puştiul era deja mort la ora aia, nu?

Det. Anderson: Dar în jur de ora şapte eraţi în spate, corect? În spatele restaurantului.

Scowcroft: Mda. Eu şi cu Riley Franklin. Ne-am întâlnit din întâmplare şi am luat masa împreună. În spatele cârciumii e un loc amenajat pentru fumat, cu scrumieră din aia de exterior. O iei pe culoarul de la toalete şi ieşi pe uşa din spate. Am mâncat amândoi – eu costiţe şi el macaroane cu brânză – şi după aia am comandat desert. Şi ne-am dus afară să tragem câteva fumuri până ni se aducea comanda. Şi când stăteam noi acolo la o bârfă mică, vedem duba aia albă, dar tare murdară. Ţin minte că avea număr de New York. A parcat lângă un Subaru combi – parcă Subaru era – şi tipul ăla s-a dat jos. Moreland sau cum îl cheamă.

Det. Anderson: Cu ce era îmbrăcat?

Scowcroft: Nu m-am uitat prea bine la pantaloni, poate ştie Riley să vă spună, parcă erau din ăia largi, din doc, dar ştiu că avea un tricou alb. Ţin minte asta, pentru că era pătat rău de tot cu sânge. Pe pantaloni nu avea decât câţiva stropi. Şi avea sânge şi pe faţă. La nas, în jurul gurii, pe bărbie. De groază era, frate! Şi atunci Riley – cred că luase câteva beri la bord înainte să vin eu, că împreună n-am băut decât una – Riley zice: „Hei, domnu' antrenor T., cum arată tipu' ălălalt?"

Det. Anderson: Deci i s-a adresat cu „domnule antrenor T.".

Scowcroft: Păi, cum altfel? Şi antrenorul începe să râdă şi ne zice: „N-a fost niciun alt tip. Mi-a curs sânge din nas, atâta tot. Da' a ţâşnit mai abitir ca Old Faithful[3]. E pe-aici cineva care să-mi poată pune un dop?"

Det. Anderson: Adică v-a întrebat dacă exista prin preajmă vreun cabinet medical, de genul MedNOW sau Quick Care?

Scowcroft: Da, asta m-a întrebat, pentru că zicea că poate trebuie să i se cauterizeze vreun vas de sânge sau ceva. Nasol, nu? zicea că mai păţise chestia asta odată. I-am spus să meargă vreun kilometru jumate pe Burrfield, să facă la stânga la al doilea semafor şi acolo o să vadă reclama. Ştiţi panoul ăla publicitar de lângă Coney Ford? Ăla care-ţi spune cum să ajungi şi cât ai de aşteptat şi alte alea? După care ne-a întrebat dacă poate să-şi lase duba în spatele pubului, pentru că parcarea aia mică nu-i pentru clienţi – aşa zice anunţul de pe zid –, ci doar pentru angajaţi. Şi eu i-am zis: „Nu-i parcarea mea, dar cred că nu se întâmplă nicio nenorocire dacă ţi-o laşi un pic aici." Şi după aia el a zis ceva ce nouă ni s-a părut tare aiurea în vremurile de acum. A zis că o să lase cheile în suportul pentru pahar, în caz că vrea cineva s-o mute de-acolo. Şi atunci Riley a zis: „Practic îi inviţi să ţi-o fure, domnu' antrenor T.". Da' el a zis că n-o să lipsească mult şi a repetat chestia aia cu mutatul. Ştiţi ce cred eu? Cred că voia să i-

o fure cineva. Poate chiar eu sau Riley. Nu credeţi că am dreptate, domnule detectiv?

Det. Anderson: Şi ce s-a întâmplat după aceea?

Scowcroft: S-a urcat în Subaru ăla verde şi dus a fost. Şi chestia asta mi s-a părut aiurea.

Det. Anderson: De ce, domnule Scowcroft?

Scowcroft: Păi, ne-a întrebat dacă poate să-şi lase puţin duba acolo, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva să i-o remorcheze sau aşa ceva, dar maşina lui era acolo bine mersi. Bizar, nu?

Det. Anderson: Domnule Scowcroft, am să vă arăt fotografiile a şase bărbaţi diferiţi şi am să vă rog să o alegeţi pe aceea cu bărbatul pe care l-aţi văzut în spatele pubului. Seamănă între ei, aşa că vă sfătuiesc să nu vă grăbiţi şi să vă gândiţi bine. Sunteţi de acord?

Scowcroft: Sigur, dar n-am la ce să mă gândesc. Ăla e, ăla de acolo. Moreland, sau cum îl cheamă. Acum pot să mă duc acasă?

9

N-a mai vorbit nimeni în maşina fără însemne până când au ajuns în parcarea secţiei de poliţie şi au oprit pe unul dintre locurile cu DOAR PENTRU VEHICULE DE SERVICIU. Atunci Ralph se întoarse şi-l măsură din privire pe omul care i-a antrenat fiul. Şapca Dragonilor stătea puţin cam şui pe capul lui Terry Maitland, aşa cum o poartă rapperii şi băieţii de cartier. Tricoul Dragonilor îi ieşise din pantaloni într-o parte şi avea dâre de transpiraţie pe obraji. În momentul acesta avea înfăţişarea unui om vinovat. Foarte vinovat. Poate, cu excepţia ochilor care se uitau fix în ochii lui Ralph. Ochii antrenorului erau larg deschişi şi acuzatori.

Întrebarea care-l obseda pe Ralph nu mai putea să aştepte.

— De ce el, Terry? De ce Frankie Peterson? Pentru că anul ăsta juca în echipa Leilor din Liga Mică? Ţi-l doreai la Dragoni şi te-ai supărat? Ori doar s-a întâmplat să te întâlneşti cu el şi ai profitat de ocazie?

Terry deschise gura ca să repete că nu el comisese crima, dar la ce bun? Ralph nu voia să-l asculte. Deocamdată, cel puţin. Niciunul dintre ei nu voia să-l asculte. Mai bine să aibă răbdare. Îi era greu, dar poate până la urmă aşa ar fi câştigat mai mult timp.

— Haide, spune-mi! îl îndemnă Ralph, pe un ton blând, de conversaţie lejeră. Înainte ai vrut să vorbeşti, aşa că, uite, poţi să vorbeşti acum. Explică-mi. Fă-mă să pricep. Acum şi aici, înainte să coborâm din maşină.

— Cred că am să-mi aştept avocatul, spuse Terry.

— N-ai nevoie de niciun avocat dacă eşti nevinovat, interveni Yates. Disculpă-te, dacă eşti în stare. O să-ţi zicem mersi şi chiar o să te conducem acasă cu maşina.

Fără să-şi ia ochii de la Ralph Anderson, Terry şopti:

— Comiţi un abuz. Nu-i aşa că nici măcar n-ai verificat unde am fost marţi? Nu te-aş fi crezut capabil de una ca asta.

Făcu o pauză, de parcă i-ar mai fi venit o idee, şi adăugă:

— *Ticălosule!*

Lui Ralph nici nu-i trecea prin cap să-i spună lui Terry că discutase problema asta cu Samuels, chiar dacă nu tocmai pe îndelete. Era un oraş mic. Şi nu voiseră să înceapă să pună întrebări în dreapta şi în stânga, avertizându-l astfel pe Maitland că sunt pe urmele lui.

— Acesta este unul dintre cazurile rare când nu a trebuit să verificăm.

După care deschise portiera.

— Haide! Trebuie să te înregistrăm şi să-ţi luăm amprentele şi să-ţi facem poze înainte ca avocatul să ajungă a…

— Terry! *Terry!*

În loc să asculte de sfatul lui Ralph, Marcy Maitland se urcase în Toyota ei şi venise în urma maşinii de poliţie. Jamie Mattingly, o vecină, se oferise să le ia pe Sarah şi Grace acasă la ea. Ambele fetiţe plângeau de mama focului. Plângea şi Jamie.

— Terry, ce-ţi fac ăştia? Ce să fac *eu?*

El se întoarse, reuşind să scape o clipă din strânsoarea lui Yates, care-l ţinea de braţ.

— Sună-l pe Howie!

Doar atât a putut să-i spună. Ramage deschise uşa pe care scria DOAR PENTRU ANGAJAŢII SECŢIEI şi Yates îl îmbrânci înăuntru pe Terry, cu un gest complet lipsit de amabilitate.

Cu mâna pe uşă, Ralph rămase o clipă în urma lor.

— Du-te acasă, Marcy! o sfătui el din nou. Încearcă să ajungi înaintea reporterilor.

Îi veni să adauge *Îmi pare rău de toată povestea asta,* dar n-o făcu. Pentru că nu-i părea deloc rău. Acasă o aşteptau Betsy Riggins şi poliţia statală, însă era cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face. De fapt, singurul lucru. Şi poate că-i era dator. Pentru

fetiţele ei, singurele persoane nevinovate din toată nenorocirea asta. Dar şi…

Comiţi un abuz. Nu te-aş fi crezut capabil de aşa ceva.

Ralph nu avea absolut niciun motiv să se simtă vinovat faţă de un individ care violase şi omorâse un copil. Dar uite că acum aşa se simţea. Apoi îşi aduse aminte de fotografiile de la locul crimei, atât de oribile că te făceau să-ţi doreşti să fii orb. Îşi aduse aminte de creanga care ieşea din rectul băieţelului. Îşi aduse aminte de urma de sânge de pe lemnul ăla jupuit. Jupuit pentru că mâna care lăsase amprenta îndesase cu atâta forţă creanga în orificiul acela îngust, că îi luase coaja.

Bill Samuels subliniase două aspecte foarte simple. Cu care Ralph a fost de acord, la fel şi judecătorul Carter, la care se dusese Samuels ca să obţină mandatele necesare. În primul rând, că acest caz era floare la ureche. Şi nu aveau de ce să mai aştepte, din moment ce deţineau toate probele. În al doilea, dacă-i lăsau mai mult timp la dispoziţie, Terry ar fi putut să plece din oraş şi atunci ei ar fi trebuit să-l găsească înainte ca el să dea peste un alt Frank Peterson pe care să-l violeze şi să-l ucidă.

10

Declaraţia domnului Riley Franklin (13 iulie, 7:45 a.m., înregistrată de domnul detectiv Ralph Anderson)

Det. Anderson: Am să vă arăt şase fotografii cu şase bărbaţi diferiţi, domnule Franklin. Şi am să vă rog să o alegeţi pe aceea cu bărbatul pe care l-aţi văzut în spatele localului Shorty's Pub, în seara de 10 iulie. Aveţi tot timpul la dispoziţie.

Franklin: N-am nevoie. E ăla de acolo. Poza cu numărul doi. E antrenorul T. Nu-mi vine să cred! Mi-a antrenat băiatul în Liga Mică.

Det. Anderson: întâmplarea face că l-a antrenat şi pe al meu. Vă mulţumesc, domnule Franklin.

Franklin: Injecţia letală e prea bună pentru un om ca ăsta. Ar trebui să-l sugrume încetul cu încetul.

11

Marcy intră în parcarea de la Burger King-ul de pe Tinsley Avenue şi îşi scoase telefonul mobil din poşetă. Atât de tare îi tremurau mâinile, că îl scăpă pe jos. Se aplecă să-l ridice, se lovi cu capul de volan şi începu din nou să plângă. Intră în agenda mobilului şi găsi numărul lui Howie Gold în lista de apelare rapidă, dar nu pentru că ea ori soţul ei ar fi avut nevoie vreodată de serviciile unui avocat, ci pentru că, în ultimele două sezoane, Howie antrenase împreună cu Terry echipa de fotbal din Liga Pop Warner. Avocatul îi răspunse imediat.

— Howie? La telefon Marcy Maitland. Soţia lui Terry.

De parcă nu luau cina împreună o dată pe lună încă din 2016.

— Marcy? De ce plângi? Ce s-a întâmplat?

Ce se întâmplase era atât de îngrozitor că, la început, nici nu reuşi să-şi găsească cuvintele.

— Marcy? Mai eşti la telefon? Ai avut vreun accident? Ce este?

— Sunt aici. Nu-i vorba despre mine. E Terry. L-au arestat pe Terry. Ralph Anderson l-a arestat pe Terry. Zice că el l-a omorât pe băiatul ăla. Peterson.

— *Ce?!* Faci *mişto* de mine?

— Nici măcar nu era în oraş! hohoti Marcy.

Auzi ce sunete scoate şi îşi zise că parcă ar fi o adolescentă isterică. Însă nu se putea opri.

— L-au arestat şi mi-au zis că mă aşteaptă poliţia acasă!

— Unde sunt Sarah şi Grace?

— Le-a luat Jamie Mattingly acasă la ea. Stă la două străzi de noi. Deocamdată sunt bine.

Dar cât de bine ar putea să fie două fetiţe care tocmai ce şi-au văzut tatăl cu cătuşele la mâini?

Marcy îşi frecă fruntea, întrebându-se dacă nu cumva căpătase o vânătaie în urma ciocnirii cu volanul. Întrebându-se de ce mama naibii i-ar păsa de asta. Pentru că s-ar putea s-o aştepte acasă şi

reporteri de la ziare şi de la posturile TV? Pentru că i-ar putea observa vânătaia şi ar zice că a lovit-o Terry?

— Poţi să mă ajuţi, Howie? Poţi să ne ajuţi?

— Sigur că da. Pe Terry l-au dus la secţie?

— Da! În cătuşe!

— Bine. Acum ies pe uşă. Du-te acasă, Marce! Vezi ce vrea poliţia. Dacă au mandat de percheziţie – probabil de asta sunt acolo, nu-mi vine în minte alt motiv –, citeşte-l cu atenţie, află ce anume caută, dă-le drumul în casă, dar ai grijă să nu le spui nimic. Ai înţeles? Să nu le spui *nimic.*

— Eu… da.

— Parcă băiatul familiei Peterson a fost omorât marţea trecută. Stai puţin…

Se auziră nişte voci înăbuşite în fundal – mai întâi vocea lui Howie, apoi vocea unei femei, probabil a lui Elaine, soţia avocatului. După care Howie reveni la telefon.

— Da, marţi a fost. Unde era Terry marţea trecută?

— În Cap City! S-a dus…

— Nu-mi povesti acum. S-ar putea să-ţi pună şi poliţia întrebarea asta. S-ar putea să-ţi pună tot felul de întrebări. Să le zici că avocatul te-a sfătuit să nu declari nimic. Ai înţeles?

— D-da.

— Nu te lăsa convinsă să vorbeşti. Nici cu vorba bună, nici dacă te ameninţă sau încearcă să te şantajeze cumva. Se pricep foarte bine la treburile astea.

— Bine. Bine, n-am să vorbesc.

— Unde eşti acum?

Ştia unde este, că doar văzuse firma. Însă trebui să se uite din nou la ea ca să fie sigură.

— La Burger King. Ăla de pe Tinsley. Am oprit ca să te sun pe tine.

— Te simţi în stare să conduci mai departe?

Vru să-i spună că s-a lovit la cap, dar se răzgândi.

— Da.

— Inspiră adânc. De trei ori. După aia, du-te acasă. Respectă viteza legală, semnalizează la fiecare viraj. Terry are computer?

— Sigur. În birou. Plus un iPad, deşi pe ăsta nu-l foloseşte prea mult. Şi fetele au iPad-uri Mini. Şi telefoane, fireşte. Toţi avem telefoane. Grace l-a primit acum trei luni, de ziua ei.

— O să-ţi dea o listă cu obiectele pe care vor să le ia din casă.

— Au voie să facă aşa ceva?

Acum nu mai plângea în hohote, dar nici departe nu era.

— Au voie să ne ia lucrurile pur şi simplu? Parcă am fi în Rusia sau în Coreea de Nord!

— Pot să ia orice scrie în mandat, dar vreau să-ţi faci şi tu o listă. Fetele au telefoanele la ele?

— Glumeşti? Chestiile alea le sunt practic grefate de mâini.

— În regulă. Dar poliţiştii ar putea să ţi-l ceară pe al tău. Refuză.

— Şi dacă şi aşa o să mi-l ia?

Dar mai avea vreo importanţă? Serios, chiar mai avea?

— N-o să ţi-l ia. Nu au dreptul s-o facă dacă nu eşti acuzată de nimic. Haide, du-te acasă! Am să vin şi eu cât de curând am să pot. O să rezolvăm povestea asta. Ai cuvântul meu!

— Mulţumesc, Howie, şopti ea, începând iar să plângă. Îţi mulţumesc foarte, foarte mult.

— Bine. Nu uita: păstrezi viteza legală, opreşti la „cedează trecerea”, semnalizezi la viraje. Da?

— Da.

— Acum plec la secţia de poliţie.

Şi închise.

Marcy porni motorul, apoi îl opri din nou. Inspiră adânc o dată. De două ori. De trei. *E un coşmar, dar bine că va fi unul scurt. A fost în Cap City. Poliţia o să constate asta şi o să-i dea drumul.*

— Şi după aia, se adresă ea maşinii (atât de goale fără fetiţele care să chicotească şi să se înghiontească pe bancheta din spate), o să-i dăm în

judecată şi o să le cerem daune atât de mari, de o să-i usture fundurile.

Gândul acesta o mai încurajă şi lumea din jur îşi recăpătă conturul. Porni spre Barnum Court, păstrând viteza legală şi oprind complet maşina la fiecare indicator.

12

Declaraţia domnului George Czerny (13 iulie, 8:15 a.m., înregistrată de agentul de poliţie Ronald Wilberforce)

Agent Wilberforce: Vă mulţumim că aţi venit la secţie, domnule Czerny…

Czerny: Se pronunţă „Zurny”. „C”-ul nu se aude.

Agent Wilberforce: Îhî, mulţumesc, am să ţin minte. Va dori să discute cu dumneavoastră şi domnul detectiv Ralph Anderson, numai că acum îi ia declaraţie unui alt martor şi m-a rugat pe mine să trec în revistă aspectele esenţiale cât timp încă vă sunt proaspete în memorie.

Czerny: Aţi confiscat maşina? Subaru ăla? Ar trebui s-o faceţi, ca să nu se contamineze probele. Că sunt o grămadă de probe acolo, vă asigur eu.

Agent Wilberforce: Colegii mei se ocupă de asta chiar acum, domnule. Să începem. Aţi fost la pescuit în dimineaţa asta?

Czerny: Asta am avut de gând, da’ s-a întâmplat că nici n-am apucat să-mi vâr vreo undiţă în apă. Am plecat de-acasă când s-a crăpat de ziuă şi m-am dus la locul ăla de i se zice Podu’ de Fier. Ştii matale, pe drumu’ăla vechi spre fierărie?

Agent Wilberforce: Ştiu, domnule.

Czerny: Tare bun loc de prins somn. La multă lume nu le place să pescuiască peşti din ăştia că sunt tare urâţi – ca să nu mai zic că te şi muşcă atunci când vrei să le scoţi cârligu’ din gură –, da’ nevastă-mea îi prăjeşte cu sare şi zeamă de lămâie şi sunt buni de te lingi pe deşte. Zeama de lămâie e secretu’, aşa să ştii. Şi trebuie să-l faci într-o tigaie de fontă. „Frigătoare”, aşa îi zicea maică-mea.

Agent Wilberforce: Şi v-aţi lăsat maşina la capătul podului…

Czerny: Da, da’ nu pe şosea. Acolo-i un debarcader vechi. Acu’ câţiva ani a cumpărat cineva terenul şi a pus un gard de sârmă şi o placă cu TRECEREA INTERZISĂ. Da’ de construit n-a construit încă nimic. Pogoanele alea zac acolo degeaba, pline de buruieni, şi debarcaderu’ e jumate sub apă. Mereu îmi las maşina pe drumeagu’ăla mic care duce la gardu’ de sârmă. Tot aşa am vrut să fac şi de dimineaţă şi ia ghici ce văd eu acolo? Gardu’ e dărâmat şi pe marginea debarcaderului e o maşină mică, verde, atât de aproape de apă, că are roţile din faţă băgate în mâl. Şi mă duc eu acolo, că zic că-i vreun tip care s-a îmbătat azi-noapte la baru’ăla cu ţâţe goale şi

a ieşit de pe drumu' principal. Mă gândeam că îşi doarme somnu' de beţiv înăuntru.

Agent Wilberforce: Când spuneţi „bar cu ţâţe goale" vă referiţi la localul „Poftiţi, Domnilor", de la marginea oraşului?

Czerny: Mda. Ăla. Bărbaţii se duc acolo, se trotilează, vâră hârtii de unu sau cinci dolari în chiloţeii fetelor până rămân lefteri şi după aia se urcă matoli la volan, cică să se ducă la casele lor. Eu, unu', nu pricep neam ce le place la locu' ăla.

Agent Wilberforce: Înţeleg. Şi v-aţi dus să aruncaţi o privire în maşină.

Czerny: Un Subaru mic şi verde. Da' nu era nimeni în el, numai nişte haine pline de sânge pe locul din dreapta şi m-am gândit imediat la băieţelu' ăla care a fost omorât, că au zis la ştiri că poliţia caută un Subaru verde care are legătură cu crima.

Agent Wilberforce: Aţi mai văzut şi altceva?

Czerny: O pereche de tenişi. Pe jos, tot în dreapta. Şi ăştia erau plini de sânge.

Agent Wilberforce: Aţi atins ceva? Poate aţi încercat portierele?

Czerny: Nici gând. Mă uitam mereu cu nevastă-mea la serialul ăla, CSI, pe vremea când se dădea. Niciun episod n-am pierdut.

Agent Wilberforce: Şi ce anume aţi făcut?

Czerny: Am sunat la poliţie.

13

Terry Maitland aştepta în sala de interogatoriu. Îi scoseseră cătuşele, pentru că nu voiau ca avocatul lui să facă tărăboi atunci când va ajunge – adică foarte curând. Ralph Anderson stătea în încăperea alăturată, cu mâinile la spate, uitându-se prin geamul-oglindă la fostul antrenor al fiului său. I-a trimis de acolo pe Yates şi Ramage. Şi a vorbit la telefon cu Betsy Riggins, care i-a spus că doamna Maitland încă nu a ajuns acasă. Acum, că îl arestase pe Maitland şi se mai calmase, pe Ralph îl cuprinse din nou neliniştea faţă de rapiditatea cu care evoluau lucrurile. Nu-l surprindea deloc faptul că Terry pretindea că ar avea un alibi, care cu siguranţă că se va dovedi cusut cu aţă albă, dar…

— Salut, Ralph!

Bill Samuels intrase grăbit pe uşă, îndreptându-şi din mers nodul de la cravată. Părul lui era negru şi lucios de parcă tocmai l-ar fi dat cu cremă de ghete şi îl tundea destul de scurt, numai că o şuviţă rebelă din creştetul capului îl făcea să pară mult mai tânăr. Ralph ştia că Samuels fusese procuror în şase cazuri de omoruri deosebit de grave şi le câştigase pe toate – iar doi dintre asasinii pe care-i acuzase (le zicea „băieţii mei”) fuseseră condamnaţi la moarte şi aşteptau ducerea la îndeplinire a acestei sentinţe în închisoarea McAlester[4]. Foarte bine, nu strica să ai un copil-minune în echipă, numai că în seara asta procurorul din Flint City semăna incredibil de tare cu personajul Alfalfa, din serialul *Micuţii Şmecheri*[5].

— Salut, Bill!

— Deci el este, spuse Samuels, uitându-se la Terry. Recunosc că nu-mi place deloc să-l văd în echipamentul de joc şi cu şapca Dragonilor. O să fiu mai fericit când o să poarte salopeta de puşcăriaş. Ba şi mai fericit când o să fie într-o celulă aflată la şase metri distanţă de locul unde o să zică „Adio, viaţă!”.

Ralph nu comentă. Se gândea la Marcy. Cum rămăsese ea în parcarea secţiei de poliţie ca un copil rătăcit, frângându-şi mâinile şi uitându-se la el ca la un străin. Sau ca la baubau. Numai că, în cazul acesta, baubaul era chiar soţul ei.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Samuels spuse:

— Nici nu zici că-i un monstru, nu-i aşa?

— Cei mai sadici asasini au avut dintotdeauna chipuri blajine.

Samuel vârî mâna în buzunarul sacoului sport şi scoase de acolo câteva hârtii împăturite. Una era o copie după amprentele lui Maitland, luată din dosarul acestuia de la Liceul Flint City. Tuturor profesorilor li se luau amprentele înainte de a li se permite să intre la clasă. Celelalte două foi purtau antetul DEPARTAMENTUL DE CRIMINALISTICĂ. Samuels le flutură în faţa lui Ralph.

— Ultimele noutăţi. Şi cele mai bune.

— Din Subaru?

— Da. Tipii de la centru au prelevat cu totul şaptezeci de amprente, dintre care cincizeci şi şapte îi aparţin lui Maitland. Individul de la laborator, care a comparat amprentele, zice că celelalte sunt mult mai mici şi probabil că sunt ale femeii din Cap City care acum două săptămâni a reclamat furtul maşinii. Barbara Nearing, aşa o cheamă. Amprentele ei sunt mult mai vechi, ceea ce o disculpă de o eventuală complicitate la uciderea lui Peterson.

— Bine, dar oricum trebuie să comparăm şi ADN-urile. Şi el a refuzat să ne dea mostre de salivă.

Spre deosebire de amprente, prelevarea salivei de pe interiorul obrazului era considerată o procedură *agresivă* în acest stat.

— Ştii foarte bine că n-avem nevoie de saliva lui. Riggins şi tipii de la centru o să-i ia aparatul de ras, periuţa de dinţi şi toate firele de păr de pe pernă.

— Nu-i suficient dacă nu le comparăm şi cu mostrele luate aici.

Samuels se uită la el, cu capul uşor înclinat într-o parte. Acum nu mai semăna cu Alfalfa din *Micuţii*

Şmecheri, ci cu un rozător extrem de inteligent. Sau poate cu o cioară care a pus ochii pe un obiect strălucitor.

— Nu-mi spune că ai îndoieli. Te rog, spune-mi că nu ai. Mai cu seamă că de dimineaţă şi tu abia aşteptai să pui mâna pe el.

În momentele alea mă gândeam doar la Derek, îşi zise Ralph. *Dar asta a fost înainte ca Terry să se uite în ochii mei de parcă ar fi avut tot dreptul din lume. Şi înainte să-mi spună că sunt un ticălos şi când ar fi trebuit să-i ripostez, dar nu mi-a venit s-o fac.*

— N-am nicio îndoială. Numai că evenimentele se precipită şi nu sunt obişnuit cu asta. Sunt obişnuit să-mi construiesc cazurile pas cu pas. Nici măcar n-am avut mandat de arestare azi.

— Dacă ai vedea un puşti care vinde droguri din rucsac în piaţa centrală a oraşului, ai mai zice că-ţi trebuie mandat?

— Sigur că nu, dar asta-i o altă situaţie.

— Nu prea, nu tocmai. Dar întâmplarea face să avem mandat. A fost emis de domnul judecător Carter înainte de momentul arestării. Probabil că se află acum în faxul tău. Deci… ce zici? Intrăm şi discutăm chestiunea?

Parcă niciodată nu-i străluciseră ochii atât de tare lui Samuels.

— Nu cred că va sta de vorbă cu noi.

— Nu, probabil că nu.

Samuels zâmbi şi în zâmbetul acela Ralph îl descoperi pe omul care obţinuse condamnarea la moarte pentru doi asasini. Şi care o va obţine curând şi pentru fostul antrenor de baseball al lui Derek Anderson. Ralph nu avea nicio îndoială că şi Terry Maitland va deveni unul dintre „băieţii” procurorului.

— Dar noi putem să vorbim cu *el,* nu-i aşa? Îi putem demonstra că nu mai are cale de scăpare.

14

Declaraţia doamnei Willow Rainwater (13 iulie, 11:40 a.m., înregistrată de domnul detectiv Ralph Anderson)

Rainwater: Haide, domnu' detectiv, recunoaşte, n-ai mai văzut niciodată vreo salcie atât de puţin mlădioasă[6]!

Det. Anderson: Nu gabaritul dumneavoastră face obiectul discuţiei noastre, doamnă Rainwater. Vreau să vorbim despre…

Rainwater: Ba nu, despre cât de mare sunt vom vorbi, numai că nu-ţi dai seama deocamdată. Tocmai din cauza dimensiunilor mele eram acolo. Pe la unşpe, în majoritatea nopţilor, sunt vreo zece, poate douăşpe taxiuri care aşteaptă în faţa palatului ăluia cu duduiţe în pielea goală, iar eu sunt singura femeie taximetrist. De ce? Pentru că niciun client nu încearcă să se dea la mine, indiferent cât de beat ar fi. Dacă fetele ar fi avut voie să joace fotbal, eu aş fi fost cel mai bun fundaş stânga din tot liceul. Şi mai ştii ceva? Jumate din tipii ăia care mi se urcă în maşină nici nu-şi dau seama că-s femeie, iar mulţi dintre ei tot nu ştiu asta nici după ce coboară. Chestie care mie mi se pare prima-ntâi. Ţi-am zis asta în caz că vrei să ştii ce căutam acolo.

Det. Anderson: În regulă, mulţumesc.

Rainwater: Da' nu era încă unşpe. Să fi fost în jur de opt jumate.

Det. Anderson: În seara de marţi, 10 iulie.

Rainwater: Corect! Nu-i mare agitaţie în serile din timpul săptămânii de când a cam secat zăcământul ăla de petrol. Aşa că grămadă de taximetrişti îşi pierd vremea pe la garaj, bârfesc ori joacă poker ori zic bancuri porcoase. Da' mie nu-mi place să stau cu ei şi mă duc ori la Flint Hotel, ori la Holiday Inn sau la Doubletree Hotel. Sau la „Poftiţi, Domnilor". Au o staţie de taxiuri în faţă pentru ăia care nu-s muci de beţi şi îşi dau seama că n-ar fi tocmai bine să se urce la volan. Şi, dacă ajung devreme, sunt de obicei prima la rând. În cel mai rău caz a doua ori a treia. Stau acolo şi citesc de pe Kindle şi aştept o cursă. După ce se întunecă nu mai ai cum să citeşti o carte normală, da' Kindle e numai bun pentru lumina aia. A dracu' invenţie, dom'le, cum ziceau strămoşii mei, pieile roşii.

Det. Anderson: Poate îmi spuneţi…

Rainwater: Păi, îţi spun, cum să nu-ţi spun? Da' în felul meu. Aşa vorbesc încă de când mergeam de-a buşilea, aşa că taci şi aşteaptă. Ştiu ce vrei să afli şi o să-ţi spun. Şi aici, şi la tribunal. Şi după aia,

după ce-l vor trimite în iad pe porcu' şi nemernicu' ăla de ucigaş de copii, am să-mi pun penele şi nădragii din piele de căprioară şi am să dansez dansul bucuriei până am să pic lată. Ne-am înţeles?

Det. Anderson: Ne-am înţeles.

Rainwater: În seara aia, chiar aşa devreme, taxiul meu era singurul de-acolo. Nu l-am văzut când a intrat în tractir. Am eu o teorie în privinţa asta şi pun pariu cu tine pe cinci dolari că nu mă înşel. Nu cred că s-a dus acolo să caşte ochii la cum dansează piţipoancele-alea. Cred că a ajuns înaintea mea, cu foarte puţin înaintea mea, şi a intrat doar ca să-şi cheme un taxi.

Det. Anderson: Aţi câştiga pariul, doamnă Rainwater. Dispecerul dumneavoastră…

Rainwater: Marţi seara a fost Clint Ellenquist de serviciu.

Det. Anderson: Aşa este. Domnul Ellenquist a spus persoanei care a telefonat să meargă în staţia de taxiuri, pentru că va veni imediat o maşină, dacă nu cumva venise deja. Apelul a fost înregistrat la ora opt patruzeci.

Rainwater: Cam aşa ceva. Şi tipul iese din cârciumă, vine drept spre maşina mea…

Det. Anderson: Puteţi să-mi spuneţi cu ce era îmbrăcat?

Rainwater: Blugi şi o cămaşă drăguţă cu nasturi. Blugii erau din ăia decoloraţi, da' curaţi. De culoarea cămăşii n-am prea putut să-mi dau seama, din cauza becurilor puternice, cu vapori de sodiu, din parcare, da' parcă era galbenă. A, să nu uit! Catarama de la curea era una mai fistichie – un cap de cal. Un spanac din ăla de cowboy. Până nu s-a aplecat la geam ca să vorbească cu mine, am zis că-i un muncitor în construcţii ori un şmecheraş care a reuşit să-şi păstreze slujba de la sonde, chiar dacă preţul ţiţeiului a luat-o razna. Abia atunci am văzut că era Terry Maitland.

Det. Anderson: Sunteţi sigură că el era?

Rainwater: Pe Dumnezeul meu mă jur! În parcare e lumină ca ziua de la becurile alea. Le-au pus tocmai ca să descurajeze furturile şi bătăile şi traficul de droguri. Pentru că au o clientelă formată doar din domni extrem de respectabili, pricepi dumneata? Plus că eu sunt şi antrenoare de baschet în Liga Prairie din YMCA[7]. Se presupune că echipele sunt mixte, dar adevărul e că sunt mai mulţi băieţi decât fete. Maitland avea obiceiul să vină la meciurile noastre – nu în fiecare duminică, da' destul de des – şi stătea în tribune lângă părinţi şi urmărea jocul copiilor. Mi-a zis că ar căuta talente pentru Liga Oraşelor, zicea că-ţi dai seama cât de bun ar fi la baseball după felul în care aruncă la coş. Şi eu, ca proasta, l-am crezut. Probabil că

venea acolo ca să-şi aleagă vreun copil căruia să-i dea la buci. Şi stătea în tribună, măsurându-i din ochi şi evaluându-i aşa cum evaluează bărbaţii femeile într-un bar. Javră ordinară de cretin pervers şi bolnav la cap! Cică era în căutare de talente – şi eu am pus botu' meu de indiancă la aburelile lui!

Det. Anderson: Când s-a apropiat de taxiul dumneavoastră, i-aţi spus că l-aţi recunoscut?

Rainwater: O, da! Discreţia nu-i punctul meu forte. Şi-i zic: „Salutare, Terry! Nevestica ta ştie pe unde umbli în seara asta?" Şi el zice: „Am avut niţică treabă." Şi eu zic: „Şi treaba asta avea legătură cu nişte duduiţe despuiate care să-ţi danseze în poală?" Şi el zice: „Anunţaţi-vă dispecerul că am găsit maşină." Aşa că eu zic: „Am să-l anunţ. Te duc acasă, domnu' antrenor T.?" Şi el zice: „Nici vorbă, doamnă. Du-mă la Dubrow. La gară." Şi eu zic: „Cursa asta face patruzeci de dolari." Şi el zice: „Dacă prind trenul de Dallas, vă dau douăzeci bacşiş." Şi eu zic: „Hopa sus şi ţin-te bine, domnu' antrenor! O luăm din loc."

Det. Anderson: Deci l-aţi dus la gara Amtrak[8] din Dubrow?

Rainwater: Normal că l-am dus. Şi a reuşit să prindă trenul de noapte spre Dallas-Fort Worth.

Det. Anderson: Pe drum aţi făcut conversaţie cu el? Vă întreb asta, pentru că-mi păreţi o persoană destul de vorbăreaţă.

Rainwater: Păi, sunt! Îmi merge gura ca banda rulantă de la casa de marcat a unui supermarket în zi de leafă. Poţi să întrebi pe oricine. La început l-am întrebat despre Liga Oraşelor şi dacă el credea că o să-i bată pe Urşi şi el mi-a zis: „Mă aştept să fie bine." De parcă-şi dădea în cărţi. Pe pariu că se gândea la ce făcuse şi voia să fugă de acolo cât mai repede. Ori gânduri din astea te cam împiedică să faci conversaţie. Acu' să te întreb şi eu ceva, domnu' detectiv: de ce dracu' s-a mai întors în Flint City? De ce n-a fugit în Texas şi după aia în Bătrânul Me-hiii-co?

Det. Anderson: Şi ce altceva a mai spus?

Rainwater: Nu mare lucru. A zis că vrea să aţipească niţel. Şi a închis ochii, da' eu cred că se prefăcea doar. Cred că se uita la mine printre gene şi se gândea să încerce ceva. Păcat că n-a încercat. Şi păcat că n-am ştiut atunci ce ştiu acum. L-aş fi târât afară din taxi şi i-aş fi smuls instalaţia dintre picioare. Nu glumesc!

Det. Anderson: Şi ce s-a întâmplat când aţi ajuns la gara Amtrak?

Rainwater: Am oprit în faţă şi el mi-a aruncat trei hârtii de câte douăzeci pe scaunul de lângă mine. Am vrut să-i zic s-o salute pe nevastă-sa din partea mea, da' n-am mai avut cui. Auzi? S-a dus la

„Poftiţi, Domnilor” ca să-şi schimbe hainele la toaletă? Pentru că erau pline de sânge?

Det. Anderson: Doamnă Rainwater, acum am să aşez în faţa dumneavoastră şase fotografii cu şase bărbaţi diferiţi. Seamănă între ei, aşa că vă rog să nu vă grăbi…

Rainwater: Nu-i nevoie. E ăla de-acolo. Ăla-i Maitland. Du-te de-l prinde, domnule detectiv! Şi sper să se opună arestării. I-ar scuti pe contribuabili de o cheltuială.

15

Pe când Marcy Maitland era la gimnaziu (aşa se chema pe vremea aia), avea uneori un coşmar în care intra în clasă dezbrăcată şi toţi colegii râdeau de ea. Proasta aia de Marcy Gibson a uitat să se îmbrace! Uite, i se vede tot! Când a ajuns la liceu, visul acesta de angoasă a fost înlocuit cu unul puţin mai sofisticat, în care ea se afla în clasă, complet îmbrăcată, dar dându-şi seama că urmează să dea cel mai important examen al vieţii ei şi că uitase să înveţe.

Când a cotit de pe Barnum Street şi a intrat pe Barnum Court, a simţit cum o cuprind din nou sentimentele de groază şi neputinţă pe care le declanşau aceste vise. Şi ştia că nu se va mai simţi uşurată şi nici nu va mai murmura *Slavă Domnului!* când se va trezi. Pe alee era o maşină de poliţie – probabil sora geamănă a aceleia care-l dusese pe Terry la secţie. În spatele ei se afla o camionetă fără geamuri, pe o latură a căreia scria cu litere mari şi albastre: UNITATEA MOBILĂ DE CRIMINALISTICĂ A POLIŢIEI STATULUI OKLAHOMA. De-o parte şi de cealaltă a aleii erau două maşini negre de la poliţia rutieră, cu luminile de pe capotă clipind în înserare. Patru ofiţeri de poliţie de la centru, laţi în spate şi care păreau înalţi de cel puţin doi metri datorită pălăriilor de campanie, stăteau pe trotuar cu picioarele crăcănate *(de parcă au ouăle prea mari,* îşi spuse ea). Era rău tot ce vedea în jurul casei, dar nu cel mai rău. Cel mai rău lucru era că vecinii ieşiseră pe peluze şi urmăreau scena. Oare ştiau ei motivul pentru care apăruseră toţi poliţiştii ăia în faţa căsuţei cochete a familiei Maitland? Marcy credea că majoritatea ştiau deja – ăsta era blestemul telefoanelor mobile – şi îi vor pune la curent şi pe ceilalţi.

Unul dintre poliţiştii de la centru ieşi pe stradă şi ridică mâna. Marcy opri maşina şi coborî geamul.

— Dumneavoastră sunteţi Marcia Maitland, doamnă?

— Da. Nu pot să intru în garaj din cauza maşinilor de pe alee.

— Vă rog să vă lăsaţi maşina lângă bordură, spuse poliţistul, arătând locul din spatele unuia dintre vehiculele de poliţie.

Marcy simţi o dorinţă nebună să-şi scoată capul pe geam şi să-i zbiere în nas: *Aleea MEA! Garajul MEU! Luaţi-vă mizeriile şi lăsaţi-mă să trec!*

Dar se stăpâni, opri motorul şi coborî. Îi venea să facă pipi – rău de tot îi venea. Probabil că-i venea încă de când îl văzuse pe Terry în cătuşe, dar abia acum îşi dăduse seama.

Unul dintre ceilalţi poliţişti spunea ceva în microfonul din dreptul umărului, iar din spatele casei, cu un walkie-talkie în mână, apăru detaliul care încununa perfect iraţionalul malign al acestei seri: o femeie cu burtă foarte mare, de gravidă, îmbrăcată cu o rochie înflorată, fără mâneci. Traversă peluza familiei Maitland cu mersul acela ciudat, ca de raţă, pe care îl au toate femeile atunci când ajung la capătul capătului ultimului trimestru de sarcină. Se apropie de Marcy fără să schiţeze nici măcar un zâmbet de convenienţă. De gât îi atârna o legitimaţie laminată. Iar o insignă a poliţiei din Flint City îi era prinsă de rochie, chiar pe versantul unui sân imens, la fel de nepotrivită acolo ca o recompensă pentru căţei rătăcită pe farfuria cu anafură.

— Doamnă Maitland? Sunt detectiv Betsy Riggins.

Îi întinse mâna. Marcy se făcu că nu o vede. Şi, cu toate că Howie îi spusese despre ce era vorba, o întrebă:

— Ce poftiţi?

Riggins se uită peste umărul lui Marcy. Unul dintre poliţiştii de la centru se afla chiar în spatele ei. După dungile de pe mânecă, se pare că era căpetenia grupului. Îi întinse o foaie de hârtie şi spuse:

— Doamnă Maitland, eu sunt locotenent Yunel Sablo. Avem un mandat care ne permite să percheziţionăm această locuinţă şi să luăm cu noi obiectele care-i aparţin soţului dumneavoastră, Terence John Maitland.

Marcy îi smulse hârtia din mână. MANDAT DE PERCHEZIŢIE – asta scria cu caractere gotice în partea de sus. După care urma o serie de aiureli legale şi în partea de jos era o semnătură pe care ea o citi greşit în prima clipă. I s-a părut că scria „Judecător Crater". *Dar n-a murit mai demult?* se întrebă ea, după care clipi de mai multe ori ca să-şi îndepărteze apa din ochi – poate transpiraţie, poate lacrimi – şi văzu că numele era Carter, nu Crater. Pe mandat era trecută data de astăzi şi se pare că fusese emis cu nici şase ore în urmă.

Întoarse foaia de hârtie pe toate părţile şi se încruntă.

— Nu-i nicio listă aici. Înseamnă că-i puteţi confisca până şi chiloţii, dacă aşa vă trăsneşte prin cap?

Betsy Riggins, care ştia că este *foarte posibil* să ia orice chiloţi ar găsi în coşul cu rufe murdare al familiei Maitland, spuse:

— Rămâne la latitudinea noastră ce vom lua şi ce nu, doamnă Maitland.

— La latitudinea voastră? *Latitudinea?* Dar unde vă imaginaţi că sunteţi? În Germania Nazistă?

Riggins îi răspunse:

— Investigăm cea mai odioasă crimă comisă în acest stat în cei douăzeci de ani de când sunt eu în poliţie şi vom lua din casă orice considerăm necesar. V-am făcut favoarea de a vă aştepta până ajungeţi acasă…

— La dracu' cu favoarea voastră! Ce-aţi fi făcut dacă întârziam? Spărgeaţi uşa?

Riggins părea extrem de stânjenită, dar nu din cauza întrebării, îşi spuse Marcy, ci din cauza poverii pe care o târa după ea în seara aceasta fierbinte de iulie. Ar fi trebuit să stea acasă, cu picioarele ridicate şi cu aerul condiţionat pornit. Însă

lui Marcy nu-i păsa. O durea înfiorător de tare capul, vezica urinară îi zvâcnea dureros şi ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Am fi recurs la acest gest doar în ultimă instanţă, zise poliţaiul ăla cu însemne pe mânecă. Însă în conformitate cu prevederile legale, aşa cum se arată în mandatul pe care vi l-am prezentat.

— Lăsaţi-ne să intrăm, doamnă Maitland, spuse Riggins. Cu cât vom începe mai repede, cu atât veţi scăpa mai curând de noi.

— Hei, Loot! exclamă unul dintre poliţişti. Au apărut vulturii.

Marcy se întoarse. De după colţ venea un car de reportaj, cu antena de satelit culcată deocamdată pe acoperiş. În urma lui era un SUV pe a cărui capotă erau imprimate trei litere mari şi albe: KYO. Iar în spatele acestuia, aproape pupând fundul SUV-ului, venea carul de reportaj al altui post de televiziune.

— Veniţi înăuntru cu noi, spuse Riggins, pe un ton aproape rugător. Nu-i bine să fiţi aici când vor ajunge.

Marcy se dădu bătută, spunându-şi că aceasta avea să fie prima capitulare din şirul celor care vor urma. Va fi obligată să renunţe la intimitatea ei. La demnitatea ei. La sentimentul de siguranţă pe care îl aveau copiii ei. Şi la soţul ei? Oare va fi forţată să renunţe şi la Terry? Sigur că nu. Acuzaţiile astea erau absurde. La fel de bine l-ar fi putut acuza de răpirea copilului lui Lindbergh[9].

— Bine. Dar n-am de gând să-ţi spun nimic, aşa că să nu încerci să-mi pui vreo întrebare. Şi nu sunt obligată să-ţi dau telefonul meu. Aşa mi-a spus avocatul.

— În regulă.

Riggins o luă de braţ, când, de fapt, Marcy ar fi trebuit s-o ajute pe gravidă să meargă, pentru ca nu cumva aceasta să se împiedice şi să cadă fix pe burta aia mare.

Chevroletul Tahoe, de la postul KYO – „Ki-Yo”, ziceau cei de acolo că s-ar pronunţa opri în mijlocul străzii şi o corespondentă de presă, blondă şi

drăguţă, sări din maşină atât de repede că i se ridică fusta deasupra chiloţeilor. Poliţiştii de la centru savurară scena, aruncând priviri şmechereşti tinerei.

— Doamnă Maitland! Doamnă Maitland, câteva întrebări, vă rog!

Marcy nu ştia când îşi luase poşeta şi coborâse din maşină, dar acum o avea pe umăr şi reuşi să scoată fără probleme cheile de la casă din buzunarul lateral. Problemele au apărut abia când încercă să vâre cheia în broască, pentru că îi tremura mult prea tare mâna. Riggins nu-i luă cheia, ci îşi puse mâna peste cea a lui Marcy, ca s-o calmeze şi s-o împiedice să se mai mişte. În cele din urmă, cheia intră şi uşa se deschise.

Din spate se auzea vocea stridentă a jurnalistei:

— Doamnă Maitland, este adevărat că soţul dumneavoastră a fost arestat pentru uciderea lui Frank Peterson?

— Păstraţi distanţa, doamnă, îi ceru unul dintre poliţişti. Nu aveţi voie să coborâţi de pe trotuar.

— *Doamnă Maitland!*

Au intrat în casă. Iar Marcy se mai linişti puţin, chiar dacă o avea alături pe detectiva aia însărcinată. Numai că totul arăta altfel şi ştia că niciodată casa ei nu va mai arăta ca în trecut. Se gândi la femeia care plecase de aici împreună cu fetiţele ei, râzând şi fremătând de emoţie cu gândul la meciul de baseball – şi avu impresia că se gândea la o femeie care-i fusese foarte dragă, dar care decedase între timp.

I se înmuiară picioarele şi se prăbuşi pe bancheta din antreu, unde se aşezau fetele iarna ca să-şi încalţe cizmele. Unde se aşeza uneori Terry (aşa cum făcuse şi astăzi), ca să treacă încă o dată în revistă amplasarea pe teren a jucătorilor săi, înainte să plece la stadion. Cu un geamăt de uşurare, Betsy Riggins se aşează alături, lipindu-şi pulpa dreaptă, imensă pulpă!, de piciorul stâng şi mult mai subţirel al lui Marcy. Sablo, poliţistul cu dungile alea pe mânecă, trecu pe lângă ele însoţit de alţi doi poliţişti. Toţi îşi puneau mănuşile din plastic albastru şi nici nu se uitară spre ele. Aveau deja în picioare botoşei din

acelaşi fel de plastic. Marcy presupuse că al patrulea poliţist din echipă se ocupa de mulţimea adunată afară. Mulţimea din faţa casei lor de pe somnoroasa Barnum Court, unde nu se întâmpla niciodată nimic.

— Trebuie să fac pipi, o anunţă ea pe Riggins.

— Şi eu, zise detectiva. Locotenent Sablo! Am o vorbă cu tine! Cel cu dungile pe mânecă se întoarse în antreu. Ceilalţi doi îşi văzură mai departe de drum şi intrară în bucătărie, unde cea mai incriminatoare probă pe care aveau s-o descopere era jumătate dintr-un tort de ciocolată în frigider.

Acum Riggins o întrebă pe Marcy:

— Aveţi baie la parter?

— Da, în oficiu. A construit-o Terry anul trecut.

— Îhî. Locotenente, doamnele au nevoie la toaletă, aşa că te rog să începi de acolo şi să te grăbeşti cât de mult poţi.

Apoi i se adresă lui Marcy:

— Soţul dumneavoastră şi-a amenajat biroul într-una dintre camere?

— Nu are un birou propriu-zis. Foloseşte un colţ din sufragerie.

— Mulţumesc. Acolo să te duci după aia, locotenente.

După care se întoarse din nou spre Marcy:

— Vă supăraţi dacă vă întreb ceva cât timp aşteptăm?

— Mă supăr.

Riggins nu o luă în seamă.

— În ultimele săptămâni aţi observat ceva ciudat în comportamentul soţului dumneavoastră?

Marcy scoase un hohot uscat de râs.

— Adică dacă îşi punea la cale planul ucigaş? Dacă se învârtea prin casă, frecându-şi mâinile, bălind la greu şi vorbind singur? Auzi, doamnă detectiv, nu cumva sarcina ţi-a afectat judecata?

— Să înţeleg că răspunsul este „nu”.

— Înţelegi bine. Acum, te rog, nu mă mai *bate la cap!*

Riggins se sprijini de perete şi îşi încrucişă mâinile peste burtă.

O lăsă pe Marcy cu gândurile ei – la junghiurile pe care le simţea acum în vezică şi la ceva ce spusese Gavin Frick cu o săptămână în urmă, după antrenament: *Ce-i cu Terry în ultima vreme? Zici că i-a plecat mintea în vacanţă. Poate-l paşte o gripă.*

— Doamnă Maitland?

— Ce?

— Mi se pare că v-aţi gândit la ceva.

— Ai dreptate. Mă gândeam cât de incomod îmi este să stau pe bancheta asta lângă dumneata. Parcă aş fi lipită de un cuptor încins care respiră.

Obrajii şi aşa destul de îmbujoraţi ai lui Betsy Riggins se aprinseră şi mai tare. Pe de-o parte, Marcy era îngrozită de enormitatea care-i ieşise din gură – de cruzimea cuvintelor ei. Dar, pe de altă parte, era încântată că aluzia ei răutăcioasă avusese efect.

În orice caz, Riggins nu-i mai puse nicio întrebare.

Cam după o veşnicie – cel puţin, aşa i s-a părut –, Sablo se întoarse cu o pungă din plastic transparent în care erau toate pastilele din dulăpiorul cu medicamente de la parter (medicamentele mai serioase, atât cele cu reţetă, cât şi cele fără, se aflau în cele două băi de la etaj) şi tubul lui Terry cu cremă împotriva hemoroizilor.

— Liber! spuse locotenentul.

— Mergeţi dumneavoastră prima, îi zise Riggins.

În oricare altă situaţie, precis că Marcy ar fi lăsat-o pe femeia însărcinată să se ducă înaintea ei la toaletă şi ea ar fi încercat să se mai ţină puţin. Însă nu şi acum. Intră în baie, închise uşa şi observă că era strâmb capacul de la rezervorul closetului. Dumnezeu ştie ce căutaseră înăuntru – droguri, cel mai probabil. Urină cu capul în jos şi cu faţa în mâini, ca să nu fie obligată să vadă dezordinea din jur. Să le aducă diseară acasă pe Sarah şi Grace? Oare va fi în stare să le conducă spre uşă prin lumina orbitoare a reflectoarelor TV, care cu siguranţă că aveau să fie instalate la ora aia? Şi, dacă nu le aduce acasă, unde să le ducă? La hotel? Şi acolo oare nu le

vor găsi *vulturii,* îi numise poliţistul? Fireşte că le vor găsi.

Îşi goli vezica, apoi în baie intră Betsy Riggins. Marcy se strecură în sufragerie, pentru că nu mai voia să împartă din nou bancheta din antreu cu Balena Shamu. Poliţiştii percheziţionau masa de lucru a lui Terry – mai bine zis, o *violau.* Toate sertarele erau trase, iar mare parte din conţinutul lor zăcea pe jos. Computerul fusese deja dezmembrat şi piesele aveau acum câte o etichetă galbenă, de parcă ar fi urmat să fie vândute la un târg de vechituri.

Şi Marcy îşi spuse: *Acum o oră, cel mai important lucru din viaţa mea era victoria Dragonilor şi drumul până în finală.*

Betsy Riggins se întoarse de la baie.

— Vai, ce bine mă simt acum! exclamă ea, aşezându-se la masa din sufragerie. Şi aşa mă voi simţi încă cincisprezece minute.

Marcy a fost pe punctul de a-i spune: *Sper să-ţi moară copilul!* În realitate, îi zise:

— Mă bucur că măcar cineva se simte mai bine. Chiar dacă doar pentru cincisprezece minute.

16

Declaraţia domnului Claude Bolton (13 iulie, 4:30 p.m., înregistrată de domnul detectiv Ralph Anderson)

Det. Anderson: Ei, Claude, probabil că te simţi mai bine aici când nu eşti tu suspectul. Te văd mai relaxat.

Bolton: Păi, să ştiţi că aşa e. Plus că m-au lăsat să stau în faţă în maşină, nu m-au înghesuit în spate. Şi am venit de la Cap City cu o sută patruzeci şi cinci de kilometri la oră. Cu girofarurile şi sirenele pornite. Aveţi dreptate, a fost tare mişto.

Det. Anderson: Ce făceai în Cap City?

Bolton: Turism. Am avut nişte zile libere, aşa că de ce nu? Nu-i nicio lege împotriva turismului, nu?

Det. Anderson: Înţeleg că vizitai obiectivele turistice în compania Carlei Jeppeson, cunoscută clienţilor ei sub numele de Sexoasa Pixie.

Bolton: Păi, n-a venit şi ea în maşină cu mine? Apropo, să ştiţi că i-a plăcut drumul. Zice că a fost cea mai super călătorie din viaţa ei.

Det. Anderson: Şi obiectivele turistice pe care le vizitaţi voi se aflau în Camera 509 din Motelul Western Vista, de pe Autostrada 40?

Bolton: Ba nu, că n-am stat tot timpul în cameră. În două seri ne-am dus să mâncăm la Bonanza. Se mănâncă tare bine acolo. Şi ieftin. Clara a vrut să se ducă şi la mall, aşa că ne-am dus şi acolo. Au un perete de escaladă. L-am dat gata din trei mişcări.

Det. Anderson: Sunt convins. Ai ştiut că a fost ucis un băiat în Flint City?

Bolton: Parcă am văzut ceva la ştiri. Doar nu credeţi că am ceva de-a face cu chestia asta?

Det. Anderson: Nu. Dar s-ar putea să ai nişte informaţii despre persoana care a avut de-a face.

Bolton: Păi, de unde să…

Det. Anderson: Eşti paznic sau, cum le ziceţi voi, „gorilă”, la „Poftiţi, Domnilor”, corect?

Bolton: Fac parte din personalul de securitate. Nu folosim termenul „gorilă”. „Poftiţi, Domnilor” este un stabiliment de lux.

Det. Anderson: Nu vreau să intru în această discuţie. Am aflat că ai fost de serviciu marţi seară. Ai plecat din Flint City abia miercuri după prânz.

Bolton: Tony Ross v-a zis că eu şi cu Clara ne-am cărat la Cap City?

Det. Anderson: Da.

Bolton: Motelu' ăla e al lu' unchiu' lu' Tony şi ne face reducere. Şi Tony a fost de serviciu marţi seara şi atunci l-am rugat să-l sune pe unchi-su. Eu şi cu Tony suntem amici la cataramă. Am stat la intrare de la patru la opt şi după aia în stal, de la opt până la miezu' nopţii. Stalu' e locu' ăla din faţa scenei, unde stau domnii.

Det. Anderson: Domnul Ross mi-a mai spus că, în jurul orei opt şi treizeci de minute, aţi văzut o persoană cunoscută.

Bolton: A, de domnu' antrenor T. e vorba. Că doar nu credeţi că el i-a făcut felu' lu' puştiu' ăla? Pen' că domnu' antrenor T. e om bun şi cinstit. I-a antrenat pe nepoţii lu' Tony în Liga Pop Warner şi în Liga Mică de baseball. Sigur, m-am cam mirat să-l văd acolo, da' nu pot să zic că am fost şocat. Nici nu vă închipuiţi ce fel de bărbaţi vedem noi în stalu' ăla – bancheri, avocaţi. Ba am văzut chiar şi doi popi. Da', cum se zice şi despre Vegas: ce se-ntâmplă la Poftiţi rămâne la…

Det. Anderson: Îhî. Sunt convins că sunteţi toţi la fel de discreţi ca preoţii în confesional.

Bolton: Puteţi să faceţi mişto cât poftiţi, da' să ştiţi că suntem. Tre' să fim, dacă vrem să mai vină clienţii şi altă dată.

Det. Anderson: Ca să nu existe vreo neînţelegere, Claude, atunci când spui că l-ai văzut pe Domnul Antrenor T., te referi la Terry Maitland?

Claude: Normal.

Det. Anderson: Spune-mi cum s-a întâmplat să-l vezi.

Bolton: Nu stăm chiar tot timpul în stal, da? Slujba noastră înseamnă mult mai mult. Trebuie să mergem de colo până colo, să ne asigurăm că niciun client nu-şi pune labele pe fetele noastre şi să împiedicăm bătăile – că gagiii sunt agresivi când se excită, aţi văzut destule cazuri de-astea în branşa dumneavoastră. Da' scandalurile nu încep doar în stal, aşa că unul dintre noi stă acolo şi altul se fâţâie – pe la bar, prin nişa aia unde sunt jocurile video şi aparatu' ăla la care poţi să joci biliard dacă ai mărunţi la tine. Băgăm un ochi şi în separeuri şi, normal, în buda de bărbaţi. Cel mai probabil acolo se pitesc ăia de vând droguri şi, dacă-i vedem, îi dăm afară în şuturi.

Det. Anderson: Aşa zice omul care a făcut puşcărie pentru deţinere şi vânzare de droguri.

Bolton: Cu tot respectul, domnule, da' nu-i frumos ce ziceţi. Nu m-am mai atins de droguri de şase ani. Mă duc la Narcomanii Anonimi

şi aşa mai departe. Vreţi să vă dau o mostră de urină? Cu multă plăcere!

Det. Anderson: Nu-i nevoie şi te felicit pentru că ai reuşit să te laşi. Deci, pe la opt treizeci, te mişcai prin local…

Bolton: Corect! Am verificat barul şi după aia am luat-o pe hol, ca să mă uit şi în buda de bărbaţi şi atunci l-am văzut pe domnu' antrenor T., care tocmai ce terminase de vorbit la telefon. Acolo sunt două telefoane publice, da' merge numai unu. Era…

Det. Anderson: Claude? M-ai cam pierdut aici.

Bolton: Mă gândeam. Încercam să-mi aduc aminte. Mi s-a părut cam ciudat. Parcă n-avea minţile la el. Chiar credeţi că el l-a omorât pe băiatu' ăla? Mi-am zis că era aşa de aiurit pentru că era prima lui vizită într-un loc unde fetiţele se dezbracă la pielea goală. Unii tipi o iau razna, aşa să ştiţi, zici că i-a pocnit cineva cu leuca-n cap. Ori poate trăsese ceva pe nas? Şi zic eu: „Salutare, domnu' antrenor, ce mai face echipa matale?" Şi îşi bulbucă ochii la mine, de parcă nu mă văzuse în viaţa lui, cu toate că m-am dus cam la toate meciurile de fotbal din Liga Pop Warner, când jucau Stevie şi Stanley; şi i-am arătat cum să-i înveţe să facă fenta aia şmecheră, fără minge, că el nu voia, că zicea că e prea complicată pentru copiii aşa de mici. Da' eu zic că, dacă sunt în stare să înveţe copiii ăia cum să facă împărţirea numerelor cu virgulă, atunci o să înveţe şi fenta asta, nu credeţi?

Det. Anderson: Şi eşti sigur că era Terence Maitland.

Bolton: Ei, la naiba! Sigur că da. Mi-a zis că echipa e bine şi că a intrat în local doar ca să-şi cheme un taxi. De parcă noi nu minţeam că citeam numa' articolele din Playboy când ni le găseau nevestele în baie, lângă budă. Da' m-am făcut că-l cred, că, la „Poftiţi, Domnilor", clientu' are întotdeauna dreptate, atâta timp cât nu pune mâna pe nicio ţâţă. Şi i-am zis că s-ar putea să fie taxiuri afară. Şi el mi-a zis că aşa i-a zis şi dispeceru' şi după aia mi-a zis mersi şi s-a cărat.

Det. Anderson: Cu ce era îmbrăcat?

Bolton: Cămaşă galbenă şi blugi. Curea cu cataramă în formă de cap de cal. Tenişi de fiţe. Îi ţiu bine minte, că păreau cam scumpi.

Det. Anderson: Tu ai fost singurul care l-ai văzut în club?

Bolton: Nu. Am văzut doi tipi care i-au făcut cu mâna la plecare. Nu-i ştiu şi s-ar putea să nu daţi prea uşor de ei, pentru că mulţi nu recunosc că frecventează locuri din astea. Asta-i realitatea. Da' nu m-am mirat că l-au recunoscut, că Terry e un fel de vedetă aici, la noi. Ba chiar a primit un premiu acu' câţiva ani – aşa scria la ziar. Puteţi să ziceţi ce vreţi de Flint City, da' pe bune că nu-i decât un orăşel de

provincie unde toţi oamenii se cunosc între ei – măcar din vedere. Şi toţi ăia de au băieţi cu înclinaţii sportive, cum se zice, îl ştiu pe domnu' antrenor Terry de la baseball sau fotbal.

Det. Anderson: Mulţumesc, Claude. Mi-ai fost de mare ajutor.

Bolton: A mai fost o chestie, nu cine ştie ce, da' cam horror, dacă el l-a omorât pe băiatu' ăla.

Det. Anderson: Te ascult.

Bolton: O chestie din alea de se mai întâmplă, fără vreo intenţie. Tocmai voia să iasă să vadă dacă e vreun taxi afară, da? Şi eu îi întind mâna şi-i zic: „Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru nepoţii lui Tony, domnu' antrenor. Sunt băieţi buni, da' nu le prea au cu disciplina, poate din cauză că le-au divorţat părinţii. Le-ai dat ceva de făcut, ca să nu mai vagabondeze prin oraş şi să intre în toate belelele." Cred că vorbele astea ale mele l-au cam mirat, că s-a dat niţel înapoi înainte să dea mâna cu mine. Mi-a strâns-o cum trebuie, da'... vedeţi coaja asta de pe mâna mea? El m-a zgâriat acolo cu unghia de la degetul mic. Mi s-a vindecat acu', nici n-a fost mare lucru, da' mi-a adus aminte de vremurile când mă drogam.

Det. Anderson: De ce?

Bolton: Erau nişte tipi din Îngerii Iadului şi Discipolii Diavolului[10], mai ales, care aveau obiceiu' de-a purta unghiile lungi la degetu' ăla. Am văzut nişte unghii lungi ca alea de le aveau împăraţii chineji. Unii dintre motocicliştii ăştia şi le decorează cu abţibilduri, aşa cum e moda acum la gagici. Le-au botezat „unghii de prizat".

17

După ce a arestat antrenorul chiar pe terenul de baseball, Ralph n-a mai putut să joace rolul poliţistului bun, aşa că s-a mulţumit cu rolul de simplu spectator. Stătea sprijinit de peretele sălii de interogatoriu şi se aştepta la o altă privire plină de reproş din partea lui Terry, însă acesta se uită în fugă la el, fără vreo expresie anume. Apoi îşi îndreptă toată atenţia asupra lui Bill Samuels, care se aşezase pe unul dintre cele trei scaune situate în cealaltă parte a mesei.

Privindu-l atent pe Samuels, Ralph începu să înţeleagă cum ajunsese acesta atât de sus în ierarhie într-un timp atât de scurt. Când se aflaseră amândoi de cealaltă parte a geamului-oglindă, i se păruse că procurorul era puţin cam prea tânăr pentru munca pe care o făcea. Acum, când era în faţa individului care îl violase şi îl omorâse pe Frank Peterson, părea încă şi mai tânăr – doar un biet stagiar la o firmă de avocatură, care (probabil în urma unei încurcături) a ajuns să interogheze un criminal odios. Şuviţa rebelă din creştet era un detaliu care îi sporea credibilitatea în rolul pe care îl alesese să-l joace: un tânăr lipsit de experienţă, dar bucuros că i se încredinţase o asemenea sarcină importantă. Poţi să-mi spui absolut orice, ziceau ochii lui plini de curiozitate, pentru că am să cred absolut tot. Este prima oară când mă joc cu băieţii mari şi habar n-am ce trebuie să fac.

— Bună seara, domnule Maitland! spuse Samuels. Eu lucrez la procuratura districtului.

Ai început bine, îl felicită Ralph în gând. *Tu* eşti *procuratura districtului.*

— Vă pierdeţi timpul, zise Terry. Nu am de gând să discut cu dumneavoastră până nu soseşte avocatul meu. Acum nu vă spun decât că prevăd în viitorul vostru un proces pentru arestare abuzivă.

— Vă înţeleg supărarea. Oricine ar fi supărat într-o asemenea situaţie. Poate reuşim să lămurim lucrurile chiar acum şi aici. Puteţi să-mi spuneţi

unde vă aflaţi atunci când a fost ucis băiatul familiei Peterson? Adică marţea trecută, după-amiaza. Dacă eraţi în altă parte, atunci…

— Eram, zise Terry, dar vreau să discut această chestiune mai întâi cu avocatul meu şi abia după aceea cu dumneavoastră. Numele avocatului meu este Howard Gold. Vreau să vorbesc cu el între patru ochi atunci când ajunge aici. Presupun că am acest drept, da? Din moment ce ar trebui să mi se aplice prezumţia de nevinovăţie până la proba contrarie?

Ce repede şi-a revenit! îşi spuse Ralph. *Nici măcar un criminal de carieră n-ar fi, făcut-o atât de bine.*

— Aşa este, răspunse Samuels. Dar, dacă nu aţi făcut nimic…

— Nu vă osteniţi, domnule Samuels. Nu m-aţi adus aici pentru că sunteţi o persoană amabilă.

— Ba să ştiţi că sunt, îl contrazise Samuels cu toată sinceritatea. Dacă s-a făcut o eroare, sunt la fel de interesat ca dumneavoastră s-o rectific.

— Vi s-a ridicat un smoc de păr în creştetul capului, comentă Terry. Poate îl rectificaţi pe el. Vă face să semănaţi cu Alfalfa din filmele alea la care mă uitam în copilărie.

Ralph n-avea niciun chef de râs, dar nu putu să-şi stăpânească zvâcnetul buzelor.

Descumpănit preţ de o clipă, Samuels ridică mâna ca să-şi netezească vârtejul. Smocul de păr rămase culcat câteva secunde, apoi se ridică din nou.

— Sunteţi sigur că nu doriţi să clarificăm situaţia?

Samuels se aplecă peste masă, purtând pe chip o expresie sinceră care sugera că Terry făcea o mare greşeală.

— Sunt sigur, răspunse Terry. Şi sunt la fel de sigur că vă voi da în judecată. Nu cred că există o despăgubire destul de mare care să repare ce aţi făcut în seara asta, ticăloşi ordinari ce sunteţi, nu doar mie, ci şi soţiei şi fetiţelor mele, dar am de gând să aflu.

Samuels rămase încă o secundă în poziţia în care se afla, aplecat peste masă, privind cu speranţă şi

candoare în ochii lui Terry, după care se ridică de pe scaun. Şi privirea inocentă dispăru.

— În regulă. Bine. Puteţi să vă consultaţi cu avocatul dumneavoastră, domnule Maitland. Beneficiaţi de acest drept. Nu vă vom supraveghea nici video şi nici audio şi chiar vom trage perdeaua peste geamul-oglindă. Dacă vă veţi grăbi, poate că vom reuşi să terminăm în seara asta. Am o partidă de golf mâine-dimineaţă.

Terry avu impresia că n-a auzit bine.

— *Golf?*

— Golf. Aşa se cheamă jocul acela în care încerci să bagi o mingiuţă într-o găurică. Nu sunt prea bun la asta, dar sunt *foarte* bun la ce fac acum, domnule Maitland. Şi, după cum vă va spune şi stimabilul domn Gold, avem dreptul să vă ţinem aici patruzeci şi opt de ore, fără să vă acuzăm de ceva. Însă nu va dura atât. Dacă nu vom reuşi să elucidăm problema, luni, dis-de-dimineaţă, vă vom duce în faţa judecătorului ca să fiţi pus sub acuzare. Până atunci arestarea dumneavoastră va ţine prima pagină a ştirilor în tot statul, aşa că vor fi o grămadă de reporteri acolo. Sunt convins că vă vor filma şi fotografia în poziţii care să vă avantajeze.

Samuels credea că avusese ultimul cuvânt, aşa că porni cu paşi ţanţoşi spre uşă (Ralf presupunea că încă îl mai rodea remarca lui Terry despre smocul ăla de păr). Dar nu apucă să iasă, că Terry spuse:

— Hei, Ralph!

Ralph se întoarse. Terry părea calm, atitudine ieşită din comun într-o asemenea situaţie. Sau poate nu tocmai. Se întâmplă uneori ca până şi cei mai îngrozitori sociopaţi să-şi recapete calmul după şocul iniţial şi să se pregătească pentru lungul drum pe care îl au de străbătut. Ralph mai văzuse situaţii din astea.

— Nu am de gând să discut nimic cu voi până nu vine Howie, dar vreau să-ţi spun *ţie* ceva.

— Vă ascultăm.

Samuels se repezise să-i răspundă, încercând în zadar să-şi mascheze nerăbdarea. Numai că îi căzu

faţa la auzul spuselor lui Terry.

— Derek a fost cel mai bun jucător la bătaie pe care l-am avut vreodată.

— O, nu! exclamă Ralph, auzind cum îi vibrează furia în glas. Să nu te aud! Îţi interzic să rosteşti numele fiului meu. Nu vreau să mai vorbeşti despre el vreodată.

Terry dădu din cap:

— Te înţeleg, pentru că nici eu n-am vrut să fiu arestat în faţa soţiei, a fiicelor mele şi a o mie de oameni, dintre care mulţi îmi sunt vecini sau cunoscuţi. Aşa că nu contează ce nu vrei tu. Ascultă-mă puţin. Cred că măcar atâta lucru îmi datorezi pentru felul în care te-ai purtat.

Ralph deschise uşa, dar Samuels îl apucă de braţ, clătină din cap şi ridică ochii foarte puţin la luminiţa roşie a camerei de supraveghere din colţ. Ralph închise uşa, se întoarse cu faţa la Terry şi îşi încrucişă braţele la piept. Bănuia că o să-l cam usture răzbunarea acestuia pentru că îl arestase de faţă cu toată lumea, dar ştia că Samuels are dreptate. Un suspect care îşi dă drumul la gură este mult mai bun decât un suspect care recurge la dreptul de a păstra tăcerea până la sosirea avocatului. Nu conta prea mult ce voia să-i spună, pentru că, din vorbă în vorbă, tot s-ar fi putut să afle ceva.

Şi Terry spuse:

— Nu cred că Derek avea mai mult de un metru douăzeci, un metru douăzeci şi cinci, atunci când juca în Liga Mică. L-am mai văzut de atunci – de fapt, chiar anul trecut am încercat să-l conving să joace în Liga Oraşelor – şi am observat că e mai înalt cu cel puţin cincisprezece centimetri. Pun pariu că o să fie mai înalt decât tine atunci când o să termine liceul.

Ralph nu spuse nimic.

— Era un prichindel, o fărâmă de om, dar niciodată nu i-a fost frică atunci când era la bătaie. Mulţi se tem de momentele alea, dar Derek n-avea nicio problemă să stea în faţa unor adversari care aruncau mingea complet aiurea şi cu foarte multă

forţă. A fost lovit de multe ori, dar niciodată n-a capitulat.

Adevărat. Ralph observase vânătăile atunci când fiul lui îşi scotea echipamentul de joc: pe fund, pe coapsă, pe braţ, pe umăr. Ba chiar odată văzuse una foarte urâtă şi neagră pe gâtul băiatului. Toate semnele alea au scos-o realmente din minţi pe Jeanette şi n-a putut s-o calmeze nici măcar gândul că băieţelul ei purta cască. De fiecare dată când D. ajungea în careul de bătaie, ea se temea că va fi lovit între ochi şi va ajunge în comă, aşa că îl apuca de braţ pe Ralph şi-l strângea atât de tare că ziceai că vrea să i-l rupă. Ralph o asigura mereu că nu se va întâmpla una ca asta, dar adevărul e că a fost aproape la fel de bucuros ca ea atunci când Derek i-a anunţat că îi place mai mult tenisul. În fond, mingile erau mai moi.

Terry parcă îi zâmbea uşor.

— Un puşti atât de scund ratează de obicei. De fapt, chiar la asta mă aşteptam astăzi, când l-am trimis la bătaie pe Trevor Michaels. Numai că Derek nu s-a lăsat. Nimerea absolut toate mingile. Indiferent de traiectoria lor. Câţiva copii îi ziceau „Ratare" Anderson, dar după aia unul dintre ei a început să-i zică „Morişcă". Şi cu numele ăsta a rămas. O vreme, cel puţin.

— Foarte interesant! observă ironic Samuels. Dar ce-ar fi să vorbim mai bine despre Frank Peterson?

Terry nu-şi luă ochii de la Ralph.

— Ca să nu mai lungesc vorba, când l-am văzut că nu e în stare să lovească mingea cum trebuie, l-am învăţat să o lovească foarte uşor, ca să aterizeze chiar lângă careul de bătaie. De obicei, băieţii de zece, unsprezece ani, adică de vârsta lui, nu sunt în stare să lovească aşa. Pricep despre ce e vorba, dar nu le convine să lovească cu bâta atât de jos. Se gândesc că o să-i doară degetele rău de tot dacă intră în contact cu careul. Însă nu şi Derek. Ascultă la mine, puştiul tău are curaj cu carul. Plus că de multe ori a reuşit să înscrie şi să fugă ca din puşcă până la prima bază.

Ralph nici nu dădea din cap şi nici nu arăta în vreun fel că l-ar fi interesat toate astea, dar ştia foarte bine despre ce vorbea Terry. De multe ori se ridicase în picioare şi îşi aclamase fiul în urma acestor lovituri; şi îşi văzuse băiatul alergând spre prima bază de parcă îi luase foc fundul.

— Nu a fost nevoie decât să-i arăt cum să ţină bâta, în ce unghiuri, continuă Terry, ridicând mâinile ca să-şi demonstreze spusele.

Încă avea palmele murdare de ţărână, probabil de la antrenamentul de dinaintea meciului.

— Înclini bâta spre stânga, mingea decolează spre linia de la baza a treia. O înclini spre dreapta, ajunge la linia de la prima bază. Nu-ţi lua avânt, fiindcă, de obicei, aşa trimiţi mingea drept la adversar, care o s-o prindă din zbor. Împinge-o doar foarte uşor, în ultima fracţiune de secundă. Puştiul s-a prins foarte repede. Iar ceilalţi copii au renunţat să-i mai zică „Morişcă” şi i-au găsit o altă poreclă. Spre sfârşitul meciului, se trimiteau rezervele la prima şi a treia bază, iar echipa adversă ştia că va lovi foarte uşor – nu făcea nicio fentă, ci doar cobora bâta imediat ce aruncătorul începea să-şi facă elan, iar toţi copiii de pe bancă începeau să strige: „Împinge-o, Derek, împinge-o!” Strigam şi eu, striga şi Gavin. Şi aşa i-au spus pe tot parcursul ultimului an, când am câştigat campionatul pe district. „Împinge-O Anderson”. Ştiai?

Ralph nu ştia, poate din cauză că porecla aceasta a fiului său era ceva care ţinea exclusiv de echipă. Însă ştia că Derek crescuse foarte mult în vara cu pricina. Râdea mai des şi după meciuri voia să-şi petreacă timpul cu băieţii, în loc să se grăbească la maşină, cu capul în piept şi mănuşa atârnându-i în mână.

— Este meritul lui – a exersat cu o încăpăţânare pe care n-am mai văzut-o la vreun alt băiat şi nu s-a lăsat până nu i-a ieşit lovitura. Dar eu am fost cel care l-a convins s-o încerce.

Terry se opri o clipă, apoi adăugă în şoaptă:

— Şi acum tu îmi faci una ca asta. Îmi faci una ca asta în văzul lumii!

Lui Ralph i se aprinseră obrajii. Deschise gura să răspundă, dar Samuels începu să-l tragă spre uşă şi spunând peste umăr doar atât:

— Ralph nu ţi-a făcut nimic, Maitland. Nici eu. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

Şi apoi intrară amândoi în cealaltă încăpere, aceea cu geamul prin care ei puteau vedea ce se petrece în sala de interogatoriu. Şi Samuels îl întrebă pe Ralph dacă se simte bine.

— Da, spuse acesta, chiar dacă încă îi ardeau obrajii.

— Unii sunt artişti desăvârşiţi când e vorba să te atingă în punctele sensibile. Ştii asta, da?

— Da.

— Şi mai ştii şi că el este vinovatul, da? Niciodată n-am avut un caz atât de clar.

Tocmai asta mă deranjează, îşi spuse Ralph. *Înainte nu m-a deranjat, dar mă deranjează acum. Şi n-ar trebui, pentru că Samuels are dreptate. Dar ăsta-i adevărul.*

— I-ai văzut mâinile? îl întrebă el pe procuror. Când ne-a arătat cum l-a învăţat pe Derek să lovească? I le-ai văzut?

— Da. Şi ce?

— N-are unghie lungă la degetul mic, spuse Ralph. La niciuna dintre mâini.

Samuels ridică din umeri.

— Ei, asta-i acum! Şi-a tăiat-o. Eşti sigur că te simţi bine?

— Da, răspunse Ralph. Însă…

Se auzi soneria de la uşa dintre birouri şi zona cu celulele de arest preventiv. Apoi se deschise cu zgomot. Pe culoar a apărut un bărbat grăbit, în ţinută lejeră, de casă – jeanşi decoloraţi şi un tricou cu sigla universităţii din Texas, sub care ţopăia Super Broscoiul – însă servieta din mâna lui nu era deloc nostimă ca broasca aia. Era o servietă de avocat.

— Salut, Bill! spuse el. Bună ziua, domnule detectiv Anderson! Vreţi să aveţi amabilitatea de a-mi explica de ce l-aţi arestat pe Cetăţeanul Anului 2015 din Flint City? Este vreo neînţelegere pe care o

putem aplana cumva, ori v-aţi pierdut complet minţile?

Astfel şi-a făcut intrarea în scenă Howard Gold.

18

Către: William Samuels, Procuror Districtual
Rodney Geller, Şef al Poliţiei Flint City
Richard Doolin, Şerif al Districtului Flint
Cpt. Avery Rudolph, Poliţia Statală, Secţia 7
Det. Ralph Anderson, Departamentul de Poliţie Flint City

Din partea: Det. Lt Yunel Sablo, Poliţia Statală, Secţia 7

Data: 13 iulie

Subiect: Centrul de Transport Vogel, Dubrow

La cererea dlui procuror Samuels şi dlui detectiv Anderson, am ajuns la Centrul de Transport Vogel la ora 2:30 p.m., din data de mai sus. Vogel este principalul centru pentru vehiculele de transport rutier din sudul statului, cu trei linii importante de autobuz (Greyhound, Trailways, Mid-State) şi pentru serviciile feroviare Amtrak. Tot aici se află şi reprezentanţele cunoscute de închirieri auto (Hertz, Avis, Enterprise, Alamo). Deoarece toate zonele Centrului de Transport sunt monitorizate video, m-am dus direct la biroul de pază, unde am fost întâmpinat de Michael Camp, director pe probleme de securitate al firmei Vogel. Mă aştepta. Imaginile surprinse de cele 16 camere de supraveghere sunt păstrate 30 de zile, iar întreaga operaţiune este computerizată, aşa că am putut să văd toate înregistrările făcute în seara de 10 iulie.

Potrivit spuselor domnului Clinton Ellenquist, dispecerul de la compania de taxiuri din Flint City care a fost de serviciu în seara de 10 iulie, taximetrista Willow Rainwater a luat legătura cu el la ora 9:30 p.m. şi l-a anunţat că şi-a lăsat pasagerul la adresa solicitată. Trenul firmei Southern Limited, pe care spune dna Rainwater că intenţiona să-l ia suspectul, a intrat în gară la ora 9:50 p.m.. Călătorii au coborât la Peronul 3. Şapte minute mai târziu, la 9:57, pasagerii cu destinaţia Dallas-Fort Worth au primit permisiunea să se urce în tren tot de la Peronul 3. Trenul Southern Limited a plecat la ora 10:12. Orele sunt exacte, deoarece toate sosirile şi plecările sunt monitorizate şi înregistrate de computere.

Dl director Camp şi cu mine am urmărit imaginile înregistrate de toate cele 16 camere de supraveghere în ziua de 10 iulie, cu începere

de la ora 9:00 p.m. (pentru mai multă siguranţă) şi până la 11:00 p.m., adică încă 50 de minute după ce trenul Southern Limited a părăsit gara. Am pe iPad toate imaginile camerelor de supraveghere, însă, având în vedere caracterul urgent al situaţiei (subliniat de dl procuror Samuels), voi rezuma informaţiile în acest raport preliminar.

9:30 p.m.: Suspectul intră în gară prin poarta de nord, care reprezintă punctul unde taxiurile îşi lasă de obicei pasagerii. Suspectul traversează apoi sala principală. Este îmbrăcat cu o cămaşă galbenă şi blugi. Nu are bagaj. I se vede clar faţa o perioadă de 2 până la 4 secunde când se uită la ceasul de deasupra sălii (captură de ecran trimisă prin e-mail dlui procuror Samuels şi dlui det. Anderson).

9:35 p.m.: Suspectul se opreşte la un chioşc cu ziare din centrul sălii. Cumpără o carte broşată, plăteşte numerar. Nu se vede titlul, iar vânzătorul nu şi-l aminteşte, dar l-am putea afla dacă este nevoie. În imaginea aceasta se poate vedea catarama de la curea în formă de cap de cal (captură de ecran trimisă prin e-mail dlui procuror Samuels şi dlui det. Anderson).

9:39 p.m.: Suspectul părăseşte gara pe la ieşirea dinspre Montrose Avenue (poarta de sud). Deşi acest punct de intrare/ieşire este deschis publicului, este folosit mai ales de personalul de la Vogel, deoarece parcarea angajaţilor se află lângă acea latură a clădirii. Parcarea este monitorizată de două camere de supraveghere. Suspectul nu apare pe niciuna dintre ele, dar Camp şi cu mine am observat o umbră care trece foarte repede prin cadru, despre care credem că ar aparţine suspectului. Umbra respectivă mergea spre dreapta, unde este o alee de serviciu.

Suspectul nu şi-a cumpărat din gară bilet la trenul Southern Limited, nici numerar şi nici cu cardul. Am urmărit de câteva ori imaginile de pe Peronul 3, imagini foarte clare şi, după părerea mea, complete. Prin urmare, pot susţine, cu un grad rezonabil de certitudine, că suspectul nu a reintrat în gară şi nu s-a urcat în tren.

Concluzia mea este că suspectul a minţit în legătură cu trenul pe care voia să-l prindă, iar drumul cu taxiul până la Dubrow a fost o tentativă de a pune anchetatorii pe o pistă falsă. Teoria mea este că suspectul s-ar fi întors în Flint City, fie cu ajutorul vreunui complice, fie făcând autostopul. La fel de posibil este ca el să fi furat o maşină. Departamentul Poliţiei din Dubrow nu a înregistrat nicio reclamaţie referitoare la furtul vreunui vehicul în apropiere de Centrul Vogel în seara respectivă, dar, aşa cum precizează dl director Camp, ar fi putut

să fure o maşină din parcarea pe termen lung, fără ca dispariţia acesteia să fie raportată timp de o săptămână sau chiar mai mult.

Există şi imagini ale camerelor de supraveghere din parcarea pe termen lung şi acestea pot fi vizionate la cerere, dar camerele respective nu acoperă toate unghiurile. În plus, dl director Camp m-a informat că ele urmează să fie înlocuite şi că se defectează deseori. Cred că, deocamdată cel puţin, am avea mai multe şanse de reuşită dacă am investiga alte piste.

RAPORT ÎNTOCMIT DE Det. Lt Y. Sablo
– a se vedea materialele anexate

19

Mai întâi, Howie Gold a dat mâna cu Samuels şi cu Ralph Anderson. După aceea s-a uitat prin geamul-oglindă la Terry Maitland, îmbrăcat tot cu tricoul Dragonilor Aurii şi pe cap tot cu şapca norocoasă. Terry stătea drept, cu capul sus, cu mâinile împreunate frumos pe masă. Nu se foia, nu tresărea involuntar, nu arunca priviri piezişe şi speriate. Ralph se văzu nevoit să recunoască în sinea lui că antrenorul de baseball nu era câtuşi de puţin întruchiparea criminalului hăituit.

În cele din urmă, Gold se întoarse cu faţa spre Samuels.

— Vorbeşte! îi spuse el, pe tonul pe care l-ai folosi atunci când îi ceri căţelului să facă ceva.

— În momentul ăsta nu sunt prea multe de spus, Howard. Samuels ridică mâna la cap. Îşi netezi smocul rebel. Acesta rămase o clipă culcat, după care se ridică din nou. Din senin, Ralph se pomeni că-şi aminteşte o replică a lui Alfalfa, care îi amuzase nespus pe el şi pe fratele lui în copilărie: *Îţi faci prieteni pe viaţă doar o singură dată în viaţă.*

— Doar că nu este nicio neînţelegere şi că nu, nu ne-am pierdut minţile.

— Terry ce zice?

— Până acum n-a zis nimic, răspunse Ralph.

Gold se întoarse repede cu faţa la el. Ochii lui albaştri scânteiau uşor măriţi de lentilele rotunde ale ochelarilor.

— Nu m-ai înţeles, Anderson. Nu am întrebat ce v-a zis în seara asta, că ştiu că-i băiat isteţ şi nu v-a zis nimic. Mă refeream la interogatoriul preliminar. Dacă nu-mi spuneţi, oricum o să aflu de la el.

— Nu a existat niciun interogatoriu preliminar, spuse Ralph.

Nu avea chiar niciun motiv să se simtă prost, mai ales pentru că aveau un caz beton, clădit în doar patru zile mari şi late. Însă se simţea ca dracu'. Pe de-o parte, din cauză că Howie Gold i se adresase pe

numele de familie, de parcă niciodată n-ar fi fost împreună la băute la barul „Roata de la căruţă”, de vizavi de tribunalul districtual. Şi simţi dorinţa ridicolă să-i spună lui Howie: *Nu te uita la mine, uită-te la tipul de alături. El a apăsat pedala de acceleraţie până în podea.*

— Ce zici? Stai aşa! Stai niţel, ce naiba!

Gold îşi îndesă mâinile în buzunarele din faţă ale pantalonilor şi începu să se legene pe călcâie. Ralph îl văzuse de multe ori făcând aşa atât în tribunalul local, cât şi cel districtual. Şi se pregăti pentru ce era mai rău. Pentru că depusese mărturie în numeroase procese, aflase pe propria-i piele că nu-i deloc plăcut să fii chestionat de Howie Gold. Însă Ralph nu i-o luase niciodată în nume de rău. Totul făcea parte din dansul juridic.

— Vrei să-mi zici că l-ai arestat în faţa a două mii de oameni şi nici măcar nu i-ai dat *şansa* să se dezvinovăţească?

Ralph spuse:

— Eşti un apărător de milioane, dar nici măcar Dumnezeu nu l-ar putea scoate nevinovat acum pe Maitland. Şi, că tot ai adus vorba, să ştii că erau cam o mie două sute de oameni, cel mult o mie cinci sute. Nu încap două mii pe Stadionul Estelle Barga. S-ar prăbuşi tribunele.

Gold nu-i luă în seamă tentativa, oricum nereuşită şi stupidă, de a destinde atmosfera. Se holba la Ralph de parcă acesta era o specie de insectă, nemaiîntâlnită până acum.

— L-ai arestat într-un loc public, într-un moment care ar fi putut să fie apoteoza carierei lui de antrenor şi…

— Apote-*şimaicum?* îl întrerupse zâmbind Samuels.

Gold îl ignoră şi pe el. Continua să-l ţintuiască pe Ralph cu privirea.

— Ai făcut-o, deşi ai fi putut să-l supraveghezi la stadion fără să faci tămbălău şi să-l arestezi când ar fi ajuns acasă, după terminarea meciului. Dar ai făcut-o în faţa soţiei şi fiicelor lui, fapt care mă

îndeamnă să cred că a fost o acţiune premeditată. Ce te-a apucat? Ce mama dracului te-a *apucat?*

Ralph simţi din nou cum îl ard obrajii.

— Chiar vrei să ştii, domnule avocat?

— Ralph! interveni Samuels, punându-i mâna pe braţ şi încercând să-l oprească.

Ralph i-o dădu la o parte.

— Nu eu l-am arestat. Am trimis doi poliţişti să-l reţină, pentru că mă temeam ca nu cumva să-l strâng de gât până se făcea vânăt la faţă. Iar asta ar fi dat de lucru unui avocat atât de isteţ cum eşti tu.

Făcu un pas înainte şi intră în spaţiul personal al lui Gold, cu intenţia de a-l opri să se mai legene înainte şi înapoi pe călcâie.

— L-a răpit pe Frank Peterson şi l-a dus în Parcul Figgis. Acolo l-a violat cu o creangă şi apoi l-a omorât. Vrei să-ţi spun *cum* l-a omorât?

— Ralph, asta-i informaţie confidenţială! guiţă Samuels.

Detectivul nici nu-l auzi.

— Raportul preliminar al legistului sugerează că i-ar fi sfârtecat cu *dinţii* gâtul copilului. Poate chiar a mâncat nişte carne de acolo, da? Şi toată chestia asta l-a excitat atât de tare că şi-a dat jos nădragii şi şi-a deşertat caimacul pe coapsele puştiului. Să ne ajute Dumnezeu să nu mai vedem niciodată vreo altă crimă la fel de odioasă, de abjectă, de *incalificabilă.* Probabil că se pregătea de multă vreme. Niciunul dintre cei care am fost la locul faptei n-o să uite vreodată ce a văzut acolo. Şi făptaşul este Terry Maitland. *Domnul Antrenor T.* este criminalul. Şi nu demult monstrul ăsta şi-a pus mâinile alea împuţite pe mâinile fiului meu când i-a arătat cum să lovească cu bâta. Tocmai ce mi-a spus cum îl pregătea, de parcă povestea asta ar fi trebuit să-l disculpe.

Gold nu se mai uita la el ca la o gânganie. Acum în privire i se strecurase un soi de uimire, de parcă ar fi dat peste un soi de artefact uitat pe Pământ de cine ştie ce rasă extraterestră, necunoscută oamenilor. Însă lui Ralph nu-i păsa. Trecuse de faza asta.

— Şi tu ai un băiat – Tommy îl cheamă, da? Nu-i aşa că te-ai apucat să antrenezi echipa de fotbal din Liga Pop Warner pentru că Tommy juca în ea? Nenorocitul ăsta l-a atins şi pe fiul tău. Şi acum ai de gând să-l aperi?

— Pentru numele Lui Dumnezeu, taci odată!

Gold se oprise din legănat, dar nu se dădea învins şi continua să se uite la Ralph cu expresia aceea de uluire aproape antropologică.

— Nici măcar nu l-ai interogat înainte, murmură el. Nici măcar. Niciodată n-am mai… *Niciodată*…

— Haide, măi! spuse Samuels cu veselie forţată. Ai văzut cele mai oribile fapte din lume, Howie. Pe unele chiar de două ori.

— Acum vreau să discut cu el, anunţă din senin Gold. Aşa că închideţi-vă porcăriile alea audio şi trageţi draperiile!

— În regulă, zise Samuels. Ai cincisprezece minute la dispoziţie, după care intrăm şi noi. Vezi dacă antrenorul are ceva de spus.

— Vreau o oră, domnule Samuels.

— Jumătate. După care ori mărturiseşte – ceea ce probabil că-i va aduce doar condamnarea pe viaţă în McAlester, nu injecţia letală –, ori îl băgăm într-o celulă până la şedinţa de luni, când îţi vor fi prezentate oficial acuzaţiile. De tine depinde. Dar te înşeli cum nu te-ai mai înşelat niciodată în viaţa ta dacă îţi imaginezi cumva că n-am avut motive foarte întemeiate să-l arestăm.

Gold se îndreptă spre uşă. Ralph apropie cartela de securitate, auzi zgomotul metalic care însoţea deschiderea celor două încuietori, după care se întoarse la geamul-oglindă, ca să-l vadă pe avocat cum intră în sala de interogatoriu. Samuels se încordă când îl văzu pe Maitland ridicându-se de pe scaun şi pornind spre avocat cu braţele întinse. Numai că expresia de pe chipul antrenorului era uşurată, nu agresivă. Îl îmbrăţişă pe Gold, care-şi puse servieta jos şi-l îmbrăţişă şi el.

— Ca fraţii, bombăni Samuels. Mă înduioşează până la lacrimi.

Ca şi cum l-ar fi auzit, Gold întoarse capul şi făcu un semn la camera de supraveghere din colţ.

— Închideţi-o! se auzi din difuzorul de deasupra. Şi sunetul! Şi trageţi draperia!

Întrerupătoarele se aflau pe o consolă fixată pe perete, unde mai erau şi dispozitivele de înregistrare video şi audio. Ralph le închise. Se stinse luminiţa roşie a camerei din colţul sălii de interogatoriu. Făcu un semn din cap spre Samules, care trase draperia. Sunetul făcut de aceasta îi trezi lui Ralph o amintire neplăcută. Înainte ca procurorul să-şi intre în pâine, detectivul asistase la trei execuţii în penitenciarul McAlester. Acolo era o draperie foarte asemănătoare cu cea de aici (poate achiziţionată chiar de la aceeaşi firmă!), care acoperea fereastra uriaşă dintre sala unde aveau loc execuţiile şi sala de vizionare. Când cei care urmau să fie de faţă intrau în această sală de vizionare, draperia era dată la o parte. Imediat ce se declara decesul deţinutului, draperia era trasă. Şi făcea acelaşi zgomot scrâşnit şi dezagreabil ca aceasta.

— Dau o fugă până peste drum, la birtul lui Zoney, să beau un suc şi să mănânc un burger, spuse Samuels. Eram prea agitat ca să pot să înghit ceva la cină. Ce vrei să-ţi aduc?

— Aş bea o cafea. Fără lapte, cu doar un cub de zahăr.

— Sigur? Eu am mai băut cafea de la Zoney şi crede-mă că nu degeaba au botezat-o „Moartea Neagră”.

— Îmi asum riscul, răspunse Ralph.

— Bine. Mă întorc într-un sfert de oră. Dacă termină mai devreme, vezi să nu începi fără mine.

Nici vorbă. Din punctul de vedere al lui Ralph, din momentul acesta, scena îi aparţinea doar lui Samuels. Să aibă el parte de toată gloria, dacă se poate vorbi despre glorie într-un caz atât de îngrozitor cum este acesta. În capătul culoarului erau câteva scaune. Ralph se aşează pe cel de lângă copiatorul care murmura încet în modul de hibernare. Privi la draperia trasă şi se întrebă ce

spunea Terry Maitland în spatele ei, cu ce fel de alibi încerca el să-l aburească pe fostul lui coleg de antrenorat din Pop Warner.

Ralph îşi aduse aminte de uriaşa amerindiană care-l luase pe Maitland de la „Poftiţi, Domnilor" şi îl dusese la gara din Dubrow. *Sunt antrenoare de baschet în Liga Prairie din YMCA,* îi spusese ea. *Maitland avea obiceiul să vină la meciurile noastre şi stătea în tribune lângă părinţi şi urmărea jocul copiilor. Mi-a zis că ar căuta talente pentru Liga Oraşelor…*

Femeia aia îl cunoştea şi probabil că o cunoştea şi el – greu de uitat o persoană atât de mare şi de altă etnie. Cu toate acestea, i se adresase cu *doamnă.* Oare de ce? Pentru că, deşi o cunoştea din vedere, de la meciurile de baschet, uitase cum o cheamă? Posibil, dar Ralph nu era deloc convins de explicaţia asta. Willow Rainwater nu este deloc un nume pe care să-l poţi uita cu uşurinţă.

— Poate că era tulburat, murmură Ralph pentru sine sau pentru copiatorul adormit. Plus că…

Şi îşi mai aminti ceva. Ceva care-l făcu să nu respingă chiar de tot motivul pentru care Maitland îi zisese *doamnă* lui Willow Rainwater. Johnny, fratele lui mai mic cu trei ani decât el, nu era deloc bun la de-a v-aţi ascunselea. De multe ori doar se ducea în camera lui şi îşi punea pătura peste cap, zicându-şi că, dacă el nu-l vede pe Ralphie, atunci nici Ralphie nu are cum să-l vadă. Şi atunci, oare nu ar fi posibil ca un om care tocmai a comis o crimă abominabilă să fie predispus la acelaşi fel de autosugestie? *Dacă eu nu te cunosc, atunci nu mă cunoşti nici tu pe mine.* Dementă logică, evident, dar discutăm aici despre o crimă comisă de un nebun; iar aşa s-ar putea explica mai multe, nu doar reacţia lui Terry faţă de Rainwater, ci şi motivul pentru care şi-a imaginat că ar putea scăpa basma curată, cu toate că îl cunoşteau foarte bine mulţi locuitori din Flint City şi era o adevărată celebritate printre suporteri.

Însă mai era şi Carlton Scowcroft. Dacă închidea ochii, Ralph îl şi vedea pe Gold subliniind un anumit

pasaj din declaraţia lui Scowcroft, în timp ce îşi pregătea cuvântul de încheiere pe care avea să-l adreseze juraţilor. Poate chiar inspirându-se din tertipurile la care apelase avocatul lui OJ[11]. *Dacă nu sunteţi siguri, trebuie să-l achitaţi*[12], spusese Johnnie Cochran, avocatul celebrului fotbalist. Varianta lui Gold – aproape la fel de memorabilă – ar putea să fie: *Din moment ce n-a ştiut ce face, trebuie să-l eliberaţi.*

Poate că i-ar merge, dar…

Scowcroft a declarat că Maitland a pus sângele de pe faţă şi haine pe seama unei hemoragii nazale. *A ţâşnit mai abitir ca Old Faithful,* i-a zis Terry. *E pe-aici cineva care să-mi poată pune un dop?*

Însă, cu excepţia celor patru ani de facultate, Terry Maitland trăise doar în Flint City. Nu ar fi avut nevoie de îndrumările de pe panoul ăla publicitar de lângă Coney Ford; de fapt, n-ar fi trebuit să aibă nevoie de nicio îndrumare. Atunci, de ce a întrebat cum poate ajunge la un cabinet medical?

Samuels se întoarse cu o cola, un burger împachetat în folie şi cu un pahar din plastic cu cafea, pe care i-l întinse lui Ralph.

— Totul în regulă?

— Da. După ceasul meu, mai au douăzeci de minute. După ce termină, o să încerc să-l conving să ne dea o mostră de ADN.

Samuels îşi despachetă burgerul şi îl studie suspicios.

— Dumnezeule mare! exclamă el. Parcă-i chestia aia pe care o râcâie paramedicii de pe victimele incendiilor.

Şi totuşi se apucă să mănânce.

Lui Ralph îi trecu prin minte să aducă vorba despre discuţia dintre Terry şi Rainwater şi despre întrebarea aia bizară despre cabinetul medical; dar n-o făcu. Îi trecu prin minte să aducă vorba despre faptul că Terry nu a încercat să se deghizeze şi nici măcar nu şi-a acoperit faţa cu ochelari de soare; dar nu făcu nici asta. Mai ridicase problemele astea, iar Samuels refuzase să le discute, continuând să susţină

– pe bună dreptate – că nu suportau comparaţie cu declaraţiile atât de multor martori şi cu rezultatele incriminatorii ale expertizei medico-legale.

Aşa cum anticipase Samuels, cafeaua era cu adevărat îngrozitoare, dar Ralph sorbi din ea, golind aproape paharul până când Gold sună ca să-i anunţe că vrea să iasă din sala de interogatoriu. Expresia de pe chipul avocatului îi puse un nod în gât lui Ralph. Nu era una îngrijorată, nici furioasă nu era şi nici nu era expresia de indignare teatrală la care apelează unii avocaţi atunci când înţeleg cât de mare este rahatul în care a intrat clientul lor. Nu, expresia aceasta era una de compasiune autentică.

— Vai şi-amar, măi, băieţi! le spuse el. De mare belea aţi dat!

20

SPITALUL GENERAL FLINT CITY
SECŢIA PATOLOGIE ŞI SEROLOGIE

În atenţia: Dlui Det. Ralph Anderson
Dlui lt Yunel Sablo
Dlui procuror William Samuels

Din partea: Dr Edward Bogan

Data: 14 iulie

Subiect: Grupă sangvină şi ADN

Sânge:

Au fost analizate mai multe obiecte pentru determinarea grupei de sânge.

Primul obiect a fost creanga folosită pentru sodomizarea victimei, Frank Peterson, copil de rasă albă, sex masculin, 11 ani. Creanga respectivă era lungă de aproximativ 55 cm şi avea diametrul de circa 7 cm. De la jumătate fusese jupuită de coajă, probabil din cauză că a fost mânuită brutal de criminal (a se vedea fotografia anexată). Pe această porţiune netedă a crengii au fost descoperite mai multe amprente, care au fost fotografiate şi ridicate de Departamentul de Criminalistică al Statului, înainte ca probele să-mi fie remise de Det. Ralph Anderson (Poliţia Flint City) şi de lt Yunel Sablo (Poliţia Statală, Secţia 7). Prin prezenta declar că probele au fost nealterate.

Sângele de pe ultimii treisprezece cm ai acestei părţi a crengii este 0+, grupa sangvină a victimei, după cum ne-a confirmat dr Horace Connolly, medicul familiei lui Frank Peterson. Pe creangă mai există şi alte urme de sânge 0+, cauzate de fenomenul denumit „împroşcare". Se pare că aceşti stropi au ţâşnit în sus în timp ce victima era agresată sexual şi se poate presupune că pielea şi

hainele violatorului prezintă asemenea urme de sânge.

Pe creangă au fost descoperite de asemenea şi urme din al doilea tip de sânge. Acesta este AB+, o grupă mult mai rară (prezentă doar la 3% din populaţie). Sunt de părere că acesta este sângele făptaşului şi presupun că s-a tăiat la mâna cu care mânuia extrem de energic creanga.

Foarte mult sânge din grupa 0+ a fost descoperit într-o dubă Econoline 2007, şi anume: pe scaunul din dreptul volanului, pe volan şi pe bord. Duba Econoline a fost găsită abandonată în parcarea personalului din spatele localului Shorty's Pub (Main Street, nr. 1124). Pete de sânge AB+ au fost descoperite de asemenea pe volanul dubei. Aceste mostre mi-au fost aduse de serg. Elmer Stanton şi serg. Richard Spencer, de la Departamentul de Criminalistică al Statului şi declar, prin prezenta, că probele au fost nealterate.

Foarte mult sânge din grupa 0+ a fost descoperit şi pe hainele (cămaşă, pantaloni, şosete, adidaşi şi chiloţi) recuperate dintr-un Subaru 2011, descoperit pe un debarcader abandonat, lângă Route 72 (cunoscut şi sub numele de Drumul Fierăriei Vechi). Există o pată de sânge AB+ pe manşeta stângă a cămăşii. Aceste mostre mi-au fost aduse de agentul de poliţie John Koryta (Secţia 7) şi serg. Spencer (Criminalistică), iar prin prezenta declar că probele au fost nealterate. Nu s-a descoperit sânge AB+ în autoturismul Subaru până la data întocmirii acestui raport. S-ar putea găsi urme de sânge din grupa aceasta, dar este posibil ca sângele din zgârieturile dobândite de făptaş în timpul comiterii crimei să fi fost deja coagulat atunci când acesta a abandonat maşina. La fel de posibil este ca făptaşul să-şi fi bandajat rănile, cu toate că mie mi se pare destul de improbabil, având în vedere că mostrele sunt atât de mici. Presupun că a fost vorba doar de nişte tăieturi minore.

Recomand ca, în cel mai scurt timp, să se stabilească grupa sangvină a oricărui suspect, din

cauza relativei rarităţi a grupei AB+.

<u>ADN:</u>

Sunt foarte multe mostre care aşteaptă testarea ADN în laboratorul din Cap City şi, în circumstanţe normale, rezultatele se obţin după câteva săptămâni, dacă nu chiar luni. Totuşi, având în vedere atât violenţa extremă a acestei crime, cât şi vârsta victimei, mostrele prelevate de la locul crimei au fost situate în „capul listei”.

Cea mai importantă dintre acestea este mostra de lichid seminal prelevată de pe pulpele şi fesele victimei, însă s-au obţinut şi mostre de piele de pe creanga folosită pentru sodomizarea băiatului. Şi, evident, mai există şi mostrele de sânge, la care m-am referit mai sus. Raportul ADN va fi gata săptămâna viitoare şi, pe baza lui se vor putea compara mostrele. Serg. Stanton m-a informat că acest raport ar putea fi gata mai curând, însă eu am experienţă în privinţa acestor teste şi aş sugera că vinerea viitoare pare o dată mai sigură, chiar şi într-un caz atât de urgent cum este acesta.

Deşi se poate considera că îmi depăşesc atribuţiile, mă văd obligat să adaug o remarcă de natură personală. De-a lungul carierei mele, am avut de-a face cu probe prelevate de la multe victime ucise, dar aceasta este de departe cea mai oribilă crimă pe care am văzut-o, iar persoana care a comis-o trebuie să fie prinsă cu maximă celeritate.

Raport dictat la 11 a.m.
Dr Edward Bogan

21

Howie Gold a încheiat întâlnirea privată cu Terry la ora 8:40 p.m., cu zece minute înainte de consumarea jumătăţii de oră pe care o avusese la dispoziţie. Până atunci, lui Ralph şi Bill Samuels li se alăturaseră Troy Ramage şi Stephanie Gould, o agentă de poliţie care intrase în tură la opt şi care adusese cu ea o trusă sigilată pentru prelevarea ADN-ului. Ralph ignoră comentariul lui Howie (vai şi-amar, mare belea) şi îl întrebă pe avocat dacă el şi clientul lui sunt de acord cu recoltarea unei probe de salivă.

Howie ţinea cu piciorul uşa de la sala de interogatoriu ca să nu se încuie la loc.

— Vor să-ţi ia probe de salivă, Terry. Eşti de acord? Oricum ţi le vor lua şi eu trebuie să dau nişte telefoane.

— În regulă, spuse Terry.

Sub ochi îi apăruseră cearcăne negre, dar părea extrem de calm.

— Să facă tot ce vor, ca să pot să scap de aici înainte de miezul nopţii.

Individul părea absolut convins că aşa va fi. Ralph şi Samuels schimbară o privire. Sprâncenele ridicate ale lui Samuels îl făceau să semene mai mult ca oricând cu Alfalfa.

— Sun-o pe nevastă-mea, ceru Terry. Spune-i că sunt bine.

Howie zâmbi larg.

— E numărul unu pe lista mea.

— Du-te la capătul culoarului, îl sfătui Ralph. Acolo o să ai semnal bun.

— Ştiu, zise Howie. Am mai fost aici. E ca un fel de reîncarnare.

Apoi, către Terry:

— Să nu spui nimic până nu mă întorc.

Poliţistul Ramage luă mostrele de salivă, câte una din interiorul fiecărui obraz. Apoi le ridică în faţa camerei de supraveghere şi abia după aceea le puse

în câte un flacon steril. Agenta Gould băgă flacoanele în trusă şi o ridică în faţa camerei în timp ce o sigila cu o etichetă roşie, din acelea cu care erau marcate probele. În continuare, agenta semnă documentul de primire. Cei doi poliţişti trebuiau să ducă aceste mostre în încăperea cât o debara, unde se afla magazia de probe a Poliţiei Flint City. Acolo, aveau să fie din nou arătate unei camere de supraveghere şi abia apoi înregistrate. Alţi doi agenţi, cel mai probabil aparţinând poliţiei statale, aveau să le transporte a doua zi la laboratorul din Cap City. „Nealterate", cum ar fi spus doctorul Bogan. Exprimare poate puţin cam strictă, dar nu era de glumă cu probele astea. Ralph avea de gând să facă tot posibilul ca mostrele să rămână intacte. Să nu le atingă nimeni. Să nu le încurce nimeni.

În timp ce Howie îşi dădea telefoanele, Samuels a vrut să intre înapoi în sala de interogatoriu, dar Ralph l-a oprit, pentru că voia să tragă cu urechea la ce vorbea avocatul. Acesta a discutat scurt cu soţia lui Terry – detectivul l-a auzit spunând: *Totul o să fie bine, Marcy.* După care a dat alt telefon, şi mai scurt, unei persoane pe care a informat-o unde se află fiicele lui Terry şi căreia i-a atras atenţia că o să fie plin de ziarişti pe Barnum Court şi că trebuie să procedeze în consecinţă. Apoi reveni în sala de interogatoriu.

— În regulă. Haide să vedem dacă putem să rezolvăm încurcătura asta.

Ralph şi Samuels se aşezară vizavi de Terry. Scaunul dintre ei rămase gol. Howie prefera să stea în picioare, cu mâna pe umărul clientului său.

Zâmbind, Samuels începu să vorbească:

— Îţi cam plac băieţeii, domnule antrenor, nu-i aşa?

Terry nu ezită câtuşi de puţin.

— Îmi plac foarte mult. Îmi plac şi fetele, din moment ce am două fiice.

— Şi sunt convins că fetiţele tale fac sport, cum să nu facă, dacă îl au tătic pe Domnul Antrenor T.? Însă nu te ocupi de echipele de fete, nu-i aşa? Nu

antrenezi nicio echipă de fotbal european, nici de softball, nici de lacrosse. Te limitezi la băieţi. Baseball vara, fotbal în Liga Pop Warner toamna şi baschet iarna, deşi mi se cam pare că la ăsta din urmă te mulţumeşti doar cu rolul de spectator. Că doar te duci sâmbăta după-amiaza la YMCA, chipurile ca să cauţi talente, nu? Ca să cauţi băieţi iuţi şi îndemânatici. Şi, dacă tot eşti acolo, să-i vezi şi cum arată în pantaloni scurţi, nu?

Ralph se aştepta ca Howie să-l oprească, numai că Howie nu spunea nimic. Deocamdată. Chipul îi era complet lipsit de expresie şi nu îşi mişca decât ochii. *Probabil că joacă poker al dracu' de bine,* îşi spuse el.

Pe de altă parte, Terry începuse să zâmbească.

— Chestia asta ai aflat-o de la Willow Rainwater. N-aveai de la cine altcineva. Nu-i aşa că-i o figură? Ar trebui s-o auzi cum răcneşte la meciuri. *Blochează, blochează, mişcă-te mai repede, DU-TE LA COŞ!* Ce mai face?

— Tu să-mi zici, spuse Samuels. Doar te-ai întâlnit cu ea marţi seară.

— Nu m-am…

Howie îl apucă de umăr şi-l strânse, înainte să mai poată adăuga ceva.

— Ce-ar fi să renunţaţi la introducere? Spuneţi-ne doar de ce se află Terry aici. Daţi cărţile pe faţă!

— Spune-ne unde ai fost marţi, ripostă Samuels. Termină ce-ai început.

Însă Howie Gold îl strânse iarăşi de umăr pe Terry, mai tare de data aceasta, împiedicându-l şi acum să vorbească.

— Nu, Bill, nu merge aşa. Spuneţi-ne ce dovezi aveţi, dacă nu vreţi să ne ducem la presă şi să declarăm că l-aţi arestat pe unul dintre cetăţenii de frunte ai oraşului nostru, că aţi aruncat cu noroi în reputaţia lui, că i-aţi speriat soţia şi fiicele şi nu vreţi să spuneţi de ce.

Samuels se uită la Ralph, care ridică din umeri. Dacă procurorul n-ar fi fost de faţă, el ar fi început

deja să înşire dovezile, sperând că aşa va obţine o mărturisire cât mai grabnică.

— Haide, Bill! zise Howie. Omul ăsta vrea să se ducă acasă, la familia lui.

Samuels zâmbi, însă ochii îi rămaseră reci – zâmbetul lui nu era decât o grimasă care-i dezvelea dinţii.

— O să afle la tribunal ce dovezi avem, Howard. Aşteaptă până luni.

Ralph sesiză că se destramă ţesătura – şi aşa destul de subţire – a amabilităţii, în mare parte din vina lui Bill, înfuriat la modul cel mai sincer de oribila crimă şi de cel care o comisese. Aşa cum ar fi fost oricine… însă „vorba dulce mult aduce”, cum ar fi spus bunicul lui Ralph.

— Înainte să începem, am şi eu o întrebare, interveni detectivul, străduindu-se să adopte un ton cât mai jovial. Una singură? Bine, domnule avocat? Oricum o să aflăm puţin mai târziu.

Howie păru recunoscător că nu mai este nevoit să discute cu Samuels.

— Să auzim.

— Ce grupă de sânge ai, Terry? Ştii?

Terry se uită la Howie. Howie ridică din umeri. Atunci Terry se uită înapoi la Ralph.

— Ar trebui s-o ştiu. Donez de şase ori pe an la Crucea Roşie pentru că am o grupă cam rară.

— AB pozitiv?

Terry se uită nedumerit la el.

— De unde ştii?

Îşi dădu imediat seama care trebuie să fie răspunsul şi se grăbi să adauge:

— Dar nici chiar *prea* rară. Cel mai puţin întâlnită e AB negativ. Unu la sută din toată populaţia. Crucea Roşie îi are pe ăştia în listele de apelare rapidă.

— Când vine vorba de ceva foarte rar, eu mă gândesc la amprente, remarcă Samuels pe un ton de conversaţie lejeră. Probabil din cauză că ne referim mai mereu la ele în procese.

— Cu toate că nu joacă vreun rol prea important în deciziile luate de juraţi, spuse Howie.

Samuels nu-l luă în seamă şi continuă:

— Nu există două perfect identice. Apar chiar diferenţe minuscule şi în amprentele gemenilor identici. Nu se întâmplă să ai un frate geamăn, Terry, nu?

— Doar nu zici că ai găsit amprentele mele acolo unde a fost omorât micuţul Peterson?

Expresia de pe chipul lui Terry era una de neîncredere pură. Ralph se văzu nevoit să admită că tipul era un actor al naibii de bun şi intenţiona să joace jocul ăsta până în ultima clipă.

— Atât de multe amprente din astea avem că nici nu le mai ştiu numărul, spuse Ralph. Sunt peste tot în duba albă cu care l-ai răpit pe Frank Peterson. Pe bicicleta puştiului, pe care am găsit-o în spatele dubei. Pe trusa cu scule din dubă. Sunt peste tot în Subaru ăla în care te-ai urcat în spatele localului Shorty's Pub. Şi mai ştii ceva? Ţi-am găsit amprentele şi pe creanga cu care a fost sodomizat băiatul, agresiune atât de violentă că doar leziunile interne pe care i le-a provocat i-ar fi putut aduce moartea.

— N-am avut nevoie nici de praf şi nici de lumină UV ca să le prelevăm pe astea, interveni Samuels. Amprentele de pe creangă sunt roşii de la sângele copilului.

Acesta era momentul în care majoritatea criminalilor – în jur de nouăzeci şi cinci la sută – ar fi cedat nervos, indiferent dacă aveau sau nu avocat. Însă nu şi criminalul acesta. Ralph citi şoc şi uluire în ochii lui, dar nu descoperi acolo nici urmă de vinovăţie.

Howie îşi reveni şi trecu la atac.

— Aveţi amprentele. În regulă. N-ar fi prima oară când sunt plantate nişte amprente.

— Ţi-aş da dreptate dacă ar fi vorba doar de câteva, spuse Ralph. Dar şaptezeci? Optzeci? În sângele de pe arma crimei?

— Avem şi o serie de martori, zise Samuels şi începu să-i enumere pe degete. Ai fost văzut când l-ai abordat pe Peterson în parcarea de la Băcănia cu

Delicatese a lui Gerald. Ai fost văzut când i-ai pus bicicleta în spatele dubei cu care erai. Băiatul a fost văzut urcându-se în dubă împreună cu tine. Ai fost văzut ieşind din pădurice unde a avut loc crima, plin de sânge. Aş putea să continui, dar mama m-a învăţat să păstrez câte ceva şi pentru mai târziu.

— Martorii oculari sunt rareori demni de încredere, spuse Howie, clătinând din cap. Amprentele sunt discutabile, dar martorii oculari…

Acum interveni Ralph.

— Aş înclina să fiu de acord cu tine, cel puţin în mare parte din cazuri. Însă nu şi în ăsta. Am stat de vorbă cu unii dintre ei, care mi-au zis că Flint City este, de fapt, un oraş foarte mic, unde toată lumea se cunoaşte cu toată lumea. Nu zic că le dau dreptate, dar cartierul de vest este o comunitate unită, iar domnul Maitland este foarte bine cunoscut aici. Terry, femeia care te-a identificat la băcănie îţi este vecină, iar fata care te-a văzut ieşind de după copacii din Parcul Figgis te cunoaşte foarte bine, dar nu doar pentru că stă pe Barnum Street, la câteva case de tine, ci pentru că odată şi-a pierdut câinele şi tu i l-ai găsit.

— June Morris? bâigui năucit Terry. *Junie?*

— Mai sunt şi alţii, spuse Samuels. Şi încă mulţi.

— Willow?

Terry rămăsese fără suflare, de parcă tocmai ce ar fi primit un pumn zdravăn în plex.

— Şi ea?

— Mulţi, repetă Samuels.

— Fiecare dintre ei te-a ales dintr-un şir de şase fotografii, zise Ralph. Fără pic de ezitare.

— Nu cumva în fotografia aia clientul meu purta o şapcă a Dragonilor Aurii şi avea un tricou cu un C mare pe piept? întrebă Howie. Nu cumva s-a întâmplat ca ofiţerul care conducea interogatoriul să pună – evident, din greşeală – degetul chiar pe poza aia?

— Ştii că nu facem din astea, zise Ralph. Cel puţin, sper că ştii.

— Ce coşmar! şopti Terry.

Samuels îi zâmbi compătimitor:

— Te înţeleg. Tot ce poţi face ca să se sfârşească este să ne spui de ce ai făcut-o?

Ca şi cum ar exista pe lumea asta un motiv pe care să-l poată pricepe cineva cu minte în cap, îşi spuse Ralph.

— S-ar putea să conteze.

Samuels schimbase placa şi acum se dădea înduioşat.

— Însă trebuie să mărturiseşti înainte să primim rezultatele ADN. Avem o mulţime de probe şi nu trebuie decât să fie comparate cu mostrele de salivă pe care ţi le-am luat acum…

Se întrerupse şi ridică din umeri. Vezi, Doamne, era neputincios în faţa sistemului.

— Haide, spune-ne! îl îndemnă şi Ralph. Nu ştiu dacă a fost un episod de nebunie temporară sau de amnezie disociativă. Sau n-ai putut să-ţi stăpâneşti impulsurile sexuale sau naiba ştie ce o fi fost. Doar mărturiseşte.

Simţea că vorbeşte din ce în ce mai tare şi îi trecu prin cap să reducă volumul. Însă nu o făcu. Lasă-l să se sperie şi mai tare.

— Fii bărbat şi mărturiseşte!

Mai mult pentru sine, decât ca să fie auzit de ceilalţi, Terry spuse:

— Nu înţeleg cum se poate aşa ceva. Marţi nici măcar nu eram în oraş.

— Dar unde erai? îl întrebă Samuels. Haide, surprinde-ne! Mor după poveştile frumoase. În liceu am citit aproape toate romanele scrise de Agatha Christie.

Terry se întoarse spre Gold, care făcu un semn din cap. Însă lui Ralph i se păru că acum avocatul părea îngrijorat. Toate informaţiile alea despre grupa sangvină şi amprente îl cam zdruncinaseră. Ca să nu mai pomenim de treaba cu martorii oculari. Dar cel mai tare probabil că l-a zguduit declaraţia micuţei Junie Morris, al cărei căţeluş se pierduse şi fusese găsit de dragul şi prietenosul antrenor T., om pe care te poţi baza întotdeauna.

— În Cap City eram. Am plecat marţi dimineaţă la zece, m-am întors miercuri noaptea. Mă rog, cam pe la nouă şi jumătate, asta înseamnă noapte pentru mine.

— Presupun că n-ai fost însoţit, zise ironic Samuels. Ai plecat doar aşa, ca să fii singur cu gândurile tale, da? Ca să te pregăteşti pentru meciul cel mare?

— Am…

— Ai fost cu maşina ori cu duba aia albă? Apropo, unde ai ţinut-o ascunsă? Şi, mai ales, de unde ai reuşit să furi una cu număr de New York? Eu aş cam avea o teorie în privinţa asta, dar mi-ar face mare plăcere să te aud că mărturiseşti sau negi…

— Vrei să asculţi ce am de spus sau nu? îl întrebă Terry.

Incredibil! începuse să zâmbească din nou.

— Poate că ţi-e frică să mă asculţi. Şi poate că ai dreptate să te temi. Eşti în căcat până la brâu, domnu' Samuels, şi te afunzi în el tot mai mult.

— Serios? În cazul ăsta, cum se face că, dintre noi doi, doar eu pot să ies de aici la sfârşitul interogatoriului şi să mă duc acasă, cu sufletul împăcat?

— Calmează-te! îi şopti Ralph.

Samuels se răsuci spre el, bălăngănindu-şi smocul rebel din creştet. Detectivului nu i se mai părea amuzant acum.

— Nu-mi spune mie să mă calmez, domnule detectiv! Stăm aici cu un om care a violat un copil cu o cracă de pom şi i-a sfârtecat beregata ca un… ca un canibal blestemat!

Gold se uită fix în camera de supraveghere din colţ şi începu să vorbească pentru judecătorul şi juraţii din viitor.

— Nu te mai purta ca un puşti năbădăios, domnule procuror, dacă nu vrei să pun punct chiar acum acestui interogatoriu.

— N-am fost singur, zise Terry, şi nu ştiu nimic despre nicio dubă albă. M-am dus în Cap City împreună cu Everett Roundhill, Billy Quade şi

Debbie Grant. Cu alte cuvinte, catedra de engleză a liceului din Flint. Am un Ford Expedition, dar era în service pentru că i-a murit aerul condiţionat, aşa că am mers toţi cu maşina lui Ev. Este şeful catedrei şi are un BMW. Am plecat din faţa liceului la ora zece.

Pentru moment, Samuels părea descumpănit de explicaţiile antrenorului şi incapabil să pună întrebarea evidentă, aşa că o făcu Ralph în locul lui.

— Şi ce anume se întâmpla în Cap City de a fost necesar ca patru profesori de engleză să facă drumul până acolo în mijlocul vacanţei de vară?

— Harlan Coben, răspunse laconic Terry.

— Cine-i Harlan Coben? întrebă Bill Samuels, al cărui interes pentru romanele poliţiste se pare că atinsese apogeul cu lecturile din Agatha Christie.

Însă Ralph ştia; nu se dădea în vânt după literatura de niciun fel, dar soţia lui era o cititoare pasionată.

— Autorul de cărţi poliţiste?

— Autorul de cărţi poliţiste, încuviinţă Terry. Există un grup care se numeşte Program Regional pentru Profesorii de Engleză, care organizează în fiecare vară câte o conferinţă. Numai atunci ne putem întâlni toţi. Avem seminarii şi mese rotunde, chestii din astea. În fiecare an se ţine în câte un alt oraş. Anul ăsta a fost Cap City. Însă profesorii de engleză sunt şi ei oameni şi e greu să-i strângi pe toţi, chiar în vacanţa de vară, pentru că fiecare are alte treburi – vacanţe cu familia, treburi casnice, reparaţii şi alte alea, de care nu s-au putut ocupa în timpul anului şcolar. Plus tot felul de activităţi de sezon. De exemplu, eu mă ocup de Liga Mică şi Liga Oraşelor. Aşa că organizatorii încearcă mereu să invite câte o personalitate care să constituie punctul de atracţie al celei de-a doua zile, când apar oricum majoritatea participanţilor.

— În cazul acesta, marţea trecută? întrebă Ralph.

— Da. Conferinţa de anul acesta s-a desfăşurat la Hotelul Sheraton, din 9 iulie, adică de luni, şi până în 11 iulie, miercuri. N-am mai fost de cinci ani la conferinţele astea, dar, când Ev mi-a zis că invitat o să fie Coben şi că mergeau şi colegii noştri, am

vorbit cu Gavin Frick şi cu tatăl lui Baibir Patel să se ocupe ei de antrenamentele de marţi şi miercuri. M-a durut sufletul să fac asta, pentru că urma semifinala, dar ştiam că mă voi întoarce pentru antrenamentele de joi şi vineri şi nu voiam să-l pierd pe Coben. I-am citit toate romanele. E un maestru al intrigii şi are mult umor. Pe lângă asta, conferinţa de acum se ocupa de modalităţile de predare a literaturii de succes în rândul adulţilor la clasele de la a şaptea la a douăsprezecea. Iar asta este o problemă care stârneşte controverse de ani buni, mai cu seamă în partea aceasta a ţării.

— Scuteşte-ne de expozeu! îl întrerupse Samuels. Treci la concluzii!

— În regulă. Am plecat la Cap City. Am ajuns la masa de prânz. Am fost la discursul lui Coben. Am participat la masa rotundă de la 8 p.m.. Am dormit acolo. Ev şi Debbie şi-au luat câte o cameră single, dar eu şi cu Billy Quade ne-am cazat într-una dublă şi am împărţit costurile. A fost ideea lui. Zicea că îşi construieşte o anexă la casă şi trebuie să facă economie la bani. Toţi trei vor garanta pentru mine.

Se uită la Ralph şi făcu un gest cu palmele deschise.

— *Am fost acolo.* Asta-i concluzia.

Tăcere. Într-un final, Samuels spuse:

— La ce oră a fost discursul lui Coben?

— La trei, răspunse Terry. La ora trei, în după-amiaza zilei de marţi.

— Ce convenabil! exclamă sarcastic Samuels.

Howie Gold zâmbi cu toată gura:

— Nu şi pentru voi.

Ora trei, îşi zise Ralph. Cam atunci când Arlene Stanhope pretindea că l-ar fi văzut pe Terry punând bicicleta lui Frank Peterson în spatele dubei furate şi plecând cu băiatul pe scaunul din faţă. Nu, nu „cam”. Doamna Stanhope a zis că auzise ceasul de la primărie anunţând ora.

— A ţinut discursul în sala de întruniri de la Sheraton? întrebă el.

— Da. Sala mare, de vizavi de cea de banchete.

— Şi eşti sigur că a început la trei.

— La trei şi-a început prezentarea preşedinta Programului. Şi ne-a cam plictisit vreo zece minute.

— Îhî. Şi cât timp a vorbit Coben?

— Aproximativ patruzeci şi cinci de minute. După care a răspuns la întrebări. Probabil că era în jur de patru jumătate când a terminat.

Lui Ralph i se învârtejeau gândurile în cap ca nişte bucăţele de hârtie într-un vânt puternic. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată luat prin surprindere într-un asemenea hal. Ar fi trebuit să verifice toate mişcările lui Terry, însă aşa au decis la şedinţa operativă de luni dimineaţă. Atât el, cât şi Samuels şi Yune Sablo, de la poliţia statală, căzuseră de acord că, dacă se apucau să pună întrebări despre Maitland înainte de a-l aresta, ar fi riscat să alerteze un individ extrem de periculos. Plus că nici nu le păruse necesar, în lumina dovezilor copleşitoare pe care le aveau. Însă acum…

Aruncă o privire spre Samuels şi îşi dădu seama că nu are la ce ajutor să se aştepte din partea lui. Expresia procurorului era o combinaţie de îndoială şi perplexitate.

— Aţi dat-o în bară rău de tot, spuse Gold. Sunt convins că vă daţi şi voi seama.

— Ba n-am dat-o deloc în bară, replică Ralph. Avem amprentele, avem martori oculari care îl cunosc bine şi, foarte curând, vom avea şi rezultatele ADN. Dacă se potrivesc, afacerea e încheiată.

— O, nu te grăbi, că s-ar putea să mai avem şi alte dovezi, spuse Gold. Detectivul meu se ocupă chiar acum de asta şi este un om de toată încrederea.

— Ce dovezi? izbucni Samuels.

Gold zâmbi.

— De ce să vă stric surpriza? O să aflaţi curând ce descoperă Alec. Dacă ce mi-a spus clientul meu se va confirma, cred că te vei pomeni cu alte găuri în bărcuţa ta, Bill. Şi bărcuţa aia deja ia apă la greu.

Alec era Alec Pelley, fost detectiv în cadrul poliţiei statale, actualmente la pensie, care lucra exclusiv pentru avocaţii inculpaţilor din cauzele

penale. Serviciile lui erau extrem de scumpe, dar îşi făcea foarte bine treaba. Odată, la un pahar, Ralph l-a întrebat pe Pelley ce l-a determinat să treacă de cealaltă parte a baricadei. Pelley i-a răspuns că ajunsese la concluzia că patru dintre oamenii pe care îi vârâse la închisoare fuseseră nevinovaţi şi avea remuşcări din cauza asta şi voia să-şi ispăşească păcatele. „În plus", adăugase el, „e tare nasol la pensie dacă nu ştii să joci golf."

N-avea niciun sens să facă speculaţii cu privire la ce dovezi vâna Pelley acum, presupunând, firește, că nu alerga după himere. Şi că nu era doar o cacealma a avocatului. Ralph se uită lung la Terry, căutând din nou un semn de vinovăţie pe chipul lui, dar nevăzând decât îngrijorare, supărare şi consternare – expresia unui om arestat pentru o faptă pe care nu a comis-o.

Numai că o *comisese*, toate probele atestau asta, iar rezultatul ADN va fi ultimul cui bătut în sicriul lui. Alibiul lui Maitland era doar o minciună abil construită, aşa cum foloseau criminalii din romanele Agathei Christie (sau ale lui Harlan Coben). În dimineaţa următoare, Ralph va începe s-o demonteze bucată cu bucată – mai întâi luându-i la întrebări pe colegii lui Terry, apoi verificând tot ce s-a întâmplat la conferinţa aia, cu accent pe orele între care a avut loc evenimentul cu Coben.

Dar încă dinainte de a se apuca de treabă – treabă din care-şi câştiga pâinea –, i se păru că depistează o posibilă neconcordanţă în alibiul lui Terry. Arlene Stanhope îl văzuse pe Frank Peterson urcând în duba albă cu Terry la ora trei. June Morris îl văzuse pe Terry în Parcul Figgis şi plin de sânge pe la şase şi jumătate – mama fetiţei a spus că la televizor începuse buletinul meteo atunci când June plecase de acasă. Ceea ce reprezenta un interval de trei ore şi jumătate, adică suficient timp în care Terry să fi parcurs cei o sută doisprezece kilometri dintre Cap City şi Flint City.

Dar dacă *nu* pe Terry Maitland îl văzuse doamna Stanhope în parcarea de la Băcănia cu Delicatese a

lui Gerald? Dar dacă era un complice care semăna cu Terry? Sau poate doar era *îmbrăcat* ca Terry, cu tricoul şi şapca Dragonilor Aurii? Părea puţin probabil până în momentul când luai în calcul vârsta doamnei Stanhope… şi ochelarii cu lentile groase pe care îi purta…

— Am terminat aici, domnilor? îi întrebă Gold. Pentru că am multă treabă de făcut dacă încă vă încăpăţânaţi să-l reţineţi pe domnul Maitland. Printre primele puncte pe listă este anunţarea presei. Nu tocmai preferatul meu, dar…

— Minţi! spuse iritat Samuels.

— Dar aşa i-aş putea convinge pe reporteri să plece de lângă casa lui Terry şi fetiţele lui s-ar putea întoarce fără să fie pozate şi hăituite. Şi, mai ales, familia ar avea parte de un strop din liniştea pe care le-aţi răpit-o cu atâta nechibzuinţă.

— Păstrează vorbele astea mari pentru camerele de luat vederi! se răsti Samuels.

Apoi întinse degetul spre Terry, intrând în rolul pe care avea să-l joace şi el în faţa judecătorului şi juraţilor.

— Clientul tău a torturat şi a ucis un copil. El şi numai el este răspunzător dacă rudele lui au ajuns victime colaterale.

— Eşti incredibil! spuse Terry. Nici măcar nu m-ai interogat înainte de arestare. Nu mi-ai pus nici măcar o singură întrebare.

Interveni Ralph:

— Ce-ai făcut după discursul lui Coben?

Terry clătină din cap, nu pentru că refuza să răspundă, ci pentru că încerca să-şi limpezească gândurile.

— După? Am stat la coadă împreună cu toată lumea. Dar, din cauza lui Debbie, am fost cam la coada cozii. A trebuit să se ducă la toaletă şi ne-a cerut s-o aşteptăm ca să fim împreună. A lipsit mult. Mulţi s-au dus la WC după ce s-a terminat cu partea de întrebări şi răspunsuri, dar femeile stau mai mult acolo, pentru că… în fine, sunt mai puţine locuri. M-am dus la chioşcul de ziare cu Ev şi Billy şi am

aşteptat-o acolo. Când a venit, coada se întinsese până în hol.

— Despre ce coadă vorbeşti? nu înţelese Samuels.

— Pe ce lume trăieşti, domnule Samuels? Coada la *autografe!* Toate lumea avea câte un exemplar din ultimul lui roman, *i-am spus că am s-o fac.* Cartea era inclusă în preţul biletului la conferinţă. A mea e semnată şi datată şi am să v-o arăt bucuros. Presupunând că n-aţi luat-o deja din casă odată cu restul lucrurilor mele. Când am primit autografele deja trecuse de cinci şi jumătate.

Dacă ăsta-i adevărul, îşi spuse Ralph, atunci neconcordanţa pe care şi-o imaginase în alibiul lui Terry tocmai ce se făcuse mică cât o boabă de mazăre. Teoretic era posibil să ajungă cu maşina într-o oră de la Cap la Flint City – limita de viteză era de o sută zece kilometri la oră, dar agenţii de circulaţie nu te băgau în seamă nici dacă mergeai cu o sută treizeci şi cinci sau o sută patruzeci şi cinci. Însă cum să fi avut timp Terry să comită crima? Dacă nu cumva a fost vreun complice care arăta identic cu el. Dar cum să fi fost fapta vreunui complice, indiferent cu cine ar fi semănat acesta, din moment ce amprentele lui Terry erau peste tot, inclusiv pe creanga aia? Răspuns: n-a avut niciun complice. De asemenea: de ce să fi avut nevoie Terry de un complice care să semene cu el, să fie îmbrăcat la fel ca el sau şi una, şi alta? Răspuns: n-a avut nevoie.

— Ceilalţi profesori de engleză au fost lângă tine tot timpul cât ai stat la coadă? îl întrebă Samuels.

— Da.

— Sesiunea de autografe a avut loc tot în sala mare de conferinţe?

— Da. Mi se pare că aia este sala de evenimente a hotelului.

— Ce-aţi făcut după ce v-aţi luat autografele?

— Am fost toţi la cină cu nişte profesori de engleză din Broken Arrow[13], cu care am făcut cunoştinţă cât timp am stat la coadă.

— Unde anume la cină? vru să ştie Ralph.

— La un restaurant care se cheamă Firepit. O cârciumă destul de bună, la vreo trei străzi de hotel. Am ajuns acolo cam pe la şase, am băut ceva la bar înainte de masă, am luat şi desert după aia. Ne-am simţit bine.

Ultima propoziţie a fost rostită pe un ton nostalgic.

— Am fost nouă persoane cu totul. Ne-am întors împreună la hotel şi am participat la aceeaşi masă rotundă, care a avut ca temă modalităţi prin care profesorul poate face faţă provocărilor din cărţi cum ar fi *Să ucizi o pasăre cântătoare* şi *Abatorul Cinci*[14]. Ev şi cu Debbie au plecat înainte să se termine, dar eu şi cu Billy am rămas până la final.

— Adică până la ce oră? întrebă Ralph.

— Nouă şi jumătate, cam aşa.

— Şi după aia?

— Am fost cu Billy la bar, am băut câte o bere, după care am urcat în cameră şi ne-am culcat.

Zice că a fost la discursul unui cunoscut autor de romane poliţiste, chiar atunci când a fost răpit Frank Peterson, îşi spuse Ralph. *Că a luat parte la o masă rotundă pe tema unor cărţi interzise în unele şcoli, atunci când Willow Rainwater pretinde că l-a luat cu taxiul din faţa clubului de striptease „Poftiţi, Domnilor” şi l-a dus la gara din Dubrow. Bineînţeles că ştie că vom discuta cu colegii lui, că-i vom căuta pe profesorii din Broken Arrow, că vom sta de vorbă cu barmanul de la Sheraton. Probabil că îşi imaginează că vom cere înregistrările camerelor de supraveghere ale hotelului şi vom verifica autograful de pe ultima carte lansată de Harlan Coben. Nu are cum* să nu ştie *lucrurile astea, că nu-i deloc prost.*

În cazul în care această poveste a lui se va confirma, concluzia va fi deopotrivă inevitabilă şi imposibil de crezut.

Samuels se aplecă peste masă şi îşi împinse bărbia înainte.

— Chiar te aştepţi să credem că marţi, între ora trei şi opt, ai fost tot timpul în compania altor

oameni? *Tot* timpul?

Terry îi aruncă privirea aceea de care doar profesorii de liceu sunt capabili: *Amândoi ştim că eşti cretin, dar nu vreau să te fac de râs în faţa colegilor tăi.*

— Evident că nu. M-am dus şi eu la toaletă înainte de discursul lui Coben. Şi m-am mai dus o dată când eram la restaurant. Poate vei reuşi să convingi juraţii că, în minutul şi jumătate cât mi-a luat să-mi golesc vezica, m-am întors în Flint City, l-am omorât pe sărmanul Frank Peterson şi am revenit în Cap City. Crezi că ai să reuşeşti?

Samuels se uită la Ralph. Ralph ridică din umeri.

— Cred că nu mai avem alte întrebări deocamdată, spuse Samuels. Domnul Maitland va fi condus la penitenciarul local, unde va rămâne până luni, când îi vor fi prezentate acuzaţiile.

Terry se gârbovi brusc.

— Vrei să mergi până la capăt, zise Gold. Nu contează ce ţi se spune – chiar asta vrei.

Ralph se aşteptă la o altă explozie din partea lui Samuels, numai că procurorul îl luă prin surprindere, începând să vorbească pe un ton atât de stins şi epuizat, că ai fi zis că el trecuse prin toate necazurile acelei zile, nu Maitland.

— Zău, Howie, ştii bine că nu am încotro. Ai văzut ce probe avem. Jocul se va încheia în momentul în care rezultatul ADN va confirma prezenţa clientului tău la locul crimei.

Se aplecă din nou peste masă şi din nou invadă spaţiul personal al lui Terry.

— Încă mai poţi să scapi de injecţia letală, Terry. Fă-o. Te rog s-o faci. Termină cu prostiile şi mărturiseşte. Fă-o pentru Fred şi Arlene Peterson, care şi-au pierdut copilul în cel mai îngrozitor mod cu putinţă. Ai să te simţi mai bine după aia.

Terry nu se îndepărtă, aşa cum se aştepta Samuels. Ci se aplecă şi el peste masă, iar acum procurorul se dădu înapoi, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva omul din cealaltă parte să nu aibă o boală contagioasă pe care să i-o dea şi lui.

— Nu am ce să mărturisesc, domnule. Nu eu l-am ucis pe Frank Peterson. N-aş face niciodată rău unui copil. Ai greşit. Ai arestat un nevinovat.

Samuels oftă şi se ridică în picioare.

— Bine. Ţi-ai ratat şansa. De acum încolo… să te ajute Dumnezeu.

22

SPITALUL GENERAL FLINT CITY
SECŢIA PATOLOGIE ŞI SEROLOGIE

În atenţia: Dlui Detectiv Ralph Anderson
Dlui lt Yunel Sablo
Dlui procuror William Samuels

Din partea: Dr F. Ackerman, Şefă Secţie Patologie

Data: 12 iulie

Subiect: Anexă Autopsie Anatomopatologică/PERSONAL ŞI CONFIDENŢIAL

În conformitate cu cererea dvs., vă transmit mai jos opiniile mele.

Frank Peterson ar fi putut sau nu să supravieţuiască actului de sodomizare la care am făcut referire în raportul autopsiei (executată la data de 11 iulie, cu sprijinul dlui dr Alvin Barkland), însă nu există nici urmă de îndoială că principala cauză a morţii a fost exsangvinarea (pierderea masivă de sânge).

Au fost descoperite urme de muşcături pe faţa, gâtul, umărul, pieptul şi trunchiul lui Peterson. Aceste leziuni, coroborate cu fotografiile de la locul crimei, sugerează următoarea ordine a faptelor: Peterson a fost aruncat cu violenţă la pământ, a căzut pe spate şi a fost muşcat de cel puţin şase ori, cel mult de douăsprezece ori. Putem vorbi aici de un comportament delirant al făptaşului. După aceea, Peterson a fost întors pe partea cealaltă şi sodomizat. Cu siguranţă că, la momentul respectiv, victima nu mai era conştientă. Fie în timpul actului de sodomie, fie imediat după aceea, făptaşul a ejaculat.

Am subliniat că această anexă este personală şi confidenţială pentru că sunt anumite aspecte ale cazului care, dacă ar fi dezvăluite public, ar face obiectul presei în căutare de senzaţional, nu numai la nivel local, ci şi naţional. Lipsesc bucăţi din trupul lui Peterson, mai precis: lobul urechii drepte, sfârcul drept şi părţi din trahee şi esofag. Probabil că făptaşul a luat aceste bucăţi, împreună cu o fâşie considerabilă de carne de la ceafă, considerându-le trofee personale. De fapt, acesta este scenariul cel mai optimist. Cealaltă ipoteză este că făptaşul a mâncat respectivele bucăţi din corpul victimei.

Din moment ce dumneavoastră vă ocupaţi de acest caz, veţi proceda după cum credeţi de cuviinţă, dar vă recomand să nu faceţi cunoscute presei aceste fapte şi concluziile mele. Totodată, vă recomand să nu le faceţi publice nici în timpul procesului, decât dacă dezvăluirea lor ar fi absolut necesară ca să asigure condamnarea făptaşului. Evident că este lesne de imaginat reacţia părinţilor în faţa unor asemenea informaţii, dar cine ar putea dori să-i pună în această situaţie? Scuzele mele dacă mi-am depăşit atribuţiile, dar am simţit nevoia să o fac în cazul de faţă. Sunt medic legist, dar sunt şi mamă.

Vă rog să prindeţi omul care a pângărit şi a ucis acest copil, şi asta cât mai repede. Altminteri, cu siguranţă că va comite din nou o faptă la fel de atroce.

Dr Felicity Ackerman
Spitalul General Flint City
Şefă Secţie Patologie
Şefă Serviciu de Medicină Legală

23

Deşi sala principală a secţiei de poliţie din Flint City era mare, părea umplută până la refuz de cei patru bărbaţi care îl aşteptau pe Terry Maitland – doi poliţişti de la poliţia statală şi doi gardieni de la penitenciarul local, toţi trupeşi şi laţi în umeri. Deşi era încă buimăcit de toate câte i se întâmplaseră (care încă i se întâmplau), Terry se văzu nevoit să admită că îl distra un pic toată această concentrare de forţe. Închisoarea locală era la doar patru străzi distanţă de secţia de poliţie. Şi prea mulţi muşchi fuseseră convocaţi ca să-l escorteze pe drumul de nici măcar un kilometru.

— Întinde mâinile! îi ceru gardianul.

Terry le întinse şi încheieturile lui făcură cunoştinţă cu o pereche nouă de cătuşe. Se uită în jur după Howie, cuprins din senin de aceeaşi nelinişte ca la cinci ani, când se despărţise de mama lui în prima zi de grădiniţă. Howie stătea pe scaun în colţul unui birou gol şi vorbea la telefon. Îl văzu pe Terry că îl caută din priviri, încheie convorbirea şi se grăbi să ajungă lângă el.

— Nu atingeţi deţinutul, domnule! spuse gardianul care-i pusese cătuşele lui Terry.

Gold nu-l luă în seamă. Îl luă pe Terry de după umeri şi-i şopti:

— O să fie bine!

Apoi făcu un lucru care-l miră chiar şi pe el şi îl surprinse la culme pe clientul său: îl sărută pe acesta pe obraz.

Cuvintele avocatului (şi gestul de afecţiune al acestuia) avură darul de a-l mai linişti pe Terry. Escortat de cei patru malaci, coborî treptele secţiei, îndreptându-se spre duba penitenciarului care îl aştepta în spatele unei maşini a poliţiei rutiere, cu girofarul pornit. Mai ales cuvintele lui Howie reuşiră să-l facă să nu se intimideze atunci când se pomeni înconjurat de camere de luat vederi şi de reporteri care-l mitraliau cu întrebări: *Ai fost pus sub acuzare,*

ai comis crima, eşti nevinovat, ai mărturisit, ce vrei să le transmiţi părinţilor lui Frank Peterson…

O să fie bine, îi spusese Gold şi de aceste cuvinte se agăţa disperat Terry.

Dar desigur că nimic nu va mai fi bine.

PĂRERI DE RĂU
— 14 IULIE-15 IULIE —

1

Girofarul cu baterie pe care-l ţinea Alec Pelley pe bordul Fordului Explorer aparţinea zonei gri. Poate nu era chiar legal să-l folosească, din moment ce ieşise la pensie şi nu mai făcea parte din poliţia statului Oklahoma; însă, pe de altă parte, poate că avea tot dreptul – de vreme ce era membru al corpului de rezervişti ai poliţiei din Cap City şi îşi plătise cotizaţia la zi. În orice caz, în situaţia de faţă i se păruse necesar să-l pună pe bord şi să-l aprindă. Cu ajutorul lui, a reuşit să facă drumul de la Cap la Flint în timp record, iar la ora nouă şi un sfert bătea la uşa casei de la numărul 17, de pe Barnum Court. Aici nu era niciun ziarist, dar se vedeau luminile orbitoare ale camerelor câteva case mai încolo, unde probabil că locuia familia Maitland.

I-a deschis uşa un bărbat scund şi îndesat, cu părul de culoarea incertă a nisipului, cu fruntea încruntată şi cu buzele atât de tare strânse că parcă nici nu avea gură. Evident pregătit să-şi înceapă discursul cu „ia mai du-te la dracu'". Femeia din spatele lui era o blondă cu ochi verzi, cu vreo zece centimetri mai înaltă decât soţul ei şi mult mai drăguţă, chiar fără machiaj şi cu ochii umflaţi. Acum ea nu plângea, dar se auzeau alte plânsete din casă. Plânsete de copil. Probabil una dintre fetiţele familiei Maitland, îşi zise Alec.

— Domnul Mattingly? Doamnă Mattingly? Numele meu este Alec Pelley. V-a telefonat Howie Gold?

— Da, răspunse femeia. Intraţi, domnule Pelley!

Alec dădu să păşească peste prag. Mattingly, deşi cu douăzeci de centimetri mai scund decât el, i se puse cu vitejie în drum.

— Am putea să vedem mai întâi o legitimaţie?

— Firește.

Alec le-ar fi putut arăta permisul de conducere, dar preferă legitimaţia de poliţist în rezervă. Nu era nevoie ca soţii Mattingly să ştie că în prezent

misiunile lui erau mai mult ca un soi de acte de caritate şi constau în asigurarea pazei la concerte rock, la rodeo, la meciuri de wrestling şi, de trei ori pe an, la cursele de Monster Truck de la Coliseum. De asemenea, ori de câte ori câte o poliţistă de la circulaţie intra în concediu medical, scria amenzi pentru maşinile parcate ilegal în zona comercială din Cap City. Umilitoare ocupaţie pentru cineva care pe vremuri condusese o echipă formată din patru detectivi ai poliţiei statale, însă pe Alec nu-l deranja; îi plăcea să stea la aer. Plus că studiase temeinic Biblia, iar în Iacov, capitolul 4, versetul 6, se spune: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi.”

— Mulţumesc, spuse domnul Mattingly, dându-se la o parte şi întinzându-i mâna. Tom Mattingly.

Alec dădu mâna cu el, aşteptându-se să-i fie strânsă cu putere. Tom Mattingly nu-l dezamăgi.

— În mod normal, nu sunt suspicios, că locuim într-un cartier liniştit, dar i-am zis lui Jamie că trebuie să fim extrem de prudenţi cât timp le avem pe Sarah şi Grace sub acoperişul nostru. O grămadă de oameni sunt furioşi pe domnu’ antrenor T. şi, credeţi-mă când vă spun, ăsta-i doar începutul. Odată ce se va duce vorba despre ce a făcut, o să fie mult, mult mai rău. Mă bucur că aţi venit să le luaţi de pe capul nostru.

Jamie Mattingly îi aruncă o privire încărcată de reproş.

— Indiferent ce-ar fi făcut tatăl lor – dacă a făcut ceva – nu-i vina lor, se răsti ea.

Apoi i se adresă lui Alec:

— Fetiţele sunt distruse, mai ales Gracie. Şi-au văzut tatăl luat de poliţie, cu cătuşe la mâini.

— Iisuse, aşteaptă până o să afle motivul! interveni Mattingly, clătinând dezaprobator din cap. Şi o să-l afle cu siguranţă foarte curând. Din cauza blestematului ăluia de Internet şi din cauza blestematului ăluia de Facebook şi din cauza blestematului ăluia de Twitter. Jamie are dreptate, trebuie să-i acordăm prezumţia de nevinovăţie, aşa

se face în America, da' când îl arestezi în văzul lumii…

Oftă, chipurile indignat. După aceea continuă:

— Vreţi să beţi ceva, domnu' Pelley? Jamie a făcut nişte ceai înainte de meci şi l-a pus la gheaţă.

— Vă mulţumesc, dar ar fi bine să duc fetiţele acasă cât mai repede. Le aşteaptă mama lor.

Aceasta era prima misiune a serii. Înainte să iasă din secţia de poliţie, Howie îi turuise o listă întreagă cu sarcini, cu rapiditatea unei mitraliere. Iar al doilea punct de pe listă îl obliga să se întoarcă foarte repede la Cap City, dând numeroase telefoane de pe drum (trăgând nişte sfori şi cerând să i se plătească nişte datorii). Da, era bine că-şi reluase activitatea pentru care era pregătit – mult mai bine decât să dea amenzi de parcare pe Midland Street – numai că partea asta avea să fie dificilă.

Judecând după peştii morţi agăţaţi pe pereţii simpli, din lemn neprelucrat, ai încăperii în care se aflau fetiţele, aceasta trebuie să fi fost sanctuarul lui Tom Mattingly. Pe ecranul uriaş al televizorului, Spongebob zburda în orăşelul de pe fundul oceanului. Dar zburda fără sunet. Fetiţele după care venise Alec stăteau înghesuite una în alta pe canapea şi încă purtau tricourile şi şepcile Dragonilor Aurii. Mai aveau şi obrăjorii pictaţi cu vopsea aurie şi neagră – probabil le-o aplicase mama lor cu câteva ceasuri în urmă, înainte ca lumea să se ridice pe picioarele din spate, să uite că le-a fost prietenă bună şi să muşte din familia lor – numai că fetiţa mai mică plânsese atât de mult, încât lacrimile ei amare îi şterseseră mare parte din acel machiaj.

Fata mai mare îl observă pe necunoscut în pragul uşii şi îşi strânse mai tare surioara în braţe. Alec îndrăgea copiii, chiar dacă el personal nu avea niciunul, iar gestul instinctiv al lui Sarah Maitland îi frânse inima: un copil care proteja un alt copil.

Se opri în mijlocul camerei şi rămase acolo, cu mâinile împreunate în faţă:

— Sarah? Sunt prieten cu Howie Gold. Ştii cine e, da?

— Da. Tata e bine?

Şoapta fetiţei era răguşită de atâta plâns. Grace nici nu se uită la Alec, ci îşi cuibări capul pe umărul surioarei ei mai mari.

— Da. M-a rugat să vă duc acasă.

Nu era tocmai adevărul-adevărat, însă acum nu era deloc momentul să despice firul în patru.

— E şi el acolo?

— Nu. Dar este mama voastră.

— Mergem pe jos, spuse stins Sarah. Stăm la câteva case de aici. Aş putea s-o ţin de mână pe Gracie.

Fără să-şi scoată nasul din umărul surorii ei, Grace Maitland clătină din cap.

— Nu mergeţi pe jos după lăsarea întunericului, scumpo, interveni Jamie Mattingly.

Şi, mai ales, nu în seara asta, îşi zise Alec. Şi nici în serile următoare. Nici în zilele următoare. Multe seri şi zile.

— Haideţi, fetelor! spuse Tom, cu bună dispoziţie prefăcută (şi dezgustătoare). Vă conduc până la uşă.

Afară, la lumina becului de pe verandă, Jamie Mattingly părea îngrozitor de palidă; parcă ar fi trecut de la statutul de mamă casnică la cel de bolnavă de cancer în doar trei ore.

— Îngrozitor, spuse ea. Parcă întreaga lume s-a întors cu fundul în sus. Slavă Domnului că fetiţa noastră e plecată în tabără! Am fost la meci doar pentru că Sarah şi Maureen a noastră sunt prietene foarte bune.

Auzind numele prietenei ei, Sarah Maitland izbucni în plâns, făcându-şi surioara să hohotească şi mai tare. Alec mulţumi soţilor Mattingly şi conduse fetele la maşină. Au mers încet, cu capetele plecate, ţinându-se de mână ca doi copilaşi dintr-un basm. Alec aruncase toate gunoaiele pe care le ţinea în mod obişnuit pe scaunul din faţă, iar fetiţele se înghesuiră acolo. Grace îşi ascunse din nou faţa la pieptul surorii ei.

Alec nu le puse centura de siguranţă; până la luminile de pe peluza familiei Maitland nu erau

decât vreo două sute de metri. În faţa casei nu mai rămăsese decât un singur car de reportaj, de la studioul teritorial din Cap City al postului ABC. Patru sau cinci bărbaţi beau cafea din pahare de polistiren şi pierdeau vremea lângă antena de satelit de pe camion. La vederea maşinii lui Alec virând pe aleea familiei Maitland şi-au aruncat cafelele şi s-au repezit spre ea.

Alec deschise geamul şi strigă la ei pe tonul tunător cu care soma pe vremuri răufăcătorii:

— Nicio cameră! Să nu vă prind că filmaţi copilele astea!

Vorbele lui îi deconcertară pe oamenii de televiziune. Însă doar preţ de câteva secunde. Să le ceri muştelor verzi din presă să nu filmeze e ca şi cum ai cere ţânţarilor să nu înţepe. Alec mai ţinea minte vremurile când lucrurile erau altfel (vremurile acelea de demult, când domnii încă mai deschideau uşa şi lăsau doamnele să intre primele). Numai că vremurile acelea erau moarte şi îngropate. Singurul reporter care preferase să rămână pe Barnum Court – un hispanic, pe care Alec îl ştia vag şi care avea o slăbiciune pentru papioane şi prezenta buletinul meteo în weekend – îşi înşfăcase deja microfonul şi verifica acum bateria prinsă la centură.

Uşa casei se deschise. Sarah îşi văzu mama şi vru să coboare din maşină.

— Stai o clipă, Sarah! o opri Alec.

Întinse mâna spre bancheta din spate. Luase două prosoape înainte să plece de acasă şi acum le dădu fetelor.

— Puneţi-vă astea pe feţe şi lăsaţi-vă doar ochii descoperiţi, zâmbi el. Aşa cum fac bandiţii în filme, bine?

Grace se uită nedumerită la el, dar Sarah pricepu despre ce era vorba şi înfăşură un prosop în jurul surioarei mai mici. Alec îl aranjă în aşa fel încât să acopere gura şi nasul lui Grace, în vreme ce Sarah îşi punea şi ea prosopul. Apoi coborâră din maşină şi trecură în goană prin luminile orbitoare ale carului de reportaj, ţinându-şi cu mâinile prosoapele sub

bărbie. Nu arătau deloc a bandiţi, ci mai degrabă păreau doi beduini pitici într-o furtună de nisip. Şi erau cei mai disperaţi şi mai trişti copilaşi pe care-i văzuse vreodată Alec.

Din păcate, Marcy Maitland nu se gândise să-şi acopere şi ea chipul cu un prosop, aşa că asupra ei se concentră cameramanul.

— Doamnă Maitland! chirăi la ea señor Papion. Aveţi vreun comentariu referitor la arestarea soţului dumneavoastră? Aţi vorbit cu el?

Alec se puse în faţa camerei (deplasându-se agil împreună cu ea atunci când cameramanul încercă să prindă un unghi bun de filmare) şi îndreptă degetul spre señor Papion.

— Încă un pas dacă mai faci, *hermano*[15], şi ai să-i pui personal lui Maitland toate rahaturile tale de întrebări din celula învecinată.

Señor Papion îi aruncă o privire ofensată.

— Cui îi zici tu *hermano?* Sunt aici în interes de serviciu.

— Bun serviciu ai! îl ironiză Alec. Ce leafă iei pentru hărţuirea femeilor şi copiilor?

Însă el unul îşi terminase treaba aici. Doamna Maitland îşi luase fetele în braţe şi le dusese în casă. Acum erau în siguranţă – în fine, atât cât se putea. Deşi Alec avea sentimentul că micuţele nu se vor mai simţi nicăieri în siguranţă multă vreme de acum încolo.

Señor Papion schimbă brusc direcţia, făcând semn cameramanului să-l urmeze. Alec se întoarse la maşină.

— Cine sunteţi, domnule? Cum vă numiţi?

— Ce-ţi pasă? Să zicem că mă cheamă Cutărică. Nică-Cutărică. Vezi-ţi de drum! N-ai ce reportaj să faci aici, aşa că lasă oamenii în pace, ai înţeles? N-au nimic de-a face cu povestea asta.

La fel de bine ar fi putut să-i vorbească în rusă. Vecinii începuseră deja să iasă iarăşi în faţa caselor, abia aşteptând să urmărească alt episod al telenovelei de pe Barnum Court.

Alec băgă maşina în marşarier, ieşi de pe alee şi porni spre vest. Ştiind foarte bine că omul cu camera îi va filma plăcuţa de înmatriculare şi astfel vor afla curând cine este şi pentru cine lucrează. Nu mare scofală, dar oricum o cireaşă pe tortul pe care-l vor servi telespectatorilor care vor urmări programul de ştiri de la ora unsprezece. Se gândi în treacăt la ce se petrecea acum în casa familiei Maitland – o mamă şocată şi îngrozită care încerca să-şi liniştească cele două fetiţe, la fel de şocate şi îngrozite, care încă purtau pe chipuri vopseaua cu care se pictaseră pentru meciul din ziua respectivă.

— Maitland e autorul? îl întrebase el pe Howie, atunci când acesta îl sunase şi-i relatase pe scurt situaţia. Tu ce crezi?

Deşi nu conta; munca-i muncă. Însă mereu îi plăcuse să ştie.

— Nu ştiu *ce* să cred, îi răspunsese Howie, dar ştiu ce trebuie să faci tu după ce le laşi acasă pe Sarah şi Gracie.

Imediat ce observă indicatorul de la autostradă, Alec sună la Hotelul Sheraton şi ceru să vorbească cu recepţionerul cu care mai colaborase şi în trecut.

La naiba, colaborase aproape cu toţi!

2

Ralph şi Bill Samuels stăteau în biroul detectivului. Îşi slăbiseră nodurile de la cravate şi se descheiaseră la gulere. Luminile carelor de reportaj de afară se stinseseră de zece minute. Erau aprinse toate cele patru leduri de lângă butoanele telefonului de pe biroul lui Ralph, însă, până la unsprezece, când va sosi Gerry Malden, de apeluri se ocupa Sandy McGill. Deocamdată, sarcina ei era simplă, deşi repetitivă şi plictisitoare: Departamentul de Poliţie din Flint City nu are de făcut niciun comentariu pentru moment. Ancheta este în curs de desfăşurare.

Ralph vorbise la telefonul personal. Acum îl băgă înapoi, în buzunarul de la haină.

— Yune Sablo s-a dus cu soţia în nordul statului, în vizită la socrii. Zice că amânase deja de două ori şi nu a mai avut încotro, pentru că nu voia să doarmă o săptămână pe canapeaua din living. Care canapea, spune el, este extrem de incomodă. Se întoarce mâine şi va fi prezent luni, la tribunal.

— Atunci să trimitem pe altcineva la Sheraton, zise Samuels. Păcat că Jack Hoskins e în concediu.

— Ba nu, nu-i deloc păcat, replică Ralph, făcându-l pe procuror să izbucnească în râs.

— Bine, m-ai prins. N-o fi Jackie al nostru cel mai prost detectiv din tot statul, dar are toate şansele să-l detroneze pe ăla de pe primul loc. Tu îi cunoşti pe toţi detectivii din Cap City. Pune mâna şi sună până dai de unul mai viu.

Ralph clătină din cap.

— De Sablo avem nevoie. Cunoaşte cazul şi este omul nostru de legătură cu poliţia statală. N-are sens să-i scoatem din sărite, mai cu seamă după cum au mers lucrurile în seara asta. Adică nu tocmai cum ne aşteptam noi.

Aceasta era subestimarea anului, dacă nu cumva chiar a secolului. Uluirea totală a lui Terry şi aparenta lui nevinovăţie îl zguduiseră pe Ralph mai

mult decât o făcuse alibiul ăla absolut de neconceput. Oare era posibil ca monstrul acela care sălăşluia în interiorul antrenorului să-şi fi şters complet din memorie amintirea atrocităţilor comise? Şi după aia… ce a mai făcut? A umplut spaţiile goale cu detaliile unei conferinţe imaginare din Cap City?

— Dacă nu găseşti imediat pe cineva, Gold o să-l trimită…

— Pe Alec Pelley.

— Da, pe ăla. O să pună primul mâna pe înregistrările camerelor de securitate. Evident, presupunând că hotelul încă le are.

— Le are. Le ţin treizeci de zile.

— Eşti convins?

— Da. Numai că Pelley nu are niciun mandat.

— Haide, măi! Chiar crezi că-i trebuie aşa ceva?

Ralph nu credea. Vreme de douăzeci de ani, Alec Pelley fusese detectiv în cadrul poliţiei statale. Probabil că în tot timpul acesta îşi făcuse foarte multe relaţii. Plus că lucra pentru Howard Gold, un avocat de mare succes, aşa că avusese grijă să şi le păstreze pe toate.

— Acum nu mai pare atât de bună ideea ta de a-l aresta în public, spuse Samuels.

Ralph se uită urât la el.

— Idee cu care tu ai fost de acord.

— Nu cu foarte mult entuziasm, spuse Samuels. Haide să dăm cărţile pe faţă, că am rămas între patru ochi. În cazul tău a fost vorba de ceva personal.

— Ai dreptate, spuse Ralph. Şi, dacă tot suntem între patru ochi, vreau să-ţi amintesc că tu nu ai fost de acord cu ideea mea doar de florile mărului. La toamnă sunt alegeri şi o arestare atât de mediatizată ţi-ar spori şansele.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, spuse Samuels.

— Cum zici tu. Nici măcar nu te-ai gândit, doar te-ai lăsat dus de val. Dar dacă îţi imaginezi că am vrut să-l arestez la stadion din cauza fiului meu, atunci cred că ar trebui să te uiţi mai bine la fotografiile de la locul crimei şi să te gândeşti la ce a

scris Felicity Ackerman în anexa de la raportul autopsiei. Tipii ăştia nu se mulţumesc cu o singură victimă.

Samuels începuse să se cam înroşească la faţă.

— Adică tu crezi că nu m-am gândit? Pentru numele lui Dumnezeu, Ralph, doar eu am zis că-i un *canibal!*

Ralph îşi trecu o palmă peste obrazul neras.

— N-are niciun rost să ne certăm acum despre ce am zis sau am făcut. Important este cine va ajunge primul la imaginile camerelor de securitate. Dacă Pelley ne-o va lua înainte, nu-i aşa că n-ar putea să ia filmările alea la subraţ şi să ne lase cu ochii în soare? Şi nici n-ar putea să le şteargă.

— Corect! spuse Samuels. Plus că imaginile alea nici nu sunt concludente. S-ar putea să vedem în unele dintre ele un bărbat care *seamănă* cu Maitland…

— Foarte adevărat. Dar va fi o cu totul altă mâncare de peşte să dovedim că el a fost din doar câteva instantanee. Mai ales că noi avem amprentele şi declaraţiile martorilor oculari, zise Ralph, ridicându-se şi deschizând uşa. Poate imaginile alea nu-s chiar atât de importante. Trebuie să dau un telefon. Ar fi trebuit să-l dau mai demult.

Samuels îl urmă în sala de la intrarea în secţie. Sandy McGill vorbea la telefon. Ralph se apropie de ea şi îşi trecu muchia palmei de-a curmezişul gâtului. Femeia puse receptorul în furcă şi se uită întrebătoare la el.

— Everett Roundhill, zise detectivul. Şeful catedrei de engleză de la liceu. Caută-l şi dă-mi-l la telefon.

— Nu trebuie să-l caut, pentru că am deja numărul lui, spuse Sandy. A sunat de două ori până acum, cerând să discute cu persoana care se ocupă de anchetă şi eu i-am zis să stea la rând.

Şi flutură spre el un teanc de bileţele.

— Aveam de gând să ţi le pun pe birou ca să te ocupi mâine de ele. Ştiu că e duminică, dar am spus oamenilor că sunt convinsă că vei veni la secţie.

Privind în podea şi nu la cel de lângă el, Bill Samuels spuse foarte încet:

— Roundhill a sunat. De două ori. Nu-mi place. Deloc nu-mi place.

3

În noaptea aceea de sâmbătă, Ralph a ajuns acasă la ora unsprezece fără un sfert. A apăsat butonul de la telecomanda garajului, a intrat cu maşina, a apăsat iar butonul. Uşa hurui docilă înapoi pe şine – măcar lucrul ăsta rămăsese normal pe lume. Apeşi Butonul A şi, presupunând că sunt baterii Duracell relativ noi în Compartimentul pentru Baterii B, Uşa Garajului C se deschide şi se închide.

Opri motorul şi rămase acolo, în beznă, lovind în volan cu verigheta în ritmul unui cântecel din adolescenţa lui zbuciumată, care-i revenise în minte: *Tuns şi frezat… singurel! Odată cu cvartetul… de la bordel!*

Uşa se deschise şi în prag apăru Jeanette, cu halatul înfăşurat în jurul trupului. La lumina venită de la bucătărie, Ralph observă că soţia lui avea în picioare papucii în formă de iepuraşi pe care i-i dăruise în glumă de ziua ei. Cadoul adevărat fusese o excursie doar în doi la Key West, unde s-au distrat de minune, dar care acum era doar o amintire înceţoşată în mintea lui – aşa cum ajung să fie toate vacanţele: aidoma gustului de mentă care-ţi rămâne în gură după ce te-ai spălat pe dinţi. Nu mai rezistaseră decât papucii ăştia caraghioşi, cumpăraţi pe nimic de la Dollar Store, papuci roz, cu ochi simpatici şi urechi clăpăuge. Se uită lung la ei şi simţi că îl înţeapă ochii. Parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani de când intrase în luminişul ăla din Parcul Figgis şi văzuse trupul sfârtecat al băieţelului care probabil că-i idolatriza pe Batman şi pe Superman.

Se dădu jos din maşină şi îşi strânse soţia în braţe, o strânse tare, lipindu-şi obrazul ţepos de obrazul ei neted şi moale. Dar nu spuse nimic, pentru că se străduia din răsputeri să-şi stăpânească lacrimile.

— Iubire! şopti Jeanette. L-ai prins, iubire. L-ai prins! Deci, care-i problema?

— Poate nu-i nicio problemă, spuse el. Poate sunt un milion de probleme. Ar fi trebuit mai întâi să-l aduc la interogatoriu. Dar, Iisuse Hristoase, eram atât de sigur!

— Haide în casă! îl îndemnă ea. Fac un ceai şi îmi povesteşti tot.

— Ceaiul mă ţine treaz.

Jeanette făcu un pas în spate şi îşi aţinti asupra lui ochii la fel de frumoşi şi întunecaţi la cincizeci de ani pe cât fuseseră la douăzeci şi cinci.

— Adică tu crezi că altfel ai să reuşeşti să dormi?

Iar când el nu-i răspunse:

— Cazul este clasat.

Derek era în tabără în statul Michigan, aşa că erau doar ei doi în toată casa. Jeanette îl întrebă dacă voia să se uite la ştirile de la unsprezece la televizorul din bucătărie, dar el clătină din cap. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să urmărească un reportaj de zece minute despre cum a fost prins Monstrul din Flint City. Jeanette puse pe masă şi câteva felii de pâine cu stafide. Ralph se aşeză pe un scaun şi îi povesti totul, dar fără să se uite la ea. Păstră pentru final convorbirea cu Everett Roundhill.

— Era furios pe noi toţi, zise el, dar s-a dezlănţuit asupra mea, pentru că eu l-am sunat.

— Vrei să zici că a confirmat povestea lui Terry?

— Cuvânt cu cuvânt. Roundhill i-a luat cu maşina – pe Terry şi pe ceilalţi doi profesori de engleză, Quade şi Grant – din faţa liceului. Marţi dimineaţă, la ora zece, aşa cum stabiliseră. Au ajuns la Hotelul Sheraton din Cap City pe la 11:45, la timp ca să-şi poată ridica legitimaţiile pentru conferinţă şi să anunţe că participă la prânzul de gală. Roundhill zice că nu l-a mai văzut pe Terry timp de vreo oră, imediat după prânz, dar crede că a fost împreună cu Quade. În orice caz, s-au reîntâlnit la ora trei, exact atunci când doamna Stanhope zice că l-a văzut punând bicicleta lui Frank Peterson – şi pe Frank – într-o dubiţă albă şi murdară, o sută doisprezece kilometri mai la sud.

— Cu Quade ai discutat?

— Da. Când veneam spre casă. Nu era supărat – nu aşa cum era Roundhill, care a ameninţat că va cere procurorului general să demareze o anchetă de proporţii –, dar era extrem de sceptic. Perplex. Zicea că el şi cu Terry s-au dus la librăria „A Doua Ediţie” imediat după prânz, au răsfoit nişte cărţi şi după aia s-au întors la discursul lui Coben.

— Şi Grant? El ce zice?

— E o „ea”. Debbie Grant. N-am reuşit încă să vorbesc cu ea. Mi-a spus soţul ei că a ieşit în oraş cu nişte prietene şi mereu îşi închide telefonul când se distrează cu „fetele”. O s-o sun mâine-dimineaţă, dar n-am nici cea mai mică îndoială că va confirma declaraţiile lui Roundhill şi Quade.

Muşcă dintr-o felie de pâine cu stafide, apoi o puse la loc pe farfurie.

— Eu sunt de vină. Dacă l-aş fi adus pe Terry la interogatoriu după ce l-au identificat Stanhope şi fetiţa familiei Morris, aş fi ştiut că există o problemă şi n-ar mai fi urlat acum posturile TV şi tot Internetul.

— Dar ai comparat amprentele cu cele ale lui Terry Maitland, nu-i aşa?

— Da.

— Amprentele din dubă, amprenta de pe cheia din contact, amprentele din maşina abandonată pe malul râului, amprentele de pe creanga cu care…

— Da.

— Şi ai discutat cu mai mulţi martori oculari. Cu tipul ăla de la Shorty’s Pub şi cu amicul lui. Plus taximetrista. Plus paznicul de la clubul de striptease. Toţi îl cunoşteau şi l-au identificat.

— Îhî. Şi nu mă îndoiesc că vom găsi alţi martori oculari printre clienţii de la „Poftiţi, Domnilor”. Probabil doar burlaci, care nu trebuie să le explice nevestelor ce căutau acolo. Dar tot cred că ar fi trebuit să am puţină răbdare. Să mai aştept un pic. Poate ar fi trebuit să dau un telefon la liceu ca să văd ce program avea în ziua crimei. Dar ce program să fi avut? Doar e vacanţa de vară. Ce mi-ar fi putut spune ăia de acolo, în afară de „Nu este aici”?

— Şi te-ai temut că, dacă ai să începi să pui întrebări, ai să-l pui în gardă.

La vremea respectivă, acest raţionament păruse foarte corect, dar acum părea o tâmpenie. Mai rău, părea o neglijenţă.

— Am făcut greşeli în cariera mea, dar niciuna nu se compară cu asta. Parcă aş fi avut orbul găinilor.

Jeanette clătină cu putere din cap.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus atunci când m-ai anunţat că vrei să-l arestezi?

— Da.

Foarte bine faci. Ia-l de lângă băieţii ăia cât de repede poţi.

Asta îi spusese.

Au rămas tăcuţi o vreme, privindu-se lung peste masa din bucătărie.

— Imposibil! zise Jeanette în cele din urmă.

Ralph întinse un deget spre ea.

— Mi se pare că ai pus punctul pe i.

Jeanette sorbi gânditoare din ceai, apoi se uită la el peste marginea cănii.

— Există o vorbă veche, care zice că toată lumea are o dublură. O sosie, i-am zice noi acum. Mi se pare că Edgar Allan Poe chiar a scris o povestire pe tema asta, „William Wilson”.

— Poe şi-a scris povestirile înainte de folosirea amprentelor şi a testelor ADN. E drept că noi nu avem încă rezultatul ADN – aşteptăm să-l primim. Dacă este ADN-ul lui, înseamnă că el e criminalul şi eu n-am greşit cu nimic. Dar dacă ADN-ul este al altcuiva, o să ajung la balamuc. Desigur, după ce îmi voi pierde slujba şi voi fi dat în judecată pentru arestare abuzivă.

Jeanette luă o felie de pâine, se uită la ea, apoi o puse la loc pe farfurie.

— Ai amprentele lui de *aici.* Şi sunt sigură că rezultatul ADN-ului va confirma că el este, dar mostra de ADN tot de *aici* o ai. Însă, Ralph… nu ai nicio amprentă şi nicio mostră ADN de acol*o. De* la persoana aia care a fost la conferinţa din Cap City.

Poate Terry Maitland l-a ucis pe băiat şi la conferinţă a luat parte *dublura* lui? Cum ar fi asta?

— Dacă tu crezi că Terry Maitland are un frate geamăn identic, cu aceleaşi amprente şi acelaşi ADN, trebuie să-ţi spun că este imposibil.

— *Nu* despre asta vorbesc. Spun doar că tu nu ai nicio probă concludentă care să spună că Terry este bărbatul din Cap City. Dacă Terry a fost *aici,* aşa cum indică toate dovezile, înseamnă că dublura lui a fost *acolo.* Este singura explicaţie cât de cât logică.

Ralph înţelegea raţionamentul, iar în romanele poliţiste care-i plăceau lui Jeannie – cele scrise de Agatha Christie, de Rex Stout, de Harlan Coben – acesta ar fi reprezentat punctul de atracţie al ultimului capitol, în care Miss Marple, Nero Wolfe sau Myron Bolitar îl dădeau în vileag pe asasin. Numai că în cazul de faţă exista un argument la fel de incontestabil ca forţa gravitaţională: un om nu se poate afla simultan în două locuri.

Însă, dacă avea încredere în martorii oculari de *aici,* aceeaşi încredere trebuia s-o aibă şi în martorii care spuneau că au fost în Cap City împreună cu Maitland. Cum să se îndoiască de spusele lor? Roundhill, Quade, Grant erau colegi de catedră. Îl vedeau zilnic pe Maitland. Atunci el, Ralph, ar fi trebuit să creadă că toţi cei trei profesori puseseră la cale violarea şi asasinarea unui copil? Sau că petrecuseră două zile în compania unei sosii perfect identice, astfel încât nu le ridicase niciun semn de întrebare? Şi dacă *el* însuşi ar ajunge cumva la această concluzie, cum ar putea Bill Samuels să convingă juraţii, mai ales când Terry avea de partea lui un avocat atât de experimentat şi de abil precum Howie Gold?

— Hai la culcare! spuse Jeanette. Îţi dau un somnifer şi te masez pe spate. Lucrurile nu vor mai părea atât de negre mâine-dimineaţă.

— Zici tu?

4

În timp ce Jeanette Anderson îşi masa soţul pe spate, Fred Peterson şi fiul lui cel mare (unicul său fiu acum, că Frankie murise) adunau farfuriile şi făceau ordine în living şi birou. Cu toate că fusese o reuniune comemorativă, dezordinea şi resturile semănau foarte mult cu cele rămase în urma unei petreceri foarte lungi, cu mulţi invitaţi.

Ollie îl surprinsese pe Fred. Băiatul era adolescentul tipic şi egoist, care, în mod normal, nu şi-ar fi strâns şosetele de sub măsuţa pentru cafea decât dacă-i spuneai de mai multe ori; însă în seara asta se dovedise un ajutor de nădejde, eficient şi răbdător, începând cu ora zece, când Arlene îl condusese la uşă pe ultimul din şirul parcă nesfârşit de musafiri. Reuniunea de prieteni şi vecini dăduse semne de oboseală de pe la şapte, iar Fred sperase că se va sfârşi până la opt – Doamne, nu se mai simţea în stare să dea politicos din cap atunci când lumea îi spunea că Frankie se afla acum în ceruri. Numai că atunci a venit vestea că Terence Maitland fusese arestat pentru asasinarea lui Frankie şi totul o luase de la început. Această a doua etapă chiar a *semănat* cu o petrecere, chiar dacă una macabră. Oamenii îi spuneau fără contenire că: a) era de necrezut; b) Domnul Antrenor T. a părut întotdeauna atât de *normal*; şi c) injecţia letală de la McAlester era o pedeapsă prea uşoară pentru el.

Acum Ollie făcea naveta între living şi bucătărie, adunând paharele şi teancurile de farfurii şi băgându-le în maşina de spălat vase, cu o pricepere de care Fred nu-l crezuse capabil. După ce a umplut maşina, Ollie a pornit-o şi s-a apucat să clătească alte turnuri de farfurii, pe care urma să le spele în tura a doua. Fred a adus vasele din birou şi a găsit altele pe masa de picnic din curte, unde câţiva dintre musafiri ieşiseră la fumat. Până la final, prin casă le trecuseră cincizeci sau şaizeci de persoane – absolut toţi vecinii, plus câţiva prieteni din alte părţi ale

oraşului; şi, evident, părintele Brixton, de la biserica Sf. Anton, împreună cu diverse persoane, chipurile discipoli, care se ţineau ca scaiul de el (Fred le zicea *fanii* lui Brixton). Şi veneau, tot veneau, şi nu se mai terminau – un şuvoi nesecat de oameni sincer întristaţi şi de gură-cască.

Fred şi Ollie au făcut curat în tăcere, fiecare cufundat în propriile-i gânduri şi în propria-i durere. După ore în şir de condoleanţe – şi, pe bune, chiar şi cuvintele străinilor păreau venite din inimă – cei doi nu mai erau în stare să se îmbărbăteze unul pe celălalt. Poate că era ciudat. Poate era trist. Poate era ironic. Fred era doar mult prea ostenit şi prea îndurerat ca să se gândească la asta.

În tot acest timp, mama băieţelului mort – îmbrăcată în cea mai bună rochie a ei din mătase, păstrată doar pentru ocazii speciale – a stat pe canapea, cu genunchii lipiţi şi ţinându-se cu mâinile de umeri de parcă i-ar fi fost frig. Nu a mai spus nimic de când dăduse Dumnezeu şi plecase şi ultimul musafir al serii, bătrâna doamnă Gibson, vecina lor de alături, care, aşa cum era de aşteptat, rezistase până la capăt.

Poate să plece, are ce bârfi un an de acum încolo, i-a spus Arlene Peterson soţului său, închizând uşa de la intrare, încuind-o bine şi sprijinindu-şi trupul masiv de ea.

Atunci când îi căsătorise predecesorul părintelui Brixton, Arlene Kelly fusese o zână zveltă în dantelă albă. A rămas zveltă şi frumoasă şi după naşterea lui Ollie, numai că asta s-a întâmplat în urmă cu şaptesprezece ani. După ce l-a născut pe Frank a început să se îngraşe, iar acum era aproape obeză, deşi lui Fred i se părea la fel de frumoasă şi nu-l lăsa inima să urmeze sfatul pe care i-l dăduse domnul doctor Connolly la ultimul examen medical: *Tu ai s-o mai duci încă cincizeci de ani, Fred, dacă n-ai să cazi cumva de pe un bloc sau n-ai să te arunci în faţa vreunui camion. Însă nevasta ta are diabet de tip 2 şi e musai să slăbească vreo douăzeci şi cinci de kilograme, dacă vrea să rămână cât de cât*

sănătoasă. Trebuie s-o ajuţi. În fond, amândoi aveţi pentru ce să trăiţi.

Numai că acum Frankie murise – şi nu oricum, ci ucis. Aşa că multe din lucrurile pentru care aveau de ce să trăiască păreau stupide şi lipsite de sens. Numai Ollie îşi păstrase importanţa şi valoarea în mintea lui Fred. Şi, în ciuda cumplitei dureri care îl încerca acum, ştia că el şi cu Arlene trebuie să aibă mare grijă de el în săptămânile şi lunile ce vor urma. Şi Ollie suferea. Poate că acum Ollie era în stare să pună umărul (de fapt, făcea mai mult decât doar să pună umărul) la curăţarea urmelor acestui ultim act al ritualurilor funerare pentru moartea celui care a fost Franklin Victor Peterson, numai că mâine vor trebui să-i permită să redevină un simplu băiat. Va dura ceva, dar va izbuti în cele din urmă.

Să vezi ce am să mă mai bucur data viitoare când am să văd şosetele lui Ollie sub măsuţa pentru cafea, îşi spuse Fred. *Şi promit că am să rup tăcerea asta înfiorătoare de îndată ce o să-mi vină în minte ceva inteligent de spus.*

Numai că nu-i venea nimic în minte – nici inteligent, nici de altă natură. Iar atunci când Ollie trecu spre birou, cu mers de somnambul şi trăgând aspiratorul după el, Fred îşi zise că nu putea să fie mai rău decât acum. Habar n-avea cât de mult se înşela.

Se duse până în pragul biroului şi se uită la Ollie, care începuse să aspire mocheta cenuşie, cu aceeaşi eficacitate stranie şi de nebănuit până acum, mişcând peria mai întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă, ca să poată aduna toate scamele şi gunoaiele. Firimiturile de biscuiţi Nab, Oreo şi Ritz dispăreau ca şi cum n-ar fi fost vreodată acolo. Şi uite că acum Fred găsi ceva de spus:

— Fac eu curat în living.

— Nu mă deranjează să fac eu, zise Ollie.

Avea ochii umflaţi şi roşii. Cu toată diferenţa de vârstă dintre cei doi fraţi – şapte ani – aceştia fuseseră surprinzător de apropiaţi. Ori poate că nu era chiar atât de surprinzător, poate că diferenţa

aceea de vârstă i-a ajutat să depăşească rivalitatea care apare de obicei între fraţi. Şi l-a făcut pe Ollie să devină un fel de al doilea tată pentru Frank.

— Ştiu, răspunse Fred, dar e corect să ne împărţim sarcinile în mod egal.

— Bine. Numai să nu te apuci să spui „Aşa şi-ar fi dorit Frankie". Că am să mă văd nevoit să te strangulez cu furtunul de la aspirator.

Fred zâmbi. Poate nu era chiar primul lui zâmbet de când le apăruse poliţistul în prag marţea trecută, dar era primul zâmbet neprefăcut.

— Ne-am înţeles.

Ollie termină de curăţat mocheta şi trase aspiratorul până la tatăl său. Când Fred intră cu el în living şi se apucă să aspire covorul de acolo, Arlene se ridică în picioare şi se târî până în bucătărie, fără să privească înapoi. Fred şi Ollie se uitară unul la celălalt. Ollie ridică din umeri. Ridică din umeri şi Fred şi se reapucă de treabă. Oamenii veniseră să le fie alături în momentele acestea de suferinţă şi Fred credea că a fost frumos din partea lor, dar, drăcia dracului, ce mizerie lăsaseră în urmă! Îl consola gândul că ar fi putut fi mult mai rău dacă ar fi fost un priveghi irlandez – însă Fred se lăsase de băutură imediat după naşterea lui Frankie şi în casa familiei Peterson nu se găsea picătură de alcool.

Dinspre bucătărie se auziră nişte sunete total neaşteptate: râsete.

Fred şi cu Ollie se holbară din nou unul la altul. Ollie se grăbi spre locul de unde veneau hohotele de râs ale mamei sale – firești, în primele clipe, dar acum din ce în ce mai stridente şi mai isterice. Fred apăsă cu talpa piciorului pe butonul de oprire al aspiratorului şi se repezi după fiul său.

Arlene Peterson stătea cu spatele la chiuvetă, se ţinea cu mâinile de burta-i voluminoasă şi se strica de râs. Se înroşise rău de tot la faţă, de parcă ar fi avut febră mare. Pe obraji îi şiroiau lacrimi.

— Mama?! exclamă Ollie. Ce naiba?

Deşi aduseseră toate vasele din living şi birou, tot mai aveau foarte multă treabă de făcut aici. Erau

două blaturi de-a dreapta şi de-a stânga chiuvetei şi o masă în colţ, unde familia Peterson avea obiceiul să ia cina. Pe toate suprafeţele astea erau îngrămădite farfurii şi cutii din plastic cu resturi de mâncare şi pachete din folie de aluminiu în care se aflau alte resturi. Pe aragaz era un pui fript – şi acesta parţial consumat – şi un vas pentru sos, umplut cu o mâzgă maronie.

— Avem mâncare cât să ne ţină o lună! reuşi să îngaime Arlene.

Atât de tare râdea acum, că nici drept nu mai putea să se ţină. Obrajii i se învineţiseră. Părul ei roşcat, moştenit atât de fiul aflat acum în faţa ei, cât şi de fiul aflat acum în pământ, se desfăcuse din agrafele cu care încercase să-l îmblânzească şi se învolburase în jurul chipului ei ca o aureolă cârlionţată.

— Nasol, Frankie a murit! Mişto, nu mai trebuie să mă duc la cumpărături *multă… multă… vreme!*

Acum începu să urle. Sunetele astea ar fi fost fireşti într-un ospiciu, nicidecum în bucătăria lor. Fred îşi spuse că trebuie să se mişte, să se apropie de ea şi s-o ia în braţe, dar picioarele nu voiau să-l asculte. Ollie a făcut primul gest, dar, înainte să ajungă lângă mama lui, aceasta înşfăcă puiul fript şi îl azvârli spre el. Ollie se feri. Puiul se rostogoli prin aer, împrăştiindu-şi umplutura, se izbi de perete cu un *pleosc-fleoşc* sinistru şi lăsă o pată mare de grăsime pe tapet, chiar sub ceas.

— Mama, opreşte-te! Încetează!

Ollie încercă să o prindă de umeri şi să o ia în braţe, dar, fără să se oprească din râsul acela îngrozitor, Arlene îi scăpă din mâini şi se repezi la unul dintre cele două blaturi. Înhăţă un platou cu lasagna – adus de unul dintre paraziţii părintelui Brixton – şi şi-l răsturnă în cap. Pastele reci i se prelinseră pe păr şi pe umeri. Apoi Arlene aruncă platoul spre living.

Frankie e mort şi noi servim blestematu' ăsta de bufet italienesc!

Fred se dezmetici şi porni spre ea, dar Arlene se feri şi de mâinile lui. Râdea ca o fetiţă exaltată peste măsură, care juca leapşa cu soţul şi fiul ei. Acum înşfăcă o cutie din plastic, plină cu bezele moi. Începu s-o ridice, apoi o scăpă pe jos. Încetă să mai râdă. Îşi apucă sânul stâng cu o mână. Pe cealaltă şi-o lipi de piept, deasupra lui. Îşi privi soţul cu ochi mari, încă plini de lacrimi.

Ochii ăştia, îşi spuse Fred. *De ei m-am îndrăgostit.*

— Mama? Mama, ce ai?

— Nimic, răspunse ea.

Dar imediat după aceea:

— Parcă inima.

Se aplecă să se uite la friptura de pui şi la bezelele împrăştiate pe jos. Din păr i se prelinseră foile de lasagna sfărâmate.

— Uite ce-am făcut!

Şi scoase un suspin prelung şi horcăit. Fred o prinse în braţe, numai că era prea grea şi o scăpă. În acea fracţiune de secundă, înainte ca Arlene să se prăbuşească pe podeaua bucătăriei, Fred observă că îi dispăruse culoarea din obraji.

Ollie scoase un ţipăt şi căzu în genunchi lângă ea.

— Mama! Mama! *Mami!*

Ridică ochii la tatăl său.

— Nu cred că mai respiră.

Fred îşi împinse fiul la o parte.

— Sună la salvare!

Fără să se uite dacă Ollie îl asculta, Fred încercă să simtă pulsul la gâtul gros, foarte gros, al soţiei sale. Simţi o pâlpâire, însă una neregulată, haotică: *tânc-tânc, tincatincatânc, tânc-tincatinca.* Se aşeză peste ea, îşi prinse încheietura stângă cu mâna dreaptă şi începu să apese ritmic. Oare face bine cum face? Oare asta-i tehnica de resuscitare? Habar n-avea, dar, când Arlene deschise ochii, propria inimă îi făcu o tumbă în piept. Uite, şi-a revenit!

N-a fost chiar un infarct. S-a surmenat prea mult, atâta tot. A leşinat. Cred că sincopă se zice la chestia asta. Dar ai să intri la regim de slăbit,

iubito. Şi de ziua ta am să-ţi fac cadou o brăţară din aia care-ţi măsoară…

— Uite ce mizerie am făcut! şopti Arlene. Scuze.

— Nu vorbi!

Ollie vorbea repede şi tare la telefonul din bucătărie. Aproape striga. Dădea adresa lor persoanei de la celălalt capăt. Îi zicea să se grăbească.

— O să fie nevoie să faceţi iar curat în living, spuse ea. Îmi pare rău, Fred, tare rău îmi pare.

Înainte ca Fred să-i ceară încă o dată să tacă şi să o roage să stea liniştită până se va simţi mai bine, Arlene scoase alt horcăit prelung. Şi îşi dădu ochii peste cap. I se vedea acum doar albul lor congestionat, dând chipului femeii aspect de mască mortuară dintr-un film horror. Mai târziu Fred se va chinui să-şi şteargă această imagine din minte. Însă nu va reuşi.

— Tată? Ambulanţa e pe drum. Cum se simte?

Fred nu-i răspunse. Se concentra să facă cât mai bine mişcările de resuscitare – ştiind că nu seamănă deloc cu ce văzuse el la televizor. De ce n-a făcut un curs de prim ajutor? De ce n-a avut niciodată timp de asta? Atât de multe lucruri îşi dorea să fi făcut… Acum şi-ar fi vândut şi sufletul nemuritor doar ca să poată da calendarul înapoi măcar cu o amărâtă de săptămână.

Apasă şi slăbeşte presiunea. Apasă şi slăbeşte.

O *să te faci bine,* îi spuse el. *Trebuie să te faci bine. Nu e posibil ca ultimele tale vorbe pe lumea asta să fie* îmi pare rău. *N-am să permit aşa ceva.*

Apasă şi slăbeşte. Apasă şi slăbeşte.

5

Grace şi-a rugat mama să o lase să doarmă cu ea, iar Marcy Maitland a primit-o bucuroasă în pat. A întrebat-o şi pe Sarah dacă vrea să doarmă cu ele şi atunci fiica ei cea mare a clătinat din cap.

— Bine, i-a spus Marcy, dar poţi să vii la noi dacă te răzgândeşti.

A trecut o oră. Apoi încă una. Cea mai urâtă sâmbătă din viaţa ei s-a terminat şi a început cea mai urâtă duminică din viaţa ei. Se gândea la Terry, care acum ar fi trebuit să doarmă dus lângă ea (visând probabil la figura bună pe care o va face echipa lui în apropiatul campionat al Ligii Oraşelor, după ce Urşii fuseseră scoşi din cursă). Însă Terry era la închisoare. Oare nici el nu putea să doarmă? Bineînţeles că nu putea.

Ştia că îi aşteaptă câteva zile foarte grele, însă era convinsă că Howie va rezolva situaţia. Terry îi spusese odată că fostul lui coleg de antrenorat din Liga Pop Warner era cel mai bun avocat de drept penal din sud-vestul ţării şi că, într-o bună zi, s-ar putea chiar să ajungă la Curtea Supremă. Iar cu alibiul beton al lui Terry, Howie nu avea cum să dea greş. Însă, de fiecare dată când acest gând o mai liniştea puţin şi parcă o lua un pic somnul, îşi aducea aminte de Ralph Anderson – o iudă şi un nemernic, pe care-l considerase prieten – şi se trezea imediat. Când se va termina toată povestea asta, ea şi cu Terry vor da în judecată Departamentul de Poliţie din Flint City pentru arestare abuzivă, defăimare şi toate relele care-i mai treceau prin cap lui Howie Gold. Iar atunci când acesta va începe să-şi arunce bombele juridice, ea se va asigura că Ralph Anderson se va afla fix în epicentrul exploziei. Ar putea să-l dea în judecată pe el, personal? Să-i ia tot ce are? Spera că se poate. Spera să-i vadă cerşind pe străzi, desculţi şi în zdrenţe, şi pe el, şi pe nevastă-sa, şi pe băiatul lor, cu care se chinuise atât de mult Terry. Probabil că aşa ceva nu mai era posibil în

vremurile astea, chipurile luminate. Însă imaginea aceasta era foarte clară în mintea lui Marcy: trei boschetari amărâţi, milogindu-se de trecătorii de pe străzile din Flint City pentru un codru de pâine. Şi, de fiecare dată când îi vedea aşa, se trezea din nou, palpitând de furie şi satisfacţie.

Ceasul de pe noptieră arăta ora două şi un sfert când fiica ei cea mare apăru în pragul uşii. Nu i se vedeau decât picioarele sub tricoul supradimensionat al echipei de baseball profesionist din Oklahoma, pe care-l purta pe post de cămaşă de noapte.

— Mami? Dormi?

— Nu.

— Pot să vin şi eu lângă tine şi Gracie?

Marcy dădu pătura la o parte şi îi făcu loc să se urce în pat. Sarah se lipi de ea, iar atunci când Marcy o luă în braţe şi o sărută pe ceafă, fetiţa începu să plângă.

— Ssst, o s-o trezeşti pe Grace.

— Nu pot să mă abţin. Mă tot gândesc la cătuşele alea. Îmi pare rău.

— Atunci, nu face zgomot, iubito.

Marcy o ţinu în braţe până când Sarah îşi mai uşură sufletul. Se liniştise deja de vreo cinci minute şi Marcy îşi zise că micuţa a adormit. Iar acum, alături de cele două fete ale ei, avea sentimentul că va fi în stare să doarmă şi ea. Numai că atunci Sarah se întoarse cu faţa la ea. Ochii umezi ai fetiţei străluceau în întunericul din dormitor.

— Nu-i aşa că n-o să se ducă la închisoare, mami?

— Nu, îi răspunse Marcy. N-a făcut nimic rău.

— Da’ la închisoare *se duc* şi oameni nevinovaţi. Câteodată stau acolo mulţi ani, până când descoperă cineva că n-au făcut nimic rău. Şi atunci li se dă drumul, da’ sunt *bătrâni.*

— Tatăl vostru nu va păţi aşa ceva. Era în Cap City când s-a petrecut lucrul ăla pentru care l-au arestat…

— Ştiu pentru ce l-au arestat, o întrerupse Sarah, începând să-şi şteargă ochii. Nu-s *proastă.*

— Ştiu că nu eşti, iubito.

Fetiţa se foi tulburată.

— Probabil că au avut un motiv.

— Probabil aşa îşi imaginează, dar motivul lor nu stă în picioare. Domnul Gold va explica unde a fost tatăl vostru şi vor fi obligaţi să-l elibereze.

— Bine.

Urmă o pauză lungă. Apoi:

— Da' nu vreau să mă duc în tabără cu şcoala până nu se termină totul. Şi cred că nici Gracie n-ar trebui să se ducă.

— N-o să vă duceţi. Iar până la toamnă, din tot ce se întâmplă acum o să rămână doar amintirea.

— O amintire urâtă, se smiorcăi Sarah.

— Aşa este. Culcă-te acum!

Sarah a adormit. A adormit şi Marcy, învăluită în căldura emanată de trupurile fetiţelor ei. Şi a visat, iar în visele ei Terry era scos de pe teren de cei doi poliţişti, în faţa mulţimii consternate, în urletele de plâns ale lui Baibir Patel şi sub privirea şocată a lui Gavin Frick.

6

Până la miezul nopţii, închisoarea locală a semănat cu o grădină zoologică la ora mesei – beţivi care cântau, beţivi care plângeau, beţivi care stăteau lângă gratiile celulei şi purtau conversaţii răcnite cu alţi beţivi de lângă gratiile altor celule. Ba s-au auzit şi zgomotele înfundate ale unei încăierări. Terry nu înţelegea cum era posibil aşa ceva, din moment ce în fiecare celulă nu era decât o singură persoană, doar dacă nu cumva deţinuţii se pocneau printre gratii. De undeva, de la capătul coridorului, un tip repeta la nesfârşit un verset din Evanghelia după Ioan, urlând cât îl ţinea gura:

— *Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea! Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea! Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu LUMEA ASTA DE TOT CĂCATU'!*

Pretutindeni domnea o duhoare apăsătoare de urină, rahat, dezinfectant şi paste îmbibate în sos greţos de la masa de seară.

În închisoare pentru prima oară, se minună Terry. *După patruzeci de ani de viaţă, am ajuns şi eu la zdup, la pârnaie, la mititica, la pension, la ţuhaus. Ce chestie!*

Voia să se simtă furios, să fie cuprins de o furie *justificată.* Şi probabil că va simţi furia aia la răsăritul soarelui, atunci când lumea va redeveni clară. Însă acum, la ora trei, în dimineaţa zilei de duminică, pe când toate urletele şi lălăielile se stingeau treptat, făcând loc sforăielilor şi pârţurilor şi unor gemete răzleţe, Terry nu reuşea să simtă decât ruşine. De parcă ar fi *făcut* ceva rău. Numai că, dacă ar fi comis abominabila crimă de care era acuzat, nu ar fi simţit nimic de felul acesta. Dacă ar fi fost într-atât de bolnav şi malefic încât să-i facă aşa ceva unui copil, nu ar fi simţit decât disperarea pe care o simte un animal viclean, prins în cursă – un animal care ar face orice ca să scape. Aşa să fie? De unde să ştie el ce ar gândi sau ar simţi o

asemenea bestie? Era ca şi cum ar fi încercat să ghicească ce se ascunde în capul unui extraterestru.

Nu avea nici urmă de îndoială că Howie Gold îl va scoate din necazul ăsta; nu se îndoia nici măcar acum, în miezul acesta sinistru de noapte, în timp ce mintea lui încă se străduia să-şi revină după felul în care i se schimbase întreaga viaţă în doar câteva minute. Însă mai ştia şi că vor fi urmări, că porcăria asta nu va trece pur şi simplu, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Va fi eliberat şi i se vor prezenta scuzele de rigoare – dacă nu mâine, atunci luni, la tribunal; dacă nu luni, atunci în etapa următoare, care ar fi audierea în faţa juraţilor, la tribunalul din Cap City – dar ştia de pe acum ce va vedea în ochii elevilor lui atunci când va mai intra într-o clasă şi putea să-şi ia adio de pe-acum de la cariera de antrenor de tineret. Chiar dacă el nu va face gestul de onoare („onoare" după mintea diferitelor consilii de conducere) şi va refuza să demisioneze, respectivele consilii de conducere vor găsi o soluţie ca să scape de el. Pentru că niciodată nu va mai fi total nevinovat, nici în ochii vecinilor lui de cartier, nici în ochii celorlalţi locuitori din Flint City. Întotdeauna el va fi omul despre care se va spune: *Nu iese fum fără foc.*

Şi poate că ar fi în stare să suporte situaţia, dacă ar fi vorba doar despre el. Ce le zicea băieţilor atunci când se văitau din cauza vreunei decizii a arbitrului care li se părea nedreaptă? *Strângeţi din dinţi şi treceţi înapoi pe teren. Astea sunt regulile jocului.* Însă nu doar el va trebui să strângă din dinţi, nu doar el va trebui să joace după reguli. Marcy va fi stigmatizată. Va trebui să îndure toate bârfele şi privirile piezişe de la serviciu şi de la băcănia din colţ. Prietenele nu o vor mai suna. Poate cu excepţia lui Jamie Mattingly, însă el avea dubii şi în privinţa ei.

Şi mai erau şi fetiţele. Sarah şi Gracie vor fi ostracizate şi tratate cu o cruzime de care doar copiii de vârsta lor sunt capabili. Spera ca Marcy să le ţină acasă până când se vor lămuri lucrurile, să nu le

permită reporterilor să le hărţuiască. Dar copiii le vor evita ca pe nişte ciumate chiar şi la toamnă, chiar şi după ce el va fi fost declarat nevinovat. *O vezi pe fata aia? Tatăl ei a fost arestat pentru că a omorât un băiat şi i-a vârât un băţ în fund.*

Stătea întins pe patul îngust şi tare. Cu ochii larg deschişi în întuneric. Învăluit în duhoarea puşcăriei. Şi îşi spunea: *Vom fi nevoiţi să ne mutăm în alt oraş. Poate în Tulsa, poate în Cap City. Poate chiar în alt stat, în Texas sau altundeva. O să găsesc eu ceva de lucru, deşi toată lumea va căuta scuze ca să nu-mi dea pe mână vreo echipă de baseball, fotbal sau baschet. Referinţele mele sunt bune şi le va fi teamă că vor fi acuzaţi de discriminare dacă mă refuză pe faţă.*

Însă arestarea asta – şi motivul acestei arestări – îi va urmări pretutindeni, la fel ca mirosul urât al închisorii. Mai cu seamă pe fetiţe le va urmări. Simplele postări de pe Facebook vor fi suficiente ca să le transforme în nişte proscrise. *Alea sunt fetele al căror tată a comis o crimă şi a scăpat nepedepsit.*

Trebuia să nu se mai gândească la toate astea şi să încerce să doarmă puţin. Şi trebuia să nu-i mai fie ruşine pentru că altcineva – mai exact, Ralph Anderson – făcuse o greşeală îngrozitoare. Trebuia să-şi spună că lucrurile de genul acesta par întotdeauna mai grave după miezul nopţii. Dar în situaţia lui actuală, închis într-o celulă şi îmbrăcat într-o uniformă lăbărţată de puşcărie, pe spatele căreia scria DOC[16], era normal ca toate spaimele care-l măcinau să crească mari cât nişte care alegorice de la parada de ziua naţională. Lucrurile vor arăta mai bine de dimineaţă. Era convins.

Da.

Şi totuşi… ruşinea asta..

Terry îşi acoperi ochii cu palmele.

7

În dimineaţa zilei de duminică, Howie Gold s-a dat jos din pat la şase şi jumătate, dar nu pentru că ar fi avut ceva de făcut la ora aceea şi nici pentru că aşa avea el chef. Ca majoritatea bărbaţilor trecuţi de şaizeci de ani, prostata îi crescuse direct proporţional cu riscul de infarct, iar vezica i se micşorase odată cu libidoul. Odată trezit, creierul lui îşi pornea motoraşul şi îi era imposibil să adoarmă la loc.

O lăsă pe Elaine să viseze mai departe – vise frumoase, spera el – şi se duse desculţ în bucătărie ca să pornească aparatul de făcut cafea şi să vadă dacă primise vreun mesaj pe telefonul pe care-l închisese şi îl lăsase pe bufet, înainte de a se duce la culcare. Şi, da, uite că primise un mesaj de la Alec Pelley. La ora 1:12 a.m.

Howie îşi băuse cafeaua şi tocmai mânca nişte cereale cu stafide când în bucătărie intră Elaine, căscând şi legându-şi cordonul de la halat.

— Cum merge treaba, pufoşel?

— Deocamdată nu ştiu. Vrei o omletă?

— Ia te uită! Domnul se oferă să-mi pregătească micul dejun, zâmbi Elaine, turnându-şi cafeaua. Ar trebui să intru la bănuieli, din moment ce nu-i nici Ziua Îndrăgostiţilor şi nici ziua mea?

— Vreau să-mi omor timpul cumva. Am primit un mesaj de la Alec, dar nu pot să-l sun înainte de şapte.

— Veşti bune sau proaste?

— Habar n-am. Deci, vrei să-ţi fac nişte ouă?

— Da. Două. Ochiuri, nu omletă.

— Ştii bine că sparg mereu gălbenuşurile.

— Am să mă abţin de la critici. Cu pâine prăjită, te rog frumos.

Minunea minunilor, nu se sparse decât un gălbenuş. Când puse farfuria pe masă, Elaine îi zise:

— Ştii ce cred eu? Dacă într-adevăr Terry Maitland l-a omorât pe copilul ăla înseamnă că lumea s-a întors cu fundul în sus.

— Lumea *este* cu fundul în sus, spuse Howie, dar nu Terry l-a omorât. Alibiul lui este la fel de imbatabil ca Superman.

— Atunci, de ce l-au arestat?

— Pentru că ei cred că şi probele lor sunt imbatabile. Tot la fel ca Superman.

— Adică este o situaţie în care o forţă de neoprit întâlneşte un obiect inamovibil[17]? vru să ştie Elaine.

— Nu există aşa ceva, iubito, răspunse Howie şi se uită la ceas.

Şapte fără cinci. Aproape fix. Îl sună pe Alec pe telefonul mobil.

Detectivul lui îi răspunse la al treilea ţârâit.

— Mă bărbieresc acum. Pot să te sun eu în cinci minute? Adică la şapte, aşa cum am stabilit?

— Nu, spuse Howie, dar te aştept să te ştergi de spumă pe partea pe care ţii telefonul. E bine aşa?

— Eşti un şef dificil, răspunse Alec.

Însă părea binedispus, în ciuda orei matinale şi a faptului că fusese întrerupt dintr-o treabă pe care bărbaţii preferau s-o facă atunci când erau singuri cu gândurile lor. Iar tonul lui vesel îi dădu speranţe lui Howie. Avea deja destule probe, dar nu strica să aibă cât mai multe.

— Ce veşti ai pentru mine? Bune sau proaste?

— Stai o secundă, da? Să-mi şterg rahatul ăsta de pe telefon.

A durat cam cinci secunde, apoi se auzi din nou vocea lui Alec.

— Veşti bune, şefu'. Bune pentru noi şi proaste pentru procuror. Foarte proaste.

— Ai văzut imaginile de la camerele de supraveghere? De la câte camere şi câte imagini?

— Am văzut imaginile şi sunt foarte multe.

Alec făcu o pauză, iar când reîncepu să vorbească, Howie îi simţi zâmbetul în voce.

— Însă am dat şi peste altceva. Ceva mai bun. *Mult* mai bun şi mai *interesant.*

8

La şapte şi un sfert, când se trezi Jeanette Anderson, Ralph nu mai era în pat. Bucătăria mirosea a cafea proaspăt făcută, însă soţul ei nu era nici acolo. Aruncă o privire pe fereastră şi îl văzu la masa de picnic din curtea din spate, în pijamaua cu dungi şi sorbindu-şi cafeaua din cana personalizată, pe care i-o dăruise Derek anul trecut, de Ziua Tatălui[18]. Pe cana aia scria cu litere mari şi albastre: AI DREPTUL SĂ NU DECLARI NIMIC CÂT TIMP ÎMI BEAU EU CAFEAUA. Jeanette îşi luă şi ea o cană cu cafea, ieşi în curte şi îşi sărută soţul pe obraz. Ziua se anunţa extrem de călduroasă, dar la ora asta era răcoare şi linişte.

— Nu poţi s-o laşi baltă, nu? îl întrebă ea.

— Povestea asta o să ne obsedeze pe toţi, spuse Ralph. O să ne obsedeze încă multă vreme de acum încolo.

— E duminică. Zi de repaus. Şi tu ai nevoie de odihnă. Nu-mi place deloc cum arăţi. Dacă e să mă iau după un articol pe care l-am citit în rubrica de sănătate din *New York Times* înseamnă că ai păşit deja pe tărâmul infarctului.

— Ce veste bună!

Jeanette oftă.

— Care-i primul punct de pe listă?

— Să discut şi cu Deborah Grant, cealaltă profesoară. Doar ca să fiu cu conştiinţa împăcată. N-am nici cea mai mică îndoială că îmi va confirma prezenţa lui Terry în Cap City. Însă poate a observat ceva ciudat în legătură cu el, ceva ce i-a scăpat şi lui Roundhill şi lui Quade. Femeile sunt mai atente la detalii, au spiritul de observaţie mai dezvoltat.

Lui Jeanette această remarcă i se păru discriminatorie, poate chiar cu o tentă misogină, dar nu era momentul să intre în vreo dispută pe tema asta. Aşa că reveni la discuţia lor din seara trecută.

— Terry *a fost* aici. Terry *a comis* crima. Nu ai nevoie decât de câteva probe din Cap City. Presupun

că nu poate fi vorba de ADN, dar măcar nişte amprente?

— Am putea să le căutăm în camera unde a stat împreună cu Quade, numai că au plecat miercuri dimineaţă şi în camera aia trebuie să se fi făcut deja curăţenie, plus că probabil a fost ocupată de alte persoane.

— Dar ar fi posibil să găseşti ceva, nu? Sigur, există şi cameriste conştiincioase, dar foarte multe se mulţumesc doar să facă paturile, să şteargă petele de pe măsuţa de cafea şi zic că au făcut curăţenie. Cum ar fi să dai doar peste amprentele lui Quade, dar nu şi cele ale lui Terry Maitland?

Pe Ralph îl încânta acest entuziasm de ucenic-detectiv, care-i îmbujorase obrajii soţiei sale; şi îi părea rău că trebuia s-o descurajeze.

— N-ar dovedi nimic, iubito. Howie Gold va spune juraţilor că nu pot condamna pe cineva pe baza *lipsei* de amprente. Şi ar avea dreptate.

Jeanette se gândi câteva clipe.

— Bine, dar eu tot zic că ar trebui să aduni amprentele din camera aia şi să identifici cât mai multe. Poţi?

— Pot. Bună idee!

Era încă un detaliu pe care trebuia să-l lămurească.

— O să aflu în care cameră au stat şi o să încerc să-i conving pe cei de la Sheraton să-i mute în altă parte pe actualii locatari. Cred că vor coopera, având în vedere amploarea mediatică a cazului. O să dăm cu praf în toate colţurile şi o să prelevăm tot ce putem. Însă eu ţin neapărat să văd imaginile camerelor de supraveghere din zilele când a avut loc convenţia. Din păcate, detectivul Sablo – cel care se ocupă de caz din partea poliţiei statale – e plecat şi se va întoarce abia diseară. Aşa că va trebui să dau eu o fugă până acolo. Detectivul ăla particular al lui Gold mi-a luat-o înainte cu multe ore, dar n-am ce-i face.

Jeanette puse mâna peste mâna lui.

— Promite-mi doar că ai să te opreşti din când în când să te bucuri de ziua asta. Că mâine o să înceapă iar nebunia.

El îi zâmbi şi o strânse de mână.

— Mă tot gândesc la maşinile pe care le-a folosit. Cea cu care l-a răpit pe Frank Peterson şi cea cu care a plecat din oraş.

— Dubiţa Econoline şi autoturismul Subaru.

— Îhî. Subaru ăla nu mă deranjează prea mult. A fost furat dintr-o parcare a municipalităţii, în acelaşi fel în care au fost furate o mulţime de maşini din 2012 şi până acum. Invenţia aia cu contactul automat, fără cheie, e cea mai bună prietenă a hoţilor auto. Pentru că, atunci când opreşti undeva şi te gândeşti doar la ce treburi ai în ziua respectivă sau la ce ţinută să porţi la întâlnirea de diseară, nu-ţi mai atrag atenţia cheile atârnând din contact. Şi e uşor să-ţi uiţi telecomanda înăuntru, mai ales dacă ai căştile în urechi sau vorbeşti la telefon şi nu auzi avertizarea pe care ţi-o transmite maşina. La opt dimineaţa, când s-a dus la serviciu, proprietara automobilului Subaru, Barbara Nearing, şi-a lăsat telecomanda în suportul pentru pahar şi amenda pentru parcare pe bord. La cinci, când a plecat de la muncă, ia maşina de unde nu-i.

— Paznicul nu-şi aminteşte nimic?

— Nu. Dar nu-i de mirare. Garajul este unul foarte mare, pe cinci niveluri, şi acolo este în permanenţă un du-te-vino de oameni. Există o cameră de supraveghere montată la ieşire, dar imaginile sunt şterse la fiecare patruzeci şi opt de ore. Însă duba aia…

— Ce-i cu ea?

— Aparţinea unui tip, Carl Jellison, un dulgher care lucra cu jumătate de normă. Şi tipul ăsta locuieşte în Spuytenkill, statul New York, o localitate mică între Poughkeepsie şi New Paltz. El nu avea telecomandă la maşină, ci chei normale. Şi le-a luat când a coborât din dubiţă, dar mai avea una de rezervă într-o cutiuţă metalică, sub bara de protecţie din spate. Cineva a găsit cutiuţa aia şi a

plecat cu duba. Teoria lui Bill Samuels este că hoţul ar fi mers de acolo direct în Cap City… sau în Dubrow… sau poate chiar aici, în Flint City… după care a abandonat-o, cu cheia de rezervă în contact. Terry ar fi găsit-o, ar fi re-furat-o şi ar fi ascuns-o undeva. Poate într-o magazie sau un hambar în afara oraşului, că sunt o grămadă de ferme părăsite acolo din 2008, de când s-a dus dracului toată economia. Şi, după ce şi-a făcut treaba cu ea, a abandonat-o în spatele localului Shorty's Pub, cu cheia tot în contact, sperând – pe bună dreptate – că o va fura cineva pentru a treia oară.

— Numai că n-a mai furat-o nimeni, spuse Jeanette. Voi aţi confiscat duba şi aveţi şi cheia. Pe care se află amprenta degetului mare al lui Terry Maitland.

Ralph dădu din cap.

— Avem o *tonă* de amprente. Duba aia e veche de zece ani şi de cel puţin cinci n-a mai fost spălată nici pe dinafară şi nici pe dinăuntru – presupunând că o fi fost spălată vreodată. Am eliminat o parte din amprente – amprentele lui Jellison, ale băiatului lui, ale soţiei şi ale altor doi indivizi care lucrau cu el. Prin bunăvoinţa Poliţiei Statului New York, am făcut rost de ele joi după-amiază. Dacă ar fi fost alt stat, *alte* state, probabil că nici acum nu le-am fi avut. Şi, desigur, avem amprentele lui Terry Maitland şi ale lui Frank Peterson. Pe partea interioară a portierei am găsit patru amprente ale băiatului. E o porţiune unsuroasă şi amprentele sunt clare ca nişte bănuţi noi. Cred că au fost lăsate în parcarea din Parcul Figgis, atunci când Terry îl trăgea jos din maşină şi băiatul se împotrivea.

Jeannie se cutremură.

— Mai sunt şi alte amprente în dubă, ale căror rezultate încă nu le-am primit. Au fost trimise la laborator încă de miercurea trecută. E posibil să corespundă cu amprentele lui Maitland, dar e la fel de posibil să nu corespundă. Presupunem că unele dintre ele ar aparţine primului hoţ, cel din Spuytenkill. Iar celelalte ar putea fi amprentele

oricui altcuiva – de la prietenii lui Jellison, până la eventualii autostopişti pe care i-a luat hoţul cu el. Însă cele mai noi, cu excepţia acelora ale copilului, îi aparţin lui Maitland. Primul hoţ nu contează, deşi tare aş fi curios să aflu unde a abandonat maşina.

Ralph făcu o pauză, se gândi puţin, apoi adăugă:

— Îţi dai seama că nu are nicio logică.

— Că nu a încercat să-şi şteargă amprentele?

— Nu numai asta. De ce a riscat atât de mult furând duba şi Subaru ăla? De ce să fure nişte maşini de care să se folosească la treburile lui necurate, când oricum avea de gând să-şi arate chipul tuturor oamenilor cu care se întâlnea?

Jeannie era din ce în ce mai consternată de ce auzea. Fiindcă îi era soţie, nu-i putea pune întrebările logice: Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut ce ai făcut, dacă ai avut toate îndoielile astea? Şi de ce te-ai repezit să faci ce ai făcut? Da, ea l-a încurajat şi poate era şi ea vinovată pentru situaţia asta, dar nu avusese acces la toate informaţiile. *Ieftină scuză!* îşi spuse şi se cutremură din nou.

Parcă citindu-i gândurile (şi poate că era normal să i le poată citi după aproape douăzeci şi cinci de ani de căsnicie), Ralph spuse:

— Nu mă înţelege greşit – nu m-au apucat remuşcările. Am discutat cu Bill Samuels. Şi el zice că *nu trebuie* să aibă vreo logică. Zice că Terry s-a purtat astfel pentru că şi-a pierdut minţile. Pentru că impulsul de a face ce a făcut – *nevoia* de a face ce a făcut, deşi în niciun caz n-am să folosesc cuvintele astea la proces – a devenit tot mai puternic. Au mai existat cazuri asemănătoare. Bill a zis ceva de genul: „O, da, a avut intenţia să facă ceva şi şi-a încropit un plan. Numai că, atunci când l-a văzut marţea trecută pe Frank Peterson, cu bicicleta stricată, s-a ales praful de tot planul lui. I-a căzut masca şi Dr Jeckyll s-a transformat în Dl Hyde."

— Un sadic în plin delir, murmură ea. Terry Maitland. Domnul Antrenor T. Cine-ar fi crezut?

— Este perfect logic, zise Ralph, pe un ton aproape agresiv.

Poate că este, ar fi dorit Jeanette să-i răspundă, *dar ce s-a întâmplat după aceea, iubitule? Ce s-a întâmplat după ce şi-a satisfăcut toate poftele alea bolnave? V-aţi gândit la asta? Cum se face că* nu *şi-a şters amprentele şi şi-a arătat chipul?*

— Am găsit ceva sub scaunul de la volanul dubiţei, spuse Ralph.

— Da? Ce anume?

— O bucată de hârtie. Probabil un fragment din meniul vreunui local de unde îţi poţi lua mâncare pentru acasă. Poate nu înseamnă nimic, dar vreau să verific. Cred că a fost luată în evidenţă, alături de celelalte probe.

Îşi aruncă restul de cafea în iarbă şi se ridică de pe scaun.

— Dar cel mai mult vreau să văd imaginile de pe camerele de securitate de la Sheraton marţea şi miercurea trecută. Şi toate imaginile din restaurantul unde pretinde el că a luat cina împreună cu colegii lui.

— Dacă există vreun cadru în care i se vede bine faţa, te rog să mi-l trimiţi şi mie, spuse Jeanette, grăbindu-se să explice atunci când observă sprâncenele ridicate ale lui Ralph. Şi eu îl cunosc pe Terry de foarte mult timp şi o să-mi dau seama dacă omul din Cap City nu este el.

Surâse şi adăugă:

— În fond, femeile au spiritul de observaţie mai dezvoltat. Singur ai spus-o.

9

Sarah şi Grace Maitland abia dacă s-au atins de micul dejun, însă asta n-a necăjit-o pe Marcy atât de mult ca insolita absenţă a telefoanelor şi mini tabletelor de lângă ele. Nu le luaseră poliţiştii, însă Sarah şi Grace intraseră pe nişte site-uri şi imediat se hotărâseră să îşi lase „jucăriile" alea veninoase în camere. Nu voiau să citească nici ştirile şi nici discuţiile de pe reţelele sociale. Iar Marcy aruncă o privire pe fereastra livingului, văzu lângă trotuar două care de reportaj şi o maşină de poliţie şi trase imediat draperia. Cât de lungă va fi ziua de azi? Şi ce să facă ea în tot timpul ăsta, pentru numele lui Dumnezeu?

La întrebările acestea îi răspunse Howie Gold, care sună la opt şi un sfert. Tonul voios al avocatului părea total nepotrivit cu situaţia despre care vorbea.

— O să-l vedem pe Terry în după-amiaza asta. Împreună. În mod normal, deţinutul trebuie să depună o cerere pentru primirea vizitelor cu douăzeci şi patru de ore înainte şi cererea aia trebuie să-i fie aprobată în prealabil, dar am reuşit s-o iau pe scurtătură. L-au băgat la regim de maximă securitate. Asta înseamnă că o să vorbeşti cu el printr-un geam, dar să ştii că nu-i chiar atât de rău cum arată în filme. Ai să vezi.

— Bine, îngăimă Marcy, simţind că rămâne fără aer. La ce oră?

— Vin să te iau la unu şi jumătate. Ai grijă să-i pregăteşti cel mai bun costum şi o cravată frumoasă, închisă la culoare. Pentru mâine, când îl vor duce la tribunal. Şi mai poţi să-i duci şi ceva bun de mâncare. Nişte alune, fructe, ceva dulce. Dar să le pui pe toate într-o pungă transparentă, da?

— Da. Şi fetele? Să le…

— Nu. Fetele rămân acasă. N-au ce căuta la închisoare. Găseşte pe cineva să aibă grijă de ele, în caz că ziariştii devin prea insistenţi. Şi spune-le că totul este în regulă.

Marcy nu ştia dacă va găsi pe cineva – iar după cele petrecute aseară nu voia să mai apeleze la Jamie. Dar cu siguranţă că, dacă-l va ruga pe poliţistul din maşina de afară, acesta îi va ţine pe ziarişti departe de uşa lor. Nu-i aşa?

— Dar *este* în regulă? Chiar este?

— Eu aşa zic. Alec Pelley tocmai a făcut o descoperire colosală în Cap City. Am să-ţi trimit un link. Deschide-l şi uită-te. De tine depinde dacă vrei să le arăţi şi micuţelor, dar eu aşa aş face, dacă ar fi ale mele.

După cinci minute, Marcy stătea pe canapea, între Sarah şi Grace. Toate trei cu ochii aţintiţi la mini tableta lui Sarah. Sigur, calculatorul lui Terry sau laptopul aveau ecranele mai mari, numai că poliţia le confiscase. Însă tableta era destul de bună. Şi, foarte curând, începură toate să râdă şi să chiuie de bucurie.

Asta nu-i doar luminiţa de la capătul tunelului, îşi spuse Marcy, *e ditamai curcubeul.*

10

Poc-poc-poc!

În primele clipe, Merl Cassidy a fost convins că visează şi că aude sunetul ăsta într-un coşmar în care tatăl lui vitreg se pregăteşte să-i aplice o corecţie. Nemernicul ăla chelios avea obiceiul să bată în masa din bucătărie – mai întâi cu încheieturile degetelor, apoi cu tot pumnul – în timp ce-i punea întrebările preliminare care pregăteau terenul pentru bătaia serii respective: *Unde ai fost? De ce mai porţi ceasul ăla dacă nu vii niciodată la timp pentru cină? De ce nu pui mâna s-o ajuţi pe maică-ta? De ce mai cari cărţile alea până acasă dacă nu îţi faci niciodată temele?* Poate că mama protesta, numai că el nu o băga în seamă. Dacă încerca să intervină, el o îmbrâncea cât colo. Iar apoi pumnul acela care lovise în masă cu forţă din ce în ce mai mare începea acum să lovească în el.

Poc-poc-poc!

Merl deschise ochii, sperând că aşa va scăpa de coşmar. Şi nu avu la dispoziţie decât o clipă în care să poată savura ironia situaţiei: se afla la două mii patru sute de kilometri depărtare de boul ăla căruia îi plăcea nespus să-l terorizeze. Da, era la cel puţin două mii patru sute de kilometri depărtare de el… numai că somnul i-l aducea mereu aproape. Nu că ar fi dormit o noapte întreagă; de când fugise de acasă nu apucase să doarmă mai mult de două, trei ore în şir.

Poc-poc-poc!

Era un poliţist. Un poliţist care bătea în geam cu bastonul. Un poliţist răbdător. Un poliţist care acum îi făcea semn cu mâna liberă să deschidă geamul.

În primul moment, Merl nu-şi dădu seama unde se află. Apoi văzu prin parbriz supermarketul din celălalt capăt al parcării uriaşe şi aproape goale şi îşi aduse imediat aminte. El Paso. Se afla în El Paso. Buickul cu care ajunsese aici rămăsese fără benzină şi el rămăsese fără bani. Intrase în parcarea de la

Walmart Supercenter ca să doarmă câteva ore. Poate după un somn bun îi va merge mintea mai repede şi va şti ce să facă pe viitor. Numai că acum se pare că nu mai avea niciun rost să se gândească la vreun viitor.

Poc-poc-poc!

Lăsă geamul în jos.

— Bună dimineaţa, domnule poliţist! Se făcuse târziu şi am oprit în parcarea asta ca să dorm puţin. M-am gândit că nu fac niciun rău dacă stau niţel aici. Iertaţi-mă, dacă am greşit cu ceva.

— Îhî, foarte bine te-ai gândit, îi zâmbi poliţistul.

Merl începu să spere: zâmbetul poliţistului era prietenos.

— O mulţime de oameni recurg la soluţia asta când îi prinde noaptea pe drum. Numai că majoritatea nu par de paişpe ani.

— Am optsprezece, numai că nu-i arăt.

În ciuda tonului voios, Merl se simţea cuprins de o oboseală cumplită, care n-avea nicio legătură cu lipsa de somn din ultimele săptămâni.

— Sigur că da. La fel cum pe mine mă confundă toată lumea cu Tom Hanks. Ba unii chiar mă roagă să le dau un autograf. Arată-mi permisul şi actele maşinii.

Încă un efort, lipsit de vlagă aidoma ultimului zvâcnet pe care-l face piciorul unui muribund.

— Le aveam în buzunarul de la haină. Mi le-a furat cineva când am fost la toaletă. La un McDonald’s.

— Îhî, îhî, bine. De unde eşti?

— Phoenix, răspunse Merl fără prea multă convingere.

— Îhî. Şi cum se face că frumuseţea asta de maşină are număr de Oklahoma?

Merl nu mai răspunse. Nu mai ştia ce.

— Coboară din maşină, băiete, şi ţine-ţi mâinile la vedere! Nu vreau să risc, deşi îmi pari la fel de periculos ca un căţeluş care face treaba mare în ploaie.

Fără prea multe regrete, Merl se dădu jos din maşină. Da, fusese o călătorie frumoasă. Ba mai mult decât atâta – dacă te gândeai bine, fusese o călătorie miraculoasă. Normal ar fi fost să fie prins de vreo douăsprezece ori de când fugise de acasă, la sfârşitul lui aprilie. Însă a fost prins abia acum. Ei, şi ce? Unde voia să ajungă? Nicăieri. În lumea largă. Cât mai departe de nemernicul ăla chelios.

— Cum te cheamă, puştiule?

— Merl Cassidy. Merl, de la Merlin.

Câţiva cumpărători matinali le aruncară priviri curioase, după care intrară în regatul Walmartului.

— Nu mai spune? Ca pe vrăjitorul ăla? Îhî, bine. Ai vreun act la tine, Merl?

Duse mâna la buzunarul din spate al pantalonilor şi luă de acolo un portofel ieftin, cu tighelul descusut, primit de la mama lui pe când împlinise opt ani. Pe vremea aceea erau doar ei doi, iar lumea lor era mai coerentă. Înăuntru mai avea o bancnotă de cinci şi două de un dolar. Din despărţitura unde ţinea câteva fotografii cu mama lui scoase o legitimaţie laminată, pe care era poza lui.

— Asociaţia Tineretului Creştin din Poughkeepsie, murmură poliţistul. Eşti din statul New York?

— Da, domnule.

Chestia asta cu *domnule* o învăţase în urma bătăilor repetate căpătate de la tatăl vitreg.

— Chiar din Poughkeepsie?

— Nu, domnule, din apropiere. Dintr-un orăşel care se cheamă Spuytenkill. Adică „lacul revărsat[19]”. Cel puţin aşa mi-a zis mie mama.

— Îhî, bine, interesant! Omul învaţă zilnic ceva nou. De cât timp ai fugit de acasă?

— Cam de vreo trei luni.

— Şi cine te-a învăţat cum să conduci o maşină?

— Unchiul Dave. Da’ mai mult pe câmp, nu pe şosea. Conduc bine. Nu contează dacă maşina e standard ori are cutie de viteze automată. Unchiul Dave a făcut un infarct şi a murit.

Poliţistul căzu pe gânduri. Acum se lovea cu legitimaţia laminată în unghia de la degetul mare. Dar nu se mai auzea *poc-poc-poc,* ci *tic-tic-tic.* Una peste alta, lui Merl îi era simpatic tipul. Cel puţin, deocamdată.

— Conduci bine, îhî. Precis că aşa trebuie să fii dacă ai ajuns din statul New York până în orăşelul ăsta uitat de Dumnezeu. Câte maşini ai furat, Merl?

— Trei. Ba nu, patru. Asta-i a patra. Da' prima a fost o dubă. Am furat-o de la un vecin de pe strada noastră.

— Patru, repetă poliţistul, privind lung la băiatul nu prea spălat din faţa lui. Şi cum anume ţi-ai finanţat acest safari, Merl?

— Ce să fac?

— Ce ai mâncat? Unde ai dormit?

— Mai mult am dormit în maşinile furate. Şi am furat, răspunse el, lăsând ochii în jos. Mai ales din genţile doamnelor. Câteodată nu mă observă, dar atunci când mă văd… să ştiţi că pot să fug foarte repede.

Deja îi dăduseră lacrimile. E drept că plânsese destul în timpul acelui safari, cum îl numise poliţistul. Şi plânsese mai mult noaptea, numai că lacrimile alea nu-i aduseseră niciun fel de uşurare. Astea i-au adus. Merl nu cunoştea motivul şi nici că-i păsa.

— Trei luni, patru maşini, spuse poliţistul.

Şi *tic-tic-tic* făcea pe unghia lui legitimaţia de la Asociaţia Tineretului Creştin.

— De ce ai fugit, puştiule?

— De tatăl meu vitreg. Şi dacă o să mă trimiteţi înapoi la nenorocitul ăla, cu prima ocazie o să fug din nou.

— Îhî, îhî, am înţeles. Spune-mi, Merl, câţi ani ai tu pe bune?

— Doişpe. Da' fac treişpe luna viitoare.

— Doişpe. Nu mă-nnebuni! Ai să vii cu mine, Merl. Vedem noi ce facem cu tine.

La secţia de poliţie de pe Harrison Avenue, în aşteptarea cuiva de la Protecţia Copilului, Merl

Cassidy a fost fotografiat, despăducheat şi i s-au luat amprentele. Amprentele au fost transmise în toată ţara. Asta era procedura.

11

Ralph a ajuns la secţia de poliţie din Flint City (mult mai mică decât aceea de pe Harrison Avenue), cu intenţia de a o suna pe Deborah Grant înainte de a pleca spre Cap City. Numai că îl găsi acolo pe Bill Samuels. Şi Bill Samuels nu părea deloc, dar deloc, în apele lui. Până şi vârtejul de Alfalfa îşi pierduse semeţia.

— Care-i problema? îl întrebă Ralph.

Cu sensul: ce s-a *mai* întâmplat?

— Am primit un mesaj de la Alec Pelley. Cu un link.

Îşi desfăcu servieta, scoase din ea iPad-ul (unul mare, fireşte, un iPad profesionist) şi îl porni. Apăsă de câteva ori simbolurile de pe ecran, după care îl împinse spre Ralph. Pelley îi trimisese următorul mesaj: Eşti convins că vrei să continui cu cazul împotriva lui Terry Maitland? Uită-te la asta înainte de a răspunde. Urma linkul. Ralph îl atinse uşor cu degetul.

Apăru site-ul postului Channel 81: SURSA CORECTĂ DE INFORMAŢII PENTRU LOCUITORII DIN CAP CITY! Sub această laudă de sine erau mai multe filmuleţe de la întrunirile consiliului municipal, imagini de la redeschiderea unui pod, un tutorial intitulat CUM SĂ-ŢI ORGANIZEZI ŞI SĂ-ŢI FOLOSEŞTI BIBLIOTECA şi încă unul despre NOII LOCATARI AI GRĂDINII ZOOLOGICE DIN CAP CITY. Ralph îi aruncă lui Samuels o privire întrebătoare. O privire foarte întrebătoare.

— Derulează mai jos.

Ralph făcu asta şi descoperi un filmuleţ cu titlul HARLAN COBEN VORBEŞTE ÎN FAŢA PROFESORILOR DE ENGLEZĂ DIN REGIUNE. Simbolul PLAY era aşezat chiar peste chipul unei cucoane cu ochelari şi cu părul dat cu atât de mult fixativ, încât îţi dădea impresia că o minge de baseball ar fi putut ţopăi în voie pe coafura aia, fără

s-o deranjeze câtuşi de puţin pe posesoarea scalpului respectiv. Cucoana stătea pe un podium. În spatele ei se vedea logoul lanţului Sheraton. Ralph mări ecranul.

— Bună ziua şi bine aţi venit! Sunt Josephine McDermott, preşedinta din acest an a conferinţei profesorilor de engleză din regiune. Mă simt *incredibil* de fericită şi onorată să mă aflu aici, împreună cu dumneavoastră, la întrunirea anuală a intelectualităţii. Şi, evident, la barul cu băuturi pentru adulţi.

Câteva râsete politicoase din sală.

— Participarea din acest an este impresionantă şi, cu toate că mi-aş dori să cred că se datorează încântătoarei mele prezenţe…

Alte râsete de politeţe.

— …sunt convinsă că are mai multă legătură cu extraordinarul nostru invitat…

— Maitland a avut dreptate aici, zise Samuels. Cucoanei îi place să se audă vorbind. Enumeră toate cărţile scrise de nenea ăla. Du-te la minutul nouă şi treizeci de secunde. Acolo termină de bătut câmpii.

Ralph trecu cu vârful degetului de-a lungul barei din partea de jos a ecranului, neştiind ce va vedea. *Nu* voia deloc să afle ce urmează. Dar, pe de altă parte, *voia.* Parcă intrase într-un fel de transă.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să-l primiţi cu aplauze pe invitatul nostru de astăzi, domnul *Harlan Coben!*

Pe podium apăru un domn chel, atât de înalt încât atunci când se aplecă spre doamna McDermott, parcă era un adult care dădea mâna cu o fetiţă îmbrăcată în rochia mamei. Postul Channel 81 considerase că evenimentul acesta merita costurile pentru două camere de filmat, nu doar pentru una, iar imaginea se mută la publicul care se ridicase în picioare, ovaţionându-l îndelung pe Coben. Şi chiar acolo, la o masă de lângă podium, se aflau trei bărbaţi şi o femeie. La vederea lor, Ralph simţi o greutate în stomac. Atinse ecranul şi opri filmuleţul.

— Dumnezeule, chiar el este! Terry Maitland, împreună cu Roundhill, Quade şi Grant.

— Probele pe care le deţinem spun că nu este. Nici eu nu înţeleg, dar seamănă al dracu' de bine cu el.

— Bill…

Lui Ralph i se puse un nod în gât, împiedicându-l pentru moment să continue. Niciodată nu mai resimţise un asemenea şoc.

— Bill, tipul ăsta a fost antrenorul băiatului meu! Nu-i cineva care seamănă cu el. Chiar el *este.*

— Coben vorbeşte vreo patruzeci de minute. Cele mai multe imagini sunt cu el singur pe podium, dar, din când în când, mai apare câte o secvenţă cu spectatorii râzând la vreo glumă de-a lui. Că-i un tip tare glumeţ, tre' să recunosc asta. Sau doar secvenţe cu spectatorii ascultându-l extaziaţi. Maitland – dacă este chiar Maitland – apare în aproape toate aceste secvenţe. Dar lovitura de graţie vine abia la minutul cincizeci şi şase. Du-te acolo.

Ralph trecu la minutul cincizeci şi patru, ca să se asigure că nu va pierde nimic. Coben începuse deja să răspundă la întrebările venite din public.

— Niciodată nu folosesc obscenităţi în cărţile mele doar de amorul artei, zicea el, ci pentru că, în anumite circumstanţe, par extrem de potrivite. Un bărbat, care îşi dă din greşeală cu ciocanul peste deget, nu exclamă doar „Aoleu!"

Hohote de râs din public.

— Mai am vreme să răspund la încă o întrebare sau chiar două. Vă rog, domnule!

Imaginea trecu de la Coben la alt spectator cu mâna ridicată. Şi, da, era chiar Terry Maitland, filmat foarte de aproape. Foarte. Atunci se evaporă şi ultima speranţă a lui Ralph că ar fi avut de-a face cu o sosie – sau o „dublură", după cum sugerase Jeannie.

— Când începeţi să scrieţi, domnule Coben, ştiţi mereu cine este criminalul, sau vi se întâmplă ca identitatea acestuia să vă surprindă până şi pe dumneavoastră?

Camera se mută iar la Coben, care spuse zâmbind:

— Foarte bună întrebare!

Pe Ralph nu-l interesa răspunsul – evident, unul foarte bun –, aşa că dădu filmuleţul înapoi, revenind la cadrul în care Terry se ridicase în picioare ca să pună întrebarea. Studie imaginea vreo douăzeci de secunde, după care îi înapoie procurorului iPad-ul.

— Şi gata, zise Samuels. Praful s-a ales de tot cazul nostru.

— Să vedem şi ce vor indica rezultatele testului ADN, spuse Ralph.

Sau i se păru că spune. Parcă se separase de propriul trup. Probabil că aşa se simţeau boxerii înainte ca arbitrul să oprească meciul.

— Plus că mai trebuie să vorbesc şi cu Deborah Grant. Iar după aia, o să mă duc la Cap City, ca să fac nişte investigaţii în stil vechi. O să-mi salt fundul de pe scaun şi o să bat la nişte uşi, cum zice tipul ăla[20]. O să discut cu angajaţii hotelului şi ai restaurantului Firepit, unde au luat cina profesorii noştri.

Îşi aminti de spusele lui Jeannie şi adăugă:

— Şi vreau să văd dacă pot să găsesc nişte probe.

— Realizezi că asta-i foarte puţin probabil să se întâmple într-un hotel atât de mare şi la aproape o săptămână distanţă?

— Da.

— Şi e posibil ca restaurantul nici să nu fie deschis.

Samuels vorbea pe tonul miorlăit al unui băieţel care şi-a julit un genunchi după ce a fost îmbrâncit de pe trotuar de un puşti mai mare. Ralph începuse să-şi dea seama că tipul nu-i era prea simpatic. Îi lăsa tot mai mult impresia că se dă bătut prea uşor.

— S-ar putea să fie deschis, dacă-i în apropierea hotelului.

Fără să-şi ia ochii de la imaginea îngheţată pe ecran a lui Terry Maitland, Samuels clătină din cap.

— Şi chiar dacă s-ar potrivi ADN-ul… chestie de care am început să mă cam îndoiesc… ştii bine că juraţii rareori condamnă pe cineva doar pe baza

ADN-ului şi a amprentelor… Ai văzut multe cazuri din astea, că doar eşti de atâta vreme în branşă. Procesul lui O.J. Simpson este doar un exemplu.

— Martorii ocu…

— Gold o să-i desfiinţeze. Stanhope? O babă pe jumătate oarbă. „Nu este adevărat că aţi renunţat la permisul de conducere acum trei ani, pentru că nu mai vedeţi bine, doamnă Stanhope?" June Morris? O fetiţă care a văzut un bărbat plin de sânge pe celălalt trotuar. Scowcroft era cu berea în nas, la fel şi amicul lui. Claude Bolton are cazier pentru posesie şi vânzare de droguri. Cel mai bun martor pe care îl ai este Willow Rainwater – dar ştii ceva, amice? Oamenii din statul ăsta nu-i prea au la inimă pe indieni. Nu prea au încredere în ei.

— Dar am ajuns prea departe ca să renunţăm acum, protestă Ralph.

— Din păcate, acesta este tristul adevăr.

Tăcură amândoi, fiecare cufundat în propriile-i gânduri. Uşa de la biroul lui Ralph era deschisă, iar holul principal al secţiei era aproape pustiu, cum era de obicei în dimineţile de duminică, în acest orăşel din sud-vestul ţării. Ralph se gândi să-i spună lui Samuels că filmuleţul de la conferinţă îi şocase şi-i îndepărtase de esenţa problemei: murise un copil şi toate probele lor îl indicau pe Maitland drept asasinul lui. Sigur, vor fi nevoiţi să demonstreze că nu se afla la o sută şi ceva de kilometri depărtare de locul crimei. Şi mai voia să-i spună procurorului că niciunul dintre ei nu va avea odihnă până când nu-i vor demonta alibiul bucată cu bucată.

— Hai cu mine la Cap City, dacă vrei.

— N-am cum, spuse Samules. Îmi duc copiii şi fosta nevastă la Lacul Ocoma. La un picnic. Ea aduce mâncarea. A dat Dumnezeu şi am început să ne înţelegem mai bine, aşa că n-aş vrea să stric totul.

— În regulă.

Oricum invitaţia fusese făcută doar cu jumătate de gură. Ralph voia să fie singur. Voia să încerce să priceapă cum de se întâmplase ca acest caz, în

aparenţă atât de simplu la început, să se fi transformat într-un dezastru colosal.

Se ridică de pe scaun. Bill Samuels îşi puse iPad-ul înapoi în servietă şi se ridică şi el.

— Cred că am putea să ne pierdem slujbele din cauza asta, Ralph. Iar Maitland ne dă în judecată dacă scapă. Ştii că aşa o să facă.

— Du-te la picnic! Mănâncă, simte-te bine! Nu s-a terminat încă.

Samuels plecă înaintea lui. Ralph privi lung în urma lui şi simţi că îl apucă nervii văzându-i umerii cocârjaţi, felul în care îşi ţinea servieta – aerul lui demoralizat.

— Bill?

Samuels se întoarse.

— Un copil din oraşul ăsta a fost violat cu bestialitate. Înainte sau după ce a fost sfârtecat cu *dinţii.* Încă încerc să înţeleg cum de a fost cineva capabil de aşa ceva. Tu crezi că pe părinţii lui îi interesează dacă noi ne pierdem slujbele sau dacă municipalitatea e dată în judecată?

Samuels nu-i răspunse. Traversă holul pustiu al secţiei şi ieşi în soarele dimineţii. Se anunţa o zi splendidă, dar Ralph avea sentimentul că procurorul nu se va bucura prea mult de picnicul lui.

12

Fred şi Ollie au ajuns în sala de aşteptare de la camera de gardă a Spitalului Mercy cu puţină vreme înainte ca noaptea de sâmbătă să devină dimineaţa de duminică – doar la trei minute în urma ambulanţei care o adusese pe Arlene Peterson. La ora aceea, uriaşa sală de aşteptare era ticsită cu oameni bătuţi şi plini de sânge, cu oameni beţi şi nemulţumiţi de viaţă, cu oameni care ţipau şi plângeau şi tuşeau. La fel ca mai toate camerele de gardă, şi cea de la Spitalul Mercy era extrem de aglomerată în nopţile de sâmbătă – dar, pe la ora nouă, duminică dimineaţa, părea aproape pustie. Mai rămăseseră doar un bărbat cu un bandaj improvizat peste mâna care-i sângera, o femeie care ţinea în braţe un copil cu febră – amândoi urmărind năzdrăvăniile lui Elmo din Sesame Street la televizorul montat lângă tavan, în colţul sălii – şi o adolescentă cu părul creţ, care stătea cu capul pe spate, ochii închişi şi mâinile încleştate pe abdomen.

Şi ei doi, fireşte. Ce a mai rămas din familia Peterson. Fred adormise pe la şase, dar Ollie rămăsese treaz, cu ochii aţintiţi asupra ascensorului în care dispăruse mama lui, absolut convins că ea ar muri dacă pe el l-ar lua somnul. „Nici măcar un ceas n-ai putut să veghezi împreună cu Mine?” l-a întrebat Iisus pe Petru. Foarte bună întrebare – o întrebare la care nu aveai cum să răspunzi.

La ora nouă şi zece minute s-au deschis uşile ascensorului şi din el apăru acelaşi doctor cu care vorbiseră la sosire. Purta o uniformă albastră şi avea pe cap o bonetă, acum pătată de transpiraţie, tot albastră şi cu un imprimeu cu inimioare roşii. Părea extrem de obosit, iar atunci când dădu cu ochii de ei, se întoarse într-o parte, ca şi cum şi-ar fi dorit să plece de acolo. Ollie nici nu avea nevoie de mai multe explicaţii în afara acelui gest involuntar. Şi-ar fi dorit să-şi lase tatăl să mai doarmă puţin, să-l scape de şocul iniţial al veştii pe care urma să le-o

dea medicul, dar ştia că nu ar fi fost corect. În fond, tatăl lui o cunoştea şi o iubea de mai mult timp decât el.

— Hî! tresări Fred atunci când Ollie îl scutură de umăr. Ce?

Şi îl văzu pe doctorul care îşi scosese boneta, dând la iveală o claie de păr castaniu, ud de sudoare.

— Domnilor, regret nespus că trebuie să vă spun că doamna Peterson s-a stins din viaţă. Am încercat să o salvăm şi, la început am crezut că vom reuşi, însă situaţia a fost mult prea gravă. Îmi pare foarte, foarte rău.

Fred se holbă o clipă la el de parcă n-ar fi înţeles ce-i spune, după care scoase un ţipăt prelung. Fata cu părul creţ deschise ochii şi se uită speriată în jur. Copilaşul cu febră se ghemui la pieptul femeii.

Regret nespus, îşi zise Ollie. *Asta-i expresia zilei. Cu o săptămână în urmă eram o familie. Acum am rămas doar eu şi cu tata. Da, expresia este foarte potrivită. Este cea mai potrivită. Nu există alta mai bună.*

Fred plângea în hohote. Ollie îl strânse în braţe.

13

După prânzul de care ea şi fetele abia dacă se atinseseră, Marcy intră în dormitor ca să vadă ce costum mai bun reuşeşte să găsească în partea din şifonier care-i aparţinea lui Terry. Parteneriatul lor era unul egal, însă hainele lui ocupau doar un sfert din spaţiu. Terry era profesor de engleză, antrenor de baseball şi fotbal, se implica în felurite acţiuni caritabile atunci când era cazul – adică mai mereu –, era soţ şi tată. Se pricepea la toate treburile astea, însă nu câştiga bani decât din treaba cu profesoratul, aşa că nu avea cine ştie ce haine elegante. Costumul albastru arăta cel mai bine, dar tot era puţin cam uzat şi nicio persoană cât de cât pricepută într-ale modei nu ar fi putut să-l confunde cu un Brioni[21]. Era un costum ieftin, de la Men's Wearhouse, vechi de patru ani. Marcy oftă, îl luă de pe umeraş, apoi căută o cămaşă albă şi cravata bleumarin. Tocmai le punea într-o husă din plastic, când se auzi soneria de la uşă.

În prag era Howie, în haine mult mai frumoase decât acelea pe care le împachetase ea. Le îmbrăţişă repede pe fete şi o pupă pe obraz pe Marcy.

— O să ni-l aduci pe tati acasă? îl întrebă Gracie.

— Nu astăzi, dar foarte curând, spuse avocatul, luând husa cu costumul şi cămaşa. Nu cauţi şi nişte pantofi, Marcy?

— Dumnezeule! exclamă ea. Ce căscată sunt!

Perechea de pantofi negri părea potrivită, numai că ar fi trebuit să-i dea cu cremă. Păcat că nu avea timp. Îi puse într-o pungă şi se întoarse în living.

— Sunt gata.

— Bravo! Mergi repede şi nu da nicio atenţie coioţilor de afară. Fetelor, nu cumva să descuiaţi uşa până nu se întoarce mama, bine? Şi nici să nu răspundeţi la telefon dacă nu recunoaşteţi numărul afişat. Ne-am înţeles?

— O să fim bine, răspunse Sarah, care numai bine nu arăta.

Niciuna dintre ele nu părea să se simtă bine. Marcy se întrebă dacă era posibil ca nişte fetiţe atât de mici să fi slăbit peste noapte. Cu siguranţă că nu.

— Hai să mergem! spuse Howie, parcă dând pe dinafară de atâta veselie şi optimism.

Ieşiră din casă – Howie cu costumul şi Marcy cu pantofii. Reporterii năvăliră din nou spre peluză. *Aţi vorbit cu soţul dumneavoastră, doamnă Maitland? Ce v-a zis poliţia? Domnule Gold, cum a răspuns Terry Maitland la acuzaţiile care i-au fost aduse? Aveţi de gând să cereţi eliberarea pe cauţiune?*

— Nu avem nimic de declarat în acest moment, spuse Howie, cu un calm de nezdruncinat, în timp ce o conducea pe Marcy la maşina sa, un Cadillac Escalade, prin lumina orbitoare a reflectoarelor (evident, deloc necesare în ziua asta însorită de iulie, îşi zise Marcy). La capătul aleii, Howie coborî geamul din dreptul lui şi se adresă unuia dintre cei doi poliţişti de serviciu:

— Fetiţele soţilor Maitland sunt în casă. Este responsabilitatea voastră să nu le deranjeze nimeni, da?

Nu primi niciun răspuns din partea celor doi poliţişti, care-i aruncară nişte priviri fie inexpresive, fie de-a dreptul ostile. Marcy înclina spre a doua variantă.

N-o părăsiseră bucuria şi sentimentul de uşurare care o copleşiseră după ce vizionase filmuleţul – Dumnezeu să binecuvânteze postul Channel 81 –, însă uite câte care de reportaj mai sunt şi acum în faţa casei şi câţi reporteri vor să-i vâre microfoanele în gură. Terry era încă la închisoare – „la întristare”, cum spusese atât de plastic Howie la un moment dat. Ce expresie oribilă! Parcă preluată dintr-un cântec country despre singurătatea absolută. Mai mulţi străini năvăliseră în căminul lor şi luaseră de acolo tot ce au avut ei chef. Însă cele mai îngrozitoare erau chipurile împietrite ale acestor doi poliţişti şi lipsa lor de răspuns, mult mai traumatizante decât luminile reflectoarelor de la camerele de filmat şi decât zbieretele reporterilor. Toată familia ei fusese

înghiţită de o maşinărie infernală. Howie spunea că vor scăpa nevătămaţi, însă deocamdată tot acolo erau cu toţii.

Da, tot acolo erau.

14

Marcy a fost percheziţionată sumar de o poliţistă care parcă dormea pe ea şi care i-a cerut să-şi pună poşeta în coşul din plastic şi să treacă prin detectorul de metale. Poliţista le-a luat şi permisele de conducere, le-a pus într-o pungă din plastic, pe care a agăţat-o de un panou, printre multe altele asemenea.

— Mai vreau şi costumul şi pantofii, doamnă.

Marcy i le oferi fără comentarii.

— Mâine-dimineaţă, când vin, vreau să-l văd pus la patru ace, în costumul ăla, spuse Howie, trecând prin detectorul de metale. Şi detectorul de metale începu să piuie.

— Fiţi sigur că am să-i comunic majordomului, zise poliţista. Acum fiţi drăguţ şi goliţi-vă buzunarele!

Cheile erau problema. Howie i le dădu poliţistei şi trecu a doua oară prin detectorul de metale.

— Cred c-am fost aici de vreo cinci mii de ori, dacă nu mai mult. Şi mereu uit de afurisitele astea de chei, îi spuse el lui Marcy. O fi vreo şmecherie freudiană.

Ea schiţă un zâmbet anxios, dar nu spuse nimic. I se uscase gâtul şi avea senzaţia că orice cuvânt pe care l-ar scoate ar semăna cu un croncănit de cioară.

Un gardian îi conduse pe un culoar, apoi pe altul. Marcy auzea râsete de copii şi şoapte de conversaţii adulte. Traversară sala de vizite, a cărei pardoseală era acoperită cu o mochetă industrială de culoare maro. Copiii se jucau. Deţinuţii, în salopete urâte, de puşcărie, stăteau de vorbă cu nevestele, iubitele, mamele lor. Un bărbat masiv, cu un semn din naştere care parcă i se prelingea de-a lungul unui obraz şi cu o tăietură în curs de vindecare pe celălalt, îşi ajuta fetiţa să rearanjeze mobila din casa păpuşilor.

E un vis, îşi spuse Marcy. *Un vis incredibil de real. O să mă trezesc imediat şi o să-l văd pe Terry lângă mine şi o să-i povestesc coşmarul ăsta în care*

el a fost arestat pentru crimă. Şi ce-o să mai râdem după aia!

Unul dintre deţinuţi întinse degetul în direcţia ei, fără să se jeneze. Femeia de alături făcu ochii mari la Marcy, după care începu să-i şuşotească ceva la ureche altei femei de lângă ea. Gardianul părea să aibă ceva probleme cu cartela de la uşa din capătul sălii de vizite, iar Marcy îşi imagină că individul se mocăie dinadins. Până când reuşi să descuie uşa aia, toţi ochii erau aţintiţi asupra lor. Chiar şi copiii uitaseră de joacă şi se holbau speriaţi, ca la nişte monştri.

De cealaltă parte a uşii era un coridor cu multe cabine separate între ele prin geamuri opace. Terry stătea într-una dintre ele. Marcy începu să plângă când îl văzu cum înoată în salopeta aia urâtă de puşcărie, mult prea mare pentru el. Intră în partea ei din cabina respectivă şi îşi privi soţul printr-un geam din perspex[22]. Îşi lipi palma cu degetele răsfirate de geam, iar Terry făcu la fel. În folie fuseseră făcute mai multe găurele mici, aşezate circular – ca la receptoarele telefoanelor vechi –, prin care să se poată auzi.

— Nu mai plânge, iubito, că mă apucă şi pe mine. Şi stai jos, te rog.

Marcy se aşeză şi Howie se înghesui pe banchetă lângă ea.

— Ce fac fetele?

— Bine. Îşi fac griji pentru tine, dar azi sunt mai bine. Am primit nişte veşti foarte bune. Auzi, scumpule, tu ştii că discursul domnului Coben a fost filmat de postul local de televiziune?

Terry rămase cu gura căscată. Apoi izbucni în râs.

— Parcă a zis ceva cucoana aia care l-a prezentat, da' a vorbit atât de mult şi m-a plictisit atât de tare că n-am prea ascultat-o. Ei, i-auzi ce chestie!

— Da, o chestie importantă! zâmbi Howie.

Terry se aplecă până ce se lipi cu fruntea de bariera aceea din plastic. Se uită încordat la cei doi.

— Marcy… Howie… i-am pus şi eu o întrebare lui Coben după ce şi-a terminat discursul. Ştiu că-i

puţin probabil, dar poate se aude ce spun. Şi dacă se aude, poate există vreun soft de recunoaştere a vocii şi atunci vor înţelege că am fost acolo!

Marcy şi Howie se uitară unul la altul şi începură să râdă. Gardianul de la capătul coridorului îi privi încruntat, pentru că râsul cuiva era floare rară în zona de maximă securitate a penitenciarului.

— Ce e? Ce-am zis?

— Te-au *filmat* când puneai întrebarea, Terry, îi răspunse Marcy. Pricepi? *Apari în materialul video!*

Câteva secunde, Terry nu păru să înţeleagă ce auzise. Dar apoi ridică pumnii strânşi şi îi agită în dreptul tâmplelor – gest de triumf, pe care îl făcea adeseori atunci când echipa lui înscria vreun punct ori se descurca extrem de bine în apărare. Fără să-şi dea seama ce face, Marcy îşi ridică şi ea pumnii, imitându-şi soţul.

— Sigur? Sunteţi sută la sută siguri? Pare prea frumos ca să fie adevărat.

— Uite că este, zâmbi larg Howie. De fapt, apari în filmuleţul ăla de vreo şase ori, de fiecare dată când au vrut să arate cum râde şi aplaudă publicul din sală. Chestia că te-au filmat când ai pus întrebarea e doar bomboana de pe tort.

— Deci cazul este închis, da? Înseamnă că mâine am să ies de aici?

— Haide să nu ne pripim! mormăi Howie, din al cărui zâmbet nu mai rămăsese decât o umbră. Mâine ţi se vor citi acuzaţiile, plus că acuzarea are o grămadă de probe, pe care va fi foarte bucuroasă să le prezinte…

— Cum aşa? izbucni Marcy. Cum să fie *posibil* aşa ceva, când este clar că Terry a fost *acolo?* Filmul ăla e cea mai bună *dovadă!*

Howie ridică o mână. Adică: *Opreşte-te!*

— O să ne facem probleme în privinţa asta mai încolo, dar acum îţi pot spune că dovezile noastre bat dovezile lor. De departe. Problema este doar că mecanismul a fost pus în funcţiune.

— Mecanismul… repetă Marcy. Da, am auzit de mecanismul ăsta. Nu-i aşa, Terry?

Terry dădu din cap.

— Parcă sunt într-un roman al lui Kafka. Sau în *1984,* al lui Orwell. Şi v-am târât după mine pe tine şi pe fete.

— Hei, hei! exclamă Howie. N-ai târât pe nimeni. Ei v-au băgat în rahatul ăsta. O să rezolvăm totul, oameni buni. V-o promite unchiul Howie şi unchiul Howie se ţine întotdeauna de cuvânt. Fii atent, Terry: mâine, la ora nouă, ţi se vor citi acuzaţiile în faţa domnului judecător Horton. Vreau să te ferchezuieşti şi să-ţi pui costumul ăla frumos pe care ţi l-a adus Marcy şi care acum stă agăţat în debaraua cu obiectele personale ale deţinuţilor. Vreau să discut cu Bill Samuels despre cauţiune şi vreau s-o fac chiar diseară – dacă va fi de acord. Dacă nu, vom discuta mâine, că tot ne vedem. N-o să fie de acord şi o să insiste asupra arestului la domiciliu, dar o să-l dăm noi pe brazdă pentru că, până atunci, cineva din presă va fi descoperit deja filmarea făcută de Channel 81, iar problemele din cazul acuzării vor fi ajuns în atenţia opiniei publice. Presupun că va trebui să garantaţi cu casa ca să faceţi rost de banii necesari pentru cauţiune, dar nu ar fi cine ştie ce mare risc, cu condiţia să nu-ţi vină ideea să-ţi tai dispozitivul de monitorizare pe care o să ţi-l pună la gleznă şi să fugi încotro vezi cu ochii.

— Nu o să fug nicăieri, zise supărat Terry, făcându-se roşu în obraji. Mai ştii ce zicea generalul ăla din Războiul Civil? „Am de gând să lupt pe frontul ăsta, chiar de-o fi să dureze toată vara.”

— Bine. Şi care-i următoarea bătălie? îl întrebă Marcy.

— Am să-i spun procurorului că ar greşi dacă şi-ar prezenta rechizitoriul în faţa juraţilor. Şi că dovezile noastre vor avea câştig de cauză. După care vei fi eliberat.

Oare? se întrebă Marcy. *Oare vom fi* liberi? *Când ei insistă că au amprentele lui Terry şi că au martori care l-au văzut răpindu-l pe băieţelul ăla şi apoi ieşind plin de sânge din Parcul Figgis? Oare vom*

mai fi vreodată liberi câtă vreme nu a fost prins adevăratul criminal?

— Marcy, linişteşte-te! îi zâmbi Terry. Ştii ce le zic eu băieţilor – luaţi bazele pe rând.

— Aş vrea să te întreb ceva, interveni Howie. Poate ştii să-mi răspunzi.

— Întreabă-mă ce vrei.

— Ei susţin că au tot felul de probe împotriva ta, obţinute în urma expertizei medico-legale, deşi nu au sosit încă rezultatele testului ADN…

— Rezultatele alea o să fie *negative,* zise Terry. Nu se poate altfel.

— La fel aş fi crezut şi în cazul amprentelor, spuse Howie.

— Poate i-a înscenat cineva crima asta, izbucni Marcy. Ştiu că par paranoică, dar…

Şi ridică din umeri.

— În regulă, spuse Howie. Dar care să fie motivul? Asta-i întrebarea. Ştiţi voi pe cineva capabil de aşa ceva?

De-o parte şi de cealaltă a foliei zgâriate de perspex, cei doi soţi Maitland căzură pe gânduri. Apoi clătinară din cap.

— Mda, nici eu, zise Howie. Rareori se întâmplă ca viaţa să imite romanele lui Robert Ludlum. Cu toate astea, probele pe care le au sunt destul de solide, din moment ce s-au grăbit să te aresteze – fapt pe care sunt convins că-l regretă acum. Chiar dacă voi reuşi să te scot din măruntaiele mecanismului, mă tem că *umbra* lui va continua să te urmărească.

— M-am gândit toată noaptea la asta, spuse Terry.

— Eu încă mă gândesc, adăugă şi Marcy.

Howie se aplecă uşor şi bătu o dată din palme.

— Ne-ar ajuta dacă am avea şi alte probe materiale. Nu mă înţelegeţi greşit – filmul de la Channel 81 e super şi, după ce-i vom chema ca martori şi pe colegii tăi, probabil că nu vom mai avea nevoie de nimic. Dar sunt lacom. Vreau mai mult.

— Cum să mai facem rost de probe materiale de la unul dintre cele mai aglomerate hoteluri din Cap City? Şi după patru zile?

Întrebă Marcy, neştiind că repetă cuvintele rostite de Bill Samuels mai devreme. Pare imposibil.

Terry privea în gol.

— Nu *chiar*.

— Terry? se însufleţi Howie. La ce te gândeşti?

Terry Maitland se uită zâmbind la ei.

— S-ar putea să existe ceva. S-ar putea.

15

Restaurantul Firepit era deschis pentru brunch, aşa că acolo s-a dus Ralph mai întâi. Doi dintre angajaţii care lucraseră în seara crimei erau acum la serviciu: fata care-i conducea pe clienţi la mesele lor şi un chelner tuns periuţă, care părea că abia împlinise vârsta legală la care să-şi poată cumpăra o bere. Fata nu i-a fost de niciun ajutor („Am fost îngrozitor de aglomeraţi în seara aia, domnule detectiv"), iar chelnerul, cu toate că îşi amintea vag că servise un grup de profesori, a fost evaziv atunci când Ralph i-a arătat fotografia lui Terry, luată din anuarul Liceului Flint City. A zis că da, „parcă" îşi aducea aminte de un tip care semăna cu acela din poză, dar nu putea să bage mâna în foc că era aceeaşi persoană. A mai zis că nici măcar nu mai ştia dacă tipul fusese cu grupul de profesori. „Măi, omule, e posibil să-i fi servit o porţie de aripioare picante la bar."

Şi cu asta, basta.

La început, Ralph n-a avut mai mult noroc nici la Sheraton. A reuşit să afle că Maitland şi William Quade au stat marţi noaptea în camera 644, iar managerul a fost în stare să-i prezinte chitanţa. Însă pe aceasta se afla doar semnătura lui Quade, care plătise prin Mastercard. Managerul i-a mai spus şi că respectiva cameră, cea cu numărul 644, fusese ocupată în fiecare noapte de la plecarea lui Maitland şi Quade şi că acolo se făcuse curăţenie temeinică în fiecare dimineaţă.

Iar ca să-i facă viaţa şi mai frumoasă lui Ralph, managerul a adăugat:

— În caz că ni se cere să facem şi paturile, intrăm în camere de două ori pe zi.

Şi da, domnul detectiv Anderson se putea uita la înregistrările camerelor de supraveghere, ceea ce Ralph a făcut imediat, fără să obiecteze în faţa faptului că lui Alec Pelley i se permisese deja să o facă. (Ralph nu făcea parte din Departamentul de Poliţie al oraşului, ceea ce însemna că trebuia să

pună accent pe diplomaţie.) Erau imagini color şi foarte clare – înţelegi dumneata, Hotelul Sheraton din Cap City avea camere de supraveghere din ultima generaţie, nu ca acelea de la prăvăliile din colţul străzii. Şi în imaginile acelea a văzut un bărbat care semăna cu Terry. Şi l-a tot văzut pe bărbatul ăla în hol, apoi în magazinul de suvenire şi după aia l-a văzut făcând gimnastică miercuri dimineaţă în sala de fitness a hotelului. Şi l-a văzut stând la coada pentru autografe în sala mare. Imaginile din hol şi din magazinul de suvenire erau discutabile, însă nu încăpea nicio îndoială – cel puţin, în mintea lui – că tipul care a semnat pentru echipamentul de fitness şi tipul care a stat la coada pentru autografe era una şi aceeaşi persoană cu fostul antrenor al fiului său. Omul care îl învăţase pe Derek să lovească cu efect, schimbându-i astfel porecla din „Morişcă” în „Împinge-o, Anderson”.

Parcă o auzea din nou pe Jeanette spunându-i că probele din Cap City reprezentau piesa care lipsea din acest puzzle, că probele din Cap City reprezentau biletul câştigător la această loterie. *Dacă Terry a fost* aici, îi spusese ea – adică în Flint City, comiţând crima aia îngrozitoare – *înseamnă că dublura lui a fost* acolo. *Este singura explicaţie cât de cât logică.*

— Nu-i nimic logic în povestea asta, murmură Ralph, cu ochii la monitor.

Pe ecran era imaginea îngheţată a unui bărbat leit Terry Maitland, râzând la coada pentru autografe, alături de Roundhill, şeful catedrei de engleză de la liceu.

— Ce-aţi spus? îl întrebă agentul de securitate din hotel, care-i arătase imaginile.

— Nimic.

— Să vă mai arăt şi altceva?

— Nu. Mulţumesc.

Bătuse degeaba drumul până aici. Reportajul postului Channel 81 făcea inutile imaginile surprinse de camerele de supraveghere, pentru că bărbatul care

îi pusese o întrebare lui Coben era Terry. Nu încăpea niciun dubiu în privinţa asta.

Numai că o urmă de îndoială încă persista într-un ungher al minţii lui Ralph. Parcă era ceva studiat în atitudinea lui Terry atunci când se ridicase în picioare ca să-şi pună întrebarea, ca şi cum ar fi ştiut că este filmat… Oare să fi fost o înscenare? O scamatorie uimitoare, de acord, dar explicabilă în ultimă instanţă? Ralph nu-şi dădea seama cum aşa ceva ar fi fost posibil. Dar, în fond, nu-şi dădea seama nici cum David Copperfield trecuse *prin* Marele Zid Chinezesc şi văzuse asta cu ochii lui la televizor. Iar dacă *era* adevărat, atunci Terry Maitland nu era doar un criminal, ci un criminal care-şi bătea joc de ei.

— Să vă mai spun ceva, domnule detectiv, zise agentul de securitate de la Sheraton. Am primit un mesaj de la Harley Bright, şeful pazei, care zice că toate imaginile pe care dumneavoastră tocmai le-aţi văzut trebuie păstrate pentru un avocat pe care îl cheamă Howard Gold.

— Nu-mi pasă ce faceţi cu ele, zise Ralph. Din partea mea i le puteţi trimite şi lui Sarah Palin[23], în Alaska, pe stânga. Eu plec acasă.

Da. Bună idee! Se va duce acasă, va sta frumos în curte cu Jeannie, vor bea bere împreună – patru cutii el, două ea. Şi va încerca să nu-şi piardă minţile tot gândindu-se la paradoxul ăsta blestemat.

Agentul îl conduse până la uşa biroului.

— Am auzit la ştiri că l-aţi prins pe individul care l-a omorât pe copilul ăla.

— La ştiri se spun multe. Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule.

— Ajut cu dragă inimă poliţia.

Măcar dacă m-ai fi ajutat, replică Ralph în gând.

Îi veni brusc o idee şi se opri în cealaltă parte a holului de la intrare, cu mâna deja întinsă spre uşa turnantă. Dacă tot era aici, ce-ar fi să mai verifice ceva? Terry zicea că Debbie Grant se dusese la toaletă imediat după discursul lui Coben şi că

zăbovise acolo destul de mult. *M-am dus la chioşcul de ziare cu Ev şi Billy şi am aşteptat-o acolo.*

De fapt, chioşcul de ziare era un fel de anexă a magazinului cu suvenire. În spatele tejghelei era o femeie căruntă şi fardată excesiv. Rearanja nişte bijuterii ieftine. Ralph îi arătă legitimaţia şi o întrebă dacă lucrase marţea trecută. Mai exact, în după-amiaza acelei zile.

— Dacă nu-s bolnavă, lucrez în *fiecare* zi, drăguţă. Nu capăt nimic în plus din vânzarea de cărţi şi de reviste, dar primesc comision la bijuteriile astea şi la cănile suvenir.

— Vi-l amintiţi pe bărbatul acesta? o întrebă Ralph, arătându-i fotografia lui Terry. A fost aici la conferinţa de marţea trecută, împreună cu mai mulţi profesori de engleză.

— Normal că mi-l amintesc. M-a întrebat de cartea despre Ţinutul Flint. Dumnezeu ştie de când nu s-a mai interesat cineva de cartea aia. Nici măcar n-am comandat-o eu. Era aici în 2010, când m-am angajat vânzătoare. Cred c-ar cam trebui s-o dau jos de acolo, da' ce să pun în loc? După ce stai mai multă vreme într-un loc ca ăsta, ajungi să te prinzi că nicio marfă aşezată prea sus sau prea jos nu atrage atenţia cumpărătorului. Cel puţin, cărţile puse mai jos sunt din cele ieftine. Raftul de sus este rezervat pentru alea simandicoase şi scumpe, cu poze şi pagini lucioase.

— Despre care anume carte vorbiţi, doamnă…

Aruncă o privire rapidă la ecusonul femeii.

— …doamnă Levelle?

— Despre aia, răspunse ea, ridicând un deget. *Istoria ilustrată a Ţinutului Flint, Ţinutului Douree şi a Parohiei Canning.* Ţi se plimbă limba-n gură numai când îl citeşti, nu?

Ralph se întoarse şi văzu două etajere cu mai multe cărţi şi reviste, lângă un raft cu farfurii şi căni decorative. O etajeră era plină cu reviste; pe cealaltă erau tot soiul de volume broşate şi cartonate. Pe raftul de sus al acestei etajere se aflau vreo şase cărţi mai mari, despre care Jeannie ar fi zis că „dau bine"

pe măsuţa pentru cafea. Erau împachetate în folie din plastic, pentru ca nu cumva curioşii care le-ar răsfoi să nu le păteze sau să le îndoaie colţurile paginilor. Ralph se apropie şi se uită în sus la volumele acelea. Terry, care era cu vreo şapte, opt centimetri mai înalt decât el, nu ar fi fost nevoit nici să se uite în sus şi nici să se ridice în vârful picioarelor ca să ia vreo carte de acolo.

Vru să caute din priviri cartea despre care-i vorbise vânzătoarea, dar se răzgândi imediat şi se întoarse cu faţa la ea.

— Spuneţi-mi ce vă aduceţi aminte.

— Despre ce? A, despre tipul ăla? Păi, nu prea multe. Mi-aduc aminte că a fost mare aglomeraţie în magazinul de suvenire după ce s-a isprăvit conferinţa, da' la mine mişcarea a fost foarte slabă. Ştiţi de ce?

Ralph clătină din cap, spunându-şi că trebuie să aibă răbdare. Da, dăduse peste ceva important şi credea – *spera* – că ştie despre ce anume era vorba.

— Păi, nu voiau să-şi piardă rândul la autografe, evident. Plus că toţi aveau cartea cea nouă a domnului Coben, pe care începuseră s-o citească stând la coada aia. Da' la mine au venit totuşi domnii ăia trei şi unul dintre ei – ăla mai gras – a cumpărat ultimul roman poliţist al Lisei Gardner. Ceilalţi doi doar au răsfoit diverse cărţi. După care a apărut şi o doamnă, care a zis că a terminat şi au plecat toţi patru. Probabil după autografe.

— Însă unul dintre ei, cel înalt, s-a arătat interesat de cartea despre Ţinutul Flint.

— Da, da' eu cred că i-a atras atenţia chestia cu Parohia Canning. Parcă a zis că familia lui a locuit acolo multă vreme?

— Mă întrebaţi pe mine? spuse Ralph. Dumneavoastră v-a zis, dacă v-a zis.

— Parcă a zis. Şi a luat cartea de pe raft, da' a pus-o la loc de cum i-a văzut preţul: şaptezeci şi nouă de dolari, nouăzeci şi nouă de cenţi.

Bum! Iată ce căuta.

— S-a mai uitat cineva la cartea aia de atunci şi până acum? A mai pus mâna cineva pe ea?

— Pe aia? Glumiţi!

Ralph se întoarse la raft, se ridică pe vârfuri şi luă volumul ambalat în folie de protecţie. Îl ţinu între palme, fără să-l atingă cu degetele. Pe copertă era o fotografie sepia cu o procesiune funerară. Şase cowboy, toţi cu pălării ponosite şi cu pistoale în tocurile de la centuri, cărau un sicriu din scânduri golaşe pe cărarea plină de praf a unui cimitir mic. Un preot (şi acesta cu pistol la centură şi cu Biblia în mâini) îi aştepta lângă o groapă proaspăt săpată.

Doamna Levelle se însufleţi considerabil.

— Chiar doriţi s-o cumpăraţi?

— Da.

— Daţi-mi-o, ca să-i scanez preţul.

— Nu prea cred.

Ţinu cartea cu codul de bare spre vânzătoare, care îl scană aşa.

— Face optzeci şi patru de dolari, paisprezece cenţi, cu tot cu adaosul comercial, dar am să rotunjesc la optzeci şi patru.

Ralph sprijini cu atenţie cartea de tejghea şi-i întinse cardul. Apoi îşi puse chitanţa în buzunarul de la piept şi luă cartea tot între palme, ca şi cum ar fi fost Potirul Sfânt.

— A pus mâna pe ea, spuse el, adresându-se mai puţin vânzătoarei şi mai mult lui însuşi, de parcă n-ar fi înţeles prea bine ce noroc chior dăduse peste el. Sunteţi sigură că pe cartea asta a pus mâna bărbatul din fotografia pe care v-am arătat-o?

— A luat-o de pe raft şi a zis că poza de pe copertă a fost făcută chiar în Parohia Canning. După aia s-a uitat la preţ şi a pus-o la loc. Exact aşa cum v-am zis. Da’ ce? Cartea asta e o probă?

— Nu ştiu, spuse Ralph, uitându-se din nou la micuţul convoi îndoliat de pe copertă. Dar am de gând să aflu.

16

În după-amiaza zilei de joi, trupul neînsufleţit al lui Frank Peterson a fost transportat la capela din clădirea firmei de servicii funerare a fraţilor Donelli. Totul fusese aranjat de Arlene Peterson, inclusiv jerbele, slujba de pomenire de vineri dimineaţa, înmormântarea propriu-zisă, slujba de la mormânt şi pomenirea de acasă, cu prietenii şi rudele, ce urma să aibă loc sâmbătă seara. Ea trebuia să se ocupe de absolut tot. Chiar şi în perioadele lui cele mai bune, Fred era complet inutil la asemenea aranjamente.

Însă acum eu trebuie să le fac pe toate, îşi spuse el, atunci când ajunse acasă de la spital, împreună cu Ollie. *Trebuie să le fac eu, pentru că nu are cine. O să mă ajute tipul ăla de la firma Donelli. Ei sunt experţi în chestii din astea.* Problema era din ce anume urma să plătească o a doua înmormântare la atât de scurtă, foarte scurtă vreme după prima? Oare o acoperă asigurarea? Habar n-avea. Tot Arlene se ocupase şi de asigurări. Pentru că avuseseră o înţelegere: el aducea banii în casă şi ea plătea facturile. Probabil că va fi nevoit să caute prin biroul ei după actele de la asigurare. Doar gândindu-se la asta, se simţea stors de toată vlaga pe care o mai avea.

Au rămas în living. Ollie a deschis televizorul. Se difuza un meci de fotbal european. L-au urmărit un timp, cu toate că niciunul dintre ei nu se dădea în vânt după sportul ăsta. Lor le plăcea fotbalul american. În cele din urmă, Fred s-a ridicat, a traversat greoi holul şi s-a întors cu vechea agendă roşie a lui Arlene. A răsfoit-o până când a ajuns la litera D şi, da, acolo erau adresa şi numărul de telefon al fraţilor Donelli. Numai că scrisul frumos al soţiei lui era acum mai tremurat. Şi de ce să nu fi fost? *Înainte* de moartea lui Frankie, ea nu ar fi avut motive să-şi noteze nici adresa şi nici numărul de telefon al acestei firme de pompe funebre, nu? Abia peste mulţi, foarte mulţi ani de acum, familia

Peterson – părinţi şi fii deopotrivă – ar fi trebuit să aibă nevoie de asemenea servicii. Da, foarte mulţi ani.

Fred privi lung copertele din piele roşie ale agendei, acum decolorate şi uzate, şi îşi aduse aminte de câte ori o văzuse pe Arlene notând în ea mai întâi adresele de pe plicuri, iar apoi, odată cu intrarea Internetului în vieţile lor, adresele de e-mail. Şi începu să plângă.

— Nu pot, şopti el. Pur şi simplu, nu pot. Nu atât de repede după Frankie.

La televizor, crainicul zbieră *Goool!* şi jucătorii în tricouri roşii începură să sară în sus de bucurie. Ollie închise aparatul şi întinse mâna.

— Mă ocup eu de asta.

Fred ridică spre el ochii înroşiţi şi plini de lacrimi.

Ollie dădu din cap.

— Nicio problemă, tată. Zău! Mă ocup eu de tot. Ce-ar fi să te duci să te întinzi puţin?

Şi, cu toate că ştia că nu ar fi deloc în regulă să-şi împovăreze cu aşa ceva fiul de doar şaptesprezece ani, Fred se ridică şi se duse în dormitor. Îşi jură că, la un moment dat, va prelua el aceste sarcini funeste; însă acum avea nevoie de somn. Se simţea foarte obosit.

17

În duminica aceea, Alec Pelley a reuşit să scape de obligaţiile familiale abia la trei şi jumătate. Şi, deşi a ajuns la Hotelul Sheraton din Cap City după ora cinci, soarele încă mai ardea pe cer. A oprit maşina în faţa clădirii, a strecurat o bancnotă de zece dolari în mâna valetului de la parcare şi i-a spus că nu va zăbovi prea mult. Lorette Levelle, vânzătoarea de la chioşc, aranja din nou bijuteriile ieftine. După foarte puţin timp, Alec a ieşit, s-a dus la Fordul lui, s-a sprijinit cu spatele de el şi l-a sunat pe Howie Gold.

— Am ajuns înaintea lui Anderson la camerele de supraveghere – şi la reportajul TV. Numai că el a găsit cartea înaintea mea. Şi a cumpărat-o. Cred că poţi să zici că scorul e egal.

— Rahat! exclamă Howie. Cum mama dracului a ştiut de cartea aia?

— Nu cred că a ştiut. Părerea mea e că a fost un amestec de noroc şi muncă detectivistică de şcoală veche. Femeia de la chioşc zice că, în ziua discursului lui Coben, a venit un tip, a luat cartea de pe raft, i-a văzut preţul – aproape optzeci de dolari – şi a pus-o la loc. Nu pare să ştie că tipul ăla era Maitland, de unde presupun că nu se uită la ştiri. I-a spus povestea asta lui Anderson şi Anderson a cumpărat cartea. Mai zice că a ţinut-o tot timpul de margini şi că n-a atins-o decât cu palmele.

— Pentru că speră să găsească amprente care să nu fie ale lui Terry, spuse Howie. Dovedind astfel că *nu* Terry a pus mâna pe carte. N-o să ţină. Dumnezeu ştie câţi oameni or mai fi atins-o de atunci.

— Vânzătoarea este de altă părere. Zice că de luni de zile nu s-a mai arătat nimeni interesat de volumul ăla.

— Nu contează.

Tonul lui Howie nu era deloc îngrijorat, drept care se îngrijoră Alec cât pentru amândoi. Nu era cine ştie ce probă, dar nu o puteau trece cu vederea. Era

doar o fisură mică în cazul lor, care promitea să fie desăvârşit, întocmai ca un tablou dintr-un muzeu celebru. O *posibilă* fisură, se corectă el, pe care Howie ar putea s-o evite foarte uşor, pentru că juraţii nu sunt prea interesaţi de probele *inexistente.*

— Am vrut să te informez, şefule. Că pentru asta mă plăteşti.

— Foarte bine, m-ai informat. Vii mâine la prezentarea acuzaţiilor, da?

— Bineînţeles, răspunse Alec. Ai discutat cu Samuels despre cauţiune?

— Am discutat. Foarte scurt. Mi-a pus pumnul în gură zicând că o să se împotrivească cu toată fiinţa lui. Exact aşa s-a exprimat.

— Iisuse, da' băiatul ăsta nu iese niciodată din priză?

— Bună întrebare!

— Dar oricum o să obţii eliberarea pe cauţiune, da?

— Şansele sunt de partea noastră. Nimic nu-i bătut în cuie, dar sunt aproape convins că voi reuşi.

— În cazul ăsta, vezi să-i spui lui Maitland să nu iasă la plimbare prin cartier. Sunt mulţi oameni cu permis de portarmă şi el a devenit cel mai detestat om din Flint City.

— O să fie pus sub arest la domiciliu şi precis că poliţia îi va supraveghea casa, oftă Howie. Păcat că n-ai pus mâna pe cartea aia!

Alec încheie convorbirea şi se urcă în maşină. Voia să ajungă acasă cât mai repede ca să facă popcorn înainte să înceapă *Urzeala Tronurilor.*

18

Ralph Anderson şi detectivul Yunel Sablo, din cadrul poliţiei statale, s-au întâlnit cu Bill Samuels acasă la acesta, într-un cartier de proaspăt îmbogăţiţi din nordul oraşului, cu multe case mari care aspirau la statutul de vile, însă nereuşind să-l atingă. Începuse să se întunece, dar cele două fetiţe ale procurorului încă se mai fugăreau prin apa de la aspersoarele din curtea din spate. Fosta soţie a lui Samuels rămăsese să le pregătească cina. Procurorul era într-o bună dispoziţie de zile mari şi, cât a durat masa, a tot mângâiat mâna fostei soţii, ba chiar a ţinut-o într-a lui câteva secunde. Iar fosta soţie nu părea că ar fi avut ceva împotrivă. Cam apropiaţi pentru un el şi o ea care au divorţat cu acte în regulă, îşi zise Ralph. Bravo lor! Însă acum cina se încheiase, fosta strângea lucrurile fetelor, iar Ralph avea sentimentul că se va încheia curând şi buna dispoziţie a domnului procuror Samuels.

Istoria ilustrată a Ţinutului Flint, Ţinutului Douree şi a Parohiei Canning se afla pe măsuţa din birou. Ralph o pusese într-o pungă din plastic transparent, luată dintr-un sertar al bufetului din bucătăria de acasă. Cortegiul funerar nu se mai desluşea bine, pentru că folia de protecţie fusese acoperită cu pudră pentru amprente, însă doar una singură descoperiseră – o amprentă a degetului mare, pe copertă, lângă cotor. Dar era o amprentă la fel de clară precum data de pe o monedă nouă.

— Pe spate sunt încă patru, la fel de vizibile, spuse Ralph. Aşa iei în mână o carte groasă: cu degetul mare în faţă şi celelalte degete răsfirate în spate. Aş fi amprentat-o chiar în Cap City, numai că nu aveam la mine amprentele lui Terry ca să le pot compara cu astea. Aşa că am luat de la secţie tot ce-mi trebuia şi am prelevat amprentele acasă.

Samuels ridică din sprâncene.

— Adică ai luat fişa lui cu amprente de la secţie?

— Nuuu, i-am făcut o copie.

— Haide, nu ne mai ţine în suspans! îl îndemnă Sablo.

— Nu vă mai ţin, răspunse Ralph. Se potrivesc. Amprentele de pe carte îi aparţin lui Terry Maitland.

Şi atunci, dispăru ca prin minune domnul Rază-de-Soare, care stătuse la cină alături de fosta lui soţie. Iar în locul lui apăru domnul Tunete-şi-Fulgere.

— Nu poţi să afirmi asta fără o verificare computerizată.

— Bill, eu compar amprente încă de dinainte de apariţia computerelor.

Adică încă de pe vremea când tu te mai uitai pe sub fustele fetelor în sala de lectură a liceului.

— Sunt amprentele lui Maitland, iar computerul va confirma asta. Uită-te aici!

Scoase din buzunarul interior al sacoului sport câteva cartonaşe, pe care le înşiră unele sub altele pe măsuţa pentru cafea.

— Astea sunt amprentele pe care le-am luat noi aseară, când l-am reţinut. Iar astea sunt amprentele de pe folia de protecţie a cărţii. Ce părere aveţi?

Samuels şi Sablo se aplecară şi studiară cu atenţie atât şirul de cartonaşe din dreapta, cât şi pe cel din stânga. Sablo vorbi primul:

— Eu zic că sunt aceleaşi.

— Eu nu zic nimic înainte de o comparaţie pe computer, spuse Samuels.

Pronunţa cam înţepat cuvintele, poate din cauză că-şi repezise bărbia înainte ca un puşti bosumflat. În oricare alte împrejurări, atitudinea lui ar fi părut nostimă.

Ralph nu-i răspunse imediat. Voia să afle mai multe despre caracterul lui Bill Samuels şi spera (era optimist din fire) că făcuse o greşeală mai devreme, când a crezut că procurorul ar da bir cu fugiţii în faţa unui obstacol neprevăzut. Era evident că fosta lui nevastă încă îl respecta, iar fetiţele erau topite după el, însă dovezile astea se refereau la un singur aspect al firii lui. Nu era neapărată nevoie ca Samuels cel de acasă să fie unul şi acelaşi cu Samuels cel de la

serviciu, mai ales când era vorba despre un individ extrem de ambiţios, care se confrunta acum cu o situaţie ce i-ar fi putut înăbuşi în faşă toate planurile de mărire. Lucrurile astea contau pentru Ralph. Foarte mult contau, pentru că el şi cu Samuels erau obligaţi să colaboreze în acest caz, şi la bine, şi la greu.

— Imposibil, spuse procurorul, ridicând mâna să-şi domolească vârtejul din creştet.

Numai că vârtejul nu era acolo în seara aceasta. În seara aceasta vârtejul era cuminte.

— Nu se poate să fi fost în două locuri în acelaşi timp.

— Totuşi aşa pare, zise Sablo. Până astăzi nu am avut probe din Cap City. Uite că acum le avem.

Samuels se însenină preţ de o clipă.

— Poate a pus mâna pe carte cândva, înainte de conferinţă. Ca să-şi pregătească alibiul.

Uitând că el însuşi ajunsese la concluzia că moartea lui Frank Peterson fusese rezultatul unui gest impulsiv al unui bărbat care nu mai putea să-şi controleze pornirile.

— Trebuie să avem în vedere şi această posibilitate, spuse Ralph, dar am văzut o grămadă de amprente la viaţa mea şi astea mi se par destul de noi. Detaliile cutelor pielii sunt foarte clare. Or, asta nu s-ar întâmpla dacă amprentele ar fi vechi de câteva săptămâni.

Sablo şopti foarte încet:

— *'Mano,* e ca şi cum ai fi avut douăşpe puncte, ai mai cerut o carte şi ai căpătat un popă.

— Poftim?! se uită mirat Samuels.

— La blackjack, îi explică Ralph. Zice că ar fi fost mai bine dacă nu am fi găsit amprentele alea. Dacă ne-am fi mulţumit cu cărţile servite.

Căzură pe gânduri toţi trei. Apoi Samuels începu să vorbească pe un ton agreabil, însă uşor plictisit.

— Să presupunem că n-ai fi găsit nicio amprentă pe folia de protecţie de pe cartea aia. Sau că n-ai fi găsit decât nişte urme neclare, imposibil de identificat. Cum am fi stat atunci?

— Nici mai bine, dar nici mai rău, spuse Sablo.

Samuels dădu din cap.

— În cazul acesta – ipotetic, evident – Ralph nu ar fi decât un tip care şi-a cumpărat o carte destul de scumpă. Nu o va arunca, ci o va pune în biblioteca de acasă şi se va resemna zicând că a fost o idee bună, dar care n-a dus nicăieri. Am uitat: o va pune pe raftul bibliotecii după ce-i va scoate folia de protecţie, pe care o va arunca la gunoi.

Sablo se uită de la Samuels la Ralph. Nu i se citea nimic pe chip.

— Şi cum rămâne cu fişele astea cu amprente? întrebă Ralph. Cu ele ce facem?

— Care fişe? se miră Samuels. Eu nu văd nicio fişă. Tu vezi ceva Yune?

— Nu ştiu dacă văd sau nu, răspunse prudent Sablo.

— Tu vorbeşti despre distrugerea probelor, zise Ralph.

— Ba nu. Enunţ o ipoteză.

Şi Samuels ridică din nou mâna la vârtejul inexistent.

— Însă este o idee la care merită să ne gândim, Ralph. Întâi te-ai dus la secţie, dar ai comparat amprentele acasă la tine. Era şi soţia ta acolo?

— Jeannie era la clubul de lectură.

— Îhî, îhî, înţeleg. Plus că, uite: cartea e într-o pungă alimentară, nu într-una specială. Nu a fost înscrisă în registrul de probe.

— Încă nu, zise Ralph.

Însă acum, în loc să se gândească la caracterul lui Samuels, se vedea nevoit să-şi evalueze feluritele faţete ale propriului caracter.

— Spun numai că, în subconştient, te-ai fi putut şi tu gândi la aceeaşi situaţie ipotetică.

Oare? Ralph nu-şi dădea seama. Şi, presupunând că se gândise la asta, *de ce* o făcuse? Ca să evite o pată urâtă pe carieră, în momentul în care a înţeles că tot eşafodajul construit de ei nu numai că se înclina, dar era în pericol să se răstoarne cu totul?

— Ba nu. Proba asta va fi înregistrată şi va deveni parte a cazului. Pentru că a murit un copil. Ce ni se întâmplă nouă e un rahat în comparaţie cu asta, Bill.

— Perfect de acord, spuse Sablo.

— Normal că eşti de acord, zise Samuels, acum pe un ton obosit. Domnul locotenent Yune Sablo va supravieţui oricum.

— Că ai adus vorba de supravieţuire, spuse Ralph. Cum rămâne cu Terry Maitland? Dacă nu el este criminalul şi noi am făcut o greşeală arestându-l?

— N-am făcut nicio greşeală, începu să se enerveze Samuels. Probele spun că am avut dreptate.

Cu aceste cuvinte procurorul a încheiat şedinţa. Ralph s-a întors la secţie. Acolo a înregistrat *Istoria ilustrată a Ţinutului Flint, Ţinutului Douree şi a Parohiei Canning,* după care a îndosariat-o. Bucurându-se că a scăpat de ea.

I-a sunat mobilul tocmai când ocolea clădirea ca să-şi ia maşina personală. Pe ecran era poza soţiei sale. Îi răspunse imediat şi se sperie când auzi tonul lui Jeannie.

— Iubito? Ai plâns?

— A sunat Derek. Din tabără.

Inima lui Ralph rată o bătaie.

— A păţit ceva?

— Nu, n-are nimic. N-are nimic din punct de vedere *fizic.* Dar a primit e-mailuri despre Terry de la nişte prieteni şi este foarte supărat. Zice că-i o greşeală, că Domnul Antrenor T. n-ar face niciodată aşa ceva.

— Oof, asta-i toată problema?! exclamă el, căutându-şi cu mâna liberă cheile de la maşină din buzunar.

— Nu, nu-i *toată* problema, se răsti ea. Unde eşti?

— La secţie. După aia vin acasă.

— Nu poţi să te duci mai întâi la închisoare? Să discuţi cu el?

— Cu Terry? Cred că aş putea, cu condiţia să şi dorească să vorbească cu mine. De ce?

— Nu te mai gândi o clipă la probe. Nici la cele pro, nici la cele contra. Şi răspunde-mi cu toată

sinceritatea la o întrebare. De acord?

— Bine…

Dinspre autostrada interstatală se auzea huruitul camioanelor. Aici singurul sunet era doar ţârâitul văratic al greierilor din ierburile crescute în jurul clădirii din cărămidă în care lucra de atât de mulţi ani. Ştia foarte bine ce avea de gând să-l întrebe Jeannie.

— *Tu* crezi că Terry Maitland l-a ucis pe băieţelul ăla?

Ralph se gândi că bărbatul care mersese până la Dubrow cu taxiul condus de Willow Rainwater i se adresase acesteia cu „doamnă”, deşi ar fi trebuit să ştie cum o cheamă. Se gândi că bărbatul care-şi lăsase duba albă în spatele pubului lui Shorty întrebase cum poate ajunge la cel mai apropiat cabinet medical, deşi Terry Maitland locuise toată viaţa în Flint City şi nu ar fi trebuit să întrebe aşa ceva. Se gândi la profesorii care ar fi fost în stare să jure că Terry fusese împreună cu ei atât în momentul răpirii, cât şi în cel al crimei. Apoi se gândi cât de bine se brodise ca Terry nu doar să pună o întrebare după discursul lui Harlen Coben, dar să se şi *ridice în picioare*, de parcă ar fi vrut să fie sigur că va fi văzut şi filmat. Chiar şi amprentele de pe carte… ei, cât de *perfect* era alibiul ăsta?

— Ralph? Mai eşti la telefon?

— Nu ştiu ce să-ţi zic. Poate dacă l-aş fi cunoscut mai bine, dacă aş fi antrenat vreo echipă împreună cu el, aşa cum a făcut Howie. Dar eu am fost doar spectator la antrenamentele lui Derek. Prin urmare, răspunsul meu – cu toată sinceritatea – este „nu ştiu”.

— În cazul ăsta, du-te la închisoare, îi spuse ea. Priveşte-l în ochi şi *întreabă-l.*

— Samuels ar fi în stare să mă facă bucăţi dacă află, protestă Ralph.

— Mă doare fix undeva de Bill Samuels. Mie îmi pasă doar de fiul nostru. Şi ştiu că la fel simţi şi tu. Fă-o pentru el! Pentru Derek!

19

S-a dovedit că Arlene Peterson avea asigurare pentru deces, aşa că treaba cu înmormântarea era aproape rezolvată. Ollie a descoperit actele respective în sertarul de jos al biroului ei micuţ, într-un dosar pus între cel pe care scria CONTRACT IPOTECAR (ipoteca fiind acum achitată aproape complet) şi cel cu GARANŢII APARATE ELECTROCASNICE. A sunat la firma de servicii funerare, i-a răspuns un bărbat cu voce blajină, de bocitor profesionist – poate unul dintre fraţii Donelli, poate nu –, care i-a mulţumit şi l-a informat că „mama dumneavoastră a sosit la noi". De parcă se dusese acolo pe propriile ei picioare sau poate cu un Uber. Bocitorul de profesie s-a interesat dacă Ollie doreşte un formular de necrolog pe care să-l publice în ziar. Ollie a răspuns că nu, nu doreşte. Deja avea două formulare necompletate în faţă. Probabil că mama lui – o femeie atentă la detalii, chiar şi în momentele când era răpusă de durere – făcuse două copii ale formularului pentru necrologul lui Frank, ca să aibă rezerve în caz că scria ceva greşit. Deci şi problema asta era rezolvată. Bocitorul profesionist a vrut să ştie dacă Ollie va veni a doua zi să asiste la pregătirile pentru slujbă şi înmormântare. Ollie a spus că nu, nu credea că va veni. Îşi imagina că tatăl lui trebuie să se ocupe de asta.

Odată rezolvată şi problema plăţii pentru funeralii, Ollie şi-a pus capul pe biroul mamei şi a plâns. A plâns pe tăcute, ca să nu-şi trezească tatăl. Când a rămas fără lacrimi, a completat la calculator unul dintre formularele pentru necrolog, pentru că scrisul lui era imposibil de desluşit. Odată terminată şi această corvoadă, s-a dus la bucătărie ca să inspecteze mizeria de acolo: macaroane pe linoleum, friptură de pui sub ceasul din perete, o mulţime de castroane de toate felurile pe blatul de lângă chiuvetă. Tabloul i-a adus aminte de o vorbă de-a mamei la sfârşitul meselor în familie: *parcă au*

mâncat porcii aici. A luat un sac menajer din sulul de sub chiuvetă şi a aruncat în el toate mizeriile acelea, începând cu friptura de pui, care îţi întorcea stomacul pe dos doar când te uitai la ea. Apoi a spălat pe jos. După ce a făcut toată bucătăria lună (altă vorbă a mamei), şi-a dat seama că îi era foame. Urât din partea lui, foarte urât. Însă acesta era adevărul. În esenţa lor, oamenii nu sunt altceva decât nişte animale, îşi spuse el. Chiar dacă ţi-au murit şi mama, şi fratele mai mic, tot trebuie să mănânci şi să scoţi pe partea cealaltă ce ai mâncat. Ţi-o cere organismul. A deschis uşa de la frigider şi a văzut că este ticsit de sus şi până jos şi dintr-o parte în cealaltă cu alte castroane, cu alte cutii din plastic cu capac, cu alte farfurii pline cu mezeluri. Şi-a ales o porţie de plăcintă a ciobanului, cu un strat gros de piure de cartofi deasupra, şi a pus-o în cuptor, la 180 de grade. Stătea sprijinit cu spatele de blat, aşteptând să i se încălzească mâncarea şi simţindu-se ca un musafir nepoftit în propria-i minte, când tatăl lui intră în bucătărie. Fred avea părul răvăşit şi *sculat în creştetul capului,* cum ar fi zis Arlene Peterson. Şi era nebărbierit. Şi avea ochii umflaţi şi buimaci.

— Am luat una dintre pastilele mamei tale şi am dormit prea mult, spuse el.

— Nicio problemă, tată.

— Ai făcut curat în bucătărie. Ar fi trebuit să-ţi dau o mână de ajutor.

— E în regulă.

— Mama ta… înmormântarea…

Fred nu părea să ştie ce să mai spună în continuare. Ollie observă că tatăl lui avea şliţul descheiat. Iar imaginea aceasta îi stârni un sentiment vag de milă. Dar nu-i mai venea să plângă. Probabil că nu mai avea lacrimi, cel puţin deocamdată. Uite, şi chestia asta e în regulă. *Trebuie să fiu recunoscător,* îşi spuse Ollie.

— Stăm bine, îşi anunţă el tatăl. Mama avea asigurare în caz de deces, amândoi aveţi aşa ceva şi a ajuns deja… acolo. În locul ăla. Ştii tu, la firma aia.

Îi era teamă să spună *pompe funebre,* pentru că aceste cuvinte i-ar fi putut declanşa tatălui său plânsul. Iar atunci ar fi început şi *el* să plângă. Din nou.

— A, bravo!

Fred se aşează pe un scaun şi îşi duse podul palmei la frunte.

— Ar fi trebuit să mă ocup eu de toate astea. Era treaba mea. Responsabilitatea mea. N-am vrut să dorm atât de mult.

— Poţi să te duci mâine acolo. Să alegi sicriul şi să vezi ce mai e de făcut.

— Unde să mă duc?

— La Fraţii Donelli. Aceeaşi firmă care s-a ocupat şi de Frank.

— A murit! se minună Fred. Nici nu pot să concep aşa ceva.

— Mda, murmură Ollie, de parcă el era în stare să se gândească la altceva. Şi nu doar la felul în care ea şi-a cerut scuze până în ultima clipă. De parcă ea ar fi fost de vină pentru tot ce se întâmplase.

— Tipul de la firmă zice că trebuie să mai rezolvi câteva lucruri. Crezi că ai să poţi?

— Sigur. Mâine o să mă simt mai bine. Mmm, ce miroase aşa bine?

— Plăcinta ciobanului.

— Făcută de mama sau adusă de cineva?

— Habar n-am.

— Tare bine miroase!

Au mâncat la masa din bucătărie. Apoi Ollie a pus farfuriile în chiuvetă, pentru că maşina de spălat vase era plină. S-au dus în living. La postul ESPN se transmitea un meci de baseball, între echipa din Philadelphia Phillies şi New York Mets. S-au uitat amândoi în tăcere, fiecare încercând, în felul său, să găsească marginile prăpastiei apărute în vieţile lor, ca să nu-i înghită şi pe ei. După un timp, Ollie a ieşit în curtea din spate, s-a aşezat pe trepte şi s-a uitat la stele. Erau puzderie în seara aceea. A observat şi o stea căzătoare, un satelit şi câteva avioane. S-a gândit că mama lui era moartă şi nu va mai vedea

niciodată stelele. I se părea complet absurd. Când s-a întors în casă, începuse repriza a noua, iar tatăl lui adormise în fotoliu. Ollie l-a sărutat pe creştet. Fred nici nu s-a mişcat.

20

Pe drumul către penitenciarul local, Ralph a primit un mesaj de la Kinderman, din Departamentul de Criminalistică Informatică al poliţiei statale. Ralph a tras imediat pe dreapta şi i-a dat telefon. Kinderman a răspuns instantaneu.

— Voi nu aveţi liber duminică seara? îl întrebă Ralph.

— Ce să zic, suntem nişte tocilari obsedaţi de computere.

Din fundal se auzeau răgete de muzică heavy metal.

— Plus că eu sunt de părere că, deşi veştile bune pot aştepta, cele rele trebuie transmise de îndată. N-am terminat de căutat eventualele fişiere ascunse în hardurile lui Maitland – şi să ştii că mulţi dintre nenorociţii ăştia de pedofili sunt tare şmecheri. Dar deocamdată n-am găsit nimic. Niciun fel de pornografie infantilă, niciun alt fel de pornografie. Nici în computer, nici în laptop, nici în iPad, nici în telefon. Zici că-i Neprihănitul-Neprihăniţilor.

— Cum e cu istoricul căutărilor pe net?

— Acolo sunt o mulţime de lucruri, dar numai alea la care te-ai aştepta – site-uri de comerţ online, cum e Amazon; bloguri de ştiri, ca *Huffington Post;* zeci de site-uri de sport. Vrea să fie la curent cu tot ce se întâmplă în Liga Mare şi pare că e suporter al echipei Tampa Bay Rays din Florida. Mie doar chestia asta îmi sugerează că ar avea ceva probleme la mansardă. Urmăreşte serialele poliţiste *Ozark* pe Netflix şi *Americanii* pe iTunes. Ăsta din urmă îmi place şi mie.

— Sapă în continuare!

— Pentru asta iau leafă.

Ralph parcă maşina în zona pentru angajaţi din spatele închisorii locale, îşi luă din torpedo permisul de acces şi îl puse în parbriz. Îl aştepta un gardian – L. KEENE, scria pe ecusonul acestuia – care îl conduse într-una dintre camerele de interogatoriu.

— E împotriva regulamentului, domnule detectiv. Şi e aproape zece seara.

— Ştiu foarte bine cât e ceasul. Şi n-am venit ca să mă distrez.

— Domnul procuror ştie că sunteţi aici?

— Îţi depăşeşti atribuţiile, gardian Keene.

Ralph se aşeză într-o parte a mesei şi aşteptă să afle dacă Terry doreşte să-l vadă. Aşa, deci. Nici urmă de pornografie în computerele lui şi nici urmă de pornografie prin casă – cel puţin nedescoperită deocamdată de criminalişti. Însă, după cum bine subliniase Kinderman, pedofilii puteau să fie extrem de şmecheri.

Păi, dacă e atât de şmecher, de ce şi-a arătat chipul? De ce a lăsat amprente?

Ştia ce ar zice Samuels: Terry era cuprins de delir. Odată (cât de îndepărtat pare momentul acela) explicaţia aceasta îi sunase perfect logic lui Ralph.

Keene îl aduse pe Terry. Fostul antrenor al lui Derek era îmbrăcat într-un combinezon de puşcăriaş şi purta şlapi ieftini, din plastic. Avea mâinile încătuşate în faţă.

— Scoate-i cătuşele, gardian!

Keene clătină vehement din cap.

— Regulamentul!

— Îmi asum eu răspunderea.

Keene zâmbi fără pic de umor.

— Ba nu, domnule detectiv, n-o să vă asumaţi nimic. Eu va trebui să dau socoteală dacă se va hotărî să sară la dumneavoastră şi să vă strângă de gât. Uitaţi cum facem: n-o să-i prind cătuşele de masă. Ce ziceţi?

Terry surâse, de parcă ar fi vrut să spună: *Vezi ce trebuie să suport?*

Ralph oftă.

— Acum poţi să pleci, gardian Keene. Mulţumesc.

Keene ieşi din cameră, dar foarte probabil că avea să-i urmărească prin geamul-oglindă. Şi o să dea drumul şi la difuzor, ca să audă ce vorbesc. Şi apoi îl va informa pe Samuels. Ralph nu putea să evite asta.

Se uită la Terry şi îi spuse:

— Nu sta ca de piatră, omule. Şezi pe scaun, pentru numele lui Dumnezeu!

Terry se aşeză şi îşi împreună mâinile pe masă. Lanţul de la cătuşe zăngăni zgomotos.

— Howie Gold n-ar fi de acord cu întâlnirea asta, zise el, continuând să zâmbească.

— Nici Samuels, aşa că suntem chit.

— Ce vrei de la mine?

— Nişte răspunsuri. Dacă eşti nevinovat, atunci cum se face că am şase martori care te-au identificat? De ce sunt amprentele tale pe creanga aia cu care a fost sodomizat băiatul şi în duba cu care a fost răpit?

Terry clătină din cap. Îi dispăruse zâmbetul.

— Sunt la fel de uluit ca şi tine. Nu pot decât să mulţumesc bunului Dumnezeu, unicului său fiu şi tuturor sfinţilor pentru că pot dovedi că am fost în Cap City. Dar dacă n-aş fi putut? Cred că amândoi cunoaştem răspunsul. Până la sfârşitul verii, aş fi ajuns la McAlester, într-una dintre celulele rezervate condamnaţilor la moarte, iar peste doi ani mi s-ar fi făcut injecţia letală. Poate chiar mai curând, pentru că tribunalele sunt pline de judecători intransigenţi, iar amicul tău, Samuels, mi-ar fi distrus recursurile aşa cum distruge un buldozer castelele de nisip de pe plajă.

În primul moment, Ralph vru să protesteze: *Nu-i amicul meu.* Dar spuse:

— Pe mine mă interesează duba. Cea cu număr de New York.

— N-am cum să te ajut. Ultima oară am fost la New York în luna de miere, acum şaisprezece ani.

Venise rândul lui Ralph să zâmbească.

— Nu ştiam asta, însă ştiam că nu ai fost acolo de curând. Ţi-am verificat toate mişcările din ultimele şase luni. Nu am găsit decât un drum până în Ohio, în aprilie.

— Da, la Dayton. În vacanţa de primăvară a fetelor. Am vrut să-l vizitez pe tata şi ele au vrut să vină cu mine. La fel şi Marcy.

— Tatăl tău trăieşte în Dayton?

— Da, deşi e cam mult spus „trăieşte”. E o poveste lungă, care n-are nicio legătură cu ce mi se întâmplă mie acum. O poveste în care nu apar dube albe, aducătoare de moarte. Nu apare nici măcar maşina familiei. Pentru că am călătorit cu avionul. Nu mă interesează câte amprente de-ale mele ai găsit în duba cu care a fost răpit Frank Peterson, îţi spun că nu eu am furat-o. Nici măcar n-am văzut-o vreodată. Evident că nu mă aştept să mă crezi, dar ăsta este adevărul.

— Nu zice nimeni că ai furat duba în New York, spuse Ralph. Bill Samuels are o teorie, conform căreia hoţul iniţial a abandonat duba prin preajma zonei unde te aflai tu şi a lăsat cheile în contact. Tu ai *re*-furat-o şi ai ascuns-o undeva până când te-ai hotărât să… să faci ce ai făcut.

— Adică am dat dovadă de multă prudenţă, cu toate că am făcut cu faţa la vedere tot ce zici tu că am făcut după aia.

— Samuels va încerca să convingă juraţii că erai într-un delir homicid. Iar juraţii îl vor crede imediat.

— Îl vor mai crede şi după ce vor depune mărturie Ev, Billy şi Debbie? Şi după ce Howie va prezenta juraţilor înregistrarea video a conferinţei lui Coben?

Însă Ralph nu voia să vorbească despre asta. Deocamdată.

— Îl cunoşteai pe Frank Peterson?

Terry scoase un hohot de râs foarte asemănător cu lătratul unui căţel la vederea unei pisici.

— Exact la întrebările de genul ăsta nu m-ar lăsa Howie să răspund.

— Să înţeleg că nu vrei să-mi răspunzi?

— Ba uite că da. Îl cunoşteam doar din vedere – aşa cum cunosc majoritatea copiilor din cartier. Dar nu-l cunoşteam aşa cum mă întrebi tu. Era încă în primară şi nu făcea sport. Dar n-aveai cum să nu observi claia aia de păr roşu. Era ca un semafor la intersecţie. Şi el, şi fratele lui. L-am antrenat pe Ollie în Liga Mică, dar n-a reuşit să ajungă în Liga Mare după ce a împlinit treisprezece ani. Nu juca

prea rău în defensivă şi chiar lovea binişor, numai că şi-a pierdut interesul. Aşa păţesc unii dintre ei.

— Deci nu puseseşi ochii pe Frankie?

— Nu, Ralph. Nu mă excită copiii.

— Nu cumva s-a întâmplat că l-ai văzut în parcarea de la Băcănia cu Delicatese a lui Gerald, cu bicicleta aia stricată, şi ţi-ai zis: „Aha, ia să-mi încerc norocul”?

Terry se uită la el cu un soi de dispreţ mut, aproape imposibil de îndurat pentru Ralph. Cu toate astea, nu-şi plecă privirea. După câteva secunde, Terry oftă, îşi ridică mâinile încătuşate spre geamul-oglindă şi strigă:

— Am terminat!

— Ba nu, îl contrazise Ralph. Vreau să-mi mai răspunzi la o întrebare şi vreau să te uiţi în ochii mei când îmi vei da răspunsul. Tu l-ai omorât pe Frank Peterson?

Terry îl privi drept în ochi.

— Nu.

Gardianul Keene a venit şi l-a luat pe Terry. Ralph a rămas pe loc, aşteptându-l pe Keene să se întoarcă şi să-l conducă afară prin cele trei coridoare, despărţite între ele prin uşi temeinic ferecate. Acum avea răspunsul la întrebarea pe care îi ceruse Jeannie să o pună. Iar acest răspuns, însoţit de privirea fermă, neşovăitoare, a lui Terry, a fost: *Nu.*

Ralph voia să-l creadă.

Dar nu *putea.*

PUNEREA SUB ACUZARE
— 16 IULIE —

1

— Nu! spuse Howie Gold. Nu, nu şi nu!

— Este pentru binele lui, zise Ralph. Vezi şi tu că…

— Ce văd eu e o poză pe prima pagină a ziarelor. Ce văd eu e ştirea principală de la toate posturile de televiziune, care-mi vor prezenta clientul intrând în tribunal cu o vestă antiglonţ peste costum. De parcă ar fi fost deja condamnat. Şi aşa e destul de rău că trebuie să poarte cătuşele.

În sala de vizite a penitenciarului local se aflau şapte bărbaţi; toate jucăriile fuseseră strânse şi puse în cutiile lor din plastic colorat, iar scaunele fuseseră urcate pe mese. Terry Maitland stătea lângă avocatul său. În faţa lor erau Dick Doolin (şeriful districtului), Ralph Anderson şi Vernon Gilstrap (procurorul-adjunct). Samuels îi aştepta la tribunal. Şeriful Doolin stătea cu vesta antiglonţ în mână şi nu spunea nimic. Pe vestă erau întipărite cu un galben ţipător, acuzator, literele FCDC – adică Flint County Department of Corrections[24]. Cele trei benzi velero – câte una pentru fiecare braţ şi una pentru talie – atârnau dezamăgite.

Doi ofiţeri ai penitenciarului (te-ar fi corectat imediat dacă le-ai fi zis „gardieni”) stăteau lângă uşa care dădea în hol, ţinându-şi braţele musculoase încrucişate la piept. Unul dintre ei îl supraveghease pe Terry în timp ce se bărbierise cu un aparat de ras de unică folosinţă; celălalt percheziţionase buzunarele costumului şi ale cămăşii aduse de Marcy, fără a uita să verifice şi tivul de pe spatele cravatei albastre.

Procurorul-adjunct Gilstrap i se adresă lui Terry:

— Ce zici, amice? Vrei să rişti să te împuşte careva? Din partea mea, n-ai decât. Scuteşti statul de cheltuiala cu toate recursurile înainte de injecţia finală.

— Asta-i o remarcă deplasată! interveni Howie.

Gilstrap, unul dintre veteranii din procuratură, care precis ar fi preferat să se lase de meserie (şi să încaseze o pensie babană) dacă Bill Samuels ar fi pierdut alegerile, se mulţumi să-i răspundă cu un zâmbet ironic.

— Hei, Mitchell! spuse Terry.

Gardianul care-l păzise la baie, ca să se asigure că nu avea de gând să-şi taie beregata cu lama de ras, ridică din sprâncene, dar nu-şi schimbă poziţia trupului.

— Cât de cald e afară?

— Erau douăş'opt de grade când am venit eu, da' ziceau la radio că o să se facă vreo treiş'şapte până la prânz.

— Nu-mi pun vesta, îl anunţă Terry pe şerif, schiţând un zâmbet care-l întinerea cu mulţi ani. Nu vreau să apar în faţa domnului judecător Horton cu cămaşa transpirată. I-am antrenat nepotul în Liga Mică.

Cu un aer alarmat, Gilstrap scoase iute un carneţel din buzunarul interior al sacoului ecosez şi notă ceva.

— Să mergem! zise Howie, luându-l pe Terry de braţ.

Chiar atunci sună mobilul lui Ralph. Acesta îl desprinse din partea stângă a curelei (tocul cu arma de serviciu era în dreapta) şi se uită la ecran.

— Aşteptaţi un moment! Trebuie să răspund.

— Haide, *măi!* exclamă Howie. Ce naiba? Ăsta-i circ, nu punere sub acuzare!

Ralph îl ignoră şi se duse în cealaltă parte a sălii, unde se aflau automate cu biscuiţi, dulciuri şi băuturi răcoritoare. Se opri sub semnul care avertiza că respectivele automate sunt DOAR PENTRU UZUL VIZITATORILOR, spuse câteva cuvinte, apoi ascultă. Termină convorbirea şi se întoarse lângă ceilalţi.

— Gata! Hai să mergem!

Domnul ofiţer Mitchell reuşise să se bage între Terry şi Howie şi fixase cătuşele la mâinile deţinutului.

— Prea strâns? întrebă el.

Terry clătină din cap.

— Bun! Haide!

Howie îşi dezbrăcă sacoul de la costum şi acoperi cu el mâinile lui Terry. Cei doi gardieni îl scoaseră pe acesta din sală. În faţa lor mergea Gilstrap, ţanţoş ca o majoretă.

Rămas lângă Ralph, Howie îi şopti:

— Mare tâmpenie!

Neprimind niciun răspuns de la Ralph, avocatul continuă:

— În regulă, foarte bine, nu vrei să vorbeşti cu mine, dar la un moment dat, între înfăţişarea de azi şi procesul propriu-zis, va trebui să purtăm o discuţie – tu şi cu mine şi cu Samuels. Şi cu Pelley, dacă o să vreţi. Detaliile acestui caz nu vor fi dezvăluite astăzi, dar ele *vor* ieşi la iveală. Şi atunci nu va mai trebui să-ţi faci probleme doar din cauza presei locale sau regionale. Ai să te pomeneşti pe cap cu CNN-ul, cu FOX-ul, cu ăia de la MSNBC[25], cu toţii bloggerii de pe Internet, care vor gusta la maximum toată nebunia asta. O să fie ca o combinaţie între scandalul cu O.J. şi filmul *Exorcistul.*

Foarte corect, iar Ralph cam bănuia că Howie va face tot ce-i va sta în putere ca să pună şi mai multe paie pe foc. Dacă va reuşi să-i facă pe reporteri să se concentreze asupra ideii că un om părea să fi fost în două locuri diferite în acelaşi timp, nu mai avea de ce să-şi facă griji că va mai acorda cineva atenţie băiatului violat şi ucis, poate şi parţial mâncat.

— Ştiu la ce te gândeşti, Ralph, dar nu eu sunt inamicul în toată povestea asta. Cu condiţia să nu dai doi bani pe adevăr şi să nu-ţi pese de nimic altceva decât de condamnarea lui Terry. Asta-i dorinţa lui Samuels, nu a ta. Chiar nu vrei să afli ce s-a întâmplat în realitate?

Ralph nu-i răspunse nici acum.

Marcy Maitland îi aştepta în hol, micuţă şi fragilă, între Betsy Riggins – uriaşă din cauza sarcinii – şi Yune Sablo, de la poliţia statală. Îşi văzu soţul şi porni către el. Riggins încercă s-o oprească, dar

Marcy scăpă cu uşurinţă din mâinile ei. Fără să se clintească din loc, Sablo o urmărea cu privirea. Marcy reuşi să ajungă lângă soţul ei şi să-l sărute pe obraz, dar imediat gardianul Mitchell o apucă de umeri şi o împinse blând, dar ferm, lângă şeriful care rămăsese cu vesta antiglonţ în mână, de parcă nu ştia ce să facă cu ea acum, când deţinutul refuzase să o poarte.

— Haide, doamnă Maitland! spuse Mitchell. Ştiţi că nu aveţi voie.

— Te iubesc, Terry! strigă ea, în timp ce gardienii îi conduceau soţul spre uşă. Şi fetele îţi trimit toată dragostea lor.

— Eu vă iubesc pe toate de două ori mai mult, îi răspunse Terry. Să le spui că totul o să fie bine.

Şi apoi ieşi, întâmpinat de soarele fierbinte al dimineţii şi de zecile de întrebări azvârlite spre el în acelaşi timp. Lui Ralph – rămas încă în hol – tonul reporterilor îi părea mai degrabă injurios decât doritor de răspunsuri.

Şi uite, Howie încă nu abandonase lupta. Da, Ralph se vedea nevoit să-i admire tenacitatea.

— Tu eşti unul dintre băieţii buni. N-ai acceptat niciodată mita, n-ai ascuns niciodată probele, ai mers mereu pe drumul cel drept.

Ba am fost cât pe ce să ascund nişte probe aseară, îşi spuse Ralph. *Cred că am fost foarte aproape. Dacă n-ar fi fost şi Sablo acolo, dacă n-am fi fost decât eu şi cu Samuels…*

Howie parcă-l implora din privire.

— N-ai avut niciodată un caz ca ăsta. Şi nu mai este vorba doar despre băiat. A murit şi mama lui.

Ralph, care nu deschisese televizorul în dimineaţa aceea, se opri brusc şi se uită şocat la Howie.

— *Ce* spui?

Howie dădu din cap.

— Ieri. De inimă. Înseamnă că ea este victima numărul doi. În cazul ăsta, chiar nu vrei să afli adevărul? Nu vrei să înţelegi ce s-a petrecut în realitate?

Ralph nu se mai putu abţine.

— *Ştiu* ce s-a petrecut. Şi tocmai pentru că ştiu, am să-ţi dau un sfat, Howie. Cel care m-a sunat adineauri era domnul doctor Bogan, din Secţia de Patologie şi Serologie a Spitalului General. Nu a primit încă toate rezultatele testelor ADN – abia peste câteva săptămâni vor fi gata toate analizele. Dar au descompus mostra de lichid seminal recoltată de pe coapsele băiatului. Compuşii sunt identici cu aceia din mostrele de salivă pe care le-am prelevat noi sâmbătă seară. Clientul tău l-a omorât pe Frank Peterson şi l-a sodomizat şi i-a sfârtecat carnea. Toate astea l-au excitat într-un hal fără de hal, că s-a slobozit pe cadavrul copilului.

Şi plecă, lăsând în urmă un Howie Gold încremenit şi mut. Ceea ce era foarte bine, deşi încă nu dispăruse contradicţia esenţială. ADN-ul nu minţea. Dar Ralph era convins că nici colegii lui Terry nu minţeau. Iar la declaraţiile lor se adăugau amprentele de pe carte şi reportajul făcut de Channel 81.

Ralph Anderson nu ştia ce să mai creadă şi îl scoteau din minţi aceste două adevăruri care se băteau cap în cap.

2

Până în anul 2015, tribunalul Districtului Flint se aflase chiar lângă penitenciarul local, ceea ce fusese o idee extrem de bună. Deţinuţii care trebuiau să se prezinte la citirea acuzaţiilor erau duşi dintr-un gorgan gotic din piatră în cel de alături, aidoma unor copilaşi prea mari, într-o excursie cu clasa (evident, cu excepţia faptului că respectivii copilaşi în excursie nu ar fi purtat cătuşe). Acum, lângă închisoare se afla Centrul Civic – construit doar pe jumătate –, iar deţinuţii erau transportaţi pe distanţă de şase străzi, până la noua clădire a tribunalului (o cutie de nouă etaje, pe care glumeţii o porecliseră Coteţul Găinilor).

În faţa penitenciarului, pregătite de drum, se aflau: două maşini de poliţie, cu girofarurile pornite, un microbuz albastru şi SUV-ul negru şi elegant al lui Howie. Pe trotuar, alături de maşina avocatului şi semănând cu un şofer de casă mare din cauza costumului negru şi a ochelarilor şi mai negri, aştepta Alec Pelley. Pe celălalt trotuar, reporterii, cameramanii şi câţiva gură-cască se îmbulzeau în spatele gardurilor de protecţie instalate de poliţie. Câteva persoane din grupul curioşilor puşi pe scandal veniseră înarmate cu pancarte. Pe una scria: MOARTE UCIGAŞULUI DE COPII. Alta era mai directă: SĂ ARZI ÎN IAD, MAITLAND. Marcy se oprise pe prima treaptă şi se uita înspăimântată la ele.

Gardienii îşi terminaseră misiunea. Şeriful Doolin şi procurorul-adjunct Gilstrap, cei care răspundeau de ritualul juridic al acestei dimineţi, îl escortară pe Terry până la maşina de poliţie din fruntea convoiului. Ralph şi Yune Sablo se îndreptară către cea din spate. Howie o luă de mână pe Marcy şi o conduse la Cadillacul lui.

— Nu ridica privirea! Arată-le doar creştetul capului.

— Pancartele alea… Howie, pancartele…

— Nu-ţi bate capul cu ele acum, mergi înainte!

Era foarte cald, aşa că geamurile microbuzului albastru erau deschise. Majoritatea deţinuţilor dinăuntru erau scandalagii de weekend, care urmau să răspundă în faţa unor acuzaţii minore. Acum îl observară pe Terry şi începură să-l huiduie, cu feţele lipite de plasa metalică.

— Alo, poponarule!

— Ţi-ai rupt scula?

— Injecţia te aşteaptă, Maitland!

— I-ai supt puţulica înainte să i-o muşti?

Alec vru să ocolească maşina lui Howie, ca să deschidă uşa din dreapta, dar avocatul clătină din cap şi-i făcu semn spre portiera din spate. Voia s-o ţină pe Marcy cât mai departe de gloata de vizavi. Cu toate că vacarmul era infernal, iar Marcy mergea cu capul în jos şi părul îi acoperea faţa, Howie tot reuşea să-i audă suspinele.

— *Doamna Maitland!*

Era un reporter cu voce de tunet din spatele gardului de protecţie.

— *Doamna Maitland*, *v-a zis ce are de gând să facă? Aţi încercat să-l împiedicaţi?*

— Nu ridica ochii, nu-i răspunde! zise Howie.

Şi-ar fi dorit să-i poată spune să nici nu audă.

— Totul e sub control. Urcă în maşină şi plecăm imediat.

În timp ce o ajuta să se aşeze pe banchetă, Alec îi murmură la ureche.

— Superb, nu crezi? Jumătate din poliţie e în concediu, iar şeriful cel viteaz e unul care nu poate să stăpânească nici măcar clienţii de la crâşma din colţ.

— Taci şi urcă-te la volan! îi spuse Howie. Eu o să stau în spate, cu Marcy.

Închiseră toate portierele, înăbuşind zbieretele mulţimii şi ale deţinuţilor din microbuz. Maşinile de poliţie şi microbuzul porniră încet, cu pas de alai funerar. Alec se luă după ele. Howie vedea cum reporterii fug după ei pe trotuar, uitând de căldura înfiorătoare, cu intenţia de a ajunge la Coteţul

Găinilor în acelaşi timp cu Terry. Probabil că toate carele de reportaj erau deja acolo, bară la bară, ca o turmă de mastodonţi scoşi la păscut.

— Îl urăşte toată lumea, spuse Marcy.

Se fardase foarte puţin la ochi – doar ca să-şi ascundă cearcănele negre. Numai că fardul se întinsese, făcând-o să semene cu un raton.

— Nu a făcut decât bine acestui oraş şi acum îl urăşte toată lumea.

— N-o să-l mai urască după ce juraţii vor refuza să-l pună sub acuzare, încercă Howie s-o liniştească. Ştiu că aşa vor face. Şi Alec e de aceeaşi părere.

— Eşti sigur?

— Sunt. Uite, Marcy, există cazuri în care trebuie să te zbaţi ca să găseşti măcar o singură dovadă greu de contestat. Pe când cazul ăsta e *făcut* doar din probe incontestabile. În niciun caz nu va fi acuzat.

— Nu la asta m-am referit. Eşti sigur că oamenii îşi vor schimba părerea?

— Normal că şi-o vor schimba!

Observă grimasa lui Alec în oglinda retrovizoare, dar viaţa îl învăţase că minciunile sunt necesare uneori, iar acum era unul dintre momentele acelea. Până când va fi găsit adevăratul ucigaş al lui Frank Peterson – dacă avea să fie găsit vreodată –, locuitorii din Flint City vor crede că Terry Maitland reuşise să păcălească sistemul şi scăpase nepedepsit pentru faptele sale. Şi se vor purta în consecinţă. Însă, deocamdată, tot ce putea face Howie era să se concentreze asupra audierii de astăzi.

3

Ralph se simţea binişor câtă vreme se ocupa de chestiuni prozaice, de fiecare zi – de pildă: ce avem la cină, un drum până la magazin cu Jeannie, un telefon de la Derek (deşi acestea erau mai rare acum, pentru că dorul de casă al puştiului se mai domolise). Însă atunci când se ocupa de Terry – cum trebuia s-o facă acum – căpăta un soi de superconştiinţă, de parcă mintea lui încerca să se convingă că totul era la fel ca întotdeauna: că „sus” înseamnă tot „sus”, „jos” înseamnă „jos” şi că picăturile mici de transpiraţie care i se strânseseră pe buza superioară erau doar un efect al zilei toride de vară şi al faptului că aparatul de aer condiţionat din maşină nu mergea bine. Înţelegea foarte bine că trebuie să te bucuri de fiecare zi, pentru că viaţa este mult prea scurtă. Însă ce-i prea mult strică. Iar când filtrul din mintea lui a dispărut, odată cu el a picat şi imaginea de ansamblu. Nu mai exista nicio pădure, ci doar copaci izolaţi. În cazurile cele mai rele, nu mai erau nici măcar copaci. Ci doar scoarţa lor.

Când micul lor convoi ajunse la tribunalul Districtului Flint, Ralph s-a strecurat în spatele maşinii şerifului, observându-i fiecare pată de soare de pe bara de protecţie – patru în total. Reporterii soseau şi ei în fugă, contopindu-se cu mulţimea de ziarişti deja prezenţi aici şi înghesuindu-se pe spaţiul verde de lângă treptele clădirii. Ralph observă pe tricourile reporterilor diferitele logouri ale posturilor de televiziune pe care le reprezentau şi petele negre de transpiraţie de la subraţ. Corespondenta blondă şi frumuşică de la Channel 7, cu sediul în Cap City, avea acum părul încâlcit şi dâre de transpiraţie în machiajul de dansatoare de cabaret.

Şi aici fuseseră instalate bariere, dar mişcările dezordonate ale mulţimii dărâmaseră deja câteva. Doisprezece poliţişti, jumătate de la secţia locală şi jumătate din subordinea şerifului, încercau din răsputeri să ţină lumea departe de trotuar şi treptele

tribunalului. În opinia lui Ralph, doisprezece erau prea puţini, însă efectivele erau întotdeauna mai mici pe perioada verii.

Reporterii se îmbrânceau ca să ajungă în primele rânduri de pe spaţiul verde, înghiontindu-i cu nesimţire pe ceilalţi spectatori. Folosindu-se de surâsul ei celebru pe plan local, blonda de la Channel 7 încerca să ajungă cât mai în faţă, însă o împiedica o pancartă confecţionată în pripă. Pe bucata de carton era un desen grosolan, care ar fi trebuit să reprezinte o seringă hipodermică, sub mesajul IA-ŢI DOCTORIA, MAITLAND. Cameramanul blondei îl îmbrânci cât colo pe tipul cu pancarta, reuşind totodată să doboare şi o cucoană mai în vârstă. O prinse altă femeie, care-l pocni zdravăn cu poşeta în cap pe cameramanul cu pricina. Poşetă care – observă Ralph (nu se putea abţine) – era din imitaţie de piele de aligator, şi roşie pe deasupra.

— Cum de au ajuns vulturii aşa de repede aici? se minună Sablo. Măi, omule, ăştia aleargă mai iute decât gândacii atunci când se aprinde lumina în bucătărie.

Ralph se mulţumi doar să clatine din cap, privind cu stupoare crescândă la gloata de reporteri, încercând să se uite la ei ca la un întreg, dar nereuşind să facă asta, tocmai din cauza stării lui de hipervigilenţă. Când şeriful Doolin coborî din maşină (trebuie menţionat aici că avea bluza cafenie băgată doar într-o parte în cureaua Sarah Browne şi i se vedea un colăcel de grăsime rozalie) şi deschise uşa din spate a microbuzului pentru Terry, cineva începu să zbiere:

— La moarte! La moarte!

Ceilalţi oameni preluară lozinca şi începură să scandeze la fel ca nişte suporteri la un meci de fotbal:

— MOARTE! MOARTE! MOARTE!

Terry se uită nedumerit la mulţimea din jur. Deasupra sprâncenei stângi îi atârna o şuviţă de păr. (Ralph era convins că ar putea să numere toate firele

din ea.) Pe chipul lui Terry se aşternuse o expresie de consternare îndurerată. *Îi cunoaşte pe oamenii ăştia,* îşi spuse Ralph. *Le-a fost profesor copiilor lor, le-a fost antrenor copiilor lor, i-a invitat la el acasă la grătarul tradiţional de la sfârşitul fiecărui sezon de baseball. Şi toţi îi doresc moartea.*

Un gard de protecţie se răsturnă în mijlocul străzii. Mulţimea năvăli pe trotuar. Câţiva erau reporteri cu microfoane şi carneţele, restul erau localnici, care păreau gata să-l spânzure pe Terry Maitland de cel mai apropiat felinar. Doi poliţişti se repeziră la ei şi îi împinseră – fără amabilitate – înapoi. Alt poliţist înlocui gardul, lăsând astfel un loc liber în altă parte prin care să treacă lumea dezlănţuită. Ralph văzu vreo douăzeci de telefoane care filmau şi făceau poze.

— Haide! îi spuse el lui Sablo. Să-l ducem naibii înăuntru, înainte să ajungă ăştia pe trepte.

Coborâră din maşină şi se grăbiră spre intrarea în tribunal. Din mers, Sablo le făcu semn lui Doolin şi Gilstrap să-i urmeze. Acum Ralph îl observă pe Bill Samuels în spatele uneia dintre uşi. Procurorul părea absolut stupefiat… dar de ce? Cum să nu se fi aşteptat la aşa ceva? Cum să nu se fi aşteptat şeriful Doolin la aşa ceva? Ce-i drept, nici el nu era scutit de vină – oare de ce nu insistase să-l ducă pe Terry prin spate, pe la intrarea personalului?

— *Daţi-vă înapoi, oameni buni!* strigă Ralph. *Aceasta este procedura, lăsaţi justiţia să-şi spună cuvântul!*

Ţinându-l fiecare de câte un braţ, Gilstrap şi Doolin porniră cu Terry către scară. Ralph remarcă (din nou) cât de hidos era sacoul ecosez al procurorului adjunct şi se întrebă dacă doamna Gilstrap i l-o fi ales. Dacă ea o făcuse, înseamnă că soţiorul îi era drag ca sarea în ochi. Acum, se alăturară vacarmului general şi vocile deţinuţilor din microbuz – oameni care vor fi obligaţi să aştepte în căldura toridă a zilei, fierbând la foc mic în propria lor sudoare până când se încheia audierea deţinutului-vedetă. Unii zbierau şi ei *Moarte,*

Moarte; alţii doar scheunau ca nişte câini sau urlau ca nişte coioţi, lovind cu pumnii în plasa metalică din geamurile deschise.

Ralph se întoarse spre Cadillacul lui Howie şi ridică mâna cu palma deschisă, cerându-le avocatului şi lui Alec Peeley să o ţină pe Marcy înăuntru până când Terry va ajunge în tribunal, iar mulţimea se va calma. Zadarnic. Portiera dinspre stradă se deschise şi Marcy ieşi repede, ferindu-şi umărul de mâna lui Howie Gold, exact cum făcuse atunci când a scăpat de Betsy Riggins în holul penitenciarului. O luă la fugă după soţul ei şi Ralph observă că purta pantofi fără toc şi că avea o tăietură de lamă pe o gambă. *Probabil că i-a tremurat mâna când s-a ras pe picioare,* îşi spuse el. Marcy strigă numele lui Terry şi toate camerele de filmat se întoarseră imediat spre ea. Cinci camere în total, cu obiective ca nişte ochi lacomi şi sticloşi. Cineva aruncă în Marcy cu o carte. Ralph nu-i văzu titlul, dar cunoştea coperta verde. Era *Go Set a Watchman*, de Harper Lee. O citise soţia lui pentru clubul de lectură. Supracoperta se desprinse şi fâlfâi anemic, aidoma unei aripi de pasăre rănită. Cartea o izbi în umăr pe Marcy, care nici nu tresări.

— Marcy! strigă Ralph, plecând de la locul lui de lângă scară. Aici, Marcy, vino aici!

Femeia se uită în jur, poate căutându-l din privire, poate nu. Parcă era somnambulă. Auzind numele soţiei sale, Terry se opri, se întoarse şi opuse rezistenţă când şeriful Doolin vru să-l tragă spre treptele tribunalului.

Howie ajunse lângă Marcy înaintea lui Ralph. Abia ce o luase de braţ, când o matahală de om, în salopetă de mecanic, răsturnă una dintre bariere şi se năpusti la ea.

— Ai minţit ca să-l aperi, lepădătură ce eşti? Ai minţit pentru el?

O fi avut Howie şaizeci de ani, dar încă era în formă. Şi nici sperios nu era. Ralph privi înmărmurit cum avocatul îşi îndoi genunchii şi izbi cu umărul în burta zdrahonului, dându-l de-a rostogolul.

— Să te ajut, se oferi Ralph.

— Mă ocup eu de ea, spuse Howie.

Se făcuse tot roşu la faţă, până la rădăcinile puţinelor fire de păr pe care le mai avea. O apucase de talie pe Marcy şi o ţinea aproape de el.

— Nu avem nevoie de ajutorul tău. Faceţi bine şi băgaţi-l înăuntru. Acum! Doamne, Dumnezeule, ce-a fost în capul tău, omule? Ăsta-i un adevărat circ!

Ralph vru să-i răspundă: *E circul şerifului, nu al meu,* numai că *era,* cel puţin parţial, şi al lui. Şi Samuels? Oare nu anticipase tot scandalul ăsta? Poate şi sperase că aşa se va întâmpla, pentru vâlva pe care o va face subiectul în toată presa?

Se întoarse la timp ca să vadă cum un bărbat în cămaşă de cowboy reuşi să-l ocolească pe unul dintre poliţiştii care încercau să ţină în frâu mulţimea, apoi traversă trotuarul în goana mare şi scuipă ditamai flegma în faţa lui Terry. Înainte ca tipul s-o poată şterge de acolo, Ralph întinse piciorul, îi puse piedică şi se simţi extrem de satisfăcut când îl văzu prăvălindu-se pe burtă. Acum i se vedea eticheta de la blugi: LEVI'S BOOT CUT. Şi urma decolorată a cutiei cu tutun de mestecat din buzunarul drept de la spate. Făcu semn unuia dintre poliţişti:

— Pune-i cătuşele şi bagă-l în maşina voastră.

— M-maşinile noastre îs în spa-spate, zise poliţistul.

Era un băiat de la ţară, care nu părea cu mult mai mare decât fiul lui Ralph.

— Atunci, bagă-l în microbuz!

— Şi să las oamenii ăştia să…

Ralph nu mai auzi restul, pentru că în faţa lui se desfăşura o scenă incredibilă. În vreme ce Doolin şi Gilstrap căscau gura la oamenii din jur, Terry îl ajuta să se ridice pe bărbatul în cămaşă de cowboy. Apoi îi zise ceva individului (Ralph nu auzi ce anume, cu toate că auzul lui părea acum conectat la toate foşnetele universului). Cămaşă-de-Cowboy dădu din cap şi se îndepărtă, ridicând dintr-un umăr ca să-şi şteargă sângele de pe obrazul zgâriat. Mai târziu,

Ralph îşi va aminti acest episod cu încetinitorul. Se va gândi la el, îl va întoarce pe toate părţile, în nopţile lungi, când somnul îl va ocoli: Terry, cu mâinile în cătuşe şi cu scuipatul încă pe obraz, ajutându-l pe tip să se ridice. Ca într-o scenă din Biblie, zău aşa.

Tot mai mulţi oameni se buluceau lângă ei. Deşi poliţiştii se străduiau să-i oprească, unii reuşiseră chiar să se urce pe cele douăzeci de trepte din granit de la intrarea în tribunal. Doi aprozi – un bărbat corpolent şi o femeie scheletică – ieşiră din clădire şi încercară să dea o mână de ajutor la îndepărtarea curioşilor. Însă prea puţini oameni plecară de acolo. Restul rămaseră să se înghesuie în continuare.

Şi uite – mare ţi-e grădina, Doamne! –, acum Gilstrap şi Doolin se certau. Gilstrap voia să-l bage pe Terry înapoi în maşină, până la restabilirea ordinii. Doolin voia să-l ducă imediat în clădirea tribunalului. Ralph era de acord cu şeriful.

— Hai! le zise el. Yune şi cu mine ne vom ocupa de asta.

— Scoateţi-vă armele! gâfâi speriat Gilstrap. Când o să le vadă, o să se dea la o parte din drum.

Evident că era o idee nebunească, nu doar una care încălca regulamentul. O ştia şi Doolin, o ştia şi Ralph. Şeriful şi procurorul-adjunct îl apucară iarăşi de braţe pe Terry şi porniră spre clădire. Bine măcar că nu era nimeni pe trotuar, la baza scării. În ciment luceau fărâme de mică. *Imaginea lor o să-mi rămână pe retină şi după ce vom intra,* îşi spuse Ralph. *Şi o să-mi danseze în faţa ochilor ca o constelaţie micuţă.*

Microbuzul albastru începu să se legene pe arcuri când deţinuţii cei zglobii se apucară să se arunce dintr-o parte în cealaltă, continuând să scandeze în cor cu mulţimea de afară: *Moarte! Moarte!* Se porni să sughiţe şi alarma unui Camaro, imaculat până în urmă cu câteva clipe, pe care ţopăiau acum doi tineri – unul pe capotă, altul pe acoperiş. Toate camerele de filmat erau aţintite la gloata aceasta nebună şi Ralph îşi dădu seama că, atunci când vor fi difuzate

imaginile la ştirile de la ora şase, tot restul statului va fi de părere că locuitorii de aici sunt nişte hiene turbate. Se distingea clar fiecare individ şi fiecare individ era grotesc. Văzu cum pancarta cu seringa hipodermică o dărâmă din nou pe corespondenta de la Channel 7, văzu cum blonda se ridică greoi în picioare, văzu grimasa de neîncredere care-i strâmbă chipul atunci când îşi atinse tâmpla şi observă stropi de sânge pe degete. Mai văzu un bărbat cu tatuaje pe mâini, o bandană galbenă pe cap şi trăsături neclare, pentru că păreau acoperite de ceva ce semăna cu nişte urme vechi de arsuri, pe care chirurgia estetică probabil că nu fusese în stare să le corecteze. *Probabil şi-a pârlit faţa, odată când era beat şi a vrut să-şi prăjească nişte carne,* îşi spuse Ralph. Văzu un alt bărbat, care-şi flutura pălăria de cowboy de parcă ar fi fost zi de *rodeeo* în Cap City. Îl văzu pe Howie conducând-o pe Marcy spre scară, amândoi cu capetele plecate, de parcă ar fi avut de înfruntat un vânt năprasnic. Şi mai văzu o femeie care îi făcea semne obscene lui Marcy. Văzu un bărbat purtând pe umăr o tolbă din pânză, plină cu ziare, şi un fes îndesat pe cap, în ciuda vremii extrem de calde. Îl văzu pe aprodul cel corpolent împins zdravăn din spate şi salvat de la o căzătură nasoală de o cucoană de culoare, foarte robustă, care reuşi să-l apuce de centură. Văzu un adolescent ţinându-şi prietena pe umeri. Fata râdea în hohote şi îşi agita pumnii deasupra capului. O bretea de la sutien îi alunecase până aproape de cot. Breteaua aia era galbenă. Văzu un băiat cu buză de iepure, îmbrăcat într-un tricou pe care era poza lui Frank Peterson. Frank Peterson zâmbea în poza aia, sub care erau întipărite cuvintele: NU MĂ UITAŢI. Văzu multe pancarte. Văzu şi mai multe guri deschise, guri care zbierau, guri cu dinţi albi şi limbi roşii. Auzi un claxon de bicicletă: *clinga-clinga-clang.* Se uită la Sablo, care acum stătea cu braţele întinse în lateral, ca să oprească năvala mulţimii, şi desluşi fără probleme expresia de pe chipul detectivului din poliţia statală: *Am pus-o.*

Doolin şi Gilstrap reuşiră să ajungă la baza scării, cu Terry cu tot. Li se alăturară Howie şi Marcy. Howie îi strigă ceva procurorului-adjunct şi altceva şerifului. Din cauza scandărilor din jur, Ralph nu înţelese ce anume dorea avocatul. Oricum, indiferent ce le-ar fi spus, bine că i-a făcut să o ia din loc. Marcy vru să se apropie de soţul ei. Doolin o împinse înapoi. Cineva începu să ţipe: „Mori, Maitland, mori!", iar mulţimea preluă şi această lozincă, în timp ce Terry şi însoţitorii lui începură să urce treptele.

Privirea lui Ralph reveni la tipul cu tolba cu ziare. Pe o latură a acesteia scria CITIŢI *APELUL* DIN FLINT CITY. Literele fuseseră roşii pe vremuri – acum erau decolorate, de parcă tolba fusese uitată zile întregi afară, în ploaie. Vânzătorul de ziare nu renunţase la fesul tricotat, cu toate că temperatura dimineţii se apropia de treizeci de grade. Vânzătorul de ziare băga acum mâna în tolba de pe umăr. Ralph îşi aduse brusc aminte de declaraţia doamnei Stanhope, bătrâna care îl văzuse pe Frank Peterson urcându-se în dubiţa albă împreună cu Terry. *Sunteţi sigură că băiatul pe care l-aţi văzut era Frank Peterson?* o întrebase el. *O, da,* răspunsese doamna. *Frank era. Ştiţi că sunt doi fraţi Peterson, amândoi roşcovani.* Oare nu se vedeau acum câteva şuviţe de păr roşu ieşind de sub fesul ăla?

Ollie îmi aducea ziarul pe vremuri, declarase doamna Stanhope.

Fes-Tricotat scoase mâna din taşcă. Surpriză! Nu avea în ea niciun ziar.

Ralph inspiră adânc şi trase Glock-ul afară din toc.

— Armă! ARMĂ!

Oamenii din jurul lui Ollie începură să urle şi să fugă la fel ca nişte găini în furtună. La vederea Colt-ului cu ţeavă lungă, procurorul-adjunct Gilstrap îi dădu drumul lui Terry, se lăsă iute pe vine şi începu să se târască înapoi. Şi şeriful luă mâna de pe Terry, dar cu scopul de a-şi scoate propria-i armă… sau de

a încerca s-o facă. Clapeta de siguranţă a tocului era prea bine prinsă şi pistolul rămase la locul lui.

Din locul unde se afla, Ralph nu avea ţintă prea bună. Încă ameţită în urma loviturii de la cap, blonda postului Channel 7 stătea în faţa lui Ollie Peterson, acoperindu-l aproape cu totul. Pe obrazul stâng al blondei şiroia sângele.

— *Jos, doamnă, lasă-te jos!* strigă Sablo.

Locotenentul se pusese într-un genunchi şi îşi sprijinea cu stânga mâna dreaptă în care ţinea Glock-ul.

Terry îşi apucă soţia de braţe – lungimea lanţului de la cătuşe îi permitea s-o facă – şi o împinse de lângă el chiar atunci când Ollie trase peste umărul blondei. Aceasta scoase un ţipăt ascuţit şi duse mâna la urechea cu timpanul evident afectat. Glonţul atinse tâmpla lui Terry, răsfirându-i părul. Un şuvoi de sânge se revărsă pe umărul costumului pe care Marcy îşi dăduse atât de multă osteneală ca să-l cureţe şi să-l calce.

— *Nu te-ai mulţumit cu fratele meu, a trebuit s-o omori şi pe mama!* strigă Ollie şi trase din nou.

Acum atinse Camaro-ul de vizavi. Tinerii care dansau pe el săriră jos, urlând înspăimântaţi.

Sablo urcă treptele în goană, o înşfăcă pe blonda de la Channel 7, o trânti la pământ şi se aruncă peste ea.

— *Trage, Ralph, trage!* strigă el.

Acum Ralph îşi vedea foarte bine ţinta, dar, chiar în momentul în care apăsa pe trăgaci, unul dintre oamenii care fugeau speriaţi se lovi de el. Prin urmare, în loc să-l nimerească pe Ollie, glonţul intră într-o cameră de filmat. Camera se făcu bucăţi. Cameramanul o scăpă din mână şi se împletici câţiva paşi în spate, acoperindu-şi faţa cu palmele. Printre degetele lui chircite de durere ţâşnea sânge.

— *Nenorocitule!* zbieră Ollie. *Criminalule!*

Trase încă o dată. A treia oară. Terry gemu şi făcu un pas înapoi, pe trotuar. Îşi dusese mâinile încătuşate la bărbie, de parcă îi venise o idee pe care trebuia să o analizeze cu toată seriozitatea. Marcy se

târî în patru labe până la el şi îl cuprinse de mijloc cu braţele. Doolin încă trăgea de clapeta tocului în care avea arma automată de serviciu. Gilstrap fugea mâncând pământul. Poalele hidoşeniei ecosez îi fluturau în spate. Ralph ţinti mai bine şi trase din nou. De data aceasta nu-l mai îmbrânci nimeni, iar fruntea băiatului se surpă spre interior, ca lovită cu ciocanul. Când glonţul de 9 mm îi explodă în creier, i se bulbucară ochii rău de tot, dându-i expresia de uluire pe care o vezi doar la personajele de desene animate. I se înmuiară genunchii. Se prăbuşi peste taşca cu ziare. Revolverul îi alunecă din mână şi se rostogoli cu zgomot vreo două, trei trepte. După care se opri.

Acum putem să urcăm scara până la intrarea în tribunal, îşi zise Ralph, rămas încă în poziţie de tragere. *Nu mai e niciun pericol.*

Însă urletele lui Marcy – *Ajutaţi-l! Vă implor, ajutaţi-l pe soţul meu!* – îl anunţară că nu mai aveau niciun motiv să urce treptele alea. În niciun caz astăzi. Poate niciodată.

4

Primul glonţ tras de Ollie Peterson doar i-a zgâriat tâmpla lui Terry Maitland, făcându-i o rană superficială, care l-ar fi lăsat cu o cicatrice vizibilă şi cu o poveste pe care s-o spună nepoţilor. Însă al treilea glonţ i-a intrat prin sacou în partea stângă a pieptului şi acum cămaşa de dedesubt se făcea tot mai roşie de la sângele din rană.

Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi refuzat să poarte vesta, îşi spuse Ralph.

Terry zăcea pe trotuar. Avea ochii deschişi. Mişca buzele. Howie vru să se ghemuiască lângă el. Ralph întinse mâna şi îl împinse de acolo. Avocatul căzu pe spate. Marcy se ţinea strâns de soţul ei, bolborosind: „E în regulă, Terry, rămâi aici cu noi". Ralph îşi lipi podul palmei de pieptul ei elastic şi o împinse şi pe ea la o parte. Terry Maitland era conştient încă, dar nu-i mai rămăsese mult timp.

Simţi o umbră deasupra lor: unul dintre blestemaţii ăia de cameramani de la unul dintre blestematele alea de posturi TV. Yune Sablo îl înşfăcă de mijloc şi-l îmbrânci cu toată forţa. Picioarele cameramanului se bălăbăniră, apoi se încrucişară şi individul căzu – *buf* – dar fără să scape din mână camera de filmat.

Ralph se aplecă peste Terry. Transpiraţia de pe frunte îi picura pe chipul fostului antrenor al fiului său, amestecându-se acolo cu sângele din rana de la cap.

— Terry, spuse el. Ai să mori, Terry. Înţelegi ce-ţi zic? Te-a nimerit. Te-a nimerit rău de tot. *Ai să mori.*

— *Nu!* zbieră Marcy. *Nu, nu, nu! Nu poate să moară! Fetiţele au nevoie de tată! Nu poate să moară!*

Încerca să ajungă din nou lângă soţul ei şi acum Alec Pelley – palid şi încruntat – a fost cel care a oprit-o. Howie se ridicase în genunchi, dar nu mai încercă să intervină.

— Unde… m-a nimerit?

— În piept, Terry. În inimă sau puţin deasupra ei. Şi, pentru că ai să mori, trebuie să mărturiseşti, da? Trebuie să-mi spui că tu l-ai ucis pe Frank Peterson. Ai acum şansa să-ţi cureţi conştiinţa.

Terry zâmbi şi câte un firicel de sânge i se scurse din ambele colţuri ale gurii.

— Numai că nu l-am ucis eu, spuse el.

Abia dacă mai putea să şoptească. Şi, totuşi, cuvintele lui se înţelegeau perfect.

— Nu eu l-am ucis, aşa că, spune-mi, Ralph… tu cum ai de gând să-ţi cureţi conştiinţa?

Ochii i se închiseră şi el se forţă să şi-i deschidă din nou. O clipă sau două, în ei parcă se putea citi ceva. Apoi nimic. Ralph îşi apropie degetele de gura lui Terry. Tot nimic.

Se întoarse spre Marcy Maitland. Şi avu nevoie de un mare efort pentru asta, deoarece dintr-odată capul parcă îi cântărea cinci sute de kilograme.

— Îmi pare rău, murmură el. Soţul tău a murit.

Şeriful Doolin se gândi să adauge – evident, pe un ton de mare tristeţe:

— Dacă ar fi vrut să poarte vesta…

Şi clătină dezaprobator din cap.

Proaspăta văduvă îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Doolin, dar imediat se năpusti asupra lui Ralph Anderson, lăsându-şi o bucată de bluză în mâna stângă a lui Alec Pelley.

— *Tu eşti de vină! Dacă nu l-ai fi arestat în văzul lumii, oamenii ăştia nu ar fi venit aici! La fel de bine puteai să-l împuşti cu mâna ta!*

Ralph o lăsă să-l zgârie pe obrazul stâng şi abia apoi îi imobiliză ambele mâini. A lăsat-o să-l rănească pentru că poate îşi merita pedeapsa… şi pentru că poate nu era nicio îndoială în această privinţă.

— Marcy, spuse el. L-a împuşcat fratele lui Frank Peterson, iar *el* ar fi fost aici indiferent unde l-am fi arestat noi pe Terry.

Cu foarte mare grijă, pentru ca nu cumva să calce pe trupul soţului ei, Alec Pelley şi Howie Gold o ajutară pe Marcy să se ridice în picioare.

— Poate că ai dreptate, domnule detectiv Anderson, zise Howie, dar oricum n-ar fi fost mulţimea asta de lume nebună aici. Şi atunci fratele lui Peterson ar fi atras toate privirile.

Alec îl măsură pe Ralph cu un soi de dispreţ înmărmurit. Atunci Ralph se întoarse către Yune, dar Yune îşi feri privirea, preferând să se aplece ca s-o ridice în picioare pe blonda miorlăită de la Channel 7.

— Bine că ţi-ai obţinut mărturisirea, spuse Marcy, ridicându-şi palmele pline de sângele soţului său. Nu asta voiai?

Ralph nu răspunse şi atunci ea întoarse capul. Doar ca să dea cu ochii de Bill Samuels, care binevoise în sfârşit să iasă din tribunal şi acum stătea în capul treptelor, între cei doi aprozi.

— *A spus că nu el l-a omorât pe copilul ăla!* urlă Marcy. *A spus că e nevinovat! L-am auzit toţi, nenorocitule! În pragul morţii, SOŢUL MEU A SPUS CĂ E NEVINOVAT!*

Samuels nu-i răspunse. Ci doar făcu stânga-mprejur şi intră înapoi în clădirea tribunalului.

Sirene. Alarma de la Camaro. Freamătul oamenilor surescitaţi, care se întorceau la locurile lor, deoarece se terminase cu împuşcăturile. Nerăbdători să vadă cadavrul. Nerăbdători să-l pozeze şi să-l posteze pe paginile personale de Facebook. În mijlocul străzii, pătat de sânge şi plin de praf, zăcea sacoul lui Howie, cu care acesta acoperise mâinile încătuşate ale lui Terry, ca să i le ferească de camerele de filmat. Ralph îl ridică şi acoperi cu el chipul mortului, smulgându-i soţiei acestuia un urlet cumplit de durere. Apoi se aşeză pe treptele tribunalului şi îşi puse capul între genunchi.

NIŞTE URME DE PAŞI ŞI UN PEPENE GALBEN
— 18-20 IULIE —

1

Pentru că Ralph nu-i mărturisise suspiciunile sale în legătură cu procurorul din Districtul Flint – şi anume că acesta şi-ar fi dorit prezenţa unui număr cât mai mare de cetăţeni revoltaţi în faţa tribunalului Jeannie i-a dat drumul în casă lui Bill Samuels, atunci când s-a pomenit cu el în prag, miercuri seara. Însă a avut grijă să-l avertizeze că nu avea deloc o părere prea bună despre el.

— E în spate, zise ea, întorcându-se şi pornind spre living, unde Alex Trebek îi punea la încercare pe concurenţii ediţiei din această seară a emisiunii-concurs *Rişti şi câştigi.* Cunoşti drumul.

Samuels – în jeanşi, tenişi şi un tricou simplu, gri – rămase câteva clipe în holul de la intrare, gândindu-se ce să facă în continuare. Se hotărî şi merse după Jeannie. În faţa televizorului erau două fotolii. Cel mai mare şi mai uzat era gol. Procurorul luă telecomanda de pe măsuţă şi micşoră volumul. Jeannie nu-şi luă privirea de la concurenţii care făceau paradă de cunoştinţele lor la categoria „Ticăloşi din literatură". Răspunsul de pe ecran era *A poruncit să i se taie capul lui Alice.*

— Asta-i uşor, zise Samuels. Regina Roşie. Spune-mi, Jeannie, cum se simte?

— Tu cum crezi că se simte?

— Îmi pare rău că a ieşit aşa.

— Fiul nostru a aflat că taică-su a fost suspendat, zise ea, tot privind ţintă la ecranul televizorului. De pe Internet a aflat. Şi s-a supărat, normal că s-a supărat. Dar şi mai tare s-a supărat din cauză că antrenorul lui preferat a fost împuşcat chiar în faţa tribunalului. Vrea să vină acasă. Eu i-am zis să aibă răbdare câteva zile, poate se răzgândeşte. N-am vrut să-i spun adevărul. N-am vrut să-i spun că tatăl lui încă nu e pregătit să dea ochii cu el.

— N-a fost suspendat. I s-a cerut doar să-şi ia concediu. Plătit. Asta-i regula după un incident cu focuri de armă.

— Tot aia.

Acum răspunsul de pe ecran era *Această asistentă-şefă era o dictatoare*[126].

— Zice că s-ar putea să rămână acasă chiar şase luni, asta dacă acceptă să i se facă evaluarea psihologică obligatorie.

— De ce n-ar accepta?

— Se gândeşte să-şi dea demisia.

Samuels ridică mâna spre creştetul capului, însă vârtejul era cuminte în seara asta – cel puţin până acum. Aşa că o lăsă jos.

— În cazul ăsta, poate ne facem o firmă împreună. Oraşul ăsta are mare nevoie de o spălătorie auto.

Abia acum se uită Jeannie la el.

— Ce vrei să spui?

— M-am hotărât să nu mai candidez.

Ea binevoi să-i arunce un zâmbet tăios ca un stilet, pe care nici măcar propria ei mamă nu l-ar fi recunoscut.

— Adică te retragi înainte ca societatea să apuce să te concedieze?

— Se poate spune şi aşa, murmură procurorul.

— Uite că eu aşa spun, zise Jeannie. Du-te în curtea din spate, domnule Încă-Procuror şi, din partea mea, n-ai decât să-i propui un asemenea parteneriat de afaceri. Însă fii pregătit să te fereşti de orice obiect zburător.

2

Ralph stătea pe şezlong, cu o bere în mână şi cu o cutie frigorifică din polistiren alături. Auzi uşa de la bucătărie trântindu-se, întoarse capul, îl văzu pe Samuels, după care îşi reîndreptă atenţia asupra unui copac de dincolo de gard.

— Uite colo un ţiclete! spuse el, arătând spre copac. N-am mai văzut unul de un car de ani.

Nu mai exista un alt şezlong acolo, aşa că Samuels se aşeză pe băncuţa de lângă masa de picnic. Mai şezuse acolo de câteva ori, însă în împrejurări mult mai fericite. Privi şi el către copac.

— Eu nu-l văd.

— Uite-l acum! spuse Ralph, când o pasăre micuţă îşi luă zborul.

— Mie mi se pare că-i o vrabie.

— Iar mie mi se pare că ar cam trebui să te duci la oftalmolog, replică Ralph, scoţând o cutie cu bere Shiner din cutia frigorifică şi întinzându-i-o lui Samuels.

— Jeannie zice că te gândeşti să-ţi dai demisia.

Ralph ridică din umeri.

— N-ai de ce să-ţi faci probleme din cauza evaluării psihologice. O s-o treci cu brio. Ai procedat exact aşa cum trebuia.

— Nu-i asta. Nici măcar despre cameramanul ăla nu-i vorba. Ştii ce-a păţit, nu? Când glonţul meu i-a lovit aparatul – primul glonţ pe care l-am tras –, aparatul s-a spart şi bucăţile au zburat în toate direcţiile. Una i-a intrat în ochi.

Samuels ştia, dar nu spuse nimic şi sorbi din bere, deşi nu putea să sufere marca Shiner.

— Probabil că o să şi-l piardă, continuă Ralph. Medicii de la Dean McGee, spitalul ăla de ochi din Okie City[27], încearcă să i-l salveze, dar se pare că o să rămână fără el. Tu crezi că un cameraman cu un singur ochi o să-şi mai găsească vreodată de lucru în branşă? Îţi dau nişte variante de răspuns: probabil, poate, nici vorbă.

— Ralph, te-a îmbrâncit cineva atunci când ai tras. Ascultă-mă, dacă tipul ăla nu şi-ar fi ţinut camera în dreptul ochilor, probabil că era mort acum. De ce nu vrei să vezi şi latura pozitivă?

— Mda, eu fac ceva pe laturile astea pozitive. Am sunat-o pe nevastă-sa ca să-mi cer scuze. Ştii ce mi-a zis? „O să dăm în judecată secţia de poliţie din Flint City şi o să cerem daune de zece milioane de dolari. După ce câştigăm procesul ăsta o să te dăm şi pe tine în judecată.” Şi mi-a închis.

— N-are nicio şansă. Peterson era înarmat, iar tu erai în timpul serviciului.

— În timpul serviciului era şi cameramanul.

— Nu-i acelaşi lucru. El avea de ales.

— Ba nu, Bill, îl contrazise Ralph, întorcându-se cu faţa la el. El avea o *slujbă.* Iar ăla era un ţiclete, fir-ar să fie el de ţiclete!

— Ascultă-mă, Ralph. Maitland l-a omorât pe Frank Peterson. Fratele lui Frank Peterson l-a omorât pe Maitland. Cei mai mulţi oameni ar spune că aşa se făcea dreptate în Vestul Sălbatic. Dinte pentru dinte. Şi de ce să nu fie aşa? Nu prea demult, statul nostru era în Vestul Sălbatic.

— Terry a spus că e nevinovat. Astea au fost ultimele lui cuvinte.

Samuels se ridică de pe băncuţă şi începu să se plimbe agitat prin curte.

— Păi, ce să fi spus când nevastă-sa era în genunchi lângă el şi îl bocea? Să fi spus: „Da, fie, eu l-am futut în cur pe băiatul ăla, eu l-am muşcat – nu neapărat în ordinea asta – şi după aia tot eu m-am slobozit pe el, ca să fie tacâmul complet”?

— Există o mulţime de probe care-i susţin această ultimă declaraţie.

Samuels se apropie de Ralph şi se uită de sus la el.

— A fost ADN-ul lui în mostra de spermă şi ADN-ul *bate orice altă probă.* Terry l-a omorât pe băiat. Nu ştiu cum a pus la cale tot restul, dar el l-a omorât.

— Ai venit aici ca să mă convingi pe mine sau pe tine însuţi?

— N-am nevoie să mă conving. Am venit ca să-ţi spun că am aflat care este primul hoţ al dubei Econoline.

— Mai contează acum? întrebă Ralph.

Însă lui Samuels i se păru că vede un licăr de curiozitate în ochii detectivului.

— În caz că vrei să ştii dacă poate explica cumva toată nebunia asta, atunci răspunsul meu este nu. Totuşi, povestea este de-a dreptul fascinantă. Vrei s-o auzi sau nu?

— Spune.

— Dubiţa albă a fost furată de un băiat de doişpe ani.

— *Doişpe?* Faci mişto de mine?

— Nici gând. Şi băiatul ăsta a bătut drumurile singur-singurel câteva luni bune. L-a prins un poliţist în parcarea unui Walmart din El Paso, unde dormea într-un Buick furat. A furat patru maşini, dar duba aia a fost prima. A mers cu ea până în Ohio şi abia acolo a abandonat-o şi şi-a furat alt mijloc de transport. A lăsat cheia în contact, fix cum ne-am gândit noi.

Era ceva mândrie în tonul lui şi Ralph îi dădea dreptate în privinţa asta; bine măcar că una dintre teoriile lor se dovedise a fi corectă.

— Dar nu ştim cum de a ajuns până aici, nu? întrebă Ralph.

Parcă ceva tot nu-i dădea pace.

— Nu, răspunse Samuels. E doar o problemă căreia am reuşit să-i dăm de capăt. Mi-am zis că vrei să ştii.

— Acum ştiu.

Samuels luă încă o duşcă de bere şi puse cutia pe masa de picnic.

— Nu mai candidez.

— Nu?

— Nu. Să-mi ia postul putoarea aia de Richmond şi să vedem ce-o să mai zică lumea atunci când o să refuze să ducă la tribunal optzeci la sută dintre cazurile care o să îi ajungă pe birou. I-am mărturisit

intenţiile mele şi soţiei tale, care n-a fost deloc impresionată.

— Te înşeli amarnic, Bill, dacă-ţi imaginezi că i-aş fi spus că tu eşti de vină pentru tot ce s-a întâmplat. Nu te-am acuzat de nimic. De ce s-o fi făcut? Că doar eu am avut ideea să-l arestăm la blestematul ăla de meci şi vineri am de gând să i-o spun în faţă şi parazitului ăluia de la Interne.

— Nici nu mă aştept la altceva.

— Însă, aşa cum cred că am mai spus-o, nici tu n-ai încercat să mă faci să mă răzgândesc.

— Amândoi am fost convinşi că e vinovat. Eu *încă* sunt, indiferent ce-a zis sau n-a zis înainte să moară. Nu i-am verificat alibiul pentru că îi cunoştea pe toţi oamenii din afurisitul ăsta de oraş şi ne-am temut că o să-l speriem şi o să-l punem pe fugă…

— Plus că nu vedeam rostul. Măi, frate, cât de tare ne-am înşelat!

— Da, bine, gata, am înţeles ce vrei să spui. Am mai crezut şi că reprezenta un pericol extrem de mare mai ales pentru băieţii mai mici, iar în sâmbăta aia se afla în mijlocul lor.

— Trebuia să-l băgăm în tribunal pe uşa din spate, spuse Ralph. Trebuia să insist.

Samuels clătină cu atâta vehemenţă din cap, încât vârtejul din creştet i se trezi şi luă repede poziţia de drepţi.

— Nu era răspunderea ta. Transferul de la penitenciar la tribunal este de competenţa şerifului. *Nu* a secţiei locale de poliţie.

— Doolin m-ar fi ascultat, spuse Ralph, aruncând cutia goală de bere şi privindu-l în ochi pe Samuels. Şi te-ar fi ascultat şi pe tine. Cred că realizezi asta.

— Ce-a fost a fost. Gata! S-a terminat. S-a dus pe gârlă la vale. Probabil cazul nu se va închide chiar acum…

— Termenul tehnic este CDI – caz deschis, dar inactiv. Va rămâne aşa chiar dacă Marcy Maitland va da în judecată secţia, susţinând că soţul ei a murit din cauza neglijenţei noastre. Şi să ştii că ar avea toate şansele să câştige procesul.

— A pomenit ceva în sensul ăsta?

— Nu ştiu. Deocamdată n-am curaj să vorbesc cu ea. Howie ţi-ar putea sugera ce intenţii are.

— Poate o să stau de vorbă cu el. Să-i alin cumva necazurile, să liniştesc apele cu un pic de ulei pe rană, cum se zice.

— Eşti o sursă nesecată de înţelepciune populară în seara asta, domnule procuror.

Samuels luă cutia cu bere, o privi lung, apoi o puse înapoi pe masă. O observă pe Jeannie Anderson uitându-se la ei pe geamul de la bucătărie. Nu i se citea absolut nimic pe chip.

— Mama credea în *Soartă*[28].

— Şi eu cred, zise indispus Ralph, dar, după ce s-a întâmplat cu Terry, parcă nu mai ştiu ce să cred. Fratele lui Frank Peterson a apărut de nicăieri. *De nicăieri.*

Samuels zâmbi uşor.

— Nu vorbesc despre predestinare, ci despre revista aia cu poveşti despre stafii şi cercuri mari în lanurile de grâne şi despre OZN-uri şi Dumnezeu ştie despre ce altceva. Mama mi le citea când eram mic. Ţin minte una care m-a fascinat în mod deosebit. Se chema „Urme de paşi pe nisip”. Era despre un cuplu de tineri, proaspăt căsătoriţi, care s-au dus să-şi petreacă luna de miere în Deşertul Mojave. Cu cortul, da? Ei bine, într-o seară şi-au instalat tabăra într-un crâng de plopi şi, a doua zi de dimineaţă, tânăra s-a trezit şi nu şi-a mai găsit soţul lângă ea. A plecat din crângul ăla şi s-a dus spre zona unde începea nisipul şi acolo i-a văzut urmele paşilor. L-a strigat, dar nu a primit niciun răspuns.

Ralph scoase câteva sunete ca din filmele de groază:

— *Oohooo-oohooohoooo!*

— A mers după urmele alea până a ajuns la prima dună, a trecut peste ea, a trecut şi peste a doua. Urmele păreau tot mai noi. A trecut şi de a treia dună…

— Şi de a patra, şi de a cincea! îl ironiză Ralph, pe un ton înspăimântat. *Şi îşi caută soţul chiar şi în*

zilele noastre! Uite ce e, Bill, scuză-mă că trebuie să te rog să-ţi scurtezi povestea, dar aş cam vrea să mănânc o bucată de plăcintă, să fac un duş şi să mă culc.

— Nu. Ascultă-mă. Nu a mai ajuns decât până la a treia dună. Urmele se opreau la jumătatea pantei descendente. Se opreau pur şi simplu, în mijlocul întinderii de nisip. Nu şi-a mai văzut niciodată soţul.

— Şi tu crezi povestea asta?

— Nu! Sunt convins că-i o aiureală. Dar nu-i vorba dacă o cred sau nu. Este o metaforă.

Samuels încercă să-şi domolească vârtejul. Vârtejul refuză să se lase domolit.

— Am mers pe urmele lui *Terry* pentru că asta-i meseria noastră. Datoria noastră, dacă-ţi place mai mult cuvântul ăsta. Am mers pe urmele lui Terry până când s-au oprit în dimineaţa zilei de luni. Este un mister? Da. Vor fi mereu întrebări fără răspuns? Vor fi, dacă nu ne va pica din cer o informaţie nouă, care să ne dea pe spate. Chestii din astea se întâmplă uneori. Ăsta-i motivul pentru care oamenii încă se întreabă ce s-a întâmplat cu Jimmy Hoffa[29]. Ăsta-i motivul pentru care oamenii încă încearcă să înţeleagă ce s-a întâmplat cu echipajul de pe *Mary Celeste*[30]. Ăsta-i motivul pentru care oamenii nu ştiu încă dacă Oswald a acţionat singur sau a avut vreun complice atunci când l-a asasinat pe JFK. Uneori urmele se opresc, iar noi trebuie să ne împăcăm cu situaţia.

— Există o diferenţă esenţială, spuse Ralph. Femeia din povestea ta cu urmele credea că soţul ei încă este în viaţă. Şi putea să creadă asta până la bătrâneţe. Însă atunci când Marcy a ajuns în locul unde se terminau urmele bărbatului ei, a dat acolo chiar peste el, mort pe trotuar. În ziar scrie că mâine va fi înmormântarea. Îmi închipui că vor lua parte doar ea şi fetiţele. Plus vreo cincizeci de vulturi din trusturile de presă, care se vor înghesui în spatele gardului, urlându-şi întrebările impertinente şi încercând să facă poze.

Samuels oftă.

— Ajunge! Mă duc acasă. Ţi-am povestit cum stă treaba cu puştiul ăla care a furat duba – apropo, îl cheamă Merlin Cassidy – şi văd că nu vrei să mai auzi şi altceva.

— Nu, nu, mai stai puţin! îl opri Ralph. Mi-ai spus o poveste, acum vreau să-ţi spun şi eu una. Dar nu dintr-o revistă despre fenomene paranormale. Este o experienţă personală. Este adevărul-adevărat.

Samuels se aşeză la loc pe băncuţă.

— Când *eu* eram copil, începu Ralph, cam de zece, unşpe ani – de vârsta lui Frank Peterson – mama cumpăra câteodată pepeni galbeni de la piaţă, dacă era sezonul lor. Pe vremea aia eram înnebunit după pepenele galben. După dulceaţa lui intensă, de care pepenele verde nici nu se apropie. Aşa că, într-o bună zi, mama a venit acasă cu vreo trei sau patru pepeni din ăştia într-o plasă. Şi eu am întrebat-o dacă pot să mănânc o felie. „Sigur", mi-a spus ea. „Numai să ţii minte să arunci seminţele în chiuvetă." Nu era cazul să mi-o spună, pentru că tăiasem destui pepeni până la momentul ăla. Mă urmăreşti?

— Îhî. Presupun că te-ai tăiat, nu?

— Nu. Dar mama a crezut că m-am tăiat, pentru că am zbierat atât de tare că m-au auzit şi vecinii. A venit în fugă la mine şi eu n-am fost în stare decât să-i arăt pepenele, tăiat în două, pe blatul din bucătărie. Era plin de viermi şi muşte. Şi toate gângăniile alea mişunau unele peste altele. Mama a luat tubul de Raid şi a pulverizat insecticid peste insectele care ajunseseră pe blat. După aia a luat un prosop de vase, a împachetat în el jumătăţile de pepene şi le-a aruncat în găleata cu lături din spatele casei. Din ziua aia nici nu mai suport să văd un pepene galben, darămite să mănânc din unul. Asta-i metafora *mea* despre Terry Maitland. Pepenele părea foarte bun. Nu era deloc poros. Coaja era netedă şi intactă. Gângăniile alea nu ar fi avut cum să ajungă înăuntru, şi totuşi au ajuns.

— La dracu' cu pepenele tău! exclamă Samuels. Şi la dracu' şi cu metafora ta! Mă duc acasă. Gândeşte-te mai bine înainte să-ţi dai demisia, da?

Soţia ta a zis că eu renunţ la candidatură ca să nu mă concedieze Johnny Q. public, dar tu nu eşti la mâna alegătorilor. Şi încă ceva. Dacă demisionezi, atunci lumea o să fie şi mai sigură că am dat-o cumva în bară cu cazul ăsta.

Ralph îl privi lung şi apoi începu să râdă. Un râs sănătos, cu hohote care veneau din abdomen.

— Dar exact asta am făcut! Nu ţi-ai dat încă seama, Bill? Am dat-o în bară. Într-un mare fel. Am cumpărat un pepene galben pentru că ni s-a părut că arată *bine,* însă când l-am tăiat, în faţa întregului oraş, am descoperit că era plin de viermi. Nu aveau cum să ajungă în el, şi totuşi acolo erau.

Samuels se îndreptă greoi spre uşa de la bucătărie. O deschise, apoi se întoarse brusc. Vârtejul îi ţopăi cu voioşie încolo şi încoace de câteva ori.

— Şi să ştii că aia era o *vrabie,* în pana mea!

3

Puţin după miezul nopţii (cam tot atunci când ultimul membru al familiei Peterson învăţa, cu ajutorul Wikipediei, cum să facă un ştreang), pe Marcy Maitland au trezit-o strigăte venite din dormitorul fetiţei mai mari. La început s-au auzit doar strigătele lui Grace – o mamă recunoaşte oricând glasurile copiilor ei –, dar apoi a început să ţipe şi Sarah, compunând o înfiorătoare melodie pe două voci. Era prima noapte când fetele nu mai dormeau în dormitorul pe care Marcy îl împărţise cu Terry; însă tot împreună se culcaseră, iar mama lor bănuia că va dura destul de mult până se vor hotărî să doarmă fiecare în camera ei. Ceea ce era în regulă.

Dar strigătele alea nu erau deloc în regulă.

Marcy nici nu şi-a dat seama cum a ajuns în dormitorul lui Sarah. Ţinea minte doar că s-a dat jos din pat şi imediat a şi fost în pragul uşii, privindu-şi fiicele care se ţineau strâns în braţe, în lumina lunii pline de iulie, care se revărsa prin fereastră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marcy, uitându-se în jur după un eventual intrus.

În primul moment i s-a părut că el (precis un „el” era) stătea ghemuit într-un colţ – însă acolo nu era decât un maldăr de pulovere, tricouri şi tenişi, pe care fetele nu le puseseră la locul lor.

— Ea m-a speriat! plângea Sarah. Grace m-a speriat! A zis că-i un om aici! M-a speriat tare rău, mami!

Marcy se aşeză pe pat, o trase pe cea mică de lângă Sarah şi o luă în braţe. Se uita în continuare în jur. Oare să se fi ascuns în dulap? Posibil, pentru că uşile pliante erau închise. Poate a intrat acolo când i-a auzit paşii. Sau să se fi băgat sub pat? Şi o cuprinseră toate spaimele copilăriei, imaginându-şi cum va ieşi o mână de sub pat şi o va înşfăca de gleznă. Iar în mâna cealaltă necunoscutul va avea un cuţit. Cu siguranţă un cuţit.

— Grace? Gracie? Pe cine ai văzut? Unde era?

Însă copila plângea mult prea tare şi nu putea să vorbească. Totuşi întinse mâna spre fereastră.

Deşi simţea că o vor lăsa genunchii la primul pas, Marcy se repezi într-acolo. Oare poliţia îi mai păzea casa? Howie o asigurase că vor trece patrule din când în când, dar asta nu însemna că stăteau acolo tot timpul. Plus că fereastra de la camera lui Sarah – de fapt, *toate* ferestrele de la dormitoare dădeau fie înspre curtea din spate, fie înspre aleea laterală dinspre casa familiei Gunderson. Iar familia Gunderson era plecată în vacanţă.

Fereastra era închisă. Curtea era goală – chiar dacă fiecare firicel de iarbă părea că avea propria-i umbră în lumina lunii.

Marcy se întoarse, se aşeză iar pe pat şi mângâie părul încâlcit şi ud de transpiraţie al lui Grace.

— Sarah? Tu ai văzut ceva?

— Păi…

Sarah încă o ţinea în braţe pe Grace care hohotea cu faţa ascunsă la pieptul ei.

— Nu. Mi s-a părut că văd ceva, da' doar din cauză că ţipa ea „Uite un om, uite un om!". Da' nu era nimeni acolo.

Şi îi şopti lui Grace:

— Nu era nimeni, G. Pe bune!

— Ai visat urât, iubito, spuse Marcy.

Gândind: *Probabil că ai avut primul coşmar dintr-o serie lungă.*

— Ba era *acolo,* suspină Gracie.

— Înseamnă că putea să plutească, zise Sarah.

Vorbea pe un ton incredibil de raţional, cu toate că tocmai ce fusese trezită din somn de urletele surioarei sale.

— Pentru că suntem la etaj.

— Nu contează. L-am văzut. Avea păr scurt şi negru şi sculat în cap. Şi avea nişte gogoloaie pe faţă, ca alea din plastilină. Şi avea paie în loc de ochi.

— Da, ai avut un coşmar, spuse Sarah cu pragmatism, de parcă ar fi dorit ca această concluzie

a ei să pună punct discuţiei.

— Hai, amândouă! le zise Marcy, încercând să adopte acelaşi ton rezonabil. Dormiţi cu mine în noaptea asta.

Fetiţele o urmară fără să protesteze şi, la nici cinci minute după ce le aşezase în pat – în stânga şi în dreapta ei – şi le învelise, Gracie (copila de zece anişori) adormise la loc.

— Mami? şopti Sarah.

— Ce e, iubito?

— Mi-e frică să merg la înmormântarea lui tati.

— Şi mie mi-e frică.

— Nu vreau să merg. Nici Grace nu vrea.

— E valabil şi pentru mine, scumpa mea. Dar o să mergem toate. O să fim curajoase. Aşa cum şi-ar fi dorit tăticul vostru.

— Mi-e atât de dor de el că nici nu mai pot să mă gândesc la altceva.

Marcy o sărută pe tâmplă.

— Încearcă să dormi, iubito.

În cele din urmă, adormi şi Sarah. Marcy rămase trează între fetiţele ei, cu ochii în tavan şi gândindu-se la visul lui Grace. Vis care i se păruse atât de real.

Avea paie în loc de ochi.

4

Puţin după ora trei dimineaţă (cam tot atunci când Fred Peterson ieşea în curtea din spatele casei, târându-şi picioarele, ducând în mâna stângă un taburet luat din living şi cu funia atârnată pe umărul drept), Jeanette Anderson s-a trezit deoarece avea nevoie să meargă la baie. A văzut că era singură în pat. După ce şi-a rezolvat treaba la toaletă, a coborât la parter şi l-a găsit pe Ralph în fotoliul lui uriaş, cu ochii la ecranul televizorului stins.

Îl atinse cu blândeţe pe umăr.

Ralph nu se întoarse.

— Nu-mi dă pace o chestie pe care mi-a spus-o Bill Samuels.

— Ce anume?

— Asta-i problema, că nu-mi dau seama. E ca atunci când îţi stă pe limbă un cuvânt, dar nu poţi să-l zici.

— E vorba despre băiatul ăla care a furat duba?

Când se duseseră la culcare, Ralph îi relatase discuţia cu Samuels, însă nu pentru că ar fi avut cine ştie ce importanţă, ci pentru că era uluitoare povestea puştiului care călătorise singur, din statul New York şi până în El Paso, cu mai multe maşini furate. Poate aventura asta nu era demnă să apară în paginile revistei *Fate,* dar lui i se părea extraordinară. *Cât de tare l-o fi urât pe tatăl lui vitreg,* spusese Jeannie înainte să stingă veioza.

— Mi se pare că *era* ceva în legătură cu el, zise Ralph acum. Plus că am găsit o bucăţică de hârtie în dubă. Am vrut să-i verific proveniența, dar, cu toată nebunia care a urmat, n-am mai apucat. Nu cred că ţi-am pomenit de ea.

Jeannie zâmbi şi-i ciufuli părul, care – la fel ca trupul din pijama – părea mai fragil decât fusese în primăvară.

— Ba mi-ai pomenit. Ziceai că s-ar putea să fi fost ruptă din meniul unui local cu mâncare pentru acasă.

— Sunt sigur că trebuie să fie în magazia cu probe.

— Mi-ai spus şi asta, scumpule.

— Poate ar fi bine să mă duc la secţie mâine-dimineaţă ca să arunc o privire. Poate aşa o să-mi aduc aminte ce a spus Bill.

— Bună idee! E timpul să mai faci şi altceva, nu doar să stai aici şi să-ţi rumegi gândurile alea negre. Ştii ceva? Am recitit scrierea aia a lui Poe. Povestitorul spune că în şcoală el era şeful. Dar, la un moment dat, a apărut băiatul ăsta care avea acelaşi nume.

Ralph îi sărută mâna cu un aer absent.

— Până aici mi se pare destul de credibil. Sigur, William Wilson nu-i tocmai un nume la fel de comun ca Joe Smith, dar nici ca Zbigniew Brzezinski nu-i.

— Corect, dar după aia povestitorul descoperă că s-au născut în aceeaşi zi şi că sunt îmbrăcaţi la fel. Cel mai rău era că şi semănau oarecum. Şi oamenii îi confundau mereu. Ţi se pare cunoscută chestia asta?

— Da.

— Aşa! Şi, mai încolo, William Wilson Unu se tot întâlneşte cu William Wilson Doi, iar aceste întâlniri se termină mereu prost pentru William Wilson Unu, care devine infractor şi îl învinovăţeşte pe William Wilson Doi pentru întorsătura pe care a luat-o viaţa lui. Mă urmăreşti?

— Dacă te gândeşti că e trei şi-un sfert dimineaţa, eu cred că îţi acord destul de multă atenţie.

— În cele din urmă, William Wilson Unu îl spintecă pe William Wilson Doi cu o sabie, dar, când se uită în oglindă, vede că pe el însuşi s-a înjunghiat.

— Presupun că din cauză că n-a existat niciodată un al doilea William Wilson.

— Ba a existat. O mulţime de oameni l-au *văzut* pe William Wilson Doi. La sfârşit, William Wilson Unu are o halucinaţie şi se sinucide. Cred că din cauză că nu a suportat ideea unei dubluri.

Se aştepta ca Ralph să râdă de ea, numai că el dădea din cap, dus pe gânduri.

— În regulă. Chestia asta chiar are noimă. De fapt, e o explicaţie psihologică al naibii de pertinentă. Mai cu seamă pentru… când a fost scrisă povestirea asta? La jumătatea secolului al nouăsprezecelea?

— Cam aşa. La facultate am făcut un curs de literatură gotică americană şi am studiat multe dintre povestirile lui Poe, printre care şi asta. Profesorul nostru zicea că oamenii se înşală atunci când îşi imaginează că Poe ar fi scris povestiri fantastice despre fenomene supranaturale, când, de fapt, el a scris povestiri realiste despre anomalii psihologice.

— Dar înainte de amprente şi ADN, zâmbi Ralph. Hai la culcare! Cred că acum am să reuşesc să adorm.

Însă Jeannie îl opri.

— Vreau să te întreb ceva, soţiorul meu. Poate din cauză că-i aşa de târziu şi nu suntem decât noi doi în casă. Nu te va auzi nimeni dacă vei râde de mine, dar eu te rog să n-o faci, pentru că m-ai întrista foarte tare.

— N-am să râd.

— S-ar putea să-ţi vină.

— N-o să-mi vină.

— Mi-ai spus povestea lui Bill despre urmele de paşi care se opreau dintr-odată şi mi-ai spus şi povestea ta despre viermii din pepenele ăla galben, cu coajă intactă. Numai că amândoi aţi vorbit în metafore. La fel cum şi povestirea lui Poe este o metaforă pentru sinele divizat… aşa zicea proful meu de la facultate. Dar, dacă dai la o parte metaforele, cu ce mai rămâi?

— Nu ştiu.

— Cu inexplicabilul, spuse ea. Deci, întrebarea mea este una destul de simplă: Ce-ar fi dacă singurul răspuns la enigma cu cei doi Terry ar fi tocmai supranaturalul?

Ralph nu râse. Nu-i venea deloc să râdă. Poate că era prea târziu. Ori prea devreme. Ori „prea” cumva.

— Nu cred în supranatural. Nu cred în fantome şi nici în îngeri şi nici în caracterul divin al lui Iisus

Hristos. Mă duc la biserică, normal că mă duc, însă o fac doar pentru că acolo este multă linişte şi îmi pot asculta gândurile. Şi pentru că aşa se aşteaptă de la mine. Am senzaţia că şi tu mergi la biserică tot din cauza asta. Sau din cauza lui Derek.

— Mi-aş dori să cred în Dumnezeu, spuse ea, pentru că refuz să cred că sfârşitul nostru este sfârşit şi atât, chiar dacă aşa ecuaţia ar fi rezolvată: din beznă venim şi este logic să presupunem că în beznă ne vom întoarce. Însă cred în stele şi în infinitatea universului. În acel Ceva de dincolo de lumea noastră. Cred că sunt multe universuri în fiecare pumn de nisip, pentru că infinitul este o stradă cu două sensuri. Şi mai cred că sunt alte zeci de gânduri în mintea mea, în spatele fiecărui gând de care sunt conştientă. Cred în conştiinţa mea şi în subconştientul meu, deşi nu ştiu ce reprezintă ele. Şi mai cred în A. Conan Doyle, care l-a pus pe Sherlock Holmes să zică: „Odată eliminat imposibilul, orice rămâne după aceea şi oricât de improbabil ar fi trebuie să fie adevărul."

— Ăsta nu era tipul care credea în zâne? întrebă Ralph.

Jeannie oftă:

— Hai în pat să facem prostioare! Poate după aia o să reuşim să dormim.

Ralph i-a acceptat propunerea cu dragă inimă. Dar, chiar în timp ce făceau dragoste (mai puţin în momentul orgasmului, când nu mai există niciun gând), şi-a tot repetat în minte dictonul lui Doyle. Deşteaptă chestie! Logică! Dar oare o puteai modifica, spunând că *Odată eliminat naturalul, orice rămâne după aceea trebuie să fie supranaturalul?* Nu. Ca detectiv, dar şi ca om, nu putea crede nicio explicaţie care depăşea regulile lumii naturale. Frank Peterson fusese ucis de o persoană în carne şi oase, nu de vreo fantomă din benzile desenate. Deci, ce rămânea – indiferent cât de improbabil? Un singur lucru. Pe Frank Peterson îl omorâse Terry Maitland, acum decedat.

5

În acea noapte de miercuri, luna de iulie, umflată şi portocalie, stătea aninată pe boltă ca un fruct exotic de dimensiuni gigantice. Spre zorii zilei de joi – atunci când Fred Peterson s-a urcat pe taburetul pe care-şi sprijinise picioarele în nenumărate duminici în timp ce urmărea meciurile de fotbal la televizor – luna s-a tot micşorat, până când din ea nu a mai rămas decât o monedă din argint în buzunarul cerului.

Fred Peterson şi-a pus ştreangul în jurul gâtului şi a tras de funie până când nodul i s-a proptit în colţul mandibulei, aşa cum se preciza în articolul din Wikipedia (articol prevăzut şi cu ilustraţii extrem de utile). Celălalt capăt al funiei era legat de creanga unui ulm, foarte asemănător cu cel din spatele gardului lui Ralph Anderson. Însă acesta, fiind un reprezentant mai vârstnic al florei din Flint City, apăruse pe lume cam tot atunci când un bombardier american îşi aruncase încărcătura asupra Hiroshimei (evident, un eveniment supranatural pentru japonezii care-l urmăriseră de la o distanţă suficient de mare care să le salveze vieţile).

Taburetul i se legăna sub tălpi. Fred Peterson asculta ţârâitul greierilor şi simţea pe obrajii asudaţi adierea nopţii – răcoroasă şi mângâietoare după ultima zi a vieţii lui. Se hotărâse să tragă linia sub neamul Peterson din Flint City şi să rezolve astfel ecuaţia, nutrind speranţa că Frank, Arlene şi Ollie nu ajunseseră prea departe. Şi încă îi putea prinde din urmă. Dar cel mai mult şi mai mult voia să nu mai fie obligat să asiste de dimineaţă la o slujbă dublă la firma de pompe funebre a fraţilor Donelli – aceeaşi firmă care avea să se ocupe după-amiază de înmormântarea omului răspunzător pentru morţile persoanelor dragi lui. Nu, nu era în stare.

Privi în jur pentru o ultimă dată, întrebându-se dacă voia cu adevărat să facă *asta.* Răspunsul a fost *da.* Aşa că lovi taburetul cu piciorul, îl răsturnă şi se

aşteptă să audă imediat trosnetul gâtului care i se frânge, iar apoi să vadă tunelul de lumină – tunel la capătul căruia îl va aştepta familia, chemându-l într-o a doua viaţă, o viaţă mult mai bună, în care băieţeii inocenţi nu sunt violaţi şi omorâţi.

Dar nu auzi niciun trosnet. Fie sărise, fie nu băgase de seamă partea aceea din articolul de pe Wikipedia în care se spunea că este nevoie de o anumită lungime a laţului şi de o anumită înălţime de la care să cadă în gol victima – în cazul acesta, o victimă de nouăzeci şi trei de kilograme. Prin urmare, în loc să moară, Fred Peterson începu să se sufoce. I se blocă traheea şi îi ieşiră ochii din orbite. Şi atunci, instinctul de supravieţuire – amorţit până în acest moment – i se deşteptă cu larmă de sirene şi străluciri de lumini de avertizare. În doar trei secunde, trupul său nu mai ţinu cont de voinţa creierului, iar dorinţa de a muri se transformă în dorinţa animalică de a trăi.

Fred ridică mâinile, dădu de câteva ori din ele şi găsi funia. Trase de ea cu toată puterea. Funia se slăbi un pic şi el reuşi să tragă aer în piept – dar foarte puţin, pentru că ştreangul tot strâns era, iar nodul îi stătea înfipt în gât, ca un ganglion mult prea umflat. Se ţinu de funie cu o mână, iar cu cealaltă începu să bâjbâie după creanga de care o legase. O lovi cu degetele şi reuşi să desprindă câteva bucăţele de scoarţă care îi căzură în păr. Însă atâta tot.

Fred Peterson era un bărbat de vârstă mijlocie, însă deloc în formă – deoarece exerciţiile fizice preferate erau doar drumurile dese la frigider după bere în timpul meciurilor de fotbal în care juca echipa lui preferată: Dallas Cowboys. Însă nici măcar în liceu nu reuşise să facă mai mult de cinci tracţiuni la orele de sport. Acum simţea că îi alunecă funia din mână şi o apucă şi cu cealaltă, reuşind să mai respire o dată, dar neputând să se înalţe mai mult. Picioarele i se legănau la vreo douăzeci de centimetri deasupra ierbii. Îi căzu unul dintre papuci. Apoi şi celălalt. Încercă să strige după ajutor, dar nu reuşi să scoată decât un soi de horcăit ruginit… şi, în

fond, cine să-l audă la ora asta? Madam Gibson – baba aia băgăcioasă de alături? Probabil că dormea dusă în patul ei, cu mătăniile în mână şi visând la părintele Brixton.

Îi alunecară ambele mâini. Creanga scârţâi. I se opri respiraţia. Îşi simţea sângele învolburându-i-se în cap, gata să-i spargă creierul. Auzi un scrâşnet şi îşi spuse: *Nu aşa trebuia să fie.*

Îşi mişcă disperat mâinile, căutând funia – ca un om care nu ştie să înoate şi încearcă să se ţină la suprafaţa lacului în care a căzut. Văzu nişte puncte mari şi negre. Iar punctele astea mari şi negre explodară şi se transformară în nişte ciuperci otrăvitoare – şi mai mari, şi mai negre. Însă, înainte ca acestea să-i acopere întreaga vedere, mai reuşi să vadă un bărbat în lumina lunii care umplea curtea. Şi bărbatul acesta se sprijinea într-un mod posesiv de grătarul unde Fred nu avea să mai facă nicio friptură vreodată. Dar, stai puţin… poate că nici nu era un bărbat. Pentru că avea trăsături brute, nefinisate, ca făcute de mâna unui sculptor orb. Iar în locul ochilor avea două ţepuşe.

6

June Gibson era tocmai femeia care pregătise acea lasagna pe care şi-o răsturnase în cap Arlene Peterson cu câteva secunde înainte de infarct. Şi nu, nu dormea. Şi nici nu se gândea la părintele Brixton. Ci suferea. Suferea la greu. Trecuseră trei ani de la ultima criză de sciatică, pe care îndrăznise să o creadă a fi fost ultima – dar uite-o aici iarăşi, musafir nepoftit, agasant şi veninos, care a năvălit la ea în corp şi s-a instalat fără s-o întrebe dacă îl primeşte. Deocamdată nu avea decât o senzaţie de înţepeneală mult prea bine-cunoscută în spatele genunchiului stâng, apărută imediat după reuniunea comemorativă de la soţii Peterson, de alături. Dar cunoştea semnele şi îl rugase pe domnul doctor Richland să-i dea reţetă pentru oxycodonă, iar el i-a dat-o, deşi cu foarte mare reticenţă. Din păcate, pilulele nu au ajutat-o prea mult. Durerea îi străbătea toată partea stângă a trupului, de la mijloc până la gleznă, unde o strângea ca o cătuşă din spini. Una dintre cele mai crâncene însuşiri ale sciaticii – cel puţin, una dintre însuşirile sciaticii care o chinuiau pe ea – era aceea că suferinţa nu se mai ostoia cât de cât dacă stătea culcată. Ba chiar dimpotrivă, chinul devenea şi mai intens în poziţia asta. Prin urmare, acum stătea în living, în pijama şi halat, şi se uita la televizor, la un filmuleţ de reclamă cu metode pentru obţinerea unui abdomen sexy şi juca solitaire pe iPhone-ul primit de la fiul ei de Ziua Mamei.

Nu o mai ţineau şalele şi îi slăbise vederea, dar auzul îi era ca în tinereţe, plus că oprise sonorul televizorului. Aşa că auzi foarte bine focul de armă de alături şi sări imediat în picioare, fără să se mai gândească la junghiul ce o săgetă de-a lungul părţii stângi a corpului.

Doamne, apără şi păzeşte, s-a împuşcat Fred Peterson!

Înşfăcă bastonul şi şchiopătă, adusă de mijloc ca o cotoroanţă, până la uşa din spate. Ieşi pe verandă şi,

la lumina rece a lunii argintii, îl văzu pe Peterson prăbuşit în iarba curţii sale. Care vasăzică nu fusese un foc de armă. Pentru că vecinul ei avea un ştreang în jurul gâtului, legat de creanga ruptă.

Doamna Gibson îşi aruncă bastonul – nu ar fi făcut decât să-i încetinească mişcările –, coborî treptele una câte una şi parcurse cei douăzeci şi ceva de metri dintre cele două curţi într-un soi de fugă împleticită, fără să-şi audă propriile ţipete de durere când nervul sciatic se dezlănţui şi îi sfârtecă trupul de la fesele uscate şi lăsate, până în vârful degetelor de la piciorul stâng.

Se trânti lângă domnul Peterson şi văzu că avea faţa vânătă şi umflată, îi ieşise limba din gură, iar ştreangul îi intrase în gâtul cărnos. Îşi vârî degetele sub funie şi o trase cu toată puterea, declanşând altă explozie de durere infernală. De data aceasta şi-a *auzit* ţipătul: ascuţit, prelung, tânguitor. În casa de peste drum se aprinseră luminile, dar doamna Gibson nu le observă. Funia începuse să mai slăbească – slavă Vouă, Doamne, Iisuse, Maria şi tuturor sfinţilor care există. Acum se aştepta ca domnul Peterson să respire.

Dar domnul Peterson nu respiră.

Doamna Gibson lucrase toată viaţa la First National Bank din Flint City. La şaizeci şi doi de ani, când fusese obligată să iasă la pensie pentru limită de vârstă, făcuse nişte cursuri ca să devină îngrijitoare la domiciliu pentru persoanele foarte bătrâne sau imobilizate la pat. Din activitatea aceasta şi-a suplimentat veniturile obţinute din pensie până la vârsta de şaptezeci şi patru de ani. La unul dintre cursuri a trebuit să înveţe diverse tehnici de resuscitare. Acum, aşezată în genunchi lângă trupul masiv al domnului Peterson, îi dădu acestuia capul pe spate, îi blocă nările cu degetele, îi căscă gura şi îşi apăsă buzele de ale lui.

Ajunsese deja la a zecea respiraţie şi ameţise de-a binelea, când se apropie de ea domnul Jagger, de vizavi. O bătu uşor pe umărul numai os şi piele şi o întrebă:

— A murit?

— Nu, că nu-i dau eu voie! răspunse doamna Gibson.

Pipăi buzunarul halatului după telefonul mobil. Îl scoase şi îl aruncă în spate, fără să se uite.

— Sună la Urgenţe. Şi fii atent că, dacă pe mine mă ia cu leşin, trebuie să-i faci dumneata respiraţie artificială.

Dar nu a luat-o cu niciun leşin. Cam la a cincisprezecea respiraţie – chiar atunci când începuse să vadă punctişoare multicolore în faţa ochilor – Fred Peterson scoase singur o răsuflare profundă, plină cu salivă. Apoi încă una. Doamna Gibson îl aşteptă să deschidă ochii. Domnul Peterson nu-i deschise. Atunci doamna Gibson îi ridică o pleoapă. Sub ea nu era decât albul ochiului, numai că nu mai era alb, ci roşu, acoperit cu vase de sânge sparte.

Fred Peterson mai respiră şi a treia oară, după care se opri din nou. Doamna Gibson începu să-i apese pieptul cum putea ea mai bine, neştiind dacă metoda aceasta i-ar fi de vreun folos bietului om, dar spunându-şi că nu poate să-i strice. Îşi dădea seama că îi mai trecuse durerea de spate şi de picior. Oare un asemenea şoc îţi poate alunga sciatica din corp? Normal că nu. Ridicol! Acum doamna Gibson funcţiona pe bază de adrenalină şi, odată isprăvită toată rezerva, se va simţi mai rău ca oricând.

O sirenă tulbură întunericul de dinaintea zorilor. Venea ambulanţa.

Doamna Gibson reluă respiraţia gură la gură (nu mai avusese parte de un contact atât de intim cu un bărbat de la moartea soţului ei, în 2004) şi se oprea de fiecare dată când simţea că e pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Domnul Jagger nu se oferi să preia el resuscitarea. Dar nici ea nu i-o ceru. Până la sosirea paramedicilor, se va ocupa ea personal de domnul Peterson.

Uneori, când se oprea, Peterson mai scotea o respiraţie din acelea prelungi şi umede. Alteori nu scotea nimic. Abia când ambulanţa ajunse la doi

metri de ea, doamna Gibson îi observă girofarurile roşii printre crengile ulmului de care încercase să se spânzure domnul Peterson. Un paramedic o ajută să se ridice în picioare şi ea reuşi să o facă aproape fără să simtă nicio durere. Uluitor. Indiferent cât de efemer avea să fie acest miracol, ea îl accepta cu cea mai profundă recunoştinţă.

— Ne ocupăm noi de el acum, doamnă, spuse paramedicul. V-aţi descurcat excelent.

— Chiar aşa! exclamă domnul Jagger. L-ai salvat, June! I-ai salvat viaţa amărâtului ăstuia!

Ştergându-şi bărbia – acoperită cu un melanj cald, alcătuit din saliva ei şi balele lui Peterson –, doamna Gibson spuse:

— Poate că i-am salvat-o. Dar poate că mai bine nu o făceam.

7

Joi dimineaţă, la ora opt, Ralph tăia iarba din curtea din spate. Îl aştepta o zi lungă, plictisitoare, fără nimic de făcut, aşa că se gândise să se ocupe de treaba asta… cu toate că mintea i se învârtea ca un hamster pe roata din cuşcă: cadavrul mutilat al lui Frank Peterson, martorii oculari, filmuleţul de la conferinţa din Cap City, testul ADN, mulţimea de oameni de la tribunal. Mai cu seamă mulţimea de oameni de la tribunal. Nu-şi dădea seama din ce motiv, dar revenea mereu la amintirea cu breteaua de la sutienul fetei cocoţate pe umerii prietenului ei – bretea de un galben-aprins, care se bâţâia în sus şi în jos, în ritmul pumnilor ridicaţi deasupra capului.

Mai că nu auzi melodia la xilofon a telefonului mobil. Opri maşina de tuns iarba şi răspunse:

— Anderson.

— Troy Ramage la telefon, şefu'.

Unul dintre cei doi poliţişti care îi puseseră cătuşele lui Terry. Cât de demult i se părea acum momentul acela! Parcă din altă viaţă, cum se zice.

— Ce e, Troy?

— Sunt la spital cu Betsy Riggins.

Ralph zâmbi – dar nu o mai făcuse deloc în ultima vreme, aşa că mişcarea buzelor i se păru străină.

— Naşte?

— Nu, încă nu. Şeful a chemat-o la serviciu, pentru că tu eşti în concediul ăla şi Jack Hoskins e la pescuit pe Lacul Ocoma. M-a trimis pe mine ca să-i ţin companie.

— Care-i treaba?

— Acum câteva ceasuri l-a adus ambulanţa aici pe Fred Peterson. A încercat să se spânzure în curtea din spatele casei, da' a cedat craca aia de care îşi legase ştreangul. Cucoana de alături, o doamnă pe nume Gibson, i-a făcut respiraţie gură la gură şi l-a salvat. A venit şi ea acu' să vadă ce mai face şi şeful vrea să-i luăm o declaraţie, că cică aşa zice la regulament, da' mie nu mi se pare că ar fi nevoie.

Dumnezeu ştie câte motive avea amărâtul ăsta să-şi ia adio de la viaţă.

— În ce stare este?

— Doctorii zic că activitatea creierului e la minimum. O şansă dintr-o sută să-şi revină. Betsy zice că ai fi vrut să ştii.

O clipă, Ralph crezu că va da afară cerealele mâncate la micul dejun şi se întoarse cu spatele la maşina de tuns iarbă, ca să n-o împroaşte cu toată mizeria aia.

— Şefu'? Mai eşti la telefon?

Ralph se forţă să înghită zeama acră de lapte care-i venise înapoi.

— Mai sunt. Unde-i Betsy acum?

— În rezerva lui Peterson, cu doamna aia, Gibson. Betsy Riggins m-a trimis afară să te sun, pentru că nu-i voie cu telefoane la urgenţe. Doctorii i-au pus la dispoziţie o cameră unde să discute cu doamna aia, da' ea i-a zis că vrea să răspundă la întrebări doar în prezenţa lui Peterson. Probabil crede că amărâtul poate s-o audă. E o cucoană în vârstă, tare cumsecade, da' îţi dai seama după cum merge că are probleme nasoale cu spatele. Şi mă întreb de ce s-a mai deplasat până aici? Că doar nu suntem în serialul *Doctorul cel bun*[31] şi n-o să fim martori la nicio însănătoşire miraculoasă.

Ralph înţelegea motivul doamnei Gibson. Probabil că femeia aceasta făcuse schimb de reţete cu Arlene Peterson şi-i văzuse crescând pe Ollie şi Frankie. Poate Fred Peterson îi curăţase zăpada din faţa casei după unul dintre viscolele – destul de rare, de altfel – care afectau Flint City. Venise la spital din respect şi pentru că-i părea rău de cele întâmplate. Poate şi pentru că se simţea vinovată că îl salvase pe Peterson, condamnându-l, însă, la o aşa-zisă viaţă într-o rezervă de spital, înconjurat de aparate care să respire în locul lui nu se ştie cât timp de acum înainte. Poate pentru totdeauna.

Oroarea ultimelor ore îl copleşi pe Ralph aidoma unui tsunami. Ucigaşul nu se mulţumise doar cu

băiatul; omorâse întreaga familie Peterson. Obţinuse o victorie completă, cum se zice.

Nu, nu „ucigaşul”, că doar nu-i un străin. Terry. Ucigaşul a fost Terry. *Nu-i nimeni altcineva pe radar.*

— Mi-am zis că ai fi vrut să ştii, repetă Ramage. Şi, stai aşa, poate e şi o parte bună în toată chestia asta. Poate Betsy o să intre în travaliu cât timp încă e aici. Şi o să-l scutească pe bărba-su de un drum până la spital.

— Spune-i să se ducă acasă, zise Ralph.

— Am înţeles. Auzi, Ralph…? Îmi pare rău că s-a întâmplat ce s-a întâmplat la tribunal. Chiar că ai avut parte de o experienţă de coşmar.

— Foarte corect, spuse Ralph. Mersi de telefon.

Reluă tunsul gazonului. Mergea agale în spatele maşinii prea zgomotoase şi mult prea vechi. (Pe bune, chiar că trebuia să se ducă la Home Depot şi să-şi cumpere una nouă; nu mai avea niciun motiv să amâne treaba asta – pentru că acum avea atât de mult timp liber la dispoziţie.) Mai avea puţin şi termina de tuns toată iarba din curte, când auzi din nou acordurile de jazz la xilofon ale telefonului. Uite, acum îl suna şi Betsy. Dar nu era ea, deşi apelul venea tot de la spitalul din Flint City.

— Nici acum nu am primit rezultatul testului ADN, îl anunţă domnul doctor Edward Bogan, dar am rezultatele de pe creanga cu care a fost sodomizat băiatul. De la sângele de acolo, plus câteva fragmente de piele rămase de pe mâna criminalului atunci când a… când a apucat creanga aia şi a…

— Înţeleg, îl întrerupse Ralph. Nu mă ţine în suspans.

— Niciun suspans, domnule detectiv. Mostrele de pe creangă corespund cu probele pe care le-am luat din gura lui Maitland.

— În regulă, domnule doctor Bogan. Mulţumesc. Numai că va trebui să-i informezi pe domnul comandant Geller şi pe locotenentul Sablo, de la

poliţia statală. Eu sunt în concediu şi probabil că nu mă voi întoarce la serviciu până la toamnă.

— Absurd!

— Aşa scrie la regulament. Nu ştiu pe cine va desemna Geller să lucreze cu Sablo – Jack Hoskins e în concediul legal, iar Betsy Riggins trebuie să nască primul ei copil dintr-o clipă în alta – dar sunt convins că va găsi el pe cineva. Plus că, dacă stai şi te gândeşti, nici nu prea mai există vreun caz acum, că Maitland a murit. Pur şi simplu trebuie să mai găsim răspunsuri la câteva întrebări.

— Întrebările astea sunt importante, spuse Bogan. S-ar putea ca soţia lui Maitland să intenteze un proces civil. Iar pe baza acestei probe ADN, avocatul ei ar putea încerca s-o facă să se răzgândească. După părerea mea, un asemenea proces ar fi o mare neruşinare. Soţul ei l-a omorât pe bietul copil cu o cruzime inimaginabilă, iar dacă ea zice că nu a avut cunoştinţă de… de înclinaţiile lui perverse… înseamnă că nu a fost atentă. Întotdeauna apar semnale care să te avertizeze că te afli în preajma unui individ cu tendinţe de sadism sexual. Întotdeauna. Dacă mă întrebi pe mine, eu zic că şefii tăi ar fi trebuit să te decoreze, nu să te oblige să-ţi iei concediu.

— Îţi mulţumesc.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Eu aşa gândesc. Aşteptăm rezultatele de la compararea altor mostre. Că sunt multe. Vrei să te anunţ pe măsură ce le primesc?

— Vreau.

Poate că Geller o să-l cheme din concediu pe Hoskins, dar tipul era un incompetent chiar şi când nu bea, adică destul de rar în ultima vreme.

Ralph închise telefonul şi îşi termină treaba în curte. Apoi târî maşina de tuns iarba înapoi în garaj. Se apucă să o şteargă şi îi veni în minte altă povestire a lui Poe, în care era vorba despre un bărbat zidit într-o pivniţă plină cu butoaie cu vin[32]. Ralph nu citise povestirea, dar văzuse filmul.

Pentru numele lui Dumnezeu, Montresor! a strigat bărbatul zidit în pivniţă. Iar bărbatul care îl zidise a fost de acord cu el: *Da, pentru numele lui Dumnezeu.*

În cazul de faţă, cel zidit era Terry Maitland, însă cărămizile erau probele ADN. Iar Terry Maitland era deja mort. Sigur, existau anumite probe contradictorii, iar ăsta era un motiv de îngrijorare. Şi aveau mostre ADN doar din Flint City, deloc din Cap City. Da, existau amprente pe cartea aia, numai că amprentele puteau fi puse acolo intenţionat. Nu chiar atât de uşor cum se arăta în serialele poliţiste, dar era ceva fezabil.

Şi cum rămâne cu martorii, Ralph? Cu cei trei profesori care îl cunoşteau de ani de zile?

Profesorii ăia nu contează. Gândeşte-te la ADN. Asta-i o probă solidă. Cea mai bună probă din câte există.

În film, planul lui Montresor fusese stricat de o pisică neagră, pe care o îngropase din greşeală alături de victima lui. Urletele pisicii îi alertaseră pe vizitatorii cramei. Ralph era de părere că pisica aceea reprezenta o altă metaforă: era vocea conştiinţei ucigaşului. Mult prea rar ţigara este doar o ţigară[33], şi pisica doar o pisică. Nu avea niciun motiv să-şi amintească de ochii lui Terry în clipa morţii şi nici ultima declaraţie a acestuia. Samuels avea dreptate: spusese ce spusese pentru că nevasta lui stătea lângă el şi îl ţinea de mână.

Ralph se aşeză la bancul de lucru – nu făcuse mai nimic toată ziua, doar tunsese peticul ăla de iarbă, dar dintr-odată se simţea foarte obosit. Mintea lui nu voia să alunge imaginile acelor ultime minute de dinainte de împuşcături. Auzea alarma maşinii. Vedea rânjetul strâmb al reporteriţei blonde când şi-a dat seama că fusese rănită – probabil nu era vorba decât de o zgârietură, însă zgârietura asta avea să aducă audienţă excelentă postului la care lucra. Îl vedea pe bărbatul ăla ars şi tatuat pe degete. Pe băiatul cu buză de iepure. Razele de soare, reconstituind constelaţii complicate din fragmentele

de mică încastrate în asfaltul trotuarului. Breteaua galbenă de la sutienul fetei, bâţâindu-se în sus şi în jos. Da, mai ales breteaua aia o vedea. Parcă ar fi vrut să-i arate ceva anume – numai că uneori o bretea de sutien nu este decât o bretea de sutien. Şi atât.

— Iar un om nu poate să se afle în două locuri diferite în acelaşi timp, mormăi el.

— Ralph? Ai început să vorbeşti singur?

Tresări şi ridică ochii. Jeannie era în pragul garajului.

— Probabil că da, de vreme ce sunt singur aici.

— Ba sunt şi *eu,* zise ea. Te simţi bine?

— Nu prea, mărturisi Ralph şi îi povesti ce se întâmplase cu Fred Peterson.

Jeannie se întristă vizibil.

— Doamne, Dumnezeule! N-a mai rămas nimeni din familia asta. Poate o să-şi revină.

— Oricum s-a ales praful de toată familia, indiferent dacă îşi mai revine sau nu, zise Ralph, ridicându-se în picioare. Mai încolo, o să dau o fugă până la secţie, să mă mai uit o dată la bucăţica aia de hârtie. Meniu, sau ce-o fi.

— Trebuie să faci un duş înainte de asta. Miroşi a motorină şi a iarbă.

Ralph surâse şi o salută milităreşte.

— Am înţeles, să trăiţi!

Jeannie se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută pe obraz.

— Ascultă-mă, Ralph, o să treci cu bine peste povestea asta. Crede-mă.

8

Pentru că nu mai fusese niciodată obligat să-şi ia un asemenea concediu („administrativ” i se spunea), Ralph nu ştia multe lucruri despre el. De exemplu, nu ştia dacă avea sau nu voie să mai intre în secţia de poliţie. Aşa că aşteptă până după prânz ca să pornească într-acolo, pentru că activitatea era mult mai puţin intensă în perioada aceea. Când ajunse, în sala principală nu erau decât Stephanie Gould şi Sandy McGill. Stephanie, încă în haine de oraş, completa rapoarte la unul dintre calculatoarele antice şi de demult, pe care primăria tot promitea că le va înlocui. Iar Sandy stătea la biroul de dispecerat operativ şi citea revista *People.* Biroul comandantului Geller era gol.

— Salut, domnu’ detectiv! spuse Stephanie, ridicând ochii de la ecranul calculatorului. Ce cauţi aici? Am auzit că eşti în concediu cu plată.

— Încerc să-mi ocup şi eu timpul cu ceva.

— Păi, ia să ţi-l ocup eu, spuse femeia, arătând spre teancul de dosare de lângă computer.

— Poate altă dată.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Tuturor ne pare.

— Mulţumesc.

Se duse la dispecerat şi o rugă pe Sandy să-i dea cheia de la magazia cu probe. Ea i-o dădu fără să ezite şi aproape fără să-şi ia ochii de la pagina lucioasă a revistei. Lângă uşa de la magazie era un cui de care atârnau un clipboard şi un pix. Ralph se gândi să treacă peste semnătura de intrare, dar se resemnă şi îşi trecu pe foaie numele, data şi ora: 15:30. În fond, nici nu avea de ales, din moment ce şi Gould şi McGill ştiau de ce a venit el la secţie. Dacă îl va întreba cineva ce anume căuta în magazia cu probe, avea de gând să răspundă cu toată sinceritatea. Doar era în concediu – concediu „administrativ” –, nu suspendat din funcţie.

În magazia mare cam cât o debara era un aer cumplit de cald şi de închis. Pâlpâiau ca la discotecă tuburile de neon din tavan. Şi ele ar fi trebuit înlocuite. La fel ca toate computerele secţiei. Cu ajutorul dolarilor din fondurile federale, Flint City se îngrijea ca secţia de poliţie să aibă o grămadă de arme – ba chiar mai multe decât strictul necesar. Şi ce dacă infrastructura se făcea bucăţi?

Dacă Frank Peterson ar fi fost ucis la începutul activităţii lui Ralph în poliţie, probabil că aici s-ar fi aflat patru cutii cu probe legate de această crimă – poate chiar şase. Numai că epoca informaticii făcuse minuni în domeniul comprimării tuturor informaţiilor, iar astăzi, în magazia asta veche, nu mai erau decât două cutii, plus lada de scule găsită în spatele dubei – unde erau doar chei, ciocane şi şurubelniţe. Nu descoperiseră amprentele lui Terry nici pe uneltele alea şi nici pe lada în care erau. Ralph credea că lada fusese în maşină la momentul furtului şi că Terry nu se uitase niciodată în ea. În fond, avea alte intenţii şi sculele alea nu-l interesau.

Pe una dintre cutiile cu probe scria DOMICILIUL FAM. MAITLAND. Pe a doua DUBĂ/SUBARU. Pe asta o căuta Ralph. Acum tăie banda adezivă. Terry murise, aşa că îşi putea permite să o facă.

Nu căută prea mult şi găsi o pungă din plastic, specială pentru probe, în care se afla bucăţica de hârtie care îl obseda. În partea de sus scria cu litere negre şi groase: **TOMMY ŞI TUP.** Bucata de după **TUP** era ruptă. În colţ era un desen micuţ cu o plăcintă, din care se ridica aburul. Ralph nu mai ţinea prea bine minte partea cu plăcinta, dar acum îşi spuse că acesta fusese motivul pentru care se gândise că fragmentul de hârtie făcea parte din meniul unui local. Ce-i spusese Jeannie azi-noapte? *Cred că sunt alte zeci de gânduri în mintea mea, în spatele fiecărui gând de care sunt conştientă.* Dacă acesta era adevărul, atunci Ralph ar fi dat o grămadă de bani ca să descopere gândul din spatele imaginii cu breteaua sutienului cel galben. Pentru că era ceva acolo. Cu siguranţă că era.

Şi cu siguranţă că bucăţica asta de hârtie ajunsese pe podeaua dubei pentru că cineva pusese meniul promoţional sub ştergătoarele tuturor vehiculelor din zona unde era parcată şi dubiţa albă. Şoferul – poate puştiul care o furase din New York, poate cine o luase după ce puştiul o abandonase – preferase să-l rupă, iar nu să ridice ştergătorul şi să-l ia frumuşel de acolo. Aşa se făcuse că rămăsese fragmentul triunghiular de hârtie. Şoferul nu băgase de seamă imediat, dar poate că îl deranjase în timpul drumului, aşa că scosese mâna pe geam, îl smulsese de acolo şi îl aruncase pe jos, în maşină – vezi, Doamne, pentru că nu voia să facă mizerie pe şosea, ci era un hoţ ecologist. Sau poate pentru că văzuse o patrulă de poliţie în spate şi nu voia să atragă atenţia în niciun fel. La fel de posibil era că încercase să arunce hârtia pe geam, dar o pală de vânt nebunatic o băgase din nou înăuntru. Ralph anchetase destule accidente rutiere, dintre care unul destul de nasol, unde acelaşi lucru se întâmplase cu mucurile de la ţigări.

Îşi scoase carneţelul din buzunarul de la spate – îi intrase în obicei să-l poarte mereu cu el, indiferent de tipul de concediu în care s-ar fi aflat – şi scrise pe o foaie goală TOMMY ŞI TUP. Apoi puse înapoi pe raft cutia cu DUBĂ/SUBARU, părăsi magazia cu probe (neuitând să treacă şi ora pe clipboard) şi încuie uşa. Îi înapoie cheia lui Sandy şi-i arătă ce scrisese în carneţel. Femeia ridică ochii din articolul cu ultimele aventuri ale lui Jennifer Aniston.

— Ţie îţi spune ceva chestia asta?

— Nimic.

Şi reveni la povestea din revistă. Ralph se apropie de Gould, care încă se chinuia să actualizeze baza de date, înjurând în barbă de fiecare dată când apăsa o tastă greşită – adică destul de des. Se uită şi ea la foaia din carneţelul lui Ralph.

— Mi se pare că, în argoul vechi, „tup” înseamnă penetrare. Altceva nu-mi vine în minte. E important?

— Habar n-am. Poate că nu.

— De ce nu cauţi pe Google?

Îşi porni computerul, la fel de vechi şi rablagit ca toate celelalte din secţie. În timp ce aştepta, se hotărî să verifice şi în baza de date cu care era însurat. Jeannie îi răspunse imediat şi la telefon şi la întrebare.

— S-ar putea să fie vorba despre Tommy şi Tuppence. Aştia sunt doi detectivi haioşi şi isteţi, despre care scria Agatha Christie atunci când nu scria despre Hercule Poirot sau Miss Marple. Dacă nu mă înşel, atunci s-ar putea ca localul să aparţină unui cuplu de emigranţi britanici, iar specialitatea casei să fie cartofi cu varză fiartă.

— *Poftim?!*

— Nu contează.

— Probabil nu înseamnă nimic, spuse el.

Sau poate că da. Oricum, trebuia să urmărească pista până la capăt, ca să vadă unde duce. Poate nu-l va duce nicăieri. Numai că asta trebuie să faci în munca de detectiv: să urmăreşti toate pistele, indiferent cât de stupide ar părea – scuze, Sherlock Holmes.

— M-ai făcut curioasă. Ai să-mi povesteşti tot când ajungi acasă. Apropo, nu mai avem suc de portocale.

— O să trec pe la magazin, spuse el şi închise.

Intră pe Google, tastă TOMMY & TUPPENCE, se gândi un pic, apoi adăugă RESTAURANT. Or fi fost vechi computerele din secţie, dar aveau conexiune Wi-Fi, nouă şi rapidă. În doar câteva secunde, Ralph găsi ce căuta. Pubul „Tommy & Tuppence” se afla pe Bulevardul Northwoods, din Dayton, Ohio.

Dayton. Parcă localitatea mai apăruse o dată în povestea asta nefericită. Dar unde? Se sprijini de spătarul scaunului şi închise ochii. Nu reuşea neam să înţeleagă de ce-i tot revenea în minte breteaua sutienului galben, dar îşi aminti repede care fusese treaba cu Dayton. În ultima discuţie cu Terry Maitland, când vorbeau despre duba albă, acesta îi spusese că nu a mai fost la New York din luna de miere. Iar singura călătorie pe care o făcuse în

ultima vreme fusese în statul Ohio. De fapt, chiar în oraşul Dayton.

În vacanţa de vară a fetelor. Am vrut să-l vizitez pe tata. Iar atunci când Ralph l-a întrebat dacă tatăl lui trăieşte acolo, Terry i-a răspuns: *Da*, *deşi este cam mult spus „trăieşte”*.

Îl sună pe Sablo.

— Salut, Yune, eu sunt!

— Salutare, Ralph! Cum e la pensie?

— Super! Să-mi vezi gazonul din spatele casei. Am auzit că te-au premiat şefii pentru că ai avut grijă ca temebela aia de reporteriţă să nu-şi deterioreze şi mai mult trupu-i ravisant.

— Aşa merge vorba. Adevărul e că viaţa se poartă frumos cu mine, o biată progenitură a unei familii sărace de ţărani mexicani.

— Parcă mi-ai zis că tatăl tău avea cea mai mare reprezentanţă auto din Amarillo.

— Oi fi zis şi asta. Dar, dacă ai de ales între adevăr şi legendă, *ese*[34], te sfătuiesc să mergi pe mâna legendei. Aşa ne învaţă John Ford[35] în westernul *Omul care l-a ucis pe Liberty Valance.* Spune-mi, cu ce-ţi pot fi de folos?

— Ţie ţi-a spus Samuels de puştiul ăla care a furat primul dubiţa?

— Da. Mişto poveste! Ştiai că pe puşti îl cheamă Merlin? Păi, numai un vrăjitor ar fi putut să facă tot drumul ăla lung până în sudul Texasului.

— Ai cum să vorbeşti cu cineva de la poliţia din El Paso? Acolo l-au prins, dar ştiu de la Samuels că băiatul a abandonat duba în Ohio. Vreau să ştiu dacă a lăsat-o în Dayton, pe Bulevardul Northwoods, lângă vreun pub care să se cheme „Tommy & Tuppence”.

— Pot să încerc.

— Samuels mi-a zis că vrăjitoraşul ăsta, Merlin, a mers multă vreme. Poţi să încerci să afli *când anume* a abandonat duba? Dacă a făcut-o în aprilie?

— O să încerc să aflu şi asta. Îmi zici şi mie de ce te interesează?

— În aprilie Terry Maitland era în Dayton. Îşi vizita tatăl.

— Pe bune?

Schimbarea din tonul lui Yune sugera că locotenentul devenise brusc mult mai interesat.

— Singur?

— Cu familia, mărturisi Ralph. Şi au călătorit cu avionul şi la dus, şi la întors.

— Deci praful s-a ales şi de teoria asta.

— Probabil, dar pe mine mă fascinează încă.

— Tre' să-mi esplici chestia asta, domnu' detectiv. Nu uita că io mi-s fiu de mexican amărât.

Ralph oftă.

— Bine, să vedem ce pot să aflu, îşi reveni locotenentul.

— Mulţumesc, Yune.

Nici nu închise bine telefonul, când pe uşă apăru comandantul Geller, cu o geantă de sport în mână şi cu părul ud de la duş. Ralph îi făcu cu mâna şi se alese cu o privire urâtă.

— Nu ar trebui să te afli aici, domnule detectiv.

Aha! Iată *răspunsul* la întrebarea de mai devreme.

— Du-te acasă! Tunde-ţi gazonul, fă ceva!

— L-am tuns deja, spuse Ralph, ridicându-se de pe scaun. Acum urmează să fac curat în pivniţă.

— Bravo! Treci la treabă, ce mai aştepţi? îl îndemnă Geller, din pragul biroului său. Şi, Ralph… să ştii că-mi pare rău de toată povestea asta. Al naibii de rău îmi pare.

Toată lumea repetă chestia asta, îşi spuse Ralph, ieşind în căldura toridă a după-amiezii.

9

Yune l-a sunat în aceeaşi seară, cam pe la nouă şi un sfert, când Jeannie era la duş. Ralph şi-a notat toate informaţiile primite. Nu erau prea multe, dar destul de interesante. După o oră s-a dus la culcare şi a dormit bine pentru prima oară de când Terry fusese împuşcat în faţa tribunalului. Vineri dimineaţă, la ora patru, s-a trezit brusc din visul în care-i apărea tânăra cocoţată în cârca prietenului ei, tânăra aceea cu breteaua galbenă căzută pe umăr, tânăra aceea care-şi agita pumnii strânşi spre cer. Încă adormit, se ridică în capul oaselor, fără să-şi dea seama că ţipă până când nu-l zgâlţâi de umeri soţia lui, speriată la culme.

— Ce e? Ralph, *ce este?*

— Nu-i breteaua! E *culoarea* bretelei!

— Despre ce vorbeşti? ţipă Jeannie, zgâlţâindu-l încă o dată. Ai visat ceva, iubitule? Ai avut un coşmar?

Cred că sunt alte zeci de gânduri în mintea mea, în spatele fiecărui gând de care sunt conştientă. Aşa îi spusese. Şi exact asta fusese visul lui – care acum îşi pierdea consistenţa, aşa cum se întâmplă de obicei cu toate visele. Fusese unul dintre gândurile acelea.

— Am înţeles, spuse el. În vis.

— Ce ai înţeles, scumpule? Ceva despre Terry?

— Despre fata aia. Breteaua de la sutienul ei era galbenă. Un galben-aprins. Numai că mai era ceva. În vis mi-am dat seama despre ce e vorba, dar acum…

Se aşeză pe marginea patului şi îşi puse mâinile pe genunchi, mai jos de tivul boxerilor largi în care dormea.

— Acum nu mai ştiu.

— O să-ţi aduci aminte. Haide, culcă-te! M-ai speriat ca naiba.

— Iartă-mă, şopti Ralph, întinzându-se din nou în pat.

— Crezi că ai să reuşeşti să adormi la loc?

— Nu ştiu.

— Ce ţi-a spus locotenentul Sablo aseară, la telefon?

— Nu ţi-am zis?

Ştiind foarte bine că nu o făcuse.

— Nu. Şi eu n-am vrut să insist. Aveai expresia aia meditativă.

— O să-ţi povestesc dimineaţă.

— Ai putea să-mi spui, dacă tot m-ai trezit cum m-ai trezit.

— Nu-i prea mult de spus. Yune a dat de puştiul ăla cu ajutorul poliţistului care l-a arestat – poliţistul a prins drag de băiat, vrea să ştie ce mai face, aşa că încearcă să fie la curent cu viaţa lui. Deocamdată, tânărul domn Cassidy este într-un centru de plasament din El Paso. Urmează să aibă loc o audiere la tribunalul pentru minori, unde va fi acuzat de furt de maşini. Însă nimeni nu ştie acum unde anume se va întâmpla asta. Cel mai probabil, va fi transferat în Districtul Dutchess din statul New York, numai că cei de acolo nu sar în sus de bucurie la gândul ăsta şi nici el nu vrea să se întoarcă. Aşa că, pentru moment, puştiul este într-un fel de vid juridic şi Yune zice că-i place la nebunie chestia asta. Băiatul zice că taică-su vitreg îl bătea destul de des. În timp ce maică-sa se făcea că nu observă. Fenomen tipic de abuz.

— Bietul copil, nu mă mir că a fugit de acasă. Ce o să se întâmple cu el?

— Păi, în cele din urmă, va fi trimis înapoi. Ştii cum se zice: moara justiţiei se învârteşte lent, dar macină extrem de fin. O să primească o sentinţă cu suspendare sau poate îi va fi luat în considerare timpul petrecut în sistemul de plasament. Poliţia din oraş va fi înştiinţată cu privire la situaţia de la el de acasă, numai că, la un moment dat, taică-su o va lua de la capăt. Bătăuşii de copii iau uneori pauză, dar nu renunţă niciodată la obiceiul lor.

Îşi puse mâinile sub cap şi se gândi la Terry, care nu avusese antecedente de violenţă – nici măcar un

pumn nu-i dăduse vreodată unui arbitru.

— Ştim că puştiul a trecut prin Dayton, spuse Ralph. La vremea respectivă, începuse să-şi facă probleme din cauza dubei, era prea mare pentru el. Aşa că a oprit într-o parcare publică, pentru că era gratis, pentru că nu avea paznic şi pentru că văzuse firma unui McDonald's la câteva străzi distanţă. Nu mai ţine minte dacă a trecut pe lângă vreun pub care să se cheme „Tommy & Tuppence", dar îşi aminteşte că a văzut un tip tânăr, cu un tricou pe spatele căruia scria „Tommy" şi încă ceva. Tipul ăla avea un teanc de pliante albastre pe care le vâra sub ştergătoarele maşinilor parcate lângă bordură. Şi acesta l-a observat pe puşti – pe Merlin, adică – şi i-a dat doi dolari ca să pună pliante la maşinile din parcare. Puştiul a refuzat şi şi-a văzut de drumul spre McdDonald's, că îi era foame. Când s-a întors, nu l-a mai văzut pe tipul ăla, dar erau pliante sub ştergătoarele tuturor automobilelor şi camioanelor din parcare. Băiatul era cam sperios şi i s-a părut că ăsta ar fi fost un semn rău. Dumnezeu ştie de ce. În orice caz, atunci s-a hotărât să schimbe maşina.

— Ar fi fost prins mult mai devreme dacă nu ar fi fost atât de sperios şi prudent, remarcă Jeannie.

— Ai dreptate. Aşa, şi s-a tot plimbat prin parcarea aia, căutând o maşină neîncuiată. I-a zis lui Yune că nu se aştepta să găsească atât de multe.

— Sunt convinsă că tu te aşteptai la asta.

Ralph surâse.

— Oamenii sunt neglijenţi. În a cincea sau a şasea maşină descuiată, a găsit şi cheia de rezervă sub apărătoarea de soare. Maşina aia i s-a părut perfectă pentru el – o Toyota neagră, de care vezi cu miile pe şosele în fiecare zi. Însă, înainte ca Merlin al nostru să plece la drum cu ea, s-a dus şi a lăsat cheia în contactul dubiţei. I-a spus lui Yune că spera să o fure altcineva şi, acum citez: „Poate aşa îmi pierdeau gaborii urma". De parcă n-ar fi fost un copil fugit de acasă, care ţinea minte să semnalizeze la fiecare viraj, ci ar fi fost căutat pentru crimă în vreo şase state.

— Aşa a zis?

Tonul lui Jeannie era uşor amuzat.

— Aşa a zis. Şi, apropo, că uitasem – a trebuit să se întoarcă la dubiţă şi ca să ia ceva de acolo: un teanc de cartoane pe care stătea ca să pară mai înalt la volan.

— Să ştii că mie îmi cam place puştiul ăsta. Derek nu s-ar fi gândit în veci la aşa ceva.

Nu i-am dat niciodată motive să o facă, îşi spuse Ralph.

— Ai aflat dacă a lăsat sub ştergător pliantul cu meniul de la pubul ăla?

— L-a întrebat Yune şi el a zis că l-a lăsat, de ce să-l fi luat?

— Înseamnă că persoana care l-a rupt – şi a lăsat fragmentul care a ajuns înăuntru – e persoana care a furat dubiţa din parcarea din Dayton.

— Aproape sigur. Acum să-ţi zic de ce aveam expresia aia meditativă de care vorbeai. Puştiul zice că parcă totul s-a întâmplat în aprilie. Dar eu am rezervele mele, pentru că mă îndoiesc că i se părea atât de important să ţină socoteala. Dar i-a spus lui Yune că era primăvară, că toţi copacii erau înfrunziţi, dar nu era încă prea cald. Deci, *probabil* că era aprilie. Aceeaşi lună în care s-a dus Terry să-şi vadă tatăl.

— Numai că a fost împreună cu toată familia şi au călătorit cu avionul.

— Ştiu. Poţi să spui că este o coincidenţă. Însă atunci când aceeaşi dubiţă apare aici, în Flint City, mi-e greu să cred în două coincidenţe în care să fie implicată aceeaşi dubă Ford Econoline. Yune se gândeşte că poate Terry a avut un complice.

— Un complice care să arate fix ca el? ridică Jeannie dintr-o sprânceană. Poate un frate geamăn, pe care să-l cheme William Wilson?

— Ştiu. E o idee ridicolă. Dar vezi şi tu cât de ciudat e totul, nu? Terry este în Dayton, dubiţa este în Dayton. Terry se întoarce în Flint City, dubiţa ajunge cumva în Flint City. Există un cuvânt pentru chestia asta, dar nu mi-l aduc aminte.

— Poate „confluenţă” e cuvântul pe care îl cauţi.

— Vreau să stau de vorbă cu Marcy, spuse el. Vreau s-o întreb despre călătoria la Dayton. S-o fac să-mi spună tot ce-şi aminteşte. Numai că n-o să vrea să discute cu mine, iar eu nu am cum s-o oblig.

— Măcar ai să încerci?

— O, da! Am să încerc.

— Acum crezi că ai să dormi?

— Cred că da. Te iubesc.

— Şi eu pe tine.

Ralph aproape aţipise, când auzi vocea lui Jeannie la ureche – fermă, aproape aspră, încercând să-l sperie şi să-l facă să-şi amintească:

— Dacă nu breteaua aia de la sutien te obseda, atunci adu-ţi aminte ce era!

Preţ de o fracţiune de secundă, Ralph văzu limpede cuvintele NU POT. Numai că literele erau albastru-verzui, nu galbene.

Dar era ceva acolo. Încercă să-şi aducă aminte. În zadar.

— Nu pot, spuse el.

— Nu poţi încă, zise Jeannie. Dar ai să-ţi aminteşti. Te cunosc şi ştiu că aşa va fi.

Se culcară. Ralph se trezi la ora opt, când toate păsările cântau.

10

Pe la zece, în acea dimineaţă de vineri, Sarah şi Grace ajunseseră la albumul *A Hard Day's Night*[36], iar Marcy şi-a spus că în curând o să-şi piardă minţile.

Fetiţele descoperiseră pick-upul lui Terry – un chilipir cumpărat de pe eBay; cel puţin, aşa o asigurase el pe Marcy – în atelierul din garaj, împreună cu colecţia de albume ale formaţiei Beatles. Luaseră pick-upul şi albumele, le duseseră pe toate în camera lui Grace şi începuseră cu *Meet the Beatles!*

— O să le ascultăm pe toate, a avertizat-o Sarah pe mama ei. Ca să-l simţim pe tati lângă noi. Ne laşi?

Şi Marcy le-a lăsat. Ce altceva ar fi putut să facă văzându-le feţişoarele palide şi triste şi ochii înroşiţi de plâns? Însă nu-şi dăduse seama cât de tare o vor afecta toate cântecele alea. Evident că fetiţele le ştiau pe de rost pe toate; când Terry lucra în garaj, platanul pick-upului se învârtea încontinuu, umplând locul cu cântecele trupelor britanice, care invadaseră scenele mapamondului şi pe care el, fiind un pic prea tânăr, nu apucase să le cunoască la vremea respectivă, dar pe care le adora: Searchers, Zombies, Dave Clark Five, Kinks, T. Rex şi, bineînţeles, Beatles. Mai cu seamă ei.

Fetiţele adorau trupele şi le plăceau la nebunie cântecele, pentru că le plăcuseră şi tăticului lor, însă în această situaţie era vorba şi de un întreg spectru emoţional pe care ele nu aveau de unde să îl cunoască. Nu ascultaseră „I Call Your Name" în timp ce stăteau pe bancheta din spate a maşinii tatălui lui Terry, iar buzele lui Terry erau pe gâtul lui Marcy şi mâna lui sub puloverul ei. Nu ascultaseră „Can't Buy Me Love" – care se auzea chiar acum de la etaj – în timp ce stăteau pe canapeaua primului apartament în care se mutaseră împreună, ţinându-se de mână şi uitându-se la filmul despre Beatles (care

se chema tot *A Hard Day's Night,* la fel ca albumul) la rabla de video pe care o cumpăraseră cu numai douăzeci de dolari de la un târg de vechituri; şi nu-i văzuseră pe Cei Patru Fantastici nebuni şi tineri, pe o peliculă alb-negru. În ziua aceea Marcy ştia că se va căsători cu tânărul de lângă ea, chiar dacă el încă habar n-avea ce îl aşteaptă. Oare John Lennon nu murise deja atunci când se uitaseră ei la filmul ăla vechi? Nu fusese deja împuşcat în plină stradă, la fel ca soţul ei?

Nu-şi mai aducea aminte. Nu ştia decât că ea, Sarah şi Grace reuşiseră să facă faţă înmormântării, păstrându-şi demnitatea intactă. Însă acum înmormântarea se terminase, o aştepta o viaţă întreagă de mamă singură (oribilă expresie!), iar muzica aia veselă îi frângea inima şi o scotea din minţi. Fiecare voce armonioasă, fiecare laitmotiv interpretat la chitară de George Harrison îi făceau alte răni în suflet. De două ori s-a ridicat de la masa din bucătărie, unde stătea în faţa unei căni cu cafea rece. De două ori s-a dus până la scară şi a tras aer în piept, pregătindu-se să strige: *Terminaţi! Opriţi muzica asta!* Şi de două ori s-a întors în bucătărie fără să fi făcut nimic. Fetiţele sufereau şi ele.

Când se ridică de această dată de pe scaun, Marcy se duse la sertarul cu ustensile de bucătărie şi îl trase până la capăt. Nu avea speranţe că va găsi ceva acolo, dar, uite, în spate de tot era un pachet de ţigări Winston. Cu trei ţigări înăuntru. Ba nu, cu patru – una era ascunsă într-un colţ. Nu mai fumase de când fetiţa cea mică împlinise cinci ani – atunci, în timp ce mixa aluatul pentru tortul lui Gracie, a avut un acces de tuse şi s-a jurat să nu mai fumeze niciodată. Niciodată. Dar, în loc să arunce aceşti ultimi soldaţi din oştirea cancerului, pusese pachetul în fundul sertarului cu ustensile, de parcă o parte întunecată şi vizionară din mintea ei ar fi ştiut că va simţi iar nevoia să fumeze la un moment dat.

Sunt vechi de cinci ani. O să fie al dracului de râncede. Probabil o să te apuce tusea şi o să tot tuşeşti până o să te ia cu leşin.

Bravo! Cu atât mai bine.

Scoase o ţigară din pachet. Deja saliva de poftă. *Fumătorii nu se lasă niciodată, doar fac câte o pauză,* îşi spuse ea. Se duse până la scară şi trase cu urechea. Se terminase „And I Love Her" şi începuse „Tell Me Why" (eternă întrebare[37]). Îşi imagină fetiţele aşezate pe patul lui Grace, fără să vorbească deloc, ascultând atente cântecele. Poate ţinându-se de mână. Primind împărtăşania tăticului lor. Albumele lui, unele cumpărate de la magazinul de discuri din Cap City, altele de pe Internet, fuseseră ţinute în mâinile în care îşi ţinuse şi fetele.

Traversă livingul până la soba pântecoasă, pe care o aprindeau doar în nopţile prea reci de iarnă, şi bâjbâi după cutia cu chibrituri de pe raftul de alături. Bâjbâia fără să se uite, pentru că acolo se aflau mai multe fotografii pe care deocamdată nu suporta să le privească. Poate peste vreo lună. Sau poate peste un an. Oare cât de mult dura până să-ţi revii din prima şi cea mai cumplită fază a unei asemenea suferinţe? Probabil că ar fi găsit răspunsul pe site-urile medicale, dar se temea să-l citească.

Bine măcar că reporterii plecaseră imediat după înmormântare, grăbindu-se să ajungă în Cap City, de unde să relateze detaliile sordide ale altui scandal politic, aşa că nu era nevoie să iasă pe terasa din spatele casei, unde ar fi riscat ca una dintre fetiţe să se uite pe geam şi să vadă că mămica îşi reluase dezgustătorul năravuri. Şi nici în garaj nu ar fi fost bine să se ascundă, pentru că fetiţele s-ar fi putut duce acolo după alte discuri şi ar fi simţit miros de fum.

Aşa că deschise uşa de la intrare. În prag se afla Ralph Anderson, care tocmai se pregătea să sune la sonerie.

11

Repulsia din ochii ei – ca şi cum s-ar fi uitat la vreun monstru sau zombi dintr-un serial – îl lovi pe Ralph drept în piept. Avu suficient timp să-i observe părul vâlvoi, pata de pe reverul halatului (probabil fusese al lui Terry, fiindcă era prea mare pentru ea), ţigara uşor îndoită dintre degete. Şi încă ceva. Marcy arătase dintotdeauna foarte bine, însă acum parcă începuse să se cam urâţească. Aşa ceva i s-ar fi părut imposibil înainte.

— Marcy…

— Nu. N-ai ce să cauţi aici. Trebuie să pleci.

Vorbea încet, sugrumat, de parcă o lovise cineva cu pumnul.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Te rog!

— Mi-ai omorât soţul. Asta-i tot ce am să-ţi spun.

Marcy vru să închidă uşa. Ralph întinse mâna ca să o oprească.

— Nu eu l-am omorât, dar, da, am şi eu partea mea de vină. Poţi să spui că am fost complice la moartea lui, dacă asta te face să te simţi mai bine. Nu ar fi trebuit să-l arestez aşa cum am făcut-o. A fost o acţiune greşită din foarte multe puncte de vedere. Am avut motivele mele, numai că nu au fost motive corecte. Am…

— Ia mâna de pe uşă! Fă-o chiar acum, ori chem poliţia!

— Marcy…

— *Nu-mi spune aşa!* N-ai niciun *drept* să-mi spui aşa după ce-ai făcut ce ai făcut. Nu urlu la tine doar pentru că fetiţele mele sunt la etaj şi ascultă discurile tăticului lor mort din vina ta.

— Te rog!

Vru să adauge: *Nu mă face să te implor,* numai că nu ar fi fost suficient.

— Te implor! Te rog, vorbeşte cu mine!

Marcy ridică mâna în care ţinea ţigara şi scoase un hohot de râs înspăimântător de sec.

— Acum, că au dispărut păduchii ăia mititei, mi-am zis că pot să trag şi eu câteva fumuri în pragul uşii. Şi, când colo, dau cu ochii de păduchele cel *mare,* păduchele păduchilor. Pentru ultima oară îţi spun, domnule Păduche, din vina căruia mi-a murit soţul. *Cară-te… dracului… de la uşa mea!*

— Dar dacă nu el a făcut-o?

Marcy se holbă la el şi îşi relaxă mâna cu care ţinea uşa – pentru moment, cel puţin.

— Dar dacă…? Iisuse Hristoase, ţi-a spus *că* nu el a făcut-o! Ţi-a spus asta când era în pragul morţii! Ce altceva mai vrei, o telegramă de pe lumea cealaltă, adusă personal de Arhanghelul Gabriel?

— Dacă nu el a făcut-o, înseamnă că adevăratul asasin este încă în libertate şi el este răspunzător pentru distrugerea familiei Peterson şi a familiei tale.

Marcy se gândi o clipă, apoi zise:

— Oliver Peterson a murit pentru că tu şi cu nemernicul de Samuels aţi ţinut morţiş să faceţi tot circul ăla. Plus că *tu* ai tras în el, nu-i aşa, domnule detectiv Anderson? L-ai împuşcat în cap.

Şi-i trânti uşa în nas. Ralph ridică din nou mâna spre sonerie, dar se răzgândi şi plecă de acolo.

12

Marcy rămase tremurând în spatele uşii. Simţi că o lasă genunchii şi reuşi să ajungă până la bancheta din antreu unde se aşezau ca să-şi scoată cizmele sau pantofii murdari de noroi. La etaj, membrul asasinat al formaţiei Beatles cânta despre ce avea de gând să facă atunci când va ajunge acasă. Marcy se uită la ţigara dintre degete, de parcă habar n-ar fi avut cum de ajunsese acolo, după care o rupse în două şi puse bucăţile în buzunarul de la halat (care chiar îi aparţinuse lui Terry). Cel puţin m-a oprit să mă reapuc de fumat, îşi zise ea. Poate ar trebui să-i scriu un bilet de mulţumire.

Cât tupeu să aibă omul ăla de a îndrăznit să-i apară în prag, după ce i-a nenorocit familia? Câtă nesimţire, câtă cruzime, cât *tupeu!* Numai că…

Dacă nu el a făcut-o, înseamnă că adevăratul asasin este încă în libertate.

Şi cum anume ar fi trebuit ea să gestioneze această informaţie, când nu era capabilă nici măcar să intre pe site-urile medicale ca să afle cât durează prima fază a unei asemenea suferinţe? Şi de ce ar fi trebuit să facă *ceva?* De unde şi până unde îi revenea ei această responsabilitate? Poliţiştii arestaseră un nevinovat şi se încăpăţânaseră în greşeala lor chiar şi după ce verificaseră alibiul lui Terry şi îşi dăduseră seama că era mai solid decât însăşi Stânca Gibraltarului. Să-l găsească ei pe adevăratul vinovat, dacă au suficient sânge în instalaţie pentru asta. Treaba ei era să treacă de ziua de azi fără să înnebunească şi apoi – la un moment dat din viitorul pe care nu şi-l putea imagina încă – să se gândească la ce avea să facă mai departe. Oare să mai continue să trăiască în acest oraş, când jumătate din locuitorii lui credeau că băiatul care-i omorâse soţul îndeplinise voia lui Dumnezeu? Oare să-şi condamne fiicele să facă parte din acele societăţi antropofage (cunoscute sub numele de gimnaziu şi

liceu), în care eşti ridiculizată şi ostracizată doar din cauza culorii tenişilor?

Am făcut bine că l-am alungat de aici pe Anderson. În niciun caz nu-l pot primi în casă. Da, tonul lui era sincer – cel puţin, aşa mi s-apărut. Dar cum să-l mai suport în apropierea mea după tot ce s-a întâmplat?

Dacă nu el a făcut-o, înseamnă că adevăratul asasin…

— Încetează! îşi şopti ea. Te rog, încetează! Termină odată!

…este încă în libertate.

Şi dacă va ucide din nou?

13

Majoritatea cetăţenilor aparţinând clasei mai avute din Flint City credeau că Howard Gold se născuse într-o familie bogată, sau măcar destul de înstărită. Deşi nu-i era ruşine de educaţia precară pe care o primise – absolut deloc nu-i era ruşine totuşi nu a făcut niciun efort să le explice acelor oameni situaţia reală. Întâmplarea a făcut ca el să fie fiul unui băiat de la ţară plecat în lumea largă, văcar de ocazie, uneori participant la spectacole de rodeo, care călătorise prin tot sud-vestul Americii într-o rulotă Airstream, împreună cu soţia şi cei doi copii ai lor, Howard şi Edward. Howard s-a susţinut singur pe toată durata facultăţii, după care a făcut acelaşi lucru şi pentru Eddie. A avut grijă de părinţii lui când aceştia ajunseseră la vârsta pensionării (Andrew Gold nu avea nici măcar un dolar în cont) şi tot i-au mai rămas bani.

Era membru în cluburi selecte: Rotary şi Rolling Hills. Îşi ducea clienţii importanţi la cină în cele mai bune restaurante din Flint City (nu erau decât două) şi contribuia cu sume importante la vreo douăsprezece asociaţii caritabile diferite, printre care şi aceea care se ocupa de terenurile de sport din Complexul Estelle Barga. Cunoştea vinurile cele mai bune şi, la fiecare Crăciun, trimitea clienţilor importanţi coşuri cu delicatese de la Harry David. Cu toate astea, atunci când era singur la birou, aşa cum se întâmpla în această zi de vineri, prefera să mănânce ca pe vremea copilăriei, când bătea drumul între Hoot, Oklahoma şi Holler, Nevada şi înapoi, ascultându-l pe Clint Black[38] la radio şi învăţând lecţiile indicate de mama lui – atunci când nu se ducea la şcoală în vreun oraş. Presupunea că, la un moment dat, vezica biliară îi va cere imperios să înceteze cu mesele astea solitare, îmbibate în grăsime, dar uite că a trecut deja de şaizeci de ani şi n-a auzit-o protestând nici măcar o dată – Dumnezeu să binecuvânteze moştenirea genetică. Când a sunat

telefonul, tocmai înfuleca un sandvici cu ouă prăjite, multă maioneză şi cartofi pai, făcuţi exact cum îi plăceau lui – crocanţi şi cu ketchup. La marginea biroului îl aştepta o felie de plăcintă cu mere cu îngheţată deasupra.

— Howard Gold la telefon.

— Howie, sunt Marcy. Ralph Anderson a venit la mine de dimineaţă.

Howie se încruntă.

— Acasă la tine? N-are niciun drept. A fost obligat să-şi ia concediu. N-o să mai lucreze ceva vreme de acum încolo, presupunând că va dori să revină în poliţie vreodată. Vrei să-l sun pe comandantul Geller şi să-l reclam?

— Nu. I-am trântit uşa în nas.

— Bravo!

— Ba niciun bravo! Mi-a zis o chestie care nu-mi iese din cap. Spune-mi adevărul, Howard. Tu crezi că Terry l-a omorât pe băiatul ăla?

— Doamne, Dumnezeule, nici vorbă! Doar ţi-am spus-o. Sigur, amândoi ştim că există probe care ar putea duce la această concluzie, dar sunt şi mai multe care le contrazic. Ar fi fost declarat nevinovat. Dar să lăsăm la o parte probele, Terry nu ar fi fost niciodată capabil să facă aşa ceva. Şi să nu uităm ce a spus chiar înainte să moară.

— Oamenii vor zice că a spus ce-a spus pentru că nu voia să mărturisească adevărul în faţa mea. Probabil deja vorbesc despre asta.

Scumpo, *cred că nici nu-şi dădea seama că eşti acolo,* îi spuse Howard, doar în gând. Apoi, cu glas tare:

— Cred că spunea adevărul.

— Şi eu cred, dar, dacă era nevinovat, atunci adevăratul asasin este încă în libertate şi dacă a omorât un copil, mai devreme sau mai târziu va omorî încă unul.

— Ideea asta ţi-a vârât-o Anderson în cap, spuse Howie.

Împinse la o parte sandviciul. Nu mai avea poftă de el.

— Nu mă miră. Inducerea sentimentului de vinovăţie este o tactică veche a poliţiştilor, numai că a greşit că a încercat s-o facă cu tine. Ralph trebuie să plătească pentru asta. Măcar cu o mustrare aspră, care să-i fie trecută la dosar. Pentru Dumnezeu, abia ţi-ai înmormântat soţul!

— Dar e adevărat ce a spus.

Poate că da, îşi zise Howie, *numai că acum se ridică o altă întrebare – pentru ce ţi-a spus* ţie *toate astea?*

— Şi mai e ceva, zise Marcy. Dacă nu va fi găsit adevăratul asasin, voi fi obligată să-mi iau fetele şi să plec din oraş. Poate aş reuşi să fac faţă bârfelor şi privirilor piezişe dacă aş fi singură, dar nu-i corect să le supun pe fete la aşa ceva. Unicul loc unde aş putea să mă duc ar fi la sora mea, în Michigan, iar asta nu ar fi corect faţă de Debra şi Sam. Au şi ei doi copii, iar casa lor e foarte mică. Înseamnă că aş fi nevoită să iau totul de la capăt şi mă simt mult prea obosită. Mă simt… mă simt distrusă, Howie.

— Te înţeleg. Cum pot sa te ajut?

— Sună-l pe Anderson. Spune-i că accept să mă văd cu el diseară, la mine acasă. Atunci poate să mă întrebe tot ce vrea. Însă te rog să vii şi tu. Şi să-ţi aduci şi detectivul cu care lucrezi, dacă are timp şi dacă vrea. Ai s-o faci?

— Sigur, dacă asta vrei. Şi sunt convins că va veni şi Alec. Însă vreau să… nu neapărat să te avertizez, dar să te pun în gardă. Precis că Ralph se simte îngrozitor pentru toată povestea asta şi presupun că şi-a cerut iertare…

— A zis că mă imploră.

Surprinzător, dar poate că aşa era firea lui.

— Nu-i un om rău, spuse Howie. E un om bun, care a făcut o greşeală foarte gravă. Însă, Marcy, gândeşte-te că încă are tot interesul să demonstreze că Terry l-a omorât pe mezinul familiei Peterson. Dacă va reuşi, atunci îşi va putea relua cariera fără probleme. Însă, dacă va apărea adevăratul criminal, atunci Ralph nu mai are niciun viitor în poliţia din Flint City. Probabil se va angaja ca agent de pază în

Cap City, cu jumătate din leafa pe care o primeşte acum. Ca să nu mai vorbim despre toate procesele care i se vor intenta.

— Înţeleg, dar…

— N-am terminat. Întrebările lui trebuie să aibă legătură cu Terry. Poate că bâjbâie, dar la fel de bine s-ar putea să creadă că are o dovadă care să facă legătura între Terry şi crimă într-un alt fel. Acum, spune-mi: tot mai vrei să aranjez întâlnirea asta?

Marcy tăcu câteva secunde, apoi răspunse:

— Jamie Mattingly este cea mai bună prietenă a mea de pe Barnum Court. La ea au stat fetele imediat după arestarea lui Terry, dar acum nu-mi mai răspunde la telefon şi m-a şters de pe lista de prieteni de pe Facebook. Prietena mea cea mai bună m-a scos oficial din lista ei de prieteni!

— O să-i treacă.

— Da, cu condiţia să fie prins adevăratul asasin. Atunci o să vină la mine în patru labe. Poate am s-o iert pentru că şi-a ascultat soţul şi a făcut ce i-a zis el – pentru că aşa a fost, crede-mă. Sau poate n-am s-o iert. Însă nu pot lua hotărârea asta până nu se schimbă situaţia. Dacă se va schimba vreodată. Ce vreau eu să-ţi spun e că da, stabileşte întâlnirea de diseară. Ai să fii tu aici să mă aperi. Şi domnul Pelley. Vreau să aflu motivul pentru care Anderson a avut tupeul să apară la uşa mea.

14

În după-amiaza aceleiaşi zile, pe la ora patru, o camionetă veche, marca Dodge, străbătu hodorogind un drum de ţară, la vreo douăzeci şi cinci de kilometri sud de Flint City, ridicând nori grei de praf. Trecu pe lângă o moară de vânt nefuncţională, cu palele rupte; mai trecu pe lângă o fermă abandonată, cu găuri holbate acolo unde fuseseră geamurile; pe lângă un cimitir lăsat de multă vreme în părăsire, cunoscut pe plan local drept „Loc de îngropăciune pentru Cowboy”; pe lângă un bolovan pe care scria cu litere decolorate de vreme: TRUMP VA REDA MĂREŢIA AMERICII TRUMP. În bena camionetei se rostogoleau zdrăngănind şi lovindu-se de laturi multe cutii de lapte, din tablă galvanizată. La volan era un băiat în vârstă de şaptesprezece ani, pe care îl chema Dougie Elfman. Conducea uitându-se mai tot timpul la ecranul telefonului. Când ajunse pe Autostrada 79, observă că avea două bare şi i se păru suficient. Opri la intersecţie, coborî din cabină şi se uită în spate. Nimic. Normal că nimic. Totuşi se simţi uşurat. Îşi sună tatăl. Clark Elfman răspunse la al doilea ţârâit.

— Cutiile alea ereau în hambar?

— Da, zise Dougie. Luai ca la două duzini, da’ tre’ spelate, că tot mai pute a lapte covăsit.

— Şi hamurile de gloabe?

— Nu mai sunt, tăicuţă.

— Nu-i a mai bună veste a săptămânii, da’ mă cam aşteptam la asta. Dă ce mă suni, fiule? Şi unde eşti? Te auz de parcă-ai fi pă faţa nevăzută a Lunii.

— Sunt pe 79. Ascultă, taică, cineva a stat colo-şa.

— Ce? Adică niscai bagabonţi ori hippioţi?

— Nu d-ăştia. Că nu-i mizerie – nu tu cutii dă bere, nu tu ambalaje, nu tu sticle dă beutură – şi nici nu să vede că şi-ar fi făcut vreunu’ nevoile p-acolo. Poate doar să se fi dus vreo patru sute de metri până la tufe. Şi nici nu-i vreo urmă că s-ar fi făcut focu’.

— Slavă ţie, Iisuse Hristoase, pentru asta, spuse Elfman, că n-ai lăsat să se pornească vreun incendiu. Şi ce-ai găsit? Nu că contează, că n-avutără ce să fure şi casele alea vechi-s pă jumate dărâmate şi nu fac nicio ceapă degerată.

Dougie se tot uita în spate. Da, drumul părea gol, dar tare mult şi-ar fi dorit ca praful să se aşeze mai repede.

— Găsii o păreche dă blugi care par noi şi izmene care par tot noi şi nişte încălţări d-alea sport care par şi scumpe, şi noi – ştii matale, d-alea cu gel pă dinăuntru. Numa' că au nişte pete dă ceva şi pete d-alea-s şi pă fânu' unde le găsii io.

— Pete dă sânge?

— Nu, nu dă sânge. Da' o făcutără fânu' negru.

— Dă ulei dă motor? Cam aşa ceva?

— Nu, *chestia* aia nu era neagră, doar fânu' s-o făcut aşa. Nu ştiu ce era.

Însă ştia foarte bine cu ce seamănă petele acelea apretate de pe blugi şi izmene; că doar se masturbase de trei (uneori chiar de patru) ori pe zi de la vârsta de paisprezece ani – când părinţii lui nu erau acasă, îşi puşca cleiul într-un prosop şi după aia îl spăla la cişmeaua din curte. Numai că se mai întâmpla să uite şi atunci prosopul ăla se făcea tare scorţos.

Însă acolo fusese o grămadă din chestia aia, o *grămadă;* şi acum, pe bune, cine ar dori să-şi împrăştie slobozul pe o pereche nouă-nouţă de adidaşi, de cea mai bună calitate, care costă peste o sută patruzeci de dolari chiar şi la supermarket? În oricare alte împrejurări, Dougie i-ar fi luat pentru el, dar nu şi acum, cu mehlemul ăla înăuntru şi nu după ce văzuse ce mai era acolo.

— Păi, las-o baltă şi hai de vino acasă! spuse Elfman. Bine măcar că luaşi cutiile alea.

— Nu, tăicuţă, tre' să chemi poliţia, să le zici să vie acilea. Că în blugii ăia era şi o curea şi cureaua aia avea o cataramă cu luciu în formă de cap de cal.

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine, fiule, da' bag samă că pentru tine e ceva.

— A zis la ştiri că Terry Maitland ăla avea o cataramă ca asta atunci când o fost văzut în gara din Dubrow. După ce îl omorî pă băieţel.

— Aşa a zis?

— Aşa, tăicuţule.

— O, arză-l-ar focu'! Stai colo-şa, la răscruce, până te-oi suna eu înapoi. Cred că poliţia o să vrea să vie. O să viu şi eu.

— Să le zici că îi aştept la prăvălia lu' Biddle.

— Prăvălia lu'… Păi, Dougie, aia-i la vreo opt kilometri către Flint!

— Ştiu. Da' nu vreau să stau aici.

Se aşezase praful şi nu se vedea nimic, dar Dougie tot nu se simţea în siguranţă. De când începuse să vorbească cu tatăl lui, nu trecuse nici măcar o maşină pe şosea. Şi voia să se afle într-un loc cu oameni.

— Care-i baiu', fiule?

— Când fusei în hambaru' ăla unde găsii ţoalele – că deja luasem cutiile şi mă uitam după hamurile alea de care mi-ai zis – începui să mă simt aiurea. Ca şi când s-ar fi uitat cineva la mine.

— Te speriaşi. Omu' ăla de l-o omorât pe copil e oale şi ulcele.

— Ştiu, da' matale zi-le la poliţişti că-i aştept la prăvălia lu' Biddle şi că-i duc eu acolo, da' nu rămân singur acilea.

Şi închise telefonul înainte ca tăicuţul lui să mai apuce să spună ceva.

15

Întâlnirea a fost stabilită pentru aceeaşi seară, la ora opt, în casa familiei Maitland. Ralph a primit undă verde de la Howie Gold, care i-a spus că va fi de faţă şi Alec Pelley. Ralph l-a întrebat dacă îl poate aduce cu el şi pe Yune Sablo, presupunând că acesta ar fi fost disponibil.

— În niciun caz, a răspuns Howie. Contramandăm întâlnirea dacă-l aduci pe locotenentul Sablo, dacă aduci pe oricine altcineva, chiar şi pe adorabila ta soţie.

Ralph a fost de acord. Oricum, nu avea de ales. Şi-a făcut de lucru o vreme prin pivniţă – mai ales mutând nişte cutii dintr-o parte în cealaltă şi înapoi. După care abia dacă s-a atins de mâncarea de la cină. Mai avea două ore de aşteptat până să ajungă din nou acasă la Marcy Maitland, aşa că s-a hotărât să facă altceva şi s-a ridicat de la masă.

— Mă duc până la spital, să-l văd pe Fred Peterson.

— De ce?

— Am sentimentul că aşa trebuie să fac.

— Vin cu tine, dacă vrei.

Ralph clătină din cap.

— De acolo mă duc direct la Barnum Court.

— Te agiţi prea mult. O să te ajungă oboseala, ar fi zis bunică-mea.

— Ba mă simt bine.

Zâmbetul lui Jeannie voia să spună că nu reuşeşte s-o păcălească. Apoi ea se ridică pe vârfurile picioarelor ca să-l sărute.

— Sună-mă. Să mă suni orice s-ar întâmpla.

Îi zâmbi şi el.

— Ia-ţi gândul! O să-ţi povestesc când mă întorc acasă.

16

Nici bine nu intră Ralph în holul spitalului, că se întâlni nas în nas cu celălalt detectiv al secţiei, care tocmai pleca de acolo. Jack Hoskins era un bărbat slăbănog, încărunţit înainte de vreme, cu pungi sub ochi şi nasul acoperit cu o reţea de vinişoare roşii. Nu se schimbase de costumul de pescuit – cămaşă kaki şi pantaloni kaki, ambele cu foarte multe buzunare –, însă îşi agăţase insigna la curea.

— Ce faci aici, Jack? Credeam că eşti în concediu.

— M-au chemat cu trei zile mai devreme, îi răspunse Hoskins. Cam acum un ceas am ajuns în oraş. Nici n-am apucat să-mi dau jos din camionetă plasa, cizmele de cauciuc, undiţele şi cutia cu scule. Şefu' a vrut să aibă măcar un detectiv la secţie. Betsy Riggins naşte chiar acum şi aici, la etajul cinci. După-masă a început să aibă contracţii. Am vorbit cu soţul ei, care zice că o să dureze mult. De parcă el s-ar pricepe. Cât despre tine…

Şi făcu o pauză teatrală.

— Tu eşti în rahat până-n gât, Ralph.

Jack Hoskins nu făcu niciun efort ca să-şi ascundă satisfacţia. Cu un an în urmă, când lui Jack ar fi trebuit să i se mărească salariul, lui Ralph şi lui Betsy Riggins li se ceruse să completeze fiecare câte un raport regulamentar de evaluare pentru el. Betsy, cea mai tânără dintre ei, scrisese numai lucruri bune, aşa cum trebuia. Ralph predase comandantului Geller un raport în care scrisese doar două cuvinte: *Nicio părere.* Asta nu-l împiedicase pe Hoskins să-şi primească mărirea de leafă, dar „nicio părere" tot părere se cheamă că e, nu? Hoskins nu trebuia să vadă evaluările şi poate nici nu le văzuse, numai că evident că aflase de la ceilalţi colegi ce scrisese Ralph acolo.

— Ai trecut şi pe la Fred Peterson?

— Am trecut, nu că ar fi treaba ta, zise Jack, ţuguindu-şi buzele şi suflând câteva firicele de păr

de pe frunte. Are o grămadă de monitoare în rezervă şi pe toate liniile sunt aproape de minim. Nu cred c-o să-şi mai revină.

— Ca să zic, bine ai venit acasă!

— La naiba, Ralph! Mai aveam doar trei zile, bibanu' începuse să tragă şi, uite, nici măcar n-am avut vreme să mă schimb de cămaşa asta, care pute a maţe de peşte. M-au sunat şi Geller, şi şeriful Doolin. Să mă trimită până la dracu-n praznic, în fundătura aia, de-i zice Parohia Canning. Am înţeles că amicul tău, Sablo, e deja acolo. Aşa că probabil n-o să ajung acasă până la zece ori unşpe seara.

Ralph ar fi putut să-i spună: *Nu da vina pe mine,* dar pe cine să dea vina ipocritul ăsta inutil? Pe Betsy, pentru că rămăsese gravidă în noiembrie?

— Ce e în Canning?

— Nişte blugi, izmene şi adidaşi. I-a găsit un puşti într-un şopron sau hambar când căuta cutii goale de lapte să i le ducă lu' tac-su. Şi o curea cu catarama în formă de cap de cal. Evident că şi criminaliştii au ajuns deja acolo. Eu o să fiu de folos cum îi sunt taurului de folos ţâţele, da', şefu'…

— Trebuie să fie amprente pe catarama aia, îl întrerupse Ralph. Şi urme de roţi, de la dubă sau de la Subaru. Sau de la amândouă.

— Alo! Eu sunt grădinarul! Nu-mi vinde castraveţi! exclamă Jack. Am insigna de detectiv de pe vremea când tu încă îţi lustruiai bocancii de la uniformă.

Ralph auzi şi subtextul: *Şi s-ar putea s-o mai am şi atunci când tu o să fii agent de pază la mall.*

Hoskins plecă. Ralph se bucură. Îşi dorea să poată pleca şi el acolo unde se ducea Hoskins. În momentul de faţă, orice probă nouă ar fi contat extrem de mult. Partea bună era că Sablo se afla deja acolo şi îi va supraveghea pe criminalişti. Aceştia îşi vor fi terminat treaba înainte ca Jack să ajungă şi, eventual, să rasolească cine ştie ce probă, aşa cum făcuse în cel puţin două ocazii despre care avea cunoştinţă Ralph.

Mai întâi urcă în sala de aşteptare a maternităţii, însă nu găsi pe nimeni acolo, ceea ce însemna că poate naşterea decurgea mai rapid decât se aşteptase Billy Riggins – în fond, novice în treburi din astea. Ralph opri o asistentă şi o rugă să-i transmită toate cele bune lui Betsy din partea lui.

— O să-i transmit când o să am ocazia, îi răspunse asistenta. Însă acum doamna este extrem de ocupată. Micuţul se grăbeşte să iasă.

În faţa ochilor lui Ralph apăru trupul sodomizat şi plin de sânge al lui Frank Peterson şi îşi spuse: *Dacă micuţul ar şti în ce lume ajunge, ar încercat din răsputeri să rămână înăuntru.*

Coborî două etaje cu liftul, până la secţia de terapie intensivă. Unicul membru al familiei Peterson rămas în viaţă (dacă puteai spune aşa) se afla în rezerva 304. Avea gâtul bandajat şi susţinut într-un guler cervical. Şuiera greu într-o mască de oxigen al cărei dispozitiv de alimentare, în formă de burduf mic, se mişca în sus şi în jos. Jack Hoskins nu minţise – liniile de pe monitoarele din jurul patului erau la cel mai jos nivel. Nu erau flori acolo (Ralph bănuia că nu erau permise în rezervele de terapie intensivă), însă de piciorul patului fuseseră legate două baloane care se legănau până aproape de tavan. Pe ele erau imprimate nişte poveţe optimiste la care Ralph nu suporta să se uite. Ascultă puţin şuieratul maşinăriei care respira în locul lui Fred. Se uită la liniile alea de pe monitoare şi îşi aduse aminte ce-i spusese Hoskins: *Nu cred c-o să-şi mai revină.*

Îşi aduse aminte şi de o întâmplare din liceu, de pe vremea când „studiul calităţii mediului” se chema pur şi simplu „ştiinţele naturii”. Erau la ora când li se preda poluarea. Domnul profesor Greer adusese o sticlă cu apă plată, Poland Spring, şi o turnase într-un pahar. Apoi a chemat un elev – o elevă, de fapt, Misty Trenton, care purta nişte fustiţe scurte adorabile – în faţa clasei şi i-a cerut să bea din pahar. Fata l-a ascultat. Domnul Greer a scos o pipetă şi a umplut-o cu cerneală. A pus o picătură în pahar. Elevii au privit fascinaţi cum acea unică picătură s-a

dus la fund, lăsând în urmă-i tentacule indigo. Domnul Greer a clătinat uşor paharul şi, foarte repede, toată apa s-a făcut albastră. *Acum ai mai bea din el?* a întrebat-o domnul Greer pe Misty. Fata a clătinat din cap cu atâta putere, că i-a căzut o agrafă din păr. Toţi elevii, inclusiv Ralph, au început să râdă. Uite că acum nu mai râdea.

Cu nici două săptămâni în urmă, familia Peterson era bine mersi. După care a apărut picătura de cerneală otrăvită. Ai putea spune că picătura aia a fost lanţul de la bicicleta lui Frankie Peterson, că puştiul ar fi putut ajunge cu bine acasă dacă nu s-ar fi rupt; însă *de asemenea* ar fi putut ajunge cu bine acasă – doar împingându-şi bicicleta – dacă nu l-ar fi întâlnit pe Terry Maitland în parcarea de la magazin. *Terry* a fost picătura de cerneală, nu lanţul. Terry a poluat şi apoi a distrus întreaga familie Peterson. Terry a fost – sau acela care purta chipul lui Terry.

Dacă dai la o parte metaforele, îi spusese Jeannie, *rămâi cu inexplicabilul. Cu supranaturalul.*

Numai că aşa ceva nu este posibil. Supranaturalul există doar în cărţi şi în filme, nu şi în lumea reală.

Nu, nu în această lume reală, în care beţivii incompetenţi ca Jack Hoskins primeau măriri de salariu. Toate experienţele lui Ralph din cei aproape cincizeci de ani de viaţă respingeau o asemenea idee. Respingeau chiar şi ideea că ar putea fi o vagă posibilitate ca aşa ceva să se întâmple. Totuşi, acum era aici, se uita la Fred (sau la ce mai rămăsese din el) şi se vedea nevoit să admită că era ceva diabolic în felul în care se propagase moartea băiatului, luând pe lumea cealaltă nu doar unul sau doi membri ai familiei, ci pe toţi. Însă nenorocirea nu se limitase doar la soţii Peterson şi la fiii lor. Nu exista niciun dubiu că Marcy şi fiicele ei vor fi marcate pentru tot restul vieţii, poate iremediabil.

Sigur, Ralph şi-ar fi putut spune că fiecare tragedie avea victimele ei colaterale – păi, nu văzuse mereu că aşa se întâmpla? Ba da. Văzuse. Şi totuşi cazul acesta i se părea cumva mai ieşit din tipare. De parcă toţi acei oameni fuseseră anume vizaţi. Şi cum

rămânea cu Ralph? Oare nu era şi el o victimă colaterală? Şi Jeannie? Ba chiar şi Derek, care va veni acasă din tabără şi va afla că multe dintre lucrurile pe care le luase drept de la sine înţelese – de exemplu, slujba tatălui său – erau acum în pericol.

Masca de oxigen şuieră prelung. Pieptul lui Fred Peterson se ridică. Apoi coborî. Scotea când şi când câte un horcăit, care aducea cu un chicotit straniu, din gât. De parcă toată situaţia asta nu ar fi fost decât o glumă a universului, a cărei poantă nu o puteai pricepe decât dacă erai în comă.

Şi Ralph nu mai putu să îndure. Ieşi din rezervă şi ajunse aproape în fugă la lift.

17

Se aşeză pe o bancă la umbră şi sună la secţie. Îi răspunse Sandy McGill, care tăcu brusc când Ralph o întrebă dacă auzise ceva despre cele petrecute în Parohia Canning. Când se hotărî, în sfârşit să vorbească, tonul femeii părea uşor stânjenit.

— N-am voie să discut despre asta cu tine, Ralph. Ăsta-i ordinul domnului comandant Geller. Îmi pare rău.

— Nu face nimic, spuse Ralph, ridicându-se de pe bancă.

Umbra i se întinse pe asfalt – umbră lungă, de spânzurat, care evident că-l duse iar cu gândul la Fred Peterson.

— Ordinul e ordin.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere. Să ştii că s-a întors Jack Hoskins şi el se duce acolo.

— În regulă.

Închise şi porni spre parcare, spunându-şi că nu trebuie să-şi facă probleme din cauza lui Hoskins. O să-l ţină la curent Yune.

Probabil.

Deschise maşina, se urcă şi dădu drumul la aerul condiţionat. Şapte şi un sfert. Prea târziu ca să mai treacă pe acasă, dar prea devreme ca să se ducă la Marcy Maitland. Adică trebuia să-şi treacă timpul până la ora opt mergând la întâmplare prin oraş, ca un adolescent cu mintea la fata pe care o iubeşte ori la corigenţele din toamnă. Numai că el se gândea la altceva. Se gândea la faptul că Terry îi spusese „doamnă” lui Willow Rainwater. Se gândea la faptul că Terry ceruse adresa celui mai apropiat cabinet medical, cu toate că trăise întreaga lui viaţă în Flint City, care numai metropolă nu era. Se mai gândea şi la faptul că Terry împărţise camera de hotel cu Billy Quade – mare potrivealã! La faptul că Terry se ridicase în picioare ca să-i adreseze domnului Coben o întrebare – potrivealã şi mai mare! Se gândea la picătura aia de cerneală din paharul cu apă, la

urmele de paşi care se opreau brusc, la viermii care mişunau într-un pepene galben intact pe dinafară. Se gândea că, dacă o persoană *chiar* începe să creadă în posibilitatea unor fenomene supranaturale, atunci persoana respectivă nu mai este *complet* sănătoasă la minte şi îşi spunea că poate nu-i atât de bine să se gândească la propria-i sănătate mintală. Era ca şi cum te-ai gândi la bătăile inimii tale: dacă ajungi să ţi le numeri, înseamnă că deja ai probleme.

Deschise aparatul de radio al maşinii şi căută un post cu muzică zgomotoasă. Într-un final, găsi trupa The Animals, răcnind „Boom Boom”. Apoi merse la întâmplare prin oraş, aşteptând să se facă ora când trebuia să ajungă pe Barnum Court, acasă la Marcy Maitland.

18

Îi deschise Alec Pelley, care îl conduse prin living până în bucătărie. De la etaj se auzea alt cântec al trupei The Animals. Acum era cel mai mare hit al lor. A fost cauza pierzaniei multor băieţi săraci, se lamenta Eric Burdon, şi, *Doamne, ştiu că şi eu sunt unul dintre ei*[39].

Confluenţă, îşi spuse el. Cuvântul folosit de Jeannie.

Marcy şi Howie Gold stăteau la masa din bucătărie, fiecare cu câte o ceaşcă cu cafea în faţă. Mai era una şi în locul lui Alec, însă nimeni nu-i oferi cafea şi lui Ralph. *Am intrat în tabăra duşmanilor mei,* îşi spuse el şi se aşeză pe un scaun.

— Îţi mulţumesc pentru că ai acceptat să ne întâlnim.

Fără să-i răspundă, Marcy ridică ceaşca cu o mână care-i tremura vizibil.

— Este o situaţie dureroasă pentru clienta mea, zise Howie, aşa că propun să terminăm cât se poate de repede. I-ai spus lui Marcy că vrei să discuţi cu ea…

— *Trebuie,* îl întrerupse Marcy. Trebuie să discute cu mine, aşa a spus.

— Am luat act. Ce anume trebuia să discuţi cu ea, domnule detectiv Anderson? Dacă vrei să-ţi ceri scuze, te rugăm, fă-o. Dar nu uita că ne păstrăm dreptul de a acţiona pe toate căile legale.

În ciuda tuturor lucrurilor întâmplate, Ralph nu era tocmai pregătit să-şi ceară scuze. Cu excepţia lui, niciunul dintre oamenii din jurul mesei nu văzuse creanga aia plină de sânge ieşind din fundul lui Frank Peterson.

— Au apărut informaţii noi. Poate nu sunt extrem de importante, dar par a sugera ceva, deşi eu nu-mi dau seama ce anume. Soţia mea spune că este vorba despre o confluenţă.

— Poţi să fii mai concret? îl întrebă Howie.

— Am aflat că duba folosită pentru răpirea micuţului Peterson fusese furată de un băiat doar cu câţiva ani mai mare. Pe băiatul ăsta îl cheamă Merlin Cassidy. Fugise de bătăile tatălui vitreg. Pe drumul dintre statul New York şi sudul statului Texas, unde a şi fost arestat, a furat mai multe vehicule. A abandonat duba în Dayton, Ohio, în luna aprilie. Marcy – doamnă Maitland – ai fost acolo tot în aprilie, împreună cu toată familia.

Marcy tocmai dusese ceaşca la buze, dar acum o puse cu zgomot înapoi pe masă.

— O, nu! Nu-ţi permit să dai vina pe Terry! Am luat avionul şi la dus şi la întors şi am fost împreună tot timpul, cu excepţia celor câteva ore când Terry s-a dus să-şi viziteze tatăl. Punct. Acum cred că trebuie să pleci.

— Stai puţin! exclamă Ralph. Terry era doar suspect atunci când am aflat că aţi fost toţi acolo şi că v-aţi dus cu avionul. Doar că… nu vezi cât de ciudat e totul? Duba se află în Dayton în perioada în care familia ta se află în Dayton. După care apare aici, în Flint City. Terry mi-a spus că n-a văzut-o în viaţa lui, necum s-o fi furat. Şi vreau să cred asta. Amprentele lui sunt în toată maşina aia blestemată, dar eu tot vreau să-l cred. Şi aproape sunt în stare s-o fac.

— Mă cam îndoiesc, îl întrerupse Howie. Nu mai încerca să ne duci cu preşul.

— M-aţi putea crede, aţi putea avea puţină încredere în mine, dacă v-aş zice că acum avem probe concrete care dovedesc că Terry se afla în Cap City? Există amprentele lui pe o carte de la un chioşc din holul hotelului. Există şi mărturia vânzătoarei, care spune că a atins cartea aia cam în acelaşi timp când Frankie Peterson era răpit.

— Faci mişto de noi? izbucni şocat Alec Pelley.

— Nu.

Chiar dacă acum cazul era la fel de mort ca Terry însuşi, Bill Samuels ar fi fost furios la culme dacă ar fi aflat că Ralph le-a spus lui Marcy şi avocatului ei despre *Istoria ilustrată a Ţinutului Flint, Ţinutului*

Douree şi a Parohiei Canning, însă era hotărât să nu plece până nu avea să obţină câteva răspunsuri.

Alec fluieră prelung.

— Măi, să fie!

— Deci *ştii* că era acolo! ţipă Marcy, pe obrajii căreia apăruseră brusc pete roşii. *Ştii!*

Însă Ralph nu voia să discute despre asta; pierduse prea mult timp cu acest subiect.

— Ultima oară când am stat de vorbă cu el, Terry mi-a pomenit de călătoria voastră la Dayton. Mi-a zis că voia să-şi vadă tatăl, numai că s-a strâmbat puţin când a spus că *voia.* Iar când l-am întrebat dacă tatăl lui trăieşte acolo, mi-a răspuns: „Da, deşi e cam mult spus «trăieşte».” Ce-a vrut să zică?

— Că Peter Maitland are o formă avansată de Alzheimer, spuse Marcy. Este internat în Sanatoriul Heisman. Face parte din complexul Spitalului Kindred.

— Aha! Probabil că i-a fost greu să-l vadă aşa.

— Foarte greu, îl aprobă Marcy.

Parcă se mai înmuiase puţin. Ralph se bucură să vadă că nu-şi pierduse chiar toată măiestria, numai că acum nu se afla într-o sală de interogatoriu cu vreun suspect. Howie şi Alec Pelley erau extrem de vigilenţi, gata să o oprească în caz că li s-ar fi părut că păşeşte pe un teren minat.

— Dar nu doar pentru că Peter nu-l mai recunoştea pe Terry. De multă vreme nu mai erau în relaţii prea bune.

— De ce?

— Ce relevanţă are, domnule detectiv? vru să ştie Howie.

— Nu ştiu. Poate niciuna. Dar, din moment ce nu suntem la tribunal, domnule avocat, de ce nu-i permiţi să-mi răspundă?

Howie se uită la Marcy şi ridică din umeri. *Faci cum crezi.*

— Terry a fost unicul fiu al Melindei şi al lui Peter, spuse Marcy. După cum bine ştii, a crescut aici, în Flint City, şi tot aici a trăit mereu, mai puţin

cei patru ani cât a studiat la Universitatea Statului Ohio.

— Acolo v-aţi cunoscut? o întrebă Ralph.

— Acolo. Peter Maitland lucra la Compania Petrolieră Cheery, pe vremea când încă se mai extrăgea destul de mult din regiunea asta. S-a îndrăgostit de secretara lui şi a divorţat de mama lui Terry. Au existat multe resentimente, iar Terry a fost de partea mamei sale. Terry… chiar şi în copilărie era foarte loial. Din punctul lui de vedere, taică-său o înşelase pe mama lui – ceea ce era perfect adevărat –, iar justificările lui Peter au înrăutăţit şi mai mult lucrurile. Pe scurt, Peter s-a însurat cu secretara – o chema Dolores – şi a cerut transferul la sediul central al companiei.

— Care era în Dayton?

— Corect. Peter n-a încercat să obţină custodie comună sau ceva de genul ăsta. A înţeles că Terry îşi alesese mama. Numai că Melinda a insistat să se ducă să-l viziteze din când în când, susţinând că un băiat trebuie să-şi cunoască tatăl. Şi Terry s-a dus să-şi vadă tatăl, însă doar ca să nu o supere pe Melinda. Pentru că mereu l-a considerat pe Peter un ticălos, care i-a abandonat.

— Aşa era Terry ăla, pe care l-am cunoscut eu, interveni Howie.

— Melinda a murit în 2006. Infarct. A doua nevastă a lui Peter a murit şi ea după doi ani, de cancer pulmonar. Terry a continuat să se ducă la Dayton, o dată sau de două ori pe an, în semn de respect faţă de mama lui, şi a păstrat o relaţie destul de civilizată cu tatăl său. Presupun că din acelaşi motiv. În 2011 – parcă 2011 era – Peter a început să uite diverse lucruri. Îşi lăsa pantofii la duş, în loc să-i pună în antreu; cheile de la maşină în frigider, lucruri din astea. Pentru că Terry este – *era* – singura lui rudă în viaţă, a trebuit să se ocupe el de internarea lui Peter în Sanatoriul Heisman. Asta s-a întâmplat în 2014.

— Locurile astea sunt scumpe, zise Alec. Cine plăteşte?

— Asigurările. Peter Maitland avea o poliţă foarte bună. O încheiase la insistenţele lui Dolores. Toată viaţa lui, Peter a fost un fumător înrăit şi probabil femeia aia şi-a imaginat că o să moştenească o avere după moartea lui. Dar uite că ea s-a dus prima. Probabil din cauza fumatului pasiv.

— Vorbeşti de parcă şi Peter Maitland ar fi mort, observă Ralph. Aşa este?

— Nu, încă trăieşte.

Şi adăugă, repetând dinadins vorbele soţului ei:

— Deşi e cam mult spus „trăieşte”. S-a lăsat şi de fumat. Nu-i permis în sanatoriu.

— Cât aţi stat ultima dată în Dayton?

— Cinci zile. Terry şi-a vizitat tatăl de trei ori.

— Tu şi fetele l-aţi însoţit?

— Nu. N-a vrut Terry şi nici eu n-am vrut. Peter n-avea cum să se poarte ca un bunic cu Sarah şi Grace, plus că Grace nu ar fi înţeles ce se petrece.

— Şi voi ce făceaţi când el era la sanatoriu?

Marcy zâmbi.

— Vorbeşti de parcă Terry ar fi stat cu jumătăţile de zi la tatăl lui. Nu a fost deloc aşa. Vizitele lui au fost scurte – o oră, maxim două. Restul timpului ni l-am petrecut toţi patru împreună. Când Terry era la sanatoriu, noi rămâneam la hotel şi fetele se bălăceau în piscina acoperită. Într-o zi, ne-am dus toate trei la Institutul de Artă; şi într-o după-amiază le-am dus la un fim al lui Disney. Lângă hotel era un cinematograf. Am mai văzut alte două sau trei filme, dar la ele am fost cu toţii. Şi toţi patru ne-am dus la muzeul aviaţiei şi la Boonshoft, care-i un muzeu de ştiinţă şi care le-a plăcut foarte mult fetelor. A fost o vacanţă obişnuită de familie, domnule detectiv Anderson, în care Terry şi-a rezervat câteva ore ca să-şi îndeplinească obligaţiile de fiu.

Şi poate să fure o dubă albă, îşi spuse Ralph.

Nu era imposibil. Cu siguranţă că Merlin Cassidy şi familia Maitland se aflaseră în Dayton în aceeaşi perioadă. Numai că toată povestea i se părea cusută cu aţă albă. Şi, chiar dacă aşa s-ar fi întâmplat, cum anume adusese Terry dubiţa până în Flint City? Sau

de ce a furat-o tocmai din Dayton? Doar în Flint City erau o mulţime de maşini de furat. Autoturismul Subaru al Barbarei Nearing era cel mai potrivit exemplu.

— Probabil aţi şi luat masa în oraş de câteva ori, nu? întrebă Ralph.

Howie se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Am apelat foarte des la room-service, pentru că le plăcea teribil fetelor. Dar, evident că am mâncat şi în oraş. Cu condiţia ca şi restaurantul hotelului să se încadreze în categoria asta.

— S-a întâmplat să ajungeţi şi într-un pub care să se cheme „Tommy & Tuppence”?

— Nu. Sunt convinsă că mi-aş aduce aminte aşa un nume. Într-o seară am mâncat la plăcintăria IHOP şi cred că de două ori am fost la Cracker Barrel. De ce?

— Am întrebat doar aşa, fără motiv, răspunse Ralph.

Howie îi aruncă un zâmbet strâmb, care voia să spună că pe el nu reuşea să-l păcălească, dar nici acum nu interveni. Alec stătea cu braţele încrucişate la piept şi pe chipul lui nu se putea citi absolut nimic.

— Asta a fost tot? vru să ştie Marcy. Pentru că m-am săturat de toate întrebările astea. Şi m-am săturat şi de tine.

— S-a întâmplat *ceva* ieşit din comun cât timp aţi fost în Dayton? Orice? S-a pierdut una dintre fetiţe şi nu aţi găsit-o câteva minute? Sau a zis Terry că s-a întâlnit întâmplător cu un prieten vechi? Sau te-ai întâlnit *tu* cu cineva? Aţi primit vreun colet sau…

— O farfurie zburătoare? îl întrerupse Howie. Ce zici de un bărbat în trenci, cu un mesaj codificat? Sau poate le-aţi văzut pe tipele alea de la The Rockettes[40], dansând în parcare?

— Nu mă ajuţi deloc, domnule avocat. Mă crezi sau nu, eu încerc să clarific lucrurile.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Marcy, ridicându-se şi începând să strângă ceştile de pe masă. Terry şi-a vizitat tatăl, am avut o vacanţă

frumoasă, ne-am întors acasă cu avionul. N-am luat nicio masă la Tommy şi cum îi mai zice, n-am furat nicio dubă. Acum aş vrea să…

— Tati s-a tăiat…

Se întoarseră toţi spre uşă. În pragul ei stătea Sarah Maitland, palidă şi mult prea slabă, în jeanşi şi într-un tricou cu logoul echipei Rangers.

— Ce cauţi aici, Sarah?

Marcy lăsă din mână ceştile şi se apropie de fetiţă.

— Ţi-am zis şi ţie şi lui Grace să rămâneţi în camera voastră până terminăm noi de vorbit.

— Grace a adormit, spuse Sarah. N-a prea dormit azi-noapte, că iar a avut coşmaruri d-alea tâmpite cu bărbatul ăla cu paie la ochi. Sper să nu le aibă şi la noapte. Dacă se trezeşte iar, ar trebui să-i dai o linguriţă de Benadryl.

— Sunt convinsă că o să doarmă şi fără medicament. Haide, du-te înapoi!

Dar Sarah nici nu se clinti. Se uita ţintă la Ralph, însă nu cu aversiunea şi neîncrederea mamei sale, ci cu un soi de curiozitate intensă, care-l făcea pe detectiv să se simtă stânjenit. Nu-şi plecă privirea, deşi îi era destul de greu să nu o facă.

— Mami zice că din cauza ta a fost omorât tati, spuse fetiţa. Aşa e?

— Nu.

Şi, în sfârşit – dar spre marea lui surpriză –, începu să se scuze în mod firesc.

— Dar am jucat un rol în moartea lui şi îmi pare foarte rău pentru asta. Am făcut o greşeală care o să mă urmărească tot restul vieţii.

— Probabil că e bine c-o să te urmărească, zise Sarah. Probabil că aşa meriţi.

Şi se întoarse spre Marcy.

— Mă duc acum, dar dacă iar începe Grace să urle la noapte, o să mă mut în camera ei.

— Nu pleca încă, Sarah! o opri Ralph. Ce poţi să-mi spui despre tăietura aia?

— Şi-a făcut-o când a fost la tatăl lui, răspunse Sarah. I-a pansat-o imediat o infirmieră. I-a dat cu

nişte betadină şi i-a pus un leucoplast. Şi gata. Zicea că nu-l doare.

— Haide, du-te sus! îi ceru Marcy.

— Bine.

Toţi cei patru adulţi se uitară după fetiţa desculţă care se îndrepta spre scară. Când ajunse acolo, Sarah se întoarse.

— Restaurantul ăla, „Tommy & Tuppence" era aproape de hotelul unde am stat. Pe aceeaşi stradă. I-am văzut firma când ne-am dus la muzeul de artă cu maşina aia închiriată.

19

— Spune-mi care-i treaba cu tăietura aia, îi ceru Ralph. Marcy îşi puse mâinile în şold.

— De ce? Ca să faci mare caz pe tema asta? Pentru că nu a fost nimic ieşit din comun.

— Nu are de ce altceva să se agaţe, spuse Alec. Dar şi eu aş vrea să ştiu cum a fost.

— Dacă eşti prea obosită… începu Howie.

— Nu. E în regulă. *N-a fost* cine ştie ce mare chestie, doar o zgârietură. Poate la a doua vizită la tatăl lui?

Se încruntă uşor şi căzu pe gânduri. Apoi:

— Ba nu, a fost la ultima vizită, pentru că a doua dimineaţă am plecat acasă. Când Terry a ieşit din camera lui Peter, s-a ciocnit de un infirmier. Mi-a zis că niciunul dintre ei nu se uita pe unde merge. N-ar fi fost decât o coliziune uşoară, urmată de scuze din ambele părţi, însă podeaua era proaspăt spălată şi încă udă. Infirmierul a alunecat şi s-a agăţat de braţul lui Terry. Complet inutil. Terry l-a ajutat să se ridice în picioare, l-a întrebat dacă s-a lovit şi infirmierul a zis că nu. Terry aproape ajunsese la ieşire când a văzut că îi curge sânge din încheietura mâinii. Probabil îl zgâriase infirmierul cu unghia atunci când se agăţase de el ca să nu cadă. O asistentă l-a dezinfectat şi i-a pus un leucoplast, aşa cum v-a zis Sarah. Asta-i toată povestea. Te ajută să-ţi rezolvi cazul?

— Nu, spuse Ralph.

Însă acum nu mai era vorba despre breteaua de la sutienul galben. Acum aflase un amănunt concret, ceva ca o confluenţă – vorba lui Jeannie. Un amănunt concret de care se putea lega. Numai că va avea nevoie de ajutorul lui Yune Sablo pentru asta. Se ridică în picioare.

— Marcy, îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

Femeia se îndură să-i arunce un zâmbet rece.

— Te rog să-mi spui „doamnă Maitland”.

— Am înţeles. Howard, îţi mulţumesc şi ţie pentru că ai aranjat întâlnirea asta.

Întinse mâna spre avocat. Şi rămase cu ea în aer câteva secunde, în cele din urmă, Howie se hotărî să i-o strângă.

— Te conduc, zise Alec.

— Cred că mă descurc şi singur.

— Sunt convins, dar, de vreme ce eu te-am primit în casă, mi se pare că-i mai bine aşa.

Traversară din nou livingul şi ajunseră în antreu. Alec deschise uşa. Ralph ieşi şi se miră văzându-l pe Alec ieşind după el.

— Care-i chestia cu tăietura aia?

Ralph se uită atent la el.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Ba eu cred că înţelegi. Te-ai schimbat la faţă când ai auzit ce s-a întâmplat.

— Am un început de indigestie. Sunt predispus la asta şi întâlnirea noastră a fost cam dură. Deşi nu la fel de dură ca privirea pe care mi-a aruncat-o fetiţa. M-am simţit ca ultimul jeg.

Alec închise uşa în spatele lor. Ralph coborâse deja două trepte, dar, fiind mai înalt, acum stăteau nas în nas.

— Am să-ţi zic ceva, îl anunţă Alec.

— Bine, răspunse Ralph, pregătindu-se pentru tot ce putea fi mai rău.

— Ai făcut o mare tâmpenie cu arestarea aia. O tâmpenie cât casa. Sunt sigur că acum îţi dai şi tu seama.

— Nu cred că mai am nevoie şi de alte reproşuri în seara asta, mormăi Ralph, întorcându-se să plece.

— N-am isprăvit.

Ralph se întoarse din nou, cu bărbia în piept şi picioarele uşor desfăcute – poziţie de luptător.

— Eu n-am copii. Marie n-a putut să rămână însărcinată. Dar, dacă aş fi avut un băiat, de vârsta fiului tău, şi dacă aş fi avut vreo dovadă certă că un criminal cu tulburări sexuale grave ar fi devenit o persoană importantă pentru el, o persoană pe care s-o respecte şi s-o asculte în toate cele, probabil că aş

fi acţionat la fel ca tine. Sau poate chiar mai rău. Vreau să spun că înţeleg de ce ţi-ai pierdut controlul.

— În regulă, spuse Ralph. Nu schimbă cu nimic lucrurile, dar mulţumesc.

— Sună-mă, dacă te răzgândeşti şi o să vrei să-mi spui care-i treaba cu tăietura aia. Poate că suntem de aceeaşi parte a baricadei de data asta.

— Noapte bună, Alec!

— Noapte bună, domnule detectiv! Ai grijă de tine!

20

Tocmai îi povestea lui Jennie cum decursese întâlnirea, când sună telefonul. Era Yune.

— Vrei să ne vedem mâine, Ralph? Am descoperit ceva ciudat în hambarul ăla unde puştiul a dat peste hainele purtate de Maitland la gară. De fapt, am descoperit mai multe.

— Spune-mi acum.

— Nu. Mă duc acasă. Sunt frânt. Şi trebuie să mă gândesc.

— Bine, rămâne pe mâine. Unde?

— Undeva unde-i linişte şi nu ne vede nimeni. Nu pot să-mi permit să fiu văzut cu tine. Tu ai fost obligat să-ţi iei concediu, iar mie mi s-a luat cazul. De fapt, nu mai *există* niciun caz, pentru că Maitland a murit.

— Ce o să se întâmple cu hainele alea?

— Vor fi duse să fie expertizate de criminalişti. După aia, vor fi predate departamentului de poliţie al Districtului Flint.

— Tu glumeşti, nu-i aşa? Ar trebui să fie laolaltă cu toate probele din cazul Maitland. Ca să nu mai zic că Dick Doolin, şeriful, nici nasul nu poate să şi-l sufle fără un manual de instrucţiuni.

— Poate ai dreptate, dar Parohia Canning e un cătun, nu un oraş. Adică intră în jurisdicţia şerifului. Am auzit că Geller, comandantul tău, a trimis aici un detectiv. Însă doar ca gest de curtoazie.

— Hoskins.

— Îhî, aşa îl cheamă. N-a ajuns încă, dar, când o să binevoiască să-şi facă apariţia, n-o să mai găsească nimic. Şi pe nimeni. Poate s-a rătăcit pe drum.

Mai degrabă s-a oprit undeva să bea ceva, îl contrazise Ralph în gând.

— Hainele alea o să ajungă într-o cutie în departamentul şerifului, continuă Yune, şi vor rămâne acolo până în secolul douăzeci şi doi. Pe toţi îi doare fix în fund de ele. Toţi zic că Maitland e

criminalul, Maitland e mort acum, haide să ne vedem de vieţile noastre.

— Eu nu sunt pregătit să-mi văd de viaţă, spuse Ralph, zâmbind când Jeannie, de lângă el, ridică ambele degete mari în sus. Tu eşti?

— Te-aş mai fi sunat dacă m-ar fi durut undeva? Unde ne vedem mâine?

— E o cafenea mică lângă gara din Dubrow. Se cheamă „Lingura Irlandeză a lui O'Malley". Crezi c-o s-o găseşti?

— Cu siguranţă.

— La zece?

— Bine. O să te sun să reprogramăm, dacă apare vreo urgenţă.

— Ai toate declaraţiile martorilor, da?

— În laptop.

— Adu-l cu tine. Vezi să nu uiţi! Toate documentele mele sunt la secţie şi nu am voie să mă duc acolo. Am o mulţime de lucruri să-ţi spun.

— Şi eu, zise Yune. Încă putem să-i dăm de capăt poveştii ăsteia, Ralph, dar nu cred că o să ne placă prea mult ce o să descoperim. Lucrurile sunt tare încurcate.

De fapt, îşi spuse Ralph după ce încheie convorbirea, *o să descoperim un pepene galben. Plin cu viermi.*

21

Pe drumul către casa familiei Elfman, Jack Hoskins a făcut o haltă la „Poftiţi, Domnilor”. Şi-a comandat o vodcă cu apă tonică, pe care se simţea îndreptăţit s-o bea pentru că fusese chemat mai devreme din concediu. O dădu peste cap, apoi comandă încă una, din care începu să soarbă încetinel. Pe scenă erau două stripteuze, ambele complet îmbrăcate (ceea ce, în limbajul locului, însemna că purtau sutiene şi chiloţi), care se călăreau reciproc într-o manieră lascivă, care-i provocă lui Jack o erecţie moderată.

Îşi scoase portofelul să-şi plătească băuturile, dar barmanul îi făcu semn că nu era nevoie.

— Din partea casei.

— Mulţam.

Jack lăsă bacşişul pe tejghea, simţindu-se o idee mai binedispus. Porni maşina, scoase din torpedo o cutiuţă cu bomboane mentolate şi îşi băgă două în gură. Cică vodca n-are miros – aiurea, chestia asta-i o scorneală ordinară.

Drumul de ţară era împrejmuit cu bandă galbenă – poliţia districtuală o făcuse, nu secţia din oraş. Hoskins coborî din camionetă, smulse unul dintre parii de care era prinsă banda aia, trecu, apoi înfipse parul la loc. *A dracu’ bătaie de cap!* îşi spuse; iar bătaia de cap se agravă şi mai mult atunci când ajunse la un grup de clădiri dărăpănate – un hambar şi trei şoproane – şi descoperi că nu mai era nimeni acolo. Vru să sune la secţie, ca să-şi împărtăşească frustrarea cuiva, chiar dacă nu ar fi găsit-o decât pe Sandy McGill, pe care o socotea o tută infatuată de primă clasă. Însă din aparatul de emisie-recepţie nu ieşeau decât pârâielile paraziţilor şi, evident – cum altfel? –, telefonul mobil nu avea semnal aici, în Belengheru’ de Sud.

Îşi luă lanterna cu mâner lung şi coborî iar din camionetă, în primul şi în primul rând ca să-şi dezmorţească picioarele – că n-avea nimic de făcut

aici. Îl luaseră de prost şi îl trimiseseră după potcoave de cai morţi. Bătea tare vântul, un vânt fierbinte, care ar fi făcut amor sălbatic cu un eventual incendiu de vegetaţie. Acolo mai era un crâng de plopi, crescuţi în jurul unei vechi pompe de apă. Frunzele dansau zbuciumate în rafalele vântului, foşneau uscat, iar umbrele lor se fugăreau pe pământul luminat de lună.

O altă bandă galbenă era pusă la intrarea în hambarul unde fuseseră găsite ţoalele alea. Care probabil că acum se aflau în drum spre Cap City; dar tot îţi dădea fiori reci gândul că Maitland trecuse pe aici după ce îl omorâse pe băiat.

S-ar putea zice că îi refac traseul, îşi spuse Jack. *Am trecut pe lângă debarcaderul ăla unde s-a schimbat de ţoalele pline de sânge, după aia am fost la „Poftiţi, Domnilor”. De la barul cu ţâţe goale, s-a dus la Dubrow, da’ probabil că a dat o tură şi s-a întors… aici.*

Uşa deschisă a hambarului semăna cu o gură căscată. Hoskins nu voia să se apropie de ea, nu, domnule, nu va face aşa ceva aici, la dracu-n praznic, unde era singur-singurel. Da, sigur, Maitland crăpase şi nu există stafii, dar tot nu voia să se apropie de ea. Aşa că se forţă să facă exact asta: mai întâi un pas, apoi încă unul… până reuşi să lumineze cu lanterna interiorul şandramalei.

În spatele hambarului era cineva.

Jack scoase un ţipăt stins, ca un suspin, duse mâna după armă şi îşi dădu seama că nu o are la el. Glock-ul era într-o cutie metalică şi încuiată, pe care o ţinea în camionetă. Scăpă lanterna din mână. Se aplecă s-o ridice şi simţi cum i se învolburează vodca în cap. Nu se învolbura chiar atât de tare încât să-şi spună că e beat, dar suficient cât să-l ameţească şi să-l facă nesigur pe picioare.

Lumină din nou interiorul hambarului şi izbucni în râs. Nu era nici dracu’ acolo, doar un căpăstru vechi, aproape rupt în două.

Tre’ să plec urgent de-aici. Poate o să trec pe la „Poftiţi” ca să mai beau un pahar, dar după aia mă

duc drept acasă şi mă cu…

Era cineva în spatele lui şi, de data asta, nu i se mai părea. Îi vedea umbra, lungă şi subţire. Şi… ce? Aia era o respiraţie?

Uite acum o să pună mâna pe mine. Tre' să mă las jos şi să mă rostogolesc.

Numai că nu putea. Împietrise. De ce nu plecase de acolo când a văzut că nu mai era nimeni? De ce nu şi-a luat pistolul din cutie? Mai ales, de ce, mama dracului, se dăduse jos din camionetă? Şi, dintr-odată, Jack înţelese că urma să moară la capătul unui drum de ţară din Parohia Canning.

Acela a fost momentul când a simţit atingerea. Ca o mângâiere pe ceafă, o mângâiere făcută de o mână fierbinte ca apa pentru ceai. Vru să urle. Nu reuşi. Gâtul îi era la fel de zăvorât ca afurisita aia de cutie în care era Glock-ul. Acum va simţi atingerea celei de-a doua mâini şi amândouă vor începe să-l sugrume.

Dar prima mână se retrase. Nu cu totul. Mai rămăseseră vârfurile degetelor, care se mişcau foarte uşor încolo şi încoace, jucându-se pe pielea lui, lăsând dâre fierbinţi.

Jack nu ştia cât timp a stat acolo, incapabil să facă vreo mişcare. Poate douăzeci de secunde. Sau poate două minute. Vântul bătea, răvăşindu-i părul şi mângâindu-i ceafa la fel cum o făcuseră degetele alea. Umbrele plopilor alergau peste pământ şi buruieni ca nişte bancuri de peşti înspăimântaţi. Individul – creatura – stătea în spatele lui. I se vedea umbra lungă şi subţire. Îl atingea şi îl mângâia.

Apoi, brusc, dispărură şi degetele, şi umbra.

Jack se întoarse repede, iar gâtul i se descuie şi urletul ieşi – prelung şi puternic – atunci când poala hainei de pe el flutură cu zgomot în vânt. Rămase cu ochii holbaţi la…

La nimic.

Acolo nu erau decât câteva şandramale abandonate şi un pogon de pământ.

Niciun om. Niciun fel de altă creatură. Nu fusese nimeni acolo. Nici în hambar nu era nimeni, doar un

căpăstru stricat. Niciun deget nu-i atingea ceafa asudată, doar vântul. Se întoarse grăbit la camionetă, privind peste umăr o dată. De două ori. De trei. Se urcă la volan şi se ghemui speriat atunci când o umbră alungată de vânt trecu peste oglinda retrovizoare. Porni motorul şi se întoarse la drumul principal cu optzeci de kilometri la oră. Trecu în goană pe lângă cimitirul vechi şi pe lângă ferma abandonată şi nici nu se opri la banda galbenă, ci trecu drept prin ea. Intră în scârţâit jalnic de pneuri pe Autostrada 79 şi continuă să meargă spre Flint City. Când ajunse în oraş, reuşise deja să se convingă că nu se întâmplase absolut nimic în hambarul ăla părăsit. Şi că nici zvâcnetul din ceafă nu însemna nimic.

Absolut nimic.

SPAIMA
— 21 IULIE-22 IULIE —

1

Sâmbătă dimineaţă, la ora zece, cafeneaua „Lingura Irlandeză” era cum nu se poate mai goală. Doi boşorogi stăteau la o masă de lângă intrare, cu două căni cu cafea alături şi cu o tablă de şah între ei. Singura chelneriţă se holba fascinată la reclama de la televizorul micuţ de pe tejghea. Se pare că o interesa extrem de mult o anume crosă de golf.

Yunel Sablo stătea la o măsuţă mai în spatele cafenelei. Era îmbrăcat cu jeanşi decoloraţi şi un tricou strâmt, care i se mula pe pectoralii superbi (Ralph nu mai avusese pectorali superbi cam de prin 2007). Şi el se uita la televizor, dar, atunci când îl observă pe Ralph, ridică mâna şi-i făcu semn.

Ralph se aşeză, iar Yune îi zise, fără nicio altă introducere:

— Să mă bată Dumnezeu dacă pricep de ce fata aia e atât de interesată de o crosă de golf.

— Adică femeile nu au nicio treabă cu sportul ăsta? În ce lume misogină trăieşti tu, *amigo?*

— Ştiu că femeile joacă golf, dar crosa aia din reclamă e goală pe dinăuntru. Dacă te apucă pişarea la gaura paişpe, poţi să faci liniştit în ea. Ba chiar ţi se vinde cu nişte şerveţele pe care să le pui deasupra. Chestiile astea nu ţin la femei.

Chelneriţa veni să le ia comanda. Uitându-se mai mult la meniu şi nu la fata fascinată de golf (pentru ca nu cumva să-l apuce râsul), Ralph ceru omletă şi pâine din secară. Nici prin cap nu-i trecuse c-o să i se mai pară ceva amuzant în dimineaţa asta. Oricum, tot îi scăpă un chicotit firav. Din cauza şerveţelului pe care-l pomenise Yune.

Motivul amuzamentului lui era atât de limpede, că fata nici nu trebuia să fie vreo clarvăzătoare sau vrăjitoare sau ceva de genul ăsta.

— Da, da, da, nostim, ce să zic! exclamă ea. Cu condiţia ca bărbatul tău să nu fie un tip obsedat de golf, dar cu o prostată cât un grepfrut şi tu să nu ştii ce cadou să-i iei de ziua lui.

Ralph se uită la Yune. Yune se uită la Ralph. Şi atât le-a fost. Amândoi începură să râdă în hohote, făcându-i pe bătrânii şahişti să le arunce priviri pline de reproş.

— Auzi, scumpete? îl întrebă chelneriţa pe Yune. Tu ai de gând să comanzi ceva mai acătării, ori vrei doar să stai cu cafeaua aia în faţă şi să te strici de râs pe chestia cu golful?

Yune comandă un mic dejun mexican, cu ouă ţărăneşti. După ce fata plecă de lângă ei, se întoarse spre Ralph.

— Ciudată lume mai e şi asta, populată doar cu chestii ciudate. Nu crezi?

— Normal că aşa cred, că despre asta am venit să discutăm. Ce ţi s-a părut ciudat în Parohia Canning?

— O grămadă de lucruri.

Yune avea o geantă de umăr din piele, genul acela de articol despre care Ralph îl auzise pe Jack Hoskins spunând cu dispreţ că ar fi o „poşetă pentru bărbaţi”. Locotenentul scoase din ea un iPad Mini, a cărui carcasă deteriorată trecuse prin multe încercări. Ralph observase că din ce în ce mai mult poliţiştii se foloseau de aceste dispozitive şi bănuia că, prin 2020 – 2025 cel târziu –, vor înlocui cu totul carneţelul tradiţional al detectivului. Asta era situaţia, lumea mergea înainte. Fie mergeai şi tu odată cu ea, fie erai lăsat în urmă. Una peste alta, ar fi preferat să primească şi el o chestie din asta de ziua lui, în locul unei crose de golf – eventual goală pe dinăuntru.

Yune apăsă câteva taste şi pe ecran îi apărură notiţele.

— Ieri mai spre seară, un adolescent pe nume Douglas Elfman a găsit hainele aruncate în hambarul ăla. A recunoscut catarama în formă de cap de cal pentru că auzise despre ea la ştiri. L-a sunat pe taică-său, care a luat imediat legătura cu poliţia statală. Am ajuns acolo pe la şase fără un sfert, împreună cu criminaliştii. Blugii ca ăia de acolo cresc practic în copaci, dar catarama aia e specială. Uită-te şi tu!

Atinse ecranul şi pe acesta apăru un prim-plan al obiectului respectiv. Ralph nu mai avea acum nicio

îndoială că era vorba despre aceeaşi curea din imaginile cu Terry surprinse de camerele de supraveghere ale Centrului de Transport Vogel din Dubrow.

— În regulă, încă o verigă în lanţ. Abandonează duba în spatele pubului lui Shorty. Ia Subaru. Îl abandonează şi pe el lângă Podul de Fier, se schimbă în haine curate…

— Blugi Levi's, boxeri, şosete albe şi o pereche de adidaşi destul de scumpă. Plus cureaua cu catarama aia fiţoasă.

— Îhî. Odată îmbrăcat cu haine fără pete de sânge, merge cu taxiul de la „Poftiţi, Domnilor" până la Dubrow. Numai că, atunci când ajunge la gară, nu se urcă în niciun tren. De ce nu o face?

— Poate încerca să ne pună pe o pistă falsă, caz în care înseamnă că intenţionase de la bun început să se întoarcă. Sau… mi-a venit o idee absurdă. Vrei s-o auzi?

— Vreau, răspunse Ralph.

— Cred că Maitland *a vrut* să fugă. A vrut să ia trenul ăla până la Dallas-Fort Worth şi să meargă mai departe de acolo. Poate în Mexic, poate în California. De ce să mai rămână în Flint City după ce l-a omorât pe Frank Peterson, când ştia că-l văzuseră atâţia oameni? Însă…

— Însă ce?

— Însă nu a suportat să plece înainte de meciul ăla important. Voia să-şi ducă echipa la victorie. Să ajungă în finală.

— Chiar că-i o idee absurdă.

— Mai absurdă decât asasinarea puştiului?

Aici Yune avea dreptate, dar apăru chelneriţa cu comanda lor şi Ralph scăpă fără să răspundă. După plecarea fetei îl întrebă pe Yune:

— Aţi găsit amprente pe cataramă?

Locotenentul atinse din nou ecranul iPad-ului şi îi arătă un alt prim-plan cu capul de cal. Acum catarama argintie era acoperită cu pudra albă, folosită pentru prelevarea amprentelor. Şi tare multe amprente erau.

— Criminaliştii aveau în computer amprentele lui Maitland, spuse Yune, iar programul le-a comparat şi a ajuns imediat la concluzia că aparţin aceleiaşi persoane. Însă aici intervine un aspect ciudat, Ralph. Liniile şi cercurile urmelor de pe cataramă sunt estompate, fragmentate în multe locuri. Sigur, pot fi folosite la proces, dar tehnicianul care s-a ocupat de ele – şi, crede-mă, tipul a văzut mii de amprente la viaţa lui – zice că seamănă cu amprentele unei persoane în vârstă. Foarte în vârstă. De optzeci sau nouăzeci de ani. L-am întrebat dacă asta poate fi o consecinţă a faptului că Maitland se mişca foarte repede atunci când şi-a schimbat din nou hainele, pentru că voia să plece cât mai curând de acolo. Tehnicianul mi-a spus că ar fi posibil, dar, din expresia de pe faţa lui, mi-am dat seama că explicaţia asta nu-l satisfăcea deloc.

— Hm! mormăi Ralph şi începu să-şi mănânce omleta.

Plăcută şi neaşteptată surpriză pofta de mâncare pe care o avea acum, la fel ca râsul pe care i-l declanşase crosa de golf multifuncţională.

— *Este* ciudat, dar probabil lipsit de importanţă.

Oare cât timp, se întrebă el, mai avea de gând să respingă anomaliile care tot apăreau în cazul acesta, pretinzând că ar fi lipsite de importanţă?

— Mai era un set de amprente, continuă Yune. Dar mult prea neclare, aşa că tehnicianul nici măcar nu s-a mai obosit să le trimită la FBI, ca să le caute ei în baza de date la nivel naţional. Însă avea toate amprentele din dubă, plus pe cele de pe cataramă… uită-te şi tu şi spune-mi ce părere ai.

Îi împinse iPad-ul lui Ralph. Pe ecran se vedeau două seturi de amprente. Sub primul scria: DUBĂ/SUSPECT NECUNOSCUT, iar sub al doilea: CATARAMĂ CUREA/SUSPECT NECUNOSCUT. Semănau oarecum, dar parcă nu erau identice. În niciun caz nu puteau fi folosite la proces, mai ales dacă un avocat atât de versat ca Howie Gold le contesta. Însă acum Ralph nu se afla la proces şi era de părere că acelaşi suspect lăsase

ambele seturi de amprente, pentru că totul se potrivea cu ce aflase de la Marcy Maitland cu o seară înainte. Nu se potrivea perfect, desigur, dar destul de mult pentru investigaţia făcută pe cont propriu de un detectiv obligat să-şi ia concediu şi care nu mai trebuia să dea raportul superiorilor săi… sau unui procuror al naibii de hotărât să câştige alegerile.

În vreme ce Yune se delecta cu micul lui dejun mexican, Ralph îi relată întâlnirea cu Marcy, păstrând o singură informaţie pentru mai târziu.

— Dubiţa e cheia, spuse el. Criminaliştii probabil vor găsi şi câteva amprente ale puştiului care a furat-o primul…

— Le-au găsit deja. Am primit amprentele lui Merlin Cassidy de la poliţia din El Paso. Omul nostru le-a comparat cu unele neidentificate din dubă – mai ales de pe cutia de scule, pe care puştiul a deschis-o ca să vadă dacă înăuntru era ceva de valoare. Amprentele alea sunt clare şi nu sunt astea de aici.

Afişă din nou pe ecran imaginea cu amprentele estompate ale suspectului necunoscut, colectate din dubă şi de pe cataramă.

Ralph îşi împinse la o parte farfuria şi se aplecă peste masă.

— Vezi şi tu cum se potriveşte totul? Ştim că nu Terry a furat duba în Dayton, pentru că familia Maitland s-a întors acasă cu avionul. Dar dacă amprentele alea estompate din dubă şi de pe cataramă aparţin *aceleiaşi* persoane…

— Crezi că a avut totuşi un complice? Şi complicele ăsta a adus duba din Dayton în Flint City?

— Altă explicaţie nu există, spuse Ralph.

— Un complice care arăta exact ca el?

— Iar ne întoarcem la asta, oftă Ralph.

— Şi ambele seturi de amprente au fost găsite pe cataramă, insistă Yune. Ceea ce înseamnă că Maitland şi sosia lui au purtat aceeaşi curea, poate chiar toate hainele alea din hambar. În fond, ar fi

trebuit să le vină amândurora, nu? Că doar erau gemeni identici, despărţiţi la naştere. Numai că fişele medicale spun că Terry Maitland a fost singur la părinţi.

— Ce altceva ai mai aflat?

— Ei, uite, aici se impute treaba de-a binelea.

Yune îşi mută scaunul alături de Ralph. Pe ecranul iPad-ului se vedea acum un prim-plan cu blugii, şosetele, boxerii şi adidaşii, puşi toţi grămadă, lângă o etichetă din plastic, specială pentru probe, cu cifra 1 pe ea.

— Vezi petele alea?

— Da. Ce porcărie mai e şi *asta?*

— Habar n-am, răspunse Yune. Nici criminaliştii nu ştiu, dar unul dintre ei a zis că pare a fi spermă, iar eu înclin să-i dau dreptate. Petele nu se văd prea bine în poză, dar…

— *Spermă?* Îţi arde de glume?

Chelneriţa se întoarse. Ralph puse iPad-ul cu ecranul în jos.

— Mai doriţi cafea?

Amândoi doreau. Când fata se îndepărtă de masă, Ralph reveni la fotografie, dând cu degetele pe ecran ca să mărească imaginea.

— Yune, petele alea sunt pe şliţ şi pe ambii craci ai blugilor, pe tiv…

— Şi pe boxeri şi pe şosete, completă locotenentul. Ca să nu mai zic de adidaşi – pe ei şi în ei e chestia aia uscată şi puţin crăpată, ca lutul. Mi se pare suficientă ca să umple o crosă din aia goală pe dinăuntru.

Lui Ralph nu-i mai ardea de râs.

— N-are cum să fie spermă. Nici măcar John Holmes[41], pe când era la apogeul carierei…

— Ştiu ce vrei să zici. Plus că sperma nu face chestia asta.

Trecu la altă imagine. Acum pe ecran era un plan de ansamblu cu podeaua hambarului. O altă etichetă (cu cifra 2) fusese pusă lângă o grămăjoară de fân. Adică lui Ralph i se părea că ar fi fost fân. În stânga fotografiei se vedea şi a treia etichetă, deasupra unui

balot de paie care părea că se afla acolo de foarte, foarte mult timp. Era aproape negru. Latura lui era de asemenea neagră, de parcă fusese împroşcat cu un soi de mâzgă corozivă, care se scursese până jos.

— E aceeaşi substanţă? întrebă Ralph. Eşti sigur?

— Nouăzeci la sută. Şi mai e o grămadă în pod. Dacă este, într-adevăr, spermă, înseamnă că-i o poluţie nocturnă demnă de *Cartea recordurilor.*

— Nu se poate! şopti Ralph. Trebuie că-i altceva. În primul rând, sperma nu se înnegreşte. N-are nicio logică.

— La fel mi se pare şi mie, dar eu nu sunt decât odrasla unor ţărani săraci din Mexic.

— Sper că o analizează criminaliştii.

Yune dădu din cap.

— Chiar acum.

— Şi o să-mi spui la ce concluzie au ajuns.

— Da. Acum înţelegi de ce am zis că toată povestea devine din ce în ce mai ciudată.

— Jeannie a spus că-i inexplicabilă, murmură răguşit Ralph. De fapt, a folosit cuvântul *supranatural.*

— Şi Gabriela mea a zis cam acelaşi lucru, spuse Yune. Poate-i o chestie de gagici. Sau ceva specific mexicanilor.

Ralph ridică din sprâncene.

— *Si, señor,* râse Yune. Mama soţiei mele a murit de foarte tânără şi pe Gabriela a crescut-o *abuela.* Bătrâna i-a vârât în cap tot felul de legende. Când i-am vorbit despre toate ciudăţeniile din cazul nostru, Gaby mi-a spus o poveste despre un baubau mexican. Cică era un tip bolnav de tuberculoză, aflat în pragul morţii, pricepi tu? Şi un înţelept bătrân, care trăia în deşert, un *ermitaño*[42], i-a zis că se poate vindeca dacă va bea sânge de copil şi dacă se va freca cu grăsimea din carnea lor pe piept şi pe zonele intime. Şi baubaul a început să facă ce l-a învăţat bătrânul şi a dobândit viaţă veşnică. Se zice că-i ucide doar pe copiii neascultători. Îi vârâ într-un sac negru, pe care îl are mereu la el. Gaby mi-a povestit că, în copilărie – pe la vreo şapte ani –, a făcut o

criză de spaimă şi a început să urle, fără să se mai poată opri, când a venit doctorul la ei acasă, ca să-l consulte pe fratele ei, bolnav de scarlatină.

— Pentru că doctorul avea o geantă neagră.

Yune dădu din cap.

— Oare cum îl chema pe baubaul ăla? Îmi stă pe limbă. Nu te apucă şi pe tine dracii când nu-ţi aduci aminte de ceva?

— Asta crezi tu că avem aici? Un baubau?

— Nu. Oi fi eu odrasla unei familii sărace de ţărani mexicani, *ese,* ori feciorul unui vânzător de maşini din Amarillo, dar, oricum aş fi, *atontado*[43] precis că nu-s. Un bărbat l-a omorât pe Frank Peterson. Un bărbat în carne şi oase şi la fel de muritor ca tine şi ca mine. Aproape sigur bărbatul ăla a fost Terry Maitland. Dacă vom reuşi să înţelegem tot ce s-a petrecut, vom clarifica întreaga poveste, iar eu îmi voi recăpăta somnul. Pentru că toată nebunia asta m-a scos din minţi.

Se întrerupse ca să se uite la ceas.

— Tre' să plec. I-am promis nevestei c-o duc la un târg de artizanat şi meşteşuguri din Cap City. Mai ai întrebări? Măcar una tot trebuie să ai, pentru că a mai rămas un detaliu anormal care musai ţi-a sărit în ochi.

— Erau urme de maşini în hambar?

— Nu la asta mă refeream, dar, ca să ştii, erau. Însă nu unele care să ne fie de vreun folos – se vedeau nişte semne şi erau şi câţiva stropi de ulei, dar nu am găsit urme de anvelope pe baza cărora să putem face vreo comparaţie. Eu presupun că au fost făcute de duba cu care l-a răpit Maitland pe băiat. Distanţa dintre ele nu e suficient de scurtă ca să cred că au fost făcute de Subaru.

— Îhî. Ascultă, tu ai pe tableta asta magică toate declaraţiile martorilor, da? Înainte să pleci, găseşte-o pe aia a lui Claude Bolton. E una dintre gorilele de la „Poftiţi, Domnilor". Deşi are o problemă cu cuvântul ăsta, din câte îmi amintesc eu.

Yune deschise un fişier, clătină din cap, deschise altul şi îi întinse iPad-ul lui Ralph.

— Poftim!

Ralph derulă declaraţia, trecu peste ce voia, se întoarse.

— Uite! Bolton a zis: „A mai fost o chestie, nu cine ştie ce, da' cam horror, dacă el l-a omorât pe băiatu' ăsta." Bolton zice că tipul l-a zgâriat. Când l-am întrebat ce vrea să spună, mi-a spus că Maitland l-ar fi zgâriat pe dosul palmei cu unghia de la degetul mic de la mâna lui stângă. Că zgârietura era mică. Şi Bolton a mai zis că atunci şi-a adus aminte de zilele când se droga, pentru că nişte motociclişti nebuni, cu care se înhăitase, aveau unghiile lungi la degetele mici ca să-şi poată duce cocaina la nas. Pasămite aşa era moda atunci.

— Şi care-i motivul pentru care chestia asta ţi se pare importantă? mormăi Yune, uitându-se din nou la ceas, de această dată mai ostentativ.

— Poate nu-i…

Era pe punctul de a spune *important,* numai că acest cuvânt îi plăcea din ce în ce mai puţin.

— Poate nu-i cine ştie ce, dar nevastă-mea zice că-i un fel de „confluenţă". Şi Terry a fost zgâriat în acelaşi fel atunci când îşi vizita tatăl într-un sanatoriu din Dayton.

Şi Ralph îi relată pe scurt povestea cu infirmierul care alunecase, se agăţase de Terry şi îl zgâriase.

Yune se gândi puţin, apoi ridică din umeri.

— Mie mi se pare o simplă coincidenţă, *ese.* Şi acum chiar că trebuie să plec, dacă nu vreau să atrag asupra mea Furia Gabrielei. Însă tot nu ţi-am zis o chestie – şi nu, nu-i vorba despre urmele de roţi. Bolton, amicul tău, a vorbit şi el despre asta. Dă textul mai la început şi ai să vezi.

Însă amănuntul acela fusese tot timpul în faţa lui Ralph.

— Pantaloni, boxeri, şosete şi adidaşi… dar nicio cămaşă sau tricou.

— Bravo! zise Yune. Ori era cămaşa lui preferată, ori nu a avut alta de rezervă, cu care să se schimbe când a plecat din hambar.

2

Cam pe la jumătatea drumului înapoi spre Flint City, Ralph îşi dădu seama care era chestia cu breteaua galbenă care-l obsedase tot acest timp.

Intră în parcarea imensă a unui depozit de băuturi şi formă un număr din lista de apelare rapidă. Îi răspunse mesageria vocală a lui Yune. Ralph închise, fără să spună nimic. Oricum, Yune făcuse mai mult decât trebuia; lasă-l să-şi vadă liniştit de weekendul lui. Şi acum, că avea vreme să se gândească cât de cât, Ralph îşi zise că aceasta era o confluenţă pe care nu voia s-o împărtăşească nimănui. Poate doar cu excepţia soţiei sale.

Breteaua de la sutien nu fusese singurul lucru galben pe care îl văzuse în momentele acelea de maximă vigilenţă de dinainte de moartea lui Terry; pur şi simplu i se blocase creierul la un singur amănunt din întreaga galerie de imagini groteşti, eclipsate imediat de Ollie Peterson, cu revolverul lui, scos din tolba de ziare. Deloc de mirare că nu-şi amintise.

Individul acela cu faţa arsă şi cu tatuajele pe mâini purta o bandană galbenă pe cap, probabil ca să-i acopere arsurile din creştet. Dar oare chiar *era* o bandană? Nu putea să fi fost altceva? De exemplu, cămaşa aia dispărută fără urmă? Cămaşa pe care Terry o purtase atunci când a fost văzut în gară?

Am dat de ceva, îşi spuse. Şi poate chiar aşa era… numai că subconştientul lui (adică acele gânduri din spatele gândurilor) zbierase tot timpul la el ca să-i atragă atenţia.

Închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte cât mai exact ce anume văzuse în acele ultime secunde din viaţa lui Terry. Grimasa dizgraţioasă a blondei de la postul de televiziune, atunci când îşi văzu degetele pline de sânge. Pancarta cu seringa hipodermică pe care scria IA-ŢI DOCTORIA, MAITLAND. Băiatul cu buză de iepure. Femeia care îi făcea semne obscene lui Marcy. Şi bărbatul cu arsuri, care arăta

de parcă însuşi Dumnezeu îi ştersese trăsăturile cu o gumă uriaşă, lăsând în locul lor doar gâlme, piele iritată şi o gaură în locul unde fusese nasul înainte ca focul să-i facă pe faţă nişte tatuaje mult mai urâte decât cele de pe mâini. În aceste clipe ale aducerii aminte, Ralph văzu foarte clar că individul nu avea o bandană pe cap, ci ceva mult mai mare, care-i atârna până pe umeri ca o broboadă.

Da, chestia aia ar fi putut fi o cămaşă… dar, chiar dacă asta ar fi fost, oare era *aceeaşi* cămaşă? Cămaşa pe care o purtase Terry în imaginile surprinse de camerele de supraveghere? Cum să afle adevărul?

Îşi zise că exista o cale, dar trebuia să apeleze la ajutorul lui Jeannie, mult mai pricepută în ale Internetului decât el. De asemenea, venise vremea să nu-i mai considere adversari pe Howard Gold şi Alec Pelley. *Poate că suntem de aceeaşi parte a baricadei de data asta,* i-a spus Pelley aseară, în faţa casei lui Marcy Maitland. Şi poate aşa era. Sau ar putea să fie.

Ralph porni maşina şi plecă spre casă, accelerând până la viteza maximă admisă de lege.

3

Ralph şi soţia lui stăteau la masa din bucătărie, cu laptopul lui Jeannie în faţă. În Cap City existau patru posturi de televiziune, câte unul pentru fiecare reţea cu acoperire naţională, plus Channel 81 – postul care difuza ştiri locale şi transmitea în direct şedinţele consiliului municipal şi alte evenimente importante (de exemplu, discursul lui Harlan Coben, cu Terry în rol principal). În ziua audierii, fuseseră la tribunal reporteri şi cameramani de la toate aceste cinci posturi, filmaseră incidentul şi mulţimea. În momentul când au început focurile de armă, evident că toţi cameramanii s-au concentrat asupra lui Terry – când şi-a împins soţia din raza de acţiune a pistolului, când s-a prăbuşit în stradă, răpus de glonţul fatal. Reportajul postului CBS s-a întrerupt chiar înainte de asta, atunci când glonţul tras de Ralph nimerise camera de filmat, sfărâmând-o şi făcându-l pe cameraman să-şi piardă un ochi.

După ce urmăriră atenţi toate secvenţele de câte două ori, Jeannie se întoarse cu faţa la el. Avea buzele strânse. Nu spuse nimic. Nici nu era nevoie.

— Mai pune o dată reportajul de la Channel 81, o rugă Ralph. Camera lor a luat-o razna când au început împuşcăturile, dar a filmat cel mai mult mulţimea înainte de asta.

— Ralph! şopti Jeannie, atingându-i braţul. Te simţi bi…

— Da. Foarte bine.

Ba deloc. Avea senzaţia că lumea lui se dă peste cap şi că el ar putea să alunece în neant.

— Te rog frumos, mai pune-l o dată. Fără sonor. Mă distrage comentariul reporterului.

Jeannie îl ascultă şi urmări împreună imaginile. Pancartele agitate. Urletele mute ale oamenilor, care deschideau şi închideau gurile aidoma unor peşti scoşi din apă. La un moment dat, camera se mişcă repede peste mulţimea din faţa tribunalului, nereuşind totuşi să arate chipul individului care-l

scuipase pe Terry în faţă, dar surprinzându-l pe Ralph când îi puse piedică scandalagiului, încercând prin aceasta să dovedească faptul că fusese un atac nejustificat din partea poliţiei. Apoi Terry îl ajută să se ridice pe nenorocitul ăla *(ca într-o scenă din Biblie, zău aşa,* îşi aminti Ralph că îşi spusese atunci). Iar după aceea, camera reveni asupra mulţimii. Doi aprozi – un bărbat corpolent şi o femeie scheletică – străduindu-se din greu să îndepărteze lumea de pe treptele tribunalului. Corespondenta blondă de la Channel 7, ridicându-se în picioare, privindu-şi uluită degetele pline de sânge. Ollie Peterson, cu tolba de ziare şi câţiva zulufi de păr roşcat ieşindu-i de sub fesul îndesat pe cap – doar cu câteva secunde înainte de a deveni vedeta spectacolului. Băiatul cu buză de iepure, asupra căruia cameramanul de la Channel 81 a stăruit mai mult, ca să poată filma tricoul acestuia cu chipul lui Frank Peterson pe el, înainte de a trece mai departe…

— Opreşte! spuse el. Opreşte aici!

Jeannie apăsă pe STOP şi amândoi priviră lung la imaginea uşor neclară din cauza mişcării rapide a cameramanului, care încerca să surprindă tot ce se întâmpla în mulţime.

Ralph atinse ecranul.

— Îl vezi pe tipul ăla care flutură pălăria de cowboy?

— Da.

— Individul ăla ars era fix lângă el.

— În regulă, spuse Jeannie… dar pe un ton straniu, speriat, pe care Ralph nu i-l mai auzise niciodată.

— Jur că acolo era. L-am văzut cu ochii mei. Parcă luasem LSD sau mescalină, că aveam toate simţurile îngrozitor de alerte şi am văzut *tot.* Hai să mai vedem o dată şi celelalte reportaje. Ăsta-i cel mai bun pentru imaginile cu mulţimea, dar nici cel făcut de postul teritorial al lui FOX nu era prea rău şi…

— Nu.

Jeannie închise laptopul.

— Omul despre care vorbeşti nu apare nicăieri, Ralph. Ştii bine că nu apare.

— Crezi că am înnebunit? Asta crezi? Că am făcut o… ştii tu…

— O cădere nervoasă?

Acum îl strângea uşor de braţ.

— Sigur că nu. Dacă tu zici că l-ai văzut, înseamnă că aşa a fost. Dacă tu crezi că purta cămaşa aia pe cap ca să se apere de soare, sau ca pe un turban, sau mai ştiu eu ce, înseamnă că aşa a fost. Ai avut o lună foarte proastă, probabil cea mai grea din toată viaţa ta de până acum, dar am încredere în spiritul tău de observaţie. Însă… trebuie să înţelegi şi tu acum…

Se întrerupse. Ralph nu spuse nimic. În cele din urmă, Jeannie începu din nou să vorbească.

— Se întâmplă ceva foarte ciudat aici şi, cu cât descoperi mai multe detalii, cu atât totul devine şi mai ciudat. Şi mă sperie. Mă sperie şi legenda aia pe care ţi-a spus-o Yune. În esenţă, este o poveste despre un vampir, nu? Am citit *Dracula* în liceu şi mi-aduc aminte că imaginea vampirilor nu se vede în oglindă. Şi atunci, probabil că, dacă nu se vede în oglindă, nu are nici cum să apară într-un reportaj filmat.

— Prostii! Nu există stafii şi nici vrăjitoare şi nici vam…

Jeannie lovi cu palma în masă. Zgomotul, ca de foc de armă, îl făcu să tresară. Ochii soţiei sale aruncau fulgere furioase spre el.

— Trezeşte-te la realitate, Ralph! Trezeşte-te şi uită-te bine la ce ai în faţă! *Terry Maitland a fost în două locuri în acelaşi timp!* Dacă încetezi să mai cauţi explicaţii şi accepţi situaţia…

— Nu am cum s-o accept, scumpo. Contrazice toate convingerile mele. Dacă aş accepta o asemenea idee, atunci chiar că aş înnebuni.

— Ai înnebuni pe dracu'! Eşti prea puternic. Dar eu vreau să-ţi spun că nici măcar nu trebuie să te

gândeşti la posibilitatea asta. Terry e mort. Poţi să nu-ţi mai baţi capul.

— Dacă fac asta şi dacă altcineva l-a omorât pe Frankie Peterson, nu Terry? Atunci ce o să se întâmple cu Marcy? Cu fetele ei?

Jeannie se ridică, se duse la fereastra de deasupra chiuvetei şi se uită afară, în curtea din spatele casei. Încleştase pumnii.

— A sunat Derek. Încă mai vrea să se întoarcă acasă.

— Tu ce i-ai spus?

— Să reziste până la jumătatea lunii viitoare. Deşi îmi doresc să-l am lângă mine. Am reuşit să-l conving, dar ştii de ce?

Se întoarse şi îşi privi soţul drept în ochi.

— Pentru că nu vreau să fie acasă atâta timp cât tu mai răscoleşti rahatul ăsta. Pentru că diseară, după ce o să se întunece, eu am să fac pe mine de frică. Dacă *este* vorba despre cine ştie ce creatură supranaturală, Ralph? Şi dacă află că o cauţi?

Ralph o luă în braţe. O simţi cum tremură. *O parte din ea chiar crede asta,* îşi zise el.

— E drept că Yune mi-a zis povestea aia, dar Yune crede că ucigaşul este un om în carne şi oase. La fel cred şi eu.

Cu faţa îngropată în pieptul lui, Jeannie şopti:

— Atunci, de ce nu se vede în nicio imagine omul ăla cu chipul ars?

— Nu ştiu.

— Şi mie îmi este milă de Marcy, normal că-mi este, spuse ea, ridicând ochii înlăcrimaţi. Şi mi-e milă de fetiţele ei. De fapt, mi-e milă şi de *Terry*… şi de toată familia Peterson… dar cel mai mult şi mai mult îmi pasă de tine şi de Derek. Pe voi vă iubesc. Voi sunteţi tot ce am. Nu poţi să te opreşti? Nu poţi să-ţi termini liniştit concediul ăsta, să te duci la psiholog, să renunţi la povestea asta şi să mergi mai departe?

— Nu ştiu, repetă el.

Ba ştia. Însă nu voia să i-o mărturisească lui Jeannie, în starea ei de acum. Nu putea să meargă

mai departe.
Nu încă.

4

În seara aceea a stat la masa de picnic din curte, a fumat o ţigară de foi şi s-a uitat la cer. Nu se vedeau stelele, dar se întrezărea luna printre nori. Cam aşa era adesea şi adevărul, îşi spuse el – un disc de lumină difuză în spatele norilor. Uneori se întâmpla să iasă la vedere; alteori norii se făceau tot mai denşi, iar lumina dispărea complet.

Însă un lucru era cert: când se lăsa noaptea, existenţa acelei creaturi costelive şi tuberculoase din basmul lui Yune Sablo devenea mai posibilă. Nu *verosimilă,* sigur că nu. Ralph nu putea să creadă într-o asemenea creatură, aşa cum nu mai credea în Moş Crăciun. Dar şi-o putea imagina: era un bărbat asemănător lui *Slender Man,* monstrul care speria fetiţele ajunse la vârsta pubertăţii. Înalt şi sumbru, în costumul lui negru, cu chipul ca o lampă şi cu o geantă neagră şi destul de mare, în care să poată încăpea un copil cu genunchii strânşi la piept. Yune zicea că baubaul mexican şi-a prelungit viaţa bând sângele copiilor şi frecându-se pe corp cu grăsimea lor… Mezinul familiei Peterson nu păţise chiar asta, dar nici departe nu a fost. Să fie posibil ca ucigaşul – poate Maitland, poate suspectul căruia îi aparţineau amprentele alea estompate – să-şi fi imaginat că *era* vampir sau vreo altă creatură supranaturală? Oare Jeffrey Dahmer[44] nu crezuse că oamenii străzii, pe care el îi viola şi-i omora, se transformau apoi în zombi?

Nimic din toate astea nu-ţi explică de ce omul cu arsuri pe faţă nu apare în nicio imagine.

— Vino în casă, Ralph! îi strigă Jeannie. O să înceapă ploaia. Poţi să-ţi fumezi porcăria aia puturoasă şi în bucătărie, dacă nu vrei să te abţii.

Nu ăsta-i motivul pentru care vrei să intru în casă, îşi spuse el. *Vrei să fiu lângă tine, pentru că te tot gândeşti că omul ăla cu geanta din povestea lui Yune bântuie pe aici, în penumbrele din curte.*

Ridicol, dar îi putea înţelege neliniştea. Şi el era neliniştit. Ce-i spusese Jeannie? *Cu cât descoperi mai multe detalii, cu atât totul devine şi mai ciudat.*

Ralph intră în casă, îşi stinse ţigara de foi în apa de la robinet, apoi îşi luă telefonul din locul unde îl pusese la încărcat. Howie îi răspunse şi el îi zise:

— Poţi să vii mâine cu domnul Pelley până la mine? Am multe lucruri să vă spun, unele destul de incredibile. Veniţi la prânz. Am să cumpăr nişte sandviciuri din oraş.

Howie a fost imediat de acord. Ralph închise telefonul şi o văzu pe Jeannie în pragul uşii, privindu-l lung, cu braţele încrucişate la piept.

— Nu poţi să renunţi şi să-ţi vezi de viaţa ta, nu-i aşa?

— Nu, iubito, nu pot. Îmi pare rău.

— Măcar ai să fii prudent? oftă ea.

— Cel mai prudent.

— Aşa să faci, altminteri am să-ţi arăt eu. Şi nu-i nevoie să cumperi sandviciuri din oraş. Am să pregătesc eu ceva.

5

Ploua în duminica aceea, aşa că s-au aşezat cu toţii la masa mare din sufragerie (folosită extrem de rar de familia Anderson): Ralph, Jeannie, Howie şi Alec. Yune Sablo, aflat acasă, în Cap City, li s-a alăturat şi el prin Skype, pe laptopul lui Howie Gold.

Ralph începu prin recapitularea lucrurilor cunoscute de toţi, apoi îi oferi cuvântul lui Yune, care le spuse lui Howie şi Alec ce descoperiseră în hambar. După ce termină, Howie exclamă surprins:

— Nimic din toate astea n-are nicio logică. Ba chiar mi se par a fi la ani-lumină de orice fel de logică.

— Persoana asta a dormit acolo, în podul hambarului părăsit? îl întrebă Alec pe Yune. S-a ascuns acolo? Asta crezi tu?

— Este una dintre ipoteze.

— Atunci, n-avea cum să fie Terry, spuse Howie. A fost în oraş întreaga sâmbătă. De dimineaţă le-a dus pe fetiţe la bazin şi toată după-amiaza a fost în Parcul Estelle Barga, ca să pregătească terenul pentru meci – era răspunderea lui de antrenor al echipei gazdă. A fost văzut de o mulţime de martori în ambele locuri.

— Iar de sâmbătă şi până luni, interveni Alec, a fost în închisoarea locală. După cum bine ştii şi tu, Ralph.

— Întotdeauna există tot felul de martori pentru fiecare pas al lui Terry, recunoscu Ralph. Dar hai să uităm o clipă de asta. Vreau să vă arăt ceva. Lui Yune i-am arătat imaginile de dimineaţă. Dar, *înainte* să i le arăt, l-am întrebat ceva şi vreau să vă întreb şi pe voi acelaşi lucru. Aţi observat cumva un bărbat desfigurat în mulţimea din faţa tribunalului? Purta o chestie pe cap, dar nu vreau să spun acum ce anume.

Howie spuse că nu-l văzuse. Fusese atent doar la clientul lui şi la soţia clientului. Însă răspunsul lui Alec Pelley a fost cu totul altul.

— Mda, l-am văzut. Parcă fusese ars într-un incendiu. Şi pe cap purta…

Se întrerupse brusc şi făcu ochii mari.

— Continuă, îl îndemnă Yune, din livingul său din Cap City. Spune cu voce tare, amigo. O să te simţi mai bine.

Alec îşi freca tâmplele, de parcă tocmai ce-l pocnise o migrenă cumplită.

— La momentul ăla, am crezut că-i o basma sau o bandană sau aşa ceva. Şi mi-am zis că şi-a pus-o pentru că-i arsese tot părul în incendiu şi poate că nu-i mai crescuse la loc din cauza cicatricelor şi voia să-şi protejeze capul de soare. Dar, la fel de bine, ar fi putut să fie o cămaşă. Vă gândiţi amândoi la cămaşa care lipsea dintre toate hainele alea găsite în hambar, nu-i aşa? Cămaşa purtată de Terry în imaginile camerelor de supraveghere de la gară?

— Felicitări! spuse Yune.

Howie se uită urât la Ralph.

— Încă încerci să-l scoţi vinovat pe Terry?

Jeannie vorbi acum pentru prima oară de când se aşezaseră în jurul mesei.

— Încearcă să afle adevărul… deşi eu nu sunt prea sigură că-i o idee bună.

— Uită-te la imaginile astea, Alec, spuse Ralph. Şi arată-mi-l pe bărbatul cu arsuri pe faţă.

Şi puse reportajul de la Channel 81, apoi pe cel de la FOX şi, după aceea, la cererea lui Alec (care se aplecase atât de mult spre laptopul lui Jeannie, că aproape atingea ecranul cu nasul), încă o dată reportajul de la Channel 81. La sfârşit se îndreptă în scaun.

— Nu-i acolo. Nu se poate aşa ceva!

Acum interveni Yune:

— Era chiar lângă tipul care flutură pălăria de cowboy, da?

— Parcă, spuse Alec. Lângă tipul ăla şi la câţiva paşi de corespondenta aia blondă care a luat-o-n freză de la o pancartă. Îi văd şi pe ea, şi pe omul cu pancarta… dar nu-l văd pe *el.* De ce?

Nu-i răspunse nimeni.

— Să revenim o clipă la amprente, spuse Howie. Câte seturi diferite s-au găsit în dubă, Yune?

— Criminaliştii zic că vreo şase.

Howie scoase un geamăt prelung.

— Linişteşte-te! Am eliminat cel puţin patru dintre ele: ale fermierului din statul New York, care era proprietarul dubei; ale fiului său cel mare, care o conducea uneori; ale puştiului care a furat-o; şi ale lui Terry Maitland. Mai avem un set de amprente clare, neidentificate încă – poate ale unui prieten de-ai fermierului sau a vreunuia dintre copiii lui mai mici, care s-a jucat în dubiţă – şi setul de amprente neclare.

— Aceleaşi cu cele găsite pe catarama de la curea.

— Probabil, dar nu putem fi siguri. Nu se văd decât câteva linii şi cercuri, mult prea puţin ca să le identificăm şi să poată constitui o probă la proces.

— Îhî, bine, am înţeles. Dacă îmi permiteţi, domnilor, acum am să vă întreb ceva pe toţi trei. Nu ar fi posibil ca un individ, cu arsuri urâte – atât pe faţă, cât şi pe mâini – să lase asemenea amprente? Nişte amprente atât de şterse că nu mai pot fi identificate?

— Ba da, răspunseră în acelaşi timp Yune şi Alec.

— Singura problemă, spuse Ralph, este că bărbatul din faţa tribunalului avea tatuaje pe mâini. Dacă şi-ar fi ars degetele în incendiu, sau ce-o fi fost, nu ar fi trebuit să i se ardă şi tatuajele?

Howie clătină din cap.

— Nu neapărat. Dacă iau foc de la ceva, poate încerc să sting flăcările, dar o fac cu palmele, nu cu dosul lor.

Şi începu să demonstreze mişcările respective, plesnindu-se peste piept.

— Cu palmele o fac, da?

Câteva momente nimeni nu mai spuse nimic. Apoi se auzi şoapta stinsă a lui Alec Pelley.

— Tipul ăla ars a fost acolo. Pot să jur asta pe un teanc de Biblii.

— Probabil unitatea de criminalistică din cadrul poliţiei statale va analiza substanţa aia din hambar,

care a înnegrit fânul, spuse Ralph. Dar până atunci, ce am putea noi să facem? Aştept propuneri.

— Să ne întoarcem în Dayton, zise Alec. Ştim că Maitland a fost acolo şi mai ştim că şi duba a fost acolo. Eu personal nu pot să zbor până acolo, am prea multe cazuri în lucru acum, însă cunosc pe cineva care ne poate ajuta. Îi dau acum un telefon ca să văd ce program are.

Şi aşa a rămas.

6

Grace Maitland, fetiţa de zece ani, dormea foarte prost de la moartea tatălui ei, iar puţinul somn de care avea parte îi era bântuit de coşmaruri. În acea după-amiază de duminică, o copleşise toată oboseala acumulată în timp. Pe când mama şi sora ei făceau un chec în bucătărie, Grace se furişă la etaj şi se întinse pe pat. Ploua, dar mai era destulă lumină, ceea ce o făcea să se simtă mai bine. Întunericul începuse să o sperie. De jos se auzea cum vorbeau mami şi cu Sarah. Şi asta o făcea să se simtă bine. Grace închise ochii şi, când şi-i deschise din nou, cu toate că ei i se păru că nu trecuseră decât câteva secunde, în realitate trebuie să fi trecut mai multe ore. Pentru că ploaia se înteţise, iar lumina se făcuse cenuşie. Şi camera ei se umpluse de umbre.

Un bărbat stătea pe patul ei şi se uita la ea. Era îmbrăcat în jeanşi şi un tricou verde. Avea nişte tatuaje pe degete, care i se urcau pe braţe. Şerpi şi o cruce şi un pumnal şi un craniu. Faţa lui nu mai părea făcută din plastilină de un copil neîndemânatic, dar Grace ştia cine era: bărbatul care fusese la fereastra lui Sarah. Bine măcar că acum nu mai avea paie în loc de ochi. Acum avea ochii tăticului. Grace ar fi recunoscut oriunde ochii aceia. Se întrebă dacă totul se întâmpla aievea, sau dacă nu era decât un vis. Şi dacă era vis, era mai frumos decât coşmarurile de până acum. Un pic mai frumos.

— Tati?

— Desigur, spuse bărbatul.

Tricoul verde se transformă şi deveni tricoul cu Dragonii Aurii, pe care-l purta tăticul ei la meciuri. Aşa îşi dădu seama că, la urma urmei, nu era decât un vis. Dar imediat, tricoul se transformă într-unul de un alb fumuriu, iar apoi se făcu din nou tricoul ăla verde de la început.

— Te iubesc, Gracie.

— Nu-i vocea lui tati, spuse fetiţa. Te prefaci.

Bărbatul se aplecă spre ea. Speriată, Grace se dădu înapoi, neputând să-şi dezlipească ochii de cei ai tăticului ei. Îi plăceau mai mult ochii ăia decât vocea cu „te iubesc”, dar tot nu era tati pe care îl ştia ea.

— Vreau să pleci, îi spuse Grace.

— Sunt convins că vrei, iar oamenii din iad vor apă cu gheaţă. Ce să le fac eu? Eşti tristă, Grace? Ţi-e dor de tati?

— *Da!* începu ea să plângă. Vreau să pleci d*e-aici!* Ăia nu sunt ochii lu’ tăticu’, te *prefaci* că eşti el!

— Nu te aştepta să te compătimesc, spuse bărbatul. Îmi pare bine că eşti tristă. Sper că vei rămâne aşa mult timp şi că vei plânge. *Oaa-oaa-oaaaa,* ca un bebe mic.

— Te rog, pleacă!

— Bebe vrea biberonul? Bebe pipi în scutecele şi s-a *udat?* Bebe face oaa-oaa-oaa?

— *Termină!*

Şi bărbatul se opri.

— O să termin dacă tu ai să faci ceva pentru mine. Vrei să faci ceva pentru mine, Grace?

— Ce?

Şi bărbatul îi spuse. Şi chiar atunci Sarah o zgâlţâia şi îi striga să coboare în bucătărie şi să mănânce o felie de chec, deci înseamnă că totuşi fusese un vis, unul urât, iar ea nu trebuia să facă absolut *nimic.* Dar, dacă ar fi făcut, poate că nu ar mai fi avut niciodată visul ăla.

Se forţă să mănânce nişte chec, deşi numai de chec nu avea poftă. Iar după aceea, când mami şi Sarah s-au aşezat pe canapea, ca se să uite la un film siropos, Grace le-a zis că ei nu-i plac filmele de dragoste şi că se duce în camera ei să joace Angry Birds. Numai că nu a făcut asta. S-a dus în dormitorul părinţilor ei (acum doar al mamei, iar ăsta era un alt lucru care o întrista) şi a scos din birou telefonul mobil al lui Marcy. Poliţistul nu era în agendă, dar era domnul Gold. Aşa că îl sună, ţinând telefonul cu ambele mâini, ca să nu se mişte

prea tare din cauza tremuratului. Se rugă să i se răspundă. Şi ruga i-a fost ascultată.

— Marcy? Ce s-a întâmplat?

— Sunt Grace. Vorbesc de la telefonul lui mami.

— Ce să vezi! Bună, Grace! Îmi pare bine să te aud. De ce m-ai sunat?

— Pentru că nu ştiu cum să sun la detectivul ăla. Ăla care l-a arestat pe tati.

— Dar de ce vrei să…

— Trebuie să-i dau un mesaj. De la un nene. Ştiu că poate nu a fost decât un vis, dar vreau să fiu sigură. Eu îţi zic ţie şi tu o să-i zici detectivului.

— Care nene, Grace? Cine ţi-a dat mesajul?

— Când l-am văzut prima dată avea nişte paie în loc de ochi. Acum zice că n-o să se mai întoarcă dacă îi transmit mesajul domnului detectiv Anderson. A încercat să mă păcălească şi să mă facă să cred că are ochii lui tati, dar nu-i avea, nu tocmai. Acum arată un pic mai bine, dar tot m-a speriat. Nu mai vreau să se întoarcă, chiar dacă n-ar fi decât un vis de groază. O să-i zici domnului detectiv Anderson?

Grace îşi zise că mama era deja în pragul uşii şi că o să aibă probleme, numai că nu-i păsa deloc de asta.

— Ce să-i zic, Grace?

— Să se oprească. Că, dacă nu, o să se întâmple ceva nasol de tot. Spune-i să se oprească.

7

Grace şi Sarah stăteau amândouă pe canapeaua din living.

Marcy era între ele, ţinându-le de după umeri. Howie Gold se aşezase în fotoliul care-i aparţinuse lui Terry până în momentul în care lumea s-a întors cu fundul în sus. Fotoliul acela avea o pernă. Ralph Anderson o luă şi o trase în faţa canapelei. Apoi se aşeză pe ea, strângându-şi genunchii la piept. Numai că avea picioarele atât de lungi, că aproape nici nu i se mai vedea faţa. Credea că arată nostim, iar dacă mutra lui, văzută printre genunchi, o putea face pe Grace Maitland să se simtă mai liniştită, atunci foarte bine.

— Probabil că a fost un vis foarte urât, Grace. Dar eşti convinsă că a *fost* un vis?

— Bineînţeles că a fost un vis, se răsti Marcy, crispată şi palidă la faţă. N-a fost niciun bărbat în casa asta. Şi nici nu avea cum să ajungă la etaj fără să-l vedem noi.

— Sau măcar să-l auzim, interveni, cu timiditate – şi parcă cu teamă –, Sarah. Scara noastră scârţâie într-un mare fel.

— Te afli aici dintr-un singur motiv, spuse Marcy. Ca să o linişteşti pe fetiţa mea. Vrei s-o faci, te rog?

— Indiferent cine a fost, acum ştii bine că nu mai e nimeni aici, Grace, da? zise Ralph.

— Da, răspunse fetiţa destul de convinsă. A plecat. A zis că pleacă dacă-ţi dau mesajul. Nu cred că o să se mai întoarcă, indiferent dacă a fost vis sau nu.

Sarah scoase un oftat teatral şi spuse:

— Ce *noroc* pe capul nostru!

— Taci, păpuşă! îi zise Marcy.

Ralph îşi scoase carneţelul.

— Spune-mi cum arăta. Nenea ăsta din visul tău. Pentru că eu sunt detectiv şi acum sunt convins că nu a fost decât un vis.

Cu toate că Marcy Maitland nu-l simpatiza pe Ralph şi probabil că nu îl va simpatiza niciodată, îi mulţumi din privire pentru vorbele astea.

— Mai bine, spuse Grace. Arăta mai bine. Nu mai avea mutra aia din plastilină.

— Aşa cică a arătat înainte, îl lămuri Sarah pe Ralph. Zice *ea.*

Marcy se hotărî să intervină:

— Sarah, ce-ar fi să te duci în bucătărie cu domnul Gold şi să ne aduci tuturor câte o felie de chec?

Sarah îi aruncă o privire lui Ralph.

— Să-i aduc şi lui chec? Acum ne place de el?

— Chec pentru toată lumea, spuse Marcy, evitând răspunsul. Se cheamă că ştim să ne purtăm frumos cu musafirii. Haide, du-te!

Sarah se ridică de pe canapea şi traversă livingul până la locul unde stătea Howie.

— Mă dă afară.

— Mare păcat! spuse Howie. Vin şi eu cu tine în recluziune.

— În ce?

— Nu contează, scumpo.

Şi plecară amândoi în bucătărie.

— Te rog să te grăbeşti, îi zise Marcy lui Ralph. Te-am primit doar pentru că mi-a spus Howie că este vorba despre ceva important. Ceva care ar putea avea vreo legătură cu… ştii tu.

Ralph dădu din cap, fără să-şi ia ochii de la Grace.

— Bărbatul ăsta care a avut faţa din plastilină prima dată când l-ai văzut…

— Şi paie în loc de ochi, spuse Grace. Ieşite în afară, ca în desenele animate. Şi avea nişte găuri acolo unde sunt cearcănele alea negre pe care le au oamenii.

— Îhî.

Iar în carneţel, Ralph notă: *Paie în loc de ochi?*

— Când zici că faţa lui părea făcută din plastilină, vrei să zici că se poate să fi fost arsă?

Fetiţa se gândi puţin.

— Nu. Mai mult ca şi când nu era *gata.* Nu era… ştii tu…

— Nu era terminat? o întrebă Marcy.

Grace dădu din cap şi îşi vârî degetul mare în gură. *Micuţa asta speriată şi cu degetul în gură… ea m-a lămurit,* îşi spuse Ralph. Foarte adevărat, iar aparenta claritate a tuturor probelor pe baza cărora acţionase el până acum nu mai conta deloc.

— Astăzi cum arăta, Grace? Bărbatul ăsta din visul tău.

— Păi, avea păr scurt şi negru şi zbârlit ca la un porc ţepos şi o bărbiţă în jurul gurii. Avea ochii lui tati, dar nu erau ochii lui adevăraţi. Şi avea tatuaje pe mâini şi pe braţe. Nişte şerpi şi altele. La început a avut un tricou verde, după aia a fost tricoul de baseball al lui tati, ăla cu dragonul auriu, şi după aia s-a făcut alb, cum e chestia aia pe care o poartă doamna Gerson când vopseşte părul lui mami.

Ralph se uită la Marcy, care spuse:

— Cred se referă la bluza de lucru a coafezei.

— Da, zise Grace. Aia. Dar după aia s-a făcut verde la loc, aşa că am ştiut că era un vis. Numai că…

Începu să-i tremure gura, iar ochii i se umplură de lacrimi, care se prelinseră pe obrajii îmbujoraţi.

— Numai că a zis nişte lucruri rele. A zis că se bucură că sunt tristă. A zis că sunt un bebe.

Îşi lipi faţa de pieptul mamei sale şi începu să plângă de-a binelea. Marcy se uită la Ralph peste capul fetiţei, teama luând loc antipatiei pe care o simţea faţă de el. *Îşi dă şi ea seama că nu a fost un vis,* îşi spuse Ralph. *Şi vede că mie mi se pare important.*

După ce Grace se mai linişti puţin, el continuă:

— Te-ai descurcat foarte bine. Îţi mulţumesc că mi-ai povestit visul tău. Acum s-a terminat totul, da?

— Da, şopti micuţa, cu vocea încă înecată de lacrimi. A plecat. Am făcut ce mi-a zis să fac şi a plecat.

— O să mâncăm aici checul, spuse Marcy. Du-te şi ajut-o pe Sarah să aducă farfuriile!

Grace fugi spre bucătărie. Când rămaseră singuri, Marcy îi spuse lui Ralph:

— Le este foarte greu, mai ales lui Grace. Aş vrea să cred că despre asta este vorba, dar Howie crede că este ceva mai mult şi mi se pare că şi tu crezi la fel. Aşa este?

— Doamnă Maitland… Marcy… nu ştiu ce să cred. Ai verificat bine camera lui Grace?

— Bineînţeles. De îndată ce mi-a spus de ce l-a sunat pe Howie.

— Nici urmă de intrus, nu?

— Nu. Fereastra era închisă, plasa de ţânţari era la locul ei. Şi Sarah n-a exagerat când a vorbit despre scară. Este o casă veche şi toate treptele scârţâie.

— Ai verificat şi patul? Grace a zis că bărbatul stătea pe el.

Marcy scoase un hohot jalnic de râs.

— Cine să-şi mai dea seama ce s-a întâmplat acolo? Are somnul foarte agitat de când…

Se întrerupse şi îşi duse mâna la obraz.

— Îngrozitor!

Ralph se ridică de la locul lui şi făcu câţiva paşi spre canapea, dorind să o consoleze. Însă Marcy se crispă şi se trase mai la o parte.

— Te rog, nu te aşeza aici. Şi nu mă atinge. Prezenţa ta nu-mi face plăcere, domnule detectiv. Te tolerez în această casă, pentru că sper ca fetiţa mea cea mică să doarmă liniştită la noapte şi să nu mai trezească pe nimeni cu urletele ei.

Ralph nu a mai fost nevoit să-i răspundă, pentru că imediat se întoarseră în living Howie şi surorile Maitland. Grace ducea cu foarte mare grijă câte o farfurie în fiecare mână. Marcy îşi şterse repede ochii şi le aruncă celor trei un surâs luminos.

— Uraa! Mâncăm chec! exclamă ea.

Ralph îşi primi farfuria şi mulţumi frumos. Se gândea că îi spusese lui Jeannie absolut tot despre cazul ăsta de coşmar, însă nu avea de gând să-i povestească şi visul fetiţei. Nu, asta nu o va face.

8

Alec Pelley avea numărul respectiv în telefon, însă, atunci când sună, primi mesajul că numărul fusese deconectat. Îşi luă agenda veche, cu coperte negre (partener de nădejde, care-l însoţise pe vremuri pretutindeni; dar care acum, în această eră a informaticii, fusese surghiunit într-un sertar al biroului – cel mai de jos) şi încercă să sune la un alt număr.

— Agenţia „Ce-am găsit al meu să fie", spuse vocea de la celălalt capăt.

Bănuind că i-a răspuns robotul – bănuială logică, din moment ce era duminică seara –, Alec aşteptă să audă anunţul cu opţiunile pe care le putea accesa apăsând diferite taste şi invitaţia de a lăsa mesajul după semnalul sonor. Nici vorbă de aşa ceva. Auzi aceeaşi voce, acum uşor iritată:

— Alo? E cineva la telefon?

Şi Alec îşi dădu seama că vocea asta îi era cunoscută, deşi nu mai ţinea minte numele persoanei căreia îi aparţinea. Câtă vreme trecuse de când nu mai vorbise cu această persoană? Doi ani? Trei?

— Acum am să în…

— Vă rog, nu închideţi. Numele meu este Alec Pelley şi încerc să dau de Bill Hodges. Am lucrat împreună la un caz acum câţiva ani, imediat după ce am ieşit la pensie din poliţia statală. Un actor de mâna a paişpea, Oliver Madden, furase un avion de la un petrolist texan, pe care-l chema…

— Dwight Cramm[45]. Îmi amintesc. Şi îmi amintesc şi de dumneavoastră, domnule Pelley, cu toate că nu ne-am întâlnit niciodată. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar domnul Cramm nu ne-a achitat cu promptitudine serviciile. Am fost nevoită să-i trimit factura de cel puţin şase ori, iar apoi l-am ameninţat că îl vom acţiona în judecată. Sper că s-a purtat mai frumos cu dumneavoastră.

— Nu fără ceva insistenţe din partea mea, spuse Alec, surâzând amintirii. Primul cec pe care mi l-a

trimis nu a avut acoperire, dar al doilea a fost în ordine. Sunteţi Holly, da? Nu-mi aduc aminte numele de familie, dar Bill avea numai cuvinte de laudă despre dumneavoastră.

— Holly Gibney.

— Mă bucur să vă aud, doamnă Gibney. Am încercat să-l sun pe Bill, dar presupun că şi-a schimbat numărul.

Tăcere.

— Doamnă Gibney? Mai sunteţi la telefon?

— Da, răspunse ea. Sunt. Bill a murit acum doi ani.

— Dumnezeule! Îmi pare nespus de rău. A avut probleme cu inima?

Îl văzuse doar o singură dată pe Hodges, deoarece colaborarea lor se făcuse mai ales prin telefon şi e-mail, dar nu uitase că era un bărbat corpolent.

— Cancer. La pancreas. Acum mă ocup de agenţie împreună cu Peter Huntley. Partenerul lui Bill, de pe vremea când lucra în poliţie.

— Foarte bine.

— Ba nu, spuse ea. Pentru mine nu-i bine deloc. Afacerea merge, dar aş renunţa la ea într-o clipă, doar ca să-l am pe Bill viu şi sănătos. Cancerul este o mare porcărie.

Alec tocmai voia să-i mulţumească, să o roage să primească condoleanţele lui şi să pună punct convorbirii. Mai târziu, avea să se întrebe câte lucruri s-ar fi desfăşurat altfel dacă ar fi făcut-o. Însă acum îşi aminti ceva ce-i spusese Bill despre această femeie, în timpul acţiunii comune de recuperare a avionului Beech King Air 350 al lui Dwight Cramm: *Este o persoană excentrică, puţin cam nevrotică şi cu tot soiul de idei fixe, care nu se simte deloc bine în prezenţa altor oameni. Însă nu-i scapă absolut nimic. Holly ar fi putut să devină un detectiv al naibii de bun.*

— Speram să-l pot angaja pe Bill să investigheze ceva pentru mine, spuse el. Dar poate vreţi dumneavoastră să mă ajutaţi. Bill spunea că sunteţi un detectiv excepţional, nu vă mint.

— Mă bucur că aşa spunea, domnule Pelley, însă nu cred că sunt omul potrivit. Agenţia noastră se ocupă mai ales de găsirea persoanelor dispărute şi a acelora care nu se prezintă la proces după ce au ieşit din închisoare pe cauţiune.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Plus că suntem destul de departe de oraşul dumneavoastră, dacă nu cumva se întâmplă să mă sunaţi din nord-estul ţării.

— Nu. Însă problema care mă interesează pe mine este în Ohio şi, în momentul de faţă, nu pot să mă deplasez personal până acolo – sunt legat de nişte treburi de aici. Câţi kilometri sunt între oraşul dumneavoastră şi Dayton?

— Un moment, spuse ea.

Şi răspunse aproape imediat:

— Potrivit datelor de pe MapQuest, sunt trei sute şaptezeci şi trei de kilometri, iar MapQuest este un program foarte serios. Ce anume aţi dori să investighez eu, domnule Pelley? Înainte să-mi răspundeţi, trebuie să vă avertizez că, dacă implică orice grad de violenţă, fie el cât de mic, voi fi nevoită să dau cazul altcuiva. Detest violenţa.

— Nu-i vorba de niciun fel de violenţă, zise el. A *fost o* faptă plină de violenţă – asasinarea unui copil –, numai că asta s-a petrecut aici, iar individul arestat pentru crimă a murit. Întrebarea este dacă el a fost cu adevărat făptaşul, iar răspunsul la această întrebare presupune reverificarea tuturor mişcărilor lui în timpul călătoriei făcute la Dayton cu familia în aprilie.

— Înţeleg. Şi cine va plăti pentru serviciile agenţiei noastre? Dumneavoastră?

— Nu, un avocat pe nume Howard Gold.

— Din câte ştiţi dumneavoastră, domnul avocat Gold îşi achită obligaţiile financiare cu mai multă promptitudine decât Dwight Cramm?

Pe Alec îl umflă râsul.

— Categoric!

Deşi avansul *avea* să fie achitat de Howie, onorariul total al agenţiei „Ce-am găsit al meu să

fie” – presupunând că doamna Holly Gibney va accepta să se ocupe de ancheta din Dayton – va fi plătit la final de Marcy Maitland, care va avea destui bani pentru asta. Compania de asigurări nu va dori să despăgubească o persoană acuzată de crimă, însă de vreme ce Terry nu fusese condamnat, nu va avea încotro şi va fi obligată să o facă. Plus că mai era şi procesul pentru ucidere din culpă, pe care Howie îl va intenta în numele lui Marcy împotriva municipalităţii. Avocatul îi spusese că probabil se va ajunge la o înţelegere, în urma căreia va obţine o sumă care să depăşească şase cifre. Evident că un cont mare la bancă nu-i va aduce soţul înapoi, dar ar *putea* să acopere costurile unei anchete, plus mutarea în alt oraş, în caz că Marcy se va hotărî că aşa ar fi fost mai bine pentru ea şi fete, plus taxele de facultate pentru Sarah şi Grace atunci când va veni vremea. Banii nu vindecă durerea, îşi spuse Alec, dar îţi permit să suferi într-un mod mai confortabil.

— Daţi-mi detaliile cazului, domnule Pelley, iar eu am să vă spun apoi dacă îl accept sau nu.

— Durează destul de mult să vă povestesc totul în amănunt. Vă pot suna mâine, la birou, dacă doriţi.

— Acum este foarte bine. Permiteţi-mi doar să opresc filmul la care mă uitam.

— Vă stric seara.

— Nu mi-o stricaţi. Am văzut *Cărările gloriei* de cel puţin zece ori. Este unul dintre cele mai bune filme regizate de domnul Kubrick. După părerea mea, mult mai bun decât *The Shining* şi *Barry Lyndon,* dar, desigur, era mai tânăr atunci când l-a făcut. Cred că artiştii mai tineri îşi asumă mai multe riscuri.

— Trebuie să recunosc că nu sunt cine ştie ce cinefil, spuse Alec, amintindu-şi vorbele lui Hodges: „este o persoană excentrică, puţin cam nevrotică şi cu tot soiul de idei fixe”.

— Părerea mea este că filmele fac lumea mai frumoasă. O secundă…

Imediat încetă muzica în surdină din fundal.

— Spuneţi-mi ce doriţi să fac eu în Dayton, domnule Pelley.

— De fapt, povestea nu-i foarte lungă. Mai degrabă e destul de stranie. Vreau să vă avertizez dinainte.

Ea începu să râdă, iar hohotele acelea sincere de râs erau mult mai calde decât tonul prudent cu care vorbea. O făceau să pară mai tânără.

— Credeţi-mă, povestea dumneavoastră nu va fi prima poveste stranie pe care o aud. Pe vremea când lucram cu Bill… în fine. Dar, dacă tot o să stăm de vorbă mai mult, aţi putea să mă tutuiţi. O să vă pun pe speaker, ca să am mâinile libere. Aşteptaţi puţin… gata. Acum spuneţi-mi tot ce e de spus.

Astfel încurajat, Alec începu să vorbească. Acum, în locul muzicii de film din fundal, auzea păcănitul constant al tastaturii: Holly lua notiţe. Şi Alec se bucură că nu încheiase convorbirea mai devreme. Pentru că ea îi punea întrebări bune, întrebări inteligente. Şi nu părea absolut deloc şocată de aspectele extrem de ciudate ale cazului. Mare păcat că Bill Hodges murise, dar lui Alec i se părea acum că descoperise un înlocuitor cât se poate de bun.

Când termină cu relatarea cazului, o întrebă:

— Te interesează?

— Da. Domnule Pelley…

— Alec. Mi-ai cerut să te tutuiesc: tu eşti Holly şi eu sunt Alec.

— În regulă, Alec. Agenţia „Ce-am găsit al meu să fie” va accepta cazul acesta. Te voi informa în mod regulat prin telefon, e-mail sau FaceTime, care mie mi se pare cu mult mai bun decât Skype. După ce voi afla tot ce este de aflat, îţi voi trimite un raport complet.

— Mulţumesc. Sună foarte…

— Sigur că sună. Acum am să-ţi dau un număr de cont, în care să transferi avansul pe care l-am convenit.

HOLLY
— 22 IULIE-24 IULIE —

1

Închise telefonul de serviciu (pe care îl lua mereu acasă cu ea, în ciuda faptului că Peter făcea tot timpul mişto de ea pe tema asta) şi îl puse pe suport, alături de telefonul personal. Apoi rămase nemişcată în faţa computerului vreo treizeci de secunde. După care apăsă butonul brăţării Fitbit ca să-şi verifice pulsul. Şaptezeci şi cinci, cu opt sau zece bătăi mai mult decât normal. Dar nu se mira. Descrierea cazului Maitland făcută de Pelley o emoţionase şi o provocase ca niciun alt caz de la acela al răposatului (şi odiosului) Brady Hartsfield[46].

Numai că nu era chiar aşa. Adevărul era că nimic nu o mai provocase de la moartea lui Bill. Peter Huntley era un om minunat, dar – şi uite că aici, în liniştea apartamentului ei îngrijit şi cochet, se simţea în stare să recunoască – era niţeluş cam plictisitor şi mocăit. Era extrem de bucuros să urmărească tot felul de paraziţi, de datornici, de tipi care au fugit de la procesele care li se intentaseră; îi plăcea să găsească maşini furate, animăluţe furate şi tătici care nu mai plătiseră de multă vreme pensia alimentară. Şi, da, Holly îi spusese lui Alec Pelley adevărul-adevărat: detesta la culme violenţa (cu excepţia violenţei din filme), o durea stomacul când avea de-a face cu aşa ceva. Însă cazul Brady Hartsfield o făcuse să se simtă mai vie ca niciodată în întreaga ei viaţă. La fel şi cazul cu Morris Bellamy, tipul acela dus cu capul, dar pasionat de literatură, care îl omorâse pe scriitorul lui preferat[47].

Evident că în Dayton nu va avea de-a face nici cu Brady Hartsfield, nici cu Morris Bellamy. Iar acesta era un lucru bun, pentru că Pete era în concediu, în Minnesota, iar tânărul ei prieten, Jerome, îşi petrecea vacanţa alături de familie, în Irlanda.

— O să pup Piatra Blarney[48] din partea ta, drăguţa mea, îi spusese el la aeroport, cu un accent forţat irlandez, la fel de prost ca acela preluat din

Amos 'n Andy[49], pe care îl mai folosea uneori, mai ales ca s-o scoată din sărite.

— Aş prefera să n-o faci, îi răspunsese ea. Doar gândeşte-te câţi microbi trebuie să fie acolo. Câââh!

Alec Pelley şi-a imaginat că voi fi descurajată de aspectele bizare ale cazului, îşi spuse ea, cu un surâs stins. *S-a gândit că o să-i spun: „Imposibil, oamenii nu se pot afla în două locuri în acelaşi timp şi oamenii nu pot să dispară din imagini filmate şi arhivate. Este fie o glumă proastă, fie o farsă." Însă ce nu ştie Alec Pelley – iar eu n-am de gând să-i spun – este că oamenii chiar* pot *fi în două locuri în acelaşi timp. A făcut-o Brady Hartsfield, iar când a murit, el se afla în trupul altui om.*

— Orice este posibil, se adresă ea camerei goale. Absolut orice. Lumea-i plină de tot felul de unghere şi crăpături stranii.

Intră pe Firefox şi descoperi adresa pubului Tommy şi Tuppence. În apropiere de el se afla Hotelul Farview, pe Bulevardul Northwoods. Oare tot acolo se cazase familia Maitland? O să-l întrebe pe Alec Pelley prin e-mail, dar părea foarte probabil, având în vedere ce spusese fetiţa lor cea mare. Holly a căutat pe Trivago şi a descoperit că poate rezerva o cameră acceptabilă, cu doar nouăzeci şi doi de dolari pe noapte. Se gândi o clipă dacă n-ar fi bine să-şi ia un apartament micuţ. Dar renunţă imediat la ideea asta. Ar fi însemnat să umfle lista de cheltuieli, ceea ce, în opinia ei, reprezenta o practică reprobabilă în afaceri şi un teren alunecos pe care nu era bine să te aventurezi.

Sună la Hotelul Farview (de pe telefonul de serviciu, din moment ce era o cheltuială justificată) şi îşi rezervă o cameră pentru trei nopţi, cu începere de a doua zi. Apoi deschise aplicaţia Math Cruncher. I se părea cel mai bun program pentru rezolvarea problemelor cotidiene. Trebuia să se prezinte la hotel la ora trei după-amiază, iar viteza pe care o atingea Priusul ei pe autostradă era de 101 kilometri pe oră. Calculă la ce benzinărie trebuia să se oprească pentru realimentare şi la ce popas de pe marginea

şoselei să ia masa – evident, o masă de calitate inferioară. Adăugă apoi patruzeci şi cinci de minute pentru situaţiile inevitabile când va fi nevoită să reducă viteza din cauza lucrărilor la carosabil…

— Am să plec la zece, spuse ea. Ba nu, mai bine la nouă şi jumătate, pentru mai multă siguranţă.

Pentru şi mai multă siguranţă, se folosi de aplicaţia Waze, ca să găsească o rută alternativă, în caz de nevoie.

Făcu un duş (ca să nu mai piardă timpul dimineaţă), îşi puse cămaşa de noapte, se spălă pe dinţi, şi-i curăţă cu aţă dentară (ultimele studii ziceau că acest obicei nu prevenea cariile, dar făcea parte din rutina ei zilnică şi nimic nu avea s-o împiedice să folosească aţa dentară până în ultimele clipe ale vieţii), îşi scoase agrafele din păr, le alinie pe poliţa de deasupra chiuvetei, apoi, în picioarele goale, intră în camera de oaspeţi.

Aici îşi ţinea colecţia de filme. Rafturile erau pline cu DVD-uri, multe dintre ele în carcase colorate. Mii de DVD-uri erau acolo (4375 – în acest moment), dar îl găsi imediat pe cel dorit, deoarece erau aranjate toate în ordine alfabetică. Îl luă şi îl puse pe noptieră, ca să fie sigură că-l va vedea de dimineaţă, când îşi va face bagajul.

După ce rezolvă şi această problemă, se aşeză în genunchi, închise ochii şi îşi împreună mâinile. Psihoterapeutul ei venise cu ideea rugăciunilor de dimineaţă şi de seară, iar atunci când Holly protestase, spunând că nu prea crede în Dumnezeu, terapeutul îi spusese că, indiferent dacă ar fi crezut sau nu, îi va fi de folos să îşi mărturisească neliniştile şi preocupările unei puteri supreme, oricât de ipotetice ar fi fost aceasta. Şi se pare că terapeutul nu se înşelase.

— Holly Gibney te deranjează din nou. Încerc în continuare să mă descurc aşa cum pot. Dacă eşti acolo, te rog să ai grijă de Pete, că numai un tâmpit se duce la pescuit cu barca, fără să ştie să înoate. Te rog să ai grijă de familia Robinson, care se află acum în Irlanda; iar, dacă Jerome tot se mai încăpăţânează

să pupe Piatra Blarney, te-aş ruga să-l convingi să se răzgândească. Eu fac tot posibilul să mă îngraş puţin, pentru că domnul doctor Stonefield spune că sunt prea slabă, aşa că beau băutura aia nutritivă care se cheamă Boost. Nu-mi place, dar pe etichetă scrie că are două sute patruzeci de calorii. Îmi iau medicamentul pentru depresie şi atacurile de panică şi nu mai fumez. Mâine mă duc la Dayton. Te rog, ajută-mă să nu fac niciun accident pe drum, să respect toate regulile de circulaţie. Şi ajută-mă să fac treabă bună în cazul acesta. Caz foarte interesant.

Se gândi puţin şi adăugă.

— Îmi este foarte dor de Bill. Cred că asta-i cam tot pentru acum.

Se culcă şi, după nici cinci minute, dormea dusă.

2

Holly sosi la Hotelul Farview la ora 3:17 p.m., nu chiar aşa cum îşi programase, dar nici prea târziu. Estimase că va ajunge la 3:12, însă toate afurisitele alea de semafoare se coalizaseră împotriva ei imediat ce ieşise de pe autostradă. Camera era bună. Doar prosoapele de la baie erau atârnate puţin cam strâmb, însă remedie şi această situaţie imediat după ce folosi toaleta şi îşi spălă bine mâinile şi faţa. Televizorul nu era prevăzut cu niciun DVD player, dar, la nouăzeci şi doi de dolari pe noapte, nici nu se aşteptase să fie. Laptopul era perfect dacă ar fi vrut să vadă filmul pe care-l adusese cu ea, film cu buget redus şi probabil realizat în doar zece zile, care nu avea nevoie de cine ştie ce calitate a imaginii sau a sunetului.

„Tommy & Tuppence" era la câteva clădiri distanţă de hotel. Holly văzu firma imediat ce ieşi din hol. Se duse până acolo şi studie meniul afişat în vitrină. În colţul din stânga sus era desenată o plăcintă din care ieşeau aburi. Şi sub ea scria: **SPECIALITATEA CASEI – PLĂCINTA CU CARNE & RINICHI.**

Merse mai departe şi ajunse la o parcare, care era pe trei sferturi plină. PARCARE PUBLICĂ, scria pe panou. MAXIMUM 6 ORE. Intră şi începu să caute bilete de notificare sub ştergătoarele maşinilor sau urme de cretă pe cauciucuri, făcute de paznicul parcării. Nu văzu nimic de felul acesta, de unde deduse că nimeni nu depăşise limita de şase ore. Sistemul acesta se baza exclusiv pe buna-credinţă a proprietarilor de maşini. Evident că aşa ceva nu ar fi funcţionat în New York, dar se pare că mergea în Ohio. Pentru că nu exista niciun fel de monitorizare, nu avea cum să afle cât timp mai rămăsese aici duba cea albă, după ce o abandonase Merlin Cassidy. Dar presupunea că nu prea mult, deoarece portierele fuseseră descuiate şi cheile lăsate în contact, parcă invitând hoţii să o ia de acolo.

Se întoarse la „Tommy & Tuppence”, se prezentă şefei de sală şi spuse că ancheta un caz care avea legătură cu un bărbat care locuise în apropierea pubului în timpul primăverii. Întâmplător, şefa de sală era şi coproprietar al localului şi avea chef de vorbă, pentru că deocamdată nu erau prea mulţi clienţi de care să se ocupe. Holly o întrebă dacă mai ţine minte când au distribuit prin zonă pliante cu meniuri.

— Dar ce-a făcut tipul ăla? vru să ştie şefa de sală.

Numele ei era Mary, nu Tuppence, iar accentul ei era mai degrabă de New Jersey decât de Newcastle.

— Nu am permisiunea de a divulga asta, îi răspunse Holly. Este o chestiune juridică. Sper să înţelegeţi.

— Să ştiţi că mi-aduc aminte, spuse Mary. Ar fi de mirare dacă aş uita.

— De ce?

— Acum doi ani, când am deschis, localul nostru se chema „La Fredo”. Ştiţi, Fredo din *Naşul.*

— Ştiu, zise Holly. Dar Fredo Corleone a rămas în amintirea publicului mai ales pentru *Naşul II,* în mod deosebit pentru scena în care Michael, fratele lui îl sărută şi îi spune: „Ştiu că tu ai făcut-o, Fredo, mi-ai frânt inima.”

— Eu nu ştiu cum e cu scena asta, dar ştiu că în Dayton sunt cam două sute de restaurante cu specific italienesc şi pe noi ne aştepta falimentul. Aşa că ne-am zis să încercăm ceva mâncare britanică, nişte feluri simple, nu cine ştie ce opere gastronomice – peşte cu cartofi prăjiţi, cârnaţi cu piure, ba chiar fasole pe pâine prăjită – şi i-am schimbat numele în „Tommy şi Tuppence”, după numele personajelor din romanele Agathei Christie. La vremea respectivă ne-am gândit că n-avem nimic de pierdut. Şi ştiţi ceva? Chiar a mers. Am fost şocată, dar într-un mod pozitiv. În fiecare zi, la prânz, avem toate mesele ocupate. Câteodată şi serile.

Cu un aer conspirativ, se aplecă acum spre Holly, care-i simţi mirosul de gin al respiraţiei – gin băut de

curând.

— Vreţi să vă spun un secret?

— Ador secretele, răspunse Holly, cu toată sinceritatea.

— Plăcinta aia cu rinichi o cumpărăm congelată de la o firmă din Paramus. Noi doar o încălzim în cuptor. Şi mai ştiţi ceva? I-a plăcut foarte mult criticului culinar de la *Dayton Daily News.* Ne-a dat cinci stele! Pe cuvânt că nu mint!

Se aplecă şi mai mult şi şopti:

— Dacă veţi spune cuiva, voi fi nevoită să vă ucid.

Holly îşi trecu degetul mare peste buzele-i subţiri, prefăcându-se că răsuceşte o cheie invizibilă – gest pe care-l văzuse de multe ori la Bill Hodges.

— Prin urmare, aţi împărţit pliantele atunci când aţi redeschis localul cu alt nume şi cu meniul cel nou… sau cu puţin înainte.

— Johnny, aşa îl cheamă pe omul meu, a vrut să umple tot cartierul cu pliante cu o săptămână înainte, dar eu i-am zis că nu-i bine, că oamenii uită, aşa că am făcut-o chiar în ziua dinaintea deschiderii. Am angajat un puşti şi am tipărit meniuri pe care le-a împărţit pe toate străzile din zonă.

— Inclusiv în parcarea de alături.

— Da. Vi se pare important?

— Sunteţi bună să vă uitaţi în calendar şi să-mi spuneţi cu exactitate în ce zi a fost asta?

— N-am nevoie să mă uit nicăieri. Mi-am săpat data în memorie, spuse ea, bătându-se uşor cu degetul în frunte. Nouăsprezece aprilie. A picat într-o joi. Am deschis – am redeschis, de fapt – a doua zi, vineri.

Holly îi mulţumi frumos şi se întoarse să plece.

— Sunteţi convinsă că nu puteţi să-mi ziceţi şi mie ce-a făcut tipul ăla?

— Îmi pare foarte rău, dar mi-aş pierde slujba.

— Mă rog, măcar veniţi să luaţi cina la noi, dacă mai rămâneţi în oraş.

— Aşa voi face, spuse Holly.

Deşi nici prin gând nu-i trecea. Cine ştie ce altceva din meniul ăla mai fusese achiziţionat în formă congelată de la firma din Paramus.

3

Următorul punct din planul ei era vizita la Sanatoriul Heisman, unde voia să discute cu tatăl lui Terry Maitland, în caz că îl găsea într-o zi bună (presupunând că mai avea şi zile bune). Dar, chiar dacă bătrânul ar fi fost cu minţile vraişte, poate că va reuşi să stea de vorbă cu unii dintre angajaţii respectivei instituţii medicale. Însă, până atunci, revenise în camera destul de drăguţă de hotel. Îşi deschise laptopul şi îi trimise lui Alec Pelley un e-mail cu titlul RAPORT GIBNEY #1.

> Meniurile de la pubul Tommy şi Tuppence au fost distribuite pe o zonă de nouă străzi în ziua de joi, 19 aprilie. În urma discuţiei cu coproprietara MARY HOLLISTER, am convingerea că data aceasta este cea corectă. Aşa stând lucrurile, putem fi siguri că aceasta este ziua în care MERLIN CASSIDY a abandonat duba în parcarea din apropierea pubului. Ţine cont de faptul că FAMILIA MAITLAND a ajuns în Dayton sâmbătă, 21 aprilie, în jurul prânzului. Sunt aproape convinsă că, la data respectivă, duba nu se mai afla acolo. Voi verifica mâine la poliţia din localitate, cu speranţa de a elimina această pistă, iar apoi voi face o vizită la Sanatoriul Heisman. Dacă ai întrebări, mi le poţi adresa prin e-mail sau la telefon.
>
> Holly Gibney
> „Ce-am găsit al meu să fie”

După ce rezolvă şi această problemă, Holly coborî la restaurantul hotelului, unde îşi comandă ceva uşor de mâncare (nici măcar nu se gândi să apeleze la room-service, o cheltuială ridicolă şi complet inutilă). În lista cu filmele pe care le putea închiria descoperi unul cu Mel Gibson şi şi-l comandă – 9,99 dolari, pe care îi va deduce din raportul de cheltuieli atunci când îl va întocmi. Filmul nu era cine ştie ce, dar, în ciuda scenariului, Gibson se străduia să

strălucească. Holly notă titlul şi durata în agenda specială pentru filme (aceasta era actuala ei agendă, până acum umpluse deja vreo douăzeci şi patru) şi îi oferi trei stele. După ce rezolvă şi asta, se asigură că ambele uşi ale camerei erau încuiate, îşi rosti rugăciunea (spunându-i la sfârşit lui Dumnezeu, aşa cum făcea mereu, că îi este dor de Bill) şi se culcă. Dormi opt ore. Fără vise. Cel puţin, fără vreun vis pe care să şi-l amintească a doua zi.

4

În dimineaţa următoare, după cafea, o plimbare de cinci kilometri în ritm alert, mic dejun într-o cafenea din apropiere şi un duş fierbinte, Holly sună la poliţia din Dayton şi ceru să i se facă legătura la Brigada Rutieră. După o aşteptare surprinzător de scurtă, îi răspunse un domn poliţist, care spuse că se numeşte Linden şi o întrebă cu ce-i putea fi de folos. Holly era încântată. Întotdeauna un poliţist politicos îi făcea ziua mai frumoasă. Deşi, haide acum să fim corecţi, cei mai mulţi dintre aceştia se aflau în Midwest.

Se prezentă, explică ce fel de agenţie reprezintă şi spuse că o interesa o dubă albă, Ford Econoline, care fusese abandonată în parcarea publică de pe Bulevardul Northwoods în aprilie şi întrebă dacă poliţia verifica în mod regulat aceste parcări.

— Sigur că le verificăm, răspunse poliţistul Linden, dar nu ca să impunem respectarea limitei de şase ore. Suntem poliţişti, nu paznici de parcare.

— Înţeleg, spuse Holly, dar probabil că există o situaţie a maşinilor abandonate, nu?

Linden începu să râdă.

— Am impresia că firma dumneavoastră trăieşte mai ales de pe urma maşinilor ridicate.

— Şi de pe urma celor ieşiţi pe cauţiune, care uită să se mai prezinte la proces. Astfel de cazuri sunt sursa noastră de venit.

— Înseamnă că ştiţi cum facem. Ne interesează mai ales maşinile scumpe, care rămân în parcări mai mult timp – atât în parcările din oraş, cât şi în cele pe termen lung de la aeroport. Ştiţi şi dumneavoastră care: Denali, de la General Motors; Escalade, de la Cadillac; Beemer, de la BMW; şi Jaguar. Spuneţi că duba asta, care vă interesează, avea număr de New York?

— Da.

— Probabil că un asemenea vehicul nu ar fi atras prea multă atenţie în prima zi – oricât ar părea de

straniu, există şi newyorkezi care *vin* în Dayton. Dar, dacă ar mai fi fost acolo şi în ziua a doua, probabil că ar fi stârnit nedumerirea cuiva.

Asta însemna o zi întreagă înainte de sosirea familiei Maitland.

— Vă mulţumesc, domnule poliţist.

— Dacă doriţi, pot să verific în lista cu vehiculele sechestrate.

— Nu este nevoie. Duba a reapărut la o mie şase sute de kilometri mai spre sud.

— De ce anume vă interesează această dubă, dacă nu vă supăraţi că vă întreb?

— Nu mă supăr deloc, răspunse Holly, pentru că, în fond, discuta cu un poliţist. A fost folosită la răpirea unui băiat care apoi a fost omorât.

5

Nouăzeci şi nouă la sută convinsă că duba cea albă dispăruse înainte de 21 aprilie, ziua în care Terry Maitland ajunsese în Dayton, împreună cu soţia şi fiicele lui, Holly se urcă în Priusul ei şi merse la Sanatoriul Heisman. Acesta era o clădire lungă şi scundă, placată cu gresie şi situată în centrul unui teren foarte bine întreţinut, cu o suprafaţă de cel puţin un hectar şi jumătate. O pădurice îl despărţea de Spitalul Kindred, în proprietatea căruia probabil că se afla, care îl conducea şi care obţinea, astfel, un profit bunişor. Pentru că stabilimentul cu pricina nu părea deloc unul ieftin. Fie Peter Maitland a avut o rezervă mare de bani, fie o asigurare excelentă, fie le-a avut pe amândouă, îşi spuse Holly. La această oră a dimineţii, erau o mulţime de locuri de parcare disponibile pentru vizitatori, însă Holly alese unul din capăt. Obiectivul impus de brăţara Fitbit era de 12.000 de paşi pe zi, aşa că orice pas conta.

Se opri câteva clipe, cu ochii la cei câţiva infirmieri care plimbau trei pacienţi (dintre care unul chiar părea să ştie pe ce lume se află), după care intră înăuntru. Holul era plăcut, cu tavanul înalt; însă dincolo de mirosul de ceară de parchet şi lac de mobilă, Holly simţea un vag iz de urină, care venea de undeva, din adâncurile clădirii. Şi încă ceva, ceva mai apăsător. Ar fi fost prostesc şi melodramatic să-i spună „mirosul ultimei speranţe”, numai că aşa i se părea lui Holly că miroase. *Poate unde toată viaţa mea nu am văzut decât jumătatea goală a paharului*, îşi spuse ea.

La recepţie era un anunţ care spunea: ÎNREGISTRAREA VIZITATORILOR ESTE OBLIGATORIE. Femeia de la birou (doamna Kelly, aşa scria pe plăcuţa de lângă ea) îi zâmbi prietenoasă.

— Bună ziua! Cu ce vă pot fi de folos?

Până în momentul acesta, totul fusese absolut normal. Însă lucrurile au luat-o razna atunci când

Holly a cerut să-l viziteze pe Peter Maitland. Atunci doamnei Kelly îi îngheţă zâmbetul pe buze, dar îi dispăru cu totul din privire.

— Sunteţi rudă cu dânsul?

— Nu, răspunse Holly. Sunt o *prietenă* de familie.

Şi nu, îşi zise ea, nu era chiar o minciună. O angajase avocatul doamnei Maitland să dovedească nevinovăţia soţului acesteia. În fond, se poate spune că între ei era un fel de relaţie, nu?

— Mă tem că nu este posibil, zise doamna Kelly.

Restul zâmbetului de la început era acum pur formal.

— Dacă nu sunteţi rudă, trebuie să vă cer să plecaţi. Oricum, domnul Maitland nu vă va recunoaşte. Starea lui s-a înrăutăţit pe timpul verii.

— Doar pe timpul verii, sau încă din primăvară, de când a venit Terry în vizită?

Acum gata cu orice urmă de zâmbet.

— Sunteţi reporter? Legea vă obligă să-mi spuneţi dacă asta sunteţi, iar eu vă voi cere să părăsiţi de îndată sanatoriul. Dacă refuzaţi, voi chema paza să vă conducă afară. Ne-am săturat de indivizii de teapa dumneavoastră.

Foaaarte interesant! Poate nu avea nicio legătură cu chestiunea pentru care venise, sau poate avea. În fond, nu degeaba se speriase femeia atunci când Holly pomenise numele lui Peter Maitland.

— Nu sunt reporter.

— Vă cred pe cuvânt, dar, dacă nu sunteţi rudă, tot mă văd nevoită să vă cer să plecaţi.

— Bine, spuse Holly.

Se îndepărtă un pas sau doi, după care îi veni o idee şi se întoarse.

— Aş putea să-l rog pe fiul domnului Maitland, pe Terry, să vă sune şi să garanteze pentru mine. Atunci mi-aţi permite să intru?

— Probabil, răspunse doamna Kelly pe un ton destul de evaziv. Însă ar trebui să răspundă la anumite întrebări, ca să-mi demonstreze că nu este vreun *coleg* de-al dumneavoastră care pretinde că ar fi domnul Terry Maitland. Poate vi se par puţin cam

paranoică, doamnă Gibney, dar multe lucruri neplăcute s-au petrecut aici, *foarte* multe. Şi îmi iau în serios obligaţiile de serviciu.

— Înţeleg.

— Poate da, poate nu, dar, oricum, nu v-ar ajuta la nimic să staţi de vorbă cu Peter. Şi poliţiştii au înţeles asta. Are Alzheimer în ultima fază. La fel vă va spune şi fiul dânsului, dacă îl veţi suna.

Ba fiul dânsului nu-mi va spune nimic, doamnă Kelly, pentru că e mort de o săptămână. Dar dumneavoastră nu aţi aflat asta, nu-i aşa?

— Când au vrut poliţiştii să discute cu Peter Maitland? Vă întreb în calitate de prietenă a familiei.

Doamna Kelly se gândi puţin, după care spuse:

— Nu cred ce-mi ziceţi şi nu am de gând să vă mai răspund la nicio întrebare.

Într-un asemenea moment, Bill ar fi adoptat brusc o atitudine linguşitoare şi secretoasă şi, până la final, probabil că ar fi ajuns să facă schimb de adrese de e-mail cu doamna Kelly şi şi-ar fi promis reciproc să se caute pe Facebook. Însă, cu toate că Holly era înzestrată cu o excelentă gândire deductivă, încă avea de lucru la dezvoltarea aptitudinilor de „relaţionare interpersonală”, după cum le spunea terapeutul ei. Aşa că se văzu nevoită să plece, un pic dezamăgită, dar deloc descurajată.

Toată povestea devenea din ce în ce mai interesantă.

6

La ora unsprezece a acelei însorite dimineţi de marţi, Holly stătea la umbră, pe o băncuţă din Parcul Andrew Dean, sorbea dintr-un latte cumpărat de la un Starbucks din apropiere şi se gândea la strania conversaţie avută cu doamna Kelly.

Nu o mira prea mult că femeia nu ştia că Terry murise – probabil nimeni din personalul sanatoriului nu ştia. Frank Peterson şi Terry Maitland fuseseră omorâţi într-un orăşel aflat la sute de kilometri depărtare de Dayton. Dacă, prin absurd, evenimentele acestea ar fi fost menţionate în media naţională în săptămâna când un simpatizant al Statului Islamic împuşcase opt oameni într-un mall din Tennessee şi o tornadă distrusese o întreagă localitate din Indiana, probabil că ar fi fost doar o ştire de câteva cuvinte pe site-ul *Huffington Post.* Şi oricum, Marcy Maitland nu ţinea legătura cu socrul ei, aşa că nu avusese cum să-i dea trista veste – în fond, de ce ar fi făcut-o, când bietul om era în starea în care era?

Sunteţi reporter? o întrebase doamna Kelly. *Ne-am săturat de indivizii de teapa dumneavoastră.*

Deci la Sanatoriul Heisman veniseră nişte reporteri. Şi venise şi poliţia. Iar doamna Kelly fusese nevoită să le ţină piept. Însă nici reporterii şi nici poliţia nu veniseră să pună întrebări despre Terry Maitland, altminteri doamna Kelly ar fi ştiut că era mort. Atunci, care fusese chestia?

Holly puse cafeaua alături, îşi scoase iPad-ul din geanta de umăr, îl deschise şi verifică dacă aici avea semnal, ca să nu fie nevoită să se întoarcă la Starbucks. Achită o taxă infimă şi i se permise accesul în arhiva ziarului local (taxă pe care o notă imediat pentru raportul de cheltuieli). Începu căutarea din data de 19 aprilie, ziua în care Merlin Cassidy abandonase duba. Şi ziua în care, aproape sigur, aceasta fusese furată din nou. Parcurse cu foarte mare atenţie ştirile locale, dar nu găsi nimic

legat de sanatoriu. Nici în următoarele cinci zile, deşi ştirile erau din belşug: accidente de maşină, două spargeri, un incendiu la un club de noapte, o explozie la o benzinărie, o deturnare de fonduri, în care era implicat un profesor, căutarea a două surori (albe) care dispăruseră din Trotwood (o localitate din apropiere), un ofiţer de poliţie acuzat că trăsese într-un adolescent (negru) neînarmat, o svastică desenată pe zidul unei sinagogi.

Dar, pe prima pagină a ziarului din 25 aprilie, scria mare că Amber şi Jolene Howard, fetiţele dispărute din Trotwood, fuseseră găsite moarte şi mutilate într-o râpă, nu departe de casa lor. O sursă din poliţie, care dorea să-şi păstreze anonimatul, declarase că „sărmanele fetiţe au fost supuse unor acte de tortură greu de imaginat". Şi, da, ambele surori fuseseră agresate sexual.

Terry Maitland s-a aflat în Dayton pe 25 aprilie. Desigur, împreună cu familia, dar…

Nu s-a mai întâmplat nimic pe 26 aprilie, ultima zi când Terry Maitland îşi vizitase tatăl. Şi nici pe 27, ziua când familia Maitland s-a întors cu avionul în Flint City. Apoi, sâmbătă, pe 28, poliţia a anunţat că interoghează o „persoană suspectă". Două zile mai târziu, „persoana suspectă" a fost arestată. Numele persoanei era Heath Holmes, un bărbat de treizeci şi patru de ani, din Dayton, angajat ca infirmier la Sanatoriul Heisman.

Holly dădu pe gât jumătate din paharul cu latte, apoi se uită în gol, spre umbrele parcului. Îşi verifică Fitbit-ul. Pulsul îi galopa cu o sută zece bătăi pe minut şi nu doar din cauza cafeinei.

Reveni la arhiva publicaţiei *Daily News* şi parcurse lunile mai şi iunie, pe firul poveştii. Spre deosebire de Terry Maitland, Heath Holmes supravieţuise audierii de la tribunal, însă, la fel ca Terry (Jeannie Anderson ar fi spus că era o *confluenţă),* nu a mai apucat să fie judecat pentru morţile lui Amber şi Jolene Howard. Pentru că s-a sinucis în penitenciarul Districtului Montgomery la data de 7 iunie.

Holly îşi verifică din nou Fitbit-ul şi văzu că pulsul îi ajunsese la o sută douăzeci. Dar nu se lăsă şi bău şi restul de latte. Da, trăia periculos.

Of Bill, cât mi-aş dori să fii lângă mine acum! Atât de mult mi-aş dori asta. Să fie şi Jerome aici. Şi, atunci, toţi trei împreună i-am da imediat de cap.

Numai că Bill era mort, Jerome era în Irlanda, iar ea nu va reuşi să descurce mai mult iţele acestei poveşti. Nu singură. Însă asta nu însemna că îşi terminase treaba în Dayton. Nu, nu chiar.

Se întoarse la hotel, îşi comandă un sandvici prin room-service (la naiba cu zgârcenia!) şi îşi deschise laptopul. Adăugă informaţiile abia aflate la însemnările făcute în timpul convorbirii telefonice cu Alec Pelley. În timp ce se uita lung la ecran, mişcând documentul în sus şi în jos, îşi aduse aminte de o vorbă a mamei ei: *Nu ştie stânga ce face dreapta.* Poliţia din Dayton nu ştia despre asasinarea lui Frank Peterson, iar poliţia din Flint City nu ştia despre asasinarea surorilor Howard. De ce să fi ştiut. Omorurile se petrecuseră în diferite regiuni ale ţării şi la câteva luni distanţă. Nu ştia nimeni că Terry Maitland se aflase în ambele locuri şi nu avea nimeni cunoştinţă despre legătura dintre el şi Sanatoriul Heisman. Şi nimeni nu ştia că anumite informaţii nu erau tocmai complete.

— Cu excepţia *mea,* spuse Holly. Însă eu ştiu doar o parte din ce nu se ştie. Deşi…

Tresări speriată când auzi o bătaie în uşă. Era chelnerul de la room-service. Îl lăsă să intre, semnă bonul, adăugă un bacşiş de zece la sută (dar numai după ce se asigură că nu era inclusă gratuitatea serviciului) şi îl dădu repede afară. După care începu să se plimbe prin cameră, mâncând din sandviciul cu bacon şi roşii, al cărui gust nu îl simţea.

Ce anume nu ştia ea, dar *ar fi putut* să ştie? O deranja cumplit – până la obsesie – gândul că puzzle-ului pe care încerca să-l rezolve îi lipseau nişte piese. Dar nu din cauză că Alec Pelley i-ar fi ascuns intenţionat anumite lucruri, ci poate pentru că

erau câteva informaţii – informaţii *vitale* – care lui nu i se păruseră importante.

Probabil că ar fi fost în ordine dacă ar fi sunat-o pe doamna Maitland, numai că biata femeie ar fi început să plângă şi să se lamenteze, iar Holly nu ar fi ştiut cum s-o consoleze. Niciodată nu s-a priceput la treburi din astea. Sigur, pe vremuri, dar nu foarte demult, o ajutase pe sora lui Jerome Robinson să treacă de un moment dificil – dar, de regulă, spunea doar tâmpenii. Plus că mintea doamnei Maitland ar fi fost înceţoşată de durere şi, astfel, ar fi putut să omită lucruri importante, detaliile acelea care pot ajuta la recrearea unei imagini din bucăţele – aşa cum sunt cele trei sau patru piese de puzzle care cad de pe masă şi nu poţi vedea imaginea de ansamblu până nu te pui în patru labe şi le găseşti.

Singura persoană care ar fi putut să cunoască toate aceste amănunte, fie ele mai mici sau mai mari, era însuşi detectivul care luase declaraţiile martorilor şi îl arestase pe Maitland. După atâta timp alături de Bill Hodges, Holly începuse să aibă încredere în ofiţerii de poliţie. Evident că nu toţi erau buni: de exemplu, nu avea cine ştie ce respect faţă de Isabelle Jaynes[50], care ajunsese partenera lui Pete Huntley, după ce Bill ieşise la pensie. Iar tipul ăsta, detectivul Ralph Anderson, comisese marea greşeală de a-l aresta pe Maitland într-un loc public. Însă o decizie proastă nu-l făcea neapărat un detectiv incapabil; plus că Pelley îi explicase că omul avusese circumstanţe atenuante: Terry Maitland fusese antrenorul fiului lui Anderson. Declaraţiile pe care acest detectiv le luase martorilor păreau destul de minuţioase. Prin urmare, Holly credea că acest domn ar fi putut deţine toate piesele care lipseau.

Trebuia să se gândească la asta. Dar, până atunci, nu strica să mai facă o vizită la Sanatoriul Heisman.

7

Ajunse la două şi jumătate după-amiaza, iar acum parcă în stânga clădirii, unde scria PARCARE PERSONAL şi NU OCUPAŢI ZONA AMBULANŢELOR. Alese un loc din capătul parcării şi intră acolo cu spatele, ca să poată supraveghea clădirea. Pe la trei fără un sfert, începură să sosească maşinile celor care lucrau în schimbul de la trei la unsprezece. Pe la trei, angajaţii din schimbul de zi – majoritatea infirmieri, câteva asistente, doi tipi în costume (pasămite doctori) – începură să plece. Unul dintre tipii în costum avea un Cadillac, celălalt un Porsche. Da, precis erau doctori. Holly îi privi cu atenţie pe ceilalţi şi se decise asupra unei ţinte. O infirmieră de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu o bluză cu ursuleţi dansatori. Avea o Honda Civic veche rău de tot, cu rugină pe laturi, un stop crăpat şi lipit cu bandă adezivă şi pe bara din spate cu un abţibild decolorat, pe care scria O SUSŢIN PE HILLARY. Înainte să se urce în amărâta aia de maşină, femeia se opri să-şi aprindă o ţigară. Maşină veche, ţigări scumpe. Din ce în ce mai bine.

Holly o urmări. După vreo cinci kilometri spre vest, ajunse într-o suburbie drăguţă. Trecu de ea şi ajunse în altă suburbie, nu la fel de drăguţă ca prima. Femeia opri în faţa unei case simple, aidoma celorlalte din jur, înghesuite unele în altele pe străduţă. Pe peticele de gazon se vedeau jucării ieftine din plastic. Holly parcă lângă trotuar, spuse o rugăciune scurtă, în care ceru curaj, răbdare şi minte, apoi coborî din maşină.

— Doamnă? Doamnă infirmieră? Scuzaţi-mă!

Femeia se întoarse. Avea chipul ridat şi părul încărunţit prematur, aşa cum au îndeobşte cei care fumează foarte mult. Prin urmare, lui Holly îi era greu să-i estimeze vârsta. Poate patruzeci şi cinci de ani, poate chiar cincizeci. Nu purta verighetă.

— Da, ce doriţi?

— Să-mi daţi o mână de ajutor şi vă voi recompensa pentru asta, răspunde Holly. O sută de dolari, dacă îmi veţi spune tot ce ştiţi despre Heath Holmes şi despre relaţia lui cu Peter Maitland.

— M-aţi urmărit de la serviciu?

— Da.

Femeia se încruntă.

— Sunteţi reporter? Ne-a zis doamna Kelly că ne dă târcoale o femeie reporter şi ne-a asigurat că ne dă afară dacă vorbim cu ea.

— Despre mine este vorba, dar nu sunt reporter. Sunt detectiv, iar doamna Kelly nu va afla niciodată că aţi discutat cu mine.

— Arătaţi-mi o legitimaţie.

Holly îi întinse permisul auto şi o carte de vizită cu numele agenţiei. Femeia le studie pe amândouă, apoi i le dădu înapoi.

— Pe mine mă cheamă Candy Wilson.

— Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Îhî, bravo, dar, pentru că îmi risc slujba din cauza asta, să ştiţi că vă costă două sute.

Se gândi puţin şi adăugă:

— Şi cincizeci.

— De acord, spuse Holly.

Probabil că ar fi trebuit să încerce să o convingă să accepte doar două sute, ba chiar o sută cincizeci, însă niciodată nu ştiuse să negocieze (să se *tocmească,* zicea mama ei). Plus că doamna asta părea să aibă mare nevoie de bani.

— Ar fi bine să intraţi, spuse Candy Wilson. Vecinii mei stau cu ochii lipiţi de geamuri.

8

Mirosul puternic de tutun din casă o făcu pe Holly să tânjească după o ţigară pentru prima oară după o groază de timp. Wilson se trânti într-un fotoliu care, la fel ca stopul de la maşină, era lipit cu bandă adezivă. Lângă fotoliu era o scrumieră cu picior – model pe care Holly nu-l mai văzuse de când murise bunicul ei (de emfizem pulmonar). Wilson scoase un pachet de ţigări din buzunarul pantalonilor din nailon şi aprinse bricheta. Nu o servi şi pe Holly, lucru deloc de mirare, având în vedere preţul actual al ţigărilor. Holly nu se supără, ba chiar se simţi recunoscătoare. Ar fi fost foarte posibil să nu o refuze.

— Să văd banii, spuse Candy Wilson.

Prevăzătoare ca de obicei, Holly se oprise la un bancomat înainte de a ajunge a doua oară la sanatoriu. Aşa că acum îşi scoase portofelul din geantă şi numără bancnotele. Wilson le numără şi ea, după care le îndesă în buzunar, lângă pachetul cu ţigări.

— Sper să nu mă minţi şi să-ţi ţii gura, Holly, spuse ea, trecând la o adresare mai personală. Dumnezeu ştie câtă nevoie am de bani, că javra de bărbatu-meu a golit contul din bancă când şi-a luat tălpăşiţa. Dar doamna Kelly nu glumeşte. Zici că-i unul din dragonii ăia din serialul cu *Tronurile.*

Holly făcu din nou gestul cu fermoarul la gură şi răsuci cheia invizibilă. Candy Wilson zâmbi şi păru să se mai relaxeze puţin. Privi în jur la livingul mic şi întunecat şi mobilat în stil „Talcioc American”.

— Nasoală casă, nu? Am avut una tare drăguţă în zona de vest a oraşului. Nu un conac, dar mult mai bună decât hruba asta. Javra a vândut-o fără să mă anunţe înainte să-şi piardă urma dincolo de orizont. Ştii cum se zice: nu-i nimeni mai orb decât ăla care nu vrea să vadă. Parcă-mi pare rău că n-am avut copii, pe care să-i montez acum contra lui.

Bill ar fi ştiut ce să-i răspundă la vorbele asta, însă Holly habar n-avea. Aşa că îşi scoase carneţelul şi trecu la subiect.

— Heath Holmes a fost infirmier la Sanatoriul Heisman.

— Da. Noi îi ziceam Heath-Frumuşelul. Jumate în glumă, jumate pe bune. Nu era chiar vreun Chris Pine sau Tom Hiddleston, da' nici urât nu era. Şi tare cumsecade. Toată lumea zicea aşa. Chestie care dovedeşte încă o dată că n-ai de unde să ştii ce se ascunde în sufletul bărbaţilor. Eu am aflat asta pe pielea mea, cu javra, dar el măcar n-a violat şi n-a mutilat nicio fetiţă. Le-ai văzut pozele din ziare?

Holly dădu din cap. Două blonde micuţe şi drăgălaşe, cu zâmbete identice. Doisprezece şi zece ani – exact ca fiicele lui Terry Maitland. Alt element comun. Sau poate nu, dar în mintea lui Holly începuse deja să se formeze ipoteza că aceste două cazuri erau, de fapt, unul singur. Încă vreo câteva astfel de elemente şi ipoteza va deveni certitudine.

— Cine-i capabil de aşa ceva? întrebă Wilson.

Holly îşi dădu seama că era o întrebare retorică şi nu spuse nimic.

— Îţi zic eu cine: un monstru, răspunse singură infirmiera.

— Câtă vreme aţi lucrat împreună, doamnă Wilson?

— Ce-ar fi să-mi spui Candy? Pe ăia care îmi plătesc utilităţile pe luna următoare îi las să-mi zică pe numele mic. Şapte ani am lucrat cu el şi n-am bănuit absolut nimic.

— În ziar scrie că era în concediu atunci când au fost ucise fetele.

— Aşa e. S-a dus până la Regis, care-i la vreo cincizeci de kilometri mai spre nord. Acolo stă maică-sa. Care le-a spus poliţiştilor că băiatul ei nu s-a mişcat de lângă ea.

Şi Wilson îşi dădu ochii peste cap.

— Tot în ziar scrie că avea cazier.

— Avea, da' nimic grav, doar o plimbare cu o maşină furată când avea şaptişpe ani, explică

infirmiera, încruntându-se la ţigara dintre degete. Mă mir că ziariştii au aflat de chestia asta, că n-ar fi trebuit. Era minor şi dosarul ăla ar fi trebuit să fie la secret. Că altfel poate nici n-ar fi primit postul de la Heisman, cu toată pregătirea lui militară şi cu ăia cinci ani cât a lucrat la Spitalul Walter Reed[51]. Poate, zic eu. Dar probabil că nu.

— Vorbeşti de parcă l-ai fi cunoscut destul de bine.

— Nu-l apăr, să nu crezi asta. Am băut câte un pahar cu el, da' nu ca la o întâlnire de amor, nu, nici vorbă. Eram mai mulţi la sanatoriu care mergeam câteodată după program la barul Shamrock – asta se întâmpla pe vremea când încă puteam să fac cinste tuturor atunci când îmi venea rândul. S-au dus zilele alea, drăguţa mea. În fine, şi noi ne ziceam „Cei Cinci Uituci" – din cauza…

— Cred că înţeleg, spuse Holly.

— Cred şi eu că înţelegi. Ştim toate bancurile cu Alzheimer. Cele mai multe sunt cam răutăcioase, şi foarte mulţi dintre pacienţii noştri sunt oameni tare drăguţi, da' tot le spunem ca şi cum am vrea să… nu ştiu cum să zic…

— Să fluieraţi în biserică? o ajută Holly.

— Da. Fix aşa. Auzi? Vrei o bere?

— Da. Mulţumesc.

Nu-i prea plăcea berea şi oricum nu era recomandată atunci când luai medicamente împotriva depresiei, dar nu voia s-o refuze pe doamna aceasta cu chef de vorbă.

Wilson aduse două cutii de Bud Light. Nu-i oferi niciun pahar lui Holly – în fond, nici ţigară nu-i oferise.

— Mda, ştiam de furtul ăla de când avea şaptişpe ani, spuse ea, trântindu-se din nou în fotoliul lipit cu bandă adezivă, care protestă istovit. Ştiam toţi. Că doar oamenii sunt mai slobozi la gură după ce au luat ceva la bord. Dar nici nu se compară cu ce a făcut în aprilie. Nici acum nu-mi vine să cred. L-am pupat pe individul ăsta sub vâsc la petrecerea de Crăciun de anul trecut.

Acum, fie doamna Wilson se cutremură de-adevăratelea de scârbă, fie se prefăcu foarte bine.

— Deci pe 23 aprilie era în concediu…

— Dacă zici tu. Tot ce ştiu e că era primăvară, pentru că atunci mă apucă alergiile, zise ea, aprinzându-şi o altă ţigară. Ne-a zis că se duce la Regis, că o să facă cu maică-sa o slujbă la biserică pentru taică-său, care a murit acum un an. „Slujbă de pomenire", i-a zis. Şi poate că s-a dus la slujba aia, da' s-a întors imediat ca să le omoare pe fetiţele alea din Trotwood. Nu încape nicio îndoială că aşa a făcut, că l-au văzut mai mulţi oameni şi apare pe imaginile de la camera de supraveghere de la benzinăria unde şi-a pus benzină.

— Şi-a pus benzină în ce fel de maşină? o întrebă Holly. Era cumva o dubă?

Ce făcea ea acum se chema „influenţarea martorului" şi Bill n-ar fi fost deloc de acord. Numai că nu reuşise să se abţină.

— Habar n-am. Poate camionetă. Avea un Tahoe foarte dichisit. Anvelope de comandă, o grămadă de chestii placate cu crom. Şi cu acoperiş din ăla… retractabil… pentru partea din spate. Poate acolo le-a pus pe fete. Le-o fi drogat, ca să stea liniştite, până când era gata să le… ştii tu… să-şi facă mendrele cu ele.

— Vai de mine! exclamă Holly.

Nici acum nu reuşi să se abţină.

Candy Wilson dădu cu tristeţe din cap.

— Chiar aşa. E o chestie pe care nici nu vrei să ţi-o imaginezi, da' te trezeşti gândindu-te mereu la ea. Cel puţin eu mă gândesc. Au găsit şi probe ADN, da' sunt sigură că ştii asta, că s-a scris în ziar.

— Da.

— Şi l-am *văzut* săptămâna aia, pentru că a apărut la serviciu într-o zi. „Ţi-era dor de locul ăsta, nu?" l-am întrebat eu. Numa' că el nu a zis nimic, doar mi-a aruncat un fel de zâmbet, de m-a luat cu fiori. Şi s-a dus mai departe pe coridorul din Aripa B. Nu l-am mai văzut niciodată să zâmbească aşa. Niciodată. Pun pariu că încă mai avea sângele fetiţelor sub

unghii. Poate şi pe sculă şi pe boaşe. Doamne, mă apucă tremuriciul doar când mă gândesc.

Şi pe Holly o apucase tremuriciul, numai că nu recunoscu asta. Sorbi din bere şi întrebă în ce zi îl văzuse la sanatoriu.

— Nu mai ştiu pe dinafară. Trebuie să mă uit în calendar. Da' oricum a fost după ce au dispărut fetiţele alea. Ia, stai! Ştii ceva? Pe pariu că pot să-ţi zic data exactă, că în ziua aia am avut oră la coafor după program. Ca să mă vopsesc. Cum bine poţi să vezi, de atunci n-am mai fost la salon. Stai niţel!

Se duse la un birou mic din colţul încăperii, de unde luă o agendă pe care începu s-o răsfoiască.

— Uite! Salonul lui Debbie. 26 aprilie.

Holly îşi notă data şi adăugă un semn de exclamare. 26 aprilie era ultima zi în care Terry îşi vizitase tatăl. A doua zi, el, soţia şi fetele se întorseseră acasă cu avionul.

— Peter Maitland îl cunoştea pe domnul Holmes?

Wilson începu să râdă.

— Drăguţă, Peter Maitland nu mai *cunoaşte* pe nimeni. Anul trecut a avut câteva zile când parcă a fost mai limpede la cap, ba chiar şi la începutul anului ăsta a mai ţinut minte cum să-şi ia singur cafeaua şi cum să ceară ciocolată – pesemne nu uită atât de repede chestiile care-i plac cel mai mult. Acum nu face decât să stea pe scaun şi să se holbeze în gol. Dacă o să păţesc şi eu nenorocirea asta vreodată, o să iau un pumn de pastile ca să-mi închei socotelile cu lumea asta – şi o s-o fac cât mai am ceva minte în cap, ca să ştiu ce anume pastile să înghit. Da' dacă mă întrebi dacă Heath îl cunoştea pe Maitland, atunci răspunsul e „bineînţeles". Unii infirmieri se mai schimbă, dar Heath a rămas să aibă grijă de pacienţii din camerele cu numere fără soţ din Aripa B. Zicea că unii dintre ei încă îl recunosc, chiar dacă nu prea mai au mult creier. Iar Maitland e în rezerva B-5.

— Ştii cumva dacă a trecut şi pe la Maitland în ziua când l-ai văzut?

— Precis a trecut. Eu ştiu ceva ce nu s-a scris la ziar, da' să fii sigură că ar fi însemnat mare chestie la procesul lui Heath, dacă s-ar fi ajuns acolo.

— Ce ştii, Candy? Ce anume, ce?

— Când au aflat poliţiştii că a fost la sanatoriu după moartea fetiţelor, s-au apucat să percheziţioneze toate rezervele din Aripa B, insistând mai mult în rezerva lui Maitland, pentru că le-a zis Cam Melinsky că l-a văzut pe Heath, când ieşea de acolo. Melinsky e om de serviciu. Şi l-a observat pe Heath pentru că el – Melinsky, adică – spăla pardoseala de pe coridor şi Heath a alunecat şi a căzut în fund.

— Eşti sigură, Candy?

— Foarte sigură. Şi uite care-i chestia aia importantă. Cea mai bună prietenă a mea e o asistentă, pe care o cheamă Penny Prudhomme şi ea l-a auzit pe un poliţist care vorbea la telefon imediat după ce percheziţionaseră rezerva B-5. Zicea cuiva că au găsit fire de păr în rezervă, fire *blonde.* Ei, ce zici de asta?

— Zic că probabil le-au făcut un test ADN, ca să vadă dacă aparţineau vreuneia dintre surorile Howard.

— Normal că aşa au făcut. Ca în serialul ăla cu criminalişti. *CSI* îi zice.

— Numai că rezultatele nu au fost date publicităţii, spuse Holly. De ce?

— Nu, n-au fost. Da' nu-i aşa că ştii ce au găsit poliţiştii în pivniţa doamnei Holmes?

Holly ştia. Detaliul acela *fusese* făcut cunoscut. Probabil că părinţii fetiţelor au simţit cum li se frâng încă o dată inimile atunci când l-au citit. Cineva din poliţie vorbise, iar ziarul publicase ştirea. Probabil o preluaseră şi posturile de televiziune.

— *Mulţi* perverşi, deveniţi asasini, iau tot felul de trofee de la victimele lor, spuse Candy, pe un ton avizat. Sunt moartă după serialele poliţiste şi am văzut acolo o grămadă de cazuri din astea. Cică e un comportament obişnuit la demenţii ăştia.

— Cu toate că ţie Heath Holmes nu ţi s-a părut niciodată dement.

— Ooo, dar îşi ascund adevărata faţă! o lămuri Candy Wilson, pe un ton lugubru.

— Problema este că el nu a încercat prea tare să-şi ascundă crima, nu-i aşa? L-au văzut mai mulţi oameni şi mai sunt şi imaginile acelea de la camera de supraveghere.

— Şi ce? A înnebunit brusc şi nebunilor li se rupe de tot.

Sunt sigură că domnul detectiv Anderson şi procurorul din Districtul Flint au crezut acelaşi lucru despre Terry Maitland, îşi spuse Holly. *Cu toate că unii ucigaşi în serie* – perverşi deveniţi criminali, *ca să folosesc cuvintele lui Candy Wilson – scapă neprinşi ani întregi. De exemplu Ted Bundy. Şi să nu uităm de John Wayne Gacy. Amândoi violatori şi criminali în serie.*

Se ridică de pe scaun.

— Mulţumesc foarte mult pentru timpul acordat.

— Singura mulţumire de care am nevoie e să nu afle doamna Kelly că am vorbit cu tine.

— Nu va afla, o asigură Holly.

Tocmai voia să iasă din casă, când o auzi pe Candy:

— Ştii ce s-a întâmplat cu mama lui, da? Ce-a făcut după ce Heath şi-a pus capăt zilelor în celulă?

Holly se opri.

— Nu.

— S-a întâmplat după o lună. Probabil că n-ai mai ajuns până acolo cu documentarea. S-a spânzurat. Exact aşa cum a făcut-o şi el, numai că ea s-a spânzurat în pivniţa casei, nu în celula de la închisoare.

— Ei, la naiba! A lăsat vreun bilet?

— Asta n-am de unde să ştiu, zise Candy. Numai că a făcut-o în pivniţa unde găsiseră poliţiştii chiloţeii ăia plini de sânge. Cu desene cu Winnie de Pluş şi cu Tigrul şi cangurul Roo. Când afli că tocmai fiul tău a făcut aşa ceva, la ce să mai laşi vreun bilet?

9

Când Holly nu ştia ce să facă în continuare, aproape mereu căuta câte o plăcintărie sau un restaurant de familie. Ambele serveau micul dejun – mâncare ca la mama acasă, pe care o puteai savura în tihnă, fără să te preocupe lista cu vinuri şi fără să te bată la cap niciun chelner. Aşa că a descoperit o plăcintărie IHOP în apropierea hotelului.

După ce s-a aşezat la masa de două locuri din colţ, a comandat câteva clătite, un singur ou prăjit şi o porţie de chiftele din cartofi (la plăcintăriile astea erau absolut delicioase). În timp ce aştepta comanda, îşi deschise laptopul şi căută numărul de telefon al lui Ralph Anderson. Nu se mira prea tare când nu-l găsi; poliţiştii avea mai mereu numere secrete. Dar era sigură că ar putea să facă rost de el – Bill o învăţase toate şmecheriile – şi voia *neapărat* să discute cu acest domn, pentru că avea convingerea că fiecare dintre ei deţinea acele piese de puzzle care îi lipseau celuilalt.

— El e stânga, eu sunt dreapta, îşi spuse ea.

— Ce-ai zis, scumpete? o întrebă chelneriţa, venită cu comanda.

— Îmi ziceam că mi-e tare foame, îi răspunse Holly.

— Foarte bine, că ţi-am adus potol cât să te saturi, zise femeia, aşezând farfuriile pe masă. Ştii ceva? Chiar că ţi-ar prinde bine o masă mai copioasă, dacă nu te superi că-ţi spun. Eşti prea slăbuţă.

— Am avut un prieten care şi el îmi zicea mereu aşa, spuse Holly, simţind că-i dau lacrimile.

Din cauza acelor cuvinte: *am avut un prieten.* Trecuse ceva timp şi probabil că timpul vindeca toate rănile inimii, dar, Doamne, Dumnezeule, unele dintre ele se vindecau atât de încet. Iar diferenţa dintre *am* şi *am avut* era o genune atât de mare.

Mâncă încet, turnându-şi din belşug sirop pe clătite. Mda, nu era siropul care trebuia, nu era sirop

de arţar, dar i se părea foarte gustos. Plus că se simţea bine că putea să mănânce în ritmul ei.

Până la sfârşitul mesei luase deja o hotărâre care nu-i făcea nicio plăcere. Ar putea fi concediată dacă îl va suna pe detectivul Anderson fără să-l anunţe pe Pelley de intenţia ei. Tocmai acum, când voia să dea de capăt acestui caz – altă expresie a lui Bill. Plus că – iar acesta era un aspect extrem de important – ar fi fost un gest complet lipsit de etică din partea ei.

Chelneriţa se întoarse să-i mai toarne cafea, iar Holly acceptă bucuroasă. La Starbucks nu-ţi mai umplea nimeni ceaşca fără să te taxeze încă o dată. Iar cafeaua de la IHOP, deşi nu dintr-un soi extraordinar, era bunicică. La fel ca siropul pentru clătite. *Şi ca mine,* adăugă Holly în gând. Psihoterapeutul ei îi spusese că aceste momente zilnice de autovalidare erau foarte importante. *N-oi fi eu Sherlock Holmes – şi nici Tommy sau Tuppence, la drept vorbind –, dar sunt destul de bună şi ştiu ce trebuie să fac. Poate că domnul Pelley o să se supere pe mine şi o să mă certe, dar o să-i fac faţă, dacă trebuie. Bill Hodges este ascuns în capul şi în inima mea şi el o să mă călăuzească.*

Cu acest gând în minte, puse mâna pe telefon. Pelley îi răspunse şi ea îl anunţă.

— Nu Terry Maitland l-a ucis pe Frank Peterson.

— Cum? Ai zis ce mi se pare mie că…

— Aşa am zis. Am aflat nişte lucruri foarte interesante aici, în Dayton, domnule Pelley. Însă, înainte de a-mi întocmi raportul, trebuie să stau de vorbă cu domnul detectiv Anderson. Ai vreo obiecţie în privinţa asta?

Pelley nu se supără şi nici nu o certă aşa cum se temuse ea.

— Trebuie să discut cu Howie Gold, iar el va trebui să vorbească cu Marcy şi să-i ceară permisiunea. Dar cred că niciunul nu va avea nimic împotrivă.

Holly se relaxă şi luă o înghiţitură de cafea.

— Foarte bine. Te rog, obţine permisiunea lor cât de repede poţi şi trimite-mi numărul domnului

detectiv. Aş vrea să discut cu el chiar în seara asta.

— De ce? Ce ai descoperit?

— Să te întreb ceva. Se întâmplă cumva să ştii dacă s-a petrecut vreun lucru mai neobişnuit la Sanatoriul Heisman în ziua în care Terry Maitland a făcut ultima vizită la tatăl său?

— Neobişnuit în ce sens?

De data aceasta Holly nu mai influenţă martorul.

— În oricare sens. Poate nu ştii, sau poate ştii, dar nu ţi-ai dat seama. De exemplu, ceva ce i-a povestit Terry soţiei lui când s-a întors la hotel. Orice.

— Nu, nu ştiu nimic… dacă nu cumva te referi la faptul că, la plecare, Terry s-a ciocnit de un infirmier. Infirmierul a căzut pentru că pardoseala era udă, dar asta a fost o pură întâmplare. În fond, nu s-a rănit nimeni.

Holly auzi cum îi pârâie articulaţiile degetelor – atât de tare strângea telefonul în mână.

— N-ai pomenit de incidentul ăsta niciodată până acum.

— N-am crezut că ar fi important.

— Tocmai de asta trebuie să discut cu domnul detectiv Anderson. Lipsesc anumite piese din tot acest puzzle. Acum mi-ai oferit una dintre ele. Poate el are şi altele. De asemenea, el poate afla anumite lucruri pe care eu n-am cum să le aflu.

— Vrei să zici că ciocnirea aia accidentală din hol are vreo relevanţă? Care?

— Dă-mi voie să vorbesc mai întâi cu detectivul Anderson. *Te rog!*

Veni o pauză destul de lungă. În cele din urmă, auzi din nou vocea lui Pelley.

— Să văd ce pot face.

Holly tocmai punea telefonul în buzunar când chelneriţa îi aduse nota de plată.

— Da’ ştiu că a fost o conversaţie animată!

Holly îi zâmbi.

— Mulţumesc pentru servirea excelentă.

Chelneriţa plecă. Suma de plată era optsprezece dolari şi douăzeci de cenţi. Holly lăsă sub farfurie

cinci dolari drept bacşiş. Mai mult decât procentul recomandat, dar era foarte entuziasmată.

10

Nici nu intră bine în camera de hotel, când auzi ţârâitul telefonului mobil. Pe ecran scria: NUMĂR NECUNOSCUT.

— Alo? Holly Gibney la telefon. Cu cine vorbesc?

— Sunt Ralph Anderson. Alec Pelley mi-a dat numărul dumneavoastră, doamnă Gibney, şi mi-a explicat ce faceţi acum. Prima mea întrebare este: chiar *ştiţi* ce faceţi?

— Da, ştiu.

Poate că avea Holly multe angoase şi poate că era o persoană plină de îndoieli, chiar şi după atâţia ani de terapie, însă de data aceasta era extrem de sigură că ştia ce face.

— Mda, poate ştiţi. Sau poate nu. Eu n-am de unde să-mi dau seama, corect?

— Nu, nu aveţi de unde, îl aprobă Holly. Cel puţin, nu deocamdată.

— Alec mi-a spus că dumneavoastră ziceţi că nu Terry Maitland l-a omorât pe Frank Peterson. Şi mi-a mai spus că păreţi foarte sigură de asta. Sunt curios să aflu cum anume aţi ajuns la o asemenea concluzie, având în vedere că dumneavoastră sunteţi în Dayton, iar Frank Peterson a fost ucis aici, în Flint City.

— În Dayton s-a petrecut o crimă similară, chiar atunci când Terry Maitland se afla aici. Au fost două victime, două fetiţe – nu un singur băiat. Acelaşi mod de operare: viol şi mutilare. Bărbatul arestat de poliţie pretindea că, la momentul crimei, se afla cu mama lui, într-o localitate la cincizeci de kilometri distanţă de Dayton; iar mama a confirmat. Însă a fost văzut şi în Trotwood, suburbia de unde au fost răpite fetele. Apare şi în imaginile unei camere de supraveghere. Vă sună cunoscut?

— Cunoscut, dar deloc surprinzător. Majoritatea criminalilor îşi inventează la repezeală alibiurile abia atunci când sunt prinşi. Poate nu v-aţi lovit de asemenea situaţii în activitatea dumneavoastră de

capturare a acuzaţilor care uită să se mai prezinte la proces după ce au fost eliberaţi pe cauţiune, doamnă Gibney – da, mi-a spus Alec cu ce se ocupă agenţia dumneavoastră. Dar sunt convins că vă uitaţi la serialele poliţiste.

— Omul acesta era infirmier la Sanatoriul Heisman şi, cu toate că ar fi trebuit să fie în concediu, a fost la lucru cel puţin o dată în aceeaşi săptămână în care domnul Maitland şi-a vizitat tatăl de trei ori. La ultima vizită – care a avut loc în data de 26 aprilie – aceşti doi presupuşi asasini s-au ciocnit unul de celălalt. La propriu.

— Vă bateţi joc de mine? mai că zbieră Anderson.

— Deloc. Fostul meu partener de la „Ce-am găsit al meu să fie" ar fi spus că este o situaţie „foarte pe bune". V-am stârnit interesul?

— V-a spus Pelley că, în cădere, infirmierul ăla l-a zgâriat pe Maitland? Că a vrut să se agaţe de el şi l-a crestat pe mână cu unghia?

Holly rămase tăcută. Se gândea la filmul pe care îl luase cu ea. Nu obişnuia să se laude singură – ba din contră –, dar acum i se părea că avusese o idee absolut genială. Se îndoise ea vreodată că ar fi fost ceva ieşit din comun la cazul Maitland? Nu, deloc. Mai cu seamă pentru că îl cunoscuse pe acel monstru, pe numele lui Brady Wilson Hartsfield. O asemenea întâlnire îţi schimbă destul de mult felul de a privi lucrurile.

— Însă aceea nu a fost singura tăietură, murmură Anderson, ca pentru sine. A mai avut una. Dar a căpătat-o aici. După moartea lui Frank Peterson.

Altă piesă lipsă din puzzle.

— Povestiţi-mi, domnule detectiv. Povestiţi-mi, povestiţi-mi, povestiţi-mi!

— Nu la telefon. Puteţi veni în Flint City? Ar trebui să stăm de vorbă. Cu toţii. Dumneavoastră, eu, Alec Pelley, Howie Gold şi un detectiv din cadrul poliţiei statale, care a lucrat şi el la acest caz. Poate şi Marcy. Da, şi ea.

— Mi se pare o idee bună, dar trebuie să discut cu clientul meu, domnul Pelley.

— Discutaţi mai bine cu Howie Gold. Vă dau eu numărul lui de telefon.

— Dar protocolul…

— Protocolul nu-i o problemă, pentru că Pelley lucrează pentru Howie.

Holly se gândi puţin.

— Puteţi să luaţi legătura cu departamentul de poliţie din Dayton şi cu procurorul Districtului Montgomery? Nu reuşesc să aflu tot ce vreau despre asasinarea surorilor Howard şi despre Heath Holmes – acesta este numele infirmierului. Dar cred că dumneavoastră veţi primi nişte răspunsuri.

— A început procesul? Dacă nu încă, nu cred că vor dori să-mi dea prea multe informa…

— Domnul Holmes a decedat, spuse Holly.

Făcu o pauză şi apoi adăugă:

— La fel ca Terry Maitland.

— Iisuse! murmură Anderson. N-am pomenit ceva mai ciudat decât povestea asta.

— Devine şi mai ciudată, spuse Holly.

Alt lucru asupra căruia nu avea nicio îndoială.

— Mai ciudată, repetă el. Viermi în pepenele galben.

— Poftim?

— Nimic. Sunaţi-l pe domnul Gold, bine?

— Tot cred că ar trebui să-l sun mai întâi pe domnul Pelley. Pentru mai multă siguranţă.

— Dacă aşa credeţi… Şi, doamnă Gibney… am senzaţia că ştiţi ce faceţi.

Holly zâmbi.

11

Primi undă verde de la domnul Pelley şi îl sună imediat pe Howie Gold. Acum Holly începuse să se plimbe agitată încoace şi încolo pe mocheta ieftină de hotel, apăsând obsesiv butonul de la Firebit ca să-şi verifice pulsul. Da, domnul Gold credea că ar fi fost bine să se urce în avion şi să vină în Flint City; şi, nu, nu trebuia să zboare la clasa economic.

— Rezervaţi-vă un loc la business, o sfătui el. Aveţi mai mult spaţiu pentru picioare.

— Bine, răspunse ea, simţindu-se o mică nebunatică. Aşa voi face.

— Chiar nu credeţi că Terry l-a omorât pe Frank Peterson?

— Nu. Aşa cum nu cred nici că Heath Holmes le-a ucis pe cele două fetiţe, răspunse ea. Cred că a fost altcineva. Un străin.

VIZITE
— 25 IULIE —

1

Detectivul Jack Hoskins, de la poliţia din Flint City, se trezi la ora două în noaptea de marţi spre miercuri din trei motive – toate trei producându-i suferinţe extreme: era mahmur, era ars de soare şi îl trecea căcarea rău de tot. Asta păţesc pentru că am mâncat la Los Tres Molinos, îşi spuse el… dar oare chiar mâncase acolo? Parcă da, era destul de sigur că da – nişte enchilada umplute cu carne de porc şi cu brânză din aia, foarte iute –, dar nu putea să bage mâna în foc. Poate se dusese la Hacienda. Îşi amintea ca printr-o ceaţă groasă întreaga seară.

Tre' să mai reduc din paharele cu vodcă. S-a terminat concediul.

Da, şi s-a terminat mai devreme. Pentru că rahatul ăla de secţie nu mai avea acum decât un singur detectiv la lucru. Tare împuţită mai era viaţa câteodată. Ba chiar destul de des.

Coborî din pat, strâmbându-se când mişcarea îi trimise o săgeată prin tâmple şi frecându-şi pielea arsă de la ceafă. Îşi dădu jos chiloţii, înşfăcă ziarul de pe noptieră şi se clătină spre baie ca să-şi rezolve treaba aceea presantă. Instalat confortabil pe closet şi aşteptând să elimine pe fund substanţa aia semilichidă, aşa cum se întâmpla mereu cam la şase ore după ce se îndopa cu mâncare mexicană (când o să se înveţe minte?), deschise ziarul local şi căută pagina cu benzile desenate, singura care merita cât de cât citită din toată maculatura asta.

Tocmai strânsese din ochi, ca să poată desluşi literele minuscule din bulele de dialog ale serialului *Get Fuzzy,* când auzi zornăitul inelelor de la perdeaua de duş. Ridică privirea şi văzu o umbră în spatele imprimeului cu margarete. I se urcă instantaneu inima în gât. Cineva era în cada lui. Un intrus periculos, nu vreun amărât de hoţ ameţit de droguri, care s-a strecurat pe geamul de la baie şi s-a refugiat în singurul loc pe care l-a avut la îndemână atunci când a văzut că s-a aprins lumina în dormitor.

Nu. Ăsta din cadă era tot individul care stătuse în spatele lui în nenorocitul ăla de hambar din Parohia Canning. Era convins de asta, aşa cum era convins că numele lui era Jack Hoskins. Întâlnirea aceea (dacă întâlnire *fusese)* nu voia să-i iasă din minte, de parcă s-ar fi aşteptat la această… *întoarcere.*

Ştii că-i o tâmpenie. Ţi s-a părut că ai văzut pe cineva în hambarul ăla, dar, când ai îndreptat lanterna într-acolo, s-a dovedit că nu era decât un căpăstru stricat. Acum ţi se pare că e cineva în cada ta, dar chestia aia de zici tu că e capul tipului nu-i decât capul de la duş; şi chestia aia de zici tu că-i braţul lui nu-i decât peria aia cu care te speli pe spate, da, aia cu mânerul lung din suport. Şi zornăitul ăla pe care l-ai auzit a fost doar un curent de aer ori doar imaginaţia ta.

Închise ochii. Îi deschise din nou şi se holbă la perdeaua de la duş, cu tâmpeniile alea de flori pe ea – genul de perdea despre care numai fosta lui nevastă ar fi putut să spună că-i încântătoare. Acum, pentru că se trezise complet, realitatea îşi reintră în drepturi. Doar capul de la duş, doar peria de spate în suportul din perete. Era un idiot. Un idiot *mahmur* – adică unul de cea mai infectă speţă. Era…

Perdeaua zornăi din nou. Şi zornăi pentru că periei de spate îi crescuseră degetele şi degetele alea se întindeau să atingă materialul cu margaretele alea hidoase. Capul de duş se întoarse şi parcă se uită la el prin perdeaua semitransparentă. Ziarul căzu din mâna moale a lui Hoskins şi ateriză pe gresie cu un foşnet abia auzit. Detectivului îi bubuia capul, mamă, ce-i mai bubuia! Şi îl ardea ceafa, mamă, ce-l mai ardea. I se destinseră maţele şi baia cea mică se umplu cu o putoare despre care Jack era convins acum că venea de la ultima lui masă pe această lume. Mâna se întindea spre capătul perdelei. Într-o secundă – cel mult două – o va trage şi el se va pomeni că se uită la ceva atât de îngrozitor, încât, prin comparaţie, chiar şi cele mai urâte coşmaruri ale lui vor părea nişte reverii fermecătoare.

— Nu! şopti. Nu!

Încercă să se ridice de pe closet, numai că picioarele nu voiau să-l susţină. Aşa că fundul lui vârtos căzu la loc pe colac.

— Te rog, nu! Nu-mi face rău!

Mâna ieşi de după perdea, dar, în loc să o tragă, doar încleştă degetele pe marginea ei. Iar pe degetele acelea erau tatuate două cuvinte: NU POT.

— Jack!

Nu era în stare să răspundă. Stătea în pielea goală pe closet, cu ultimii stropi de fecale prelingându-se şi pleoscăind în vasul de toaletă. Intuia că, foarte curând, inima îi va ţâşni din piept şi ultima imagine din viaţă va fi cu organul ăla vital, zăcând pe plăcile de gresie, împroşcând cu sângele ultimelor zvâcniri atât gleznele lui, cât şi pagina cu benzi desenate a *Apelului din Flint City.*

— Aia nu-i arsură de la soare, Jack.

Îşi dorea să leşine. Să se prăbuşească de pe closet. Şi ce dacă s-ar lovi la cap de gresia de pe jos? Ce dacă şi-ar sparge ţeasta? Măcar atunci n-ar mai şti nimic. Însă conştienţa se încăpăţână să nu se dea dusă. Silueta neclară din cadă se încăpăţână să rămână. La fel şi degetele de pe perdeaua de la duş, degetele alea cu litere albastre şi decolorate: NU POT.

— Atinge-ţi ceafa, Jack! Fă-o acum, dacă nu vrei să trag perdeaua şi să mă vezi aşa cum sunt.

Hoskins ridică mâna şi şi-o lipi de grumaz. Corpul său reacţionă imediat: fulgere fioroase de durere, care îi ţâşniră spre tâmple şi spre umeri. Îşi privi mâna şi văzu că era mânjită cu sânge.

— Ai cancer, îl informă silueta din spatele perdelei. La ganglionii limfatici şi la gât şi la sinusuri. Ai cancer şi la *ochi,* Jack. Curând vei reuşi să vezi nişte noduli mici şi cenuşii, din celule canceroase, care îţi vor acoperi vederea. Ştii când te-ai îmbolnăvit?

Normal că ştia. Se îmbolnăvise când îl atinsese creatura asta în hambarul din Parohia Canning. Când îl *mângâiase.*

— Eu ţi-am dat cancerul şi tot eu pot să te scap de el. Vrei să te scap de el, Jack?

— Da, şopti el şi începu să plângă. Scapă-mă. *Te implor,* scapă-mă de el.

— Ai să faci ce-ţi cer?

— Da.

— Fără să eziţi?

— Fără!

— Te cred. Nu-i aşa că n-ai să-mi dai niciun motiv să mă *îndoiesc* de tine?

— Nu. *Nu!*

— Bine. Acum spală-te! Puţi!

Degetele cu NU POT se retraseră, dar silueta din spatele perdelei încă se uita la el. De fapt, nu era un om. Ci ceva mult mai rău, mult mai îngrozitor decât cel mai rău şi mai îngrozitor om care trăise vreodată pe pământ. Hoskins întinse mâna după sulul cu hârtie igienică, dându-şi seama că se înclină de pe closet şi că lumea din jur se întunecă şi se face din ce în ce mai mică. Şi atunci se prăbuşi. Dar nu simţi durere. Leşinase înainte de a se lovi de pardoseala din gresie.

2

Jeannie Anderson se trezi la patru în aceeaşi dimineaţă, din cauză că avea vezica plină – aşa cum i se întâmpla mai mereu pe la ora asta. În mod normal s-ar fi dus la baia din dormitorul lor, însă Ralph dormea foarte prost de când fusese împuşcat Terry Maitland, iar în noaptea aceasta fusese deosebit de agitat. Se dădu jos din pat şi porni spre baia de la capătul coridorului, după camera lui Derek. Făcu acolo ce avea de făcut şi întinse mâna ca să tragă apa, dar se răzgândi imediat: chiar şi zgomotul ăsta l-ar fi putut trezi pe Ralph. Putea să aştepte până dimineaţa.

Încă două ore, Doamne, se rugă ea, ieşind din baie. *Încă două ore de somn bun, asta-i tot ce-Ţi…*

Se opri la jumătatea holului. Parcă la parter nu fusese nicio lumină aprinsă atunci când ieşise ea din dormitor, nu-i aşa? Sigur, fusese mai mult adormită decât trează, dar cu siguranţă ar fi observat.

Eşti convinsă?

Nu, nu chiar. Dar era convinsă că acum ardea o lumină acolo. O lumină albă. Difuză. Lumina de deasupra aragazului.

Se uită din capul scării la lumina aceea de jos. Se uită la ea încruntată, gândindu-se profund. Setaseră oare alarma antiefracţie atunci când se duseseră la culcare? Da. Era o regulă a casei. Ea seta alarma şi Ralph o verifica de două ori. Mereu setaseră alarma asta, dar chestia cu dubla verificare – la fel ca şi tulburările de somn ale lui Ralph – începuse de la moartea lui Terry Maitland.

Se gândi să-l trezească, dar se răzgândi repede. Soţul ei avea nevoie de somn. Se gândi să se ducă în dormitor şi să ia revolverul lui de serviciu. Numai că arma se afla într-o cutie, cutia era pe raftul de sus al şifonierului, iar uşa şifonierului scârţâia de ar fi trezit şi morţii. Deci renunţă şi la ideea asta. Ei, cât de paranoică era? Poate lumina *fusese* aprinsă şi când s-a dus la baie, numai că nu a observat-o. Sau

poate s-a aprins singură, din cauza vreunui defect. Coborî treptele fără să facă zgomot şi, fără să se gândească la ce făcea, păşi mai la stânga pe a treia treaptă şi mai la dreapta pe a noua, ca să evite locurile care scârţâiau.

Se duse până la uşa de la bucătărie şi se uită atentă înăuntru, simţindu-se ca o proastă şi, în acelaşi timp, ca o persoană extrem de prudentă. Oftă şi îşi suflă la o parte părul de pe frunte. Normal că bucătăria era goală. Porni spre aragaz, ca să stingă lumina aia. Şi se opri brusc. La masa din bucătărie ar fi trebuit să fie patru scaune – trei pentru membrii familiei şi încă unul, căruia îi spuneau „scaunul pentru musafiri". Însă acum nu erau decât trei.

— Nu mişca, îi spuse o voce. Dacă mişti, te omor. Dacă ţipi, te omor.

Jeannie încremeni. Loviturile de baros ale inimii ameninţau să-i frângă coastele. Firicelele de păr de pe ceafă luaseră poziţia de drepţi. Dacă n-ar fi trecut înainte pe la baie, precis că urina i s-ar fi prelins pe picioare şi ar fi băltit pe podea. Bărbatul acela – intrusul, hoţul… ce o fi fost el… – stătea în living, pe scaunul pentru musafiri, destul de departe de arcadă, astfel încât nu reuşea să-i vadă decât picioarele de la genunchi în jos. Purta blugi decoloraţi şi mocasini, dar nu avea şosete. I se vedeau gleznele pline cu pete roşii, care ar fi putut însemna că avea psoriazis. Partea de sus a corpului era doar un contur vag. Jeannie nu-şi dădea seama decât că omul acela era lat în umeri şi uşor adus de spate – dar nu din cauza oboselii, ci ca şi cum ar fi lucrat din greu la sala de sport, iar acum muşchii îi erau atât de compacţi că nu şi-i mai putea îndrepta. Ce lucruri caraghioase îţi atrăgeau atenţia în asemenea momente! Spaima îi congelase capacitatea de analiză care o caracteriza, aşa că nu mai era cine să cenzureze toate detaliile din jur. Acesta era omul care-l omorâse pe Frank Peterson. Omul care-l muşcase ca o fiară sălbatică şi care-l violase cu o creangă. Iar omul acesta se afla acum în casa ei. Şi ea stătea în faţa lui, în pijămăluţa ei cu pantaloni

scurţi şi cu sfârcurile probabil ridicate ca nişte antene.

— Ascultă-mă, spuse el. Mă asculţi?

— Da, şopti Jeannie.

Însă începuse să se clatine, adusă în pragul leşinului. Şi îi era teamă ca nu cumva să-şi piardă cunoştinţa înainte de a-l auzi spunându-i ce anume voia să-i spună – motivul pentru care pătrunsese în casa lor. Dacă leşina şi nu-l auzea, ar fi omorât-o. Şi apoi poate că ar fi plecat. Sau s-ar fi putut duce în dormitorul de la etaj, ca să-l omoare şi pe Ralph. Şi să-l omoare repede, înainte ca Ralph să se trezească suficient de mult ca să-şi dea seama ce se întâmplă.

Şi Derek va fi orfan când se va întoarce din tabără.

Nu. Nu. *Nu!*

— Ce… ce vrei?

— Să-i spui soţului tău că s-a terminat treaba în Flint City. Să-i spui că trebuie să înceteze. Să-i spui că, dacă va înceta, atunci lucrurile vor reintra în normal. Să-i spui că, dacă nu va înceta, am să-l omor. Am să-i omor pe toţi.

Mâna străinului ieşi din umbrele livingului la lumina slabă aruncată de unicul tub de neon aprins în bucătărie. O mână mare. Pe care el o făcu pumn.

— Ce scrie pe degetele mele? Citeşte!

Jeannie se uită la literele decolorate. Vru să vorbească, dar nu reuşi. Parcă îi amorţise limba şi i se lipise de cerul gurii.

Străinul se aplecă spre ea. Şi atunci Jeannie văzu o frunte lată şi păr negru, scurt şi ţepos. Şi ochi negri, care nu se uitau doar *spre* ea, ci şi *în ea,* scotocindu-i prin minte şi suflet.

— Scrie MUSAI, îi spuse el. Vezi că asta scrie, nu-i aşa?

— D-d-d…

— Şi este *musai* să-i spui să înceteze, rostiră nişte buze foarte roşii, înconjurate de o bărbuţă neagră. Şi să-i mai spui că, dacă el ori vreunul dintre prietenii lui încearcă să dea de mine, o să-i omor pe toţi şi o

să le împrăştii măruntaiele în deşert, să le mănânce uliii. Ai înţeles ce ţi-am spus?

Da, încercă ea să-i spună, dar limba nu voia s-o asculte, iar genunchii i se înmuiară şi întinse mâinile ca să se sprijine, în caz că va cădea. Numai că nu a aflat dacă a reuşit sau nu, pentru că s-a pierdut în beznă înainte de a atinge podeaua.

3

Jack se trezi la ora şapte, în soarele dimineţii, care intrase pe fereastră şi-i acoperise tot patul. Afară ciripeau păsărelele. Se ridică brusc în capul oaselor, uitându-se speriat în jur, doar vag conştient de pulsaţiile dureroase din tâmple, provocate de prea multele pahare de vodcă băute cu o seară înainte.

Se dădu repede jos din pat, deschise sertarul noptierei şi scoase de acolo revolverul Pathfinder .38, pe care îl ţinea la îndemână, în caz că i-ar fi venit cuiva ideea să-i spargă casa. Ţinând arma ridicată lângă obrazul drept, cu ţeava îndreptată spre tavan, traversă cu paşi mari dormitorul. Lovi cu piciorul chiloţii de pe jos şi ajunse la uşa deschisă. Acolo se opri, cu spatele lipit de perete. Din baie venea o miasmă slabă, dar foarte familiară: consecinţă a aventurii cu enchilada din seara trecută. Da, *se sculase* ca să-şi deşerte maţele – măcar partea asta nu fusese un vis.

— E cineva acolo? Răspunde! Sunt înarmat şi am să trag!

Niciun răspuns. Jack inspiră adânc şi ţâşni în pragul uşii, cu picioarele crăcănate şi genunchii îndoiţi. Mişcă repede revolverul dintr-un capăt în celălalt al încăperii. Văzu closetul cu capacul ridicat şi colacul la locul lui. Văzu ziarul pe pardoseală, cu pagina cu benzi desenate în sus. Văzu perdeaua trasă în faţa căzii de baie. Văzu umbre în spatele perdelei, însă acele umbre erau capul de la duş, mânerul şi peria pentru spălat pe spate.

Eşti sigur?

Repede, ca să nu-l apuce iarăşi panica, făcu un pas înainte. Şi… alunecă pe covoraşul băii… Se agăţă de perdea ca să nu cadă cu cracii în sus. Perdeaua se desprinse din inele şi îi acoperi capul, începu să zbiere şi să dea din mâini. Reuşi s-o îndepărteze şi îndreptă revolverul spre cadă. Unde nu era nimic. Nimeni. Niciun baubau. Se uită atent la fundul căzii. Nu că ar fi spălat-o prea des, dar, dacă ar fi fost

cineva acolo, cu siguranţă că ar fi lăsat ceva urme. Însă crustele de săpun şi şampon erau neatinse. Deci totul nu fusese decât un vis. Un coşmar care i se păruse extrem de real.

Totuşi, îşi spuse că ar fi bine să verifice geamul de la baie şi cele trei uşi care dădeau afară. Toate erau încuiate.

În regulă. Se putea relaxa. Aproximativ. Se întoarse în baie să se mai uite o dată în jur – acum verifică dulapul cu prosoape (nimic aici) şi împinse dezgustat cu piciorul în perdeaua de pe jos. A venit vremea să înlocuiască porcăria asta. O să treacă pe la Home Depot în cursul zilei de azi.

Fără să se gândească, duse mâna la ceafă şi şuieră de durere când o atinse cu vârful degetelor. Se apropie repede de chiuvetă şi se întoarse cu spatele la oglinda de deasupra ei. Însă înţelese că-i imposibil să-ţi vezi ceafa dacă te uiţi peste umăr. Deschise primul sertar al dulăpiorului de sub chiuvetă, dar nu găsi acolo decât pământuful şi lamele de ras, nişte piepteni, un bandaj elastic destrămat şi cel mai vechi tub de Monistat[52] din lume – alt suvenir din Epoca Gretei. La fel ca perdeaua aia tâmpită.

În sertarul de jos găsi ce căuta: o oglindă cu mânerul rupt. O şterse de praf, se lipi cu fundul de marginea chiuvetei şi ridică oglinda. Ceafa îi era infernal de roşie şi pe piele se formaseră nişte băşicuţe mici. Cum de păţise aşa ceva, din moment ce se dăduse cu un strat gros de cremă de plajă şi nu mai era ars de soare pe nicio altă parte a corpului?

Aia nu-i arsură de la soare, Jack.

Hoskins scoase un scâncet jalnic. Cu siguranţă că în cada lui nu a fost nicio creatură sinistră, cu NU POT tatuat pe degete – *cu siguranţă că nu* –, însă un lucru era cert: familia lui era predispusă la cancer. Mama lui şi unul dintre unchi muriseră de boala asta. *Din cauza părului roşu,* îi spusese tatăl lui, după ce şi lui i se îndepărtaseră nişte aluniţe de pe braţul drept, nişte leziuni precanceroase de pe gambe şi un carcinom bazocelular de pe ceafă.

Jack ţinea minte aluniţa mare şi neagră (cu fiecare zi tot mai mare) de pe obrazul unchiului Jim; ţinea minte plăgile de pe pieptul mamei, care i s-au întins apoi pe braţul stâng. Pielea este cel mai mare organ al corpului tău, iar, atunci când o ia razna, rezultatele nu sunt deloc plăcute.

Vrei să te scap de el? îl întrebase străinul din spatele perdelei.

— A fost un vis, spuse cu voce tare Hoskins. Am tras o sperietură zdravănă în Canning şi după aia m-am îndopat cu mâncare mexicană, aşa că am avut un coşmar. Asta-i tot. Punct.

Dar punctul pus nu-l împiedică să se pipăie după noduli la subraţ, sub maxilare, în nas. Nimic. Doar arsura aia de la soare pe ceafă. Însă soarele nu-l arsese în nicio altă parte. Doar acolo. Fâşia aia de piele îi pulsa dureros, dar nu sângera – altă dovadă că întâlnirea de azi-noapte din baie nu fusese decât un coşmar. Numai că apăruseră băşicile acelea. Multe băşici. Probabil ar trebui să se ducă la doctor şi chiar aşa va face… peste câteva zile, dacă arsura nu îi va trece de la sine până atunci.

Ai să faci ce-ţi cer? Fără să eziţi?

N-ar ezita nimeni, îşi zise Jack, privindu-şi din nou ceafa în oglinda cea mică. Dacă alternativa este să fii mâncat de viu de boala asta, atunci chiar că nimeni nu ar ezita.

4

Jeannie se trezi cu ochii în tavan, nereuşind în primele momente să-şi dea seama de ce simţea în gură gustul de metal al panicii şi nici de ce ţinea mâinile ridicate, cu palmele întinse ca pentru a se apăra. Apoi observă că era singură în pat şi auzi zgomotele făcute de Ralph la duş. Atunci îşi spuse: A fost doar un vis. Cel mai real coşmar pe care l-am avut vreodată. Dar atâta tot.

Numai că nu încerca niciun sentiment de uşurare, pentru că nu credea asta. Pentru că cele petrecute cu câteva ore în urmă nu-şi pierdeau consistenţa, aşa cum se întâmplă de obicei cu toate visele, chiar şi cu cele foarte urâte. Îşi amintea absolut tot, de la lumina din bucătărie până la bărbatul aşezat pe scaunul pentru musafiri din living. Îşi amintea mâna care apăruse în lumina difuză, mâna aceea care se făcuse pumn, pentru ca ea să poată citi literele tatuate pe degete: MUSAI.

Este musai să-i spui să înceteze.

Dădu păturile la o parte şi ieşi din dormitor. Repede, dar fără să alerge. Lumina de deasupra aragazului era stinsă şi toate cele patru scaune se aflau la locurile lor obişnuite, în jurul mesei unde mâncau ei în fiecare zi. Acum ar fi trebuit să fie convinsă că visase. Dar nu era.

5

Ralph coborî la parter, vârându-şi cămaşa în jeanşi cu o mână şi ţinându-şi pantofii în cealaltă. Îşi găsi soţia la masa din bucătărie. Dar pe masă nu era nici cana cu cafea, nici paharul cu suc, nici bolul cu cereale. Aşa că o întrebă dacă se simte bine.

— Nu. Azi-noapte a intrat cineva în casă.

Ralph încremeni, cu jumătate din cămaşă vârâtă în pantaloni şi cu cealaltă atârnându-i pe afară. Scăpă pantofii din mână.

— *Ce* spui?

— Un bărbat. Bărbatul care l-a ucis pe Frank Peterson.

Ralph privi înnebunit în jur, acum treaz de-a binelea.

— Când? Despre ce vorbeşti?

— Azi-noapte. A plecat, dar mi-a lăsat un mesaj pe care să ţi-l transmit. Stai jos, Ralph!

Şi Ralph se aşeză pe un scaun, iar Jeannie îi povesti ce se întâmplase. O ascultă fără să o întrerupă, privind-o drept în ochi. Nu văzu în ei decât o siguranţă deplină. După ce Jeannie termină de vorbit, el se ridică şi verifică alarma antiefracţie instalată lângă uşa din spate.

— E setată. Şi uşa-i încuiată. Asta, cel puţin.

— Ştiu că-i setată alarma. Şi sunt încuiate toate uşile. Le-am verificat eu. La fel şi ferestrele.

— Atunci, cum…

— Nu ştiu. Dar a fost aici.

— Adică l-ai văzut acolo, spuse Ralph, arătând spre arcada care dădea în living.

— Da. Parcă nu voia să stea la lumină.

— Şi spui că era un tip masiv?

— Da. Poate nu ca tine – stătea pe scaun, aşa că nu mi-am putut da seama cât de înalt era –, dar era lat în umeri şi foarte, foarte musculos. Ca unul care îşi petrece trei ore pe zi la sală. Sau ca unul care a ridicat greutăţi în puşcărie.

Ralph se ridică de la masă şi se aşeză în genunchi în locul unde se întâlneau podeaua din lemn a bucătăriei cu covorul din living. Jeannie ştia ce caută şi mai ştia că nu va găsi nimic. Se uitase şi ea acolo şi tot nu-şi schimbase convingerea. Dacă nu erai nebună, atunci cunoşteai diferenţa dintre vis şi realitate, chiar dacă era vorba despre o realitate care depăşea cu mult hotarele normalului. Odinioară s-ar fi îndoit şi ea (aşa cum se îndoia Ralph), dar nu şi acum. Pentru că acum avea mai multă experienţă.

Ralph reveni în picioare.

— Covorul ăsta e nou, dragă. Dacă ar fi stat cineva acolo, chiar şi câteva minute, ar fi rămas urme de la picioarele scaunului. Şi nu e niciuna.

Jeannie dădu din cap.

— Ştiu. Dar acolo a stat.

— Adică ce vrei să spui? Că era o fantomă?

— Nu ştiu ce era, dar ştiu că a avut dreptate. Trebuie să încetezi. Pentru că o să se întâmple ceva foarte rău dacă nu o faci.

Se apropie de el şi îşi lăsă capul uşor pe spate ca să-l poată privi în ochi.

— Ceva îngrozitor.

Ralph îi luă mâinile într-ale lui.

— A fost o perioadă extrem de stresantă, Jeannie. Atât pentru tine, cât şi pentru mi…

Ea se smuci din mâinile lui.

— Nu începe cu chestia asta, Ralph! Omul ăla a fost *aici!*

— De dragul discuţiei, să zicem că a fost. M-au mai ameninţat şi alţii. Orice poliţist bun ajunge să primească ameninţări.

— Numai că nu eşti singurul ameninţat acum!

Jeannie făcea eforturi mari să nu ţipe. Parcă era un personaj dintr-unul din filmele horror, absolut stupide, în care nimeni nu o crede pe eroină când aceasta spune că Jason sau Freddy sau Michael Myers[53] s-au întors.

— A fost în casa *noastră!*

Ralph se gândi să-i spună din nou că toate uşile şi ferestrele erau încuiate şi că alarma era setată. Se

gândi să-i spună că se trezise de dimineaţă în patul ei, teafără şi nevătămată. Numai că vedea cât se poate de limpede că nimic din toate astea nu ar fi fost de niciun folos. Iar o ceartă cu soţia lui era ultimul lucru de care avea nevoie, mai cu seamă acum, când ea părea atât de tulburată.

— Ţi s-a părut că era ars, Jeannie? Ca bărbatul ăla pe care l-am văzut în faţa tribunalului?

Ea clătină din cap.

— Sigur? Că mi-ai spus că stătea la întuneric.

— La un moment dat s-a aplecat în faţă şi am văzut puţin. Am văzut suficient, spuse ea, cutremurându-se. Avea o frunte lată, boltită peste ochi. Şi ochi închişi la culoare, poate negri, poate căprui, poate albastru închis. N-am putut să-mi dau seama. Iar părul era scurt şi ţepos. Cu fire cărunte, dar majoritatea negre. Şi mai avea şi ţăcălie. Şi buze foarte roşii.

Această descriere îi aduse aminte de ceva, însă Ralph nu avea încredere în senzaţia aceea. Putea să fie doar o părere, provocată de starea agitată a soţiei sale. Dar, Dumnezeule, cât de mult şi-ar fi dorit să o creadă. Măcar să fi existat o sigură fărâmă de dovadă concretă…

— Stai puţin! Picioarele! Avea mocasini, dar nu purta şosete şi i-am văzut multe pete roşii pe glezne. Am crezut că era psoriazis, dar, la fel de bine puteau să fie arsuri.

Ralph porni cafetiera.

— Nu ştiu ce să-ţi zic, Jeannie. Te-ai trezit în patul nostru şi nu există niciun indiciu că ar fi…

— Pe vremuri, ai tăiat un pepene galben şi ai văzut că era plin de viermi, îi aminti ea. Iar asta nu a fost o iluzie, nici n-a fost vis. Ştii bine. De ce nu poţi să mă *crezi!*

— Chiar dacă te-aş crede, tot nu aş putea opri investigaţia. Nu înţelegi?

— Ce înţeleg eu este că a fost un bărbat în livingul nostru şi că bărbatul ăla a avut dreptate într-o singură privinţă: *s-a terminat.* Frank Peterson e

mort. Terry e mort. Tu ai să te întorci la serviciu şi noi vom… vom putea să…

Nu mai încheie ce avea de spus pentru că citea pe chipul lui că ar fi fost inutil. Însă pe chipul lui Ralph nu se vedea neîncredere, ci dezamăgire la gândul că ea ar putea să creadă că el ar fi de acord să dea totul uitării şi să îşi vadă liniştit de viaţă. Arestarea lui Terry Maitland pe stadionul din Complexul Estelle Barga fusese prima piesă a dominoului, aceea de la care pornise o reacţie în lanţ de violenţe şi nenorociri. Iar acum el se certa cu soţia din cauza unui om care nici măcar nu avusese cum să le intre în casă. Şi credea că totul se întâmplă doar din vina lui.

— Dacă n-ai de gând să încetezi, îi spuse Jeannie, ai face bine să-ţi iei din nou arma la tine. Eu una am să am în permanenţă cu mine pistolaşul ăla, de calibrul .22, pe care mi l-ai dat acum trei ani. Ştiu că, la vremea respectivă, mi s-a părut un cadou tâmpit, dar uite că ai avut dreptate. Poate te pricepi să prevezi viitorul şi nu ţi-ai dat seama.

— Jeannie…

— Vrei ouă?

— Nu ştiu, da, vreau.

Nu-i era foame deloc, dar dacă aşa ar fi reuşit s-o împace, atunci fie.

Jeannie scoase ouăle din frigider şi îi spuse, fără să se întoarcă cu faţa la el:

— La noapte vreau să ne păzească poliţia. Nu neapărat să stea vreo maşină de la secţie în faţa casei de seara până în zori, dar vreau ca o patrulă să treacă din când în când pe aici. Poţi să aranjezi asta?

Nu ajută prea mult protecţia poliţiei împotriva unei fantome, îşi spuse el… însă doar în gând. Erau căsătoriţi de prea mulţi ani.

— Ar trebui să le spui şi lui Howie Gold şi celorlalţi. Chiar dacă pare o nebunie.

— Scumpo…

Însă Jeannie vorbi peste el.

— A zis să încetaţi – tu şi ceilalţi. A zis că o să-ţi împrăştie măruntaiele în deşert, să le mănânce uliii.

Ralph se gândi să-i aducă aminte că, deşi vedeau uneori ulii rotindu-se pe cer (mai ales în zilele când se lua gunoiul), Flint City nu era un oraş din deşert. Iar amănuntul ăsta era suficientă dovadă că întâlnirea ei cu Străinul nu fusese decât un vis. Însă nici acum nu spuse nimic. Nu avea nici cea mai mică intenţie să o provoace şi mai mult, tocmai acum, când părea că se mai calmase.

— Am să le spun, zise el.

Şi avea de gând să se ţină de cuvânt. Era necesar să vorbească deschis despre absolut tot ce ar fi putut avea vreo legătură cu cazul. Indiferent cât de ridicole ar fi fost unele amănunte.

— Ştii că ne întâlnim la biroul lui Howie Gold, da? Vine doamna aceea pe care a angajat-o Alec Pelley ca să investigheze ce a făcut Terry când a fost în Dayton.

— Doamna care a declarat categoric că Terry este nevinovat.

Nici acum Ralph nu-şi mărturisi gândul (se pare că erau oceane de cuvinte nespuse în căsniciile lungi). *Şi Uri Geller*[54] *declară categoric că poate îndoi lingurile doar cu puterea minţii.*

— Da. Vine astăzi. Poate se va dovedi că e o aiurită, însă a lucrat alături de un fost detectiv extrem de apreciat la vremea lui. Plus că metodele ei mi se par destul de bune, aşa că poate totuşi o fi descoperit cu adevărat ceva important în Dayton. Era foarte sigură pe ea când am vorbit la telefon.

Jeannie începu să spargă ouăle.

— Ai merge mai departe chiar dacă aş fi găsit alarma dezactivată, uşa larg deschisă şi urme de paşi pe gresie. Chiar şi atunci ai merge mai departe.

— Da.

Jeannie merita să afle adevărul.

Şi, aflându-l acum, se întoarse spre el, cu spatula ridicată, ca o armă.

— Îmi permiţi să-ţi spun că eu cred că eşti cam prost?

— Poţi să spui tot ce vrei, dar trebuie să-ţi aminteşti două lucruri, draga mea. Indiferent dacă

Terry a fost vinovat sau nevinovat, eu am jucat un rol în asasinarea lui.

— Tu ai…

— Taci. Acum vorbesc eu şi tu trebuie să înţelegi ce-ţi spun.

Şi ea tăcu.

— Iar dacă a fost *nevinovat,* atunci înseamnă că avem un ucigaş de copii încă în libertate.

— Pricep ce spui, dar s-ar putea să dai peste nişte lucruri care depăşesc puterea ta de înţelegere. Sau a mea.

— Lucruri supranaturale? Despre asta vorbeşti? Pentru că nu cred că există aşa ceva. Şi nu voi crede niciodată.

— Crezi ce vrei, spuse ea, întorcându-se cu faţa la aragaz. Dar omul ăla a fost aici, în casa noastră. I-am văzut chipul şi am văzut cuvântul pe care-l avea tatuat pe degete. MUSAI. Era… oribil. Nu-mi vine alt cuvânt în minte. Tu nu mă crezi şi îmi vine să plâng din cauza asta. Sau să-ţi dau în cap cu tigaia sau… nu ştiu.

Se apropie de ea şi o luă în braţe.

— Cred că *tu* crezi. Ăsta-i adevărul. Şi uite ce-ţi promit: dacă la întâlnirea de diseară nu ajungem la nicio concluzie, am să fiu mult mai deschis la ideea de a lăsa totul baltă. Înţeleg că există anumite limite. Ce zici?

— Zic că trebuie să mă mulţumesc deocamdată cu asta. Ştiu că ai greşit că l-ai arestat pe stadion. Ştiu că ai remuşcări. Dar dacă faci o greşeală şi mai mare continuând?

— Dar dacă ar fi fost Derek băiatul din Parcul Figgis? insistă el. Şi atunci mi-ai mai fi cerut să o las baltă?

Întrebarea era o lovitură sub centură pentru Jeannie, însă nu ştia ce să-i răspundă. Pentru că, dacă victima ar fi fost Derek al lor, ar fi vrut ca Ralph să-l urmărească pe omul care-l omorâse – sau pe *creatura* cu chip de om – până la capătul pământului. Iar ea l-ar fi urmărit împreună cu el.

— Bine. Ai câştigat. Dar îţi cer ceva şi nu am de gând să negociez.

— Ce?

— Vin cu tine la întâlnirea de diseară. Şi nici să nu te gândeşti că ai putea să mă abureşti zicându-mi că e o treabă a poliţiei, pentru că amândoi ştim că n-are nicio legătură. Acum mănâncă-ţi omleta!

6

Jeannie l-a trimis pe Ralph la cumpărături, pentru că, indiferent cine ar fi fost în casa lor în noaptea aceea – om, fantomă ori doar un personaj dintr-un vis extraordinar de real – domnul şi doamna Anderson tot trebuiau să mănânce. La jumătatea drumului spre supermarketul Kroger, toate piesele acelea disparate ale puzzle-ului au căpătat sens în mintea lui Ralph. Nu a fost nimic spectaculos, deoarece toate detaliile importante fuseseră mereu acolo – îl priviseră la propriu în ochi, atunci, în sala de interogatoriu din secţia de poliţie. Oare îl considerase un simplu martor pe adevăratul asasin al lui Frank Peterson, îi luase declaraţia, îi mulţumise pentru ajutor şi-l lăsase să plece? Părea imposibil, dacă se gândea la numărul mare de probe care făceau legătura între Terry şi crimă, dar…

Trase pe dreapta şi îl sună pe Yune Sablo.

— Vin diseară, nu-ţi face griji, spuse Yune. Nu vreau să pierd nicio noutate din Ohio care ar putea lămuri porcăria asta. Şi deja am început să mă ocup de Heath Holmes. N-am aflat încă prea multe, dar o să ştiu destule până diseară când ne vedem.

— Foarte bine, dar nu de asta te-am sunat. Poţi să te uiţi peste cazierul lui Claude Bolton? E gorilă la „Poftiţi, Domnilor”. O să vezi că a fost arestat o dată sau de două ori pentru posesie şi vânzare de droguri şi a picat la înţelegere cu procurorul.

— Ăsta-i ăla care preferă să i se zică agent de securitate, da?

— Da, domnule, ăla-i băiatul nostru.

— Care-i treaba cu el?

— O să-ţi spun diseară. Deocamdată îţi zic doar că se pare că ar exista o serie de evenimente care duc de la Holmes la Maitland şi apoi la Bolton. Poate mă înşel, dar nu prea cred.

— Mă omori cu zile, Ralph. Spune-mi!

— Încă nu. Vreau să fiu sigur. Şi te mai rog ceva. Trupul lui Bolton e ca o reclamă la un salon de

tatuaje şi probabil că are şi degetele tatuate. Ar fi trebuit să observ încă de atunci, dar ştii şi tu cum e când interoghezi un tip cu cazier.

— Nu-ţi iei ochii de la mutra lui.

— Corect! Pentru că atunci când tipii de teapa lui Bolton încep să-ţi îndruge minciuni, pe mutră li se citeşte clar anunţul *Te aburesc la greu.*

— Şi tu crezi că Bolton a minţit când a spus că Maitland a intrat în local ca să dea un telefon? Pentru că tipa aia cu taxiul a confirmat povestea.

— L-am crezut sincer la vremea respectivă, numai că acum ştiu mai multe chestii. Vezi dacă poţi să afli ce tatuaj are pe degete. Dacă are.

— Dar tu ce tatuaj *crezi* că are, *ese?*

— Nu vreau să-ţi spun acum, dar, dacă am dreptate, ai să vezi singur în cazierul lui. Încă ceva. Poţi să-mi trimiţi şi poza din dosar?

— Sigur. În câteva minute.

— Mulţumesc, Yune.

— Ţi-ai pus în cap să iei legătura cu domnul Bolton?

— Încă nu. Nu vreau să ştie că mă interesează persoana lui.

— Şi ai să ne explici toate chestiile astea diseară?

— Da, atât cât este posibil.

— Şi o să ne fie de vreun folos?

— Sincer? Habar n-am. Ai primit vreun rezultat despre mâzga aia de pe hainele şi fânul din hambar?

— Încă nu. Stai întâi să văd ce pot să aflu despre Bolton.

— Mulţumesc.

— Tu ce faci acum?

— Mă duc la cumpărături.

— Sper că ai ţinut minte să iei cu tine cupoanele de reduceri ale doamnei.

Ralph zâmbi, privind la teancul prins cu elastic de pe scaunul din dreapta.

— De parcă m-ar lăsa să le uit.

7

Ieşi din supermarket cu trei sacoşe pline, le puse în portbagaj, apoi îşi verifică telefonul. Avea două mesaje de la Yune Sablo. Îl deschise mai întâi pe cel cu fotografia. În ea, Claude Bolton părea mult mai tânăr decât bărbatul acela căruia îi luase el declaraţia înainte de arestarea lui Maitland. Mai tânăr şi îngrozitor de tripat: privire holbată şi goală, obraz zgâriat şi o pată pe bărbie, care ar fi putut să fie gălbenuş de ou sau vomă. Ralph îşi aminti că Bolton i-a spus că acum se ducea la Narcomanii Anonimi şi că nu se mai atinsese de droguri de cinci sau şase ani. Poate da. Sau poate nu.

Al doilea mesaj de la Yune avea ataşat cazierul lui Bolton. O mulţime de infracţiuni, cele mai multe neimportante; şi o mulţime de semne de identificare pe corp. Printre care: o cicatrice pe spate, una pe partea stângă a trunchiului, chiar sub cutia toracică, una pe tâmpla dreaptă şi cam două duzini de tatuaje. Un vultur, un pumnal cu vârful însângerat, o sirenă, un craniu cu lumânări în găvanele ochilor şi încă multe altele, neimportante pentru Ralph. Pe el îl interesau doar cuvintele de pe degetele lui Bolton: NU POT – pe mâna dreaptă; şi MUSAI – pe stânga.

Şi bărbatul cu arsuri de la tribunal avea degetele tatuate, dar oare cu aceleaşi cuvinte? NU POT şi MUSAI? Ralph închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte. Nu reuşi. Ştia din experienţă că tatuajele de pe degete nu erau ceva ieşit din comun în cazul foştilor deţinuţi; probabil văzuseră în filme că aşa se practică. AMOR şi URĂ erau printre cele mai populare cuvinte; la fel BINE şi RĂU. Jack Hoskins îi povestise odată despre un hoţ mărunt, cu moacă de şobolan, care-şi tatuase FUT şi SUG pe degete. Iar Jack era de părere că aceste cuvinte nu prea aveau cum să-l facă agreat în rândul gagicilor.

Ralph era sigur doar de faptul că tipul de la tribunal nu avea tatuaje pe braţe. În timp ce Claude

Bolton avea din belşug. Însă e drept că focul care-i paradise faţa ar fi putut să i le şteargă. Numai că…

— Numai că individul de la tribunal nu era Bolton, îşi spuse el, deschizând ochii şi privind la oamenii care intrau şi ieşeau din supermarket. În niciun caz. Imposibil. Bolton nu avea nicio arsură.

N-am pomenit ceva mai ciudat decât povestea asta, îi spusese el la telefon doamnei Gibney. *Devine şi mai ciudată,* îi răspunsese ea. Şi mare dreptate a avut!

8

Ralph şi Jeannie au pus împreună cumpărăturile la locurile lor. După ce au terminat, el a rugat-o să se uite la o fotografie pe care o avea în telefon.

— De ce?

— Uită-te bine! Şi ţine minte că persoana din poză e niţel mai în vârstă acum.

Îi întinse telefonul. Jeannie se uită cam zece secunde la fotografia din cazierul lui Bolton, după care ridică ochii la Ralph. Se făcuse albă la faţă.

— El este. Acum are părul mai scurt şi are barbişon, nu mustăcioara aia. Dar, da, ăsta-i bărbatul care a fost azi-noapte în casa noastră. Bărbatul care a zis că o să te omoare dacă nu te opreşti. Cum îl cheamă?

— Claude Bolton.

— Îl arestezi?

— Încă nu. Chiar dacă aş vrea s-o fac, sunt în concediu şi nu ştiu dacă am dreptul.

— Atunci, ce ai de gând?

— Să aflu unde este.

Primul lui gând a fost să-l sune din nou pe Yune, numai că Yune era ocupat – trebuia să afle cât mai multe despre Holmes, asasinul din Dayton. Apoi s-a gândit (dar s-a răzgândit imediat) să ia legătura cu Jack Hoskins. S-a răzgândit deoarece colegul acesta era un beţiv şi o gură-spartă. Însă mai avea şi o a treia variantă.

Sună la spital, de unde află că Betsy Riggins plecase acasă cu odorul ei. Aşa că o sună acolo. Mai întâi îi puse întrebările tradiţionale în asemenea cazuri – ce-i face copilaşul, cum se simte ea – întrebări care declanşară un şuvoi de răspunsuri despre absolut toate evenimentele importante din viaţa ei de acum, de la alăptat până la preţurile exorbitante ale scutecelor de unică folosinţă. Abia după zece minute Ralph reuşi în fine să-i pună întrebarea care-l interesa în cel mai înalt grad: oare Betsy era de acord să-l ajute şi să dea unul sau două

telefoane în interes de serviciu? Şi îi spuse ce dorea să afle.

— E vorba despre Maitland? îl întrebă ea.

— Măi, Betsy, nu cred că ar fi bine să-ţi spun, având în vedere situaţia mea actuală.

— Ai putea să ai necazuri mari. La fel şi *eu,* pentru că te ajut.

— Dacă-ţi faci probleme din cauza lui Geller, crede-mă că n-o să afle nimic de la mine.

Betsy tăcu câteva minute. Ralph o aşteptă să se hotărască. În cele din urmă, ea spuse:

— Să ştii că mi-a părut rău de nevasta lui Maitland. Foarte rău mi-a părut. M-a făcut să mă gândesc la reportajele alea de la televizor, unde ţi-i arată pe supravieţuitorii atentatelor teroriste mergând ca nişte zombi de colo până colo, plini de sânge, fără să înţeleagă ce li s-a întâmplat. Ce-mi ceri ar putea s-o ajute cumva?

— Posibil, răspunse el. Nu vreau să spun mai multe.

— Să văd ce pot să fac. John Zellman e un mare dobitoc, dar trebuie să-şi înnoiască anual licenţa de funcţionare pentru barul lui de striptease. Chestia asta l-ar putea convinge să mă servească. O să te sun eu, dacă mă refuză. Dar dacă totul merge aşa cum îmi imaginez eu, atunci o să te sune el.

— Mulţumesc, Betsy.

— Rămâne între noi, Ralph. Vreau să sper că o să mai am un loc de muncă după ce mi se termină concediul de maternitate. Spune că m-ai înţeles.

— Te-am înţeles foarte bine.

9

John Zellman, proprietar şi director al localului „Poftiţi, Domnilor”, îl sună pe Ralph după nici cincisprezece minute. Părea mai degrabă curios decât iritat şi voia să fie de folos. Da, era sigur că Bolton fusese la club când bietul băieţel fusese răpit şi ucis.

— Cum de sunteţi atât de sigur, domnule Zellman? Parcă a intrat în tură abia la patru după-amiaza.

— Da, numai că a venit mai devreme în ziua aia. Cam pe la două. Voia să facă ore suplimentare ca să poată după aia să-şi ia liber, ca să se ducă în Cap City cu una dintre fetele noastre. Cică ea ar fi avut o problemă personală.

Şi Ralph îl auzi pe Zellman pufnind pe nas.

— Problema personală o avea el. Chiar în spatele şliţului de la nădragi.

— Pe fată o cheamă Carla Jeppeson? întrebă Ralph, cu ochii la iPad, unde avea copia declaraţiei lui Bolton. Cu nume de scenă Superba Pixie?

— Asta e, râse Zellman. Dacă ţâţele nu contează deloc în meseria asta, fătuţa o să iasă la pensie de aici. Nu mă întrebaţi de ce, dar cunosc mulţi ţipi care se dau în vânt după tipele astea fără înaintare. Între ea şi Claude e ceva, dar n-o să dureze. Bărbată-său e acum închis la McAlester – mi se pare că a emis nişte cecuri fără acoperire, dar o să iasă pe la Crăciun. Tipa se distrează cu Claude, atâta tot. Eu l-am avertizat, dar ştiţi şi dumneavoastră cum se zice: mătărânga n-are minte.

— Sunteţi sigur că în ziua aceea anume a venit el mai devreme la lucru? Pe 10 iulie?

— Normal că sunt sigur. Că mi-am şi notat data. În niciun caz n-o să-l plătesc pe Claude pentru alea două zile din Cap City, când mai are vreo două săptămâni şi intră în concediu. Concediu *plătit,* luaţi aminte!

— Mare neruşinare! V-a trecut prin cap să-l daţi afară?

— Nu. Măcar a fost sincer. Şi mai ştiţi ceva? Claude e un băiat cumsecade, iar băieţii cumsecade sunt mai greu de găsit decât dinţii găinii. Cei mai mulţi agenţi de pază sunt ori nişte căcăcioşi, care se dau duri, dar care fug de bătaie şi nu sunt în stare să-i potolească pe scandalagii; ori nişte tipi care îşi umflă muşchii de fiecare dată când vreun client vorbeşte urât cu ei. Claude ştie cum să-i dea afară, dar nu o face de obicei. Pentru că se pricepe de minune să-i calmeze. Are el felul lui. Cred că i se trage de la toate întrunirile alea la care se duce.

— La Narcomanii Anonimi. Da, mi-a spus.

— Da. Şi nu se ascunde. Ba chiar e mândru că se duce acolo. Şi eu zic că are toate motivele să fie. O grămadă de oameni nu mai scapă de adicţie odată ce au apucat-o pe drumul ăsta. A dracului adicţia asta. Odată ce te prinde, nu-ţi mai dă drumul din gheare.

— Şi spuneţi că nu se mai droghează?

— Mi-aş fi dat seama dacă s-ar fi drogat. Credeţi-mă că mă pricep la din ăştia, domnule detectiv Anderson. „Domnilor” e un local respectabil.

Ralph avea îndoielile lui, dar nu insistă.

— N-a călcat strâmb nici măcar o dată?

Zellman începu să râdă.

— Toţi calcă strâmb la început. Însă Claude n-a făcut-o de când lucrează pentru mine. Şi nici de băut nu bea. Odată l-am întrebat de ce nu bea, dacă are o problemă doar cu drogurile. Şi mi-a zis că băutura şi drogurile înseamnă acelaşi lucru. Mi-a zis că şi o bere fără alcool dacă ar bea, după aia ar începe să vrea nişte prafuri ori ceva mai tare.

Făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine, apoi adăugă:

— Poate că se spăla pe creier când se droga, poate că atunci era un alt om. Dar nu şi acum. Acum este un tip cuviincios. Când ai o afacere ca asta, în care banii îţi vin de la indivizi care se îndoapă cu cocktailuri şi bălesc în faţa unor păsărici epilate, chestia cu buna-cuviinţă e mare lucru.

— Înţeleg. Bolton este în concediu acum?

— Da. A intrat duminică. Zece zile.

— Şi-l petrece acasă?

— Adică aici, în Flint City? Nu. S-a dus în Texas, undeva pe lângă Austin. De acolo e el de fel. Staţi niţeluş, că i-am scos dosarul înainte să vă sun.

Se auzi zgomot de foi, după care Zellman reveni la telefon.

— Marysville, aşa se cheamă oraşul. O localitate oarecare, din câte zice el. Am adresa, pentru că îi trimit acolo săptămânal o parte din leafă. Pentru maică-sa. Cică-i bătrână şi bolnavă. Are şi emfizem pulmonar. Claude s-a dus până acolo ca să încerce s-o interneze într-unul dintre azilurile din zonă, dar nu credea că are prea multe şanse. Zice că maică-sa e o capră bătrână şi căpoasă. Eu oricum nu-mi dau seama cum de şi-ar permite s-o bage la azil cu leafa pe care o câştigă la mine. Când e vorba de programele de asistenţă socială, guvernul ar trebui să-i ajute pe oamenii cinstiţi, aşa cum e Claude. Dar îi ajută? N-ai să vezi.

Zise unul care probabil că l-a votat pe Donald Trump, îşi spuse Ralph.

— Vă mulţumesc pentru informaţii, domnule Zellman.

— Pot să întreb ce treabă aveţi cu el?

— Vreau să-i mai pun câteva întrebări suplimentare, răspunse Ralph. Nimic important.

— Să vă asiguraţi că aţi acoperit toate pistele, da?

— Da. Aveţi adresa?

— Sigur. Acolo trimit banii. Notaţi?

Ralph deschise aplicaţia iPad-ului.

— Rural Star Route 2, numărul 397, Marysville, Texas.

— Şi cum o cheamă pe mamă?

Zellman râse şi mai tare:

— Lovie[55]. Nu că-i tare? Lovie Ann Bolton.

Ralph îi mulţumi şi închise.

— Ei? vru să ştie Jeannie.

— Aşteaptă! îi spuse Ralph. Vezi că mi-am pus faţa de gânditor!

— Aha, acum observ! Vrei nişte ceai cât timp te gândeşti? îi zâmbi ea.

Şi zâmbetul ăla chiar că-i stătea bine. Era un pas în direcţia cea bună.

— Sigur.

Se întoarse la iPad (întrebându-se din nou cum de se descurcase până acum fără drăcia asta) şi află că Marysville se afla cam la o sută doisprezece kilometri depărtare de Austin. Şi nu era chiar un orăşel neînsemnat, căci se putea lăuda cu o atracţie turistică: Grota Marysville.

În timp ce-şi sorbea ceaiul, Ralph îşi plănui următoarea mişcare. Apoi îl sună pe Horace Kinney, de la Poliţia Rutieră a statului Texas. Acum Kinney era căpitan şi îşi petrecea mai mult timp la birou. Dar, pe vremuri, înainte de această avansare, pe când parcurgea anual o distanţă de sute de mii de kilometri în nordul şi vestul Texasului, colaborase de câteva ori cu Ralph, în cazuri care depăşeau graniţele unui singur stat.

— Horace, spuse el, după ce terminară cu amabilităţile, vreau să te rog să-mi faci un serviciu.

— Mare sau mic?

— Mediu, dar necesită un oarecare grad de delicateţe.

Kinney începu să râdă.

— Păi, şefule, pentru delicateţe trebuie să te duci în New York ori Connecticut. Aici e Texas. Ce-ţi trebuie?

Ralph îi spuse. Kinney îi răspunse că are omul potrivit pentru treaba asta şi, din întâmplare, se afla chiar în zona respectivă.

10

Cam pe la ora trei în aceeaşi după-amiază, Sandy McGill, dispecera secţiei de poliţie din Flint City, se pomeni cu Jack Hoskins stând cu spatele lângă biroul ei.

— Jack? Ai nevoie de ceva?

— Uită-te la ceafa mea şi spune-mi ce vezi.

Uimită, dar amabilă, femeia se ridică de pe scaun şi se uită.

— Întoarce-te puţin spre lumină.

Şi apoi:

— Aoleu, ce te-a mai pârlit soarele. Ar trebui să te duci la farmacie să-ţi iei nişte cremă cu aloe vera.

— Şi o să se vindece?

— O să se vindece în timp, dar n-o să te mai usture atât de tare dacă te dai cu crema aia.

— Dar eşti convinsă că sunt ars de soare, da?

Sandy se încruntă.

— Da, numai că-i o arsură nasoală, pentru că a făcut şi băşici. De ce nu te-ai gândit să te dai cu loţiune de plajă cât timp ai fost la pescuit? Vrei să faci cancer de piele?

Lui Jack parcă i se încinse şi mai tare ceafa doar la auzul acestor cuvinte.

— Am uitat.

— Dar pe braţe cât de ars eşti?

— Nu prea tare.

De fapt nu era ars deloc pe braţe; doar pe ceafă. Acolo unde îl atinsese cineva în hambarul ăla abandonat. Acolo unde îl mângâiase cineva cu vârful degetelor.

— Mulţam, Sandy.

— Blonzii şi roşcaţii se ard cel mai tare la soare. Ar trebui să te vadă un doctor dacă nu se ameliorează în câteva zile.

Jack plecă fără să-i răspundă. Se gândea la bărbatul din vis. La bărbatul acela din spatele perdelei de duş.

Eu ţi-am dat cancerul şi tot eu pot să te scap de el. Vrei să te scap de el?

Şi îşi spuse: O *să treacă de la sine, ca orice altă arsură de la soare.*

Poate că da sau poate că nu. Adevărul era că acum îl durea şi mai tare. Nici nu se mai putea atinge în locul ăla şi se tot gândea la plăgile deschise ale mamei. La început cancerul înaintase cu paşi mici, dar odată ce pusese stăpânire pe trupul ei, o luase la galop. Până la sfârşit ajunsese să-i roadă gâtul şi coardele vocale, transformându-i ţipetele în mârâieli. Jack avea atunci doar unsprezece ani şi stătea cu urechea lipită de uşa închisă a camerei ei, ascultând-o cum îl roagă pe tatăl lui să-i curme suferinţa. *Până şi de un câine ţi-ar fi milă,* croncănea ea. *De mine de ce nu-ţi e?*

— Nu-i decât o arsură de la soare, îşi spuse el, pornind maşina. Atâta tot. O blestemată de *arsură.*

Trebuia să bea ceva.

11

La ora cinci a aceleiaşi după-amiezi, o patrulă rutieră din Texas parcurse Rural Star Route 2 şi opri în faţa casei de la numărul 397. Lovie Bolton stătea pe prispă, cu ţigara în mână. Tubul cu oxigen în căruciorul lui cu roţi din cauciuc se afla alături de balansoar.

— Claude! hârâi ea. Avem musafiri! Patrula rutieră! Ia fă bine şi vino până aici ca să vezi ce vor!

Claude se afla în curtea din spate, năpădită de buruieni, a căsuţei tip vagon. Strângea rufele puse la uscat, le împăturea şi le aşeza frumos într-un coş de nuiele. Maşina de spălat încă funcţiona destul de bine, dar uscătorul se stricase cu puţin înainte de sosirea lui, iar mămica era prea bolnavă ca să mai fie în stare să întindă singură toate rufele alea. Voia să-i cumpere un uscător nou cât mai stătea aici, dar tot amâna. Şi uite că acum s-au pomenit pe cap şi cu gaborii de la circulaţie – asta în caz că mămica nu se înşela. Şi nu se prea înşela de obicei. Avea o groază de probleme de sănătate, dar vederea îi era la fel de bună ca în tinereţe.

Ocoli casa şi dădu cu ochii de un poliţai înalt, care tocmai cobora dintr-un SUV negru cu alb. Simţi că îl apucă crampele când văzu logoul auriu al statului Texas pe portiera şoferului. De multă vreme, de foarte multă, nu mai făcuse nicio năzbâtie pentru care să fie arestat, însă crampele alea erau un reflex. Claude băgă mâna în buzunar şi strânse între degete medalia primită de la Narcomanii Anonimi pentru cei şase ani de abstinenţă. Aşa făcea adesea în momente de mare stres, fără ca măcar să-şi dea seama.

Poliţaiul îşi îndesă ochelarii de soare în buzunarul de la piept şi i se adresă mămicii, care încerca să se ridice din balansoar.

— Nu, doamnă, nu vă ridicaţi. Nu e cazul.

Ea chicoti răguşit şi se aşeză la loc.

— Ce băiat mare şi frumuşel eşti, domnule poliţist! Şi politicos! Cum te cheamă?

— Sipe mă cheamă, doamnă. Caporal Owen Sipe. Îmi pare bine de cunoştinţă!

Şi îi strânse uşor mâna fără ţigară, având mare grijă la încheieturile umflate ale bătrânei doamne.

— La fel şi mie, domnule! Ăsta-i fiu-meu, Claude. A venit tocmai din Flint City ca să-mi dea o mână de ajutor prin casă.

Sipe se întoarse cu faţa la Claude, care dădu drumul medaliei şi întinse mâna.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Bolton! spuse el, studiind cu atenţie mâna lui Claude. Văd că ai degetele pătate de cerneală.

— Tre' să le vezi pe amândouă ca să te prinzi, spuse Claude, întinzând şi cealaltă mână. Singur mi le-am tatuat. La pârnaie. Da', dacă pentru mine ai venit, probabil că ştii asta.

— NU POT şi MUSAI, spuse poliţistul Sipe, ignorând vorbele lui Claude. Am mai văzut eu mesaje tatuate pe degete, dar niciodată pe astea.

— Păi, au o morală, zise Claude, şi o împărtăşesc celor din jur de câte ori am ocazia. Este despre cum îmi repar eu greşelile şi cum mă izbăvesc. Acum nu mă mai ating de droguri şi nici de băutură, dar lupta a fost una grea. La puşcărie, am fost la o grămadă de întruniri cu Alcoolicii Anonimi şi Narcomanii Anonimi. La început, mi-au plăcut doar pentru că serveau gogoşi bune, dar, cu timpul, ce ziceau ei acolo a început să aibă efect asupra mea. Aşa am învăţat că orice toxicoman ştie doar două lucruri: ce *nu poate* să ia şi ce e *musai* să ia. Ăsta-i nodul pe care ţi l-ai făcut în cap, pricepi? Nu poţi să-l tai şi nici să-l dezlegi nu poţi, aşa că trebuie să te deprinzi să te ridici deasupra lui. Nu-i imposibil, dar trebuie să ţii minte care este conflictul esenţial. Simţi că-i *musai*, dar *nu poţi.*

— Îhî, mormăi Sipe. E un fel de parabolă, da?

— Acum nici nu mai bea şi nici nu se mai droghează, interveni Lovie din balansoarul ei. Nici măcar de rahaturile astea nu se mai atinge, adăugă

ea, aruncând mucul de ţigară pe jos. Tare cuminte s-a făcut băiatul meu!

— Nu am venit pentru că ar fi spus cineva că a făcut vreun lucru rău, spuse Sipe cu blândeţe.

Şi Claude se relaxă. Dar foarte puţin. Nu era deloc bine să te relaxezi prea mult atunci când, pe nepusă masă, îţi apărea în prag o patrulă de poliţie.

— Am primit un telefon din Flint City. Bănuiala mea e că vor să închidă un caz şi ne-au cerut să verificăm ceva despre un bărbat pe nume Terry Maitland.

Sipe îşi scoase telefonul, mişcă de câteva ori degetele pe ecran şi apoi îi arătă lui Claude o fotografie.

— Asta-i catarama pe care o avea Maitland la curea în seara în care l-ai văzut? Să nu mă întrebi de ce vor să ştie asta, că habar n-am. M-au trimis până aici ca să te întreb, atâta tot.

Evident că nu acesta era motivul pentru care Sipe fusese trimis acasă la Lovie Bolton, dar mesajul detectivului Ralph Anderson, transmis lui Sipe prin intermediul domnului căpitan Horace Kinney, era să se asigure că atmosfera rămânea cât mai amicală posibil şi că nu va da naştere la suspiciuni.

Claude se uită atent la poza din telefon, după care i-l înapoie poliţistului.

— Nu-s sigur, că a trecut ceva vreme, da' seamănă destul de bine.

— Mulţumesc. Vă mulţumesc şi dumneavoastră, doamnă, spuse Sipe, băgând telefonul în buzunar şi întorcându-se să plece.

— Atâta tot? se miră Claude. Ai bătut tot drumul până aici ca să-mi pui o singură întrebare?

— Păi, cam da. Probabil că cineva vrea neapărat să ştie care-i treaba cu catarama aia. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat. Voi transmite informaţia mai departe, în timp ce mă voi întoarce la Austin.

— Drumul e lung, domnule poliţist, spuse Lovie. Ce-ar fi să intri şi să bei un pahar de ceai dulce? E făcut din pliculeţe, da' nu-i rău la gust.

— Nu pot să intru, că vreau să ajung acasă înainte să se întunece. Dar aş bea bucuros un pahar aici, afară, dacă nu vă deranjează.

— Nu ne deranjează câtuşi de puţin. Claude, du-te de adă un pahar cu ceai pentru domnul ăsta simpatic!

— Un pahar *mic*, spuse Sipe, arătând cu degetele cam cât ar fi vrut să bea. Două înghiţituri şi am pornit.

Claude intră în casă. Sipe se sprijini cu umărul de stâlpul prispei, cu ochii în sus, la Lovie Bolton, al cărei chip blajin era un ocean de riduri.

— Băiatul se poartă frumos cu dumneavoastră, da?

— Nu ştiu ce m-aş face fără el, mărturisi Lovie. La fiecare două săptămâni îmi trimite câte o ’locaţie din aia şi trece pe-acilea de câte ori poate. Vrea să mă bage la un azil din Austin şi s-ar putea să mă duc acolo când o să şi-o permită, da’ acum n-are bani. Este cel mai bun fiu pe care ar putea să-l aibă o mamă, domnule poliţist Sipes: zurbagiu la început, dar vrednic după aia.

— Am priceput, spuse Sipe. Ia ziceţi-mi, v-a dus vreodată la pubul ăla irlandez de mai încolo? E chiar la marginea şoselei. Fac tipii ăia un mic dejun de te lingi pe degete.

— Nu-mi plac cârciumile de la marginea drumului, spuse Lovie, scoţându-şi pachetul cu ţigări din buzunarul rochiei de casă şi vârându-şi una între dinţii falşi. Am făcut intoxicaţie când am mâncat la una din Abilene, parcă prin ’74. Era cât pe ce să mor. Îmi face fii-miu de mâncare când vine pe-aici. Nu că ar fi vreun master chef, dar nu-i un bucătar prea prost. Ştie ce să facă cu o tigaie. Şi nici nu arde baconul.

Îşi aprinse ţigara şi îi făcu cu ochiul. Sipe îi zâmbi, sperând din tot sufletul că tubul ăla de oxigen este bine sigilat şi că nu o să sară amândoi în aer.

— Sunt convins că v-a pregătit micul dejun şi astăzi, zise el.

— Păi, cum altfel? Cafea, brioşă cu stafide şi ouă jumări, cu mult unt – exact aşa cum îmi plac mie.

— Sunteţi o persoană matinală, doamnă? Vă văd cu tubul de oxigen şi…

— Amândoi suntem, răspunse Lovie. Ne sculăm în zori.

Chiar atunci se întoarse Claude, cu o tavă pe care erau trei pahare cu ceai – două mari şi unul mic, Owen Sipe îl termină pe al lui din două înghiţituri, plescăi din buze şi spuse că acum chiar trebuia să plece. Doamna Bolton şi fiul ei se uitară după el – doamna din balansoar, fiul de pe trepte.

— Vezi cât de amabili sunt poliţiştii când n-ai făcut nimic rău? întrebă Lovie.

— Mda, mormăi Claude.

— Omul ăsta a venit până aici doar să te întrebe ceva despre o amărâtă de cataramă. Ia gândeşte-te la asta!

— Nu din cauza asta a venit, mami.

— Nu? Atunci, de ce?

— Nu ştiu, dar precis că nu pentru catarama aia.

Claude puse paharul pe o treaptă şi îşi privi degetele. Se uită lung la cuvintele NU POT şi MUSAI, la nodul de care reuşise să treacă. Se ridică în picioare.

— Trebuie să strâng şi restul de rufe. După care vreau să trec pe la barul lui Jorge şi să-l întreb dacă vrea să-i dau o mână de ajutor mâine. Că îşi pune acoperişul ăla nou.

— Tare bun băiat mai eşti tu, Claude!

Iar el observă lacrimile din ochii mamei sale şi se emoţionă.

— Ia vino tu încoace şi strânge-o în braţe pe maică-ta!

— Sigur că da, mamă, spuse Claude.

12

Ralph şi Jeannie Anderson tocmai ce se pregăteau să plece spre biroul lui Howie Gold, unde urma să aibă loc întâlnirea, când lui Ralph îi sună telefonul. Era Horace Kinney. Ralph discută cu el, în vreme ce Jeannie îşi punea cerceii şi pantofii.

— Mulţumesc, Horace. Îţi rămân dator, spuse Ralph şi închise. Jeannie îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ei?

— Horace a trimis un poliţist de la rutieră acasă la familia Bolton, în Marysville. A inventat un pretext, dar, în realitate, s-a dus ca să…

— Ştiu de ce s-a dus.

— Îhî, sigur că ştii. Doamna Bolton zice că fiul ei, Claude, a pregătit micul dejun pe la şase azi de dimineaţă. Dacă tu l-ai văzut în livingul nostru la patru…

— M-am uitat la ceas când m-am trezit să mă duc la baie, spuse Jeannie. Era 4:06.

— MapQuest zice că distanţa dintre Flint City şi Marysville e de şase sute nouăzeci şi doi de kilometri. Nu ar fi avut cum să ajungă înapoi acasă la şase ca să-i facă maică-sii micul dejun, scumpo.

— Poate că maică-sa minte.

Dar nici ea nu prea credea asta.

— Sipe – aşa îl cheamă pe băiatul ăla trimis de Horace – spune că lui nu i s-a părut că bătrâna îl abureşte şi crede că ar fi simţit dacă aşa ar fi stat lucrurile.

— Deci e la fel ca în povestea cu Terry, spuse Jeannie. Un om aflat în două locuri în acelaşi timp. Pentru că a fost aici, Ralph. *A fost.*

El vru să-i răspundă ceva, dar se auzi soneria de la intrare. Ralph îşi luă repede pe umeri o geacă, dorind să ascundă pistolul de la curea, şi coborî să deschidă. În faţa uşii se afla procurorul Bill Samuels, într-o ţinută neobişnuită pentru el: jeanşi şi un tricou albastru.

— M-a sunat Howard. Zice că o să fie o întâlnire – „o mică reuniune informală unde se va discuta cazul Maitland”, aşa a zis – la biroul lui şi mi-a sugerat să particip şi eu. M-am gândit să mergem împreună, dacă nu te deranjează.

— Mda, mă rog, bine, spuse Ralph. Dar, Bill, ai mai spus cuiva despre asta? Dacă da, cui anume? Domnului comandant Geller? Şerifului Doolin?

— N-am spus nimănui. N-oi fi eu vreun geniu, dar nici căzut în cap nu sunt.

Jeannie apăru şi ea la uşă, cu geanta în mână.

— Bună, Bill! Ce surpriză că ai trecut pe la noi!

Zâmbetul lui Samuels nu avea strop de umor.

— Sincer, şi eu mă mir că am venit. Cazul ăsta-i ca un zombi care nu vrea să rămână mort.

— Ce zice fosta ta nevastă despre toată povestea asta? se interesă Ralph.

Observă imediat că Jeannie se încruntă la el şi adăugă repede:

— Spune-mi dacă am întrecut măsura.

— Păi, am discutat, spuse Samuels. De fapt, *ea* a discutat şi eu am ascultat. Crede că şi eu sunt de vină pentru moartea lui Maitland şi nu se înşală prea tare.

Încercă să zâmbească, dar nu-i prea reuşi.

— Dar, măi, Ralph, de unde să fi ştiut? Spune şi tu. Cazul părea extrem de clar, nu? Privind în urmă… ştiind tot ce am făcut… tu chiar poţi să susţii cu toată sinceritatea că ai fi acţionat diferit?

— Da, răspunse Ralph. Nu l-aş fi arestat în faţa întregului oraş şi aş fi avut grijă să intre în tribunal pe uşa din spate. Să mergem acum! E târziu.

NU ŞTIE STÂNGA CE FACE DREAPTA
— 25 IULIE —

1

Holly nu a reuşit să vină cu avionul la clasa business, cu toate că ar fi putut s-o facă dacă ar fi ales să zboare cu cursa Delta, de la 10:15, care ar fi adus-o în Cap City la 12:30. Dar a dorit să mai stea încă puţin în Ohio, aşa că şi-a rezervat bilete la o cursă cu trei escale, într-un avion de mai mici dimensiuni, care evident că avea să intre în toate golurile de aer posibile. Nu-i plăcea că avea să călătorească mai înghesuit, dar ştia că va putea să suporte. Ce nu putea să suporte era faptul că nu va ajunge în Flint City înainte de 6 p.m., iar asta doar cu condiţia ca tot restul să meargă ca pe roate. Întâlnirea de la biroul domnului avocat Gold era prevăzută pentru ora şapte, iar Holly nu detesta nimic mai mult decât să întârzie la o întrevedere planificată. În niciun caz nu aveai cum să păşeşti cu dreptul dacă îţi făceai apariţia mai târziu.

Şi-a împachetat puţinele lucruri luate cu ea, a predat cheia camerei şi a mers cu maşina până la Regis, situat la patruzeci şi opt de kilometri distanţă de Dayton. În primul şi în primul rând, se duse să vadă casa în care stătuse Heath Holmes împreună cu mama lui. Casa era încuiată, cu ferestrele acoperite cu scânduri – cel mai probabil pentru că trecuseră vandalii pe acolo. În faţă, pe gazonul neîngrijit, era un anunţ pe care scria: DE VÂNZARE, CONTACTAŢI BANCA FIRST NATIONAL DAYTON.

Holly se uită la casă, dându-şi seama că puştii din vecini vor începe foarte curând să răspândească zvonuri cum că ar fi fost bântuită (dacă nu începuseră deja) şi se gândi la tragedia petrecută acolo. Tragediile sunt contagioase. La fel de contagioase ca pojarul, oreionul sau rubeola. Însă, spre deosebire de aceste boli, pentru tragedii nu se inventase încă niciun vaccin. Moartea lui Frank Peterson îi otrăvise întreaga familie şi se răspândise în tot oraşul. Holly se îndoia că la fel se întâmplase

şi în această comunitate mărginaşă, unde prea puţini oameni mai aveau rădăcini. Însă cert era faptul că familia Holmes dispăruse. Şi că în urma ei nu rămăsese decât această casă goală.

Se gândi dacă ar fi bine să fotografieze casa cu scânduri la ferestre şi cu anunţul DE VANZARE în faţă – un simbol al durerii şi al morţii –, dar renunţă. Poate că unii dintre oamenii cu care se va întâlni diseară vor înţelege, dar nu toţi. Pentru aceştia din urmă nu ar fi decât o poză oarecare.

Se urcă în maşină şi plecă de la casa familiei Holmes spre cimitirul Odihna Eternă, aflat la marginea oraşului. Aici găsi întreaga familie: tatăl, mama şi unicul lor fiu. Nu erau flori la mormintele lor, iar piatra funerară de la căpătâiul lui Heath Holmes fusese mutată din loc. Îşi spuse că la fel se putea întâmpla şi cu mormântul lui Terry Maitland. Suferinţa este molipsitoare; la fel şi furia. Piatra aceasta era mică şi pe ea nu erau scrise decât numele şi anii de viaţă. Ba nu, mai era ceva: un pic de mâzgă uscată, probabil resturile unui ou care fusese aruncat în ea. Se opinti şi puse piatra funerară la loc. Nu-şi făcea iluzii că va rămâne aşa prea mult timp, dar simţea că era de datoria ei să o facă.

— Nu-i aşa că n-ai ucis pe nimeni, domnule Holmes? Doar te-ai aflat la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

Împrumută câteva floricele de pe un mormânt din apropiere şi le puse pe cel al lui Heath. Florile tăiate mureau şi ele foarte repede, dar oricum erau mai bune decât nimic.

— Şi acum nu mai poţi să scapi de eticheta asta de asasin. Pentru că nimeni de aici nu va crede vreodată adevărul. Şi probabil nu-l vor crede nici oamenii cu care mă întâlnesc eu astăzi.

Însă va încerca să-i convingă. Era de datoria ei să o facă. Aşa cum simţise că trebuie să pună la loc piatra funerară, la fel simţea că trebuie să încerce să convingă nişte bărbaţi şi femei din secolul douăzeci şi unu că există monştri pe lumea asta şi că cel mai

mare avantaj al acestor monştri era tocmai refuzul oamenilor raţionali de a crede în existenţa lor.

Holly privi în jur şi văzu o criptă pe un deal scund din apropiere (în această parte a statului Ohio toate dealurile erau scunde). Se duse până acolo, se uită la numele gravat pe placa de granit de deasupra uşii – GRAVES[56], cât de nimerit era! – şi coborî cele trei trepte. Se uită înăuntru la băncuţele din piatră, unde puteai să stai ca să te gândeşti la acel Graves înhumat aici. Oare în cripta aceasta se ascunsese Străinul după ce îşi terminase treaba murdară? Holly nu credea, pentru că oricine – poate chiar unul dintre vandalii care dărâmaseră piatra funerară de la căpătâiul lui Heath Holmes – ar fi vrut să arunce o privire înăuntru. Plus că, după-amiaza, soarele intra cam o oră sau două în zona cu băncuţe, încălzind trecător graniţa aceasta cu lumea cealaltă. Dacă Străinul era ce credea ea că este, ar fi preferat întunericul. Nu în permanenţă, sigur că nu, dar în anumite perioade de timp. Anumite perioade decisive. Nu-şi terminase încă investigaţia, dar de asta era sigură. Şi mai era sigură de ceva: o fi fost crima activitatea principală a creaturii, dar hrana ei era suferinţa. Suferinţa şi furia.

Nu, nu se odihnise în cripta asta, dar Holly credea că trecuse prin cimitir, poate chiar înainte de moartea lui Mavis Holmes şi a fiului ei. Şi mai credea (deşi ştia că putea fi doar o impresie) că îi simte mirosul. La fel mirosea şi Brady Hartsfield – avea mirosul fetid al anormalului. Bill îl simţise; îl simţiseră şi infirmierele care avuseseră grijă de el, cu toate că se presupunea că ar fi fost într-o stare semicatatonică.

Legănându-şi geanta în mână, merse agale până la micuţa parcare din faţa cimitirului. Acolo nu era decât Priusul, care o aştepta în căldura toridă a verii. Trecu pe lângă el, apoi se învârti încet în cerc, privind cu atenţie în jur. Era aproape de nişte terenuri agricole – pentru că simţea mirosul de îngrăşăminte –, însă aceasta era o fostă zonă industrială, acum abandonată, urâtă şi stearpă. Nu o

va fotografia nimeni pentru broşurile promoţionale ale Camerei de Comerţ (presupunând că ar fi existat vreo Cameră de Comerţ în Regis). Nu avea nicio atracţie turistică. Dimpotrivă, inspira dezgust, ca şi cum pământul însuşi ţi-ar fi spus: *pleacă, nu-i nimic aici pentru tine, pa-pa, du-te şi nu te mai întoarce niciodată!* Doar cimitirul era aici, însă prea puţini oameni vor mai intra în el odată cu sosirea iernii, iar vântul de nord le va îngheţa oasele celor care ar veni să-şi viziteze morţii.

Mai spre nord se vedeau nişte şine de tren, dar ruginite şi cu buruieni crescute între traverse. Acolo era o gară părăsită, cu geamurile baricadate cu scânduri, ca la casa familiei Holmes. Dincolo de ea, pe o linie scurtă, se aflau două vagoane de marfă, triste şi îndurerate, cu roţile îngropate în iederă. Atât de vechi păreau, că probabil fuseseră contemporane cu Războiul din Vietnam. Lângă acea gară abandonată erau nişte magazii dărăpănate şi nişte ateliere arhaice de reparaţii. Mai încolo se vedeau nişte ziduri de fabrică aproape îngropate în tufe şi floarea-soarelui. Pe cărămizile rozalii – odinioară foarte roşii – cineva desenase cu vopsea o svastică. Într-o parte a şoselei care o va duce înapoi în oraş era un panou strâmb, care anunţa: AVORTUL OPREŞTE BĂTĂILE INIMII! ALEGE VIAŢA! În cealaltă parte era o clădire lungă şi scundă, cu o firmă pe acoperiş, pe care scria SPĂL TO IE A TO ROBO. Un afiş anunţa din parcarea pustie: DE VÂNZARE CONTACTAŢI BANCA FIRST NATIONAL DAYTON.

Da, cred că ai fost aici. Nu chiar în criptă, dar prin apropiere. Acolo unde puteai simţi mirosul lacrimilor dacă vântul bătea din direcţie bună. Acolo unde puteai auzi râsetele bărbaţilor sau ale băieţilor care au dărâmat piatra funerară a lui Heath Holmes şi apoi, probabil, au urinat pe mormântul lui.

În ciuda temperaturii ridicate a zilei, lui Holly îi era frig. Dacă ar fi avut mai multă vreme la dispoziţie, ar fi vrut să cerceteze locurile acelea

pustii. N-o pândea niciun pericol acolo; Străinul plecase de mult timp din Ohio. Foarte posibil să fi plecat şi din Flint City.

Făcu repede patru fotografii: cu gara, cu vagoanele de marfă, cu fabrica şi cu spălătoria auto. Le studie şi ajunse la concluzia că erau suficiente. Trebuiau să fie suficiente. Avea un avion de prins.

Da, şi oameni de convins.

Bineînţeles, dacă putea. În aceste momente se simţea foarte singură şi neînsemnată. Îi era lesne să-şi imagineze hohotele de râs şi ironiile; îi stătea în fire să se gândească la asemenea lucruri. Însă va încerca. Trebuia să încerce. Pentru copiii ucişi, da – însă şi pentru Terry Maitland şi Heath Holmes. Era de datoria ei.

Mai trebuia să oprească într-un singur loc. Din fericire, era chiar în drumul ei.

2

Un bătrân de pe o bancă din Parcul Public Trotwood o îndrumă cu foarte multă amabilitate către locul unde fuseseră descoperite trupurile „bietelor fătuce”. Nu era departe, îi spuse el. Şi îşi va da singură seama când va ajunge acolo. Chiar aşa se întâmplă.

Holly trase pe dreapta şi se uită lung la râpa pe care oamenii îndureraţi – împreună cu amatorii de senzaţii tari, care se prefăcuseră îndureraţi – încercaseră s-o transforme într-un altar. Locul era plin cu cărţi poştale, cu mult sclipici, pe care prevalau cuvinte precum REGRETE sau RAI. Erau acolo şi baloane, unele deja aproape dezumflate, altele noi şi prospere, cu toate că trecuseră deja trei luni de când Amber şi Jolene Howard fuseseră descoperite acolo. Mai era şi o statuetă cu Fecioara Maria, căreia un nesimţit pus pe glume îi desenase o mustaţă. Şi un ursuleţ din pluş, la vederea căruia pe Holly o trecură toţi fiorii. Corpul lui maro şi durduliu era acoperit cu mucegai.

Ridică iPad-ul şi făcu o poză.

Nici urmă de mirosul pe care îl simţise (sau îşi imaginase că-l simte) în cimitir. Însă nu se îndoia deloc că Străinul trecuse şi pe aici după ce fuseseră găsite cadavrele lui Amber şi lui Jolene. Trecuse pe aici ca să guste din durerea oamenilor care poposiseră în faţa acestui altar improvizat, aşa cum degustă un vin de Burgundia, bun şi vechi. Şi să savureze emoţiile acelora – nu prea mulţi, doar câţiva, mereu există şi din ăştia – veniţi să mediteze la felul în care fuseseră ucise surorile Howard şi să le audă în minte urletele.

Da, ai venit, însă nu prea curând. Abia atunci când ai fost sigur că nu vei mai atrage atenţia, aşa cum ai făcut în ziua în care fratele lui Frank Peterson l-a împuşcat pe Terry Maitland.

— Numai că atunci nu te-ai putut abţine, nu? murmură Holly. Erai ca un om în greva foamei în

faţa curcanului umplut de pe masa de Ziua Recunoştinţei.

Un microbuz opri în faţa Priusului. Pe bara din spate era lipit într-o parte un abţibild cu TAXI DE MAME. În partea cealaltă era altul pe care scria: SUNT DE ACORD CU AL DOILEA AMENDAMENT[57] **ŞI MĂ DUC LA VOT.** Femeia care coborî din microbuz era bine îmbrăcată, grăsuţă, drăgălaşă, cam la treizeci de ani. Ţinea în mână un buchet de flori. Îngenunche şi îl puse lângă o cruce din lemn. Pe un braţ al crucii scria MICUŢELE, iar pe celălalt SUNT CU IISUS. Apoi se ridică în picioare.

— Atât de trist, nu? i se adresă ea lui Holly.

— Da.

— Eu sunt creştină, dar mă bucur că ucigaşul lor a murit. Mă bucur *foarte tare.* Şi mă bucur că s-a dus în iad. Asta înseamnă că sunt un om rău?

— Nu în iad s-a dus, spuse Holly.

Femeia tresări puternic, de parcă ar fi fost pălmuită.

— *Aduce* iadul pe pământ.

Holly plecă spre aeroportul din Dayton. Era în întârziere, dar îşi înfrână dorinţa de a depăşi limita legală de viteză. Legile existau pentru că era necesar ca ele să existe.

3

Zborul cu avioane de mici dimensiuni (aparţinând Liniilor Aeriene Conservă – aşa le spunea Bill), pe distanţe scurte, avea avantajele lui. Ultima etapă a drumului a dus-o pe Aeroportul Kiowa, din Districtul Flint, scutind-o să parcurgă cu maşina cei o sută zece kilometri de la Cap City. Plus că un zbor cu mai multe escale îi permitea să-şi continue cercetările. În scurtele opriri dintre avioane, se conecta la reţeaua de Internet a aeroportului unde se afla, ca să descarce cât mai multe informaţii cât de repede se putea. În timpul zborului citea ce descărcase, concentrându-se atât de tare că nici măcar nu a auzit exclamaţiile de panică ale celorlalţi pasageri când, în timpul celui de al doilea zbor, avionul cu turbopropulsor şi treizeci de locuri intrase într-un gol de aer şi coborâse în picaj ca un ascensor.

A ajuns la destinaţie cu o întârziere de numai cinci minute şi s-a repezit mai întâi la biroul pentru închirieri maşini al firmei Hertz. Cu un ultim sprint, a reuşit să întreacă un comis-voiajor încărcat cu bagaje, care se îndrepta tot într-acolo şi care i-a aruncat o privire urâtă, plină de reproş. Pe drumul spre oraş, a cedat tentaţiei de a depăşi limita de viteză. Însă doar cu opt kilometri la oră.

4

— Este ea. Precis.

Howie Gold şi Alec Pelley aşteptau în faţa clădirii unde se aflau birourile firmei de avocatură. Howie arăta către o femeie slabă, care venea grăbită spre ei. Era îmbrăcată într-un costum cenuşiu şi bluză albă, şi purta pe umăr o geantă mare, care o lovea în şold la fiecare pas. Avea părul scurt şi cărunt, cu breton până deasupra sprâncenelor. Nu era deloc fardată – doar o urmă vagă de ruj pe buze. Acum apunea soarele, însă tot era foarte cald şi o picătură de transpiraţie i se prelingea pe un obraz.

— Doamna Gibney? întrebă Howie, făcând un pas în faţă.

— Da, gâfâi ea. Am întârziat?

— Deloc. Ba chiar ai venit mai devreme cu două minute, spuse Alec. Îmi dai voie să-ţi iau geanta? Mi se pare cam grea.

— Nu-i nevoie, mă descurc, zise Holly, uitându-se de la avocatul îndesat şi cu început de chelie la detectivul care o angajase.

Pelley era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai înalt decât şeful său şi avea părul cărunt pieptănat pe spate. În seara aceasta purta o pereche de pantaloni cafenii, din pânză şi o cămaşă albă, descheiată la guler.

— Au venit şi ceilalţi?

— Majoritatea, răspunse Alec. Detectivul Anderson… ia te uită, vorbeşti de lup şi…

Holly se întoarse şi văzu trei persoane care se apropiau de ei. Una era o femeie de vârstă mijlocie, care mai păstra urmele frumuseţii din tinereţe, deşi cearcănele, vag acoperite cu fond de ten şi puţină pudră, păreau a sugera că nu prea dormise bine în ultima vreme. În stânga ei se afla un bărbat slăbănog şi stânjenit, cu un vârtej de păr ridicat în creştet. Iar în dreapta…

Domnul detectiv Anderson era un bărbat înalt, uşor adus de spate şi cu un început de burtă, de care

ar cam fi trebuit să scape, cu condiţia să facă mai multă mişcare şi să aibă grijă ce mânca. Îşi ţinea capul uşor împins înainte şi o studia din cap până în picioare şi înapoi cu ochii lui albaştri şi luminoşi. Bărbatul acesta nu era Bill, normal că nu era – Bill era mort de doi ani şi nu avea să se mai întoarcă niciodată. Plus că bărbatul acesta era mult mai tânăr decât fusese Bill atunci când îl cunoscuse Holly. Însă curiozitatea intensă de pe chipul lui era aceeaşi. O ţinea de mână pe femeie, de unde reieşea că aceea era doamna Anderson. Interesant că voise să-l însoţească!

S-au făcut prezentările. Holly a aflat că tipul slăbuţ, cu vârtejul de păr ridicat în creştet, era însuşi procurorul Districtului Flint, domnul William („Vă rog să-mi spuneţi Bill") Samuels.

— Hai înăuntru, ca să scăpăm de căldura asta! propuse Howie.

Doamna Anderson – Jeanette – o întrebă pe Holly dacă a călătorit bine, iar Holly a răspuns aşa cum se cuvine. Apoi se întoarse spre Howie şi îl întrebă dacă, din întâmplare, există aparatură audio-video în încăperea pe care o vor folosi. El îi răspunse că sigur că da şi că o poate folosi după cum doreşte, dacă are materiale de prezentat. Când ieşiră din lift, Holly se interesă de toaleta femeilor.

— Aş trece pe acolo vreo două minute. Vin direct de la aeroport.

— Desigur. La capătul coridorului şi la stânga. Ar trebui să fie descuiată.

Holly se temu ca nu cumva doamna Anderson să se ofere să o însoţească, însă Jeanette nu spuse nimic. Foarte bine. Holly trebuia să facă pipi („treaba mică", spunea mama ei întotdeauna), însă mai avea ceva important de făcut, o chestiune de care nu se putea ocupa decât dacă era complet singură.

În cabină, cu fusta ridicată şi geanta aşezată între picioarele încălţate cu pantofi comozi şi practici, Holly închise ochii. Ştiind ca încăperile cu pereţii

acoperiţi cu faianţă amplifică sunetele, începu să se roage în gând.

Holly Gibney te deranjează din nou. Am nevoie de ajutor. Ştii că nu mă descurc nici măcar în prezenţa unui singur străin, iar în seara asta am de-a face cu şase. Cu şapte, dacă a venit şi văduva domnului Maitland. Nu am intrat în panică, dar aş minţi dacă aş spune că nu sunt speriată. Bill se pricepea de minune să vorbească cu oamenii, însă eu nu sunt Bill. Te rog ajută-mă să mă port aşa cum s-ar fi purtat el. Ajută-mă să le înţeleg neîncrederea absolut normală într-o asemenea situaţie şi să nu mă tem de ea.

Încheie şoptind:

— Te rog, Doamne, ajută-mă să n-o dau în bară.

Se opri o clipă, apoi adăugă:

— Nu fumez.

5

Întâlnirea avea loc în sala de şedinţe a firmei lui Howard Gold, care era foarte drăguţă, chiar dacă mai mică decât aceea din serialul Soţia perfectă[58]. (Holly urmărise toate cele şapte sezoane şi acum aştepta cu nerăbdare continuarea). Pereţi ornaţi cu tablouri de bun-gust, masă din mahon lustruit, scaune din piele. Da, venise şi doamna Maitland. Stătea la dreapta domnului Gold, care se aşezase – evident – în capul mesei şi care acum o întreba cu cine lăsase fetiţele.

Marcy îi aruncă un zâmbet stins.

— S-au oferit Lukesh şi Chandra Patel. Fiul lor a fost în echipa lui Terry. De fapt, Baibir era chiar la baza a treia atunci când… Şi acum se uită la Anderson.

— Când l-au arestat oamenii tăi. Baibir a fost distrus. Nu înţelegea ce se petrece.

Anderson îşi încrucişă braţele la piept şi nu spuse nimic. Soţia sa îi puse o mână pe umăr şi-i şopti câteva cuvinte pe care nu trebuia să le audă nimeni altcineva. Detectivul dădu din cap.

— Propun să începem, spuse domnul Gold. Nu am niciun fel de ordine de zi, dar poate musafira noastră doreşte să vorbească prima. V-o mai prezint o dată pe doamna Holly Gibney, detectiv particular, pe care Alec a angajat-o ca să investigheze evenimentele din Dayton care ar putea avea vreo legătură cu povestea noastră. Unul dintre motivele pentru care ne-am întâlnit astăzi este acela de a stabili dacă există o relaţie între cele două cazuri.

— Nu sunt detectiv particular, protestă Holly. Partenerul meu, Peter Huntley, este cel care deţine autorizaţie de detectiv particular. Agenţia noastră se ocupă mai ales de recuperări şi de aducerea la proces a acuzaţilor eliberaţi pe cauţiune. Este adevărat că, uneori, acceptăm şi alte tipuri de anchete, dar numai atunci când suntem convinşi că nu vom deranja

poliţia. De exemplu, avem succes când trebuie să găsim animăluţe pierdute.

Suna jalnic şi neconvingător, iar Holly simţi cum i se aprind obrajii.

— Doamna Gibney este prea modestă, interveni Alec. Mi se pare că aţi dat de urma unui evadat violent, pe nume Morris Bellamy[59].

— Acela a fost cazul partenerului meu, spuse Holly. *Primul* meu partener. Bill Hodges. Care nu mai este printre noi, domnule Pelley, Alec, după cum bine ştii.

— Da, murmură Alec. Condoleanţe!

Acum îşi drese glasul şi începu să vorbească bărbatul cu aspect hispanic, despre care domnul detectiv Anderson spusese că era Yunel Sablo, din cadrul poliţiei statale.

— Mi se pare că dumneavoastră şi domnul Hodges aţi lucrat şi la un caz de asasinat în masă săvârşit cu ajutorul unui vehicul şi aţi dejucat un atentat terorist. Făptaşul era un tânăr pe care îl chema Harstfield. Şi mai ştiu că dumneavoastră personal, doamnă Gibney, l-aţi împiedicat să arunce în aer o sală de concert supraaglomerată. Şi astfel aţi salvat de la moarte mii de tineri[60].

Cei din jurul mesei exclamară impresionaţi. Holly simţi că obrajii i se fac şi mai roşii, şi mai fierbinţi. Ar fi dorit să le spună că a dat greş atunci, că nu a reuşit decât să întrerupă pentru foarte puţin timp punerea în practică a aspiraţiilor criminale ale lui Brady. Şi că el s-a întors şi a omorât mai mulţi oameni, înainte de a fi oprit de tot. Însă nu era nici locul şi nici momentul potrivit pentru asta.

Şi locotenentul Sablo tot nu terminase.

— Parcă aţi primit şi o recompensă din partea primăriei.

— De fapt, am fost trei persoane care au primit aşa ceva, numai că recompensa a însemnat o cheie a oraşului şi gratuitate pe transportul public, pe o perioadă de zece ani.

Holly se uită la oamenii din jurul mesei, supărată pe ea însăşi, pentru că-şi dădea seama că încă roşeşte

ca o şcolăriţă.

— Însă asta a fost demult. Astăzi, aş dori să vă prezint raportul meu la sfârşit. Raportul, împreună cu concluziile.

— Ca ultimul capitol dintr-un roman poliţist englezesc, zâmbi domnul Gold. Adică, vom spune toţi ce ştim, după care dumneavoastră vă veţi ridica în picioare şi ne veţi şoca explicându-ne cine a comis crima şi care i-au fost motivele.

— Baftă! mormăi Bill Samuels. Pe mine mă ia durerea de cap doar când mă gândesc la cazul Peterson.

— Cred că avem cea mai mare parte a informaţiilor, zise Holly. Însă nu cred că ne dăm seama de asta. Mă tot gândesc – şi sunt convinsă că veţi spune că-i o aiureală – la proverbul acela vechi despre cum nu ştie stânga ce face dreapta. Însă acum, din moment ce şi stânga, şi dreapta sunt aici…

— Ca să nu mai vorbim despre cap, picioare, fund şi altele, spuse Howie.

Dar, observând expresia de pe chipul lui Holly, se grăbi să adauge:

— Nu râd de dumneavoastră, doamnă Gibney. Sunt de acord cu ce spuneţi. Hai să punem toate cărţile pe masă! Cine vrea să înceapă?

— Yune, zise Anderson. Din moment ce eu sunt în concediu.

Yune îşi scoase laptopul din servietă.

— Domnule Gold, fiţi bun, vă rog, şi arătaţi-mi cum să folosesc proiectorul.

Howie îi arătă, iar Holly îl urmări cu atenţie, ca să ştie şi ea ce să facă atunci când îi va veni rândul. După ce băgă în priză tot ce era de băgat, Howie făcu lumina mai mică.

— În regulă, spuse Yune. Scuze, doamnă Gibney, dacă am să mă refer şi la anumite lucruri pe care le-aţi descoperit în Dayton.

— Nu vă faceţi probleme, zise Holly.

— Am luat legătura cu domnul căpitan Bill Darwin, de la Departamentul de Poliţie din Dayton,

şi cu domnul sergent George Highsmith, de la secţia din Trotwood. Când le-am spus că avem un caz asemănător, probabil legat de al lor printr-o dubă furată – dubă care s-a aflat în apropiere şi de locul unde s-a petrecut crima lor, şi de locul unde s-a petrecut a noastră – au fost dispuşi să ne ajute. Şi, datorită acestei noi tehnologii, ar trebui să am toate datele chiar aici. Cu condiţia să meargă blestemăţia asta de aparat.

Desktopul lui Yune apăru pe ecran. Locotenentul deschise fişierul cu numele HOLMES. Prima imagine era cu un bărbat în salopetă portocalie, de penitenciar. Avea părul scurt şi roşcat şi nu era bărbierit. Se uita uşor cruciş, ceea ce-i dădea un aspect sinistru, ori doar foarte şocat de neaşteptata întorsătură pe care o luase viaţa lui. Holly văzuse chipul acesta pe prima pagină a ziarului *Dayton Daily News,* ediţia din 30 aprilie.

— Acesta este Heath James Holmes, spuse Yune. În vârstă de treizeci şi patru de ani. Arestat pentru uciderea fetiţelor Amber şi Jolene Howard. Am şi fotografii de la locul crimei, dar nu vreau să vi le arăt. V-ar da coşmaruri. În viaţa mea nu am mai văzut persoane în halul ăsta de desfigurate.

Cei şapte oameni din jurul mesei nu rostiră niciun cuvânt. Jeannie îşi încleştase mâinile de braţul soţului ei. Cu mâna la gură, Marcy se uita fascinată la fotografia lui Holmes.

— În afară de furtul unei maşini, atunci când era minor, şi de câteva amenzi pentru depăşirea vitezei legale, cazierul lui Holmes este fără pată. Evaluările lui bianuale de la Spitalul Kindred, iar apoi, de la Sanatoriul Heisman sunt excelente. Atât colegii, cât şi pacienţii nu au decât vorbe bune despre el. *Extrem de prietenos, plin de compasiune, îşi dă toată silinţa.*

— Oamenii spuneau aceleaşi lucruri şi despre Terry, murmură Marcy.

— Nu înseamnă nimic, protestă Samuels. La fel se vorbea şi despre Ted Bundy.

Yune continuă:

— Holmes le-a spus colegilor că intenţionează să-şi ia o săptămână de concediu pe care să o petreacă în Regis, la mama lui. Regis este un orăşel situat cam la cincizeci de kilometri la nord de Dayton şi Trotwood. La jumătatea săptămânii respective, cadavrele surorilor Howard au fost descoperite de un poştaş, pe traseul lui zilnic. Individul a observat o mulţime de ciori strânse deasupra unei râpe aflate cam la un kilometru şi jumătate de casa familiei Howard şi s-a dus să vadă despre ce era vorba. Probabil că acum îşi doreşte să-şi fi văzut de drum. Cred că sărmanul om are coşmaruri.

Schimbă imaginea şi două fetiţe blonde luară locul bărbii nerase şi privirii crucişe a lui Heath Holmes. Holly văzu un carusel în fundal şi îşi spuse că fotografia fusese făcută la un bâlci sau la un parc de distracţii. Amber şi Jolene râdeau şi îşi etalau la cameră vata pe băţ.

— Nu spun că surorile Howard ar fi avut vreo vină pentru ce li s-a întâmplat, dar erau tare dificile fetiţele astea. Mamă alcoolică, tată necunoscut, casă ca vai de ea într-un cartier amărât. Abia dacă reuşeau să treacă clasa la şcoală. Şi chiar au lipsit în mai multe dăţi de la cursuri. Aşa cum a fost cazul şi în lunea aceea, 23 aprilie, pe la ora zece dimineaţa. Amber avea oră liberă, iar Jolene a spus că are nevoie la toaletă. Probabil că plănuiseră dinainte să chiulească.

— Evadare din Alcatraz, spuse Bill Samuels.

Nu râse nimeni.

Yune continuă:

— Au fost văzute chiar înainte de prânz, la vreo cinci străzi distanţă de şcoală, într-o prăvălie mică, unde se vinde şi alcool. Asta-i imaginea de la camera de supraveghere a magazinului cu pricina.

Fotografia alb-negru era foarte clară – ca dintr-un film noir de demult, îşi zise Holly, privind lung la cele două fetiţe blonde. Una ţinea în mâini două sucuri, cealaltă două batoane de ciocolată. Erau îmbrăcate în jeanşi şi tricouri. Şi amândouă păreau

supărate; fata cu batoanele era încruntată şi avea gura deschisă – probabil tocmai spunea ceva.

— Vânzătorul ştia că ar fi trebuit să fie la şcoală la ora aia şi nu a vrut să le vândă nimic, spuse Yune.

— Pe bune?! interveni Howie. Parcă o şi auzi pe fetiţă cum îl înjură.

— Corect, zise Yune, însă nu acesta este elementul cel mai interesant. Uitaţi-vă mai bine în colţul din dreapta sus al fotografiei. La persoana de pe trotuar, care se uită înăuntru prin vitrină. Staţi aşa, să măresc puţin imaginea.

Marcy şopti ceva. Poate *Iisuse.*

— El e, nu-i aşa? exclamă Samuels. Holmes. Le pândeşte.

Yune dădu din cap.

— Vânzătorul acela este ultima persoană care le-a văzut pe Amber şi Jolene în viaţă. Însă mai există o cameră de supraveghere care le-a surprins.

Schimbă fotografia de pe ecranul din sala de şedinţe. Ochiul electronic al camerei era fixat asupra unui grup de pompe de benzină. În colţul imaginii erau trecute data şi ora: 23 aprilie, 12:19 p.m. Holly îşi spuse că probabil despre poza asta îi vorbise infirmiera Candy Wilson, care presupunea că maşina din ea era camioneta lui Holmes, acel Chevy Tahoe „foarte dichisit”. Numai că se înşelase. În fotografie se vedea Heath Holmes mergând spre o furgonetă, pe a cărei latură scria AMENAJĂRI EXTERIOARE ÎNTREŢINERE PISCINE – DAYTON. Probabil că îşi plătise benzina şi se întorcea la maşină, cu câte o cutie cu suc în fiecare mână. Amber, surioara mai mare, se apleca pe geamul din stânga să le ia.

— Când a fost furată furgoneta aia? întrebă Ralph.

— Pe 14 aprilie, zise Yune.

— A ţinut-o ascunsă până când a fost pregătit să le răpească pe fete. Înseamnă că avem de-a face cu un omor premeditat.

— Da, aşa s-ar părea.

Interveni şi Jeannie:

— Iar fetele alea s-au urcat în furgoneta lui… aşa, pur şi simplu?

Yune ridică din umeri.

— Repet, nu vreau să le găsesc vreo vină – nu poţi acuza doi copii atât de mici pentru alegerile proaste pe care le fac – însă poza asta sugerează că s-au dus cu el de bunăvoie. Cel puţin la început. Doamna Howard i-a declarat sergentului Highsmith că fata mai mare avea obiceiul să facă autostopul – să meargă cu „ia-mă, nene", zicea doamna – atunci când voia să ajungă undeva, cu toate că i se atrăsese de nenumărate ori atenţia asupra pericolelor la care se expunea.

Holly era de părere că cele două imagini de la camerele de supraveghere spuneau o poveste foarte simplă. Străinul văzuse că vânzătorul de la prăvălie refuzase să le vândă ceva fetiţelor şi s-a oferit să le cumpere el sucuri şi ciocolată de la benzinărie, pentru că trebuia să-şi alimenteze furgoneta. După aceea, probabil că le-a spus că le va duce acasă ori unde vor ele să meargă. Făcea pe tipul cumsecade, care dă o mână de ajutor unor fetiţe chiulangioaice – ce naiba, doar şi el fusese tânăr!

— Holmes a mai fost văzut imediat după 6 p.m., spuse Yune. Într-o cârciumă, din lanţul Waffle House, la marginea oraşului Dayton. Era plin de sânge pe faţă, mâini şi cămaşă. Le-a spus chelneriţei şi bucătarului că i-a curs sânge din nas şi s-a dus la toaletă să se spele. După aia, a cerut ceva mâncare la pachet. Când a plecat, bucătarul şi chelneriţa au văzut că avea pete de sânge şi pe spatele cămăşii şi pe turul pantalonilor, de unde şi-au zis că povestea lui era cusută cu aţă albă, pentru că oamenii au nasurile în faţă. Chelneriţa şi-a notat numărul de la furgonetă şi a sunat la poliţie. Mai târziu, ea şi bucătarul l-au identificat pe Holmes dintr-un grup de şase bărbaţi. Greu să confunzi părul ăla roşcat.

— Deci tot cu furgoneta era atunci când a oprit la Waffle House? întrebă Ralph.

— Îhî. A fost găsită în parcarea publică din Regis la puţin timp după ce s-au descoperit cadavrele fetelor. Era plină de sânge, iar amprentele lui şi ale celor două copile erau peste tot. Unele chiar în

sângele ăla. Asemănarea cu asasinarea lui Frank Peterson este foarte mare. Frapantă, chiar.

— La ce distanţă de casa lui din Regis a fost găsită furgoneta? întrebă Holly.

— La mai puţin de un kilometru. Ipoteza poliţiei este că a abandonat-o acolo, s-a dus pe jos acasă, s-a schimbat de hainele pline de sânge şi i-a pregătit masa mămicii. Din păcate, detectivii au avut nevoie de vreo două zile ca să treacă de bariera birocraţiei şi să facă rost de un nume pentru amprentele alea.

— Pentru că Holmes era minor când a fost arestat pentru furtul maşinii, spuse Ralph.

— *Si, señor.* Pe 26 aprilie, Holmes s-a dus la Sanatoriul Heisman. Când administratoarea – o doamnă pe nume June Kelly – l-a întrebat ce caută la serviciu în timpul concediului, el i-a răspuns că vrea să-şi ia ceva din dulap şi, dacă tot a venit, să vadă ce fac câţiva pacienţi de care avea el grijă. Femeii i s-a părut ciudat, pentru că doar asistentele au dulapuri. Infirmierii îşi pun bunurile personale în nişte cutii din plastic, care se află în camera de recreere. De asemenea, infirmierii sunt instruiţi încă de la angajare să folosească termenul *rezidenţi* atunci când se referă la locatarii sanatoriului. Iar Holmes obişnuia să le zică „băieţii şi fetele mele”. Adică era prieten cu ei. Interesant este că unul dintre „băieţii” pe la care a trecut în ziua aia a fost tatăl lui Terry Maitland, iar poliţia a descoperit fire de păr blond în baia bătrânului. Criminaliştii le-au analizat şi au ajuns la concluzia că aparţineau lui Jolene Howard.

— A naibii potriveală, exclamă Ralph. Şi nu s-a gândit nimeni că firele alea de păr puteau fi puse acolo dinadins?

— După felul în care se tot îngrămădeau probele, detectivii au presupus că a fost neglijent sau chiar voia să fie prins, răspunse Yune. Furgoneta, amprentele, imaginile camerelor de supraveghere… chiloţii fetelor, descoperiţi în pivniţă… şi apoi cireaşa de pe tort: rezultatul pozitiv al comparării ADN-ului. Probele de salivă luate după ce a fost

arestat s-au potrivit perfect cu sperma lăsată de făptaş.

— Dumnezeule! şopti Bill Samuels. Am iar un *déjà-vu.*

— Cu o singură excepţie, spuse Yune. Heath Holmes nu a avut norocul să fie filmat la o conferinţă desfăşurată în acelaşi timp cu răpirea şi asasinarea surorilor Howard. Mama lui jura că s-a aflat tot timpul în Regis, zicea că nu s-a întors niciodată la sanatoriu şi nici vorbă să se fi dus până la Trotwood. „De ce să se fi dus?" a întrebat ea. „E un orăşel de rahat, plin de oameni de tot rahatul."

— Niciun juriu din lume nu ar fi crezut-o, interveni Samuels. Păi, dacă maică-ta nu depune mărturie mincinoasă pentru tine, cine altcineva ar face-o?

— L-au văzut mai mulţi vecini în perioada cât a stat acolo, continuă Yune. A tăiat iarba din curte, a reparat jgheaburile, a zugrăvit veranda şi a ajutat-o pe doamna de vizavi să planteze nişte flori. Treaba asta cu florile s-a petrecut în aceeaşi zi în care au fost răpite surorile Howard. Plus că n-aveai cum să nu-i observi camioneta aia şmecheră când trecea cu treburi prin localitate.

— La ce oră zice doamna de vizavi că a ajutat-o cu florile? întrebă Howie. Se potriveşte cu ora când au fost ucise fetele?

— Doamna zice că povestea cu florile a fost cam pe la zece dimineaţa. Pe aproape, dar nu-i ce s-ar numi un alibi solid. Regis este mult mai aproape de Trotwood decât e Flint de Cap City. Teoria poliţiei este că, imediat ce a terminat de plantat petuniile vecinei – sau ce flori or fi fost alea – s-a urcat în camionetă, s-a dus la parcarea publică, şi-a schimbat Chevroletul cu furgoneta aia şi a pornit la vânătoare.

— Terry *a avut* mai mult noroc decât domnul Holmes, spuse Marcy, uitându-se mai întâi la Ralph şi apoi la Bill Samuels.

Ralph îi susţinu privirea; Samuels îşi lăsă ochii în jos – fie nu putea să se uite la ea, fie nu voia s-o facă.

— Însă nu suficient, adăugă ea.

Yune nu terminase de vorbit.

— Am mai aflat ceva – cum ar zice doamna Gibney, am descoperit o altă piesă a puzzle-ului –, însă am să vă spun despre ce este vorba doar după ce Ralph trece în revistă ancheta făcută în cazul Maitland, cu argumentele pro şi contra.

Ralph nu s-a întins prea mult. A folosit doar propoziţii scurte, de parcă ar fi depus mărturie în sala de judecată. A insistat asupra declaraţiei lui Claude Bolton – despre cum îl zgâriase Terry cu unghia atunci când i-a strâns mâna. După ce le-a spus despre hainele descoperite în hambarul din Parohia Canning – pantaloni, lenjerie, şosete, adidaşi, dar nicio cămaşă –, a revenit la bărbatul cu arsuri pe care îl văzuse în faţa tribunalului. A recunoscut că nu era sigur că bărbatul avea capul acoperit cu aceeaşi cămaşă cu care fusese văzut Terry la gara din Dubrow, dar el personal credea că era una şi aceeaşi.

— Probabil că s-au făcut reportaje în ziua aia la tribunal, spuse Holly. V-aţi uitat la ele?

Ralph şi locotenentul Sablo schimbară o privire plină de subînţeles.

— Ne-am uitat, răspunse Ralph. Bărbatul nu apare nicăieri. La niciuna dintre televiziunile prezente acolo.

Cei din jurul mesei de şedinţe se foiră tulburaţi. Jeannie îl apucă din nou de braţ – acum i-l strângea cam tare. Ralph o bătu uşor pe mână, ca să o liniştească. Dar fără să-şi ia ochii de la chipul femeii care venise tocmai de la Dayton. Iar femeia aceea nu părea deloc nedumerită. Femeia aceea părea foarte mulţumită.

6

— Bărbatul care le-a ucis pe surorile Howard a folosit o furgonetă, spuse Yune. După ce şi-a făcut treaba cu ea, a abandonat-o într-un loc unde să poată fi descoperită cu uşurinţă. Bărbatul care l-a omorât pe Frank Peterson a procedat exact la fel cu duba folosită la răpirea băiatului; de fapt, chiar a atras atenţia asupra ei, lăsând-o în spatele localului Shorty's Pub şi vorbind cu doi martori aflaţi acolo – aşa cum şi Holmes a stat de vorbă cu bucătarul şi chelneriţa de la Waffle House. Poliţia din Ohio a descoperit o mulţime de amprente în furgonetă: amprentele asasinului şi ale victimelor sale. Noi am descoperit o grămadă de amprente în dubă. Numai că printre ele se afla cel puţin un set pe care nu l-am identificat. Până în această după-amiază.

Ralph se aplecă peste masă, cu ochii ţintă la locotenentul Sablo.

— Să vă arăt ceva, spuse Yune, atingând nişte simboluri de pe ecranul laptopului şi făcând să apară două amprente.

— Acestea sunt ale puştiului care a furat duba în nordul statului New York. Una a fost prelevată din dubă, cealaltă este de când a fost arestat în El Paso. Acum uitaţi-vă la asta.

Suprapuse imaginile amprentelor. Se potriveau perfect.

— Cu asta, am rezolvat problema cu Merlin Cassidy. Acum iată amprentele lui Frank Peterson – un set prelevat de medicul legist şi unul luat din dubă.

Le suprapuse şi pe acestea. Erau identice.

— Acum Maitland. O amprentă din dubă – una dintre multele amprente ale lui de acolo – şi una de la amprentarea făcută la secţia de poliţie din Flint City.

Le suprapuse. Potrivirea era perfectă. Marcy oftă înăbuşit.

— Acum pregătiţi-vă. O să vă stea mintea-n loc. În stânga, avem o amprentă a suspectului luată din dubă. În dreapta, amprenta lui *Heath Holmes* de când a fost închis la penitenciarul Districtului Montgomery, Ohio.

Le suprapuse. De această dată cele două amprente nu erau chiar identice, dar foarte asemănătoare. Holly presupunea că ar fi fost admise de orice juriu de la proces. De fapt, era sigură de asta.

— Observaţi câteva diferenţe minore, spuse Yune. Asta se întâmplă din cauză că amprenta din dubă este puţin mai deteriorată, poate din cauză că este mai veche. Însă există suficiente puncte identice care să mă convingă de faptul că, la un moment dat, Heath Holmes s-a aflat în duba aceea. Asta-i informaţia cea nouă.

În încăpere se lăsase o tăcere adâncă.

Yune mai afişă alte două amprente. Cea din stânga era clară, bine conturată. Holly îşi dădu seama că o mai văzuse. La fel şi Ralph, care spuse:

— Amprenta lui Terry. Din dubă.

— Corect! Iar în dreapta este amprenta de pe catarama din hambar.

Curbele de pe stratul epidermic semănau, dar erau şterse în mai multe locuri. Când Yune le suprapuse, amprenta din dubă completă spaţiile goale ale amprentei de pe cataramă.

— Evident că aparţin aceleiaşi persoane, spuse Yune. Amândouă sunt ale lui Terry Maitland. Numai că amprenta de pe cataramă pare făcută de un deget mult mai bătrân.

— Cum se poate aşa ceva? întrebă Jeannie.

— Nu se poate, îi răspunse Samuels. Am văzut amprentele lui Maitland din dosarul întocmit în arest… i-au fost luate la doar câteva zile *după* ce a atins catarama aia. Erau foarte clare. Toate liniile şi toate curbele erau întregi.

— Am mai prelevat o altă amprentă de pe catarama aia, una neidentificată încă, spuse Yune. Iat-o!

Niciun juriu nu ar fi acceptat-o; amprenta aceasta nu avea decât câteva linii şi curbe, însă şi acelea foarte neclare, aproape şterse. Cam toată amprenta semăna cu o pată.

Yune continuă:

— Nu am cum să fiu sigur, având în vedere proasta calitate a acestei amprente, însă eu nu cred că i-ar aparţine domnului Maitland şi *nici vorbă* să fie a lui Holmes, pentru că el murise înainte de apariţia cataramei în imaginile de la gară. Şi totuşi… Heath Holmes *a fost* în duba folosită la răpirea lui Frank Peterson. Îmi este imposibil să explic când anume, cum, sau pentru care motiv; dar nu exagerez atunci când spun că aş da o mie de dolari ca să aflu cine a lăsat amprenta aia neclară pe cataramă. Şi încă cel puţin cinci sute ca să înţeleg cum de amprenta lui Maitland pare atât de veche.

Închise laptopul şi se aşeză pe scaun.

— O mulţime de date noi, spuse Howie, dar al naibii să fiu dacă înţeleg ceva din ele. Mai are cineva ceva de spus?

Ralph se întoarse spre soţia lui.

— Spune-le, o îndemnă. Spune-le ce ai visat că ar fi fost în casa noastră.

— N-a fost vis, îl contrazise ea. Visele se şterg. Nu şi realitatea.

Vorbi mai rar la început, apoi îşi depăşi emoţiile şi le povesti repede şi hotărât cum văzuse lumina aprinsă la parter şi apoi dăduse peste bărbatul din living, aşezat pe unul dintre scaunele de la masa din bucătărie. Încheie cu avertismentul pe care i-l dăduse, subliniindu-i importanţa prin literele albastre tatuate pe degete. *Este MUSAI să-i spui să înceteze.*

— Atunci am leşinat. N-am mai leşinat niciodată în viaţa mea.

— Dar s-a trezit în pat, spuse Ralph. Şi n-am găsit niciun indiciu că uşa ar fi fost forţată. Iar alarma era setată.

— A fost un vis, atâta tot, decretă Samuels.

Jeannie clătină atât de energic din cap, că i se zbârli parul.

— A fost *în casă.*

— S-a întâmplat *ceva,* spuse Ralph. Sunt convins de asta. Bărbatul cu chipul ars şi cu tatuaje pe degete…

— Bărbatul care nu apare în filmări, interveni Howie.

— Ştiu cum pare – ziceţi că sunt nebun. Dar mai avea cineva din cazul ăsta degetele tatuate şi am reuşit să-mi aduc aminte cine. L-am rugat pe Yune să-mi trimită fotografia, iar Jeannie l-a identificat. Bărbatul pe care l-a văzut ea în vis – sau în casa noastră – este Claude Bolton, agent de pază la „Poftiţi, Domnilor". Cel pe care l-a zgâriat Maitland atunci când i-a strâns mâna.

— La fel cum s-a zgâriat şi Terry când s-a ciocnit de infirmier, spuse Marcy. Iar infirmierul acela era Heath Holmes, nu-i aşa?

— Da, sigur, zise Holly, pe un ton aproape absent şi privind lung la una dintre imaginile de pe ecran. Cine altcineva să fi fost?

Acum interveni şi Alec Pelley.

— A verificat careva dintre voi unde se afla Bolton în noaptea aia?

— M-am interesat eu, spuse Ralph. A fost atunci şi este şi acum într-un orăşel din vestul Texasului, care se cheamă Marysville, la vreo şase sute cincizeci de kilometri de noi. Iar dacă nu a avut vreun avion particular pitit pe undeva, tot acolo a fost şi când Jeannie l-a văzut în casa noastră.

— Poate că *şi* mama lui a minţit, îl contrazise Samuels. După cum am observat mai devreme, mamele mint mereu când copiii lor sunt suspectaţi de fapte rele.

— Şi Jeannie s-a gândit la posibilitatea asta, dar nu pare prea verosimil în cazul de faţă. Poliţistul care s-a dus acolo cu un pretext oarecare, spune că amândoi păreau relaxaţi şi sinceri. Nici vorbă să fi ascuns ceva.

Samuels îşi încrucişă braţele la piept.

— Eu nu sunt convins.

— Marcy? spuse Howard. Mi se pare că acum ţi-a venit rândul să-ţi spui povestea.

— Eu nu… nu prea vreau. Să o spună domnul detectiv. Cu el a vorbit Grace.

Howie o apucă de mână.

— O faci pentru Terry.

Marcy oftă.

— Bine. Şi Grace a văzut un bărbat. De două ori l-a văzut. A doua oară era în casa noastră. Am crezut că are coşmaruri pentru că era atât de supărată din cauza… morţii tăticului ei… aşa cum sunt copiii…

Se întrerupse şi începu să-şi muşte buzele.

— Vă rog, doamnă Maitland! spuse Holly. Este foarte important.

— Da, îi întări şi Ralph spusele. Este.

— Am fost atât de sigură că a fost adevărat! Am fost convinsă!

— Vi l-a descris? o întrebă Jeannie.

— Oarecum. Prima oară l-a văzut acum o săptămână. Dormeau împreună, ea şi cu Sarah, în camera lui Sarah. Şi Grace a zis că l-a văzut plutind dincolo de fereastră. A mai zis că avea faţa ca făcută din plastilină şi paie în loc de ochi. *Oricine* ar fi crezut că-i un coşmar, nu?

Nu-i răspunse nimeni.

— A doua oară a fost sâmbăta asta. A zis că s-a trezit din somn şi l-a văzut pe marginea patului. Şi că nu mai avea paie la ochi, că avea ochii tatălui ei, dar tot a speriat-o. Şi că avea tatuaje pe braţe. Şi pe mâini.

Acum interveni Ralph.

— Mi-a spus că nu mai avea faţa ca din plastilină. Şi că avea părul scurt şi negru şi cleios şi ridicat în creştet. Şi un fel de bărbiţă în jurul gurii.

— O ţăcălie, spuse Jeannie, simţind că i se face rău. Este acelaşi om. Poate cea mică a visat prima oară, dar a doua… Bolton a fost. Cu siguranţă.

Marcy îşi duse mâinile la tâmple şi şi le apăsă, de parcă ar fi încercat-o o migrenă cumplită.

— Îmi dau seama că aşa pare, dar *precis* a fost doar un vis. Mi-a spus că avea o cămaşă care şi-a

schimbat culoarea în timp ce vorbea cu ea. Iar chestia asta cu schimbatul nu se întâmplă decât în vis. Vreţi să povestiţi şi restul, domnule detectiv Anderson?

Ralph clătină din cap.

— Vă descurcaţi foarte bine.

Marcy îşi şterse ochii.

— A mai zis că a râs de ea. Că i-a zis că e un bebe mic. Iar când ea a început să plângă, i-a spus că-i pare bine că e tristă. După care i-a spus că are un mesaj pentru domnul detectiv Anderson. Că trebuie să înceteze, altminteri se va întâmpla ceva rău de tot.

— Grace zice, interveni Ralph, că prima dată când l-a văzut pe bărbatul ăsta, el arăta ca şi cum nu era tocmai terminat ca aspect. A doua oară, a descris un ins care seamănă cu Claude Bolton. Numai că Bolton e în Texas. Înţelegeţi ce vreţi.

— Dacă Bolton este *acolo,* nu putea să fie şi *aici!* exclamă exasperat Bill Samuels. Este evident.

— Şi în cazul lui Terry Maitland a părut evident, spuse Howie. Iar acum am aflat că şi în cazul lui Heath Holmes s-a întâmplat acelaşi lucru. E drept că nu o avem printre noi pe Miss Marple, dar o avem pe doamna Gibney. Fiţi amabilă, ne puteţi lămuri?

Holly parcă nici nu-l auzea. Continua să se uite fix la unul dintre tablourile de pe perete.

— Da. Sigur. Paie la ochi… murmură ea.

— Doamnă Gibney? zise Howie. Aveţi ceva să ne spuneţi sau nu?

Holly reveni de pe tărâmul unde fusese plecată.

— Da, am. Vă pot explica ce se întâmplă. Nu vă cer decât să renunţaţi la idei preconcepute. Cred că veţi înţelege mai repede dacă vă voi arăta câteva secvenţe din filmul pe care l-am adus cu mine. Îl am în geantă, pe un DVD.

Rugându-se din nou la Dumnezeu să-i dea putere (şi la Bill Hodges, în caz că oamenii aceştia vor manifesta neîncredere şi – de ce nu – indignare) se ridică de pe scaun şi îşi puse laptopul pe marginea mesei. Exact în locul unde fusese mai devreme şi laptopul lui Yune. După care introduse în el DVD-ul.

7

Jack Hoskins se gândise să ceară un concediu medical pentru arsura de la ceafă, insistând asupra faptului că familia lui era predispusă la cancer, dar şi-a dat seama că era o idee proastă. Foarte proastă. Cu siguranţă că Geller l-ar da afară din birou, iar când vestea se va răspândi prin secţie (pentru că Rodney Geller nu era ceea ce s-ar numi un individ discret), domnul detectiv Hoskins va ajunge bătaia de joc a tuturor poliţiştilor. În cazul puţin probabil în care comandantul i-ar aproba cererea, Jack ar trebui să se ducă la doctor şi nu era pregătit pentru asta.

Pe de altă parte, fusese chemat din concediul de odihnă cu trei zile mai devreme, chestie total nedreaptă, din moment ce amărâtele alea de zile libere erau planificate încă din luna mai. Prin urmare era dreptul lui (dreptul lui *absolut)* să transforme cele trei zile rămase într-un „sejur la domiciliu", cum ar fi zis Ralph Anderson. Aşa că toată după-amiaza de miercuri şi-o petrecu trecând dintr-un bar în altul. La al treilea, deja reuşise să uite aproape cu totul de episodul sinistru din Parohia Canning; iar la al patrulea încetase să-şi mai facă atât de multe griji din cauza arsurii de la ceafă şi a faptului bizar că o căpătase peste noapte.

A cincea oprire a făcut-o la Shorty's Pub. Aici îi ceru barmaniţei – o gagică foarte drăguţă, al cărei nume îl uitase acum, deşi ţinea foarte bine minte că avea craci lungi şi mişto, îmbrăcaţi în nişte blugi Wrangler foarte strâmţi – să se uite la ceafa lui şi să-i spună ce vede acolo. Femeia îi făcu această favoare şi îi spuse:

— E o arsură de la soare.

— *Doar* o arsură, da?

— Mda, doar o arsură.

Făcu o pauză şi adăugă:

— Dar una cam nasoală. A făcut şi câteva băşici. Ar trebui să te dai cu…

— Aloe, da. Mi s-a mai spus.

După cinci pahare cu vodca-tonic (sau să fi fost şase?), porni spre casă, având mare grijă să respecte limita de viteză, ţeapăn pe scaun şi holbându-se peste volan. Deloc nu ar fi fost bine să fie oprit. Pragul concentraţiei de alcool în sânge în acest stat era de 0,008 g.

Ajunse la reşedinţă – în realitate, o casă veche şi vai de capul ei – cam tot atunci când Holly Gibney îşi începea prezentarea în sala de şedinţe de la firma lui Howard Gold. Se dezbrăcă, avu grijă să încuie toate uşile şi se duse la baie să-şi golească vezica umflată. După ce rezolvă această problemă, luă oglinda micuţă ca să-şi studieze din nou ceafa. Cu siguranţă că arsura arăta mai bine acum, probabil chiar începuse să i se cojească pielea de acolo. Dar nu. Arsura nici măcar nu mai era roşie. Ci se făcuse neagră. Iar nişte crăpături adânci îi brăzdau ceafa. Din două şiroiau pârâiaşe de puroi. Gemu, închise ochi, apoi îi deschise la loc şi scoase un oftat de uşurare. Nu, pielea nu era neagră. Nu, nu era crăpată. Nu, nu curgea niciun puroi. Însă ceafa *era* în continuare foarte roşie şi, da, avea băşici. Nu-l mai durea atât de tare ca înainte atunci când se atingea acolo – dar, în fond, cum să-l mai doară, când tocmai ce s-a îndopat cu o grămadă de anestezic rusesc?

Nu mai trebuie să beau atât de mult, îşi spuse el. *Că din cauza băuturii văd tot felul de porcării care nu există. Chestia cu pielea aia neagră de am văzut-o adineauri trebuie să-mi fie învăţătură de minte.*

Nu avea cremă cu aloe vera, aşa că se unse din belşug cu nişte gel cu podbal pe care îl avea prin casă. Îl ustură ca naiba, dar durerea îi trecu destul de repede (mă rog, nu chiar de tot). Iar ăsta era un lucru bun, nu? Luă un prosop de mâini pe care şi-l aşternu pe pernă ca să n-o păteze, se întinse pe pat şi stinse lumina. Numai că întunericul nu-i făcea bine. Parcă îl durea mai tare când era beznă şi îi era mult mai uşor să-şi închipuie că nu era singur în dormitor. Că acolo era acum creatura care fusese în spatele lui în hambarul ăla abandonat.

Singurul lucru din hambarul ăla a fost imaginaţia mea. Şi tot imaginaţia m-a făcut să văd pielea aia înnegrită de la ceafă. Şi crăpăturile. Şi puroiul.

Foarte adevărat, dar la fel de adevărat era că se simţea mai bine atunci când se culcase. Ultimul lui gând a fost că un somn bun îi va rezolva toate problemele.

8

— Doriţi să mai sting din lumini? întrebă Howie.

— Nu, răspunse Holly. Este un film pe care îl vom viziona în scop pur informativ, nu de divertisment. Şi, cu toate că este scurt – nu are decât optzeci şi şapte de minute –, nu trebuie să-l urmărim pe tot.

Nu era chiar atât de încordată cum se temuse că va fi. Cel puţin nu încă.

— Însă, înainte să vi-l arăt, trebuie să clarific un lucru, un lucru pe care cred că-l ştiţi deja, cu toate că s-ar putea ca raţiunea dumneavoastră să nu fie încă pregătită să accepte adevărul.

Se uitau la ea tăcuţi. Of, toţi ochii aceia! Nici nu-i venea să creadă că face ce face – cu siguranţă că acum nu mai era Holly Gibney cea din trecut, şoricelul care se ascundea în ultima bancă din clasă, care niciodată nu ridica mâna la ore, care, în zilele în care avea educaţie fizică, purta echipamentul de sport pe sub uniformă. Nu mai era acea Holly Gibney care nici măcar după ce împlinise douăzeci de ani nu îndrăznea să-şi contrazică mama. Nu mai era deloc acea Holly Gibney care avusese nevoie în două rânduri de tratament psihiatric.

Însă toate astea s-au petrecut înainte să-l cunosc pe Bill. El a crezut în mine, a crezut că pot deveni un om mai bun, un om mai puternic. Şi am fost. Pentru el. Aşa cum voi fi acum mai puternică şi pentru aceşti oameni.

— Terry Maitland *nu* l-a ucis pe Frank Peterson şi Heath Holmes *nu* le-a ucis pe surorile Howard. Crimele au fost comise de un străin. Acesta foloseşte ştiinţa noastră modernă – metodele noastre de analiză criminalistică – împotriva noastră. Însă adevărata lui armă este refuzul nostru de a crede. Suntem învăţaţi să mergem pe urma faptelor şi uneori îi simţim prezenţa, atunci când faptele sunt contradictorii. Dar refuzăm să ne ducem după el. Şi el ştie. Şi se foloseşte de asta.

— Doamnă Gibney, o întrerupse Jeannie Anderson, vreţi să spuneţi că aceste crime au fost comise de o creatură supranaturală? De un vampir sau ceva asemănător?

Holly începu să-şi muşte buzele, gândindu-se cum să răspundă. În cele din urmă zise:

— Nu voi răspunde la această întrebare. Nu încă. Mai întâi vreau să vă arăt câteva secvenţe din filmul pe care l-am adus. Este un film mexican, dublat în limba engleză, care a avut premiera la noi acum cincizeci de ani şi a rulat la cinematografele în aer liber. Titlul englezesc este *Luptătoarele mexicane şi monstrul*, dar în spaniolă…

— Zău, doamnă! exclamă Ralph. E ridicol!

— Taci! şopti Jeannie, dar toţi îi auziră supărarea din ton. Las-o să vorbească!

— Dar…

— Nu tu ai coborât azi-noapte în living, ci eu. *Las-o să vorbească!*

La fel ca Samuels mai devreme, acum şi Ralph îşi încrucişă braţele la piept. Holly cunoştea foarte bine gestul acesta. Era un gest de respingere. Un gest care spunea *Nu vreau să aud ce ai să-mi spui.* Însă continuă:

— Titlul mexican este *Rosita Luchadora e Amigas Concocen El Cuco*[61]. În traducere…

— Ăsta e! strigă Yune, speriindu-i pe toţi ceilalţi. Ăsta-i titlul pe care nu mi-l aduceam aminte sâmbătă, când ne-am întâlnit la restaurant. Mai ţii minte povestea, Ralph? Aia pe care *abuela* i-a spus-o nevestei mele când era *pequeña*[62]*?*

— Cum aş putea să uit? spuse Ralph. Povestea cu tipul ăla cu geanta neagră, care omoară copiii şi se freacă cu carnea lor pe…

Şi se opri brusc, amintindu-şi fără să vrea de Frank Peterson şi surorile Howard.

— Ce face? nu pricepu Marcy Maitland.

— Le bea sângele şi se freacă pe corp cu carnea lor, spuse Yune. Cică ar trebui să-i dea tinereţe veşnică. *El Cuco.*

— Da, zise Holly. În Spania i se mai spune şi *El Hombre con Saco.* „Omul cu sacul”. În Portugalia, este Cap-de-dovleac. Când copiii din America îşi cioplesc dovlecii de Halloween, de fapt îl întruchipează pe *El Cuco,* exact aşa cum făceau acum sute de ani copiii din Peninsula Iberică.

— Era şi un cântecel despre *El Cuco,* îşi aduse aminte Yune. *Abuela* mi-l cânta câteodată seara, la culcare. *Duérmete, niño, duérmete ya…* am uitat cum e în continuare.

— Nani, copile, nani, spuse Holly. *El Cuco* e pe tavan, a venit să te mănânce.

— Drăguţ cântec de leagăn, ce să zic? comentă Alec. Probabil că toţi copiii visau tare frumos după ce-l auzeau.

— Dumnezeule! murmură Marcy. Dumneavoastră chiar credeţi că această creatură a fost în casa *noastră?* Că a stat *pe patul* fetei mele?

— Da şi nu, răspunse Holly. Permiteţi-mi să vă pun filmul. Cred că primele zece minute vor fi suficiente.

9

Jack visa că merge pe o şosea cu două benzi. Şoseaua era pustie, iar cerul era albastru şi infinit. Era la volanul unui camion mare – poate o autocisternă, pentru că simţea miros de benzină. Lângă el era un bărbat cu păr negru şi scurt şi cu barbişon. Plin de tatuaje pe braţe. Hoskins îl cunoştea, pentru că se ducea adesea la „Poftiţi, Domnilor” (deşi foarte rar în interes de serviciu) şi purtase multe discuţii agreabile cu Claude Bolton, un tip care avea cazier, dar care renunţase la prostii. Numai că acest Claude Bolton de lângă el era foarte rău. Era acelaşi Claude Bolton care trăsese perdeaua de la duş atât cât Hoskins să poată citi cuvintele NU POT tatuate pe degetele sale.

Autocisterna trecu pe lângă un panou pe care scria mare MARYSVILLE, POP. 1280.

— Cam repede se întinde cancerul ăla, spuse Claude.

Şi, da, aceasta era vocea pe care o auzise din spatele perdelei de la duş.

— Uită-te în ce hal îţi sunt mâinile, Jack!

Se uită. Mâinile lui, de pe volan, se înnegriseră. În timp ce se holba la ele, nevenindu-i să creadă ce vede, acestea se desprinseră din încheieturi şi căzură. Autocisterna ieşi de pe asfalt, se înclină, începu să se răstoarne. Jack înţelese că va exploda şi se zbătu să iasă din vis înainte de asta. Se trezi cu respiraţia tăiată şi cu ochii în tavan.

— Iisuse! şopti el, pipăindu-şi mâinile, ca să se asigure că sunt la locul lor.

Da, erau. Şi ceasul era tot acolo. Nici măcar o oră nu dormise.

— Doamne, Dumneze…

Simţi o mişcare în stânga. Se întrebă în treacăt dacă o adusese acasă pe barmaniţa aia mişto, cu craci lungi. Dar, nu, se întorsese singur. Oricum, o femeie atât de frumoasă nu ar vrea să aibă nimic de-a face cu el. Pentru ea, el nu era decât un beţivan de

patruzeci şi ceva de ani, cam prea rotofei, care chelea…

Se uită în jur. Femeia culcată lângă el era mama lui. O recunoscu doar datorită clamei marmorate, care-i atârna din cele câteva şuviţe de păr rămase. O înmormântase cu clama aceea. O fardase o angajată de la morgă, dar o făcuse să semene cu o păpuşă din ceară. Deşi, una peste alta, nu arătase prea rău. Însă acum nu mai avea faţă, iar carnea începuse să-i putrezească pe oase. I se lipise de corp cămaşa de noapte pentru că era îmbibată cu puroi. Duhoarea de carne alterată era îngrozitor de puternică. Atunci Jack Hoskins a vrut să zbiere. Dar nu a fost în stare.

— Abia aşteaptă cancerul ăsta să-ţi facă felul, spuse mama lui.

Mama lui cea moartă. Îi vedea dinţii clănţănind, pentru că nu mai avea buze.

— Te roade pe dinăuntru. El poate să te scape, dar, dacă mai eziţi, o să fie prea târziu chiar şi pentru el. O să faci ce-ţi cere?

— Da, bâigui Hoskins. Da, o să fac orice.

— Atunci, ascultă ce-ţi spun.

Jack Hoskins ascultă.

10

La începutul filmului lui Holly nu apăru niciun anunţ că ar fi fost piratat. Fapt care nu-l surprinse deloc pe Ralph. Cine să se obosească să pirateze un film atât de vechi, care, oricum, era o porcărie? Muzica era un amestec siropos de acorduri de viori cu sunete discordante – însă foarte vesele – de acordeon. Pelicula era zgâriată, de parcă ar fi fost proiectată de foarte multe ori de operatori din alt secol, pe care-i durea fix în fund de calitatea imaginii.

Nici nu-mi vine să cred că mă aflu aici, îşi zise Ralph. *E ca la casa de nebuni.*

Însă atât soţia lui, cât şi Marcy Maitland se uitau cu acea concentrare specifică studenţilor înainte de examenul de absolvire. Iar ceilalţi, chiar dacă nu la fel de pătimaşi, erau şi ei extrem de atenţi. Yune Sablo zâmbea uşor. Însă nu era zâmbetul unuia care înţelege că se poartă prosteşte, îşi spuse Ralph, ci zâmbetul unuia care îşi retrăieşte o parte a trecutului: o legendă din copilărie care prinsese viaţă.

Filmul a început cu o stradă cufundată în noapte, pe care toate casele păreau a fi ori baruri, ori bordeluri, ori ambele. Camera de filmat urmărea o femeie drăguţă, într-o rochie cu un decolteu generos, care mergea de mână cu fiica ei de vreo patru anişori. Această plimbare printr-o zonă rău famată a oraşului, cu un copil care ar fi trebuit să fie în pat la ora aceea, avea să fie explicată mai târziu în film, dar nu în partea pe care o vizionau Ralph şi ceilalţi.

Un individ beat se apropie clătinându-se de femeie. Gura lui rosti nişte cuvinte, iar actorul american care îl dubla spuse, cu accentul mexican al lui Speedy Gonzales:

— Ssingurrică, ssingurrică, drrrăguţo?

Femeia nu-l luă în seamă şi merse mai departe. Apoi, într-un loc mai întunecat, dintre două felinare, apăru un tip înfăşurat într-o mantie lungă şi neagră, ca în filmele cu Dracula. Într-o mână ţinea un sac

negru. Cu cealaltă înşfăcă fetiţa. Mama urlă şi porni în fugă după el. Îl ajunse sub felinarul următor şi se agăţă de sacul lui. Tipul se întoarse, iar lumina felinarului dezvălui chipul unui bărbat de vârstă mijlocie, cu o cicatrice pe frunte.

Domnul Mantie mârâi, dezvelindu-şi colţii falşi. Speriată, femeia ridică mâinile şi se dădu înapoi, semănând acum mai puţin cu o mamă îngrozită şi mai mult cu o cântăreaţă de operă, care se pregăteşte să interpreteze o arie din *Carmen.* Hoţul de copii acoperi fetiţa cu mantia lui şi fugi, dar nu înainte ca un alt individ, tocmai ieşit dintr-o cârciumă – una dintre multele cârciumi de pe strada aceea –, să strige la el, cu acelaşi accent hidos de Speedy Gonzales:

— Heei, prrrofessore Espinossa, un' te duşi? Aidi să te sinsteessc!

În scena următoare, mama era la morga oraşului (EL DEPOSITO DE CADAVERES scria pe uşa din sticlă mată), unde scoase un strigăt teatral când a fost ridicat cearşaful de pe trupul mutilat al fetiţei sale. Apoi veni scena în care bărbatul cu cicatricea era arestat, însă acest bărbat se dovedi a fi un foarte onorabil profesor de la universitatea din apropiere.

După asta, a urmat unul dintre cele mai scurte procese din istoria cinematografiei; mama a depus mărturie; la fel şi doi indivizi cu accent de Speedy Gonzales, unul fiind acela care se oferise să-i facă „sinstee professorului"; juraţii s-au retras să delibereze. O nuanţă suprarealistă adăugată acestor acţiuni – altminteri foarte predictibile – a fost imaginea cu cinci femei aşezate în ultimul rând al sălii de judecată, toate îmbrăcate într-un fel de costume de supereroine şi cu chipurile ascunse sub măşti sofisticate. Însă prezenţa lor acolo nu mira pe nimeni, nici măcar pe judecător.

Juraţii s-au întors; profesorul Espinoza a fost condamnat pentru comiterea abjectei crime; profesorul a lăsat capul în piept, cu un aer vinovat. Una dintre femeile mascate a sărit în picioare şi a strigat:

— Esste o erroarre judisiarră! Professorul Espinoza n-ar fase nisiodată rrrău unui copil!

— Da' l-am văssut cu ochii mei! a zbierat mama. Tu grressesti, Rrosita!

Femeile mascate, în costume de supereroine, au părăsit sala de judecată, călcând apăsat cu cizmele lor elegante. Imaginea a dispărut treptat, fiind înlocuită cu un prim-plan al unui ştreang. Apoi cadrul s-a lărgit, permiţând spectatorilor să vadă un eşafod, înconjurat de o mulţime de curioşi. Profesorul Espinoza a fost condus lângă spânzurătoare. În timp ce i se punea laţul în jurul gâtului, el se uita fix spre spatele gloatei de privitori, unde se afla un bărbat, într-o sutană ca de călugăr, cu chipul acoperit de gluga largă. Între picioarele încălţate cu sandale ale acelui călugăr se afla un sac mare şi negru.

Cu toate că filmul era stupid şi prost realizat, Ralph simţi cum i se face pielea de găină şi strânse mâna lui Jeannie, când aceasta i-o întinse. Ştia exact ce urma. Călugărul şi-a dat gluga pe spate, descoperindu-şi chipul – care era chipul profesorului Espinoza, cu tot cu cicatricea de pe frunte. A rânjit larg, dezvelindu-şi colţii ăia caraghioşi, din plastic… a făcut un semn spre geanta cea neagră… şi a început să râdă.

— *Uitaţi-l!* a strigat de pe eşafod adevăratul profesor. *Acolo! El e!*

Mulţimea s-a întors să se uite, dar individul cu sacul negru dispăruse deja. Acum Espinoza a primit propriul lui sac negru pus peste cap – ca o glugă a morţii. Însă a continuat să strige de sub el:

— Monstrul, monstrul, mon…

Trapa s-a deschis şi el a căzut.

În următoarea secvenţă, supereroinele cu măşti îl fugăreau pe falsul călugăr pe nişte acoperişuri. Aici Holly apăsă tasta de pauză.

— Acum douăzeci şi cinci de ani, am văzut o variantă cu subtitrare, spuse ea. În realitate, profesorul strigă *El Cuco, El Cuco.*

— Păi, ce altceva să strige? murmură Yune. Iisuse, n-am mai văzut din copilărie un film cu *luchadoras.* S-au făcut vreo zece, douăsprezece.

Se uită în jur, la ceilalţi, ca trezit dintr-un vis.

— *Las luchadoras* înseamnă femeile luptătoare. Iar vedeta este Rosita asta, ea era cea mai faimoasă dintre toate. Ar trebui s-o vedeţi când îşi dă jos masca. *Ay caramba!*

Şi începu să-şi scuture mâna, de parcă ar fi atins ceva foarte fierbinte.

— Nu s-au făcut doar zece, douăsprezece filme, ci pe puţin cincizeci, spuse cu calm Holly. Tot Mexicul le iubea pe *las luchadoras.* Filmele astea erau ca filmele de astăzi cu supereroi. Desigur, făcute cu un buget mult mai mic.

Şi-ar fi dorit să se lanseze într-o dizertaţie despre această parte fascinantă (căci ei aşa i se părea) din istoria cinematografiei. Însă nu era tocmai momentul potrivit, mai ales că domnul detectiv Anderson arăta de parcă tocmai muşcase dintr-un sandvici rânced. Şi nici nu avea de gând să le spună că şi ei îi plăcuseră la nebunie filmele cu *luchadoras.* Fuseseră difuzate sâmbăta seara de postul local de televiziune din Cleveland. Probabil că adolescenţii din oraş se îmbătau şi se uitau la ele şi îşi băteau joc de dublajul de proastă calitate şi de costumele care probabil că lor li se păreau ridicole şi groteşti la vremea respectivă. Însă liceenei Holly Gibney, acelei adolescente speriate şi nefericite, nu-i venea deloc să râdă de *las luchadoras.* Carlotta, Maria şi Rosita erau nişte fete puternice şi curajoase, care săreau mereu în ajutorul celor sărmani şi asupriţi. Ba chiar Rosita Muñoz, cea mai iubită dintre ele, îşi spunea cu mândrie *cholita*[63]. Exact aşa se simţea şi nefericita liceeană Holly Gibney cea mai mare parte a timpului: o corcitură. O ciudăţenie a naturii.

— Scenariile acestor filme erau inspirate din legende vechi. La fel şi în cazul acesta. Vedeţi cum se potriveşte totul cu ce ştim noi despre crimele astea?

— Se potriveşte perfect, spuse Samuels. Cu asta sunt de acord. Singura problemă este că totul e o nebunie. O sminteală. Dacă dumneavoastră chiar credeţi în existenţa lui *El Cuco,* doamnă Gibney, înseamnă că sunteţi *cucu* la cap.

Zise omul care mi-a spus povestea cu dispariţia urmelor de paşi, reflectă Ralph. Dar, nu, nici el nu credea în existenţa lui *El Cuco,* însă era convins de faptul că femeia asta avusese mult curaj să le pună filmul, când trebuie că ştiuse foarte bine care le va fi reacţia. Iar acum era extrem de interesat de răspunsul doamnei Gibney, de la Agenţia „Ce-am găsit al meu să fie".

— Se spune că *El Cuco* se hrăneşte cu sângele şi osânza copiilor, spuse Holly. Însă în lumea noastră – în lumea noastră *reală* – nu ar putea să supravieţuiască doar cu astea, ci şi cu scepticismul unor oameni ca dumneavoastră, domnule Samuels. Ca dumneavoastră toţi. Să vă mai arăt ceva. Vă promit că-i doar un fragment.

Derulă până aproape de sfârşitul filmului. În imagine era una dintre *luchadoras* – Carlotta – care-l încolţise pe călugărul cu glugă într-o magazie părăsită. El încercă să fugă pe o scară, care, uite, domnule, cum se nimerise taman acolo. Carlotta îl apucă de spatele sutanei şi îl aruncă peste umăr. Individul zbură prin aer şi căzu lat. Îi pică gluga, dând la iveală ceva care nu era deloc un chip de om. Ci o masă amorfă, fără nicio trăsătură. Carlotta urlă când două ţepuşe strălucitoare ieşiră din orbitele unde ar fi trebuit să fie ochii. Probabil că acele ţepuşe aveau un soi de putere mistică de respingere, pentru că, la vederea lor, Carlotta se împletici în spate, se lipi de perete şi ridică mâna înaintea măştii ei de *luchadora,* ca pe o pavăză.

— Gata, opriţi-l! exclamă Marcy. Doamne, Dumnezeule!

Holly apăsă o tastă a laptopului, făcând să dispară imaginea de pe ecran. Numai că Ralph încă o vedea: era un efect vizual, vechi de când lumea, însă extrem de captivant, mai cu seamă dacă ai ascultat povestea

unei anume fetiţe despre străinul care-i intrase în cameră.

— Credeţi că asta a văzut fiica dumneavoastră, doamnă Maitland? o întrebă Holly. Poate nu unu la unu, dar…

— Da. Asta era. Paie la ochi. Aşa a zis. Paie în loc de ochi.

11

Ralph se ridică de pe scaun şi începu calm şi sec:

— Cu tot respectul, doamnă Gibney, şi, având în vedere… hm, trecutul dumneavoastră… nu mă îndoiesc că meritaţi tot respectul meu… însă credeţi-mă când vă spun că nu există niciun monstru numit *El Cuco,* care să se hrănească cu sângele copiilor. Aş fi primul care să accept ideea că acest caz – cele două cazuri, presupunând că ar exista vreo legătură între ele, şi se pare din ce în ce mai mult că există – prezintă anumite elemente foarte ciudate. Însă dumneavoastră ne împingeţi pe o pistă falsă.

— Las-o să termine! zise Jeannie. Pentru numele lui Dumnezeu, renunţă la ideile preconcepute şi las-o să termine!

Ralph înţelese că soţia lui mai avea puţin şi exploda de furie. O înţelegea, cum să nu o înţeleagă, ba chiar se punea în locul ei. Jeannie credea că, dacă el refuză să creadă povestea ridicolă despre *El Cuco,* înseamnă că refuză să creadă şi ce văzuse ea în casa lor de dimineaţă. Iar el voia să o creadă. Şi nu doar pentru că o iubea şi pentru că o respecta, ci şi pentru că individul acela descris de ea era leit Claude Bolton. Deşi încă nu putea să explice cum de era posibil aşa ceva. Însă continuă şi spuse tot ce avea de spus – tuturor, dar mai cu seamă lui Jeannie. Trebuia s-o facă. Era însăşi esenţa adevărului pe care îşi clădise întreaga viaţă. Da, au fost viermi în pepenele ăla, însă ajunseseră acolo pe cale naturală. Iar faptul că el nu cunoştea calea aceasta nici nu schimba şi nici nu nega realitatea.

Aşa că spuse:

— Cum am mai putea să credem în orice, dacă am crede în monştri şi în supranatural?

Se aşeză şi vru să o ia de mână pe Jeannie. Însă ea îl respinse.

— Vă înţeleg, spuse Holly. Credeţi-mă că vă înţeleg. Însă, domnule detectiv Anderson, am văzut anumite lucruri care îmi permit să cred şi eu în ceea

ce vă spun. O, dar nu vă gândiţi că ar fi vorba despre filmul acesta sau despre legenda care stă la baza lui. Însă, ştiţi cum se zice, nu? Fiecare legendă are câte un sâmbure de adevăr. Dar să trecem mai departe acum. Aş vrea să vă prezint o cronologie a faptelor, pe care am alcătuit-o înainte de plecarea din Dayton. Îmi permiteţi? Nu durează mult.

— Aveţi cuvântul, spuse Howie, cam buimac..

Holly deschise un fişier şi îl proiectă pe ecran. Scrisul ei era cam mic, însă foarte clar. Ralph îşi zise că textul ei ar fi acceptat în orice sală de judecată.

— Joi, 19 aprilie. Merlin Cassidy abandonează duba într-o parcare din Dayton. Personal cred că a fost furată din nou în aceeaşi zi. Nu-l vom numi *El Cuco* pe cel care a furat-o, ci doar „Străinul". Ca să-i facem pe plac domnului detectiv Anderson.

Ralph nu spuse nimic, dar acum Jeannie nu-l mai respinse când încercă să o ia de mână.

— Şi unde a ascuns-o? vru să ştie Alec. Ai vreo idee?

— O să ajungem şi acolo. Deocamdată, îmi dai voie să continui cu evenimentele din Dayton?

Alec îi făcu semn că era întru totul de acord.

— Sâmbătă, 21 aprilie. Familia Maitland ajunge la Dayton cu avionul şi se cazează la hotel. Heath Holmes – *adevăratul* Heath Holmes – se află în Regis, la mama lui. Luni, 23 aprilie. Sunt ucise Amber şi Jolene Howard. Străinul mănâncă bucăţi din carnea lor şi le bea sângele.

Se uită spre Ralph şi preciză:

— Nu, nu ştiu asta. Nu cu certitudine. Dar am citit printre rândurile articolelor din ziare şi sunt convinsă că lipseau anumite părţi din trupurile fetiţelor şi că erau golite aproape complet de sânge. La fel s-a întâmplat şi cu Frank Peterson?

Îi răspunse Bill Samuels:

— Din moment ce cazul Maitland este închis, iar noi purtăm o discuţie informală, nu mă deranjează să vă spun că aşa a fost. Lipseau bucăţi de carne din gâtul băiatului, din umărul drept, din fesa dreaptă şi din pulpa stângă.

Marcy scoase un geamăt gâtuit. Jeannie vru să se ridice şi să se ducă la ea, însă doamna Maitland îi făcu semn că nu este nevoie.

— Mă simt bine. Adică… nu, nu mă simt deloc bine, dar n-am să vomit şi nici n-am să leşin sau mai ştiu eu ce.

Observându-i chipul pământiu, Ralph n-ar fi băgat mâna în foc pentru asta.

— Străinul abandonează furgoneta cu care a răpit fetele în apropiere de casa doamnei Holmes… continuă Holly zâmbind ironic, acolo unde ştie că va fi descoperită foarte repede şi va fi o altă probă împotriva ţapului său ispăşitor. Lasă lenjeria fetelor în pivniţa familiei Holmes – o altă piatră la temelia cazului. Miercuri, 25 aprilie. Sunt descoperite cadavrele surorilor Howard în Trotwood, între Dayton şi Regis. Joi, 26 aprilie. În timp ce Heath Holmes se află în Regis, ajutându-şi mama la treburile casei, străinul apare la Sanatoriul Heisman. Oare îl căuta anume pe bătrânul domn Maitland sau nu neapărat? Nu sunt sigură, dar cred că pusese deja ochii pe Terry Maitland, pentru că ştia că venise cu familia din alt stat, aflat la o distanţă considerabilă de locul acela. Străinul, fie că îl considerăm o fiinţă normală sau o creatură supranaturală, seamănă într-o anumită privinţă cu criminalii în serie: îi place să călătorească. Doamnă Maitland, credeţi că ar fi fost *posibil* ca Heath Holmes să ştie că soţul dumneavoastră intenţiona să-şi viziteze tatăl?

— Cred că da, spuse Marcy. Sanatoriul vrea să fie anunţat dinainte de vizitele rudelor care vin din alte părţi ale ţării. Pentru că iau măsuri deosebite în aceste situaţii: îşi tund pacienţii, îşi coafează pacientele şi aranjează ieşiri în oraş, dacă starea de sănătate le permite. Însă tatăl lui Terry nu se afla în situaţia în care să iasă la plimbare. Boala lui era prea avansată.

Se aplecă şi o privi ţintă pe Holly.

— Însă, dacă acest străin nu era Holmes, chiar dacă *arăta* ca Holmes, de unde să fi ştiut *el* de venirea lui Terry?

— Răspunsul este foarte simplu, dacă eşti de acord cu premisa de la care pleacă această teorie, spuse Ralph. În cazul în care tipul ăsta este o *copie* a lui Holmes, ca să zicem aşa, înseamnă că ar putea să aibă acces la toate informaţiile din mintea adevăratului Holmes. Am înţeles bine, doamnă Gibney? Asta ziceţi dumneavoastră?

— Să spunem că da, cel puţin până la un punct. Dar să nu insistăm asupra acestui aspect. Sunt sigură că toţi suntem obosiţi şi probabil că doamna Maitland ar dori să se ducă mai repede acasă, la fiicele dumneaei.

Să sperăm că va ajunge acolo înainte să-şi piardă cunoştinţa, îşi zise Ralph.

Holly continuă:

— Străinul ştie că va fi văzut la Sanatoriul Heisman. De fapt, chiar asta vrea. Şi lasă încă o probă care îl va incrimina pe adevăratul domn Holmes: fire din părul uneia dintre fetiţele asasinate. Însă eu cred că cel mai important motiv pentru care s-a dus acolo pe data de 26 aprilie a fost ca să-l zgârie pe Terry Maitland şi să-l facă să sângereze, la fel cum va proceda ulterior şi cu Claude Bolton. Foloseşte mereu aceeaşi schemă. Mai întâi comite asasinatele. Apoi îşi marchează următoarea victimă. Următoarea identitate, s-ar putea spune. După care se ascunde. De fapt, hibernează. La fel ca un urs, merge dintr-un loc în altul câteodată, dar cea mai mare parte a timpului stă într-o vizuină aleasă dinainte şi se odihneşte acolo, aşteptând să se transforme.

— În legende, transformarea asta durează ani întregi, spuse Yune. Poate chiar generaţii. Însă aşa sunt legendele. Dumneavoastră nu credeţi că durează atât de mult, doamnă Gibney, nu-i aşa?

— Eu cred că durează câteva săptămâni, cel mult câteva luni. Iar pentru o scurtă perioadă, în timpul procesului de transformare din Terry Maitland în Claude Bolton, chipul lui ar putea să arate ca şi cum ar fi făcut din plastilină.

Se întoarse să-l privească în ochi pe Ralph. Îi era greu s-o facă, dar uneori era necesar.

— Sau ca şi cum ar fi foarte ars.

— Eu nu cred aşa ceva, spuse Ralph. Ca să folosesc un eufemism.

— Atunci, de ce nu a apărut omul ăla ars în nicio imagine? îl întrebă Jeannie.

Ralph oftă:

— Nu ştiu.

— Multe legende conţin un sâmbure de adevăr, spuse Holly, dar ele nu *reprezintă* adevărul, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. În vechile poveşti, *El Cuco* se hrăneşte cu sânge şi carne de om, ca un vampir. Însă eu cred că această creatură despre care vorbim noi se hrăneşte şi cu sentimentele urâte: ostilitate, furie, duşmănie… Se hrăneşte cu sângele *sufletului,* am putea spune.

Se întoarse spre Marcy.

— I-a spus fiicei dumneavoastră că se bucura că ea era nefericită şi tristă. Şi cred că acesta este adevărul. Cred că se *hrănea* cu tristeţea ei.

— Şi cu a mea, murmură Marcy. Şi cu a lui Sarah.

Acum interveni Howie.

— Nu spun că tot ce am auzit aici ar fi adevărat, nu spun deloc asta, dar familia Peterson se potriveşte perfect în acest scenariu, nu credeţi? Au murit toţi, cu excepţia tatălui, care acum este în comă şi respiră doar cu ajutorul aparatelor. O creatură care se hrăneşte cu nefericirea oamenilor – o creatură care are nevoie de suferinţă, nu de păcatele oamenilor ca să supravieţuiască – ar fi îndrăgit foarte mult familia Peterson.

— Ca să nu mai vorbim despre tot balamucul ăla de la tribunal, zise şi Yune. Dacă acolo chiar a fost un monstru care se hrăneşte cu emoţii negative, înseamnă că s-a simţit ca la cina din Ziua Recunoştinţei.

— Voi vă auziţi ce spuneţi? îi întrebă stupefiat Ralph. Serios, chiar vă auziţi?

— Trezeşte-te, omule! se răsti Yune la el, iar Ralph tresări ca pălmuit. Ştiu bine cât de stranie e

întreaga situaţie – toţi ştim asta. Aşa că nu trebuie să ne atragi mereu atenţia, de parcă ai fi singurul om întreg la cap într-un spital de nebuni. Însă aici se petrece ceva ce depăşeşte cu mult experienţa noastră. Bărbatul de la tribunal, ăla care nu apare în niciun reportaj, este doar o părticică din toată povestea.

Ralph simţi cum încep să-i ardă obrajii, dar acceptă dojana fără să crâcnească.

— Trebuie să încetezi să te mai împotriveşti la fiecare pas, *ese.* Ştiu că nu-ţi place puzzle-ul ăsta, nici mie nu-mi place, dar recunoaşte măcar că anumite piese se potrivesc. Există o înlănţuire de evenimente aici, care duc de la Heath Holmes la Terry Maitland şi apoi la Claude Bolton.

— Ştim unde se află acum Claude Bolton, spuse Alec. Şi cred că următoarea mişcare logică pe care o putem face ar fi să mergem până în Texas şi să stăm de vorbă cu el.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?! exclamă Jeannie. Că doar l-am văzut pe bărbatul care seamănă leit cu el chiar *aici,* azi-noapte!

— Ar trebui să discutăm şi despre asta, zise Holly. Dar mai întâi vreau să o întreb ceva pe doamna Maitland. Unde este înmormântat soţul dumneavoastră?

Marcy se miră.

— Unde este…? Păi, aici, în oraş. La cimitirul „Eternitatea”. N-am… nu ne făcuserăm planuri în sensul ăsta. De ce să ne fi făcut? Terry ar fi împlinit patruzeci de ani abia în decembrie… şi ne-am gândit că mai avem ani buni… Că meritărm să trăim încă ani buni de acum înainte, ca orice om care duce o viaţă decentă.

Jeannie scoase din geantă o batistă şi i-o întinse lui Marcy, care începu să-şi şteargă ochii cu gesturile lente ale unei persoane aflate în transă.

— N-am ştiut ce să… eram… eram în stare de şoc… încă nu reuşeam să pricep că Terry nu mai este. Aşa că domnul Donelli, directorul firmei de pompe funebre, mi-a sugerat „Eternitatea”, pentru că

cimitirul „Cer Senin” nu prea mai are locuri… şi se află în cealaltă parte a oraşului… şi…

Opreşte-o! vru Ralph să-i spună lui Howie. *E dureros şi lipsit de sens. Nu contează decât pentru ea şi pentru fetiţe unde-i înmormântat Terry.*

Dar nici de data aceasta nu zise nimic şi înghiţi din nou dojana – pentru că tot un fel de dojană era, nu? Chiar dacă Marcy Maitland nu avusese nicio intenţie în sensul ăsta. Îşi spuse că se va termina totul la un moment dat şi atunci va fi liber să descopere viaţa de după afurisitul ăsta de caz cu Terry Maitland. Pentru că voia să creadă că va mai avea o viaţă atunci.

— Ştiam şi de celălalt cimitir, continuă Marcy, normal că ştiam, dar nici nu m-am gândit să-i pomenesc de el domnului Donelli. M-a dus Terry acolo odată, dar e în afara oraşului… şi este atât de izolat…

— Despre care cimitir vorbiţi? o întrebă Holly.

Pe neaşteptate, o imagine se formă în mintea lui Ralph – şase cowboy purtând un sicriu din scânduri simple. Şi simţi cum îl paşte o altă confluenţă.

— Cimitirul vechi din Parohia Canning, spuse Marcy. M-a dus Terry odată să-l văd şi mi s-a părut că nu mai fusese nimeni îngropat acolo de foarte multă vreme. Şi că nici nu mai trecuse nimeni prin el. Pe morminte nu erau nici flori şi nici candele sau altceva. Nu se vedeau decât nişte pietre funerare sparte sau dărâmate. Pe majoritatea nici nu se puteau citi numele morţilor.

Şocat, Ralph aruncă o privire spre Yune, care îi făcu un semn din cap.

— Acesta este motivul pentru care pe soţul dumneavoastră îl interesa atât de mult cartea aceea de la chioşcul din hotel, spuse încet Bill Samuels. *Istoria ilustrată a Ţinutului Flint, Ţinutului Douree şi a Parohiei Canning.*

Marcy continuă să-şi şteargă ochii cu batista lui Jeannie.

— Evident că l-ar interesa o astfel de carte. Familia Maitland trăieşte în regiunea aceasta încă de

la colonizarea din 1889. Stră-străbunicii lui Terry – sau poate o generaţie înainte de ei, nu sunt sigură – s-au stabilit în Canning.

— Nu în Flint City? se miră Alec.

— Pe vremea aia *nu* exista niciun Flint City, ci doar un sătuc la marginea drumului, care se chema Flint. Până la crearea statului Oklahoma, la începutul secolului douăzeci, Canning a fost cel mai mare oraş din regiune. Botezat astfel după numele celui mai mare proprietar de pământuri, desigur. Familia Maitland se situa pe locul al doilea sau al treilea ca suprafaţă de terenuri deţinută. Canning a fost un oraş important până la marile furtuni de nisip din anii douăzeci şi treizeci, care au distrus solul şi au adus seceta. În zilele noastre acolo nu au mai rămas decât o prăvălie şi o biserică la care nu se duce nimeni.

— Şi cimitirul, adăugă Alec. Unde şi-au îngropat morţii până când n-a mai rămas nimeni în oraş. Acolo sunt şi mormintele câtorva dintre strămoşii lui Terry.

Marcy schiţă un zâmbet stins.

— O, da, cimitirul ăla… mi s-a părut oribil. Ca o casă abandonată, de care nu-i mai pasă nimănui.

— Dacă Străinul prelua toate gândurile şi amintirile lui Terry, pe măsură ce îşi desăvârşea transformarea, spuse Yune, înseamnă că ar fi trebuit să ştie despre acel cimitir.

Locotenentul vorbea cu ochii aţintiţi la unul dintre tablourile de pe perete, însă Ralph îşi dădu seama la ce se gândea. Pentru că şi el se gândea la acelaşi lucru. La hambar. La hainele aruncate acolo.

— Legendele spun – şi pe Internet o să găsiţi zeci de legende despre *El Cuco* – că acestor creaturi le plac locurile cu miros de moarte, zise Holly. Se pare că acolo se simt cel mai bine.

Acum lui Ralph îi păru foarte rău că îl însoţise Jeannie. Dacă ea nu ar fi fost aici, el ar fi ieşit deja pe uşă de vreo zece minute. Da, hambarul unde fuseseră găsite hainele se afla în apropiere de cimitirul ăla părăsit. Da, mâzga aia care înnegrise fânul nu avea deocamdată nicio explicaţie. Şi, da,

poate că acolo fusese un necunoscut. Era dispus să accepte această teorie – deocamdată, cel puţin. Pentru că aşa puteau fi lămurite mai multe lucruri. Existenţa unui necunoscut care voia să recreeze o veche legendă mexicană ar explica şi mai multe… însă nu putea să explice dispariţia de pe film a bărbatului ars de la tribunal şi nici cum de reuşise Terry Maitland să se afle în două locuri în acelaşi timp. Se tot izbea de lucrurile astea şi îi stăteau în gât ca nişte sâmburi mari.

— Permiteţi-mi să vă arăt nişte fotografii pe care le-am făcut într-un alt cimitir, le spuse Holly. Poate ne vor deschide calea unei anchete mai normale. Cu singura condiţie ca domnul detectiv Anderson sau domnul locotenent Sablo să fie dispuşi să ia legătura cu poliţia din Montgomery, Ohio.

— În clipa asta aş lua legătura şi cu Papa de la Roma, dacă ne-ar ajuta să ne lămurim, zise Yune.

Şi Holly proiectă imaginile pe ecran, una câte una: gara, fabrica cu svastica desenată pe zid, spălătoria de maşini.

— Am făcut pozele astea din parcarea cimitirului „Odihna Eternă” din Regis. Unde este înmormântat Heath Holmes, alături de părinţii lui.

Reluă fotografiile: gară, fabrică, spălătorie auto.

— Eu cred că Străinul a ajuns cu duba furată din Dayton în unul din aceste locuri. Şi mai cred că, dacă aţi putea să-i convingeţi pe poliţiştii din Montgomery să le cerceteze în amănunt, aceştia vor găsi nişte urme ale trecerii lui pe acolo.

Şi acum le arătă fotografia cu vagoanele singuratice şi părăsite pe şine.

— Ar fi putut să ascundă duba în oricare dintre ele. Dar, la fel de bine, ar fi putut să locuiască el însuşi acolo. Vagoanele astea sunt foarte aproape de cimitir.

Acum Ralph găsi ceva de care să se agaţe. Ceva din lumea reală.

— Adăposturi pentru vagabonzi. Da, acolo ar *putea* să fie nişte urme. Chiar şi după trei luni.

— Urme de roţi, zise Yune. Poate chiar alte haine.

— Sau altceva, spuse Holly. Vreţi să verificaţi? Iar poliţia de acolo ar trebui să facă un test de fosfatază acidă.

Adică de spermă, îşi zise Ralph, aducându-şi aminte de mâzga din hambar. Ce spusese Yune despre ea? Că-i o poluţie nocturnă demnă de *Cartea recordurilor,* nu?

Tonul lui Yune era plin de admiraţie.

— Ştiţi meserie, doamnă.

Holly se îmbujoră şi îşi plecă privirea.

— Bill Hodges a fost un as. M-a învăţat foarte multe.

— Dacă doriţi, eu pot să-l sun pe procurorul din Montgomery, spuse Samuels. Să-i cer să trimită pe cineva din poliţia ce are sub jurisdicţie oraşul ăla – Regis parcă, nu? – să lucreze cu poliţia statală. Merită să investigăm, având în vedere ce a găsit puştiul Elfman în hambarul ăla din Parohia Canning.

— Ce a găsit? se repezi Holly. Ce a găsit acolo, în afară de catarama cu amprente?

— Nişte haine, spuse Samuels. Pantaloni, boxeri, adidaşi. Pline de mâzga aia care era şi pe fân.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dar nici vorbă de cămaşă. Cămaşa lipsea.

— Probabil că bărbatul ăla ars purta cămaşa, spuse Yune, ca pe un fel de turban, atunci când l-am văzut noi la tribunal.

— Cât de departe este hambarul de cimitir? vru să ştie Holly.

— Cam vreo opt sute de metri, poate mai puţin, răspunse Yune. Substanţa aia de pe haine semăna cu sperma. La asta vă gândiţi, doamnă Gibney? Ăsta-i motivul pentru care vreţi ca poliţia din Ohio să facă un test de fosfatază acidă?

— N-avea cum să fie spermă, interveni Ralph. Era prea multă.

Yune nu-l luă în seamă. Se uita ca hipnotizat la Holly.

— Credeţi că substanţa aia din hambar ar putea să fie un fel de reziduu al transformării? Am dat

mostrele la laborator, dar nu am primit încă rezultatele.

— Nu ştiu ce să cred, zise Holly. Tot ce am aflat despre *El Cuco* se bazează pe cele câteva legende pe care le-am citit în timpul drumului până aici. Şi nu sunt deloc demne de încredere. Au fost transmise pe cale orală, din generaţie în generaţie, cu mult înainte de apariţia metodelor de investigaţie criminalistică. Nu spun că poliţia din Ohio trebuie neapărat să verifice locurile din fotografiile mele. S-ar putea să nu găsească nimic… deşi eu nu cred asta. Sper că vor descoperi ceva acolo. Urme, aşa cum a spus domnul detectiv Anderson.

— Aţi terminat, doamnă Gibney? o întrebă Howie.

— Da, cred că da.

Şi Holly se aşeză la locul ei. Lui Ralph i se părea epuizată – în fond, de ce n-ar fi fost? Doar a avut foarte mult de lucru în ultimele zile. Plus că ideile fixe te oboseau extrem de tare.

— Doamnelor şi domnilor, spuse Howie, aveţi vreo idee despre ce anume ar trebui să facem mai departe? Vă aştept propunerile.

— Mie mi se pare evident următorul pas, zise Ralph. Probabil că Străinul se află aici, în Flint City – aşa sugerează declaraţia soţiei mele şi a lui Grace Maitland – însă tot cred că cineva ar trebui să facă drumul până în Texas, să stea de vorbă cu Claude Bolton, să afle ce ştie. Presupunând că ar şti ceva. Mă ofer eu.

— Vreau să merg şi eu cu tine, spuse Alec.

— Cred că şi eu aş vrea să fac drumul până acolo, zise Howie. Domnule locotenent Sablo?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar am două cazuri pe rol. Dacă nu depun mărturie, o să scape doi infractori tare răi. O să dau un telefon la procuratura din Cap City ca să văd dacă pot fi amânate procesele astea, dar nu-mi fac prea mari speranţe. Nici nu pot să pomenesc că sunt pe urmele unui monstru mexican, care-şi schimbă şi înfăţişarea, şi amprentele şi tot.

Howie zâmbi.

— Nu prea poţi. Dumneavoastră ce ziceţi, doamnă Gibney? Aţi dori să călătoriţi mai spre sud? Evident că vă vom plăti în continuare.

— Da, merg şi eu. S-ar putea ca domnul Bolton să ştie anumite lucruri care să ne fie de folos. Desigur, cu condiţia să-i punem întrebările potrivite.

— Şi tu, Bill? îl întrebă Howie. Tu ce zici? Vrei să dai de capăt poveştii ăsteia?

Samuels zâmbi strâmb, clătină din cap şi se ridică în picioare.

— Totul a fost extrem de fascinant, vă asigur. Şi, credeţi-mă că vă apreciez zelul. Vă spun, fără urmă de ironie, că aduceţi argumente extrem de convingătoare în favoarea irealului. Însă acum vreau să mă duc acasă, să beau o bere de la gheaţă şi să încep să uit de toată povestea asta.

Îşi luă servieta şi ieşi pe uşă, parcă admonestându-i pe ceilalţi cu moţul care i se bălăngănea în creştet.

După plecarea procurorului, Howie le spuse că se va ocupa el de drumul până în Texas.

— Am să rezerv locuri la linia aeriană King Air, pe care o folosesc destul de des. Piloţii ştiu unde să aterizeze cât mai aproape de destinaţia noastră. Am să închiriez şi o maşină. Dacă nu suntem decât noi patru, cred că ar fi suficient un sedan, ori un SUV mai mic.

— Să-mi ţineţi şi mie un loc, spuse Yune. În caz că pot să scap de prezenţa la proces.

— Cu plăcere.

— Cineva trebuie să ia legătura cu domnul Bolton în seara asta şi să-l anunţe că venim, zise Alec Pelley.

Yune ridică mâna.

— Măcar asta să fac şi eu.

— Fă-l să înţeleagă că nu-l căutăm pentru că ar fi comis vreo infracţiune, spuse Howie. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să fugă cine ştie unde.

— Sună-mă după ce vorbeşti cu el, îi ceru Ralph lui Yune. Oricât de târziu. Vreau să ştiu cum a reacţionat.

— Şi eu vreau, zise Jeannie.

— Şi ar trebui să-i mai spuneţi şi altceva, interveni Holly. Ar trebui să-i spuneţi să fie prudent. Pentru că, dacă am dreptate, înseamnă că el este următoarea victimă.

12

Se întunecase deja când Ralph şi ceilalţi părăsiră clădirea unde îşi avea sediul firma de avocatură a lui Howie Gold. Howie rămăsese în birou, cu detectivul lui, ca să facă pregătirile de călătorie. Ralph se întrebă despre ce discutau ei acum, când rămăseseră singuri.

— Unde staţi, doamnă Gibney? o întrebă Jeannie.

— La motelul Flint Luxury. Mi-am rezervat o cameră.

— O, nu, nu se poate! exclamă Jeannie. Singurul lux de acolo este firma din faţă. Locul ăla e o groapă de gunoi.

Holly păru îngrijorată.

— Probabil că există şi un Holiday Inn…

— Staţi la noi, o invită Ralph, luându-i-o înainte lui Jeannie şi sperând că iniţiativa lui o să-i mai îmblânzească soţia, că tare supărată părea acum pe el.

Holly şovăi. Nu se simţea deloc bine în case străine. De fapt, nu se simţea bine nici măcar în casa în care crescuse, în timpul vizitelor trimestriale la mama ei. Ştia că în casa acestor oameni pe care îi cunoscuse în urmă cu doar câteva ore va adormi foarte greu şi se va trezi foarte devreme şi va auzi fiecare scârţâit necunoscut din pereţi şi podele şi va trage cu urechea la şoaptele soţilor Anderson şi se va întreba dacă despre ea vorbeau… ceea ce era aproape o certitudine. Şi va spera ca ei să n-o audă dacă se va scula în miez de noapte să-şi facă treaba mică. Avea mare nevoie de somn. Discuţia de mai devreme fusese destul de stresantă, iar permanentele reacţii negative şi neîncrederea manifestată de domnul detectiv Anderson, deşi lesne de înţeles, o istoviseră peste măsură.

„Dar…” – cum ar fi spus Bill Hodges. Dar…

Dar tocmai neîncrederea lui Anderson o *obliga* să accepte invitaţia.

— Mulţumesc, sunteţi foarte amabili, dar mai am ceva de făcut înainte. Nu durează mult. Daţi-mi adresa şi o să o caut pe iPad.

— Vă pot ajuta cu ceva? o întrebă Ralph. Aş fi bucuros să…

— Nu. Sincer. Mă descurc.

Holly îi strânse mâna lui Yune.

— Ar fi bine să puteţi veni cu noi, domnule locotenent Sablo. Sunt convinsă că vă doriţi.

Yune îi zâmbi.

— Credeţi-mă că îmi doresc foarte mult să vă însoţesc. Dar, aşa cum zice poetul: „Am o promisiune de-mplinit acum[64]”.

Marcy Maitland stătea retrasă şi stingheră, strângându-şi poşeta la piept. Părea în stare de şoc. Jeannie se duse spre ea fără să ezite absolut deloc. Curios, Ralph urmări scena: mai întâi, Marcy se sperie şi făcu ochii mari, ferindu-se de Jeannie; apoi îşi reveni şi îi îngădui să o îmbrăţişeze. Ba chiar îşi lăsă capul pe umărul soţiei lui şi o strânse şi ea în braţe. Parcă era un copil obosit. Ambele femei plângeau când se desprinseră una de cealaltă.

— Îmi pare nespus de rău, zise Jeannie. Condoleanţe!

— Mulţumesc.

— Dacă pot face ceva pentru tine sau pentru fetiţe, orice…

— Tu nu poţi, dar *el* poate.

Şi Marcy se întoarse cu faţa la Ralph. Deşi ochii îi erau plini de lacrimi, privirea lor era rece, măsurându-l din cap şi până în picioare.

— Străinul ăla. Vreau să-l prinzi. Nu-l lăsa să scape doar pentru că tu nu crezi în existenţa lui. Poţi s-o faci?

— Nu ştiu, răspunse Ralph. Dar am să încerc.

Marcy nu mai spuse nimic. Luă braţul întins de Yune Sablo şi îl lăsă să o conducă la maşină.

13

La jumătatea străzii, în faţa unui magazin Woolworth’s închis de multă vreme, Jack stătea în camioneta lui, sorbind dintr-o sticlă şi urmărind atent grupul de pe trotuar. Singura persoană pe care n-o cunoştea era o femeie slabă, îmbrăcată cu genul acela de taior pe care îl poartă femeile în călătoriile de afaceri. Avea părul scurt, încărunţit, cu bretonul cam neregulat, de parcă şi-l tăiase singură. Traista atârnată de umăr era suficient de încăpătoare pentru un aparat portabil de radio şi tot ar mai fi rămas ceva loc liber. Femeia asta se uita după Sablo, halitorul ăla de taco din poliţia statală, care o conducea pe madam Maitland. După aceea, străina se duse la maşina ei – una atât de urâtă şi banală, că precis era închiriată de la aeroport. Lui Hoskins îi trecu prin minte s-o urmărească, dar se răzgândi şi rămase să-i supravegheze pe soţii Anderson. În fond, din cauza lui Ralph era el aici şi nu se spunea că e politicos să conduci acasă fata pe care ai scos-o la dans?

Plus că Anderson merita să fie urmărit. Hoskins nu-l înghiţise niciodată; iar de la evaluarea aia impertinentă de acum un an (auzi, dumneata, cică n-avea *Nicio părere…* de parcă căcatul lui ar fi mirosit a parfum franţuzesc), îl ura de-a dreptul. Se bucurase enorm de mult când Anderson o scrântise cu arestarea lui Maitland şi nu îl surprindea câtuşi de puţin să vadă că acum cutra asta ordinară îşi vâra nasul unde nu-i fierbea oala. Ca, de exemplu, într-un caz clasat.

Jack duse mâna la ceafă, se strâmbă de durere, apoi porni camioneta. Îşi zise că ar putea să plece acasă după ce-i va vedea pe soţii Anderson ajunşi la domiciliul conjugal, dar parcă era bine să mai zăbovească niţel – să parcheze câteva case mai departe şi să stea la pândă. Să vadă dacă se mai întâmplă ceva. Avea o sticlă de suc în care putea să facă pipi dacă i-ar fi venit. Şi poate ar reuşi chiar să aţipească puţintel, cu condiţia să-l mai lase

usturimea aia de la ceafă. În fond, n-ar fi fost prima oară când dormea în camionetă; o mai făcuse de câteva ori de când îl părăsise consoarta.

Jack nu ştia ce urmează, însă era ferm hotărât să ducă la bun sfârşit sarcina primită: adică să pună capăt vârâtului de nas în oala care fierbe. *Ce anume* fierbea în oala aia – asta nu ştia el, doar că avea o oarecare legătură cu moartea lui Frank Peterson. Şi cu hambarul din Parohia Canning. Iar asta îi era de ajuns pentru moment, deşi – lăsând la o parte arsura de la ceafă şi, posibil, cancerul de piele – simţea că devine din ce în ce mai curios.

Avea senzaţia că i se va spune, la vremea cuvenită.

14

Folosindu-se de aplicaţia de pe iPad, Holly reuşi să ajungă foarte repede la Walmartul din Flint City. Îi plăceau foarte mult magazinele astea imense, în care nu erai decât un anonim printre sute de clienţi. Cumpărătorii nu se uitau la alţi cumpărători, aşa cum se întâmpla în celelalte magazine; parcă erau în propriile lor bule, preocupaţi doar să cumpere angro haine sau jocuri video sau hârtie igienică. Nici măcar nu erai nevoit să vorbeşti cu vreun casier, dacă utilizai serviciul care-ţi permitea să-ţi scanezi singur produsele şi să plăteşti cu cardul. Ceea ce făcea întotdeauna Holly. Acum isprăvi extrem de repede, pentru că ştia (ca de obicei) de ce avea nevoie. Mai întâi se duse la raionul cu BIROTICĂ ŞI PAPETĂRIE, apoi la cel cu ÎMBRĂCĂMINTE PENTRU BĂRBAŢI şi, în cele din urmă, la ACCESORII AUTO. Scană produsele la aparat, plăti cu cardul şi puse chitanţa în portofel. Acestea erau cheltuieli în interes de serviciu, care urma să-i fie rambursate. Cu condiţia să supravieţuiască evenimentelor viitoare. Avea sentimentul (una dintre vestitele presimţiri ale lui Holly, murmură Bill Hodges în gândurile ei) că avea mult mai multe şanse să scape cu viaţă dacă Ralph Anderson – atât de asemănător lui Bill în multe privinţe, dar atât de diferit în altele – va putea depăşi conflictul din capul lui.

Se întoarse la maşină şi porni spre casa familiei Anderson. Însă, înainte să iasă din parcare, spuse o rugăciune scurtă. Pentru toţi.

15

Mobilul lui Ralph începu să sune chiar atunci când el şi cu Jeannie intrau în bucătărie. Era Yune. Căpătase numărul lui Lovie Bolton de la John Zellman, proprietarul clubului „Poftiţi, Domnilor”, şi reuşise să dea de Claude fără nicio problemă.

— Ce i-ai zis? îl întrebă Ralph.

— În linii mari, ce am stabilit la Howie. Că dorim să stăm de vorbă cu el, pentru că avem oarece îndoieli în legătură cu vinovăţia lui Terry Maitland. Am accentuat faptul că nu credem că el s-ar face vinovat de ceva şi că persoanele care îl vor vizita nu vin în calitate oficială. M-a întrebat dacă vii şi tu. I-am zis că da. Sper că nu te deranjează. Mi s-a părut bucuros când a auzit că o să te vadă.

— E în regulă.

Jeannie urcase la etaj şi acum el o auzi pornind computerul pe care îl foloseau amândoi.

— Altceva?

— Am zis că, dacă lui Maitland i s-a *înscenat* crima, atunci şi el s-ar putea să păţească la fel, mai ales pentru că are cazier.

— Şi cum a reacţionat?

— Binişor. N-a părut să adopte o atitudine defensivă. Dar după aia a zis o chestie interesantă. M-a întrebat dacă sunt sigur că el l-a văzut *chiar* pe Terry Maitland în club, în seara când a fost ucis Frank Peterson.

— Te-a întrebat asta? De ce?

— Pentru că Maitland se purta de parcă nu-l cunoştea, de parcă nu-l mai văzuse niciodată. Şi când Bolton l-a întrebat cum îi merge cu echipa de baseball, cică Maitland a evitat răspunsul şi a început să bată câmpii. Nu i-a dat niciun detaliu. A zis doar că mai au niţel şi ajung în finală. Şi mi-a mai zis că Maitland era încălţat cu nişte adidaşi din ăia de fiţe. „Cum poartă puştii când vor să se dea mafioţi”, aşa mi-a zis. Şi mi-a mai zis că nu-l mai

văzuse niciodată pe Maitland încălţat cu chestii din alea.

— Ăştia sunt adidaşii care au fost găsiţi în hambar.

— Nu avem cum să dovedim că ei erau, dar sunt convins că nu te înşeli.

De la etaj se auziră gemetele scrâşnite ale obositei lor imprimante Hewlett-Packard şi Ralph se întrebă ce mama naibii făcea Jeannie.

— Ţii minte ce-a zis doamna Gibney despre firele de păr găsite în camera de la sanatoriu a tatălui lui Maitland? Firele de păr de la una dintre fetiţele ucise?

— Sigur că da.

— Pe cât pui pariu că, dacă vom investiga cumpărăturile făcute cu cardul de Maitland, vom afla că şi-a cumpărat fix adidaşii ăia? Şi vom găsi şi o chitanţă cu o semnătură care să semene leit cu a lui?

— Presupun că acest Străin ipotetic ar fi putut să aranjeze asta, zise Ralph. Însă doar dacă i-a şterpelit vreunul dintre carduri.

— N-avea nevoie să-i şterpelească nimic. Nu uita că familia Maitland locuieşte în Flint City de o veşnicie. Probabil că au conturi deschise în majoritatea prăvăliilor. Iar tipul ăla n-a trebuit decât să intre cu tupeu într-un magazin de articole sportive, să-şi aleagă adidaşii ăia fiţoşi şi să se semneze. Cine l-ar fi luat la întrebări? Doar toată lumea din oraş îl cunoştea pe Terry Maitland. La fel şi cu firele de păr şi cu lenjeria fetiţelor, înţelegi? Se transformă în ei şi îşi face mizeriile, dar asta nu-l satisface. Vrea mai mult. Aşa că flutură şi ştreangul de care vor atârna amărâţii ăia ale căror chipuri şi le-a însuşit. Pentru că el se hrăneşte cu suferinţă. *Se hrăneşte cu suferinţă!*

Ralph îşi acoperi ochii cu mâna şi îşi apăsă tâmplele cu degetele.

— Ralph? Mai eşti la telefon?

— Mai sunt. Dar, Yune… tu o iei prea înainte. Iar eu nu sunt pregătit pentru asta.

— Înţeleg. Şi nici eu nu sunt sută la sută sigur că am dreptate. Dar măcar încearcă să te gândeşti şi la varianta asta.

Imposibil! îşi spuse Ralph. *Absolut imposibil!*

Şi îl întrebă pe Yune dacă îi spusese lui Boton să fie prudent.

Iar Yune începu să râdă.

— Normal că i-am spus. A făcut mişto de mine. Mi-a zis că are trei arme în casă – două puşti şi un pistol – şi că maică-sa, cu tot emfizemul ei pulmonar, ţinteşte mai bine decât el. Măi, omule, ce aş mai vrea să vin şi eu cu voi!

— Păi, încearcă.

— O să încerc.

Închise telefonul şi chiar atunci Jeannie coborî la el, cu câteva foi de hârtie în mână.

— Am căutat-o pe Internet pe Holly Gibney. Ce să vezi? Doamna asta cu voce blândă, care se îmbracă oribil, are un trecut foarte aventuros.

Ralph vru să citească ce printase Jeannie, dar chiar atunci nişte faruri de maşină luminară aleea din faţă. Jeannie îi smulse foile din mână, iar Ralph nu apucă să vadă decât titlul articolului de ziar de pe prima pagină: POLIŢIST LA PENSIE ŞI ÎNCĂ DOUĂ PERSOANE SALVEAZĂ DE LA MOARTE MII DE TINERI LA CONCERTUL DIN SALA MINGO. De unde presupuse că doamna Holly Gibney era una dintre celelalte două persoane.

— Du-te şi ajut-o cu bagajele! îi ordonă Jeannie. Ai să citeşti foile astea în pat.

16

Bagajele lui Holly însemnau doar geanta de umăr, unde îşi ţinea laptopul; un sac de voiaj, atât de mic cât să încapă în compartimentul pentru bagaje de mână; şi o pungă din plastic de la Walmart. Îi permise lui Ralph să o ajute cu sacul de voiaj, dar insistă să ducă ea geanta şi cumpărăturile de la supermarket.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că mă găzduiţi, îi spuse ea lui Jeannie.

— Ne face plăcere. Pot să vă tutuiesc?

— Da, sigur.

— Camera de oaspeţi se află la etaj, în capătul holului. Am schimbat aşternuturile şi ai baia ta personală. Numai vezi să nu te împiedici de maşina mea de cusut dacă vrei să te duci la toaletă în miezul nopţii.

O expresie inconfundabilă de uşurare se aşternu pe chipul lui Holly, care spuse zâmbind:

— Am să încerc.

— Vrei o cană cu cacao fierbinte? Sau ceva mai tare?

— Nu, mulţumesc. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar nu-mi doresc decât să mă duc la culcare. Am avut o zi foarte grea şi lungă.

— Sigur că da. Te conduc.

Dar Holly mai zăbovi o clipă, privind la livingul de dincolo de arcadă.

— Acolo stătea intrusul atunci când ai coborât?

— Da. Pe unul dintre scaunele noastre de la bucătărie, îi arătă Jeannie, după care îşi încrucişă braţele la piept, prinzându-şi coatele în palme. La început nu l-am văzut decât de la genunchi în jos. Apoi i-am văzut cuvântul tatuat pe degete. MUSAI. După care s-a aplecat şi i-am putut vedea chipul.

— Chipul lui Bolton.

— Da.

Holly se gândi puţin şi pe buze îi apăru un zâmbet radios, care-i surprinse atât pe Ralph, cât şi pe

Jeannie. Zâmbetul acesta o întinerea cu mulţi ani.

— Dacă nu vă supăraţi, acum m-aş duce să mă culc.

Jeannie o conduse în camera de la etaj. Ralph o auzi vorbind şi îşi spuse: *Încearcă să o facă să se simtă în largul ei, aşa cum eu nu aş reuşi niciodată. Este un talent care probabil că va avea rezultate chiar şi cu femeia asta foarte ciudată.*

O fi fost Holly Gibney ciudată, dar era şi ciudat de plăcută, cu toate ideile ei trăsnite despre Terry Maitland şi Heath Holmes.

Idei trăsnite care se potrivesc cu faptele.

Imposibil!

Se potrivesc perfect.

— Tot imposibil! murmură el.

Auzi râsetele celor două femei de la etaj şi zâmbi. Rămase pe loc până îşi dădu seama că Jeannie se dusese în dormitorul lor şi abia atunci urcă şi el. Uşa camerei de oaspeţi din capătul holului era închisă. Pe perna lui se afla teancul de foi – roadele documentării lui Jeannie. Se dezbrăcă, se întinse şi se apucă să citească informaţiile despre doamna Holly Gibney, coproprietară a unei agenţii de detectivi care se ocupa cu recuperarea bunurilor furate şi descoperirea persoanelor care refuză să se prezinte la procese – agenţie cu un nume extrem de adecvat: „Ce-am găsit al meu să fie”.

17

Din camioneta parcată lângă trotuar, câteva case mai încolo, Jack văzu cum maşina femeii în taior opreşte în faţa casei familiei Anderson. Detectivul ieşi să o ajute, deşi cucoana nu prea avea cine ştie ce bagaje. Dar avea o pungă de la Walmart. Deci acolo se dusese. Poate ca să-şi cumpere o cămăşuţă de noapte şi o periuţă de dinţi. După mecla ei, era clar că îşi alesese o cămăşuţă hidoasă şi o periuţă atât de dură, cât să-i zgârie gingiile.

Jack mai luă o duşcă din sticlă şi, în timp ce înşuruba dopul la loc şi se gândea să se întoarcă acasă (de ce nu, din moment ce toţi copiii cuminţi se duseseră la culcare), îşi dădu seama că nu mai era singur în cabina camionetei. Cineva stătea pe locul din dreapta lui. Îl vedea doar cu coada ochiului. Dar evident că aşa ceva era imposibil. Că doar nu fusese acolo tot timpul. Nu-i aşa?

Hoskins se uită drept înainte. Arsura de la ceafă, care nu-l mai deranjase chiar atât de tare în ultimele ore, începu să-i pulseze din nou, foarte dureros.

Tot cu coada ochiului observă o mână ridicată. Şi parcă vedea scaunul camionetei prin mâna aia. Iar pe degetele ei, scris cu cerneală albastră, decolorată de timp, era cuvântul MUSAI. Hoskins închise ochii, rugându-se fierbinte ca musafirul să nu-l atingă.

— Trebuie să faci o plimbare, îl anunţă musafirul. Dacă nu cumva vrei să mori la fel cum a murit maică-ta. Mai ţii minte cum urla?

Da. Jack mai ţinea minte. Mama lui urlase până rămăsese fără glas.

— A urlat până a rămas fără glas, spuse pasagerul.

Mâna aceea îl atinse uşor, foarte uşor pe pulpă. Şi Jack ştiu că pielea va începe să-l ardă şi în locul acela, la fel cum se întâmplase cu ceafa. Pantalonii nu îi ofereau niciun fel de protecţie; otrava se va infiltra rapid prin ei.

— Da, ţii minte. Cum ai putea să uiţi aşa ceva?

— Unde vrei să mă duc?

Pasagerul îi spuse. Şi atunci nu mai simţi atingerea acelei mâini oribile. Jack deschise ochii şi se uită în jur. Scaunul de lângă el era gol. Luminile din casa familiei Anderson se stinseseră. Se uită la ceas şi văzu că era unsprezece fără un sfert. Adormise. Mai că s-ar fi putut convinge că totul nu fusese decât un vis. Unul foarte urât. Cu excepţia unui singur lucru.

Porni camioneta. Va trebui să alimenteze de la benzinăria din afara oraşului, de pe Route 17. Era cel mai bun loc, pentru că tipul din tura de noapte – Cody, aşa îl chema – avea mereu o rezervă de pastiluţe albe, pe care le vindea camionagiilor care mergeau fie spre nord, la Chicago, fie spre sud, spre Texas. Însă pentru Jack Hoskins, detectiv de la poliţia Flint City, pastiluţele alea erau gratuite.

Bordul camionetei era plin de praf. La primul semafor, Jack se aplecă şi îl şterse, scăpând astfel de cuvântul scris acolo de degetul pasagerului său.

MUSAI.

UNIVERSUL NU ARE SFÂRŞIT
— 26 IULIE —

1

Ralph a dormit prost şi a avut mai multe vise urâte. Într-unul dintre acestea se făcea că-l ţine în braţe pe Terry Maitland, care, fiind pe moarte, i-a spus: „Mi-ai nenorocit fetiţele, luându-mă de lângă ele.”

Ralph se trezi la patru şi jumătate, conştient că nu va mai reuşi să adoarmă. Avea senzaţia că ajunsese într-un plan al existenţei de care nici nu avusese habar până atunci. Dar îşi zise că toată lumea se simţea aşa în primele ore ale dimineţii. Iar gândul acesta îl încurajă să se dea jos din pat, să se ducă la baie şi să se spele pe dinţi.

Jeannie dormea ca de obicei, cu pătura trasă până peste cap. Din soţia lui nu se vedeau decât câţiva cârlionţi, în care apăruseră fire cărunte. Fire cărunte apăruseră şi în părul lui. Nu multe, dar se vor înmulţi foarte curând. Nu-l deranja. Scurgerea timpului era un mister, însă un mister *normal.*

Adierea aerului condiţionat împrăştiase pe jos câteva dintre foile printate de Jeannie. Le puse la loc pe noptieră, îşi luă jeanşii, se uită la ei, îşi zise că îi mai putea purta o zi (mai cu seamă una petrecută în sudul plin de praf al Texasului) şi, cu ei în mână, se duse la fereastră. O lumină cenuşie se întinsese deja peste orizont. Avea să fie foarte cald aici şi mult mai cald acolo unde se duceau ei.

Observă – fără să se mire prea tare, deşi n-ar fi fost în stare să explice motivul – că Holly Gibney era în curtea din spate. Îmbrăcată şi ea într-o pereche de jeanşi, se aşezase în acelaşi şezlong unde stătuse Ralph cu nicio săptămână în urmă, când îl vizitase Bill Samuels. În seara aceea în care Bill îi spusese povestea cu urmele de paşi dispărute brusc, iar Ralph nu se lăsase mai prejos şi îi istorisise şi el pățania cu pepenele viermănos.

Îşi puse pantalonii şi un tricou cu logoul echipei de baschet Oklahoma Thunder, se mai uită o dată la Jeannie şi ieşi din dormitor, ţinând în mâna stângă

perechea de mocasini vechi şi zgâriaţi, pe care îi purta pe post de papuci de casă.

2

După doar cinci minute, Ralph ieşi în curtea din spate.

Holly îl auzi şi se întoarse spre el. Pe faţa ei micuţă se citea circumspecţie, nu ostilitate (cel puţin aşa spera el). Apoi ea observă cănile de pe tava veche şi zâmbetul acela radios îi lumină din nou chipul.

— Acolo este ce sper eu să fie?

— Dacă speraţi să fie cafea, atunci răspunsul este da. Eu o beau simplă, dar am adus nişte ingrediente, în caz că doriţi să le folosiţi. Soţia mea îşi bea cafeaua cu lapte şi mult zahăr. Zice că-i place dulce, aşa ca mine, zise el surâzând.

— Neagră şi simplă e foarte bună. Vă mulţumesc.

Ralph puse tava pe masa de picnic. Holly se aşeză vizavi de el, luă una dintre căni şi sorbi din ea.

— Minunată! Bună şi tare! Nu-i nimic mai bun dimineaţa decât o cafea tare. Aşa cred eu.

— De cât timp v-aţi trezit?

— Nu dorm prea mult, spuse ea, evitând cu abilitate răspunsul. E foarte plăcut aici, în curtea dumneavoastră. Iar aerul este atât de proaspăt.

— Credeţi-mă că nu vi s-ar mai părea deloc proaspăt dacă ar bate vântul dinspre vest. Atunci aduce duhoarea de la rafinăriile din Cap City. Mie mirosul ăla îmi dă dureri de cap.

Se întrerupse şi se uită la ea. Holly îşi feri privirea, ridicându-şi cana în dreptul feţei, ca pe un scut. Ralph îşi aminti de comportamentul ei din seara trecută, de felul cum parcă îşi făcea curaj ca să suporte fiecare strângere de mână. Avea sentimentul că acestei femei i se păreau extrem de dificile multe dintre gesturile şi interacţiunile fireşti în societatea contemporană. Cu toate acestea, izbutise să realizeze nişte lucruri uluitoare.

— Am citit nişte informaţii despre dumneavoastră aseară. A avut dreptate Alec Pelley. Biografia dumneavoastră este ieşită din comun.

Ea nu spuse nimic.

— Pe lângă faptul că aţi reuşit să-l împiedicaţi pe tipul ăla, Hartsfield, să arunce în aer o sală plină cu copii, împreună cu partenerul dumneavoastră, domnul Hodges…

— Domnul *detectiv* Hodges, îl corectă ea. La pensie.

Ralph dădu din cap, arătându-i că a înţeles.

— Împreună cu partenerul dumneavoastră, domnul detectiv Hodges, aţi salvat o fetiţă răpită de un dement pe care-l chema Morris Bellamy. Bellamy a fost ucis în timpul acţiunii. Şi aţi mai fost implicată şi într-un schimb de focuri cu un doctor care îşi pierduse minţile şi şi-a omorât soţia[65]. Iar anul trecut aţi prins nişte indivizi care furau câini din rase rare, pe care fie îi înapoiau stăpânilor pe care îi obligau să plătească o răscumpărare substanţială, fie îi vindeau altor persoane, în cazul în care stăpânii nu puteau să facă rost de suma pe care le-o cereau. N-aţi glumit deloc atunci când aţi spus că la agenţia dumneavoastră vă ocupaţi şi cu găsirea animalelor dispărute.

Şi uite, femeia asta de vârstă mijlocie se îmbujora din nou: de la baza gâtului şi până la frunte. Era limpede că simpla enumerare a isprăvilor ei o făcea să se simtă mai mult decât stânjenită. Parcă îi provoca o durere fizică.

— Bill Hodges a fost cel care a făcut toate lucrurile astea.

— Dar nu s-a ocupat şi de povestea cu hoţii de câini. Pentru că decedase cu un an în urmă.

— Da, dar atunci îl aveam deja drept partener pe Pete Huntley. Ex-*detectiv*.

Acum Holly îl privi drept în ochi. Însă cu mult efort. Avea ochii limpezi şi albaştri.

— Pete este un detectiv bun. Aş fi fost obligată să închid agenţia dacă n-ar fi fost el. Însă Bill era mai bun. Bill m-a ajutat să devin cea de azi. Îi datorez totul. Toată viaţa mea de acum. Mi-aş dori să fie aici.

— În locul meu?

Holly nu-i răspunse. Dar şi tăcerea *este* un fel de răspuns, nu?

— El ar fi crezut în existenţa acestui *El Cuco,* acest monstru care îşi poate schimba înfăţişarea?

— O, da, răspunse ea fără să ezite câtuşi de puţin. Pentru că el… şi cu mine… şi cu prietenul nostru, Jerome Robinson, care a fost cu noi… am avut avantajul unor experienţe pe care dumneavoastră nu le-aţi trăit. Deşi s-ar putea s-o faceţi foarte curând, în funcţie de ce anume se va întâmpla în următoarele câteva zile. Ba chiar mai devreme, chiar astăzi, înainte de apusul soarelui.

— Pot să stau şi eu cu voi?

Era Jeannie, cu cana ei cu cafea în mână.

Ralph îi făcu semn să se aşeze.

— Îmi pare foarte rău dacă te-am trezit, îi spuse Holly. Ai fost atât de drăguţă să mă inviţi aici.

— Ralph m-a trezit, că merge în vârful picioarelor ca un elefant, răspunse Jeannie. Poate că aş fi reuşit să adorm la loc, dar am simţit miros de cafea. Şi nu rezist. Bravo, mi-ai adus şi mie laptele.

Holly spuse din senin:

— Nu era doctorul.

Ralph ridică din sprâncene.

— Poftim?

— Îl chema Babineau şi, da, îşi pierduse minţile, dar nu din cauza lui. Şi nu el a omorât-o pe doamna Babineau. Brady Hartsfield a făcut-o.

— În ziarele pe care le-a găsit soţia mea pe Internet scria că Hartsfield murise în spital înainte ca dumneavoastră şi Hodges să daţi de urma lui Babineau.

— Ştiu ce s-a scris în ziare, dar se înşală. Vreţi să vă spun cum a fost în realitate? Nu-mi place să spun povestea asta. Nici să mi-o amintesc nu-mi place, dar cred că trebuie s-o auziţi. Pentru că ne aşteaptă pericole mari, iar dacă vă încăpăţânaţi să credeţi că noi căutăm un om normal, în carne şi oase – un om pervers, ciudat, criminal, şi totuşi un om – pericolul va fi cu mult mai mare pentru dumneavoastră.

— Pericolul este aici, protestă Jeannie. Pe Străinul acesta, care seamănă cu Claude Bolton… *aici* l-am văzut. Doar am spus-o aseară!

Holly dădu cu blândeţe din cap.

— Cred că Străinul a fost aici, ba chiar aş putea să dovedesc asta. Numai că nu cred că a fost *în întregime* aici. Şi nu cred că se mai află aici şi acum. Este *acolo,* în Texas, pentru că şi Bolton este acolo, iar Străinul trebuie să stea în apropierea lui. Trebuie să fie aproape de el pentru că este…

Îşi muşcă buzele, căutând cel mai potrivit cuvânt.

— Cred că este epuizat. Nu-i obişnuit să fie urmărit. Nu i s-a mai întâmplat ca oamenii să ştie ce fel de creatură este.

— Nu pricep, spuse Jeannie.

— Pot să vă spun povestea lui Brady Hartsfield? S-ar putea să vă ajute pe amândoi.

Se forţă din nou să îl privească în ochi pe Ralph.

— Poate nu vă va convinge, dar vă va face să înţelegeţi motivele pentru care eu *cred.*

— Vă ascult, zise Ralph.

Şi Holly începu să vorbească. Atunci când isprăvi, soarele înroşea cerul la est.

3

— Uau! exclamă Ralph.

Nu-i venea altceva în minte.

— Adevărat? se minună Jeannie. Ce-a făcut… Brady Hartsfield? Şi-a transferat cumva conştiinţa în acest doctor care îl îngrijea?

— Da. Se prea poate să fi fost ajutat de medicamentele experimentale pe care i le dădea Babineau, dar eu personal nu am crezut niciodată că acesta a fost singurul motiv pentru care a reuşit să facă tot ce a făcut. Era ceva în Hartsfield, iar lovitura aia de la cap l-a scos la lumină. Asta cred eu.

Se întoarse spre Ralph şi adăugă:

— Însă *dumneavoastră* nu sunteţi de acord, nu-i aşa? Poate că aş putea să dau de Jerome la telefon, iar el v-ar spune exact acelaşi lucru. Însă nici pe el nu l-aţi crede.

— Nu ştiu ce să cred, spuse Ralph. Toată această epidemie de sinucideri, provocate doar de nişte mesaje subliminale din jocurile video… s-a scris despre asta în ziare?

— S-a scris şi în ziare, şi pe Internet, s-a discutat şi la TV.

Holly se opri şi îşi privi mâinile. Avea unghiile destul de îngrijite, deşi nu-şi dădea pe ele nici cu ojă şi nici cu lac – însă nu şi le mai rodea. Aşa cum renunţase şi la fumat. Se dezbărase de ambele obiceiuri. Uneori se gândea că pelerinajul ei spre ceva care să semene cât de cât cu un echilibru psihic (poate chiar un început de reală sănătate mintală) fusese marcat cu renunţările la toate obiceiurile ei proaste. Îi fusese greu să se despartă de ele. Erau prietenele ei cele mai bune.

Reîncepu să vorbească, dar fără să se uite la niciunul dintre cei doi, ci privind undeva, în zare.

— Bill a fost diagnosticat cu cancer pancreatic chiar când s-a întâmplat povestea cu Hartsfield şi Babineau. După aceea, a stat puţin în spital. Foarte puţin. Deja ştiam toţi cum se va termina… ştia şi el,

deşi nu ne-a mărturisit-o niciodată şi s-a luptat cu afurisitul ăla de cancer până în ultima clipă. Mă duceam aproape în fiecare seară la el acasă, pe de-o parte ca să mă asigur că mănâncă ceva… dar mai ales ca să stau cu el. Să-i ţin de urât… şi ca să… nu ştiu…

— Ca să te îmbibi cu prezenţa lui? spuse Jeannie. Cât timp mai era încă lângă tine?

Şi iarăşi apăru zâmbetul acela luminos, care o făcea să pară mult mai tânără.

— Da, asta e! Exact! Şi într-o seară, nu cu mult timp înainte de a se interna din nou, s-a oprit curentul în cartierul lui. Căzuse un copac peste un cablu sau ceva de genul ăsta. Când am ajuns la Bill, l-am găsit aşezat pe treptele din faţa casei, cu ochii la stele. „Niciodată nu arată aşa când sunt aprinse felinarele", mi-a spus el. „Uită-te şi tu cât de multe sunt şi ce tare strălucesc!" În seara aia aproape că puteai să desluşeşti toată Calea Lactee. Şi am stat amândoi acolo – nu mult, doar vreo cinci minute – fără să vorbim, doar privind stelele. Apoi a zis: „Cică oamenii de ştiinţă au ajuns la concluzia că universul nu are sfârşit. Am citit chestia asta în ediţia de săptămâna trecută a *New York Times.* Şi când vezi câte stele sunt şi ştii că sunt şi mai multe cele pe care nu le vezi, atunci îţi vine mai uşor să crezi asta." După ce starea lui Bill s-a agravat, n-am mai vorbit despre Brady Hartsfield şi despre ce i-a făcut el lui Babineau, dar cred că la asta se referea în seara aceea.

— „Sunt mult mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât îţi imaginezi tu[{66}]", murmură Jeannie.

Holly zâmbi:

— Cred că Shakespeare a spus-o cel mai bine. De fapt, cred că a spus cel mai bine tot ce era de spus.

— Dar poate că nu vorbea despre Hartsfield şi Babineau, nu se lăsă convins Ralph. Poate încerca să-şi accepte… propria-i situaţie.

— Normal că încerca să şi-o accepte, zise Holly. Încerca să-şi accepte situaţia şi încerca să accepte

toate misterele lumii din jur. Şi tocmai de aceea noi trebuie să…

Chiar în acest moment îi ciripi telefonul. Îl scoase din buzunar, se uită la ecran şi citi mesajul.

— Alec Pelley îmi transmite că avionul închiriat de domnul Gold va decola la nouă şi jumătate, spuse ea. Încă intenţionaţi să veniţi cu noi, domnule Anderson?

— Absolut! Şi, din moment ce vom colabora la elucidarea acestei… *enigme,* cred că ar fi bine să ne tutuim.

Îşi termină cafeaua din două înghiţituri şi se ridică.

— Vreau să chem două patrule să supravegheze casa cât sunt eu plecat, Jeannie. Te deranjează?

Femeia flutură din gene.

— Vezi să fie nişte poliţişti mişto.

— O să încerc să-i conving pe Troy Ramage şi Tom Yates. Nu că ar arăta vreunul ca un star de cinema, dar ei sunt cei care l-au arestat pe Terry Maitland pe stadion. Şi mi se pare corect să joace un rol şi acum.

— Eu trebuie să verific ceva, spuse Holly. Şi aş vrea s-o fac înainte să se lumineze de tot. Vă supăraţi dacă ne întoarcem în casă?

4

La cererea lui Holly, Ralph trase jaluzelele din bucătărie şi Jeannie se ocupă de draperiile din living. Holly se aşeză la masa din bucătărie, pe care puse markerele şi banda de scotch cumpărate din raionul de papetărie de la Walmart. Rupse două bucăţi de scotch şi le lipi peste obiectivul camerei foto încorporate în iPhone-ul ei. Coloră bucăţile astea cu markerul albastru. Rupse o a treia bucată, o lipi peste cele albastre şi o coloră în violet.

Apoi se ridică şi arătă scaunul de lângă arcadă.

— Pe scaunul ăla stătea?

— Da.

Holly făcu două poze ale scaunului, se duse lângă arcadă şi întrebă din nou.

— Şi scaunul era pus aici?

— Da. Chiar aici. Dar n-am găsit nicio urmă pe covor. A căutat Ralph de dimineaţă.

Holly se lasă în genunchi, făcu patru fotografii cu covorul şi se ridică.

— În regulă. Ar trebui să fie de ajuns.

— Ralph? zise Jeannie. Tu ştii ce face?

— Şi-a improvizat un fel de lampă cu ultraviolete din telefon.

Chestie pe care ar fi trebuit s-o fac chiar eu, dacă mi-aş fi crezut nevasta – ştiu şmecheria asta de cel puţin cinci ani.

— Cauţi pete, corect? Ca alea din hambar.

— Da, dar cred că sunt extrem de puţine. Altminteri le-ai fi putut vedea cu ochiul liber. Se poate cumpăra de pe Internet o trusă care să facă testul ăsta – se cheamă CheckMate dar o să meargă şi aşa. Bill m-a învăţat cum să fac. Hai să vedem ce am găsit! Dacă am găsit ceva.

Soţii Anderson se postară lângă ea – unul în dreapta şi celălalt în stânga – şi, de data aceasta, pe Holly nu o mai deranjă să se afle atât de aproape de alţi oameni. *Îmi pun nădejdea în Holly,* îşi zise ea.

Da, petele erau acolo. Câţiva stropi galbeni pe scaun, unde stătuse intrusul văzut de Jeannie. Şi încă alţi câţiva stropi – ca nişte picături foarte mici de vopsea – pe covor, lângă arcadă.

— Să fiu al dracu'! murmură Ralph.

— Uitaţi-vă la asta! le spuse Holly, întinzându-şi degetele ca să mărească pata de pe covor. Vedeţi cum formează un unghi drept? A fost făcută de un picior al scaunului.

Se întoarse şi fotografie scaunul, însă acum doar la baza lui. Şi din nou soţii Anderson se apropiară de iPhone-ul ei şi din nou Holly îşi folosi degetele, iar un picior de scaun apăru în prim-plan.

— Acolo a picurat. Dacă vreţi, puteţi să ridicaţi jaluzelele şi să trageţi draperiile. Am terminat.

În bucătăria umplută din nou de lumina dimineţii, Ralph luă telefonul lui Holly şi studie fotografiile, una după alta, apoi în sens invers. Parcă zidul acela de scepticism pe care şi-l ridicase începea să se năruie şi uite că pentru asta nu fusese nevoie decât de câteva poze pe un amărât de ecran de iPhone.

— Şi asta ce înseamnă? vru să ştie Jeannie. Concret. A fost aici ori n-a fost?

— Ţi-am spus că n-am avut posibilitatea să studiez locul acesta atât de mult cât să-mi permită să-ţi dau un răspuns cert. Dar bănuiala mea este că… şi da şi nu.

Jeannie clătină din cap, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească gândurile.

— Nu înţeleg.

Ralph se gândea la uşile lor încuiate şi la alarma care nu se declanşase.

— Vrei să zici că tipul ăsta a fost o…

Fantomă a fost primul cuvânt care-i veni în minte, numai că nu era tocmai cuvântul potrivit.

— Nu zic nimic, spuse Holly.

Iar Ralph o contrazise în gând: *Nu, nu zici. Pentru că vrei să zic eu.*

— Că a fost o proiecţie? Sau un avatar, ca în jocurile alea video pe care le joacă fiul nostru?

— Interesantă idee! spuse Holly.

Ralph observă că-i scânteiază ochii şi îi trecu prin minte gândul (unul destul de exasperant) că doamna aceasta sfioasă îşi reţine zâmbetul.

— Sunt nişte pete, dar scaunul nu a lăsat urma pe covor, spuse Jeannie. Dacă a fost aici în vreun mod cât de cât fizic… înseamnă că este foarte uşor. Poate la fel de uşor ca o pernă umplută cu puf. Şi tu spui că se epuizează atunci când… se proiectează în felul ăsta?

— Mie mi se pare logic, răspunse Holly. Singurul lucru de care suntem siguri este că a fost *ceva* aici când ai coborât tu ieri-dimineaţă devreme. Sunteţi de acord, domnule detectiv Anderson?

— Sunt. Şi am să te arestez dacă nu începi să-mi spui „Ralph”.

— Dar cum de am ajuns înapoi în dormitorul de la etaj? întrebă Jeannie. M-a… of, te implor, spune-mi că nu m-a dus în braţe până acolo după ce am leşinat.

— Nu prea cred că a făcut-o, răspunse Holly.

— Poate, spuse Ralph, poate a hipnotizat-o în vreun fel?

— Nu ştiu. Sunt foarte multe lucrurile pe care s-ar putea să nu le aflăm niciodată. Vă supăraţi dacă mă duc acum să fac un duş? Promit că nu durează mult.

— Du-te liniştită, spuse Jeannie. Eu am să fac o omletă mare pentru toţi.

Holly porni spre scară, dar se opri când o auzi pe Jeannie exclamând:

— Dumnezeule mare! Lumina de la aragaz. Era aprinsă. Aia de deasupra arzătoarelor. Se aprinde de la un buton.

Jeannie păruse însufleţită la vederea fotografiilor. Acum era doar foarte speriată.

— Trebuie să-l apeşi ca să aprinzi lumina. A fost suficient de *concret* cât să facă asta.

Holly nu spuse nimic. Nici Ralph.

5

După micul dejun, Holly se întoarse în camera de oaspeţi, chipurile ca să-şi facă bagajul. Bănuiala lui Ralph era că-i permite să-şi ia rămas-bun în tihnă de la soţia lui. O fi avut ciudăţeniile ei această Holly Gibney, dar în niciun caz nu era proastă.

— Ramage şi Yates o să supravegheze casa, îi spuse el lui Jeannie. Şi-au luat câteva zile libere.

— Au făcut chestia asta pentru tine?

— Şi pentru Terry. Le pare la fel de rău ca mie de ce s-a întâmplat.

— Ţi-ai luat arma?

— Am pus-o deocamdată în geantă. După ce vom ateriza, am s-o pun în toc, la curea. Şi Alec îşi ia pistolul. Şi vreau să-l scoţi şi tu pe al tău din seif. Ţine-l la tine tot timpul.

— Dar tu chiar crezi…

— Habar n-am ce să cred. În privinţa asta sunt de acord cu Holly. Tu doar ţine pistolul la tine. Şi ai grijă să nu tragi în poştaş.

— Auzi? Poate ar trebui să vin şi eu.

— Nu mi se pare o idee bună.

Nu trebuiau să se afle în acelaşi loc astăzi, însă nu voia să-i explice motivele şi s-o îngrijoreze şi mai tare. Aveau un fiu la care să se gândească, un fiu care acum juca baseball sau trăgea cu arcul la ţintă sau lipea mărgele pe centuri. Fiul lor Derek, care nu era cu mult mai mare decât Frank Peterson. Derek, care credea, aşa cum fac majoritatea copiilor, că părinţii lui sunt nemuritori.

— Poate ai dreptate, spuse ea. Trebuie să rămână cineva acasă, în caz că ne sună Derek, nu crezi?

Ralph dădu din cap şi o sărută.

— Exact la asta mă gândeam.

— Ai grijă.

Jeannie se uita la el şi Ralph îşi aminti dintr-odată cum aceşti ochi mari îl mai priviseră cu aceeaşi iubire, speranţă şi nelinişte. Se întâmplase la nunta

lor, atunci când îşi spuneau jurămintele în faţa prietenilor şi rudelor.

— O să am. Am mereu.

Vru să se desprindă de ea, dar Jeannie nu-l lăsă. Îl strânse cu putere de braţe.

— Ştiu, însă cazul ăsta nu seamănă cu nimic de până acum. O ştim amândoi. Dacă poţi să-l prinzi, atunci prinde-l. Dar dacă nu… dacă ajungi într-o situaţie pe care nu ştii s-o gestionezi… atunci retrage-te. Retrage-te şi vino acasă la mine, ai înţeles?

— Aud ce zici.

— Nu spune că mă auzi, spune că aşa ai să faci.

— Aşa am să fac.

Şi iar îşi aminti de ziua cu jurămintele.

— Sper că nu mă minţi.

Aceeaşi privire pătrunzătoare, atât de plină de dragoste şi de nelinişte. Privirea aceea care spunea *Nu mă face vreodată să regret ca mi-am legat soarta de a ta!*

— Vreau să-ţi mai spun ceva. Ceva important. Mă asculţi?

— Da.

— Eşti un om bun, Ralph. Un om bun, care a făcut o greşeală gravă. Nu eşti nici primul şi nici ultimul. Trebuie să te împaci cu asta şi eu am să te ajut. Îndreaptă-ţi greşeala asta, dacă poţi; dar, te rog, nu o înrăutăţi şi mai mult. *Te rog.*

Acum Holly cobora scara puţin cam ostentativ, dorind să se asigure că o aud. Ralph privi lung în ochii mari ai soţiei sale – la fel de frumoşi ca în urmă cu mulţi ani. După care o sărută şi făcu un pas înapoi. Jeannie îl strânse de mâini, îl strânse tare, şi apoi îi dădu drumul.

6

Ralph şi Holly au mers la aeroport cu maşina lui Ralph.

Holly stătea cu geanta de umăr în poală, spatele drept, genunchii lipiţi decent unul de altul.

— Soţia ta are o armă de foc? îl întrebă ea.

— Da. Şi-a luat permisul şi a învăţat să tragă cu ea la poligonul secţiei noastre de poliţie. Regulamentul le permite asta soţiilor şi fiicelor de poliţişti. Dar tu ai armă, Holly?

— Sigur că n-am. Am venit cu un avion de linie.

— Sunt convins că o să-ţi găsim şi ţie ceva. În fond, ne ducem în Texas, nu la New York.

Ea clătină din cap.

— N-am mai tras cu arma de pe vremea când trăia Bill. La ultimul caz al nostru. Şi n-am nimerit ţinta.

Ralph nu mai spuse nimic până când intrară pe autostrada aglomerată care ducea spre aeroport şi, mai departe, spre Cap City. După ce reuşi să se strecoare printre numeroasele maşini cu şoferi grăbiţi, îi spuse:

— Mostre ale substanţei din hambar se află la laboratorul criminalistic al poliţiei statale. Tu ce crezi că vor descoperi după ce le vor face toate testele? Ai vreo idee?

— Dacă ar fi să mă iau după ce am văzut pe scaun şi pe covor, presupun că ar fi mai ales apă, dar cu un pH foarte mare. Şi mai cred că vor găsi urmele unui lichid asemănător mucusului, ca acela secretat de glandele bulbo-uretrale, cărora li se mai spune şi glandele lui Cowper, după numele lui William Cowper, specialist în anatomie, care…

— Deci *crezi* că este spermă.

— Mai degrabă lichid preseminal, murmură ea şi se îmbujoră uşor.

— Ştii o grămadă de lucruri.

— După moartea lui Bill, am făcut un curs de medicină legală. De fapt, am făcut mai multe

cursuri. Pentru că aşa… aveam senzaţia că trece timpul mai uşor.

— S-a găsit spermă şi pe spatele pulpelor lui Frank Peterson. Destul de mult, dar nu o cantitate anormal de mare. Iar testul ADN a arătat că îi aparţinea lui Terry Maitland.

— Depunerile din hambar şi din casa ta nu sunt spermă şi nici lichid preseminal, oricât de mult ar semăna cu acestea. Când criminaliştii vor analiza substanţa din Parohia Canning, cred că vor descoperi nişte componente necunoscute şi vor declara că probele au fost contaminate. Se vor bucura pentru că nu mai trebuie să le folosească la proces. Nici nu se vor gândi că poate au de-a face cu o substanţă complet necunoscută: materia pe care o elimină când se transformă. Cât despre sperma de pe Frank Peterson… eu sunt convinsă că Străinul a lăsat urme de spermă şi atunci când le-a ucis pe surorile Howard. Pe hainele sau pe trupurile lor. Un fel de carte de vizită, ca firele de păr din baia bătrânului domn Maitland, sau toate amprentele pe care le-aţi găsit.

— Nu uita de martorii oculari.

— Nu uit, spuse ea. Acestei creaturi îi plac martorii. De ce nu i-ar plăcea, din moment ce poartă chipul altui om?

Ralph era cu ochii după compania charter ale cărei servicii le folosea Howard Gold.

— Deci nu crezi că au fost crime comise de un pedofil? Că asasinul doar a vrut să lase impresia asta?

— N-aş merge chiar atât de departe, dar…

Şi acum Holly se întoarse ca să se uite la el.

— S-a găsit spermă pe picioarele băiatului, însă nu şi… în el?

— Nu. A fost penetrat – a fost violat – cu o creangă.

— Auu! exclamă Holly, strâmbându-se. Mă îndoiesc că autopsia fetelor a descoperit spermă în interiorul lor. Cred că există un anume element

sexual în crimele pe care le comite, dar s-ar putea să nu fie capabil de raporturi sexuale propriu-zise.

— Cam aşa stau lucrurile cu majoritatea criminalilor în serie normali.

Începu să râdă de propriile vorbe. Auzi, „criminali normali", ce mai oximoron! La fel ca „accesoriu indispensabil" sau „realitate virtuală". Dar nu se corectă, pentru că singurul sinonim care-i trecea prin cap era „criminali în serie *umani".*

— Dacă se hrăneşte cu tristeţe, înseamnă că mănâncă şi suferinţa victimelor sale în momentul în care le ucide.

Lui Holly îi pierise toată culoarea din obraji.

— Probabil că pentru el are un gust extrem de bun, ca un fel rafinat de mâncare sau un whisky vechi. Şi, da, asta ar putea să-l excite sexual. Nu-mi place deloc să mă gândesc la lucrurile astea, însă cred că trebuie să-ţi cunoşti inamicul. Şi că… mi se pare că trebuie s-o iei la stânga pe acolo, domnule detectiv Anderson.

— Ralph.

— Da. Fă la stânga, Ralph! Pe acolo se ajunge la Regal Air.

7

Howie şi Alec erau deja acolo. Howie zâmbea.

— Am amânat puţin decolarea, îi anunţă el. Vine şi Sablo. E pe drum.

— Cum de-a reuşit? se miră Ralph.

— N-a reuşit nimic. Eu am aranjat totul. Mă rog, jumătate. Judecătorul Martinez e internat la spital cu ulcer perforat – aşa că treaba asta a aranjat-o Dumnezeu. Sau poate sosul prea iute cu care se îndopa. Şi mie îmi place sosul ăla picant, dar mă lua cu fiori când vedeam cât îşi turna judecătorul în farfurie. Cât despre celălalt caz în care locotenentul Sablo trebuia să depună mărturie… ei, să zicem că procurorul îmi era dator.

— Să îndrăznesc să întreb pentru ce? spuse Ralph.

— Nu, răspunse Howie, zâmbind acum până la măsele.

Pentru că aveau ceva timp la dispoziţie, cei patru s-au aşezat în micuţa sală de aşteptare – deloc impunătoare ca aceea din clădirea principală a aeroportului – şi s-au uitat la avioanele care decolau şi aterizau.

— Când am ajuns acasă aseară, zise Howie la un moment dat, am intrat pe Internet şi am citit despre sosii. Pentru că asta este Străinul nostru, corect?

Holly ridică din umeri.

— Este un cuvânt la fel de bun ca oricare altul.

— Cea mai celebră sosie din literatură este personajul dintr-o povestire a lui Edgar Allan Poe. Se cheamă „William Wilson”.

— Jeannie o ştie, spuse Ralph. Am discutat despre ea.

— Însă au existat o mulţime de asemenea dubluri şi în viaţa reală. Sute, se pare. Printre care şi cea de pe *Lusitania*[67]. Pe vas era o pasageră la clasa întâi şi pe pasagera asta o chema Rachel Withers. În timpul călătoriei, nişte oameni au zărit o altă femeie care semăna leit cu ea; până şi şuviţa de păr alb era aceeaşi. Unii au spus că dublura asta stătea la clasa a

treia. Alţii au spus că făcea parte din personalul navei. Domnişoara Withers şi un domn, cu care era prietenă, au pornit în căutarea ei şi se pare că au dat de ea doar cu câteva secunde înainte ca o torpilă lansată de un submarin să lovească tribordul *Lusitaniei.* Domnişoara Withers a murit, însă prietenul ei a supravieţuit. Şi a spus că dublura aceea a fost „un sol al dezastrului”. Scriitorul francez, Guy de Maupassant, şi-a întâlnit dublura într-o zi, pe o stradă din Paris – aceeaşi înălţime, acelaşi păr, aceiaşi ochi, aceeaşi mustaţă, acelaşi accent.

— Francezii! pufni Alec. La ce să te aştepţi de la ei? Probabil că Maupassant băuse câteva pahare cu vin înainte.

— Însă cel mai cunoscut caz s-a petrecut în 1845, la o şcoală de fete din Letonia. Profesoara tocmai scria ceva pe tablă, când dublura ei a intrat în sala de clasă, s-a dus lângă ea şi i-a imitat toate mişcările, dar fără să aibă vreo bucată de cretă în mână. După care a ieşit. Nouăsprezece eleve au fost martore la acest eveniment ciudat. Nu sunteţi şocaţi?

Nu-i răspunse nimeni. Ralph se gândea la pepenele galben plin cu viermi şi la urmele de paşi pe nisip. Şi se mai gândea la ceva. Ceva ce spusese prietenul lui Holly, mort acum: *Universul nu are sfârşit.* Probabil că unor oameni această idee li se părea înălţătoare, poate chiar sublimă. Însă lui Ralph, un om al faptelor, un om cu picioarele pe pământ, i se părea de-a dreptul înspăimântătoare.

— Mă rog, *eu* unul sunt şocat, mormăi Howie, un pic cam morocănos.

— Spune-mi ceva, Holly, spuse Alec. Dacă tipul ăsta absoarbe – sau suge, sau îngurgitează sau Dumnezeu ştie ce face – gândurile şi amintirile victimelor lui atunci când le fură chipurile, probabil printr-un soi de transfuzie misterioasă de sânge, cum de n-a ştiut unde să găsească cel mai apropiat cabinet medical? Şi mai este şi taximetrista, Willow Rainwater. Maitland o cunoştea de la programul de baschet pentru copii, însă bărbatul ăla pe care l-a dus ea la Dubrow s-a purtat de parcă n-ar fi văzut-o

niciodată în viaţa lui. Nu i-a zis „Willow”, nici măcar „doamnă Rainwater”. I-a zis *doamnă* şi atât.

— Nu *ştiu,* răspunse Holly, destul de iritată. Tot ce v-am spus este tot ce am aflat din documentarea făcută în avion. Aşa că acum nu pot decât să fac presupuneri şi m-am cam săturat.

— Poate că e la fel ca la citirea rapidă, zise Ralph. Cei care citesc foarte repede se mândresc cu faptul că termină o carte la scurt timp după ce o iau în mână, fără să facă pauză. Însă nu se aleg decât cu ideea principală. Dacă îi iei la întrebări apropo de detalii se uită miraţi la tine şi habar n-au ce să-ţi răspundă.

Făcu o pauză şi adăugă:

— Cel puţin, aşa zice nevastă-mea. Face parte dintr-un club de lectură şi acolo e o cucoană care se cam laudă cu cât de repede citeşte ea. O scoate din minţi pe Jeannie.

Priviră toţi patru cum echipa de la sol alimenta avionul şi cum cei doi piloţi făceau verificările necesare înainte de decolare. Holly îşi scoase iPad-ul şi începu să citească ceva, iar, urmărind-o, Ralph îşi spuse că şi ea era maestră într-ale cititului rapid. La zece fără un sfert, un Subaru Forester intră în parcare şi din maşină coborî Yune Sablo, cu rucsacul pe umăr şi vorbind la telefon. Încheie convorbirea aceea chiar în momentul când intră în sala de aşteptare.

— *Amigos! Cómo están?*

— Excelent! îi răspunse Ralph, ridicându-se în picioare. Hai să plecăm odată!

— Claude Bolton era la telefon. Zice că ne aşteaptă la aeroportul Plainville. La nouăzeci şi ceva de kilometri de Marysville, unde stă el.

Alec ridică din sprâncene:

— Pentru ce ar face aşa ceva?

— Pentru că-i speriat. Zice că n-a dormit prea mult azi-noapte, că s-a sculat de vreo şase ori să verifice dacă nu cumva le pândea cineva casa. Zice că şi-a adus aminte de zilele din puşcărie, când toată lumea ştia că urma să se întâmple ceva nasol, dar

nimeni nu ştia ce anume. Zice că i-a intrat spaima în oase şi maică-sii. Şi m-a întrebat ce anume se petrece, iar eu i-am zis că o să-l punem la curent atunci când vom ajunge la el.

Ralph se întoarse spre Holly şi o întrebă:

— Dacă acest Străin există cu adevărat şi dacă s-a apropiat de Bolton, atunci Bolton ar putea să-i simtă prezenţa?

În loc să se supere pentru că i se cerea din nou să-şi exprime propria-i părere, Holly răspunse pe un ton blând, dar foarte ferm:

— Sunt convinsă.

BIENVENIDOS A TEJAS!

— 26 IULIE —

1

Jack Hoskins a intrat în statul Texas pe 26 iulie, în jurul orei 2 a.m. S-a cazat în şandramaua care se chema Motel Indian chiar la prima geană de lumină. Cu Mastercardul – singurul care mai avea ceva bani pe el – a achitat o săptămână de şedere şi i-a cerut recepţionerului care dormea pe el să-i dea o cameră în capătul hardughiei.

Camera pe care a primit-o puţea a băutură stătută şi a fum de ţigară. Cuvertura de pe patul cu gloduri era roasă, iar faţa de pernă era galbenă de la vârsta prea înaintată sau de la transpiraţie sau şi de la ambele. S-a aşezat pe unicul scaun de acolo şi şi-a verificat repede şi fără prea mult interes mesajele de pe telefon (pe la 4 a.m. i se umpluse complet mesageria). Toate mesajele erau de la secţie, multe de la comandantul Geller însuşi. În vestul oraşului se petrecuse o crimă dublă. Pentru că nici Ralph Anderson şi nici Betsy Riggins nu erau la serviciu, el rămăsese singurul detectiv al secţiei, aşa că, unde naiba era, trebuia să ajungă imediat la scena crimei şi la-la-la şi lu-lu-lu.

Se întinse pe pat – mai întâi pe spate, dar îl durea ceafa prea tare în poziţia asta. Se întoarse pe o parte, stârnind protestul arcurilor cu greutatea lui impresionantă. *Am să slăbesc dacă pune cancerul stăpânire pe mine,* îşi zise el. *La sfârşit, mama ajunsese numai piele şi os. Un schelet. Un schelet care urla.*

— Eu n-o să păţesc aşa ceva, anunţă el camera goală. Am nevoie doar de puţin somn. Şi o să mă pun pe picioare.

Patru ceasuri i-ar fi de ajuns. Cinci, dacă avea noroc. Însă creierul lui nu voia să iasă din priză; creierul lui era ca un motor care mergea în gol. Cody, nenorocitul ăla de dealer de la benzinărie, îi dăduse pastiluţele albe, dar îl îmbiase şi cu nişte coca, despre care susţinea că ar fi fost aproape pură. Şi după felul în care se simţea acum Jack, întins pe

jegul ăsta de pat (nici prin cap nu-i trecea să se culce ca lumea – Dumnezeu ştie ce-o mai fi mişunând printre aşternuturi), se pare că dealerul avusese dreptate. Trăsese doar de câteva ori pe nas, atâta tot, imediat după miezul nopţii, când i se părea că n-o să mai ajungă niciodată la destinaţie; şi uite că acum avea senzaţia că n-o să mai doarmă în viaţa lui. De fapt, avea atâta energie, încât ar fi putut să pună ţigla pe un acoperiş şi după aia să alerge vreo opt kilometri. Totuşi adormi la un moment dat, dar somnul i-a fost agitat şi tulburat de vise despre mama sa.

Se trezi abia după prânz, într-o căldură înfiorătoare. La fel ca totul din jur, şi aparatul de aer condiţionat tot un jeg era. Se duse la baie, îşi făcu nevoile şi încercă să-şi vadă ceafa care îi zvâcnea dureros. Nu reuşi şi poate că aşa era mai bine. Se întoarse în cameră şi se aşeză pe pat ca să-şi pună pantofii, dar nu găsi decât unul. Bâjbâi după celălalt şi cineva i-l împinse în mână.

— Jack!

Încremeni. I se făcu pielea de găină pe braţe. I se ridicară în poziţie de drepţi firele scurte de păr de la ceafă. Bărbatul care fusese în duşul lui din casa pe care o avea în Flint City se afla acum sub pat, la fel ca toţi acei monştri de care îi era frică în copilărie.

— Ascultă-mă bine, Jack! Am să-ţi spun ce trebuie să faci.

Când vocea termină de înşirat instrucţiunile, Jack îşi dădu seama că îi dispăruse durerea din ceafă. Mă rog… aproape îi dispăruse. Iar ce trebuia el să facă acum i se părea simplu, chiar dacă destul de drastic. Ceea ce nu-l deranja, pentru că era convins că va scăpa basma curată. Plus că îi va face o foarte mare plăcere să-l lichideze pe Anderson. În fond, Anderson îşi băgase cel mai adânc nasul în oala de pe foc. Domnul „Nicio părere” şi-o făcuse cu mâna lui. Păcat de ceilalţi, dar nu era Jack de vină. Ci Anderson, care-i trăsese după el.

— Nasol, da’ nu-mi permit să dau rasol! murmură el.

După ce se încălţă, se puse în genunchi ca să se uite sub pat. Văzu doar un strat gros de praf, parcă deranjat în nişte locuri, dar atâta tot. Foarte bine. Se simţea uşurat. Jack nu se îndoia absolut deloc că noul lui „amic” *fusese* acolo, aşa cum nu avea nici cea mai mică îndoială că mâna care-i dăduse pantoful avea tatuate pe degete cele două cuvinte: NU POT.

Acum, că durerea de la arsură se mai domolise, iar capul parcă i se mai limpezise, îşi spuse că ar fi bine să mănânce ceva. Poate o friptană şi nişte ouă ochiuri. Avea nevoie de energie pentru treaba care-l aştepta. Omul nu poate trăi doar cu prafuri trase pe nas şi pastiluţe energizante. Dacă nu mânca acum ceva, era posibil să-l ia cu leşin în soarele fierbinte şi atunci chiar se va arde rău de tot.

Şi uite, soarele ăsta îi trase un pumn zdravăn în faţă când dădu ochii cu el la ieşirea din motel, iar ceafa îi transmise un avertisment usturător. Acum îl cuprinse panica, dându-şi seama că nu mai avea loţiune de plajă şi îşi mai uitase şi crema de aloe. Poate aveau ceva asemănător la cafeneaua de lângă motel, pe lângă toate aiurelile alea pe care le găseşti de obicei în locuri dintr-astea: tricouri şi şepci şi CD-uri cu muzică country şi suvenire ale indienilor Navajo, fabricate în Cambodgia. Precis vindeau şi ceva articole de strictă necesitate pe lângă toate rahaturile alea, pentru că cel mai apropiat oraş era la…

Se opri brusc, cu mâna întinsă spre uşa cafenelei şi cu ochii în geamul ei plin de praf. Erau acolo, înăuntru. Anderson şi gaşca lui veselă de cretini, printre care şi femeia aia costelivă cu laţe cărunte. Mai era şi o baborniţă într-un scaun cu rotile şi un tip cu muşchi pe el, păr negru şi scurt şi ţăcălie. Baba râdea de cine ştie ce şi după aia a dat-o în tuse. O tuse naşpa rău de tot, că Jack o auzea chiar de dincolo de uşă – parcă era un excavator băgat în viteza întâi. Tipul cu ţăcălie o lovi de câteva ori pe spinare şi după aia se puseră toţi pe râs.

N-o să mai râdeţi după ce mă ocup de voi, îşi spuse Jack. De fapt, era chiar bine că râdeau. Aveau o ocupaţie. Altminteri poate l-ar fi observat.

Se întoarse să plece, încercând să înţeleagă scena pe care o văzuse. Nu cretinii ăia care se hăhăiau îl interesau acum, pentru că, atunci când Gigi-Ţăcălie se aplecase s-o trosnească pe Madam-Hoaşcă pe spate, Jack îi observase tatuajele de pe degete. Geamul uşii era murdar şi tuşul albastru se decolorase, dar ştia foarte bine ce scria acolo: NU POT. Cum ieşise el de sub pat şi ajunsese la cârciumă atât de repede era un mister pe care Jack Hoskins n-avea niciun chef să-l dezlege. Pentru că avea o treabă de făcut, iar asta îi era de ajuns. Iar faptul că avea să scape de cancerul care i se întindea pe sub piele era doar jumătate din toată afacerea. Cealaltă jumătate era că va scăpa pe veci de Ralph Anderson şi asta îi va face mare plăcere.

Domnul „Nicio părere”.

2

Aeroportul Plainville se afla pe un câmp mizerabil de la marginea orăşelului ofilit pe care îl deservea. Nu exista decât o unică pistă, care lui Ralph i se păru îngrozitor de scurtă. Pilotul frână cu toată puterea imediat ce roţile atinseră asfaltul şi toate obiectele neancorate dinăuntru începură să zboare în toate direcţiile. Se opriră chiar la linia galbenă de la capătul pistei înguste, cam la vreo zece metri de un şanţ plin cu bălării, apă stătută şi cutii goale de bere.

— Bun venit la dracu-n praznic! spuse Alec în timp ce avionul se îndrepta greoi către o aerogară din prefabricate, care arăta gata să se dărâme la prima rafală mai puternică de vânt.

Acolo se afla un microbuz Dodge, vechi şi obosit. Ralph observă mai întâi că era un model special construit pentru scaune cu rotile şi abia apoi semnul de handicap de pe plăcuţa de înmatriculare şi îşi dădu seama că pe ei îi aştepta. Lângă microbuz stătea Claude Bolton, înalt şi musculos, în blugi prespălaţi, cămaşă albastră, cizme de cowboy scâlciate şi pe cap cu o şapcă de baseball a echipei Texas Rangers.

Ralph coborî primul din avion, se apropie de el şi îi întinse mâna. Claude ezită o clipă, apoi i-o strânse. Ralph nu se putu stăpâni şi se uită la literele decolorate de pe degetele bărbatului: NU POT.

— Mulţumesc că ne-ai uşurat sarcina, îi spuse el. Nu erai obligat şi îţi sunt recunoscător, crede-mă.

Apoi făcu prezentările.

Holly dădu ultima mâna cu Bolton şi îl întrebă:

— Tatuajele astea de pe degetele dumneavoastră… au legătură cu băutura?

Corect! îşi spuse Ralph. *Asta-i o piesă a puzzle-ului pe care am uitat s-o scot din cutie.*

— Da, doamnă, aşa este.

Şi Bolton începu să ţină prelegeri ca un profesor care predă o lecţie foarte dragă.

— Marele paradox – aşa i se zice la întrunirile Alcoolicilor Anonimi de aici. Prima dată am auzit despre asta la închisoare. E *musai* să beau, da' *nu pot.*

— La fel simt şi eu în legătură cu fumatul, zise Holly.

Bolton zâmbi cu toată gura şi Ralph se gândi cât de ciudat era ca tocmai cea mai inadaptată persoană din punct de vedere social să fie cea care l-a făcut să se simtă în largul său. Nu că Bolton ar fi părut prea îngrijorat, ci mai degrabă circumspect.

— Da, doamnă, fumatul e o chestie nasoală. Cum vă descurcaţi?

— N-am mai fumat de aproape un an, zise Holly. O iau pas cu pas. *Nu pot* şi *musai.* Îmi place.

Oare ştiuse mereu ce înseamnă tatuajele alea de pe degetele lui Bolton? Ralph nu-şi dădea seama.

— Singura metodă prin care se poate rupe paradoxul *nu pot – musai* e să cauţi ajutorul unei puteri superioare. Aşa am făcut şi eu. Şi îmi ţin la îndemână medalionul de abstinenţă. Mi s-a spus să mi-l bag în gură dacă mi se face poftă de o tărie. Şi dacă se topeşte, atunci am voie să beau.

Pe chipul lui Holly apăru zâmbetul acela luminos care începuse să-i placă atât de mult lui Ralph.

Se deschise uşa microbuzului şi din el apăru o rampă ruginită. Pe ea coborî un scaun cu rotile în care stătea o doamnă masivă, cu părul alb coafat şi tapat într-o manieră excentrică. În poală avea un tub mic şi verde cu oxigen, din care ieşea un furtunel din plastic, conectat la canula pe care o avea în nas.

— Claude! Ce te-a apucat de-i ţii pe bieţii oameni în arşiţa asta? Hai să mergem! Mai e niţel şi se face ora prânzului.

— Mama mea, le spuse Claude. Mamă, dânsul este domnul detectiv Anderson care mi-a luat declaraţia aia despre care ţi-am zis. Pe ceilalţi acu' i-am văzut prima oară.

Howie, Alec şi Yune se prezentară frumos doamnei în vârstă. Holly rămase la urmă.

— Mă bucur foarte mult de cunoştinţă, doamnă Bolton.

Lovie începu să râdă.

— Să vedem ce-ai să mai zici după ce apuci să mă cunoşti ca lumea.

— Ar fi bine să mă duc să văd care-i treaba cu maşina pe care am închiriat-o, spuse Howie. Cred că-i aia, parcată lângă poartă.

Şi arătă spre un SUV albastru-închis, de mărime medie.

— O iau înainte cu microbuzul, zise Claude. O să vă fie uşor să vă ţineţi după mine: că doar nu-i cine ştie ce trafic pe şoseaua spre Marysville.

— Ce-ar fi să vii cu noi, drăguţo? o invită Lovie Bolton pe Holly. Să-i ţii de urât unei doamne în vârstă.

Ralph se aşteptă ca Holly să o refuze, dar ea acceptă imediat.

— Aşteptaţi-mă o clipă!

Apoi îi făcu un semn din ochi lui Ralph şi acesta o urmă spre clădirea aerogării. Claude nu-i observă, pentru că era atent la mama lui care-şi întorsese scaunul şi acum urca rampa înapoi în microbuz. Tocmai decola un avion de mici dimensiuni, aşa că Ralph nu reuşi să audă întrebarea lui Holly. Se aplecă mai aproape de ea.

— Ce să le zic, Ralph? Cu siguranţă că mă vor întreba ce treabă avem aici.

El se gândi puţin, apoi îi răspunse:

— Ce-ar fi să le spui esenţialul?

— N-o să mă creadă!

El zâmbi ironic.

— Ba eu cred că te descurci de minune când nu eşti crezută din prima.

3

La fel ca mulţi foşti puşcăriaşi (mai ales aceia care nu voiau să se întoarcă la închisoare), Claude Bolton îşi conducea microbuzul cu şapte kilometri pe oră sub limita legală. După cam o jumătate de oră de drum, ieşi de pe şosea în dreptul semnului pe care scria „Indian Motel & Café" şi intră în parcare. Coborî şi-i spuse pe ton de scuză lui Howie, aflat la volanul SUV-ului închiriat:

— Sper să nu vă fie cu supărare dacă îmbucăm ceva aici. Mama are câteodată probleme dacă nu mănâncă la ore fixe şi n-a avut vreme să facă nişte samvişuri. Că mi-era să n-ajungem prea târziu la aeroport.

Îşi coborî vocea, de parcă i-ar fi împărtăşit avocatului un secret ruşinos.

— De la glicemie. O ia cu leşin dacă îi scade.

— Sunt convins că toţi am dori să „îmbucăm" ceva, spuse Howie.

— Chestiile alea de ni le-a povestit doamna…

— Ce-ar fi să discutăm despre ele când vom ajunge la tine acasă, Claude, zise Ralph.

Claude se grăbi să bâţâie din cap.

— Da, da, mai bine aşa.

Mirosul din cafenea nu era deloc unul neplăcut – grăsime şi fasole şi carne prăjită. La tonomat cânta Neil Diamond – „I Am, I Said", în spaniolă. Specialităţile casei (nu prea multe) erau afişate în spatele tejghelei. Deasupra intrării în bucătărie era lipită o poză mâzgălită a lui Donald Trump. Părul blond fusese colorat în negru; i se desenaseră o mustaţă şi un zuluf pe frunte. Dedesubt scria: *Yanqui vete a casa* – „Du-te acasă, yankeule". Mesajul acesta îl surprinse la început pe Ralph – în fond, Texasul era un stat care-i vota pe republicani. Apoi îşi aduse aminte că se aflau foarte aproape de graniţă, unde albii erau minoritari.

Se aşezară în capătul sălii: Alec şi Howie la o masă de două persoane, ceilalţi la una mai mare, din

apropiere. Ralph îşi comandă un burger; Holly ceru o salată, care se dovedi a fi salată verde şi cam veştejită fără nimic altceva; Yune şi familia Bolton preferară meniul mexican complet, compus dintr-un taco, un burrito şi empanada. Fără să-i ceară nimeni aşa ceva, chelneriţa trânti pe masă şi o carafă cu ceai îndulcit.

Lovie Bolton îl studia pe Yune cu ochi strălucitori ca de pasăre.

— Zici că te cheamă Sablo? Ciudat nume!

— Da, nu suntem prea mulţi cu numele ăsta, spuse Yune.

— Vii de peste graniţă ori te-ai născut acilea?

— Acilea m-am născut, doamnă, răspunse el, înghiţind dintr-o singură îmbucătură jumătate din taco-ul bine umplut. A doua generaţie de americani get-beget.

— Bravo ţie! Fabricat în SUA! Am cunoscut un Augustin Sablo când locuiam mai la sud de aici, înainte de căsătorie. Avea un camion de pâine şi făcea drumul dintre Laredo şi Nuevo Laredo. Când trecea prin faţa casei noastre, eu şi cu surorile mele strigam la el să ne dea *churro éclairs.* Presupun că nu sunteţi rude.

Tenul măsliniu al lui Yune se întunecă puţin – cam aşa se înroşea el – şi locotenentul îi aruncă o privire amuzată lui Ralph.

— Ba da, doamnă. Era *papi* al meu.

— Ia te uită ce mică-i lumea! exclamă Lovie şi începu să râdă.

Iar râsul i se transformă în tuse şi tusea i se transformă în asfixiere. Claude o plesni pe spinare atât de zdravăn, că-i zbură canula de la nas şi ateriză în farfurie.

— Aoleu, fiule, ce-ai făcut? spuse bătrâna, după ce-şi recăpătă respiraţia. Acum am muci în burrito.

Îşi puse canula la loc şi continuă:

— Ei, şi ce dacă? Că doar tot din mine au venit, aşa că se pot duce frumuşel înapoi. Nu-i nimic.

Şi începu să plescăie satisfăcută.

Ralph începu să râdă, iar ceilalţi râseră şi ei. Li se alăturară chiar şi Howie şi Alec, deşi, stând la altă masă, nu prinseseră chiar toată scena. Preţ de o clipă, Ralph se gândi că râsul îi apropie foarte mult pe oameni şi se bucură că Claude venise însoţit de mama lui. Tipa era extrem de haioasă.

— Tare mică-i lumea asta! repetă ea. Da, domnule, aşa e.

Se aplecă peste masă, împingând farfuria cu pieptul ei generos. Nu-şi luase nicio clipă ochii de pasăre de la Yune.

— Ştii povestea pe care ne-a spus-o? întrebă ea, aruncând o privire spre Holly, care se cam încrunta la salata ei.

— Da, doamnă.

— Şi tu crezi?

— Nu ştiu. Dar… Parcă-mi vine să cred, şopti Yune.

Lovie dădu din cap şi şopti şi ea:

— Ai văzut vreodată parada din Nuevo? Aia care se cheamă *Processo dos Passos*[68]*?* Poate când erai mic?

— *Si, señora.*

Lovie începu să vorbească şi mai încet.

— Pe *el* l-ai văzut? Pe *farnicoco*[69]*?* Spune, l-ai văzut?

— *Si,* răspunse Yune.

Ralph observă că Lovie Bolton se făcuse albă ca varul la faţă, însă mai mult îl neliniştea gândul că Yune nici nu-şi dădea seama că începuse să vorbească în spaniolă.

Lovie abia dacă-şi mişcă buzele:

— Ţi-a dat coşmaruri?

Yune şovăi un pic, apoi răspunse:

— *Si. Muchas pesadillas.*

Cu o expresie mulţumită, însă gravă, Lovie se sprijini de spătarul scaunului şi se uită la Claude.

— Ascultă de oamenii ăştia, fiule. Mie mi se pare că ai o mare problemă.

Şi îi făcu cu ochiul lui Yune, însă nu în glumă, pentru că faţa ei rămase la fel de serioasă.

— *Grande.*

4

În timp ce ieşeau iarăşi pe şosea, Ralph îl întrebă pe Yune ce era *Processo dos Passos.*

— O paradă, care are loc în Săptămâna Mare, răspunse Yune. Biserica nu o aprobă, dar închide ochii.

— Şi *farnicoco?* E tot una cu *El Cuco*-ul ăla al lui Holly?

— Mai rău, spuse Yune printre dinţi. Mai rău chiar şi decât Omul cu Sacul. *Farnicoco* este Omul cu Glugă. Este Moartea.

5

Se făcuse deja ora trei când au ajuns acasă la familia Bolton, în Marysville, iar căldura te izbea ca un ciocan în moalele capului. Se înghesuiră în livingul micuţ, unde aparatul de aer condiţionat – o rablă montată deasupra ferestrei, care i se părea lui Ralph că ar fi trebuit să iasă cam demult la pensie – se străduia din greu să facă faţă atâtor trupuri încălzite. Claude aduse din bucătărie o cutie frigorifică, plină cu cutii de cola.

— Aveţi ghinion dacă speraţi să beţi bere, îi anunţă el. Nu ţin aşa ceva în casă.

— Nu face nimic, spuse Howie. Nu cred că vreunul dintre noi ar avea chef de alcool până nu vom reuşi să rezolvăm problema asta cum putem mai bine. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat azi-noapte.

Bolton aruncă o privire spre mama lui, care îi făcu un semn de încurajare şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Păi, începu el, de fapt n-a fost nimic. M-am dus la culcare după ştirile de noapte, aşa cum fac mereu. Şi mă simţeam bine…

— Aiurea! îl întrerupse Lovie. Nu eşti în apele tale de când ai venit. Parcă n-ai stare…

Se uită la ceilalţi şi le explică:

— N-are poftă de mâncare… vorbeşte în somn…

— Ce facem, mamă, spun eu cum a fost ori spui tu?

Bătrâna îi făcu semn din mână să continue şi sorbi din cutia cu cola.

— Nu se înşală, recunoscu Bolton, da' n-aş vrea să afle şi băieţii de la muncă de chestia asta. Că agenţii de pază de la un local cum e „Poftiţi, Domnilor" n-ar trebui să fie slabi de înger. Da' cam aşa sunt… mă rog, vorba vine. Numai că azi-noapte a fost mai rău. Azi-noapte m-am speriat pe bune. M-am trezit pe la două… că parcă visasem ceva nasol… nu mai ţin minte… şi m-am dus să încui uşile. Nu le încui niciodată când sunt aici, da' o pun

pe mama să le încuie când e singură, după şase seara, când pleacă femeia care are grijă de ea.

— Ce anume aţi visat? îl întrebă Holly. Vă mai amintiţi?

— Se făcea că era cineva sub pat şi se uita la mine. Atât mai ţin minte.

Holly îi făcu semn să-şi continue povestea.

— Înainte să încui uşa din faţă, am ieşit în pridvor să mă uit niţel în jur şi atunci mi-am dat seama că nu se mai aude niciun urlet de coiot. De obicei urlă ca apucaţii după ce răsare luna.

— Urlă numai dacă nu-i cineva în apropiere, interveni Alec. Dacă e, atunci amuţesc. La fel cum fac greierii.

— Dacă stau şi mă gândesc, parcă nici greierii nu se auzeau. Şi sunt o puzderie în grădiniţa aia de-o are mama în spatele casei. Aşa, şi m-am culcat la loc, da' tot n-am putut să dorm. Mi-am adus aminte că nu încuiasem geamurile şi m-am sculat să le încui. Ivărele scârţâie ca dracu' şi au trezit-o pe mama. M-a întrebat ce m-am apucat să fac în creierii nopţii şi eu i-am zis să se culce. M-am culcat şi eu şi tocmai ce mă luase somnul – cred că se făcuse deja ora trei – când mi-am adus aminte că nu încuiasem şi geamul de la baie, ăla de deasupra căzii. Şi mi se tot părea că încearcă să intre cineva pe el, aşa că m-am sculat iar şi am dat fuga să văd. Ştiu că pare o prostie acum, da'…

Se uită la ei şi văzu că niciunul nu zâmbeşte şi nici nu-l priveşte cu neîncredere.

— Aha! Bine. Îmi închipui că, dacă aţi bătut tot drumul până aici, *nu credeţi* că vorbesc prostii. Aşa, şi m-am împiedicat de taburelu' ăla a lu' mama şi acu' chiar că s-a sculat. Şi m-a întrebat dacă vrea cineva să ne intre în casă şi eu i-am zis că nu, da' să nu care cumva să iasă din camera ei.

— Normal că nu l-am ascultat, spuse cu îngâmfare Lovie. Nu mi-a fost în viaţa mea frică de vreun bărbat… în afară de al meu, da' el e mort de multă vreme.

— Baia era goală şi nu încerca nimeni să intre pe geam, numa' că eu aveam senzaţia – n-am cuvinte să vă zic cât de puternică era senzaţia aia – că tot era cineva care se ascundea acolo şi mă pândea.

— Nu mai era sub pat? întrebă Ralph.

— Nu mai era. Că acolo m-am uitat mai întâi şi mai întâi. O tâmpenie, sigur, da'… şi am reuşit să adorm abia după ce s-a luminat de ziuă. M-a sculat mama ca să ajungem la aeroport la timp.

— L-am lăsat să doarmă cât de mult s-a putut, spuse Lovie. De-aia n-am mai apucat să fac samvişuri. Că pâinea-i pusă pe frigider şi mi se taie răsuflarea dacă încerc să mă întind până acolo.

— Şi acum cum vă simţiţi? îl întrebă Holly pe Claude.

Bărbatul oftă şi îşi frecă obrazul cu palma, stârnind scrâşnete de barbă nerasă.

— Nu prea bine. Nu mai cred în baubau cam tot de când nu mai cred în Moş Crăciun, da' sunt neliniştit şi paranoic, la fel ca pe vremea când trăgeam pe nas. Tipul ăsta mă urmăreşte? Chiar credeţi asta?

Se uită la fiecare în parte. Doar Holly îi răspunse:

— *Eu* aşa cred.

6

Câteva minute nu mai spuse nimeni nimic. Toţi se gândeau la cele auzite. Lovie vorbi prima.

— Tu i-ai zis *El Cuco,* drăguţo, i se adresă ea lui Holly.

— Da.

Bătrâna dădu din cap şi lovi uşor cu degetele umflate de artrită în tubul de oxigen.

— Când eram eu micuţă, copiii de mexicani îi ziceau *Cucuy* şi copiii de gringo îi ziceau Kookie, Chookie sau doar Chook. Ba chiar am avut o carte cu poze despre tembelul ăsta.

— Sunt convins că şi eu am avut cartea aia, zise Yune. Mi-a dat-o *abuela.* Era un uriaş cu o ureche mare şi roşie?

— *Si, mi amigo.*

Lovie îşi scoase o ţigară din pachet şi şi-o aprinse. Pufăi din ea cu zgomot, tuşi de câteva ori şi continuă:

— În povestea aia erau trei surori. Aia mai mică făcea mâncare şi curăţenie şi tot ce mai trebuia prin casă. Alelalte două erau nişte puturoase şi îşi băteau joc de ea. Şi a venit *El Cucuy.* Uşa de la casă era încuiată, da' el arăta ca *papi* al lor, aşa că i-au dat drumul înăuntru. Şi le-a luat pe surorile cele rele ca să le dea o lecţie. Nu s-a atins de aia bună, care muncea din greu ca să-şi ajute tăicuţul care le creştea singur. Mai ţii minte?

— Normal, răspunse Yune. Poveştile din copilărie nu se uită. În povestea aia, *El Cucuy* trebuia să fie un personaj pozitiv, dar eu îmi amintesc cât de tare m-am speriat atunci când le-a dus pe fete în peştera lui din munţi. *Las niñas lloraban y le rogaban que las soltara.* Adică fetiţele plângeau şi îl implorau să le dea drumul.

— Da, zise Lovie. Şi la sfârşit le-a dat drumul, iar fetele alea rele s-au îndreptat. Asta-i varianta din carte. Numai că adevăratul *cucuy* nu dă drumul

copiilor, indiferent cât ar plânge şi l-ar implora ei. Ştiţi asta, nu? Că doar aţi văzut de ce-i în stare.

— Deci şi dumneavoastră credeţi, murmură Howie.

Lovie ridică din umeri:

— Ştiţi cum se zice, *quien sabe?* Am crezut vreodată în *el chupacabra?* Monstrul ăla căruia bătrânii *indios* îi zic „ucigaşul de capre”?

Pufni cu dispreţ.

— Cred tot atât cât cred şi în Bigfoot. Numai că nu pot să nu văd că se petrec lucruri stranii. Odată – era Vinerea Mare şi eu eram la slujba de la biserica de pe Galveston Street – am văzut cum statuia Fecioarei Maria plânge cu lacrimi de sânge. Am văzut-o cu toţii. După aia, părintele Joachim a zis că era doar rugina de la jgheaburi care îi curgea pe faţă. Dar nu l-am crezut. Nici părintele nu credea ce zice. Îi citeai în ochi că nu crede.

Acum Lovie se uită drept la Holly.

— Ziceai că şi tu ai văzut lucruri stranii, drăguţo.

— Da, şopti Holly. Cred că se întâmplă ceva. Poate nu-i chiar acel *El Cuco* tradiţional, dar nu cumva este acelaşi monstru pe care s-au întemeiat toate legendele? Eu cred că da.

— Străinul ăsta le-a băut sângele şi le-a mâncat carnea băiatului şi fetiţelor de care mi-ai zis? Probele indică faptul că s-a întâmplat ceva în sensul ăsta răspunse Alec.

— Şi acu’ a venit rândul meu, spuse Bolton. Asta credeţi. Şi n-a avut nevoie decât de un strop din sângele meu. L-a băut?

Nu-i răspunse nimeni, dar Ralph parcă îl şi vedea pe individul care arăta ca Terry Maitland făcând asta. Şi vedea scena cu o claritate îngrozitoare. Atât de mult îi intrase şi lui în cap toată nebunia asta.

— El a stat ascuns azi-noapte la noi în casă?

— Poate nu în forma fizică completă, spuse Holly. Şi s-ar putea să nu arate deocamdată ca dumneavoastră. S-ar putea să fie în plin proces de *transformare.*

— Poate a fost în recunoaştere, zise Yune.

Poate încerca să afle informaţii despre noi, îşi spuse Ralph. *Şi a aflat. Claude ştia că venim.*

— Şi acum ce-o să se întâmple? vru să ştie Lovie. O să omoare încă unu sau doi copii din Plainville sau Austin şi o să încerce să-l scoată vinovat pe băiatul meu?

— Nu cred, răspunse Holly. Mă îndoiesc că ar avea acum atâta putere. Între Heath Holmes şi Terry Maitland au trecut câteva luni. Şi în ultima vreme a fost… destul de activ.

— Mai este încă ceva, spuse Yune. Un aspect de natură practică, dacă vreţi. Regiunea aceasta a devenit prea periculoasă pentru el. Dacă-i inteligent – şi precis că este, altminteri n-ar fi supravieţuit atât de mult – o să încerce să plece mai departe.

Părea corect. Acum Ralph îl vedea cu ochii minţii pe Străinul lui Holly – cu chipul şi trupul musculos al lui Claude Bolton – urcându-se într-un autobuz sau într-un tren şi pornind spre vest. Poate spre Las Vegas. Sau Los Angeles. Unde se va ciocni din întâmplare de alt bărbat (sau chiar femeie – cine ştie) şi îl va zgâria şi pe acesta. Altă verigă în lanţul evenimentelor.

Din buzunarul de la piept al lui Yune se auzi vocea Selenei cântând „Baila Esta Cumbria". Locotenentul păru uluit.

— Mda, rânji satisfăcut Claude. Avem acoperire chiar şi aici. Trăim în secolul douăzeci şi unu, omule!

Yune îşi scoase telefonul, se uită la ecran şi spuse:

— Secţia de poliţie a Districtului Montgomery. Trebuie să răspund. Scuzaţi-mă.

Ieşi în pridvor, zicând:

— Locotenent Sablo la telefon.

Cu o expresie neliniştită, ba chiar alarmată pe chip, Holly se scuză şi ea şi se duse după Yune.

— Poate că-i vorba despre… începu Howie.

Ralph clătină din cap, fără să ştie de ce o face. Cel puţin, nu în mod conştient.

— Unde-i Districtul Montgomery? se interesă Claude.

— În Arizona, spuse Ralph, luând-o înaintea lui Howie şi Alec. Alt caz. Fără legătură cu ăsta.

— Da' cu *ăsta* ce facem? întrebă Lovie. Aveţi vreo idee cum să-l prindeţi pe individ? Fiu' meu e tot ce am pe lume.

Chiar atunci se întoarse Holly. Se apropie de bătrână, se aplecă şi îi şopti ceva la ureche. Claude vru să tragă cu urechea, dar mama lui îl alungă cu un gest al mâinii.

— Du-te la bucătărie, băiete, şi adu fursecurile alea cu ciocolată, dacă nu care cumva s-au topit deja de la căldură.

Claude, evident obişnuit să o asculte, plecă spre bucătărie. Holly şoptea în continuare, iar Lovie făcea ochii tot mai mari. La sfârşit dădu din cap. Claude se întoarse cu punga cu fursecuri cam tot atunci când intră în casă şi Yune, punându-şi telefonul la loc, în buzunar.

— Era… începu el, dar se opri brusc.

Holly se întorsese uşor, în aşa fel încât să fie cu spatele la Claude. Ridică degetul la buze şi clătină din cap.

— Nimic important, reluă locotenentul. Au arestat un tip, dar nu era ăla pe care-l căutam noi.

Claude puse fursecurile (topite şi jalnice în punga din celofan) pe masă şi privi bănuitor în jur.

— Nu cred că asta aţi vrut să ziceţi. Ce se petrece aici?

Lui Ralph, această întrebare i se păru extrem de pertinentă.

— Fiule, spuse Lovie. Vreau să te urci în maşină şi să te duci până la Tippit ca să ne aduci nişte porţii de-ala faine de pui de la „Raiul Camionagiilor". O să-i hrănim bine pe musafirii noştri, care după aia o să se ducă şi o să se culce la motel. Nu-i cine ştie ce lux acolo, da' măcar n-o să fiţi sub cerul liber.

— Da' sunt şaizeci şi ceva de kilometri până la Tippit! protestă Claude. Şi şapte porţii o să coste o avere, ca să nu mai zic c-o să fie sleite când ajung înapoi cu ele!

— O să le încălzesc la aragaz, spuse calm bătrâna. Şi o să fie ca scoase din cuptor. Haide, du-te!

Ralph aprecie atitudinea lui Claude: mâinile în şolduri, expresie de amuzament şi exasperare.

— Mă, voi vreţi să scăpaţi de mine!

— Ai dreptate, recunoscu femeia, stingându-şi ţigara în scrumiera de tinichea, deja vârfuită cu mucuri înnegrite. Pentru că, dacă duduia Holly are dreptate, înseamnă că ce *ştii* tu *ştie* şi el. Poate că nu contează, poate deja-i prea târziu, dar poate că mai putem face ceva. Aşa că ia fii tu băiat cuminte şi du-te de adu mâncarea aia!

Howie îşi scoase portofelul.

— Permite-mi să fac eu cinste tuturor, Claude.

— Fiţi pe pace! răspunse Claude, puţin cam ursuz. Pot să plătesc şi eu. Nu-s lefter.

Howie îşi etală zâmbetul fermecător de avocat.

— Dar insist!

Claude luă banii şi-i îndesă în borseta de la curea. Încercând să-şi păstreze figura supărată, se uită în jur la musafirii lui. Îşi dădu seama că nu-i iese chestia cu supărarea şi începu să râdă.

— Mama are aproape mereu ultimul cuvânt, le spuse el. Probabil că aţi priceput deja.

7

Rural Star Route 2, drumul secundar pe care se afla casa familiei Bolton, dădea în şoseaua 190, care venea dinspre Austin. Dar până la ea, mai era un drum prăfuit – cu patru benzi, dar ca vai de mama lui – care se bifurca şi o făcea la dreapta. Pe drumul ăsta era un panou, tot ca vai de mama lui. Pe el era o poză cu o familie care cobora o scară în spirală. Toţi membrii familiei aveau în mâini lămpi cu gaz, la lumina cărora li se vedeau chipurile îngrozite din cauza stalactitelor de deasupra. Invitaţia de dedesubt zicea: VIZITAŢI GROTA MARYSVILLE, UNA DINTRE CELE MAI MARI MINUNI ALE NATURII. Claude cunoştea invitaţia asta încă de pe vremea când era un adolescent năbădăios, obligat să trăiască în Marysville. Numai că astăzi, pe semnul ăla se mai putea citi doar: VIZITA GR MARYSV şi UNI AL NATURII. Peste restul literelor fusese lipită o bandă lată (şi aceasta decolorată) cu: ÎNCHIS PÂNĂ LA O ÎNŞTIINŢARE ULTERIOARĂ.

Se simţea niţeluş cam ameţit când trecu pe lângă drumul pe care puştii din zonă îl numeau (cu rânjete pline de înţeles) „Drumul până la Gaură”. Însă ameţeala îi trecu atunci când dădu drumul la aerul condiţionat. Chiar dacă făcuse oarece circ, se bucura că a plecat de acasă. Pentru că abia acum reuşise să scape de senzaţia că stătea cineva cu ochii pe el. Dădu drumul la radio, căută postul cu muzică country, dădu fix peste Waylon Jennings (cel mai tare din parcare!) şi începu să cânte împreună cu el.

Poate că friptura de pui de la „Raiul Camionagiilor” nu era o idee chiar atât de rea. O să-şi comande rondele de ceapă pane şi o să le mănânce în drum spre casă, cât încă erau fierbinţi şi unsuroase.

8

Jack aşteptă în camera lui de la Indian Motel şi se tot uită printre draperii până când văzu un microbuz cu semn de persoane cu handicap pe plăcuţa de înmatriculare. Precis că era maşina cotoroanţei. În urma lui mergea un SUV – precis plin cu indiscreţii din Flint City, ăia care-şi băgau nasul în oala altuia.

Când nu-i mai văzu, se duse la cafenea, unde mâncă ceva şi se uită la produsele expuse la vânzare. Nu tu cremă de aloe şi nu tu loţiune de plajă. Aşa că se văzu nevoit să cumpere două sticle cu apă şi nişte bandane scandalos de scumpe. Nu că l-ar fi protejat cine ştie ce de soarele texan, dar, oricum, erau mai bune decât nimic. Se urcă în camionetă şi o luă spre sud-vest, după băgăcioşii ăia. Ajunse la panou şi la drumeagul care ducea spre Grota Marysville. Şi o luă pe acolo.

După vreo şase kilometri, ajunse la o gheretă mică şi dărăpănată aflată în mijlocul drumului. Probabil că aici fusese chioşcul de bilete pe vremea când Grota încă era o afacere profitabilă. Vopseaua, odinioară roşie, era acum de culoarea rozalie a sângelui diluat în apă. Pe latura din faţă era agăţat anunţul: OBIECTIV TURISTIC ÎNCHIS. TRECEREA INTERZISĂ. În spatele gheretei drumul era închis cu un lanţ. Ca să ocolească lanţul, Jack o luă prin hârtoapele de alături, strivind ierburile şi făcând slalom printre tufe. Camioneta mai săltă o dată şi ajunse din nou pe drum… dacă i se putea spune astfel. În această parte dezastrul era complet: gropi sufocate de buruieni, şanţuri neastupate. Camioneta lui – cu suspensie excelentă şi tracţiune 4x4 – trecu lesne peste şanţurile acelea, împroşcând ţărână şi pietricele cu roţile supradimensionate.

După trei kilometri şi zece minute, Jack ajunse la o parcare goală, cam de vreo jumătate de hectar. Nu se mai vedeau aproape deloc dungile galbene care marcaseră spaţiile pentru maşini, iar asfaltul era

crăpat şi dislocat pe alocuri. În stânga, cu spatele la un deal povârnit şi acoperit cu tufe, era un fost magazin de suvenire. Firma căzuse cu susul în jos, iar Jack se văzu nevoit să-şi contorsioneze gâtul ca să o poată citi: SUVENIRE ŞI OBIECTE DE ARTIZANAT INDIENE. Drept înainte se vedeau resturile unei alei largi, din beton, care ducea la o intrare în deal. Mă rog, pe vremuri fusese o intrare; acum era acoperită cu scânduri şi cu afişe pe care scria: TRECEREA INTERZISĂ, PROPRIETATE PRIVATĂ şi ŞERIFUL PATRULEAZĂ ÎN ACEASTĂ ZONĂ.

Sigur că da, îşi spuse Jack. *Probabil că trece o dată la fiecare 29 februarie.* Alt drum deteriorat pornea din parcare şi trecea pe lângă prăvălia cu suvenire. Urca pe un versant al dealului şi cobora pe celălalt. Jack ajunse mai întâi la câteva cabane dărăpănate pentru turişti (şi acestea cu uşile şi ferestrele acoperite cu scânduri) şi apoi la un fel de şopron, unde probabil că se ţineau vehiculele şi echipamentele. Şi pe acesta erau lipite anunţuri cu INTRAREA INTERZISĂ. Plus unul mai optimist, care te sfătuia: ATENŢIE LA ŞERPII CU CLOPOŢEI.

Jack îşi parcă maşina la umbra infimă a şopronului. Înainte să coboare, îşi puse pe cap una dintre bandanele cumpărate (ajungând astfel să semene ciudat de bine cu bărbatul văzut de Ralph la tribunal în ziua când fusese împuşcat Terry Maitland). Pe cealaltă şi-o înfăşură la gât, ca să nu i se agraveze şi mai tare porcăria aia de arsură. Descuie cutia metalică din spatele camionetei şi scoase de acolo, cu gesturi pline de respect, husa în care se afla bucuria şi fala lui: o puşcă Winchester .300, cu închizător cilindric rotativ – acelaşi tip de armă folosit de Chris Kyle[70] când îi împuşcase pe toţi arăbeţii ăia (Jack văzuse de opt ori filmul *Lunetistul american).* Cu ajutorul lunetei Leupold VX-1 putea să nimerească o ţintă aflată la depărtare de două mii de metri. Mă rog, o nimerea de patru ori din şase încercări – dacă avea o zi bună şi nu bătea

vântul. Însă acum nu credea că va fi nevoit să tragă la o asemenea distanţă când va veni momentul. Dacă va veni.

Observă câteva scule abandonate prin buruieni şi îşi însuşi o furcă ruginită, în caz că se va întâlni cu vreun şarpe cu clopoţei. În spatele şopronului era o cărare care ducea spre spatele dealului, unde se afla intrarea în Grotă. Coasta aceasta era mai stâncoasă, mult mai asemănătoare cu o faleză erodată decât cu un deal. Din loc în loc se vedeau pe cărare cutii goale de bere, iar vizitatorii se semnaseră în glumă pe câteva dintre roci: SPANKY11 şi DOODAD TRECU P-ACI.

Cam pe la jumătatea drumului se făcea altă cărare, care se întorcea la defuncta prăvălie de suvenire şi la parcare. Aici era o placă din lemn, zgâriată, degradată şi cu urme de gloanţe pe ea. Pe placă era pictat un şef de trib indian, cu podoaba din pene de vultur pe cap. Lângă el era o săgeată, însă mesajul care o însoţea era atât de şters de vreme şi de intemperii, că Jack abia dacă reuşi să-l desluşească: PE AICI LA CELE MAI BUNE PICTOGRAME. Mai recent, un glumeţ desenase cu markerul permanent o bulă de dialog ieşind din gura şefului de trib. Iar în bula aia scria: CAROLYN ALLEN ÎMI SUGE COCOŞELUL DE PIELE ROŞIE.

Cărarea aceasta era mai largă, numai că Jack nu venise până aici ca să admire arta amerindienilor, aşa că urcă mai departe. Drumul nu era prea periculos, însă singurele exerciţii fizice regulate pe care le făcuse Jack în ultimii ani constaseră în ducerea paharului la gură în diferite baruri. Drept care, după vreo trei sferturi din drum, rămase fără suflu. Iar cămaşa şi ambele bandane erau leoarcă de transpiraţie. Îşi puse jos puşca şi furca, se aplecă şi se ţinu de genunchi până când nu mai văzu punctele negre dansându-i în faţa ochilor, iar inima începu să-i bată aproximativ normal. Venise până aici ca să scape de la moartea cumplită pe care i-ar fi adus-o cancerul ăla rapace care-i omorâse mama. Culmea culmilor ar fi fost să crape acum de infarct.

Începu să se îndrepte de spate, dar se opri şi îşi miji ochii. În umbra de sub o cornişă proeminentă a peretelui stâncos, la adăpost de ploi, erau alte desene. Însă, dacă şi acestea fuseseră făcute de copii, copiii aceia erau morţi de mai multe sute de ani. Erau acolo nişte oameni, făcuţi doar din câteva linii, înarmaţi cu suliţe (făcute tot din linii), încolţind ceva ce s-ar fi putut să reprezinte o antilopă – oricum, ceva cu coarne. În alt desen, oamenii din linii stăteau în faţa unei colibe indiene. În al treilea desen – îngrozitor de şters ca să mai înţelegi mare lucru din el – un om din linii stătea aplecat peste trupul întins al altui om din linii, cu suliţa ridicată triumfător deasupra capului.

Astea-s pictogramele, îşi spuse Jack. *Dar nu-s deloc aşa de bune cum zice şeful ăla de trib. Şi mucoşii de grădiniţă ar putea să deseneze mai bine. Dar, vezi, pictogramele astea o să rămână aici şi după ce eu n-o să mai fiu. Mai ales dacă mă termină cancerul mai repede.*

Iar ideea asta îl scoase din sărite. Înhăţă o bucată ascuţită de piatră şi lovi cu ea în pictogramele alea până le şterse de tot.

Uite! le zise el în gând. *Aţi murit, fraierilor! Gata, pa! Eu am câştigat.*

Îi trecu prin minte că poate îşi pierde minţile… ori şi le-a pierdut deja. Alungă gândul şi continuă să urce. Când ajunse în vârf, descoperi că de acolo se vedeau extrem de bine parcarea, magazinul cu suvenire şi intrarea blocată a Grotei Marysville. Musafirul lui cu degetele tatuate nu era sigur că băgăreţii ăia vor veni aici, dar, dacă o făceau, treaba lui Jack era să se ocupe de ei. Chestie pe care era convins că o putea rezolva foarte uşor cu ajutorul Winchesterului. Iar dacă nu veneau până aici – dacă pur şi simplu se întorceau în Flint City după ce stăteau de vorbă cu individul ăla pentru care făcuseră tot drumul –, atunci Jack nu va avea nimic de făcut. Oricum ar fi să fie, Jack va fi ca nou. Va scăpa definitiv de cancer.

Dar dacă minte? Dar dacă a putut să-mi dea cancerul, dar nu mai poate să mă scape de el? Dacă, de fapt, nici nu am cancer? Dacă omul tatuat *nici nu există? Dacă am înnebunit?*

Alungă şi aceste gânduri. Desfăcu husa, scoase puşca şi o montă. Prin cătare se vedea fix parcarea şi intrarea în peşteră. Dacă apăreau nenorociţii ăia, i se va părea că sunt la fel de mari ca ghereta aia de bilete.

Jack se târî până la umbra unei stânci (dar abia după ce controlă locul să vadă dacă nu cumva erau pe acolo ceva şerpi, scorpioni ori alte lighioane) şi luă câteva pastiluţe energizante cu o gură de apă. La meniul acesta adăugă şi un strop de cocaină din flaconul de patru grame pe care i-l vânduse Cody (nu oferea gratuităţi la praful columbian autentic). Acum nu-i mai rămânea decât să stea la pândă, aşa cum făcuse de zeci de ori de-a lungul carierei sale de poliţist. Şi se puse pe aşteptat, cu puşca pe genunchi, moţăind din când în când, dar în permanenţă suficient de atent la orice mişcare, până când soarele coborî spre linia orizontului. Atunci se ridică în picioare, strâmbându-se din cauza muşchilor înţepeniţi.

— Nu mai vin, spuse el. Astăzi, cel puţin.

Nu, îl aprobă omul cu degete tatuate. (Ori poate că Jack îşi imagină că îl aprobă). *Dar nu-i aşa că ai să te întorci aici mâine?*

Normal că o să se întoarcă. Dacă va fi nevoie, o să vină zilnic, vreme de o săptămâna. O lună, chiar.

Porni înapoi la vale, mişcându-se cu grijă. Ultimul lucru de care avea nevoie, după ceasurile astea în soarele fierbinte, era să-şi paradească o gleznă. Puse la loc puşca în cutia metalică, mai bău ceva apă din sticla lăsată în cabina camionetei (caldă spre foarte caldă) şi se întoarse la şosea, acum apucând-o în direcţia oraşului Tippit, de unde voia să-şi mai cumpere câte ceva – mai cu seamă loţiune de plajă. Şi vodcă. Nu prea multă, pentru că avea o sarcină de dus la bun sfârşit. Dar cât să-l ajute să se culce pe căcatul ăla de pat cu arcurile sărite, fără să se mai

gândească la cum îi fusese pus pantoful în mână. Dumnezeule mare, de ce intrase în afurisitul ăla de hambar din Parohia Canning?

Trecu pe lângă maşina lui Claude Bolton, care mergea în direcţie opusă. Niciunul nu-l observă pe celălalt.

9

— Gata, a plecat, spuse Lovie Bolton după ce Claude nu se mai vedea. Acum spuneţi-mi despre ce e vorba. Ce n-aţi vrut să audă băiatul meu?

Yune o ignoră şi se întoarse spre ceilalţi.

— Biroul şerifului din Districtul Montgomery a trimis doi poliţişti la locurile fotografiate de Holly. Au găsit un morman de haine pline de sânge în fabrica aia abandonată, cu svastica desenată pe zid. Printre ele era şi o tunică de infirmier, cu un ecuson pe care scrie PROPRIETATEA SH.

— Adică a Sanatoriului Heisman, spuse Howie. Ce credeţi, când vor analiza sângele de pe haine, se va dovedi că-i aparţine doar uneia dintre surorile Howard sau amândurora?

— Să nu uităm că toate amprentele găsite vor fi ale lui Heath Holmes, adăugă Alec. Deşi s-ar putea să nu mai fie prea clare, dacă a început deja să se transforme.

— Sau nu, zise Holly. Nu avem de unde să ştim cât durează transformarea sau dacă este mereu la fel.

— Şeriful zice că are nişte întrebări, continuă Yune. L-am amânat. Sper să-l pot amâna la nesfârşit.

— Zău aşa, încetaţi să mai vorbiţi între voi şi puneţi-mă şi pe mine la curent! se enervă Lovie. Vă rog frumos. Mi-e teamă pentru băiatul meu. E nevinovat. Şi ceilalţi doi bărbaţi erau nevinovaţi şi acum sunt morţi.

— Vă înţeleg îngrijorarea, spuse Ralph. Aşteptaţi puţin. Holly, pe drumul de la aeroport încoace, când i-ai pus în temă pe doamna Bolton şi pe fiul dumneaei, ai pomenit şi de cimitire? Nu le-ai zis nimic, nu-i aşa?

— Nu. Le-am spus doar esenţialul, aşa cum m-ai sfătuit tu. Asta am făcut.

— Staţi aşa! interveni Lovie. Ia staţi puţin! Când eram mititică şi locuiam în Laredo, am văzut un film, unul din filmele alea cu femeile luptătoare.

— *Luptătoarele mexicane şi monstrul*, spuse Howie. L-am văzut şi noi. Ni l-a adus doamna Gibney. Interesant film, chiar dacă nu-i de Oscar.

— Ăla pe care l-am văzut eu era cu Rosita Muñoz, continuă Lovie. *Cholita luchadora*[71]*!* Eu şi toate prietenele mele voiam să fim ca ea. Eu chiar m-am costumat ca ea de un Halloween. Mama mi-a făcut costumul. Filmul ăla despre *El Cuco* era un film de groază. Era în el un profesor… sau un om de ştiinţă… nu mai ţin minte, dar *El Cuco* a luat chipul lui şi *luchadoras* au reuşit să dea de el abia în cimitirul din localitate. Trăia acolo, într-un mormânt sau într-un cavou. Nu-i aşa filmul?

— Aşa este, răspunse Holly, pentru că aşa este şi legenda, cel puţin varianta spaniolă. *El Cuco* se odihneşte alături de morţi. La fel cum se spune că ar face şi vampirii.

— Dacă această creatură există cu adevărat, spuse Alec, probabil că *este* un vampir sau un fel de vampir. Are nevoie de sânge de om ca să se perpetueze.

Şi Ralph îşi zise din nou: *Măi, oameni buni, voi vă auziţi ce spuneţi?* Îi era tare simpatică Holly Gibney, dar îi părea rău că o cunoscuse. Din cauza ei i se declanşase un război în minte şi îşi dorea din toate puterile un armistiţiu.

Holly se întoarse spre Lovie.

— Fabrica aceea părăsită, în care poliţia din Ohio a găsit hainele pline de sânge, se află lângă cimitirul unde sunt înmormântaţi Heath Holmes şi părinţii lui. Alte haine au fost descoperite într-un hambar, nu prea departe de alt cimitir foarte vechi, unde sunt îngropaţi strămoşii lui Terry Maitland. Întrebarea mea este: doamnă, există vreun cimitir prin apropiere?

Lovie căzu pe gânduri. Toţi îi aşteptau cu sufletul la gură răspunsul. În cele din urmă, bătrâna spuse?

— E un ţintirim în Plainville, da' nu şi în Marysville. Aici n-avem nici măcar o biserică. Deşi a fost una pe vremuri. „Preasfânta Fecioară a

Îndurării” – numai că a ars acum vreo douăzeci de ani.

— Rahat! bombăni Howie.

— Nu aveţi nici măcar un loc de veci care să nu fie în vreun cimitir? o întrebă Holly. Sunt oameni care îşi înmormântează rudele pe pământurile pe care le au în proprietate.

— Eu nu ştiu ce fac alţi oameni, spuse bătrâna, da’ *noi* n-am avut niciodată aşa ceva. Maica şi cu taica-meu sunt îngropaţi în Laredo, alături de maica şi taica lor. Ăilalţi, mai de demult, sunt în Indiana, de unde a migrat familia mea după Războiul Civil.

— Dar soţul dumneavoastră? vru să ştie Howie.

— George? Toate neamurile lui erau din Austin şi pe el l-am îngropat tot acolo, lângă părinţii lui. Luam autobuzul şi mă duceam în vizită la el, de obicei de ziua lui de naştere – îi duceam şi flori şi de toate alea. Da’ de când cu afurisita asta de boală de plămâni, nu mai pot să mă duc.

— Înseamnă că acolo e, zise Yune.

Lovie nu păru să-l fi auzit.

— Să ştiţi că şi cântam cu vocea pe vremuri şi cântam binişor când încă mai aveam suflu. Şi ştiam să cânt şi la chitară. Tocmai datorită muzicii am plecat din Loredo după liceu şi m-am dus în Austin. Ştiaţi că i se zice „Nashville[72] al sudului”? Mi-am găsit de lucru în fabrica de hârtie de pe Brazos Street în timp ce aşteptam să dau lovitura la Carousel sau la Broken Spoke sau în altă speluncă. Făceam plicuri la fabrica aia. Şi n-am dat nicio lovitură nicăieri, da’ m-am măritat cu şefu’ de secţie. Adică cu George. Şi n-am regretat nimic până când a ieşit la pensie.

— Mi se pare că ne îndepărtăm de la subiect, interveni Howie.

— Las-o să vorbească! îi spuse Ralph.

Avea sentimentul că urma ceva important. Nu ştia ce anume, nu încă. Dar cu siguranţă că avea să vină.

— Continuaţi, doamnă Bolton.

Bătrâna îi aruncă lui Howie o privire nesigură, dar o văzu pe Holly zâmbindu-i şi făcându-i semn să

spună. Aşa că zâmbi şi ea, îşi aprinse altă ţigară şi îşi continuă povestea!

— Aşa, vezi, şi, după ce făcuse deja treizeci şi ceva de ani de muncă şi a ieşit la pensie, George a hotărât să ne mutăm taman aici, la mama dracului. Claude avea doişpe ani pe atunci – că l-am făcut târziu, mult după ce ne resemnaserăm la gândul că Dumnezeu nu voia să ne dea copii. Lui Claude nu i-a plăcut niciodată Marysville. Îi era dor de luminile strălucitoare şi de puşlamalele alea de prieteni ai lui. La început nici eu nu m-am dat în vânt după locul ăsta, deşi, mai încolo, am ajuns să apreciez foarte mult liniştea de aici. Când îmbătrâneşti, nu mai vrei decât linişte, nimic altceva. Nu mă credeţi acum, da' o să vedeţi şi singuri când oţi fi de vârsta mea. Şi acum, că mi-aţi zis, nu mi se pare deloc rea ideea aia cu locul de veci lângă casă. Aş putea să ajung mult mai rău decât în pământul din curte, da' cred că fiu-meu o să mă ducă la Austin, ca să-mi dorm somnul de veci lângă bărbatu-meu, aşa cum am dormit în timpul vieţii. Nu mai e mult până atunci.

Începu să tuşească, se uită urât la ţigara dintre degete şi o îngropă alături de celelalte în scrumiera plină până la refuz, unde continuă să ardă înăbuşit.

— Ştiţi cum de s-a întâmplat să ajungem în Marysville? George s-a gândit că o să se îmbogăţească dacă se apucă să crească alpacale. După ce bietele animale şi-au dat duhul, adică destul de repede, i-a venit ideea să crească câini din rasa goldendoodle – în caz că nu ştiţi, câinii ăştia sunt o corcitură de labrador auriu cu pudel. Vă imaginaţi că *ivoluţia* e de acord cu o rasă ca asta? Eu nu prea cred. Fra-su i-a vârât în cap ideea asta tembelă. N-am cunoscut un om mai prost decât Roger Bolton, da' George al meu s-a şi văzut milionar. Şi Roger şi-a luat frumuşel tot familionul şi s-a mutat aici şi s-a făcut partener de afaceri cu bărbatu-meu. În fine, au murit şi toţi căţeii ăia goldendoodle, la fel cum ne-au murit şi alpacalele. Şi după aia noi a cam trebuit să strângem cureaua, da' ne-am descurcat. În schimb,

Roger îşi băgase toate economiile în planul ăla tâmpit. Aşa că s-a apucat să caute de lucru şi…

Se întrerupse şi o expresie de uimire i se aşternu pe chip.

— Şi ce-a făcut mai departe Roger? o întrebă Ralph.

— A naibii să fiu, bombăni Lovie Bolton. Oi fi eu babă, da' asta nu-i o scuză. Cum dracu' de nu mi-am dat seama?

Ralph se aplecă spre ea şi îi luă mâna într-ale lui.

— Despre ce vorbeşti, Lovie? o tutui el, aşa cum ajungea să o facă şi în timpul interogatoriilor.

— Roger Bolton şi cei doi băieţi ai lui – verişorii lui Claude – sunt îngropaţi la nici şapte kilometri de aici, cu încă patru alţi bărbaţi. Ori cinci. Şi mai erau şi gemenii ăia doi.

Clătină încet din cap.

— Aşa de tare m-am supărat când Claude a stat şase luni la Gatesville pentru furt. Şi mi-a fost tare ruşine. Atunci s-a apucat de droguri. Da' după aia am înţeles că a fost mâna Domnului. Că, dacă n-ar fi fost închis, dacă ar fi fost aici, s-ar fi dus cu ei. Taică-su ar fi rămas acasă, că avusese deja două infarcte şi nu mai putea să facă efort. Da' Claude… o, da, s-ar fi dus cu ei.

— Unde? o întrebă Alec, privind-o cu foarte mare atenţie.

— La Grota Marysville, răspunse bătrâna. Acolo au murit bărbaţii ăia şi acolo au rămas.

10

Le-a spus că toată întâmplarea semăna cu scena aia din Tom Sawyer, când Tom şi cu Becky s-au rătăcit în peşteră, numai că Tom şi Becky au reuşit să iasă în cele din urmă. Gemenii Jamieson, de doar unsprezece anişori, n-au mai văzut lumina zilei. Şi nici cei care au încercat să-i salveze. Grota Marysville i-a înghiţit pe toţi.

— Acolo şi-a găsit de lucru cumnatul tău după ce nu i-a ieşit afacerea cu câinii? o întrebă Ralph.

Lovie dădu din cap.

— Făcuse nişte explorări pe acolo – nu în zona unde vin turiştii, ci în partea aia care se cheamă Ahiga. Aşa că, atunci când le-a cerut de lucru, l-au angajat pe post de ghid cât ai bate din palme. El şi cu ceilalţi ghizi conduceau grupuri de câte doişpe turişti. Asta-i cea mai întinsă peşteră din Texas, da' cea mai cunoscută parte a ei era sala cea mare. Toată lumea voia s-o vadă. Era tare frumoasă. Ca o catedrală. Îi ziceau Sala Sunetelor din cauza… cum îi zice?… acusticii. Un ghid stătea la fund, cam la o sută, o sută cincizeci de metri mai jos şi spunea în şoaptă Jurământul de Credinţă şi oamenii de sus auzeau fiecare cuvinţel. Ecourile parcă nu se mai terminau. Şi acolo pereţii erau plini cu desene de-alea indiene, am uitat cum se cheamă…

— Pictograme, spuse Yune.

— Bine zici. Când intrai, ţi se dădea o lampă cu gaz, ca să le vezi ca lumea şi să te uiţi şi la stalactitele alea care atârnau din tavan. Şi mai era şi o scară din fier, în spirală, care cobora până la fund – avea vreo patru sute de trepte, dacă nu cumva mai multe, şi se răsucea şi se tot răsucea. Nu m-ar mira să fie încă acolo, da' eu acum n-aş mai avea curajul să pun piciorul pe ea. Că-i tare mare umezeala din peşteră şi fierul rugineşte. Singura dată când am coborât eu pe scara aia, am ameţit al dracu' de tare şi nici măcar nu m-am uitat în sus la stalactite, cum făceau ceilalţi. Fiţi convinşi că am luat liftul înapoi

până sus. Una e să cobori, da' numai o nebună urcă patru sute de trepte dacă nu-i obligată s-o facă.

Fundul avea o lăţime de două, poate trei sute de metri. Puseseră acolo nişte lămpi colorate, ca să se vadă mai bine toate dungile alea de minerale din roci. Şi mai erau şi un bufet şi vreo şase sau opt galerii pe care să le vizitezi. Avea fiecare câte un nume. Nu le ţin minte pe toate, da' ştiu că era Galeria de Artă Navajo – cu mai multe pictograme şi Toboganul Diavolului şi Burta Şarpelui, în care trebuia să te cocoşezi ca să poţi să mergi, ba chiar să te pui pe burtă şi să te târăşti în anumite locuri. Vă daţi seama?

— Da, oftă Holly. Aoleu!

— Astea erau alea mai importante. Că mai erau şi altele care se făceau din *ele,* numai că erau închise, pentru că Grota nu e o singură peşteră, ci e făcută din mai multe peşteri, zeci de peşteri, care merg până în centrul pământului. Şi în unele dintre ele omul n-a pus niciodată piciorul.

— Te poţi rătăci foarte uşor acolo, observă Alec.

— Sigur că da. Şi uite cum a fost. Erau vreo două sau trei coridoare care se făceau din Burta Şarpelui, numai că intrările în ele nu erau *blocate* – nici cu scânduri, nici cu drugi –, pentru că se credea că sunt prea strâmte şi nu prezintă niciun pericol.

— Însă nu au fost prea strâmte pentru gemeni, presupuse Ralph.

— Că bine zici, domnule. Carl şi Calvin Jamieson. Doi năpârstoci care şi-o căutau cu lumânarea – şi uite că au dat de belea. Făceau parte din grupul care a intrat în Burta Şarpelui. Când au intrat, erau în spatele părinţilor lor la coada şirului de turişti, da' nu mai erau acolo când au ieşit. Părinţii lor… nu mai trebuie să vă zic ce reacţie au avut, nu? Cumnatul meu nu a fost ghidul grupului din care făcea parte familia Jamieson, dar a făcut parte din echipa de căutare care s-a dus după copiii ăia. Eu zic că a fost chiar şeful ei, da' n-am de unde să fiu sigură.

— Băieţii lui au fost şi ei în echipa de căutare? vru să ştie Howie. Verii lui Claude?

— Da, domnu'. Băieţii erau angajaţi şi ei la Grotă şi au dat fuga de îndată ce au auzit ce se întâmplase. Mulţi oameni s-au repezit să dea o mână de ajutor, că vestea se răspândise ca focul. La început au zis că n-o să fie nicio problemă. Că se auzeau strigătele gemenilor din toate găurile din Burta Şarpelui şi au ştiut exact prin care pasaj au luat-o, pentru că unul dintre ghizi a luminat cu lanterna înăuntru şi au văzut toţi o jucărie mică din plastic – reprezentându-l pe Ahiga, Marele Şef de Trib – pe care o cumpărase unul dintre băieţi de la magazinul ăla cu suvenire. Probabil că-i căzuse din buzunar când mergea în patru labe pe acolo. Cum vă zisei, îi auzeau strigând, numai că niciunul dintre oamenii mari nu putea să încapă în gaura aia. Nici măcar până la jucărioară n-a putut nimeni să ajungă. Au ţipat la copii să se ia după sunetul vocilor lor şi să se dea înapoi cu spatele, dacă n-au loc să se întoarcă. Au luminat cu lanternele şi le-au făcut semne şi, la început, parcă ăia mici au început să se audă mai de aproape, da' după aia vocile li s-au pierdut tot mai mult şi mai mult, până nu s-au mai auzit deloc. Vreţi să ştiţi ce cred eu? Eu cred că nu au venit niciodată mai aproape, doar aşa li s-a părut.

— I-a păcălit acustica, spuse Yune.

— *Si, señor.* Aşa, şi atunci Roger a zis că trebuie să se ducă în partea aialaltă, pe la Ahiga, pe care el o cunoştea destul de bine de când cu explorările lui, care cică s-ar chema *speulogice.* Când au ajuns acolo, iar i-au auzit pe copii zbierând, clar de parcă le-ar fi zbierat la ureche. Şi zbierau şi plângeau şi tot aşa. Şi atunci au luat funii şi alte lanterne şi lămpi cu gaz din magazia cu scule şi s-au dus să-i scoată de acolo. Că aşa era şi normal, nu? Numai că asta le-a adus sfârşitul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Yune. Ştie cineva?

— Păi, aşa cum vă spusei, grota aia e un labirint al dracu' de încâlcit. Au lăsat un om în urma lor care să le desfăşoare frânghia şi să mai lege încă una, dacă

ar fi fost nevoie. Omul ăsta era Ev Brinkley. A plecat din oraş la puţină vreme după aia. S-a dus la Austin. Avea inima zdrobită de durere… aşa să ştiţi… da' măcar era în viaţă şi vedea lumina soarelui. Cât despre ăilalţi…

Şi Lovie scoase un oftat hârâit.

— …ăilalţi n-au mai văzut-o niciodată.

Ralph se înfioră gândindu-se la tragedia aceasta oribilă şi îşi văzu emoţiile reflectate pe chipurile celor din jur.

— Ev mai avea doar treizeci de metri de funie când a auzit un zgomot care lui i s-a părut că semăna cu zgomotul ăla de-l face o petardă când o aruncă în WC un copil şi pune capacul. Cine ştie ce prost o fi tras cu pistolul, zicând că aşa îi anunţă mai bine pe copii pe unde s-o ia ca să ajungă la echipa de salvare şi s-a surpat toată galeria. Da' nu Roger a făcut tâmpenia aia, pun pariu pe o mie de dolari că nu el a fost. Nu zic că bietul Rog s-ar fi priceput la prea multe – chestia aia cu câinii e doar un exemplu –, da' nici aşa de prost nu era să tragă cu pistolul într-o peşteră, unde glonţul putea să ricoşeze.

— Sau unde zgomotul putea să surpe o bucată din tavan, spuse Alec. Tot cu un foc de armă poţi să declanşezi o avalanşă în munţi. E acelaşi lucru.

— Deci au fost striviţi cu toţii, zise Ralph.

Lovie mai oftă o dată şi îşi potrivi mai bine canula la nas, că i se cam strâmbase de la atât vorbit.

— Neee. Poate era mai bine să fie striviţi. Măcar ar fi murit mai repede. Numai că i-au auzit oamenii din sala aia mare – Sala Sunetelor – cum strigau după ajutor, la fel cum strigaseră gemenii. Se strânseseră deja acolo vreo şaizeci sau şaptezeci de bărbaţi şi femei care voiau să ajute cum puteau. A vrut să se ducă şi George al meu – că doar fra-su şi nepoţii erau şi ei printre cei îngropaţi acolo – şi, în cele din urmă, am renunţat să-l mai rog să rămână acasă. Da' m-am dus cu el, ca să fiu sigură că n-o să încerce să facă vreo prostie, să facă vreun efort prea mare. Că asta precis l-ar fi omorât.

— Iar când s-a petrecut accidentul ăsta, zise Ralph, Claude era la şcoala de corecţie?

— Mi se pare că-i zice „Şcoala de Reeducare Gatesville”, da’ tot şcoală de corecţie se cheamă că era.

Holly scosese un carneţel din geantă şi acum stătea aplecată şi lua notiţe.

— Se întunecase bine când am ajuns cu George la Grotă. Parcarea de-acolo e măricică, da’ era aproape plină. Aprinseseră felinarele alea mari şi mişunau peste tot atâţia oameni şi atâtea camioane, de ziceai că se face un film ca la Hollywood. S-au dus înăuntru drept prin intrarea Ahiga, cu lanterne puternice, cu baterii noi, să le ţină. Şi aveau căşti de protecţie şi pufoaice groase, ca nişte veste din alea de nu te loveşte glonţul dacă le porţi. Şi au mers după frânghie până au ajuns la surpătură. Mult au mers până acolo şi o parte din drum l-au făcut prin apă stătută. Căderea de pietre sau roci sau ce-or fi fost era destul de urâtă. Toată noaptea şi jumate din dimineaţă le-au tot scos de acolo ca să-şi facă loc să treacă. Da’ deja din sala mare nu se mai auzeau strigătele ălora blocaţi în galerie.

— Înţeleg că grupul din care făcea parte şi cumnatul tău n-a mai aşteptat să fie salvaţi, zise Yune.

— Nu, au plecat de unde erau. Poate Roger, poate altul, şi-a zis că ştie el drumul înapoi în peştera principală; ori poate n-au mai aşteptat că le era frică să nu se surpe şi mai rău tavanul. N-avem de unde şti. Numai că au lăsat semne în urma lor – cel puţin la început: desene pe pereţi şi mizerie pe jos, monede şi bucăţele de hârtie. Unul chiar şi-a lăsat abonamentul de la sala de popice. Cică mai avea nevoie doar să mai nimerească o dată toate popicele şi câştiga campionatul pe cartier. Aşa a scris în ziar.

— Îşi însemnau drumul cu ce aveau la ei, la fel cum făceau Hansel şi Gretel cu firimiturile de pâine, murmură Alec.

— Numai că, la un moment dat, chiar la jumătatea unei galerii, nu s-a mai văzut niciun semn, zise

Lovie. Nu s-a mai văzut nimic. Niciun desen pe perete, nicio monedă pe jos, nicio bucăţică de hârtie. Nimic.

Ca urmele alea de paşi din povestea lui Bill Samuels, îşi spuse Ralph.

— A doua echipă de salvare a mai mers un timp. Şi toţi zbierau şi îşi fluturau lanternele, da' nu le-a răspuns nimeni. Cică tipul ăla care a scris în ziarul din Austin a vorbit cu mai mulţi oameni din echipa asta şi toţi i-au zis acelaşi lucru – că se făceau prea multe coridoare, toate în jos, şi că nu ştiau pe care să-l aleagă, că unele se înfundau şi altele duceau în nişte puţuri negre cum e iadul.

— Cu siguranţă că n-au abandonat imediat căutarea, spuse Howie.

— Normal că nu, spuse Lovie.

Luă o altă cutie cu cola din lada frigorifică, o deschise şi bău jumătate din ea dintr-o singură înghiţitură.

— Cred că nu-s obişnuită să vorbesc atât şi d-aia mi s-a uscat gura, le explică ea, verificându-şi tubul cu oxigen.

— Aproape că l-am terminat şi pe-ăsta, da' mai am unu' colo-şa, în baie, lângă toate afuriseniile alea de medicamente. Poate unu' dintre voi e aşa drăguţ şi mi-l aduce.

Drăguţ a fost Alec Pelley, iar Ralph se simţi mult mai liniştit când văzu că bătrâna nu-şi mai aprinse nicio ţigară când îi înlocuiră tubul cu oxigen.

— *Zeci* de echipe de căutare s-au tot dus după ei în toţi anii ăştia. Până la zguduiala aia din 2007. După aia s-a zis că-i prea periculos să mai intre cineva acolo. Da' să ştiţi că n-a avut decât cinci sau patru pe Richter, numai că peşterile sunt tare şubrede. Sala Sunetelor a rezistat destul de bine, da' tot au căzut nişte stalactite din alea din tavan. Alte galerii s-au surpat. Ştiu precis că aia de-i ziceau Galeria de Artă nu a mai rămas întreagă. Grota Marysville a rămas închisă de la cutremurul ăla. Ştiu precis că intrarea principală e blocată şi cred eu că au astupat şi intrarea Ahiga.

Câteva secunde, nu spuse nimeni nimic. Ralph nu ştia ce le trecea celorlalţi prin minte, dar el se tot gândea la cât de oribil trebuie să fi fost să mori în chinuri şi în beznă, în subteran. Nu voia deloc să-şi imagineze asta, dar nu se putea abţine.

Şi uite că Lovie tot mai avea ceva suflu – probabil de la noul tub cu oxigen – pentru că nu terminase cu vorba:

— Ştiţi ce mi-a zis mie Roger odată? Cred că nici cu şase luni înainte să se ducă pe lumea ailaltă. Mi-a zis că Grota Marysville coboară până-n iad. Poate din cauza asta străinul vostru s-ar putea simţi acolo ca acasă, nu credeţi?

— Te rog să nu vorbeşti despre asta de faţă cu Claude, spuse Holly.

— Da' ştie absolut tot, zise Lovie. Că doar despre neamurile lui e vorba. Nu că verişorii ăia i-ar fi fost prea dragi – erau mai mari decât el şi-l terorizau ceva de groaza lumii – da' tot neamuri se cheamă că erau.

Zâmbetul de acum al lui Holly nu era acela care îi lumina şi privirea.

— Sunt convinsă că ştie, dar nu ştie că *noi* ştim. Şi aşa trebuie să rămână.

11

Lovie, deja arătând obosită spre epuizată, le spuse că bucătăria era prea mică pentru şapte persoane, că n-ar putea să stea comod la masă acolo şi că mai bine să iasă şi să mănânce afară – în foi-şoorul din grădină. Şi le mai spuse (plină de mândrie) că fiul ei i-l construise, dintr-un set de piese cumpărat de la Home Depot.

— Poate că la început o să vi se pară cam cald, da' pe la ora asta începe să adie vântul şi măcar acolo avem plase ca să nu ne pişte gângăniile.

Holly îi sugeră bătrânei doamne să se întindă puţin şi să îi lase pe ei să pună masa.

— Da' n-o să ştiţi de unde să luaţi ce vă trebuie!

— Nu vă faceţi griji în privinţa asta, îi spuse Holly. Îmi câştig pâinea din găsirea lucrurilor. Şi sunt convinsă că mă vor ajuta şi domnii.

Lovie se resemnă şi îşi conduse scaunul cu rotile în dormitor, de unde i se auziră apoi gemetele de efort, urmate de ţipetele arcurilor de la pat.

Ralph ieşi în pridvor ca să o sune pe Jeannie, care îi răspunse imediat.

— E.T. sună acasă[73], glumi ea.

— E linişte acolo?

— Doar televizorul face gălăgie. Domnii poliţişti Ramage şi Yates s-au uitat la cursa NASCAR. Presupun că au şi pariat, dar ştiu precis că au mâncat toate negresele.

— Îmi pare rău.

— A, şi a trecut şi Betsy Riggins să ne arate bebeluşul. N-o să-i spun niciodată în faţă, dar mi se pare că ăsta mic seamănă puţin cu Winston Churchill.

— Îhî, bine. Ascultă, cred că ori Troy, ori Tom ar trebui să rămână peste noapte cu tine.

— Eu mă gândeam la amândoi. Că avem loc în pat. Şi o să ne ţinem în braţe. Poate o să ne şi giugiulim un pic.

— Bună idee! Nu uita să faci poze.

Se apropia o maşină. Claude Bolton se întorcea din Tippit cu cina lor.

— Nu uita să încui peste tot şi să setezi alarma.

— Uşile încuiate şi alarma setată n-au fost de niciun folos data trecută.

— Fă-mi hatârul ăsta.

Bărbatul care semăna leit cu bărbatul văzut de Jeannie la ei în casă cobora acum din maşină. Ralph avu senzaţia bizară că vede dublu.

— Bine. Aţi aflat ceva?

— Greu de spus.

Evita să-i spună adevărul; pentru că aflaseră o mulţime de lucruri, toate rele.

— Am să încerc să te sun mai încolo, dar acum trebuie să închid.

— În regulă. Ai grijă!

— O să am. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. *Ai grijă!*

Ralph coboră să-l ajute pe Claude să care cele şase pungi de la „Raiul Camionagiilor”.

— S-a răcit mâncarea, fix cum am zis eu c-o să se-ntâmple. Da’ ascultă vreodată ce-i spun?

— O să o încălzim.

— Puiul reîncălzit se întăreşte. Şi am luat piure, pentru că nu vrei să ştii ce gust au cartofii prăjiţi când îi încălzeşti.

Porniră spre casă. Claude se opri lângă treptele pridvorului.

— V-a fost de folos conversaţia cu mama?

— Da, răspunse Ralph, întrebându-se ce ar putea să-i mai spună. Însă Claude îl scuti de grija asta.

— Nu-mi spune ce-aţi vorbit. S-ar putea ca tipul ăla să-mi citească gândurile.

— Deci şi tu crezi în el?

Ralph era sincer curios.

— Cred că tipa aia crede. Holly. Şi mai cred că e posibil să fi fost cineva aici azi-noapte. Aşa că nu vreau să ştiu ce-aţi vorbit.

— Poate aşa-i cel mai bine. Auzi, Claude? Cred că ar trebui să rămână unul dintre noi la noapte aici. Mă gândeam la domnul locotenent Sablo.

— Te aştepţi la necazuri? Că eu nu mai am nicio senzaţie acum – în afară de aia de foame.

— Nu chiar la necazuri, zise Ralph. Mă gândeam doar că, dacă ar fi să se întâmple ceva rău în zonă şi dacă ar apărea un martor care să spună că persoana care a făcut lucrul ăla rău seamănă leit cu Claude Bolton, ar fi bine să existe un poliţist care să declare că nu ai ieşit din casă.

Claude căzu pe gânduri.

— Nu-i o idee rea. Numai că n-avem cameră de oaspeţi. Putem să întindem canapeaua, da' câteodată mama nu poate să doarmă şi vine să se uite la televizor. E înnebunită după nenorociţii ăia de predicatori care urlă la tine să le aduci ofrande.

Se întrerupse o clipă şi se lumină la faţă.

— Da' avem o saltea în plus şi zic că poate să doarmă afară, că tot o să fie cald la noapte.

— Unde afară? În foi-*şoor?*

Claude zâmbi încântat.

— Sigur! Eu l-am făcut cu mânuţele astea două.

12

Holly a pus puiul în cuptor pentru cinci minute şi l-a făcut crocant, numai bun de mâncat. Au luat toţi şapte cina în foişorul care avea şi o rampă pentru scaunul cu rotile al lui Lovie. Conversaţia din timpul mesei a fost însufleţită şi plăcută. Claude s-a dovedit a fi un excelent povestitor şi le-a înşirat o mulţime de istorii din bogata lui carieră de „expert pe probleme de securitate" de la „Poftiţi, Domnilor". Poveştile erau amuzante, dar deloc răutăcioase şi nici porcoase; şi cel mai tare a râs chiar mama lui. Şi a râs şi mai tare, până a apucat-o un alt acces de tuse, când Howie a povestit cum unul dintre clienţii lui, încercând să dovedească faptul că era bolnav la cap şi nu putea fi judecat, îşi scosese pantalonii şi şi-i fluturase în nasul judecătorului.

Nici măcar în treacăt nu a venit vorba despre realul motiv al venirii lor în Marysville.

Pentru că Lovie se odihnise doar foarte puţin înainte de cină, la sfârşitul mesei îi anunţă pe toţi că se duce la culcare.

— Ăsta-i avantajul cu mâncarea la pachet, nu ai prea multe vase de spălat, le zise ea. O să mă ocup de dimineaţă de astea care sunt. Pot să le spăl stând pe scaun, da' tre' să am grijă la tubul de oxigen. Se întoarse spre Yune:

— Precis o să te simţi bine aici, domnu' poliţist Sablo? Dacă mai vine cineva să dea târcoale pe aici ca azi-noapte?

— Sunt înarmat, doamnă, îi răspunse Yune. Plus că e foarte plăcut aici, în foişor.

— Mă rog… să ştii că poţi să intri în casă oricând vrei. După miezu' nopţii s-ar putea să se întărâte vântul. Noi încuiem uşa din spate, da' ai să găseşti cheia sub *olla de barro.*

Şi îi arătă un ghiveci vechi din lut. Apoi îşi încrucişă braţele peste pieptul absolut impresionant şi făcu un fel de plecăciune mică.

— Sunteţi oameni buni şi vă mulţumesc pentru că aţi venit până aici şi încercaţi să-mi ajutaţi băiatul.

Apoi intră în casă. Ceilalţi şase mai rămaseră puţin acolo.

— Cumsecade femeie! spuse Alec.

— Da, zise Holly. Foarte!

Claude îşi aprinse o ţigară de foi.

— Ia te uită! Poliţia e de partea mea, zise el. Asta-i ceva nou. Da' îmi place.

— Există vreun Walmart în Plainville, domnule Bolton? Vreau să fac nişte cumpărături şi îmi plac foarte mult magazinele astea.

— Nu există şi eu sunt tare bucuros pe chestia asta, pentru că şi lu' mama îi plac foarte mult şi nu reuşesc s-o scot din ele. N-avem decât un Home Depot în Tippit.

— E bun şi acesta, spuse Holly, ridicându-se de la masă. O să spălăm noi vasele, ca s-o scutim pe Lovie de treaba asta şi apoi plecăm. Vom veni mâine ca să-l luăm pe domnul locotenent Sablo şi ne întoarcem acasă. Cred că am făcut tot ce se putea aici. De acord, Ralph?

Îi transmise din privire răspunsul, iar el îl rosti cu voce tare:

— Sigur.

— Domnule Gold? Domnule Pelley?

— Cred că am rezolvat problema, spuse Howie.

Alec intră şi el în joc:

— Da, ne-am terminat treaba.

13

Deşi intrară în casă doar cu cincisprezece minute după Lovie, din dormitorul acesteia se auzeau deja sforăieli hodorogite. Yune umplu chiuveta cu apă şi detergent de vase, îşi suflecă mânecile şi se apucă să spele farfuriile în care mâncaseră. Ralph le şterse cu un şervet. Holly le aşeză la locul lor. Încă era lumină afară, iar Claude le arăta grădina lui Howie şi Alec, căutând totodată urme ale intrusului de cu o noapte înainte… presupunând că acel intrus existase în realitate.

— N-ar fi fost nicio problemă chiar dacă nu aveam arma la mine, spuse Yune. Când m-am dus în baia doamnei Bolton ca să iau tubul nou cu oxigen, a trebuit să trec prin dormitor şi am văzut că are un adevărat arsenal acolo. Pe comodă era un revolver Ruger, cu un încărcător de rezervă alături; şi o carabină Remington semiautomată în colţ, chiar lângă maşina de spălat. Nu ştiu ce fel de arme are Claude, dar sunt convins că trebuie să aibă câteva.

— Însă are voie să deţină arme dacă a făcut închisoare? întrebă Holly.

— Nu, spuse Ralph. Numai că suntem în Texas. Plus că mie mi se pare complet reabilitat.

— Da, zise Holly. Nu-i aşa?

— Şi eu cred că şi-a schimbat viaţa, zise Yune. Am mai văzut cazuri dintr-astea, cu oameni care intră în comunitatea Alcoolicilor sau Narcomanilor Anonimi. Şi câteodată parcă se petrece o minune cu ei. Însă nu vi se pare că Străinul ăsta nici că nu şi-ar fi putut alege un chip mai potrivit în spatele căruia să se ascundă? Dacă luăm în calcul trecutul lui Claude cu drogurile, ca să nu mai vorbesc despre afilierea lui cu bandele alea de motociclişti, cine l-ar crede dacă ar zice că i s-a înscenat ceva?

— Pe Terry Maitland nu l-a crezut nimeni, rosti cu greutate Ralph. Iar Terry avea o reputaţie ireproşabilă.

14

Se înserase deja când au ajuns la Home Depot şi trecuse de ora nouă când s-au întors la motel (sub privirile lui Jack Hoskins, care pândea strada din spatele draperiilor din camera sa, frecându-şi obsesiv ceafa).

Duseră toate cumpărăturile în camera lui Ralph şi le aşezară pe pat: cinci lanterne UV (cu baterii de rezervă) şi cinci căşti de protecţie, de culoare galbenă. Howie luă una dintre lanterne, o aprinse şi tresări când îi văzu lumina violetă.

— Şi chestia asta chiar o să-i vadă urma? *Dâra* aia pe care o lasă după el?

— Da, dacă se află acolo, răspunse Holly.

— Câh!

Howie aruncă lanterna la loc pe pat, îşi puse o cască şi se duse să se admire în oglinda de deasupra comodei.

— Arăt ridicol, mormăi el.

Nu-l contrazise nimeni.

— Chiar o să facem asta? Cel puţin, o să *încercăm?* Să ştiţi că nu-i o întrebare retorică. Vreau să reuşesc să înţeleg că se întâmplă cu adevărat.

— Părerea mea e că o să ne fie cam greu să convingem poliţia rutieră să ne ajute, spuse Alec. Ce anume o să le zicem? Că noi credem că s-a ascuns un monstru în Grota Marysville?

— Dacă nu o facem, răspunse Holly, monstrul o să ucidă şi alţi copii. Doar aşa poate să trăiască.

Howie se întoarse spre ea şi o întrebă pe un ton aproape acuzator:

— Cum o să intrăm acolo? Bătrâna zice că-i mai ferecată decât chiloţii unei călugăriţe. Şi să zicem că intrăm, unde-i frânghia? La Home Depot nu se vinde frânghie? Trebuie să vândă.

— Nu ar trebui să avem nevoie, spuse încet Holly. Dacă este înăuntru – iar eu sunt aproape convinsă că este – nu s-a dus prea adânc. Pe de-o parte, pentru că se teme şi el să nu se rătăcească sau să se surpe

pereţii peste el. Pe de alta, pentru că este slăbit – eu aşa cred. A făcut mult efort când, de fapt, ar fi trebuit să hiberneze.

— Prin efort tu înţelegi faptul că… s-a proiectat? o întrebă Ralph. Asta crezi tu.

— Da. Grace Maitland, soţia ta… amândouă au văzut… proiecţiile lui. Cred că o parte foarte mică a trupului său fizic *a fost* acolo. Aşa se pot explica urmele din living şi scaunul mutat de la locul lui şi lumina aprinsă deasupra aragazului. Însă nu a fost atât de greu încât să lase amprente pe covor. Şi ce a făcut l-a obosit extrem de mult. Cred că s-a arătat pe de-a-ntregul în carne şi oase o singură dată – la tribunal, în ziua când a fost împuşcat Terry Maitland. Pentru că era flămând şi ştia că acolo va fi multă suferinţă din care să se hrănească.

— A fost acolo în carne şi oase, dar nu apare pe nicio înregistrare? întrebă Howie. La fel ca vampirii care nu se văd în oglinzi?

Parcă se aştepta ca Holly să-l contrazică. Însă ea spuse:

— Exact!

— Atunci, crezi că-i o creatură supranaturală.

— Nu ştiu ce este.

Howie îşi scoase casca şi o aruncă pe pat, lângă celelalte.

— Presupuneri. Asta-i tot ce avem.

Holly păru rănită de vorbele lui şi parcă nu ştia cum să-i răspundă. Tocmai de aceea nu observă ce vedea Ralph foarte limpede şi precis vedea şi Alec: Howard Gold era înspăimântat. Dacă situaţia scăpa de sub control, nu exista niciun judecător în faţa căruia să obiecteze. Nu putea să ceară rejudecarea procesului pe motiv de viciu procedural.

— Şi mie îmi este încă destul de greu să diger toată povestea asta despre *El Cuco* sau cum s-or numi creaturile care-şi schimbă înfăţişarea. Dar acum pot să admit că a *existat* un străin, un necunoscut. Din cauza asemănărilor cu cazul din Ohio şi pentru că Terry Maitland nu avea cum să se afle în două locuri în acelaşi timp.

— Străinul a cam dat-o în bară din punctul ăsta de vedere, zise Alec. N-a ştiut că Terry va fi la conferinţa din Cap City. Probabil că majoritatea ţapilor ispăşitori pe care şi-i găseşte sunt ca Heath Holmes, cu alibiuri subţiri, aproape inexistente.

— Nu ţine, zise Ralph.

Alec ridică din sprâncene la el.

— Dacă avea şi… nu ştiu cum să mă exprim. Amintirile lui Terry, dar nu *numai* amintirile, ci şi un fel de…

— Un fel de hartă topografică a conştiinţei lui, şopti Holly.

— Da, haide să-i zicem aşa, spuse Ralph. Pot să admit că i-au scăpat anumite detalii, aşa cum le scapă acelora care doar răsfoiesc cărţile. Însă conferinţa aia era importantă pentru Terry.

— Atunci, de ce *cuco* ăsta… începu Alec.

— Poate nu a avut încotro.

Holly lumina peretele cu una dintre lanternele UV, descoperind amprenta mâinii unui fost locatar al motelului, amprentă insesizabilă cu ochiul liber.

— Poate că era mult prea flămând ca să aştepte o ocazie mai bună.

— Sau poate nu i-a păsat, zise Ralph. Criminalii în serie ajung adesea în punctul acesta, de obicei chiar înainte să fie prinşi. Bundy, Speck, Gacy… până la urmă toţi au început să se creadă un fel de semizei. Şi au devenit aroganţi şi au întrecut măsura. Iar străinul ăsta nici n-a întrecut-o prea mult, nu? Ia gândiţi-vă. L-am dus pe Terry la tribunal ca să fie pus sub acuzare pentru uciderea lui Frank Peterson, cu toate că ştiam ce ştiam. Pentru că eram convinşi că alibiul lui era fals.

Iar o parte din mine încă mai vrea să creadă asta. Deoarece alternativa dă peste cap absolut tot ce credeam eu că ştiu despre lumea în care trăiesc.

Parcă îl luase cu frisoane şi parcă îl încerca o durere de stomac. Cum să accepte un om al secolului douăzeci şi unu existenţa unui monstru care-şi schimbă chipul? Dacă credeai în Străinul lui Holly

Gibney, în *El Cuco,* atunci posibilităţile erau infinite. Şi universul nu avea sfârşit.

— Acum nu mai este arogant, spuse calm Holly. Este obişnuit să stea mai multe luni într-un loc după ce îşi ucide victima şi începe să se transforme. Pleacă de acolo doar atunci când transformarea este completă sau aproape completă. Spun asta bazându-mă pe ce am citit şi pe ce am aflat în Ohio. Însă ciclul lui obişnuit de viaţă a fost perturbat. A trebuit să fugă din Flint City când adolescentul acela i-a descoperit urmele în hambar. Ştia că avea să apară poliţia. Aşa că a venit aici mai devreme decât trebuia, ca să fie lângă Claude Bolton. Şi şi-a găsit vizuina perfectă.

— Grota Marysville, murmură Alec.

Holly dădu din cap.

— Numai că el nu ştie că noi ştim. Acesta este avantajul nostru. Da, Claude ştie că unchiul şi verii lui sunt îngropaţi sub pereţii surpaţi din peşteră. Dar ce nu ştie el este că Străinul hibernează în locurile sau în apropierea locurilor unde se află morţi, de preferinţă morţi de acelaşi sânge cu persoana în care se transformă sau la a cărei înfăţişare renunţă. Sunt sigură că aşa se întâmplă. N-are cum să fie altfel.

Pentru că aşa vrei tu să fie, îi spuse Ralph în gând. Totuşi, nu putea să găsească nicio hibă în argumentaţia ei. Firește, cu condiţia să accepţi premisa existenţei unei creaturi supranaturale, care trebuia să se supună unor anumite reguli – poate pentru că aşa i-o cerea tradiţia, poate din cauza unor exigenţe neştiute pe care niciunul dintre ei nu va fi capabil să le înţeleagă vreodată.

— Putem fi siguri că Lovie n-o să-i spună? întrebă Alec.

— Eu cred că putem, răspunse Ralph. O să-şi ţină gura pentru că ştie că o face pentru binele lui.

Howie aprinse o lanternă şi o îndreptă spre aparatul de aer condiţionat, care horcăia amarnic. Acolo se vedeau multe amprente de degete, scânteind ca nişte licurici de pe altă lume. Stinse lanterna şi întrebă:

— Dar dacă îl ajută cineva? La asta v-aţi gândit? Contele Dracula îl avea pe tipul ăla, Ranfield. Dr Frankenstein avea un cocoşat, Igor…

Îl întrerupse Holly:

— Aceasta este o opinie greşită. În filmul original *Frankenstein,* pe asistentul doctorului îl chema Fritz şi era interpretat de Dwight Frye. Mai târziu, Bela Lugosi[74]…

— Vina mea, spuse Howie. Dar asta nu schimbă cu nimic întrebarea: dacă Străinul nostru are un complice? Dacă a pus pe cineva să ne urmărească? Nu vi se pare logic? Chiar dacă Străinul nu ştie că am aflat de Grota Marysville, ştie precis că ne-am apropiat periculos de mult de el şi nu are cum să se mai simtă în siguranţă.

— Înţeleg unde baţi, Howie, zise Alec, dar criminalii în serie sunt de obicei persoane singuratice, iar aceia care nu stau decât foarte puţin timp în acelaşi loc sunt cei care rămân în libertate cel mai mult timp. Desigur că există şi excepţii, dar nu cred că tipul nostru face parte dintre ele. A venit în Flint City din Dayton. Dacă ar fi să-i refacem traseul, s-ar putea să descoperim copii ucişi în Tampa, Florida, sau în Portland, statul Maine. E un proverb african care zice: *Cel mai repede călătoreşte acela care călătoreşte singur.* Şi, practic vorbind, pe cine ar putea să angajeze?

— Un dement, răspunse Howie.

— Bine, un dement, zise Ralph. Dar unde l-a găsit? S-a oprit la primul balamuc pe dreapta şi şi-a ales un pacient de acolo?

— În regulă, spuse Howie. E de unul singur şi acum s-a pitit în Grota Marysville, aşteptând să-l înhăţăm noi. Să-l târâm afară la soare sau să-i înfigem un par în inimă sau ambele.

— În romanul lui Stoker, interveni Holly, când l-au prins pe Dracula, i-au tăiat capul şi i-au umplut gura cu usturoi.

Howie aruncă şi lanterna aceasta pe pat şi îşi ridică mâinile.

— În regulă şi asta. O să ne oprim la o prăvălie şi o să ne facem provizii de usturoi. Şi o să cumpărăm şi un satâr, că am uitat să luăm un bomfaier de la Home Depot.

— Cred că un glonţ în cap o să fie suficient, spuse Ralph.

Tăcură toţi câteva clipe, apoi Howie anunţă că se duce la culcare.

— Dar înainte de asta, aş dori să aflu şi eu ce plan avem pentru mâine.

Ralph se aştepta ca Holly să-l pună la curent pe avocat, însă femeia se uita lung la el. Îi văzu cearcănele negre de sub ochi şi ridurile adânci care-i apăruseră în colţurile gurii. Şi el era obosit, probabil că toţi erau, însă Holly Gibney era epuizată de-a dreptul şi doar starea de maximă surescitare o mai ţinea în picioare.

— Nu facem nimic înainte de ora nouă, spuse el. Cu toţi avem nevoie de cel puţin opt ore de somn, dacă nu cumva mai mult. După aia ne facem bagajele, predăm camerele, ne ducem la familia Bolton şi îl luăm pe Yune. De acolo plecăm la Grota Marysville.

— Nu-i bine aşa, dacă vrem să-l facem pe Claude să creadă că luăm avionul spre casă, zise Alec. Se va întreba de ce nu plecăm în direcţia aeroportului.

— Ai dreptate. Atunci o să le spunem că trebuie să ne ducem mai întâi până la Tippit ca să… hm… nu ştiu… nu mai avem nimic de cumpărat de la Home Depot?

— Cam neconvingătoare scuză, mormăi Howie.

— Cum îl chema pe poliţistul care a venit să vorbească cu Claude? întrebă Alec. Mai ţii minte?

Ralph nu-şi amintea, dar avea toate însemnările pe iPad. Rutina era rutină, chiar şi atunci când eşti pe urmele unui baubau.

— Owen Sipe. Caporal Owen Sipe.

— Bun! Atunci le zici lui Claude şi mamei lui – ceea ce-i ca şi cum i-ai zice Străinului, presupunând că poate cu adevărat să pătrundă în capul lui Claude – că ai primit un telefon de la caporalul Sipe, care te-

a informat că un individ care seamănă cu Claude este căutat de poliţia din Tippit pentru cine ştie ce spargere sau furt de maşină sau altceva. Şi le spui că Yune poate depune mărturie că Claude a fost acasă toată noaptea…

— N-ar avea de unde să ştie asta dacă a dormit în foi-*şoor,* îl contrazise Ralph.

— Adică vrei să-mi zici că nu ar fi auzit când îşi porneşte maşina? Păi, amărâta aia îl imploră de ani buni să-i cumpere un amortizor.

Ralph zâmbi.

— Corect!

— Aşa, şi? Le zici că ne ducem la Tippit să vedem despre ce e vorba şi că, dacă nu dăm de nicio pistă nouă, ne întoarcem la Flint City. E bine?

— Excelent! răspunse Ralph. Doar să ne asigurăm că Claude n-o să ne vadă lanternele şi căştile de protecţie.

15

S-a făcut ora unsprezece. Apoi a trecut ora unsprezece. Şi Ralph stătea întins pe salteaua cu gloduri, spunându-şi că ar trebui să stingă lumina, dar neputând să se hotărască să o facă. O sunase pe Jeannie şi pălăvrăgise cu ea cam jumătate de oră – şi despre caz, şi despre Derek, cel mai mult despre tot felul de aiureli neimportante. Apoi a deschis televizorul, gândindu-se că predicatorii de noapte ai lui Lovie Bolton ar avea efect de somnifer – sau măcar ar reuşi să-şi amuţească chiţăielile din minte – însă pe ecranul aparatului apăru doar mesajul: DEFECŢIUNE TEHNICĂ, VĂ MULŢUMIM PENTRU ÎNŢELEGERE.

Tocmai întindea mâna spre veioză, când auzi un ciocănit uşor în uşă. Se sculă din pat, traversă încăperea, întinse mâna spre clanţă, se gândi mai bine şi se uită pe vizor. Vizor absolut inutil, pentru că era astupat cu praf sau alte mizerii.

— Cine e?

— Eu, spuse Holly, cu o voce la fel de stinsă ca acel ciocănit în uşă.

Ralph îi deschise. Holly avea tricoul pe dinafară, iar sacoul de la costum, pe care îl îmbrăcase ca să o apere de răcoarea nopţii, îi atârna într-o parte. Vântul îi zburlea părul scurt şi cărunt. Strângea în mână iPad-ul. Ralph îşi dădu brusc seama că era în boxeri şi că precis şliţul fără nasturi îi stătea căscat. Îşi aduse aminte de o vorbă din copilărie: *De unde ai autorizaţie să vinzi hotdogi?*

— Te-am trezit, spuse ea.

— Ba nu. Intră!

După o clipă de ezitare, Holly intră în cameră şi se aşeză pe singurul scaun existent acolo, în timp ce Ralph îşi punea pantalonii.

— Trebuie să dormi, Holly. Pari foarte obosită.

— Păi, aşa şi sunt. Numai că sunt dăţi în care cu cât sunt mai obosită, cu atât îmi este mai greu să

adorm. Mai ales atunci când sunt încordată şi mă frământă multe griji.

— Ai încercat să iei Ambien[751]?

— Nu-i recomandat celor care iau antidepresive.

— Aha!

— M-am documentat până acum. Se întâmplă să mai adorm făcând asta. La început am căutat articolele care să relateze tragedia despre care ne-a povestit mama lui Claude. Am găsit extrem de multe şi foarte multe informaţii suplimentare. M-am gândit că vrei să ştii şi tu ce am aflat.

— Ne sunt de ajutor?

— Eu cred că da.

— Atunci, vreau să ştiu.

Se aşeză pe marginea patului, iar Holly se trase până la marginea scaunului, ţinându-şi genunchii bine lipiţi unul de celălalt.

— Bine. Lovie a tot vorbit despre Ahiga – o intrare dinspre partea Ahiga, o jucărioară din plastic în formă de Ahiga, şeful de trib, pe care a pierdut-o în galerie unul dintre gemenii Jamieson.

Îşi deschise iPad-ul şi continuă:

— Fotografia asta este din 1888.

În poza sepia se vedea un amerindian cu atitudine semeaţă, surprins din profil. Podoaba de pene îi ajungea până la jumătatea spatelui.

— O perioadă, căpetenia aceasta a locuit în Rezervaţia Tigua, de lângă El Paso, împreună cu un grup mic de indieni Navajo. Apoi s-a căsătorit cu o femeie albă şi au plecat împreună de acolo. Mai întâi la Austin, unde a fost tratat foarte urât; apoi la Marysville, unde a fost acceptat de comunitate, după ce şi-a tăiat părul şi a declarat că împărtăşeşte credinţa creştină. Soţia lui avea nişte bani, cu care au deschis o prăvălioară cu articole de strictă necesitate care, mai târziu s-a transformat în acest motel unde stăm noi acum. Indian Motel & Café.

— Casă, dulce casă! murmură Ralph privind în jur, la camera sordidă.

— Chiar aşa. Iată-l aici pe şeful de trib Ahiga în 1926, cu doi ani înainte să moară. Îşi schimbase deja

numele şi îl chema Thomas Higgins.

Şi îi arătă a doua fotografie.

— Pe bune?! exclamă Ralph. În mod normal, odată cu vârsta, ar fi trebuit să i se accentueze trăsăturile rasei, dar mie mi se pare că-i exact pe dos.

Acelaşi profil semeţ, însă acum dispăruse podoaba cu pene de pe cap, iar obrazul dinspre aparatul de fotografiat era brăzdat de riduri adânci. Fosta căpetenie Navajo purta ochelari fără rame, cămaşă albă şi cravată.

— Pe lângă faptul că a deţinut singura afacere rentabilă din Marysville, tot Căpetenia Ahiga, alias Thomas Higgins, a fost acela care a descoperit Grota şi a organizat primele vizite înăuntru. Vizite care s-au bucurat de mult succes.

— Însă peştera a primit numele oraşului, nu numele lui, zise Ralph. În fond, era de aşteptat. O fi devenit el creştin şi mare om de afaceri, dar în ochii comunităţii a rămas tot piele-roşie. Însă presupun că localnicii s-au purtat mai bine cu el decât creştinii din Austin. Măcar atât să le recunoaştem meritul ăsta. Spune mai departe.

Holly îi arătă altă fotografie. În ea se vedea o placă din lemn, pe care era pictat Ahiga, Marele şef de trib, cu podoaba din pene pe cap. Mesajul de dedesubt te anunţa: PE AICI LA CELE MAI BUNE PICTOGRAME. Mări imaginea cu o mişcare a degetelor, iar Ralph văzu acum mai bine o cărare care trecea printre stânci.

— Grota a primit numele oraşului, spuse ea, dar a primit şi şeful de trib ceva – intrarea Ahiga, mult mai puţin impresionantă decât Sala Sunetelor, dar având legătură directă cu aceasta. Prin Ahiga aduceau alimentele pentru bufet angajaţii care se ocupau de grotă şi tot prin Ahiga ar fi fost evacuaţi turiştii în caz de urgenţă.

— Pe acolo au intrat şi echipele de căutare? Sperau să găsească o cale alternativă care să-i ducă la copiii ăia?

— Corect!

Holly se aplecă spre el. Ochii îi scânteiau.

— Intrarea principală nu-i doar acoperită cu scânduri, Ralph. Este cimentată. Pentru că nu voiau să mai intre acolo şi alţi copii care să se rătăcească la fel ca gemenii Jamieson. Intrarea Ahiga – uşa din spate, cum s-ar spune – era şi ea acoperită cu scânduri, dar nu scrie nicăieri că ar fi fost astupată cu ciment.

— Asta nu înseamnă că nu era.

Holly clătină din cap cu nerăbdare.

— Ştiu, dar *dacă* nu era…

— Atunci, pe acolo a intrat Străinul. Aşa crezi tu.

— Ar trebui să ne ducem mai întâi acolo. Şi, dacă sunt semne de forţare…

— Am înţeles, spuse Ralph. Mi se pare un plan bun. Bravo! Holly, eşti un detectiv al naibii de bun!

Ea îi mulţumi plecându-şi ochii şi vorbindu-i pe tonul nesigur şi sfios al unei femei care nu a prea primit complimente de-a lungul vieţii şi nu ştie cum să reacţioneze într-o asemenea situaţie.

— Eşti tu amabil.

— Amabilitatea n-are nicio legătură cu asta. Eşti mai bună decât Betsy Riggins şi *cu mult* mai bună decât Jack Hoskins ăla, care face degeaba umbră pământului. O să iasă la pensie curând şi, dacă aş avea putere de decizie, ţie ţi-aş da postul lui.

Zâmbind, Holly clătină din cap.

— Mie mi-ajung executările silite, câinii pierduţi şi acuzaţii ieşiţi pe cauţiune. Nu mai vreau să particip niciodată la anchetarea vreunei crime.

Ralph se ridică în picioare.

— Acum du-te în cameră şi încearcă să dormi puţin. Dacă ai dreptate, mâine o să avem o zi ca ruptă din filmele alea vechi cu John Wayne.

— Imediat. Mai e un motiv pentru care am venit la tine. Ar fi bine să te aşezi la loc.

16

Chiar dacă acum era mult mai puternică decât în ziua în care avusese marele noroc să-l întâlnească pe Bill Hodges, Holly tot nu ştia cum să vorbească cu oamenii, cum să le spună că nu procedează bine sau să le spună în faţă că se înşală. Femeia aceea tânără din trecut fusese un şoricel îngrozit şi singuratic, care se gândea adesea că sinuciderea ar fi cea mai bună ieşire din starea de teroare, inadecvare şi ruşine cronică în care trăia. În ziua aceea când Bill se aşezase lângă ea în faţa capelei în care ea nu era în stare să intre, Holly simţea că pierduse ceva esenţial. Nu o poşetă sau vreun card bancar, ci viaţa pe care ar fi putut să o aibă dacă lucrurile ar fi stat doar foarte puţin altfel; sau dacă Dumnezeu ar fi considerat indicat să-i bage un pic mai multe substanţe importante în organism.

Cred că aţi pierdut asta, îi spusese Bill în ziua aceea, dar i-o spusese fără cuvinte. *Ar fi bine să o puneţi înapoi în buzunar.*

Acum Bill nu mai era, iar ea se afla în faţa acestui bărbat, atât de asemănător cu Bill în multe privinţe: inteligenţa, umorul şi, mai presus de toate, încăpăţânarea. Era convinsă că i-ar fi fost simpatic lui Bill, pentru că şi domnul detectiv Ralph Anderson mergea până în pânzele albe ca să rezolve un caz.

Însă existau şi diferenţe – şi nu era vorba doar despre faptul că Ralph era mai tânăr cu treizeci de ani decât avusese Bill când a murit. Iar greşeala fatală de a-l aresta în public pe Terry Maitland, înainte de a fi înţeles adevărata amploare a cazului era doar una dintre diferenţele acestea, probabil nu cea mai importantă, chiar dacă îl obseda acum atât de tare.

Doamne, te rog, ajută-mă să-i pot spune ce vreau să-i spun pentru că nu voi mai avea altă ocazie. Şi fă-l să mă înţeleagă. Te rog, Doamne, fă-l să mă înţeleagă!

— De fiecare dată când tu şi ceilalţi vorbiţi despre Străin, folosiţi modul condiţional, îi spuse ea.

— Nu cred că înţeleg ce vrei să zici, Holly.

— Ba eu cred că înţelegi foarte bine. „*Dacă* există. Presupunând că *ar exista.* Să zicem că *ar exista!*

Ralph nu spuse nimic.

— Nu-mi pasă de ceilalţi, dar vreau ca tu să crezi, Ralph. *Trebuie să crezi şi tu.* Nu-i de ajuns să cred doar eu.

— Holly…

— Nu, izbucni ea. *Nu!* Ascultă-mă! Ştiu că pare o nebunie. Dar este oare ideea existenţei lui *El Cuco* mai inexplicabilă decât unele dintre lucrurile îngrozitoare care se petrec în lume? Nu vorbesc despre dezastre naturale sau accidente, ci despre lucrurile pe care şi le fac oamenii unii altora. Nu a fost Ted Bundy doar o variantă a lui *El Cuco,* un individ care îşi arăta un chip oamenilor pe care îi cunoştea şi un alt chip femeilor pe care le omora? Ultimul lucru pe care-l mai vedeau victimele lui era acest al doilea chip, chipul lui interior, chipul lui *El Cuco.* Şi acesta este doar unul dintre multele exemple. Oamenii ăştia trăiesc printre noi. O ştii şi tu. Sunt altfel decât noi. Nişte monştri, mai presus de puterea noastră de înţelegere. Şi totuşi în *ei* poţi să crezi. Pe unii i-ai prins, poate ai şi asistat la execuţia lor.

Ralph căzu pe gânduri şi nu spuse nimic.

— Să te întreb ceva, continuă Holly. Să zicem că *Terry Maitland* a ucis copilul, i-a sfârtecat carnea şi i-a implântat o creangă în corp. Gestul lui ar fi mai puţin inexplicabil decât existenţa creaturii care poate se ascunde în grota aceea? Chiar ai putea să spui: „Înţeleg întunericul şi ferocitatea ascunse în spatele măştii blajine de antrenor de baseball în Liga Mică şi cetăţean apreciat de comunitate? Ştiu exact ce l-a împins să facă asta”?

— Nu. Am arestat bărbaţi care au comis crime oribile – şi o femeie care şi-a înecat propria fetiţă în cada de la baie – şi nu am înţeles *niciodată.* De cele

mai multe ori nici ei înşişi nu înţeleg motivele pentru care fac ce fac.

— Aşa cum nici eu nu am înţeles de ce Brady Hartsfield a vrut să se sinucidă în timpul unui concert şi să ia cu el o mie de copii nevinovaţi. Îţi cer un lucru foarte simplu. Să crezi. Măcar în următoarele douăzeci şi patru de ore. Crezi că ai să poţi?

— Tu crezi că ai să dormi puţin dacă zic că da?

Holly dădu din cap fără să-şi ia ochii de la el.

— Atunci, cred. Cel puţin pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, *El Cuco* există. Rămâne să vedem dacă se ascunde sau nu în Grota Marysville. Dar există.

Holly oftă uşurată şi se ridică de pe scaun. Aşa cum arăta acum – cu părul răvăşit de vânt, cu sacoul atârnându-i într-o parte, cu tricoul pe dinafară – lui Ralph i se părea deopotrivă adorabilă şi îngrozitor de fragilă.

— Bine. Acum mă duc să mă culc.

O conduse la uşă. Holly ieşi, iar Ralph murmură:

— Universul nu are sfârşit.

Ea îl privi cu gravitate:

— Nu are. Al naibii univers n-are deloc sfârşit! Noapte bună, Ralph!

GROTA MARYSVILLE
— 27 IULIE —

1

Jack se trezi la patru dimineaţa.

Afară bătea vântul şi bătea tare, iar pe el îl dureau toate cele. Nu doar ceafa, ci şi braţele, picioarele, burta, fundul. Parcă îl arsese soarele peste tot. Dădu pătura la o parte, se aşeză pe marginea patului şi aprinse veioza de pe noptieră. Camera se umplu de lumina slabă şi bolnăvicioasă a becului de şaizeci de waţi. Se uită în jos şi nu văzu nimic pe piele. Dar îl durea. Durerea venea *din interior.*

— O să fac ce vrei, îi spuse el musafirului. O să-i opresc. Îţi promit. Nu primi niciun răspuns. Musafirul ori nu voia să vorbească cu el, ori nu era acolo. Acum, cel puţin. Dar a fost. A fost în hambarul ăla blestemat. O singură atingere delicată, aproape ca o mângâiere. Dar de ajuns. Acum era plin de otravă. Otrava *cancerului.* Şi acum, în camera asta prăpădită de motel, în orele imposibile de dinaintea zorilor, Jack nu mai era sigur că musafirul putea să-l scape de ea. Dar ce altceva ar fi putut el să facă? Trebuia să încerce. Şi dacă nu rezolva nimic…

— Am să mă împuşc.

Şi parcă ideea asta îl făcu să se simtă un pic mai bine. Mama lui nu avusese opţiunea asta. Aşa că repetă, de data aceasta pe un ton mai hotărât:

— Am să mă împuşc.

Poc. Şi gata cu mahmurelile. Gata cu respectarea limitei de viteză şi cu oprirea la fiecare semafor, ca nu cumva să fie tras pe dreapta şi să fie pus să sufle în fiolă – pentru că era sigur că va indica o alcoolemie de cel puţin 1, poate chiar 1,2. Gata cu telefoanele de la fosta, cum că iar a întârziat cu pensia alimentară pe luna respectivă. De parcă el nu ştia. Ce ar face cucoana aia dacă nu mai primea brusc nicio pensie? Ar fi nevoită să-şi caute de muncă, să vadă şi ea cum se zbate partenerul de viaţă să câştige un bănuţ – aoleu, vai şi-amar de viaţa mea! Şi n-ar mai sta cu cracii-n sus cât e ziua de lungă, cu ochii beliţi la televizor, să nu scape

nimic din niciunul din reality-show-urile alea după care e topită. Vai, vai, ce păcat!

Se îmbrăcă şi ieşi. Vântul era destul de rece şi îl pătrundea până la oase. Fusese foarte cald când plecase din Flint City şi nici prin cap nu-i trecuse să-şi ia cu el o geacă. Sau un schimb de haine. Sau măcar o periuţă de dinţi.

Şi parcă o auzea pe cutra aia de fostă nevastă zicându-i: *Aşa eşti tu, scumpule. Fix aşa. Prost ca noaptea.*

Maşini, camionete şi câteva rulote erau parcate de jur împrejurul motelului ca nişte căţeluşi lângă ţâţele mamei lor. Jack merse repede până la capătul aleii ca să se asigure că SUV-ul mitocanilor ălora cu nasurile vârâte în oala de pe foc era încă acolo. Era. Precis că toţi dormeau cuminţei în camerele lor şi aveau vise frumoase şi senine. Îi trecu prin minte – vai, ce imagine minunată! – să intre din cameră în cameră şi să-i împuşte pe toţi. Oricât de bună era ideea aceasta, se văzu nevoit să renunţe la ea. Era bună, dar era şi ridicolă, pentru că nu ştia în ce camere sunt cazaţi băgăcioşii ăia. Plus că la un moment dat cineva – nu neapărat Băgăciosul-şef – ar începe să tragă şi el. În fond se aflau în Texas, locul unde oamenii credeau că încă trăiesc în zilele cirezilor de vite şi ale pistolarilor.

Mai bine să-i aştepte la locul ăla unde i-a zis lui musafirul că s-ar putea să vină. Ar putea să-i împuşte acolo şi să fie aproape sigur că nu-l va bănui nimeni: că doar nu era suflet de om pe o rază de kilometri buni. Dacă musafirul l-ar scăpa de boală după ce şi-ar îndeplini misiunea, atunci totul se va sfârşi cu bine. Dacă nu va putea să-l scape, atunci Jack îşi va vârî în gură ţeava Glock-ului de serviciu şi va apăsa pe trăgaci. Sigur, erau extrem de distractive filmele pe care şi le făcea în cap despre fosta lui servind la mese în cine ştie ce bombă mizerabilă ori robotind în fabrica de mănuşi în următorii douăzeci de ani, dar nu asta era prioritatea lui. Nu avea de gând să moară cum murise mama sa, cu pielea care i se crăpa la fiecare mişcare. Asta era prioritatea.

Înfiorat – din cauza vântului, din cauza deciziei luate? nici el nu ştia – se urcă în camionetă şi porni spre Grota Marysville. Luna se prăbuşise la orizont, ca un bolovan îngheţat. Fiorii se transformară în dârdâială, o dârdâială atât de puternică, încât călcă linia albă de câteva ori. Nu conta; camioanele de mare tonaj foloseau fie Autostrada 190, fie magistrala. Cu excepţia lui, nu mai era nimeni pe Rural Star Road la ora asta imposibilă.

Porni motorul camionetei, îl lăsă să se încălzească, apoi dădu drumul la căldură. Îi dădu drumul la maxim şi parcă aşa îi era mai bine. Nu-l mai dureau atât de tare burta şi spatele şi picioarele. Însă ceafa tot îl mai înjunghia al dracu' de rău. O atinse, iar palma i se umplu de scuame. Se gândi că poate nu era vorba decât de o arsură de la soare obişnuită şi că toată durerea aia înfiorătoare nu era decât în capul lui. Adică o chestie psihosomatică, la fel cum erau migrenele inventate ale fostei neveste. Dar oare durerea psihosomatică putea să te trezească dintr-un somn adânc? Nu ştia. Ce ştia el era că fusese real musafirul ăla, ascuns după perdeaua de la duş; şi mai ştia că nu era bine să te pui cu cineva ca el. Nu, domnule, trebuia să faci exact ce îţi cere.

Plus că mai era şi Ralph Jigodie Anderson, care se lua mereu de el. Domnul „Nicio Părere", care a fost suspendat ca să fie el târât înapoi la muncă… că, da, Ralphie *era suspendat,* ce să ne mai încurcăm acum cu eufemisme cum ar fi „concediu administrativ". Din cauza lui Ralph Jigodie Anderson a ajuns el, Jack Hoskins, în Parohia Canning, în loc să şadă frumuşel în căbănuţa lui, să se uite la DVD-uri şi să bea vodcă.

Când ajunse la panoul cu ÎNCHIS PÂNĂ LA O ÎNŞTIINŢARE ULTERIOARA, avu o revelaţie care-l pocni drept în moalele capului: *dar dacă Ralph Jigodie Anderson l-a trimis dinadins acolo?* Poate că ştia că musafirul stătea la pândă şi ştia ce avea de gând să facă. De ani buni Ralphie voia să scape de el şi uite cum se leagă totul acum! Logica era incontestabilă. Singura chestie la care nu se

gândise Ralphie a fost că individul cu tatuaje pe degete o să-l tragă în piept şi pe el.

Cât despre cum se va termina toată tărăşenia asta, Jack nu vedea decât trei posibilităţi. Poate musafirul îl va scăpa de otrava aia care îşi făcea de cap în corpul lui. Ăsta era numărul unu. Dacă era doar o chestie psihosomatică, urma să treacă de la sine la un moment dat. Asta era a doua variantă. Sau poate era o chestie pe bune şi musafirul *nu putea* să-l scape de ea. Numărul trei.

Dar indiferent care variantă se va dovedi a fi cea corectă, Domnul „Nicio Părere" n-o să mai facă umbră pământului. Promisiunea asta şi-o făcuse Jack lui însuşi, nu musafirului. Anderson o să *crape* şi o să-i ia şi pe ceilalţi cu el. Victorie completă a lui Jack Hoskins, Lunetistul American.

Ajunse la chioşcul de bilete şi ocoli lanţul întins de-a latul drumului. Probabil că vântul avea să se mai potolească după răsăritul soarelui şi o să se facă mai cald. Numai că acum bătea ca la balamuc, împrăştiind ţărâna în toate părţile. Chestie care lui îi convenea de minune. Aşa băgăreţii ăia n-o să-i vadă urmele. Presupunând, fireşte, că vor veni până aici.

— Da' tot ai să mă faci bine şi dacă nu apar, nu? întrebă el, fără să aştepte vreun răspuns.

Însă îl primi.

O, *da, o să fii ca nou.*

Era o voce reală sau doar gândul lui?

Dar oare avea vreo importanţă?

2

Jack trecu pe lângă cabanele dărăpănate pentru turişti, întrebându-se de ce o dori cineva să dea atâţia bani ca să stea lângă o groapă (măcar denumirea era corectă). De ce să nu se ducă în locuri mai frumoase? La Yosemite? La Marele Canion? Ba chiar şi Cel Mai Mare Ghem de Sfoară din Lume[76] tot ar fi mai interesant decât groapa asta din Gaura Curului, Texas.

Opri lângă magazie, cum făcuse şi cu o zi în urmă, îşi luă din torpedo lanterna, apoi Winchesterul şi o cutie cu muniţie din lada metalică. Îşi umplu buzunarele cu cartuşe, porni înspre cărare, apoi îi veni o idee şi se întoarse şi îndreptă lanterna către geamurile murdare ale uşii de la magazie – era o uşă din alea basculante, ca de garaj. Îşi zicea că poate va găsi înăuntru ceva care să-i fie de folos. Normal că nu găsi, dar văzu ceva care-l făcu să zâmbească: o maşină mică, plină de praf. O Honda sau o Toyota. Pe parbrizul din spate era un abţibild pe care scria: FIUL MEU ESTE ELEV EMINENT LA LICEUL DIN FLINT CITY! Otrăvit sau nu, Jack nu-şi pierduse chiar toate aptitudinile care-i aduseseră insigna de detectiv. Da, musafirul lui se afla aici; furase maşina asta şi venise cu ea din Flint City.

Simţindu-se mai bine – şi chiar fiindu-i foame pentru prima oară de când văzuse mâna aia cu degete tatuate ieşind de după perdeaua de la duş –, Jack se întoarse în camionetă şi mai cotrobăi puţin prin torpedo. În fundul acestuia reuşi să găsească un pachet cu biscuiţi cu unt de arahide şi jumătate de tub cu drajeuri mentolate. Nu chiar un mic dejun sănătos, dar oricum mai bun decât deloc. Îşi băgă un biscuit în gură şi porni să urce dealul. Ducea puşca în mâna stângă. Avea curea Winchesterul lui, dar îi era teamă că, dacă şi l-ar pune pe umăr, i-ar atinge ceafa. I-ar irita-o, poate i-ar da şi sângele. Da, mai bine să-l ducă în mână. Buzunarele, pline până la

refuz cu cartuşe, se bălăngăneau încoace şi încolo şi îl loveau peste picioare.

Îşi dădu brusc seama de ceva şi se opri la panoul cu indianul (Winnetou în mizerie, declarând solemn că duduia Carolyn Allen i-a supt cocoşelul de piele roşie). Oricine care ar trece pe drumul spre căbănuţele alea i-ar observa camioneta lângă magazie şi ar începe să-şi pună întrebări. Se gândi să se întoarcă şi s-o mute de acolo. După aia îşi zise că-şi făcea griji degeaba. Dacă veneau băgăreţii ăia, precis că vor opri lângă intrarea principală. Şi, de cum vor coborî din maşină ca să se uite în jur, el va începe să tragă în ei din locul pe care şi-l amenajase pe creastă şi va doborî doi sau trei înainte ca tâmpiţii ăia să înţeleagă ce se petrece. Ceilalţi se vor împrăştia ca nişte găini speriate de furtună. Da' îi va împuşca înainte să ajungă la adăpost. Nu trebuia să-şi facă probleme că ar putea să ajungă până la căbănuţe, pentru că domnul „Nicio Părere" şi amicii lui nu vor apuca să iasă din parcare.

3

Era al naibii de greu să urce pe întuneric poteca spre culme şi, chiar dacă avea lanterna cu el, Jack nu se grăbi deloc. Avea destule probleme şi fără să mai cadă şi să-şi rupă ceva. Până când ajunse la punctul de observaţie, prima rază sfioasă a zilei începuse să se strecoare pe cer. Lumină cu lanterna furca lăsată acolo în urmă cu o zi, vru s-o ia în mână, dar sări înapoi speriat. Spera doar ca acesta să nu fie un semn care să-i indice cum îi va merge în restul zilei, însă situaţia avea o oarecare ironie şi, cu toate necazurile pe care le avea, Jack o remarcă destul de limpede.

Adusese furca aia ca să se apere de şerpi, iar acum o lighioană din aia stătea colac peste ea. Un şarpe cu clopoţei, un adevărat monstru, nu un şerpişor pe care să-l poţi strivi sub talpă. N-avea cum să tragă în el: poate nu-l omora din prima şi, astfel, mai rău îl întărâta şi probabil că l-ar ataca. Iar el nu se gândise să-şi cumpere bocanci în Tippit şi era încălţat cu bascheţi. Plus că glonţul ar putea să ricoşeze, rănindu-l chiar pe el.

Îşi apucă Winchesterul de coadă şi întinse foarte încet ţeava. Reuşi s-o strecoare sub şarpele adormit şi, cu o mişcare fulgerătoare, îl ridică şi-l azvârli peste umăr. Căcănarul ăla hidos ateriză pe potecă, la vreo şase metri în spatele lui, se încolăci şi începu să scoată sunetele alea de mărgele zgâlţâite într-o tigvă uscată. Jack înşfăcă furca, făcu un pas înainte şi vru să-l lovească. Şarpele se târî într-o crăpătură dintre doi bolovani şi se făcu nevăzut.

— Foarte bine! spuse el. Şi nu care cumva să te mai întorci! Locul ăsta e *al meu!*

Se întinse pe burtă şi se uită prin lunetă. Uite parcarea, cu dungile cândva galbene; uite şi şandramaua unde fusese prăvălia cu suvenire; uite intrarea principală în grotă, aia blocată cu scânduri şi cu semnul deasupra – cam şters, dar încă destul de

lizibil: BINE AŢI VENIT LA GROTA MARYSVILLE.

Pentru că acum nu mai avea nimic de făcut, Jack se instală mai comod şi se puse pe aşteptat.

4

Nu facem nimic înainte de ora nouă, spusese Ralph, dar la opt şi un sfert erau toţi în cafeneaua motelului. Ralph, Howie şi Alec îşi comandară câte o friptură de vită cu ouă ochiuri. Holly refuză friptura, dar ceru o omletă din trei ouă, cu cartofi ţărăneşti şi mâncă tot din farfurie, spre marea mulţumire a lui Ralph. Holly era în jeanşi şi tricou, peste care îşi pusese sacoul de la costum.

— O să se facă foarte cald mai încolo, îi spuse Ralph.

— Da. Plus că-i foarte şifonat. Însă are buzunare încăpătoare în care să-mi pun toate lucrurile de care am nevoie. Îmi iau şi geanta de umăr, dar o s-o las în maşină dacă va trebui să urcăm dealul.

Se aplecă spre cei trei bărbaţi şi îşi coborî vocea.

— Cameristele cam fură în locuri dintr-astea.

Howie îşi duse mâna la gură – poate ca să-şi mascheze râgâitul, poate ca să-şi ascundă zâmbetul.

5

Ajunseră acasă la familia Bolton şi îi găsiră pe Yune şi Claude bându-şi cafeaua aşezaţi pe treptele pridvorului. Lovie era în grădina ei micuţă, unde smulgea buruieni din scaunul cu rotile, cu tubul de oxigen în poală, cu ţigara în gură şi cu o pălărie mare din paie trântită pe cap.

— Totul în ordine? întrebă Ralph.

— Excelent! răspunse Yune. E drept că a cam şuierat vântul, dar am dormit ca un prunc.

— Şi tu, Claude?

— N-am mai avut nicio senzaţie că ne-ar da cineva târcoale. Nici mama.

— S-ar putea să existe o explicaţie pentru asta, spuse Alec. Poliţia din Tippit a fost chemată azi-noapte la o spargere. Proprietarul casei a auzit zgomot de geamuri sparte, şi-a luat puşca şi l-a pus pe fugă pe hoţ. A declarat poliţiştilor că intrusul avea păr negru, ţăcălie şi o mulţime de tatuaje.

Claude exclamă indignat la culme:

— Da' nici nu m-am clintit din camera mea!

— Nu avem nicio îndoială, zise Ralph. Se prea poate să fie vorba despre individul pe care îl căutăm. Ne ducem la Tippit să verificăm informaţia. Dacă nu-l mai găsim – aşa cum probabil că se va întâmpla –, o să luăm avionul înapoi la Flint City şi vom vedea ce o să facem în continuare.

— Deşi eu unul nu ştiu ce am mai *putea* să facem, adăugă Howie. Dacă nu-i nici aici şi nici în Tippit, ar putea să fie oriunde.

— Alte piste n-aveţi? întrebă Claude.

— Nici măcar una singură, îi răspunse Alec.

Lovie îşi conduse scaunul către ei.

— Dacă vă hotărâţi să vă duceţi acasă, treceţi iar pe la noi în drum spre aeroport. O să vă fac nişte samvişuri cu resturile de la puiul ăla de aseară. Dacă nu vă deranjează să mai mâncaţi o dată din el.

— O să trecem, spuse Howie. Vă mulţumim amândurora.

— Eu tre’ să vă mulţumesc, zise Claude.

Strânse mâinile tuturor, iar Lovie deschise braţele ca s-o îmbrăţişeze pe Holly. Aceasta păru uluită, dar nu se feri.

— Să te întorci, drăguţo! îi şopti Lovie la ureche.

— Mă voi întoarce, răspunse Holly, sperând că se va putea ţine de cuvânt.

6

Howie era la volan, Ralph stătea în dreapta lui, iar ceilalţi trei pe bancheta din spate. Soarele se ridicase binişor pe cer şi anunţa o altă zi caniculară.

— Mă tot întreb cum naiba de a luat poliţia din Tippit legătura cu tine, spuse Yune. Nu credeam că ştie cineva că suntem aici.

— Păi, nu ştie nimeni, răspunse Alec. Dacă Străinul există cu adevărat, nu am vrut ca familia Bolton să se întrebe de ce o apucăm în direcţie opusă faţă de aeroport.

Ralph nu avea nevoie să fie vreun telepat ca să ştie ce gândea Holly chiar în această clipă: *De fiecare dată când tu şi ceilalţi vorbiţi despre Străin, folosiţi modul condiţional.*

Şi se întoarse cu faţa spre bancheta din spate:

— Ascultaţi-mă! S-a terminat cu *dacă* şi cu *poate.* Astăzi trebuie să ne spunem că Străinul *există.* Astăzi trebuie să ne spunem că îi poate citi gândurile lui Claude Bolton oricând are el chef şi că s-ar putea să se afle în Grota Marysville. Gata cu presupunerile. De acum înainte trebuie să credem. Sunteţi în stare?

Preţ de o clipă, nu-i răspunse nimeni. Apoi Howie zise:

— Sunt avocat, băiete. Pot să cred absolut orice.

7

Ajunseră la panoul cu familia înspăimântată, dar şi încântată, care îşi lumina drumul prin grotă cu lămpile cu gaz. Howie conducea încet maşina pe asfaltul crăpat, evitând, pe cât posibil, gropile. Fuseseră cam treisprezece grade când plecaseră, iar acum erau deja douăzeci şi ceva. Şi temperatura va continua să crească.

— Vedeţi dâmbul de acolo? le arătă Holly. Intrarea principală este la baza lui. Mai bine spus „era", până s-au gândit s-o astupe. La ea ar trebui să ne ducem mai întâi. Am putea să găsim ceva urme, dacă a încercat să intre pe acolo.

— De acord, spuse Yune, privind în jur. Iisuse, ce loc deprimant!

— Moartea copiilor şi a oamenilor din echipa de salvare le-a distrus familiile, spuse Holly. Dar a distrus şi oraşul Marysville. Singurele locuri de muncă de aici erau cele de la Grotă. După ce a fost închisă, o mulţime de localnici au plecat din oraş.

Howie puse frână.

— Cred că aia de acolo a fost ghereta unde se vindeau bilete. Şi văd un lanţ în spatele ei, pus de-a latul drumului.

— Ocoleşte-l! îl îndemnă Yune. Ia să-i testăm suspensiile păpuşicii ăsteia!

Howie o luă pe lângă drum, iar centurile de siguranţă ale maşinii îşi dovediră eficacitatea, împiedicând pasagerii să se lovească cu capul de plafon.

— Aşa, băieţi, s-a rezolvat! Am pătruns ilegal pe o proprietate privată.

Auzind zgomot, un coiot ieşi din ascunzătoare şi o luă la fugă, cu umbra-i subţire alergând alături de el. Ralph observă nişte urme vagi de cauciucuri şi presupuse că puştii din oraş – nu se poate să fi plecat chiar toţi – se fugăriseră pe aici cu ATV-urile. Însă mai mult îl interesa dealul stâncos din faţă, unde se aflase unica atracţie turistică a oraşului Marysville.

Singurul lui *raison d'être*, cum s-ar spune într-un limbaj mai preţios.

— Sper că suntem toţi înarmaţi, zise Yune, care stătea ţeapăn, cu ochii aţintiţi înainte, cu toate simţurile la pândă. Corect?

Bărbaţii îi răspunseră afirmativ. Holly Gibney nu spuse nimic.

8

Din locul lui de pe creasta dealului, Jack îi observă cu mult înainte ca SUV-ul închiriat de Howie să intre în parcare. Îşi verifică arma – era încărcată, cu un cartuş pe ţeavă. Pusese o piatră netedă la marginea platoului şi pe piatra aia îşi sprijinea ţeava de la Winchester. Se uită prin lunetă şi fixă ţinta pe parbriz, în partea dinspre şofer. Dar îl orbi o rază de soare. Tresări, se retrase, se frecă la ochi până i se limpezi privirea, după care se uită iar prin lunetă.

Haide, mă! îl îndemnă el pe şofer. *Opreşte în centrul parcării! Ar fi perfect. Opreşte chiar acolo şi dă-te jos!*

Însă SUV-ul nu-l ascultă şi străbătu parcarea în diagonală, oprindu-se în faţa intrării principale în grotă. Se deschiseră portierele şi coborâră cinci persoane – patru bărbaţi şi o femeie. Cinci nenorociţi, toţi dintr-un foc. Splendid! Nu la fel de splendid era faptul că nu avea ţintă bună. În poziţia lui de acum, soarele arunca o umbră peste intrarea în grotă. Sigur, Jack putea să tragă la nimereală – luneta era al naibii de bună –, dar mai era şi SUV-ul ăla, care acum îi acoperea pe trei din cei cinci oameni, printre care şi pe domnul „Nicio Părere”.

Îşi sprijini obrazul de patul Winchesterului şi îşi simţi pulsul bătându-i rar şi regulat în piept şi în gât. Uitase cu totul de ceafa care îl ustura. Nu-i mai păsa decât de grupul ăla de băgăcioşi care se opriseră sub placa cu BINE AŢI VENIT LA GROTA MARYSVILLE.

— Haide, mă, ieşiţi de acolo! şopti el. Ieşiţi şi priviţi niţel în jur Vreţi s-o faceţi, nu ziceţi că nu.

Şi îi aşteptă să o facă.

9

Intrarea în formă de cupolă a Grotei era blocată cu vreo douăzeci şi ceva de scânduri, fixate cu nişte bolţuri uriaşe şi ruginite de dopul de ciment din spatele lor. Cu o asemenea protecţie împotriva exploratorilor neautorizaţi, nu mai era nevoie de afişe cu „Trecerea interzisă”. Dar uite că tot erau vreo două. Plus nişte mâzgăleli cu vopsea decolorată – mai la stânga. Ralph bănuia că astea fuseseră făcute de puştii cu ATV-urile.

— Vi se pare că a încercat cineva să intre pe aici? întrebă Yune.

— Nu, răspunse Alec. Nu înţeleg de ce ar fi încercat să îndepărteze scândurile, când ar fi avut oricum nevoie de o încărcătură zdravănă de dinamită ca să facă o gaură în dopul ăla de ciment.

— Chestie care probabil că ar fi terminat treaba începută de cutremur, completă Howie.

Holly se întoarse şi întinse mâna peste capota SUV-ului.

— Vedeţi drumeagul de lângă magazinul cu suvenire? Pe acolo se ajunge la intrarea Ahiga. Turiştii nu aveau voie să intre pe acolo în peşteră, dar locul este plin cu nişte pictograme extrem de interesante.

— De unde ştii? o întrebă Yune.

— Încă există pe Internet harta pentru turişti. Acum găseşti pe Internet *tot* ce vrei.

— Se cheamă documentare, amigo, zâmbi Ralph. Ar trebui să încerci şi tu odată.

Se urcară înapoi în SUV, tot cu Howie la volan şi Ralph în dreapta lui. Howie traversă foarte încet parcarea.

— Drumul ăla pare al naibii de periculos, spuse el.

— Nu o să aveţi probleme, îl linişti Holly. Dincolo de culme sunt cabanele pentru turişti. În ziare scrie că au fost folosite drept popas de a doua

echipă de salvare. Probabil că până acolo au ajuns şi ziariştii şi rudele celor din peşteră.

— Ca să nu-i mai amintim şi pe toţi tembelii ăia de gură-cască, fără nicio treabă acolo, mormăi Yune. Probabil că…

— Opreşte, Howie! exclamă Alec. Stai!

Ajunseseră abia la jumătatea parcării.

Howie frână.

— Ce e?

— Poate că ne complicăm prea mult. Nu-i neapărată nevoie ca Străinul să fie în peşteră – în fond s-a ascuns într-un hambar atunci când a fost în Parohia Canning.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că ar trebui să verificăm prăvălia de suvenire. Să vedem dacă sunt urme de intrare forţată.

— Mă duc eu, spuse Yune.

Howie deschise portiera din dreptul lui.

— Ce-ar fi să mergem toţi?

10

Băgăreţii plecară de la intrarea astupată cu scânduri şi se întoarseră la SUV-ul lor. Tipul ăla îndesat şi cam chelios ocoli maşina ca să se urce la volan, ajungând chiar în raza de tragere a lui Jack. Acesta îşi fixă cătarea drept asupra mutrei tipului, inspiră adânc, ţinu aerul în piept şi apăsă trăgaciul. Trăgaciul nu se mişcă. Jack trăi o clipă de coşmar, gândindu-se că i se defectase Winchesterul. Apoi văzu că nu trăsese piedica. Pe bune? Cât de idiot poţi să fii? Încercă s-o împingă fără să-şi ia ochii din lunetă. Însă era transpirat pe mâini şi îi alunecă degetul. Când, în sfârşit, reuşi să tragă piedica, văzu că tipul îndesat şi chelios se urcase înapoi în maşină. La fel şi ceilalţi.

— Căcat! înjură în barbă Jack. Căcat, căcat, *căcat!*

Panica se instală rapid când văzu că SUV-ul traversa parcarea, îndreptându-se spre drumul secundar, unde ar fi fost în afara liniei sale de tragere. Voiau să urce pe primul dâmb, să vadă căbănuţele, să vadă magazia şi apoi să dea cu ochii de camioneta lui, parcată chiar alături. Oare Ralph Anderson îşi va da seama a cui era camioneta aia? Normal că da. Dacă nu de la abţibildurile cu peşti, atunci de la autocolantul de pe spate – DATA VIITOARE O CĂLĂRESC PE MĂ-TA.

Nu trebuie să-i laşi să o ia pe acolo.

Nu ştia a cui era vocea aceea – a musafirului sau a lui însuşi –, dar nu-i păsa, pentru că avea dreptate oricui i-ar fi aparţinut. Trebuia să oprească SUV-ul, iar treaba asta o puteau face două sau trei gloanţe trase în blocul motor. După care va începe să tragă în geamuri. Probabil nu-i va nimeri pe toţi, pentru că soarele se reflecta cu putere în sticlă, dar cei rămaşi în viaţă se vor împrăştia prin parcarea pustie, răniţi poate, cu siguranţă buimăciţi.

Încovoie degetul pe trăgaci, însă, înainte să tragă primul glonţ, SUV-ul se opri singur lângă prăvălia

de suvenire. Se deschiseră portierele.

— Mulţumesc, Doamne! murmură Jack. Îşi lipi iarăşi ochiul de lunetă, aşteptându-l pe Domnul „Nicio Părere” să coboare. O să moară toţi, dar şeful băgăcioşilor trebuia să moară primul.

11

Şarpele cu clopoţei se strecură afară din crăpătura în care se adăpostise. Porni spre picioarele crăcănate ale lui Jack, se opri să guste aerul cald cu limba-i lungă şi bifurcată, apoi se târî mai departe. Era doar curios, nu intenţiona să atace. Dar Jack trase primul foc, şarpele se sperie, îşi ridică coada şi începu să sune din clopoţei. Jack, asurzit de bubuitura Winchesterului (nu-şi uitase doar periuţa de dinţi, ci şi dopurile de vată pentru urechi), nu-l auzi deloc.

12

Howie coborî primul din SUV. Îşi puse mâinile în şold şi se uită atent la firma de pe jos: SUVENIRE ŞI OBIECTE DE ARTIZANAT INDIENE. Alec şi Yune coborâră prin stânga. Ralph se dădu şi el jos ca să o ajute pe Holly care nu reuşea să deschidă portiera din partea ei. Chiar atunci îi atrase atenţia ceva de pe asfaltul crăpat.

— La naiba! spuse el, aplecându-se. Ia te uită!

— Ce e? îl întrebă Holly. Ce, ce?

— Mi se pare că-i un vârf de să…

Răsună un foc de armă – sunet ca un plesnet de bici uriaş, inconfundabila caracteristică a puştilor de mare putere. Ralph simţi cum glonţul îi vâjâie pe lângă cap, ceea ce însemna că îl ratase doar cu doi sau trei centimetri. Oglinda exterioară din dreapta se sparse şi ţăndările scânteietoare se rostogoliră pe asfalt.

— *Lunetist!* strigă Ralph, apucând-o de umeri pe Holly şi trântind-o în genunchi. *Lunetist, lunetist, lunetist!*

Howie îi aruncă o privire derutată.

— Ce spui? Ai…

Se auzi al doilea foc şi creştetul lui Howie Gold se evaporă. Avocatul rămase încă o clipă în picioare. Din rana de la cap îi şiroia sângele pe frunte şi pe obraji. Apoi se prăbuşi. Alec alergă spre el şi al treilea glonţ îl azvârli pe capota SUV-ului. Yune porni către el. Se auzi al patrulea foc. Ralph văzu cum glonţul îi sfârtecă gâtul lui Alec, după care detectivul lui Howie căzu în spatele maşinii.

— *Jos!* îi strigă Ralph lui Yune. *Adăposteşte-te, e pe stânca aia!*

Yune se lăsă în genunchi şi o porni în patru labe. Urmară alte trei focuri, unul după altul. Unul dintre cauciucurile SUV-ului începu să fâsâie. Parbrizul se crăpă, se făcu lăptos şi se curbă spre interior, în jurul găurii din dreptul volanului. Al treilea glonţ străpunse caroseria în partea stângă şi ieşi printr-o

gaură mare cât o minge de tenis prin partea dreaptă, aproape de locul unde stăteau ghemuiţi Ralph şi Yune, cu Holly între ei. O pauză, apoi altă rafală – acum una de patru focuri. Geamurile din spate explodară, aruncând în toate părţile aşchii de sticlă securizată. Deasupra portbagajului apăru o altă gaură.

— Nu putem să rămânem aici, spuse Holly, pe un ton ciudat de calm. Chiar dacă nu ne nimereşte, o să tragă în rezervorul cu benzină.

— Are dreptate, zise Yune. Cum crezi că sunt Alec şi Gold? Vreo şansă să mai fie în viaţă?

— Nu, răspunse Ralph. Sunt…

Tresăriră toţi trei la alt sunet ascuţit, ca de bici. Încă un cauciuc începu să fâsâie.

— Sunt morţi, termină Ralph propoziţia. Trebuie să ajungem la magazinul de suvenire. Luaţi-o voi înainte. Vă acopăr eu.

— Ba eu vă acopăr, îl contrazise Yune. Du-te tu cu Holly!

Se auzi un urlet dinspre locul unde era ascuns lunetistul. De durere? De furie? Ralph nu-şi dădea seama.

Yune se ridică, se înfipse bine pe picioare, apucă pistolul cu ambele mâini şi începu să tragă spre vârful dealului stâncos.

— *Plecaţi!* strigă el. *Acum! Duceţi-vă!*

Ralph se ridică în picioare. Se ridică şi Holly. La fel ca în ziua când fusese omorât Terry Maitland, Ralph avea şi acum senzaţia că i s-au intensificat toate simţurile. O ţinea pe Holly de mijloc. O pasăre plana în cercuri pe cer, cu aripile larg întinse. Cauciucurile fâsâiau. SUV-ul se lăsase pe partea stângă. Văzu o sclipire intermitentă pe culmea stâncoasă – probabil luneta ticălosului. Ralph nu ştia şi nici nu-i păsa de ce se bâţâia atât de tare. Se auzi al doilea urlet. Apoi al treilea – un zbieret ascuţit. Holly îl apucă de braţ pe Yune şi îl scuturã. Locotenentul îi aruncă o privire uimită, privire de om trezit cu brutalitate din somn. Şi Ralph înţelese că se pregătise să moară. Că se aştepta să moară.

Ţâşniră de la adăpostului SUV-ului muribund şi o luară toţi trei la fugă spre magazinul de suvenire. Însă, cu toate că nu erau nici şaizeci de metri până acolo, parcă alergau cu încetinitorul, aşa cum aleargă uneori personajele principale la finalul unui film romantic. Numai că în filmele alea de doi bani nu aleargă nimeni pe lângă cadavrele mutilate ale unor bărbaţi care fuseseră bine-sănătoşi cu doar nouăzeci de secunde înainte. În filmele alea nu călca nimeni în bălţi de sânge proaspăt şi nu lăsa urme roşii de paşi. Un alt foc de armă şi strigătul lui Yune.

— M-a nimerit! M-a nimerit mizerabilul!

Şi se prăbuşi.

13

Lui Jack îi ţiuiau urechile şi tocmai se apucase să reîncarce Winchesterul când şarpele cu clopoţei ajunse la concluzia că nu-l mai putea suporta pe intrusul ăsta enervant pe teritoriul lui. Îl muşcă de gambă, chiar sub genunchi. Colţii străpunseră fără probleme pantalonii din bumbac şi îşi deşertară veninul în carnea lui Jack. Cu puşca în mâna dreaptă, acesta se rostogoli urlând, dar nu de durere, durerea cea cumplită avea să vină mai încolo, ci de teamă la vederea şarpelui care i se târa pe picior, şfichiuind aerul cu limba şi privindu-l fix cu ochii ca două mărgele negre. Greutatea gelatinoasă a lighioanei îi aduse gust de fiere în gură. Cu o mişcare fulgerătoare, şarpele îl muşcă din nou, acum de pulpă. Şi apoi, continuând să bâţâie din coadă, îşi continuă alunecarea spre partea superioară a corpului lui Jack. Dintr-o clipă în alta îl va muşca de boaşe.

— *Pleacă! DĂTE JOS DE PE MINE!*

N-ar folosi la nimic să încerce să-l alunge cu puşca, pentru că ar fi putut să se ferească de ea. Aşa că Jack aruncă Winchesterul şi înşfăcă şarpele cu ambele mâini. Acesta vru să-l muşte de încheietura dreaptă, rată prima dată, avu succes a doua oară şi îi făcu lui Jack nişte găuri de dimensiunea unor puncte din titlul de pe prima pagină a ziarelor. Numai că i se goliseră glandele cu venin. Jack nu ştia asta şi nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi ştiut. Îl răsuci în mâini aşa cum storci o cârpă udă şi văzu că pielea începe să i se crape. De jos se auzeau nişte focuri de armă – parcă de pistol, după sunet –, dar dealul era înalt şi nu ajunse niciun glonţ până la el. Jack azvârli cât colo şarpele, îl văzu căzând pe pietre şi târându-se din nou într-o ascunzătoare.

Scapă de ei, Jack!

— Da, bine, imediat!

Vorbise cu voce tare sau doar în gând? Nu-şi dădea seama. Ţiuitul din urechi se transformase într-

un zumzet strident, ca vibraţiile pe care le produci când atingi o sârmă de oţel prea întinsă.

Luă puşca, se rostogoli la loc pe burtă, propti ţeava de piatra netedă, se uită prin lunetă. Cei trei care mai rămăseseră în viaţă fugeau să se adăpostească în prăvălia de suvenire. Femeia era între cei doi bărbaţi. Încercă să-l ia în vizor pe Anderson, dar îi tremurau prea tare mâinile – una dintre ele muşcată de mai multe ori de lighioana aia. Aşa că nu reuşi să-l ţintească decât pe tipul cu ten măsliniu. Îl nimeri din a doua încercare. Tipul ridică brusc braţul deasupra capului, de ziceai că-i un jucător de baseball la aruncare, şi apoi căzu – pleosc! – pe o parte. Ceilalţi doi se opriră să-l ajute. Asta era şansa lui Jack – poate singura pe care o mai avea. Dacă nu-i nimerea acum, se vor ascunde în spatele gheretei.

Durerea de la prima muşcătură îi urca acum de-a lungul piciorului şi simţea cum i se umflă carnea gambei. Dar nu asta era partea cea mai nasoală. Partea cea mai nasoală era fierbinţeala care i se răspândea prin tot corpul ca un acces de febră. Sau ca o arsură provocată de focurile iadului. Trase încă o dată şi, în primul moment, îşi spuse că o nimerise pe femeie. Însă nu. Femeia se speriase şi tresărise – atâta tot. O văzu cum se apleacă şi îl apucă pe tipul măsliniu de braţul teafăr. Anderson îl prinse de mijloc şi îl ajută să se ridice în picioare. Jack apăsă iar pe trăgaci, dar nu auzi decât un pocnet sec. Scormoni în buzunar după alte cartuşe, puse două în puşcă, le aruncă pe celelalte. Deja începuseră să-i amorţească mâinile. Piciorul muşcat era deja ţeapăn. Avea senzaţia că i se umflă limba în gură. Urlă din nou, de data aceasta de frustrare. Îşi lipi iar ochiul de lunetă, dar nu mai văzu pe nimeni. Doar umbrele celor trei, care dispărură şi ele într-o fracţiune de secundă.

14

Cu Holly într-o parte şi Ralph în cealaltă, Yune reuşi să ajungă până la peretele crăpat al magazinului, unde se prăbuşi, gâfâind. Chipul îi era pământiu, fruntea plină cu broboane de transpiraţie. Mâneca stângă a cămăşii era îmbibată cu sânge până la manşetă.

— Futu-i, gemu el, al dracu' de tare mă *doare!*

Lunetistul de pe culme trase din nou. Glonţul lovi asfaltul.

— Cât de tare? îl întrebă Ralph. Să văd şi eu.

Descheie manşeta lui Yune şi trase foarte încet mâneca în sus. Însă Yune tot scrâşni din dinţi. Holly avea treabă cu telefonul.

Ralph dezveli rana, care nu părea chiar atât de gravă cum îşi imaginase el. Glonţul îl zgâriase un pic prea adânc. Dacă ar fi fost un film, atunci personajul Yune ar fi revenit în bătălie. Numai că aici era vorba despre viaţa reală, iar viaţa reală nu are nici în clin, nici în mânecă cu filmele. Glonţul ăla puternic îi paradise cotul. Deja i se umfla şi se învineţea carnea din jur, de parcă ar fi fost lovit cu o bâtă.

— Spune-mi că n-am decât un cot dislocat, zise Yune.

— Ar fi bine, dar mie mi se pare că-i rupt, răspunse Ralph. Mare noroc ai avut, amice! Dacă intra mai adânc, cred că-ţi smulgea antebraţul. Nu ştiu cu ce puşcă trage, dar mi-e clar că-i foarte puternică.

— Sunt sigur că am umărul dislocat, spuse Yune. De când mi-a plecat braţul spre spate. *La dracu'! Ce* facem acum, amigo? Ne-a blocat.

— Holly? Ai vreo idee?

Holly clătină din cap.

— Acasă la familia Bolton am avut semnal, dar aici nu am nici măcar o bară. A strigat cumva „Dă-te jos de pe mine"? Aţi auzit…

Lunetistul trase din nou. Trupul neînsufleţit al lui Alec Pelley tresări, după care se linişti definitiv.

— *Ţi-o trag eu, Anderson!* se auzi de pe culmea dealului. *Ţi-o trag, Ralphie! O să v-o trag la toţi!*

Yune se uită mirat la Ralph.

— Am dat-o în bară, spuse Holly. Străinul are un ajutor, un Renfield. Şi ajutorul ăsta al lui, cine o fi el, te cunoaşte, Ralph. Îi recunoşti vocea?

Ralph clătină din cap. Lunetistul strigase din toţi rărunchii, plus că mai era şi ecoul. Ar fi putut să fie oricine.

Yune îşi privi lung braţul rănit. Nu-i mai sângera atât de rău, dar se umfla în continuare. Foarte curând nu-şi va mai vedea articulaţia de acolo.

— Mă doare mai tare decât atunci când mi-au scos măselele de minte. Şi am crezut că nu se poate ceva mai rău. Spune-mi că ţi-a venit o idee, Ralph.

Ralph se duse până la colţul clădirii, îşi făcu mâinile căuş la gură şi strigă:

— *Vine poliţia, nenorocitule! Şi n-o să-ţi ceară să te predai! O să te împuşte ca pe un câine turbat! Ai face bine s-o iei la sănătoasa dacă vrei să mai apuci ziua de mâine!*

Câteva momente nu se întâmplă nimic. Apoi se auzi un alt urlet. Poate un geamăt de durere, poate un hohot de râs. Poate şi unul, şi altul. După care urmară alte două focuri. Un glonţ se înfipse în peretele magazinului, chiar deasupra capului lui Ralph, stârnind o rafală de aşchii de lemn.

Ralph se retrase şi se uită la ceilalţi doi supravieţuitori ai ambuscadei.

— Înţeleg că răspunsul a fost negativ.

— Parcă-i isteric, spuse Holly.

— Nebun de-a binelea, completă Yune, sprijinindu-se cu spatele de peretele magazinului. Hristoase, tare rău mai arde asfaltul ăsta! Şi o să se facă mult mai cald până la prânz. *Muy caliente.* O să ne coacem dacă rămânem aici.

— Puteţi să trageţi cu mâna dreaptă, domnule locotenent Sablo? îl întrebă Holly.

— Pot. Şi dacă tot suntem încolţiţi de un dement cu o puşcă, ce-ar fi să mă tutuieşti, aşa cum face *el jefe?* zise el, arătând spre Ralph.

— Trebuie să ajungi până în colţul ăla, unde este *el jefe.* Ralph, tu trebuie să vii lângă mine. Când domnul locotenent Sablo va începe să tragă, noi vom fugi spre drumeagul care duce la cabanele turiştilor şi la intrarea Ahiga. Estimez că vom fi expuşi pe o distanţă de vreo cincizeci de metri. Pe care o putem parcurge în cincisprezece secunde. Poate chiar douăsprezece.

— Îi ajung douăsprezece secunde ca să-l nimerească pe unul dintre noi, Holly.

— Eu cred că vom reuşi.

Femeia asta avea şi acum o atitudine rece ca suflul unui ventilator peste nişte cuburi de gheaţă. Uluitor! În urmă cu două zile, când intrase în sala de şedinţe a lui Howie, fusese atât de încordată şi de emoţionată că până şi o tuse ceva mai puternică a vreunuia dintre cei prezenţi ar fi făcut-o să sară până în tavan.

A mai fost în situaţii ca asta, îşi spuse Ralph. *Şi probabil că tocmai în asemenea situaţii iese la iveală adevărata Holly Gibney.*

Alt foc de armă, urmat de un pocnet metalic. Şi încă unul.

— Trage în rezervorul SUV-ului, spuse Yune. Firma de închirieri n-o să fie prea încântată.

— Trebuie să mergem, Ralph.

Îl privea drept în ochi – alt gest pe care fusese incapabilă să-l facă înainte. Dar nu şi acum, nu.

— Gândeşte-te la toţi copiii ca Frank Peterson pe care o să-i omoare dacă îl lăsăm să ne scape. Copiii ăia o să fie de acord să-l însoţească pentru că vor crede că îl cunosc. Sau poate pentru că se va purta frumos cu ei, aşa cum probabil că s-a purtat la început cu surorile Howard. Nu-şi va arăta adevăratul chip Străinul pe care-l protejează omul ăla de pe deal.

Alte trei focuri, unul după altul. Ralph văzu găurile din spatele SUV-ului. Da, trăgea în rezervor.

— Şi ce-o să facem dacă domnul Renfield, complicele lui, coboară la noi? o întrebă Ralph.

— Poate n-o să coboare. Poate o să rămână acolo unde e, pe culme, de unde ne poate vedea. Noi trebuie doar să ajungem la cărarea care duce spre intrarea Ahiga. Dacă se întâmple să coboare înainte de asta, atunci ai să-l împuşti.

— Aş face-o bucuros, cu condiţia să nu mă împuşte el primul.

— Cred că a păţit ceva rău, spuse Holly. Altfel nu se explică urletele alea.

— „Dă-te jos de pe mine”, spuse Yune. L-am auzit şi eu.

Următorul glonţ perforă rezervorul, iar benzina începu să curgă pe asfalt. Nu s-a produs nicio explozie, dar, dacă tipul ăla de pe culme mai trăgea o dată, cu siguranţă că SUV-ul avea să sară în aer.

— Bine, zise Ralph.

Singura alternativă ar fi fost să rămână ascunşi acolo şi să aştepte ca ajutorul Străinului să tragă direct în magazinul cu suvenire, sperând să-i omoare.

— Acoperă-ne cum poţi tu mai bine, Yune.

Şuierând de durere la fiecare mişcare, Yune se strecură până la colţul clădirii. Îşi ţinea cu mâna dreaptă Glock-ul lipit de piept. Holly şi Ralph se târâră în direcţie opusă. De acolo se vedea drumul care ducea spre culmea dealului şi spre cabanele pentru turişti. Era flancat de doi bolovani imenşi. Pe unul era pictat steagul Statelor Unite, pe celălalt, steagul statului Texas.

O *să fim la adăpost dacă reuşim să ajungem în spatele celui cu steagul naţional,* îşi spuse Ralph.

Aproape sigur, numai că cei cincizeci de metri i se păreau cinci sute. Se gândi la Jeannie, care era acasă şi îşi făcea exerciţiile de yoga – sau poate plecase în oraş, la cumpărături. Se gândi la Derek, care era în tabără, poate în atelier, unde vorbea cu noii lui amici despre filme, jocuri video sau fete. Avu chiar vreme să se întrebe la ce oare se gândea Holly acum.

Se pare că la el se gândea.

— Eşti gata?

Nu apucă să-i răspundă, pentru că lunetistul trase din nou, iar din rezervorul SUV-ului se ridică o minge de flăcări portocalii. Yune ieşi puţin de după colţ şi începu să tragă spre vârful dealului. Holly o rupse la fugă. Ralph o urmă.

15

Jack văzu explozia SUV-ului şi scoase un zbieret triumfător, deşi nu prea avea motiv de bucurie, că doar nu era nimeni în maşină. Îi atrase atenţia o mişcare de lângă prăvălie şi văzu doi dintre băgăcioşi alergând spre drumul secundar. Femeia era în frunte, Anderson se ţinea după ea. Jack îndreptă puşca spre ei şi se uită prin lunetă. Dar nu apucă să apese pe trăgaci, pentru că auzi zzzz-zumzetul unei rafale de gloanţe. O mulţime de fragmente de stâncă îl loviră în umăr. Ahaha! Deci tipul ăla pe care-l lăsaseră în urmă trăgea în el. Şi, cu toate că distanţa era prea mare ca să-l nimerească la fix, ultimele gloanţe ajunseseră mult prea aproape ca să se mai poată simţi în siguranţă. Jack lăsă capul în jos, îşi puse bărbia în piept şi atunci simţi cum ganglionii de sub maxilare i se umflă şi încep să-i pulseze, de parcă ar fi fost plini cu puroi. Îl durea capul şi îi ardea toată pielea, iar ochii nu mai aveau loc în orbitele lor.

Se uită prin lunetă chiar când Anderson dispărea în spatele unuia dintre bolovanii ăia mari. I-a ratat. Şi ăsta nu era singurul necaz. Din SUV-ul în flăcări se ridica un fum negru şi gros şi nu bătea deloc vântul ca să-l împrăştie. Dacă îl observa cineva şi chema rahaţii ăia de pompieri voluntari care erau în rahatul ăsta de oraş uitat de lume?

Coboară!

Acum nu mai era nevoie să se întrebe a cui era vocea.

Trebuie să-i împiedici să ajungă la cărarea care duce la Ahiga.

Jack habar n-avea ce era aia „Ahiga”, dar era convins că musafirul din capul lui se referea la poteca marcată de panoul cu Winnetou în mizerie. Se feri iute când alt glonţ, tras de jigodia de jos, stârni un alt vârtej de fragmente de stâncă. Făcu un pas pe drumul pe care venise. Şi căzu. Preţ de o clipă, durerea fu mult prea intensă ca să se mai poată

gândi la ceva. După care se apucă de un tufiş crescut între două roci şi se ridică în picioare. Se uită în jos şi nici nu-i veni să creadă în ce hal arăta. Piciorul muşcat de şarpe se făcuse de două ori mai gros decât celălalt. Pânza pantalonului mai avea niţel şi crăpa. Mai rău încă, zona şliţului era foarte umflată. Parcă-şi îndesase o pernă acolo.

Du-te jos, Jack! Scapă de ei şi eu o să te scap de cancer!

Mda, sigur. Numai că acum avea alte probleme mai urgente, nu? Se umfla tot ca un burete îmbibat cu apă.

Am să te scap şi de veninul de şarpe. Pot să te vindec.

Lui Jack nu-i prea venea să aibă încredere în tipul cu tatuaje, dar ştia că nu are de ales. Plus că mai era vorba şi despre Anderson. Domnul „Nicio Părere" nu trebuia să scape viu. Totul se întâmplase numai şi numai din vina lui şi acum trebuia să plătească.

Începu să coboare de pe dealul stâncos. Împleticit. Şchiopătând. Sprijinindu-se în patul Winchesterului ca într-un baston. Căzu a doua oară când alunecă pe pietriş cu piciorul stâng şi nu reuşi să se sprijine pe dreptul, cel umflat, ca să-şi recapete echilibrul. Când căzu şi a treia oară, i se sfâşie cracul pantalonului, descoperind carnea vânătă şi necrozată. Se agăţă de pietroaiele din jur şi reuşi să se ridice din nou în picioare. I se umflase şi faţa, plină de râuri de sudoare. Era aproape sigur că o să moară printre buruienile şi pietrele de pe dealul ăsta uitat de Dumnezeu. Dar, dacă tot era să moară, în niciun caz nu va muri singur.

16

În vârful primului dâmb, Ralph şi Holly se opriră să-şi tragă răsuflarea. Spre stânga se vedea grupul de cabane dărăpănate. În dreapta era o clădire lunguiaţă, probabil o magazie unde se depozitau echipamentele şi proviziile pe vremea când Grota Marysville încă era o afacere rentabilă. Lângă ea era o camionetă. Ralph o privi în treacăt, apoi tresări şi se uită mai bine la ea.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el.

— Ce e? *Ce?*

— Păi, de-aia mă cunoştea. E camioneta lui Jack Hoskins.

— Hoskins? Celălalt detectiv din Flint City?

— Da, el.

— Dar de ce ar…

Holly se întrerupse şi clătină atât de tare din cap, că i se zbârli părul.

— N-are importanţă. Nu mai trage, ceea ce înseamnă că s-a apucat să coboare. Trebuie să mergem mai departe.

— Sau poate l-a nimerit Yune, spuse Ralph.

Observă privirea sceptică a lui Holly şi mormăi:

— Mda, ai dreptate.

Ocoliră în fugă magazia. În spatele ei începea o altă cărare, care ducea în spatele dealului.

— O iau înainte, zise Ralph. Eu sunt înarmat.

Holly nu protestă.

Urcară repede pe cărarea întortocheată. Pietrişul alunecos scrâşnea sub tălpile lor. După vreo două sau trei minute, Ralph auzi huruit de pietre de undeva de deasupra. Da, Hoskins le ieşea în întâmpinare.

Ocoliră un grup de roci. Ralph cu pistolul în mână, Holly în dreapta lui, puţin mai în spate. Următoarea porţiune dreaptă de cărare avea cam cincisprezece metri. Zgomotele făcute de Hoskins se auzeau din ce în ce mai tare, numai că în labirintul

acela de stânci era imposibil să-ţi dai seama cât de aproape era.

— Unde dracu-i poteca aia care duce la intrarea din spate? întrebă Ralph. Nenorocitul ăla se apropie tot mai mult. Parcă am vrea să dovedim care dintre noi are mai mult sânge în instalaţie, ca în filmul ăla cu James Dean.

— Da, *Rebel fără cauză.* Nu ştiu unde-i poteca, dar nu poate să fie prea departe.

— Dacă dăm nas în nas cu el înainte să ajungem acolo, o să se lase cu împuşcături. Şi gloanţele s-ar putea să ricoşeze. Vreau să te laşi la pământ chiar în momentul în care îl ve…

Holly îl bătu pe spate.

— Dacă ajungem la potecă înainte să ne întâlnim cu el, n-o să se lase cu nicio împuşcătură şi eu n-o să mă culc la pământ. *Haide!*

Ralph îşi spuse că şi-a recăpătat suflul şi începu să urce cât putea el de repede bucata aceea dreaptă de cărare. De fapt, nu-şi recăpătase nimic, dar îl ajuta să gândească pozitiv. Holly venea în urmă şi îl tot bătea pe umăr – fie ca să îl îndemne să meargă mai repede, fie ca să îl asigure că este în spatele lui. Ajunseră la următoarea cotitură a cărării. Ralph se uită pe după stânca pe care trebuiau s-o ocolească, aşteptându-se să vadă gura puştii lui Hoskins. Nu o văzu, dar văzu o placă din lemn cu portretul Căpeteniei Ahiga.

— Pe aici! zise el. Repede!

Porniră în fugă spre semnul acela, iar acum Ralph auzea gâfâielile lui Hoskins. Mai degrabă nişte suspine horcăite. Urmă un zgomot de pietre dislocate şi un strigăt de durere. Probabil căzuse.

Bravo! Nici să nu te ridici!

Însă reîncepură şi huruitul de pietre, şi hârşâitul de paşi. Acum se auzeau de aproape. De foarte aproape. Ralph o apucă pe Holly de umeri şi o împinse pe poteca Ahiga. Chipul micuţ al femeii era plin de transpiraţie. Ţinea buzele strânse şi mâinile îndesate în buzunarele sacoului, acum plin de praf şi pătat cu sânge.

Ralph ridică un deget în dreptul buzelor. Holly îi făcu semn că a înţeles. Ralph se duse în spatele panoului. Căldura Texasului uscase lemnul şi el reuşi să se uite printr-una dintre crăpături. Îl văzu pe Hoskins şi observă că se clătina cam rău. În primul moment îşi spuse că Yune avusese noroc şi îl nimerise. Însă asta nu explica pantalonii crăpaţi şi piciorul drept umflat îngrozitor de tare. *Normal că a căzut.* De fapt, era mare minune că ajunsese până aici pe cărarea aceea abruptă. Încă avea carabina cu care-i omorâse pe Gold şi Pelley, numai că acum o folosea pe post de baston, iar degetele lui erau departe de trăgaci. Ralph nu credea că ar mai fi în stare să tragă în nimeni şi să nimerească. Nici măcar de la o distanţă foarte mică. Pentru că îi tremurau foarte tare mâinile. Şi ochii injectaţi i se duseseră în fundul capului. Faţa acoperită cu praf de rocă semăna cu o mască japoneză kabuki. Însă, pe unde şiroia transpiraţia, se vedea pielea roşie, parcă acoperită cu o spuzeală înfiorătoare.

Cu Glock-ul în ambele mâini, Ralph ieşi de după panoul din lemn.

— Stai pe loc, Jack! Şi aruncă puşca!

Jack Hoskins derapă şi se opri cu greu la vreo zece metri distanţă. Însă nu dădu drumul puştii. Nu era tocmai în regulă, dar Ralph îşi spuse că mare pericol nu mai este. În fond, Hoskins ţinea puşca de ţeavă şi, dacă ar fi încercat s-o ridice, şi-ar fi luat imediat adio de la viaţă.

— Nu trebuia să vii aici, zise Jack. Cum zicea tata-mare, te-ai născut prost sau te-ai făcut aşa pe parcurs?

— N-am niciun chef de tâmpeniile tale. Ai ucis doi oameni şi l-ai rănit pe al treilea. Ne-ai pândit şi ne-ai atacat.

— Nu trebuiau să vină aici, repetă Jack, da' dacă tot au venit, măcar să capete ce merită pentru că şi-au vârât nasurile unde nu le fierbe oala.

— Şi ce anume fierbe în oala aceea, domnule Hoskins? îl întrebă Holly.

Jack zâmbi, iar buzele îi crăpară şi prin crăpături începură să se prelingă firişoare de sânge.

— Omul cu Tatuaje. Ştii şi tu, curvă băgăreaţă!

— În regulă. Acum, că te-ai descărcat, lasă jos arma, spuse Ralph. Ai făcut destul rău. Dă-i drumul din mână. Că ai să cazi în nas dacă te apleci. Te-a muşcat un şarpe?

— Şarpele nu era prevăzut în program. Trebuie să pleci, Ralph. Plecaţi amândoi. Altminteri o să vă otrăvească aşa cum m-a otrăvit pe mine. Credeţi-mă, ştiu ce vorbesc.

Holly făcu un pas spre Jack.

— Cum v-a otrăvit?

Ralph o apucă de braţ, ca s-o împiedice să meargă mai departe.

— M-a atins. Pe ceafă. Atâta tot, murmură el, clătinând din cap cu uimire. În hambarul ăla din Parohia Canning.

Şi strigă, plin de indignare:

— Unde m-ai trimis *tu!*

— Probabil că te-a trimis comandantul, Jack. Eu nu ştiam nimic despre treaba aia din Canning. Nu am de gând să-ţi cer încă o dată să laşi arma jos. S-a terminat.

Jack căzu pe gânduri… cel puţin, aşa părea. Apoi, foarte, foarte încet, ridică puşca, pipăind ţeava până la trăgaci.

— N-am de gând să mor aşa cum a murit mama. Nu, domnule, nici vorbă. Mai întâi o s-o împuşc pe prietena ta, Ralph. Şi după aia pe tine. Dacă nu cumva ai să mă împiedici.

— Nu o face, Jack! Ultimul avertisment!

— Bagă-ţi avertismentul drept în…

Încerca să îndrepte puşca spre Holly. Holly nu se clinti din loc. Ralph se puse în faţa ei şi trase de trei ori. O dată pentru Howie, o dată pentru Alec, o dată pentru Yune. Distanţa era un pic cam mare pentru un pistol, însă Glock-ul lui era o armă bună şi era un trăgător foarte bun. Jack Hoskins se prăbuşi. Expresia întipărită pe chipul lui i se păru lui Ralph una de imensă uşurare.

17

Ralph se aşeză pe o piatră din faţa panoului. Respira greu.

Holly se duse până la Hoskins, se lăsă în genunchi şi îl întoarse. Se uită bine la el şi reveni lângă Ralph.

— A fost muşcat de mai multe ori.

— Probabil că a fost un şarpe cu clopoţei. Unul mare.

— Însă altceva l-a otrăvit mai întâi. Ceva mai veninos decât orice şarpe. El i-a zis „Omul cu Tatuaje”. Noi îi zicem „Străinul”. *El Cuco.* Trebuie să mergem până la capăt.

Ralph se gândi la Howie şi Alec, care zăceau fără suflare în partea cealaltă a dealului ăsta urât şi fără nume. Amândoi aveau familii. Şi se gândi şi la Yune – încă în viaţă, dar rănit, probabil deja în stare de şoc. Şi el avea familie.

— Ai dreptate. Vrei pistolul ăsta? Eu pot să iau Winchesterul lui. Holly clătină din cap.

— Bine. Hai s-o facem!

18

După prima cotitură, poteca Ahiga se lăţea şi o lua în jos.

Pe stâncile de pe ambele laturi erau pictograme. Unele dintre ele fuseseră „înfrumuseţate” de nişte vandali cu pretenţie de pictori ori acoperite complet cu mesaje porcoase.

— O să-şi dea seama că venim, spuse Holly.

— Ştiu. Ar fi trebuit să ne luăm lanternele la noi.

Holly îşi vârî mâna într-unul din buzunarele umflate – cel dintr-o parte, care trăgea sacoul în jos – şi scoase din el una dintre lanternele scurte şi groase, cumpărate de la Home Depot.

— Eşti nemaipomenită! exclamă Ralph. Presupun că nu ai acolo şi vreo două căşti de protecţie, nu?

— Nu te supăra, dar glumele tale cam lasă de dorit, Ralph. Ar trebui să mai lucrezi la ele.

După următoarea curbă, ajunseră la o cavitate în stânca înaltă de cam o sută douăzeci de metri. Deasupra ei scria cu vopsea neagră, decolorată acum de trecerea timpului: NU VOM UITA NICIODATĂ. Înăuntru era o vază plină de praf, în care erau nişte crăcuţe subţiri, ajunse acum ca degetele unui schelet de uriaş. Dispăruseră de multă vreme petalele de pe crăcuţele acelea, însă rămăsese altceva. În jurul vazei erau vreo şase jucărioare reprezentându-l pe Marele şef de trib Ahiga. Identice cu aceea pe care o pierduseră gemenii Jamieson după ce intrară pe veci în măruntaiele pământului. Jucăriile erau îngălbenite de timp şi crăpate de soare.

— Oamenii au trecut pe aici, spuse Holly. Probabil nişte puşti, dacă e să mă iau după ce au scris peste pictograme. Dar uite că nu au vandalizat altarul ăsta improvizat.

— Nici nu s-au atins de el, mie aşa mi se pare, zise Ralph. Hai să ne grăbim! Yune e rănit şi nu cred că mai rezistă prea mult.

— Da, sunt sigură că are dureri mari. Dar trebuie să fim foarte prudenţi. Adică să ne mişcăm foarte

încet.

Ralph o opri, apucând-o de cot.

— Dacă tipul ăsta ne omoară pe amândoi, înseamnă că Yune rămâne singur. Poate ar trebui să te întorci.

Holly îi arătă cerul, murdărit acum de fumul negru care se înălţa din SUV-ul în flăcări.

— O să vadă cineva fumul ăla şi o să vină aici. Iar dacă noi păţim ceva, Yune este singurul care va şti să spună ce s-a întâmplat aici.

Îşi desprinse braţul din mâna lui şi porni pe potecă. Ralph aruncă o ultimă privire spre micul altar, neatins în toţi anii aceia, şi apoi se luă după ea.

19

Tocmai când Ralph îşi zicea că poteca o să-i ducă înapoi, în spatele magazinului de suvenire, drumul o făcu brusc la stânga şi ajunse la ceva ce ar fi putut să pară intrarea unei magazii de scule din cine ştie ce sătuc. Numai că vopseaua verde era scorojită şi decolorată, iar uşa din mijloc era întredeschisă. De-a dreapta şi din stânga uşii erau afişe de avertizare. Plasticul care le proteja devenise mai opac, odată cu trecerea anilor, însă tot mai puteai să citeşti ce scria acolo: TRECEREA INTERZISĂ, în stânga; şi PROPRIETATE CONFISCATĂ PRIN HOTĂRÂREA CONSILIULUI LOCAL MARYSVILLE, în dreapta.

Cu Glock-ul pregătit, Ralph se apropie de uşă. Îi făcu semn lui Holly să rămână pe potecă, apoi împinse uşa, flexă genunchii şi ridică arma. Dădu peste un holişor mic, unde nu erau decât nişte bucăţi de scânduri rupte din cele care acoperiseră gaura aia de vreo doi metri în diametru, dincolo de care nu se vedea decât întunericul. Capetele scândurilor încă erau prinse de peretele din piatră cu bolţuri uriaşe, ruginite de trecerea timpului.

— Uită-te, Ralph! Mie mi se pare interesant.

Holly ţinea uşa deschisă şi se aplecase să studieze încuietoarea stricată. Nu părea să fi fost forţată cu vreo rangă sau levier. Ralph îşi zise că cineva o tot lovise cu o piatră mai mare, până când cedase.

— La ce să mă uit, Holly?

— Vezi că pare încuiată numai din afară? Probabil că sperau să mai fie în viaţă gemenii Jamieson, ori cineva din prima echipă de salvare. Şi dacă ar fi reuşit să ajungă până aici, ar fi putut să deschidă şi uşa asta dinspre interior.

— Numai că nu a ajuns nimeni.

— Nu.

Holly traversă holişorul şi se apropie de peretele fisurat.

— Simţi duhoarea?

Ralph îl simţea şi îşi dădu seama că se aflau la intrarea spre o altă lume. Unde mirosea a igrasie şi a încă ceva – ceva dulce şi înţepător, ca de carne putredă. Mirosul ăsta nu era foarte puternic, dar nu aveai cum să nu-l simţi. Şi îşi aduse aminte de pepenele ăla galben de demult şi de viermii care colcăiau în el.

Păşiră amândoi în beznă. Ralph era înalt, dar fisura era şi mai înaltă, aşa că nu a fost nevoit să se cocoşeze. Holly aprinse lanterna, luminând mai întâi culoarul din faţa lor, care ducea în subteran, apoi întorcând-o spre solul de sub picioarele lor. Şi amândoi observară o dâră de stropi aproape fosforescenţi. Holly avu amabilitatea să nu-l trateze ca pe un prost şi să nu-i explice că stropii ăia erau din aceeaşi substanţă ca aceea pe care o descoperise în casa lui.

Doar vreo douăzeci de metri reuşiră să meargă unul lângă celălalt. Pentru că apoi galeria se îngustă, iar Holly îi dădu lui lanterna. Ralph o luă în mâna stângă. În dreapta avea pistolul. Pereţii erau luminaţi de scânteierile mineralelor – unele roşii, unele lila, altele verzi bătând în galben. Din când în când, îndrepta spre tavan, doar ca să se asigure că *El Cuco* nu-i pândea de acolo, ascuns printre stalactite. Nu era prea rece înăuntru. Parcă citise undeva că temperatura din peşteri era aproximativ egală cu media temperaturii din regiunea unde se afla peştera respectivă. Dar tot i se părea frig după căldura de afară, plus că amândoi aveau frisoane din cauza spaimei. De undeva, din adâncuri, venea spre ei un curent de aer, care mirosea vag a mucegai.

Ralph se opri, iar Holly se ciocni de el, făcându-l să tresară.

— Ce e? şopti ea.

În loc să-i răspundă, el ridică lanterna spre peretele din stânga. Acolo erau doar două cuvinte, scrise cu vopsea: VERIFICAT şi NIMIC.

Îşi continuară drumul. Încet, foarte încet. Ralph nu ştia ce simte Holly, dar el era din ce în ce mai îngrozit, din ce în ce mai convins că nu-şi va mai

vedea niciodată soţia şi fiul. Sau lumina zilei. Uluitor cât de repede ţi se face dor de lumina zilei. Credea că, dacă vor apuca să scape de aici, va fi în stare să bea lumina aia ca pe apă.

— Sinistru loc, nu?

— Da. Ar fi bine să te duci înapoi.

Holly îl împinse de la spate – singurul ei răspuns.

Trecură pe lângă alte fisuri în pereţii coridorului şi, lângă fiecare, erau scrise aceleaşi două cuvinte. Oare de câtă vreme erau cuvintele alea acolo? Dacă Claude Bolton era adolescent la vremea respectivă, însemna că trecuseră cel puţin cincisprezece ani de atunci. Poate chiar douăzeci. Şi cine mai intrase aici de atunci, în afară de străinul lor, desigur? Dar oare mai intrase cineva? De ce s-o fi făcut? Mare dreptate avea Holly – era de-a dreptul sinistru. Sentimentul că era îngropat de viu se intensifica cu fiecare pas. Se forţă să-şi aducă aminte de luminişul din Parcul Figgis. Şi de Frank Peterson. Şi de creanga aia plină cu amprente mânjite de sânge în locurile unde se jupuise scoarţa din cauza frecării. Şi de Terry Maitland, care-l întreba pe el, pe Ralph, cum anume avea de gând să-şi cureţe conştiinţa. Punându-i întrebarea asta chiar cu câteva secunde înainte de a muri.

Şi merse mai departe.

Galeria se îngustă şi mai mult, dar acum din cauza dărâmăturilor din ambele părţi. Ralph ridică lanterna şi văzu o spărtură mare în tavanul din piatră. Foarte asemănătoare cu gaura din gingie după ce ţi-ai scos o măsea, îşi spuse el.

— Uite, Holly, aici s-a surpat tavanul! Probabil că a doua echipă de salvare a scos bucăţile cele mai mari de stâncă. Rămăşiţele astea…

Şi plimbă lumina lanternei peste mormanele de pietre şi pământ, descoperind alţi câţiva stropi din substanţa aceea strălucitoare.

— Le-au lăsat aici, spuse Holly. Doar le-au împins la o parte din drum.

— Da.

Porniră din nou. Mai corpolent, Ralph a fost nevoit să înainteze în lateral prin spaţiul acela strâmt. Îi dădu lanterna lui Holly şi îşi lipi de obraz mâna cu pistolul.

— Luminează pe sub braţul meu. Ţine lanterna drept înainte. Să nu avem surprize.

— B-bine.

— Tremuri? Parcă ţi-ar fi frig.

— Îmi *este.* Taci! Să nu ne audă.

— Ce dacă ne aude? Oricum ştie că venim după el. *Chiar* crezi că glonţul îl omoară?

— *Stai*, *Ralph, stai!* Calci în el!

Se opri imediat. Mai că-i sărise inima din piept. Holly lumină locul. Deasupra ultimului morman de dărâmături era un câine sau coiot mort. Mai degrabă coiot, însă era imposibil să-ţi dai seama cu certitudine, pentru că îi lipsea capul. Iar burta îi fusese spintecată şi îi fuseseră scoase intestinele.

— Asta mirosea atât de urât, spuse Holly.

Ralph păşi cu grijă peste leşul bietului animal. Se opri din nou după doar trei metri. Da, coiot era – uite-i capul. Parcă se holba la ei cu un soi de mirare nefirească, iar Ralph nu înţelegea de unde impresia asta.

Însă înţelese Holly.

— Nu mai are ochi, şopti ea. Nu i-a fost destul că i-a mâncat intestinele. I-a mâncat şi ochii. Câh!

— Înseamnă că Străinul nu se hrăneşte doar cu carne şi sânge de om. Sau cu suferinţă.

— Datorită nouă – mai ales datorită ţie şi domnului locotenent Sablo – a fost foarte activ în perioada în care ar fi trebuit să hiberneze. Şi a fost privat de hrana care îi place. Probabil că este tare flămând.

— Şi slăbit. Aşa ai zis: că trebuie să fie slăbit.

— Să sperăm, spuse Holly. E îngrozitor aici. Nu pot să sufăr spaţiile închise.

— Poţi să te înto…

Îl împinse iarăşi în spate.

— Mergi mai departe! Şi uită-te pe unde calci!

20

Dâra de stropi fosforescenţi continua. Ralph începuse să-şi spună că poate aia era transpiraţia creaturii. Oare să fi fost transpiraţie provocată de teamă, cum era a lor? Aşa spera. Spera ca mizerabilul ăla să fie îngrozit la culme.

Mai erau fisuri în pereţi, însă fără cuvinte scrise lângă ele; iar fisurile acestea erau prea mici – nici măcar un copil nu putea intra sau ieşi pe acolo. Acum galeria se mai lărgise puţin şi Holly putea să meargă din nou alături de el, chit că erau cam înghesuiţi. De undeva, de mai departe, se auzea o apă picurând; şi, la un moment dat, Ralph simţi din nou o adiere – acum pe obrazul stâng. Parcă îl mângâiau nişte degete invizibile. Adierea venea dintr-o crăpătură în perete, cu un sunet sec, aproape sticlos, ca acela pe care îl scoţi atunci când sufli peste gura unei sticle de bere. Da, sinistru loc. Nu-i venea să creadă că existaseră oameni care plătiseră bani buni ca să se plimbe prin cripta asta din piatră. Dar, fireşte, ei nu ştiau ce ştia el. Ce a ajuns să creadă el acum. Se pare că, atunci când te afli în măruntaiele pământului, ajungi să crezi ceea ce până atunci ţi s-a părut nu doar imposibil, ci de-a dreptul ridicol. Uimitoare mai e şi mintea omului!

— Ai grijă! îl atenţionă Holly. Mai sunt leşuri de animale. Acum era vorba despre doi popândăi sfârtecaţi. Iar după ei, resturile unui şarpe cu clopoţei, din care nu mai rămăsese decât pielea.

Ajunseră pe marginea unui povârniş abrupt, cu suprafaţa netedă ca a unui ring de dans. Ralph îşi zise că probabil fusese creat de vreun străvechi râu subteran, care cursese pe aici în epoca dinozaurilor şi secase înainte de naşterea lui Iisus. Într-o parte era o balustradă din oţel, acum acoperită cu flori de rugină. Holly o lumină şi, pe lângă stropii ăia fosforescenţi, pe ea erau şi amprente de palme şi degete. Identice cu ale lui Claude Bolton, desigur.

— Nenorocitul a fost prudent, nu? N-a vrut să alunece şi să cadă.

Holly dădu din cap.

— Am impresia că asta-i galeria despre care ne-a povestit Lovie – Toboganul Diavolului. Vezi pe unde ca…

Din spatele lor se auzi zgomot de pietre, urmat de un tremur abia perceptibil al pământului de sub tălpile lor. Ralph îşi aminti că până şi gheaţa cea mai groasă se mişcă uneori. Holly se uita speriată la el.

— Cred că nu o să păţim nimic. Peştera asta veche a ştiut cum să aibă grijă de ea multă vreme.

— Nu pot să nu mă gândesc la cutremurul despre care ne-a zis Lovie. Cel din 2007.

— Dacă vrei, poţi să te înto…

— Nu mai spune asta! Am să rezist până la capăt.

Ralph bănuia că exact aşa o să se întâmple.

Coborâră panta ţinându-se de balustradă, însă având grijă să nu pună mâinile peste amprentele lăsate de cel care trecuse pe acolo înaintea lor. La capătul ei era un alt panou:

BINE AŢI VENIT PE TOBOGANUL DIAVOLULUI
PENTRU MAI MULTĂ SIGURANŢĂ, ŢINEŢI-VĂ DE BALUSTRADĂ

Dincolo de Tobogan, galeria se lărgea şi mai mult. Urmă o altă intrare boltită, dar căreia îi căzuse o parte din învelişul din lemn, descoperind ceea ce lăsase natura acolo: o gaură mare şi neregulată.

Holly îşi făcu mâinile căuş în dreptul gurii şi strigă uşor:

— Alo?

Îi răspunse doar ecoul:

— *Alo… lo… lo…*

— Exact cum mi-am imaginat, spuse ea. Acolo e Sala Sunetelor. Sala mare despre care ne-a zis Lo…

— Alo!

— *Alo… lo… lo…*

Se auzi foarte încet, dar lui Ralph i se tăie respiraţia. Simţi cum Holly îl strânge de braţ – tare, înfigându-şi degetele în carnea lui.

— Dacă tot aţi venit până aici…

— *Dacă… aţi… ţi… ici…*

— …şi v-aţi străduit atât de tare să mă găsiţi, ce-ar fi să intraţi?

21

Intrară pe sub boltă unul lângă celălalt. Holly se agăţase de braţul lui Ralph ca o mireasă cuprinsă de trac în ziua nunţii. Ea avea lanterna; Ralph avea Glock-ul, pe care intenţiona să-l folosească de îndată ce îşi va vedea ţinta. Numai că, la început, nu văzu nimic.

Dincolo de intrarea cu boltă era o lespede ieşită în afară, ca un fel de balcon, la înălţime de vreo douăzeci de metri deasupra fundului grotei. Până acolo, jos, ajungea şi o scară în spirală. Holly se uită în sus şi simţi că o ia ameţeala. Scara aia urca încă şaizeci de metri, dacă nu cumva mai mult, trecând pe lângă o deschizătură (probabil intrarea principală) şi mergând până la tavanul plin cu stalactite. În jos, scara părea solidă. Însă deasupra lor, se desfăcuse din bolţurile cât un pumn de mari care o fixaseră şi atârna într-o rână peste hău.

Jos de tot, la lumina unui lampadar absolut obişnuit – din acelea pe care te aştepţi să le vezi într-un living mobilat într-o manieră acceptabilă –, îi aştepta Străinul. Cablul lampadarului era conectat la o cutie roşie, pe latura căreia scria HONDA şi care zumzăia foarte încet. Dincolo de cercul de lumină se întrezărea o canapea, cu o pătură strânsă la capătul ei.

Ralph prinsese mulţi fugari în cariera lui, iar creatura aceasta avea trăsăturile lor comune: ochi duşi în fundul capului, slab spre scheletic, epuizat. Era îmbrăcat cu blugi, o cămaşă cândva albă, actualmente murdară, o vestă din piele şi cizme de cowboy, zgâriate şi tocite. Nu părea să aibă vreo armă asupra lui. Ridicase spre ei chipul lui Claude Bolton: păr negru, ţăcălie şi pometi înalţi, care sugerau un amestec cu ceva sânge amerindian în urmă cu mai multe generaţii. De unde stătea, Ralph nu reuşea să vadă tatuajele de pe degete, dar ştia precis că sunt acolo.

Omul-cu-Tatuaje, îl numise Hoskins.

— Dacă vreţi să discutaţi cu mine, va trebui să vă încercaţi norocul cu scara aia. Pe mine m-a ţinut, dar, vă spun drept, nu mi se mai pare atât de sigură.

Vorbele lui, rostite pe un ton amical, se suprapuneau, se dublau şi se triplau, de parcă acolo jos nu era doar un singur străin, ci mai mulţi, un întreg grup de monştri ascunşi în umbre şi fisurile din pereţi, unde nu ajungea lumina lampadarului.

Holly porni spre scară. Ralph o opri.

— Cobor eu primul.

— Ar trebui să mă laşi pe mine înainte. Sunt mai uşoară.

— Eu cobor primul, repetă el. Şi când ajung jos – dacă reuşesc să ajung – abia atunci începi şi tu să cobori.

Vorbea în şoaptă, dar presupunea că, datorită acusticii, Străinul îi aude fiecare cuvânt. *Cel puţin, sper să audă,* îşi zise el.

— Dar să te opreşti când mai ai cel puţin zece trepte până jos. Trebuie să stau de vorbă cu el.

O privea fix în ochi, încercând s-o facă să înţeleagă ce vrea să-i spună. Holly se uită la pistol şi el dădu foarte uşor din cap. Nu, evident că nu o să stea nimeni de vorbă acolo jos. S-a terminat cu interogatoriile ca la carte. Un glonţ în cap şi gata. O ia pe Holly şi pleacă repede de aici. Cu condiţia să nu le cadă tavanul în cap.

— În regulă, spuse ea. Ai grijă!

Nu avea cum să păcălească scara în spirală – ori îl ţinea, ori nu –, însă încercă să se concentreze şi să-şi spună că este mai slab, în timp ce treptele gemeau şi scrâşneau şi se cutremurau sub paşii lui.

— Hai că te descurci! îi spuse Străinul. Stai mai lângă perete, acolo e mai sigur.

— *Sigu… igu… igu…*

Ralph ajunse jos. Străinul stătea nemişcat lângă lampadarul acela, bizar de normal şi de civilizat pentru un asemenea loc. Oare îl cumpărase – împreună cu generatorul şi canapeaua – de la Home Depot din Tippit? Ralph aşa credea. Era singurul magazin mai de Doamne-ajută din colţul ăsta uitat

de lume al statului Texas. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Auzi în spate treptele gemând şi scrâşnind din nou. Începuse să coboare şi Holly.

Acum, că ajunsese la acelaşi nivel, Ralph se uită la Străin cu un soi de curiozitate aproape ştiinţifică. Părea a fi om, dar, chiar şi aşa, îi era greu să-l descrie. Senzaţia era aceea pe care o ai când te uiţi puţin cruciş la o fotografie. Ştii ce trebuie să vezi, numai că totul este strâmb şi uşor descentrat. Da, chipul era al lui Claude Bolton, numai că bărbia nu era rotundă, ci pătrăţoasă şi despicată. Maxilarul drept era mai lung decât cel stâng, dând feţei un aspect oblic, aproape grotesc. Da, şi părul era tot al lui Claude – negru şi lucios ca penele de corb, dar cu câteva şuviţe castanii. Însă cel mai tare te frapau ochii. Unul era căprui, ochiul lui Claude, dar celălalt era albastru.

Ralph recunoscu bărbia despicată, maxilarul prelung, părul castaniu-roşcat. Dar mai ales ochiul acela albastru. Pentru că, nu demult, în ziua aceea toridă de iulie, văzuse cum se stinge lumina din el când murise Terry Maitland în mijlocul străzii.

— Eşti în plin proces de transformare, aşa-i? Proiecţia pe care a văzut-o soţia mea semăna leit cu Claude, însă era doar o proiecţie. Tu, cel adevărat, mai ai până acolo. Nu-i aşa?

Voia ca acestea să fie ultimele cuvinte pe care le va mai auzi Străinul vreodată. Gemetele de protest ale treptelor încetaseră, ceea ce însemna că Holly se oprise destul de sus ca să fie în siguranţă. Ralph ridică Glock-ul şi îşi prinse cu stânga încheietura de la mâna dreaptă.

Străinul ridică braţele.

— Împuşcă-mă, dacă asta vrei, domnule detectiv. Dar aşa ai să mori şi tu, şi prietena ta. Nu am acces la gândurile tale, aşa cum am la ale lui Claude, dar cam bănuiesc ce-ţi trece prin minte: îţi spui că un singur foc de armă este un risc acceptabil. Am dreptate?

Ralph nu-i răspunse.

— Sunt convins că am şi tocmai de aceea trebuie să te avertizez că ar fi un risc *imens.*

Şi se apucă să urle:

— NUMELE MEU ESTE CLAUDE BOLTON!

Parcă ecourile au fost mai puternice decât strigătul în sine. Holly scoase un ţipăt mic când o bucată de stalactită (poate deja crăpată) se desprinse din tavan şi căzu ca un pumnal. Niciunul dintre ei nu fusese în pericol, pentru că a nimerit cu mult în afara cercului de lumină de la lampadar, însă Ralph înţelese aluzia.

— Din moment ce ai reuşit să dai de mine aici, spuse Străinul, lăsând mâinile jos, probabil că ştii şi că s-au rătăcit doi băieţi în galeriile de sub asta unde ne aflăm noi. Şi atunci când echipa de căutare a încercat să dea de ei…

— Cineva a tras cu o armă şi asta a dus la surparea unei bucăţi din tavan, zise Holly de pe trepte. Da, ştim.

— S-a întâmplat în Toboganul Diavolului, unde zgomotul focului de armă ar fi trebuit să fie mai înăbuşit, spuse zâmbind Străinul. Dar ce s-ar întâmpla dacă domnul detectiv Anderson ar trage cu pistolul aici? Cu siguranţă că s-ar prăbuşi mai multe stalactite din acelea mari. Chiar şi aşa, probabil că aţi putea să le evitaţi. Dacă nu, evident că aţi fi striviţi. Şi mai există şi posibilitatea să se surpe întregul tavan, îngropându-ne sub el. Vrei să-ţi asumi acest risc, domnule detectiv? Sunt convins că asta a fost intenţia ta când ai coborât scara, dar trebuie să-ţi spun că şansele nu vor fi de partea ta.

Încă un scrâşnet metalic din spatele lui Ralph: Holly mai coborâse o treaptă. Poate două.

Stai la distanţă! o imploră el în gând, ştiind că ar fi putut s-o implore şi cu voce tare, că tot degeaba ar fi fost. Doamna asta fragilă era tare încăpăţânată.

— Şi mai ştim de ce ai ales să vii aici, spuse ea. Unchiul şi verii lui Claude sunt aici. Îngropaţi sub dărâmături.

— Foarte corect!

El – monstrul – rânjea mai larg acum. Dintele de aur care se vedea era tot al lui Claude, la fel ca

literele de pe degete.

— Împreună cu mulţi alţii, inclusiv cei doi copii pe care speraseră să-i salveze. Îi simt în pământul din jur. Unii sunt aproape. Roger Bolton şi fiii lui sunt acolo, la nici şase metri sub Burta Şarpelui. Pe ei îi simt cel mai bine, dar nu pentru că sunt atât de aproape, ci pentru că sunt rude cu acela în care mă transform eu.

— Cred că nu sunt buni de mâncat, spuse Ralph.

Se uita la canapea. Chiar lângă ea, pe podeaua din piatră, lângă o ladă frigorifică, se zărea vag o altă grămăjoară de oase şi piele.

— Nu, fireşte că nu, zise Străinul, privindu-l iritat. Însă rămăşiţele lor emană lumină. Un fel de… nu ştiu cum să explic, pentru că nu sunt obişnuit să vorbesc despre lucrurile astea… un fel de radiaţii. Până şi prostănacii ăia de copii degajă lumină din asta, deşi foarte slabă. Puştii sunt îngropaţi mult mai adânc. Se poate spune că au murit explorând zonele necunoscute ale Grotei Marysville.

Şi zâmbetul reapăru, dezvelind acum aproape toţi dinţii, nu doar pe cel din aur. Ralph se întrebă dacă la fel zâmbise şi când îl omorâse pe Frank Peterson, când îi mâncase carnea şi îşi potolise setea cu sângele şi chinurile bietului copil.

— Ce fel de lumină? Ca de la o lampă de veghe? îl întrebă Holly, pe un ton care denota o curiozitate sinceră.

Alte scrâşnete când ea coborî încă una sau două trepte. Ralph îşi dorea din tot sufletul să o ia în direcţie opusă: să urce scara şi să iasă din peşteră, înapoi la soarele fierbinte al Texasului.

Străinul ridică din umeri.

Întoarce-te! o imploră din nou Ralph în gând pe Holly. *Fă stânga împrejur, urcă scara şi pleacă. Când am să socotesc eu că ai avut suficient timp ca să ajungi la uşa de la intrarea Ahiga, am să trag. Chiar dacă aşa risc să-mi las soţia fără bărbat şi fiul fără tată. Am să trag. I-o datorez lui Terry şi tuturor victimelor dinaintea lui.*

— O lampă de veghe, repetă Holly, coborând încă o treaptă. Ştii de care, nu? Le iau părinţii copiilor mici ca să nu se sperie noaptea. Am avut şi eu una în copilărie.

Străinul se uita la ea, peste umărul lui Ralph. Era cu spatele la lampadar şi cu chipul acoperit de umbre, iar Ralph observă o lucire stranie în ochii aceia ceacâri. Numai că nu era tocmai aşa. Lucirea aia nu era *în* ei, ci ieşea *din* ei. Şi abia acum înţelese la ce se referise Grace Maitland când spusese că acea creatură pe care o văzuse avea paie la ochi.

— Ca să nu se sperie? repetă Străinul. Mda, se poate spune şi aşa, deşi nu m-am gândit niciodată la asta. Pentru mine, lumina aia este doldora de informaţii. Chiar morţi, Roger Bolton şi fiii lui sunt plini de *esenţa* neamului lor.

— Vorbeşti despre amintiri?

Altă treaptă coborâtă. Ralph îşi desprinse mâna stângă de pe încheietura celeilalte mâini şi îi făcu semn să se ducă înapoi. Ştiind că îl face degeaba.

— Nu, nu amintiri.

Parcă Holly îl enerva, dar mai era ceva în atitudinea lui. Un soi de dorinţă de a vorbi, pe care Ralph o cunoştea foarte bine din sala de interogatoriu. Sigur, nu toţi suspecţii erau vorbăreţi, dar majoritatea erau, pentru că fuseseră prea mult închişi singuri cu gândurile lor. Iar monstrul acesta fusese singur cu gândurile lui foarte mult timp. Fusese singur. Punct. Nu trebuia decât să te uiţi la el şi îţi dădeai seama.

— Dar ce anume?

Holly nu se mai mişcase din loc. *Mă mulţumesc şi cu atât, Doamne,* îşi spuse Ralph.

— Legăturile de sânge. Obârşia. Acolo este ceva ce transcende amintirile sau asemănările fizice care se transmit din generaţie în generaţie. Un mod de viaţă. Un mod de a înţelege lucrurile. Nu mă hrăneşte, dar îmi dă *putere.* Sufletele lor nu mai sunt, *ka*[77]-ul lor nu mai este, dar tot a mai rămas ceva în creierele şi trupurile lor moarte.

— Un fel de ADN, zise Holly. Poate al tribului, poate al rasei.

— Probabil. Dacă vrei să-i zici aşa.

Străinul făcu un pas spre Ralph şi întinse mâna pe degetele căreia scria MUSAI.

— E la fel ca tatuajele astea. Nu sunt vii, dar conţin anumite informa…

— *Stai!* strigă Holly.

Şi Ralph se sperie: *Dumnezeule, e mult prea aproape! Cum de n-am auzit-o?*

Ecourile strigătului se amplificară şi mai căzu ceva. Nu o stalactită, ci o bucată de stâncă dintr-un perete.

— Nu mai ţipa! îi spuse Străinul. Dacă nu vrei să ne cadă peştera în cap, nu mai ţipa în halul ăsta!

Holly începu iar să vorbească – acum mai încet, dar cu acelaşi ton insistent.

— Ralph, adu-ţi aminte ce i-a făcut domnului detectiv Hoskins. Atingerea lui e otrăvită.

— Numai în perioada în care mă transform, spuse cu blândeţe Străinul. Este o formă de protecţie naturală, foarte rar ucigătoare. Seamănă mai degrabă cu iedera otrăvitoare decât cu vreun fel de radiaţii. Desigur, domnul detectiv Hoskins era… foarte influenţabil, să zicem. Şi, atunci când ating pe cineva, reuşesc adesea – nu mereu, dar des – să-i şi pătrund în minte. Sau în minţile rudelor, aşa cum am făcut cu familia lui Frank Peterson. Nu mult, dar suficient cât să le dau un imbold în direcţia în care oricum mergeau.

— Rămâi acolo unde eşti! îi ceru Ralph.

Străinul îşi ridică mâinile tatuate.

— Bineînţeles. Tu ai arma. Dar nu pot să vă las să plecaţi. Trebuie să înţelegeţi că m-am săturat să mă tot mut de colo până colo. A trebuit să vin prea devreme până aici şi am fost nevoit să-mi cumpăr nişte lucruri, chestie care m-a obosit şi mai tare. Mi se pare că am ajuns într-un impas.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, îi zise Ralph. Sper că eşti conştient de asta.

Străinul se uită la el cu chipul care mai păstra încă vagi urme ale trăsăturilor lui Terry Maitland, dar nu-i răspunse.

— Pot să înţeleg ce ai făcut cu Heath Holmes. Şi cu ceilalţi dinaintea lui. Dar Maitland a fost o greşeală.

— Probabil că ai dreptate, murmură Străinul, puţin uimit, dar la fel de plin de sine. Am mai luat locul unora cu alibiuri beton şi reputaţii fără pată. Alibiurile şi reputaţiile nu înseamnă nimic când există probe solide şi martori oculari. Oamenii sunt incapabili să înţeleagă explicaţii care depăşesc modul în care percep ei realitatea. N-ar fi trebuit să mă căutaţi. N-ar fi trebuit nici măcar să-mi *bănuiţi* existenţa, indiferent cât de greu de contestat i-ar fi fost alibiul. Dar aţi făcut-o. Din cauză că am apărut la tribunal?

Ralph nu-i răspunse. Holly coborî de pe ultima treaptă şi veni lângă el.

Străinul oftă:

— A fost o greşeală. Trebuia să mă fi gândit că sunt camerele alea TV acolo, dar nu-mi trecuse foamea. Totuşi, aş fi *putut* să stau deoparte. Am fost lacom.

— Pune şi îngâmfat pe listă, dacă tot îţi faci autocritica, zise Ralph. Iar îngâmfarea duce la neglijenţă. Poliţiştii văd multe cazuri din astea.

— Mă rog, poate am fost şi lacom, şi cum zici tu. Dar tot cred că aş fi putut să scap.

Acum Străinul o măsura din priviri pe femeia palidă şi grizonantă de lângă Ralph.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru că am ajuns în situaţia asta, nu? Holly. Claude zice că te cheamă Holly. Ce te-a făcut să crezi? Cum de ai fost în stare să aduci până aici nişte bărbaţi moderni, care probabil că nu cred nimic din ce nu pot aprecia cu unul dintre cele cinci simţuri? Cum i-ai convins? Ai mai văzut pe altul la fel ca mine?

Curiozitatea pătimaşă din tonul lui era inconfundabilă.

— Nu am venit aici ca să-ţi răspundem la întrebări, spuse Holly.

Ţinea o mână în buzunarul sacoului şifonat. În mâna cealaltă avea lanterna, care acum era stinsă. Singura lumină din grotă era aceea de la lampadarul Străinului.

— Am venit aici ca să te ucidem.

— Nu prea ştiu cum speri să faci asta… Holly. Prietenul tău ar putea să tragă în mine, dacă am fi doar noi doi aici. Dar nu cred că şi-ar dori să te pună şi pe tine în pericol de moarte. Iar dacă tot sunteţi amândoi atât de hotărâţi să mă atacaţi, să ştiţi că s-ar putea să aflaţi că încă sunt surprinzător de puternic, ba chiar şi niţel cam veninos. Da, chiar şi aşa sleit de vlagă cum sunt acum.

— Ai avut dreptate când ai spus că suntem într-un impas, zise Ralph. Însă nu vom rămâne aşa prea mult timp. Hoskins l-a rănit pe locotenentul Sablo, dar nu a reuşit să-l ucidă. Cred că deja a chemat ajutoare.

— Apreciez ce încerci să faci, dar nu pun botul. Aici nu-i acoperire pe o rază de vreo zece kilometri spre est şi vreo cincisprezece spre vest. Nu ţi-ai imaginat că am să verific?

Deşartă s-a dovedit această speranţă a lui Ralph. Numai că mai avea un alt as în mânecă.

— Hoskins ne-a aruncat în aer maşina. Se văd norii de fum negru de la mare depărtare. Mulţi nori din ăştia.

Şi, pentru prima dată, observă pe chipul Străinului ceva asemănător cu panica.

— Asta schimbă situaţia. Va trebui să fug de aici. În starea în care sunt, îmi va fi greu şi voi avea dureri mari. Dacă ai vrut să mă înfurii, domnule detectiv, să ştii că ai reuşit…

— M-ai întrebat dacă am mai văzut pe cineva la fel ca tine, interveni Holly. Răspunsul meu este nu… mă rog, nu tocmai… dar sunt convinsă că Ralph a văzut. Dacă dăm la o parte chestia aia cu transformarea, cu asimilarea amintirilor şi cu lucirile

care-ţi ies din ochi, nu rămâne decât un sadic, un pervers şi un pedofil de rând.

Străinul tresări puternic, de parcă Holly i-ar fi dat o palmă. Preţ de o clipă, păru să uite cu totul de SUV-ul incendiat, care trimitea mesaje de fum negru din parcarea pustie.

— Ce spui tu este jignitor, ridicol şi fals. Mănânc ca să trăiesc, atâta tot. La fel faceţi şi voi când omorâţi porci şi vaci. Ei, uite, asta sunteţi voi pentru mine – porci şi vaci.

— Minţi! spuse Holly.

Şi făcu un pas înainte. Când Ralph vru s-o prindă de braţ, ea nu-i dădu voie. În obrajii palizi începuseră să-i înflorească trandafiri roşii.

— Talentul tău de a arăta ca altcineva – ca altceva – îţi garantează încrederea celorlalţi. Ai fi putut să-l ucizi pe oricare dintre prietenii domnului Maitland. Ai fi putut să-i ucizi *soţia.* Dar nu, tu ai ucis un copil. *Mereu* ucizi numai copii.

— Păi, au cea mai bună carne! Ai mâncat vreodată carne de viţel? Sau ficat de viţel?

— Nu numai că îi mănânci, dar şi ejaculezi peste ei, exclamă Holly, cu gura strâmbată de scârbă. Îţi dai *drumul* peste ei. Câââh!

— Ca să las ADN-ul!

— Poţi să-l laşi şi în alte feluri! strigă şi ea.

Atunci mai căzu ceva din tavan. Însă ei nu băgară de seamă.

— Însă nu penetrezi, nu? Nu o faci pentru că eşti impotent?

Şi acum Holly făcu ceva ce nu-i stătea absolut deloc în fire: ridică un deget şi apoi îl îndoi.

— Eşti impotent, nu-i aşa nu-i aşa *nu-i aşa?*

— Taci!

— Ataci copiii pentru că eşti un pedofil, care nu-i capabil să aibă nici măcar o erecţie şi trebuie să te foloseşti de o…

Străinul se repezi la ea, cu chipul schimonosit într-o mască a urii, care nu semăna câtuşi de puţin nici cu Claude Bolton şi nici cu Terry Maitland. Era chipul lui cel adevărat, întunecat şi înspăimântător

ca adâncurile acelea ale pământului unde îşi găsiseră sfârşitul gemenii Jamieson. Ralph ridică pistolul, numai că nu apucă să tragă, pentru că Holly făcu repede un pas şi ajunse în faţa lui.

— Nu trage, Ralph, nu trage!

Şi iarăşi căzu o bucată din tavan – una mai mare –, care zdrobi canapeaua şi cutia frigorifică şi împrăştie în jur aşchii sclipitoare de minereu.

Holly scoase ceva din buzunarul umflat al sacoului. Ceva lung şi alb şi prelung, care parcă avea o greutate în capăt. În acelaşi timp, aprinse lanterna şi o îndreptă spre chipul Străinului. Acesta tresări, scoase un fel de mârâit şi întoarse capul, dar tot încercând să pună pe ea mâinile tatuate ale lui Claude Bolton. Holly ridică peste umărul opus obiectul acela alb şi apoi lovi cu toată puterea. Capătul mai greu al obiectului îl atinse pe Străin în tâmplă, chiar lângă linia părului.

Ce a urmat îi va bântui visele lui Ralph mulţi ani de acum încolo. Jumătatea stângă a capului Străinului se fărâmiţă de parcă ar fi fost făcută din mucava şi nu din oase. Ochiul căprui săltă în orbită. Monstrul căzu în genunchi şi parcă tot chipul începu să i se lichefieze. În doar câteva secunde, Ralph văzu sute de trăsături diferite alunecându-i de-a curmezişul feţei – sprâncene stufoase şi negre, altele atât de blonde că abia le observai; ochi duşi în fundul capului şi ochi bulbucaţi peste măsură; buze groase şi buze subţiri. Dinţi ca de iepure şi gură ştirbă; bărbii proeminente şi bărbii aproape inexistente. Însă ultimul chip, acela care a durat cel mai mult – aproape sigur chipul *adevărat* al Străinului – era unul oarecare, greu de descris. Era chipul unui om pe lângă care treci pe stradă şi îl şi uiţi în secunda următoare.

Holly îşi luă elan şi lovi din nou. Acum îl nimeri în pomete, transformând chipul acela oarecare într-un fel de semilună hâdă. Ca un desen dintr-o carte proastă pentru copii.

La final nu rămâne nimic din el, îşi spuse Ralph. *Nimeni. Masca lui Claude, masca lui Terry, masca*

lui Heath Holmes… nu mai existau. Nu a fost decât o faţadă falsă. Un decor.

Gângănii roşietice, ca nişte viermi, începură să se reverse din gaura din capul Străinului, din nasul lui, din fanta strâmbă rămasă în locul gurii neterminate. Viermii căzură şi formară băltoace mişcătoare pe podeaua Sălii Sunetelor. Trupul lui Claude Bolton începu să tremure, apoi să se zbată, după care se fărâmă şi se uscă în interiorul hainelor.

Holly aruncă lanterna şi ridică cu ambele mâini obiectul cel alb deasupra capului (o şosetă era, observă abia acum Ralph, o şosetă albă de bărbat). Lovi o ultimă dată monstrul, drept în creştet. Faţa acestuia se despică pe mijloc, ca un dovleac putred. Înăuntru nu era nici urmă de creier, ci doar un cuib de lighioane din alea roşietice, care-i aminteau fatalmente lui Ralph de viermii pe care-i găsise în pepenele de demult. Unii dintre ei deja porniseră să se târască spre picioarele lui Holly.

Ea se feri repede, se ciocni de Ralph, i se înmuiară genunchii. El o prinse înainte să cadă. Holly se albise la faţă. Râuri de lacrimi îi curgeau pe obraji.

— Aruncă şoseta, îi şopti el la ureche.

Ea îl privi, fără să înţeleagă.

— S-au urcat nişte gângănii din astea pe ea.

Şi, pentru că Holly se uita la fel de năucă la el, Ralph vru să-i ia şoseta din mână. Dar nu reuşi – atât de strâns o ţinea femeia aceea firavă. Începu să-i desfacă degetele, sperând că nu i le va rupe, dar ştiind că o va face dacă ar fi nevoie. Pentru că lighioanele alea erau mult mai rele decât iedera otrăvitoare. Şi dacă ar fi atins… dacă i-ar fi intrat pe sub piele…

Holly păru să-şi revină – un pic – şi îşi relaxă degetele. Şoseta căzu cu zgomot pe podeaua din piatră. Ralph se retrase din faţa viermilor, care se îndreptau orbeşte (sau poate vedeau şi asta le era intenţia) spre ei doi. O trase pe Holly de mână. Ea se uită în jos, îşi dădu seama de pericol şi deschise gura.

— Să nu ţipi, îi spuse el repede. Nu putem risca să ne cadă vreo lespede în cap. *Urcă!*

Şi o trase pe scară. După primele patru sau cinci trepte, Holly reuşi să se descurce singură. Dar urcau amândoi cu spatele, ca să stea cu ochii pe viermii care încă se revărsau din capul despicat al Străinului. Şi din gura lui strâmbă.

— Stai! şopti ea. Stai, uită-te la ei! Se învârtesc în loc. Nu sunt în stare să urce treptele. Cred că îşi dau duhul.

Avea dreptate. Începuseră să se mişte mai încet, iar foarte mulţi, aflaţi lângă Străin, nu se mai mişcau deloc. Însă se mişca trupul acestuia – undeva, în adâncul lui, încă exista o forţă care voia să trăiască. Creatura cu chipul lui Bolton se contorsionă şi zvâcni, mişcă din braţe de parcă ar fi vrut să semnalizeze ceva cu fanioanele. Apoi gâtul i se scurtă brusc. Resturile capului începură să se retragă sub gulerul cămăşii. Părul negru al lui Claude Bolton se zbârli, apoi dispăru cu totul.

— Ce-i asta? şopti Holly. Ce-s *ăia?*

— Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu, spuse Ralph. Ştiu doar că o să-ţi fac cinste cu vin sau cu ce vrei tu tot restul vieţii.

— Nu beau alcool decât extrem de rar, spuse ea. Nu merge cu medicamentele pe care le iau. Ţi-am zis că…

Se întoarse brusc, se aplecă peste balustradă şi vomită. Ralph o sprijini.

— Îmi cer scuze, murmură ea.

— Nu trebuie. Haide să…

— Plecăm *naibii* de aici!

22

Parcă niciodată lumina soarelui nu fusese atât de minunată. Ajunseseră doar până la placa cu Căpetenia Ahiga, când Holly spuse că a luat-o cu ameţeală şi trebuie să stea jos. Ralph descoperi în apropiere un bolovan plat, suficient de mare, şi se aşezară amândoi pe el. Holly aruncă o privire la cadavrul lui Jack Hoskins, scoase un scâncet nefericit, după care începu să plângă. La început doar cu suspine sugrumate, şovăielnice – de parcă i-ar fi spus ei cineva că nu-i deloc frumos să plângi în faţa altei persoane. Ralph o cuprinse de după umeri – of, îngrozitor de slabă e femeia asta! Ea îşi lipi faţa de cămaşa lui şi începu să plângă de-a binelea, cu hohote adevărate. Ralph îşi spuse că trebuiau să se întoarcă la Yune, care s-ar fi putut să fie rănit mai grav decât crezuseră la început; la urma urmei, fuseseră atacaţi şi nu fusese chiar cel mai potrivit moment pentru a pune un diagnostic exact. Chiar şi în cel mai bun caz, locotenentul avea cotul fracturat şi umărul dislocat. Însă Holly mai avea nevoie de puţin timp ca să se descarce şi îşi câştigase acest drept făcând ceea ce el, marele detectiv, nu fusese capabil să facă.

După vreo patruzeci şi cinci de secunde, furtuna de lacrimi se mai domoli. După un minut se termină de tot. Acum Holly se simţea bine. Părea din nou puternică. Îşi ridică spre el ochii înroşiţi şi umezi, dar Ralph nu era tocmai convins că ea îl recunoaşte.

— Nu mai pot s-o fac încă o dată, Bill. Niciodată. Nicio-nicio-*niciodată!* Şi dacă se întoarce şi monstrul ăsta aşa cum s-a întors Brady, eu am să mă sinucid. Auzi ce-ţi spun?

Ralph o scutură încetişor.

— Nu se mai întoarce, Holly. Îţi dau cuvântul meu.

Ea clipi de câteva ori.

— Ralph. Ralph am vrut să spun. Ai văzut ce-a ieşit din… ai văzut viermii ăia?

— Da.

— Câh! *Câââh!*

Scoase un râgâit, de parcă i-ar fi venit din nou să verse, şi îşi acoperi gura cu palma.

— Cine te-a învăţat cum să faci o armă dintr-o şosetă? Şi cine te-a învăţat cum să loveşti cu ea? Bill Hodges?

Holly dădu din cap.

— Cu ce ai umplut-o?

— Cu bile de rulment, la fel ca Bill. Le-am cumpărat de la Walmartul din Flint City, de la raionul de accesorii auto. Pentru că eu nu mă înţeleg cu armele de foc. Nici n-am crezut că o să folosesc Pliciul Norocos, dar am cumpărat bilele alea din impuls.

— Sau ai avut o intuiţie.

Ralph nici nu-şi dădea seama că începuse să zâmbească. Îşi simţea tot trupul amorţit şi se tot uita în jur ca să se convingă că nu îi urmăriseră viermii ăia, care voiau cu disperare să continue să trăiască într-o altă gazdă.

— Aşa îi zici? Pliciul Norocos?

— Aşa îi zicea Bill. Trebuie să mergem, Ralph. Yune…

— Ştiu că trebuie. Dar mai am ceva de făcut înainte de asta. Rămâi acolo unde eşti.

Se apropie de cadavrul lui Hoskins şi începu să-i scotocească prin buzunare. Găsi cheile de la camionetă şi se întoarse la Holly.

— Gata!

Începură să coboare poteca. Holly se împiedică o dată şi el o prinse de mână şi nu o lăsă să cadă. Apoi veni rândul lui să se împiedice şi al ei să-l sprijine.

Parcă am fi doi schilozi, îşi spuse el. *Dar după ce am văzut…*

— Nu ştim multe lucruri, zise Holly. De unde a venit. Dacă gângăniile alea sunt o boală sau un fel de formă de viaţă necunoscută încă. Care au fost toate victimele lui – nu doar copiii, dar şi oamenii care au fost acuzaţi de crimele comise de el. Probabil că au

fost o mulţime. O *mulţime.* I-ai văzut faţa la sfârşit? Cum s-a schimbat?

— Da, răspunse Ralph.

O văzuse şi nu o va uita niciodată.

— Nu ştim nici cât de mult a trăit. Şi cum se putea proiecta. Ce *anume* era.

— Ba asta o ştim, spuse Ralph. Era *El Cuco.* Şi mai ştim încă ceva – ceva foarte important. Mizerabilul e mort.

23

Aproape ajunseseră la capătul potecii, când se auziră sunete scurte de claxon. Holly se opri brusc şi începu iarăşi să-şi muşte buzele, deja foarte torturate până atunci.

— Linişteşte-te! îi spuse Ralph. Cred că-i Yune.

Poteca era mai lată şi mai puţin povârnită, aşa că au reuşit să o coboare mai repede. Au ocolit magazia şi au văzut că, într-adevăr, Yune era. Se urcase pe jumătate în camioneta lui Hoskins şi claxona cu mâna dreaptă. Cea stângă, umflată şi plină de sânge, îi zăcea bleagă pe genunchi.

— Poţi să te opreşti, îi strigă Ralph. Mami şi tati s-au întors acasă. Cum te simţi?

— Mă doare braţul de-mi vine să mi-l tai. În rest, sunt bine. L-aţi omorât pe *El Cuco?*

— L-am omorât, răspunse Ralph. *Holly* l-a omorât. Nu era om, dar tot a murit. De acum încolo n-o să mai violeze şi n-o să mai ucidă copii.

— *Holly* l-a omorât? făcu Yune ochii mari. Cum?

— O să-ţi povestim mai târziu, spuse ea. Deocamdată mă preocupă starea ta. Ai leşinat? Ai ameţeli?

— M-a luat niţel cu ameţeală cât m-am târât până aici. Parcă nu mai ajungeam. A trebuit să mă opresc de câteva ori ca să-mi trag sufletul. Speram să mă întâlnesc cu voi. Mă rugam să mă întâlnesc cu voi. Şi după aia am văzut camioneta. Probabil că-i a lunetistului. Pe permis scrie că-l cheamă John P. Hoskins. E cine cred eu?

Ralph dădu din cap.

— Din cadrul secţiei de poliţie Flint City. Şi vorbeşte despre el la trecut, Yune. L-am împuşcat.

— Ce naiba căuta aici? se miră Yune.

— L-a trimis Străinul. Habar n-am cum a reuşit să-l convingă.

— Speram că şi-a lăsat cheile în contact, dar am sperat degeaba. Şi nici în torpedo n-am găsit niciun

analgezic, ceva de durere. Doar permisul, asigurarea şi multe gunoaie.

— Am găsit eu cheile, spuse Ralph. Le avea în buzunar.

— Şi am eu ceva pentru durere, zise Holly.

Vârî mâna într-unul dintre buzunarele umflate ale sacoului aproape distrus şi scoase un flacon mare şi cafeniu. Fără etichetă.

— Ce mai ai acolo? se amuză Ralph. Un grătar de curte? O cafetieră? Un tranzistor?

— Mai şlefuieşte-ţi glumele, Ralph!

— Nu fac mişto, sunt copleşit de admiraţie.

— Şi eu. Pe bune! spuse Yune.

Holly deşurubă capacul de la farmacia ei ambulantă, răsturnă câteva pastile în palmă şi puse cu grijă flaconul pe bordul maşinii.

— Astea sunt Zoloft… Paxil… Valium, pe care nu-l mai iau decât foarte rar… şi astea.

Turnă încet restul pastilelor înapoi în flacon, păstrând doar două de culoare portocalie.

— Motrin. Le iau pentru migrene. Şi pentru durerile de maxilare, deşi astea nu mai sunt atât de rele de când am început să folosesc gutiera dentară pe perioada nopţii. Mi-am luat un model hibrid. Este scump, dar merită, pentru că-i cel mai bun de pe…

Îi văzu pe cei doi bărbaţi cum se uită la ea.

— Acum ce mai e?

— Şi mai multă admiraţie, *querida,* spuse Yune. Mor după femeile care sunt pregătite pentru orice situaţie.

Luă pastilele, le înghiţi – fără apă, evident; de unde apă? – şi închise ochii.

— Îţi mulţumesc. Mult de tot. Fie ca gutiera ta dentară să-ţi fie mereu alături.

Holly îi aruncă o privire suspicioasă şi îşi puse flaconul înapoi în buzunar.

— Mai am două, în caz de nevoie. Ai auzit cumva sirene de pompieri?

— Nu, răspunse Yune. Şi încep să mă gândesc că n-o să mai vină.

— Ba o să vină, zise Ralph, dar tu n-ai să mai fii aici când vin. Trebuie să ajungi la spital. Plainville e puţin mai aproape decât Tippit. Trebuie să te opreşti la familia Bolton. Casa lor e chiar pe drumul spre Plainville. Poţi să conduci tu, Holly, ca să rămân eu aici?

— Da, dar de ce…

Şi se lovi uşor peste frunte cu palma.

— Domnii Gold şi Pelley.

— Nu vreau să-i abandonez aici.

— Ştii bine că amestecul la locul unei crime nu este privit cu ochi buni, spuse Yune.

— Ştiu, dar nu vreau să las doi oameni cumsecade să se prăjească la soare, lângă o maşină incendiată. Ai vreo problemă cu asta?

Yune clătină din cap. În părul tuns foarte scurt îi sclipeau picături de transpiraţie.

— *Por supuesto no*[78].

— Vă duc eu până la capătul parcării şi apoi trece Holly la volan. Te-au ajutat cât de cât pastilele alea de Motrin, amigo?

— Da. Vorba ta – cât de cât.

— Bravo! Pentru că, înainte să plecaţi, trebuie să stăm de vorbă.

— Despre?

— Despre cum vom explica ce s-a întâmplat aici, răspunse Holly în locul lui Ralph.

24

Odată ajunşi în parcare, Ralph coborî din camionetă. Se întâlni în faţa capotei cu Holly, care ocolea maşina ca să se urce la volan. De data aceasta ea îl strânse în braţe. Îmbrăţişare scurtă, dar intensă. SUV-ul închiriat arsese aproape în totalitate, iar acum fumul se împrăştia.

Strâmbându-se şi gâfâind din cauza durerii, Yune se aşeză pe scaunul din dreapta. Se uită pe geam la Ralph şi îl întrebă:

— Sigur e mort?

Ralph ştia prea bine că nu despre Hoskins vorbea locotenentul.

— Eşti *convins?*

— Da. Nu s-a topit chiar ca Vrăjitoarea cea Rea din Vest[79], dar cam pe aproape. Când o să afle oamenii ce s-a petrecut aici, n-o să mai găsească decât nişte haine şi, poate, un morman de viermi morţi.

— Viermi? se încruntă Yune.

— Dacă e să mă iau după cât de repede mor, interveni Holly, aş putea spune că viermii se vor descompune extrem de rapid. Însă vor lua probe de ADN de pe haine şi, dacă îl compară cu cel al lui Claude, o să vadă că sunt identice.

— Sau s-ar putea să găsească un amestec între ADN-urile lui Claude şi Terry, pentru că transformarea nu se încheiase. Ai văzut şi tu, nu?

Holly dădu din cap.

— Şi atunci probele alea nu vor mai fi de niciun folos. Claude n-o să păţească nimic, aşa cred eu.

Ralph îşi scoase din buzunar telefonul mobil şi îl puse în mâna teafără a lui Yune.

— Crezi că ai să poţi să dai nişte telefoane de îndată ce o să ai semnal?

— *Claro.*

— Şi mai ţii minte ordinea în care să le dai?

În timp ce Yune enumera persoanele pe care urma să le sune, dinspre Tippit începu să se audă sunet de

sirene. Uite, până la urmă tot a observat cineva fumul ăla, dar nu s-a deranjat să vină până aici de unul singur. Mai bine aşa.

— Mai întâi îl sun pe procurorul Bill Samuels. După aia o sun pe soţia ta. Apoi pe comandantul Geller. Ultimul e căpitanul Horace Kinney de la Poliţia Rutieră a statului Texas. Toate numerele lor se află în agenda telefonului. Cu familia Bolton vom discuta personal.

— *Eu* voi discuta, îl contrazise Holly. Tu ai să stai liniştit şi ai să-ţi odihneşti braţul.

— Este extrem de important ca Lovie şi Claude să ne susţină povestea, spuse Ralph. Plecaţi, acum, până nu apar maşinile de pompieri.

După ce îşi aranjă scaunul şi oglinda retrovizoare, Holly se întoarse spre Yune şi Ralph, care rămăsese lângă portiera deschisă. Părea obosită, însă nu epuizată. Îi trecuse şi plânsul. Lui Ralph i se păru extrem de concentrată şi hotărâtă.

— Totul trebuie să fie cât mai simplu, spuse ea. Cât mai simplu şi, pe cât posibil, cât mai aproape de adevăr.

— Ai mai trecut prin aşa ceva, zise Yune. Corect?

— Da. Şi lumea ne *va crede*, chiar dacă vor mai rămâne întrebări fără răspuns. Cunoaşteţi amândoi motivul. Sirenele se aud mai tare, Ralph. Se apropie. Trebuie să plecăm.

Ralph închise portiera şi se uită după camioneta fostului detectiv din Flint City. Se gândi că Holly va trebui să o ia prin gropi ca să ocolească lanţul pus de-a latul drumului, dar îşi spuse că se va descurca de minune şi va evita toate hârtoapele alea ca să nu-l zdruncine prea tare pe Yune. Chiar atunci când îşi zicea că nu poate să o admire şi mai mult… uite că o admira.

Mai întâi se apropie de cadavrul lui Alec, pentru că era cel mai greu de recuperat. SUV-ul era aproape stins, dar căldura pe care o emana era cumplită. Chipul şi braţele lui Alec erau înnegrite, părul îi arsese în totalitate. Ralph îl apucă de curea şi începu să-l tragă spre magazia cu suvenire, încercând să nu

se gândească la fragmentele arse sau topite care rămâneau în urmă. Şi nici la cât de mult semăna acum Alec cu bărbatul care fusese în faţa tribunalului în ziua aceea. *Nu-i mai lipseşte decât cămaşa galbenă pe cap,* îşi spuse el. Iar gândul acesta a fost prea de tot. Dădu drumul curelei şi reuşi să se împleticească vreo douăzeci de paşi, după care se aplecă, se sprijini cu mâinile de genunchi şi vărsă absolut tot ce avea în stomac. Apoi se întoarse şi termină ce avea de făcut: să-i ducă pe Alec şi pe Howie Gold la umbra magazinului.

Acolo se odihni şi el puţin, cât să-şi recapete răsuflarea, după care examină uşa prăvăliei. Era închisă cu lacăt, dar uşa în sine părea degradată şi şubredă. Se împinse cu umărul în ea. Prima oară doar o zgâlţâi. A doua oară balamalele cedară. Înăuntru era întuneric şi înfiorător de cald. Rafturile nu erau chiar cu totul goale; mai rămăseseră pe ele câteva tricouri pe care scria: AM EXPLORAT GROTA MARYSVILLE. Luă două şi le scutură de praf cât putu el mai bine. De afară se auzeau tot mai tare sirenele. Ralph îşi zise că pompierii nu vor dori să treacă cu echipamentele lor scumpe prin hârtoape şi că se vor opri la lanţul pus pe drum. Înseamnă că mai avea puţin timp.

Îngenunche şi acoperi chipurile celor doi bărbaţi. Bărbaţi buni, bărbaţi destoinici, care ar mai fi avut mult de trăit. Bărbaţi cu familii care îi vor plânge. Singurul lucru bun (dacă se putea vorbi despre aşa ceva) era că suferinţa lor nu va deveni hrană pentru un monstru.

Se aşeză alături, cu braţele sprijinite pe genunchi, cu bărbia în piept. Oare era şi el răspunzător pentru moartea lor? Poate avea şi el o parte de vină, pentru că înşiruirea evenimentelor ducea mereu la acea decizie catastrofală şi prostească de a-l aresta pe Terry Maitland în public. Dar, chiar şi în starea aceasta de epuizare cumplită, nu simţea că ar trebui să se simtă vinovat pentru tot ce a urmat.

Lumea ne va crede, spusese Holly. *Cunoaşteţi amândoi motivul.*

Da, Ralph îl cunoştea. Oamenii vor crede o poveste cusută cu aţă albă, pentru că urmele de paşi pe nisip nu se pot opri brusc şi nu au cum să existe viermi într-un pepene cu coaja intactă. Oameni vor crede pentru că orice altă explicaţie ar pune la îndoială însăşi realitatea vieţii lor. Ironia era evidentă: iluzia aceea a realităţii, care-l protejase pe Străin în viaţa lui îndelungată de criminal, îi va proteja acum pe ceilalţi oameni.

Universul nu are sfârşit, îşi spuse Ralph, aşteptând sosirea maşinilor de pompieri.

25

Holly conducea ţeapănă în scaun, cu mâinile corect aşezate pe volan, ascultând ce vorbea Yune la telefon. Bill Samuels a fost oripilat când a aflat că muriseră Howie Gold şi Alec Pelley, dar Yune i-a întrerupt şuvoiul de întrebări. Mai încolo va fi vreme şi de întrebări, şi de răspunsuri, însă nu acum. Samuels trebuia să discute din nou cu toţi martorii oculari, începând cu Willow Rainwater, doamna cu taxiul. Trebuia să-i spună în faţă că apăruseră dubii reale cu privire la identitatea bărbatului pe care îl luase ea de la clubul de striptease şi îl dusese la gara din Dubrow. Era şi acum sigură că bărbatul acela fusese Terry Maitland?

— Încercaţi să-i puneţi întrebarea în aşa fel încât să-i stârniţi îndoiala în minte, îl sfătui Yune. Puteţi?

— Normal că pot, răspunse Samuels. De cinci ani numai asta fac în sala de judecată. Plus că mi se pare că doamna Rainwater are deja îndoielile ei. La fel şi ceilalţi martori, mai cu seamă de când a fost difuzat filmuleţul ăla cu Terry la conferinţa din Cap City. Are jumătate de milion de vizualizări doar pe YouTube. Spune-mi acum ce-au păţit Howie şi Alec.

— Mai târziu. Nu avem timp, domnule Samuels. Discutaţi cu martorii, începând cu Rainwater. Şi încă ceva – despre întâlnirea noastră de acum două seri. Este *muy importante,* aşa că ascultaţi-mă cu atenţie.

Samuels l-a ascultat. Samuels a fost de acord. Şi Yune a sunat-o pe Jeannie Anderson. Discuţia aceasta a fost mai lungă, pentru că ea merita mai multe detalii. A terminat de povestit, Jeannie a plâns, dar poate a plâns şi de uşurare. Era îngrozitor că muriseră oamenii aceia, îngrozitor că Yune fusese rănit, dar bine că bărbatul ei – tatăl fiului ei – era teafăr. Yune i-a spus ce trebuie să facă, iar Jeannie i-a răspuns că se va ocupa imediat de treaba aceea.

Tocmai se pregătea să-l sune pe Rodney Geller, comandantul poliţiei din Flint City, când se auziră alte sirene din apropiere. Două maşini ale Poliţiei

Rutiere trecură în goană pe lângă ei, îndreptându-se spre Grota Marysville.

— Dacă avem noroc, zise Yune, poate într-una din maşinile alea e şi flăcăul care a vorbit cu familia Bolton. Parcă Stape îl chema.

— Sipe, îl corectă Holly. Owen Sipe. Ce-ţi mai face braţul?

— Încă mă doare ca dracu'. Cred că o să iau acum şi celelalte două pastile de Motrin.

— Ba nu. O să-ţi atace ficatul. Dă şi celelalte telefoane. Dar mai întâi şterge apelurile făcute la domnul Samuels şi doamna Anderson.

— Dacă erai infractor, nu te prindea nimeni, *señorita.*

— Încerc să fiu cât mai precaută. *Prudente*, spuse ea fără să-şi ia ochii de la drum.

E drept că drumul era pustiu, dar aşa era ea obişnuită să facă.

— Şterge-le, apoi dă restul telefoanelor!

26

Slavă Domnului că Lovie Bolton avea nişte pilule vechi de Percocet pentru durerile de spate. Yune a luat două din ele, în loc de Motrin; iar Claude – care făcuse nişte cursuri de prim-ajutor în ultima perioadă petrecute la închisoare – i-a bandajat rana, în timp ce Holly îi punea la curent cu ce se întâmplase. Vorbea extrem de repede şi nu doar pentru că voia să-l ducă neîntârziat pe domnul locotenent Yune la spital, ci pentru că mai voia ca Lovie şi Claude să priceapă ce trebuie să spună înainte de apariţia vreunui poliţist. Ceea ce se va întâmpla foarte curând, pentru că Poliţia Rutieră îi va pune nişte întrebări lui Ralph – întrebări la care el va fi nevoit să răspundă. În privinţa asta nu era nicio îndoială; Lovie şi Claude simţiseră prezenţa Străinului în urmă cu două nopţi. Ba Claude îl simţise în apropiere încă înainte de asta: avusese o stare de nelinişte, ca atunci când te pândeşte cineva.

— Fireşte că l-ai simţit, îl aprobă Holly pe un ton înverşunat. Doar îţi jefuia mintea.

— Tu l-ai văzut, spuse Claude. Se ascundea în grota aia şi tu l-ai văzut.

— Da.

— Şi semăna cu mine?

— Aproape leit.

Lovie interveni cu un fel de timiditate care nu-i stătea în fire.

— Eu aş fi putut să-i deosebesc?

— Dintr-o singură privire, zâmbi Holly. Sunt convinsă. Domnule locotenent Sablo – Yune – eşti gata de plecare?

— Da, răspunse el, ridicându-se în picioare. Medicamentele astea foarte tari au o mare calitate: te doare totul în continuare, dar nu-ţi mai pasă.

Claude izbucni în râs şi îndreptă arătătorul spre el, ca pe un revolver.

— Mare dreptate ai, frate!

O văzu pe Lovie încruntându-se la el şi se grăbi să adauge:

— Iartă-mă, mamă.

— Aţi înţeles ce trebuie să spuneţi? îi mai întrebă o dată Holly.

— Da, doamnă, răspunse Claude. E prea simplu, n-avem cum s-o dăm în bară. Procurorul din Flint City vrea să redeschidă cazul Maitland şi voi aţi venit aici ca să-mi mai luaţi o declaraţie.

— Şi tu ce ne-ai zis?

— V-am zis că, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că omul ăla de l-am văzut în noaptea aia nu era domnul antrenor Terry şi că era un om care doar semăna cu el.

— Şi ce altceva? îl întrebă Yune. Vezi că e foarte important.

De data aceasta răspunse Lovie.

— Aţi trecut pe la noi azi de dimineaţă ca să vă luaţi la revedere şi să ne întrebaţi dacă nu cumva am uitat să vă spunem ceva. Şi când vă pregăteaţi de plecare, a sunat telefonul.

— Telefonul fix, adăugă Holly, spunându-şi: *Slavă Domnului că mai au telefon fix!*

— Că bine zici, drăguţo. Fixul a sunat. Şi omul de la capătul celălalt al firului ne-a zis că e un coleg de-al domnului detectiv Anderson.

— Care a luat receptorul şi a vorbit cu el, spuse Holly.

— Aşa. Şi omul ăla i-a zis domnului detectiv Anderson că tipul pe care-l căutaţi, criminalul adevărat, se ascunde în Grota Marysville.

— Exact atât să spui, zise Holly. Vă mulţumim mult de tot amândurora.

— Ba noi ar trebui să vă mulţumim, zise Lovie, întinzând braţele. Ia haide tu încoace, duduie Holly Gibney, şi strânge-o în braţe pe baba Lovie!

Holly se apropie de scaunul cu rotile şi se aplecă. După ce trăise în Grota Marysville, îmbrăţişarea lui Lovie Bolton îi făcea mult bine. I se părea chiar necesară. Păcat că nu aveau timp, că ar fi vrut să

rămână mai mult în braţele bătrânei, să-şi vindece sufletul.

27

Marcy Maitland se săturase până peste cap de vizite de la arestarea publică a soţului ei, ca să nu mai pomenească şi de execuţia lui, la fel de publică. Prin urmare, când auzi ciocănitul în uşă, se duse mai întâi la fereastră şi se uită afară printre draperii. Pe verandă era soţia detectivului Anderson, care parcă avea obrajii uzi de lacrimi. Atunci se grăbi să deschidă uşa. Da, nu se înşelase: Jeannie plânsese. Şi începu să plângă din nou când văzu chipul îngrijorat al lui Marcy.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Au păţit ceva?

Jeannie intră în casă.

— Unde sunt fetele?

— În curtea din spate, sub copacul cel mare. Joacă un joc pe care îl ştiu de la Terry. Cu cărţi de joc. S-au jucat azi-noapte până târziu şi au luat-o de la capăt de dimineaţă. Ce s-a întâmplat?

Jeannie o luă de braţ şi o conduse în living.

— Ar fi bine să stai jos.

Marcy rămase în picioare.

— Spune odată!

— Am şi veşti bune, dar şi veşti îngrozitor de rele. Ralph şi doamna Gibney sunt teferi. Locotenentul Sablo a fost împuşcat, dar se pare că nu-i o rană foarte gravă. Însă Howie Gold şi domnul Pelley… au murit. Împuşcaţi de un coleg de-ai soţului meu. Tot detectiv. Numele lui e Jack Hoskins.

— Morţi? *Morţi?* Cum să fie…

Şi Marcy se lăsă moale în fostul fotoliu al lui Terry. Ori se aşeza, ori se prăbuşea pe jos. Se uită stupefiată la Jeannie.

— Care sunt veştile alea bune? De unde veşti bune… Iisuse, parcă nu se mai *termină!*

Îşi acoperi ochii cu mâinile. Jeannie se lăsă în genunchi lângă fotoliu şi i le îndepărtă cu un gest blând dar ferm.

— Încearcă să te aduni, Marcy.

— Nu pot. Soţul meu e mort şi acum s-a întâmplat şi asta. Nu cred că am să-mi revin vreodată. Nici măcar pentru Grace şi Sarah.

— Încetează!

Jeannie aproape şoptise, dar Marcy tresări ca pălmuită.

— Nimic nu-l mai poate aduce înapoi pe Terry, dar doi oameni cumsecade au murit încercând să-l reabiliteze şi să le ofere fetelor tale şansa de a trăi pe mai departe în acest oraş. Şi ei au familii şi eu trebuie să mă duc să vorbesc cu Elaine Gold după ce plec de la tine. Şi o să-mi fie îngrozitor de greu. Yune a fost rănit şi soţul meu şi-a riscat viaţa. Ştiu că suferi, numai că acum nu este vorba despre tine. Ralph are nevoie de ajutorul tău. La fel şi ceilalţi. Aşa că vino-ţi în fire şi ascultă ce-ţi spun!

— Bine, da. Te ascult.

Jeannie o luă de mână. Degetele lui Marcy erau reci, dar bănuia că nici ale ei nu erau mult mai calde.

— Holly Gibney a avut dreptate. Întru totul. *A existat* un străin, dar care nu era om. Era… altceva. Poţi să-i zici *El Cuco,* poţi să-i zici Dracula, poţi să-i zici Fiul Satanei, dacă vrei. Nu contează. Şi era chiar acolo unde s-au dus. În grota aia, acolo se ascundea el. L-au găsit şi l-au omorât. Ralph mi-a spus că semăna cu Claude Bolton, deşi adevăratul Claude Bolton se afla la câteva zeci de kilometri distanţă. Înainte să vin la tine am vorbit cu Bill Samuels. El crede că nu vom avea niciun fel de problemă atâta vreme cât toţi vom spune aceeaşi poveste. Este foarte probabil să reuşim să-l reabilităm pe Terry. *Cu condiţia să spunem toţi aceeaşi poveste. Poţi s-o faci?*

Speranţa umplea ochii lui Marcy Maitland la fel cum apa umple o fântână.

— Da. Da, pot. Dar care-i povestea?

— La întâlnirea noastră din biroul lui Howie Gold s-a discutat *doar* despre reabilitarea lui Terry. Despre nimic altceva.

— Doar despre reabilitarea lui.

— La întâlnirea aia, Bill Samuels a fost de acord să discute încă o dată cu toţi martorii oculari, care dăduseră declaraţii în faţa lui Ralph şi a altor poliţişti şi a stabilit că va începe cu Willow Rainwater. Corect?

— Corect!

— Motivul pentru care nu putea să înceapă cu Claude Bolton era acela că domnul Bolton se află în Texas, la mama lui, care nu se simte prea bine. Atunci Howie a propus ca el, Alec, Holly şi soţul meu să se ducă ei până acolo şi să discute cu Claude. Yune a spus că, dacă va putea, va merge şi el. Mai ţii minte cum a fost?

— Da, spuse Marcy, dând din cap. Ni s-a părut o idee excelentă. Dar nu-mi mai aduc aminte ce căuta doamna Gibney la întâlnirea noastră.

— Ea era detectivul angajat de Alec Pelley ca să verifice mişcările lui Terry în Ohio. Cazul a început să o intereseze, aşa că a venit până aici ca să vadă dacă ne mai poate fi de folos. Acum ţi-ai amintit?

— Da.

Ţinând-o strâns de mână şi privind-o fix în ochi, Jeannie îi explică acum partea cea mai importantă.

— Nu am vorbit deloc despre creaturi care-şi schimbă înfăţişarea, nu am vorbit deloc despre monştri mexicani, despre proiecţii fantomatice şi nici despre altceva ce ar putea să ţină de supranatural.

— Nu, deloc. Nici nu ne-a trecut prin cap. De ce să fi discutat despre aşa ceva?

— Ne-am gândit că pe Frank Peterson l-a ucis cineva care semăna foarte bine cu Terry şi care a încercat să-i însceneze lui crima. Acestui individ i-am zis noi „Străinul”.

— Da, şopti Marcy, strângând-o pe Jeannie de mână. Aşa i-am zis. „Străinul”.

FLINT CITY
— MAI TÂRZIU —

1

Avionul închiriat de regretatul Howard Gold a aterizat pe aeroportul din Flint City la câteva minute după ora unsprezece dimineaţa. La bord nu se aflau nici Howie şi nici Alec. După ce medicul legist îşi terminase treaba, trupurile lor fuseseră transportate la Flint City cu maşina firmei de pompe funebre din Plainville. Ralph, Yune şi Holly au plătit împreună costul transportului, precum şi preţul unei alte maşini funerare cu care a fost adus cadavrul lui Jack Hoskins. Yune a spus cu voce tare ceea ce gândeau toţi – în niciun caz nu va permite ca ticălosul ăla să se întoarcă acasă alături de oamenii pe care i-a ucis.

Pe pistă îi aşteptau Jeannie Anderson, soţia lui Yune şi cei doi fii ai acestuia. Băieţii au luat-o la fugă pe lângă Jeannie (unul dintre ei, un preadolescent cam grăsuţ, pe nume Hector, mai că a dărâmat-o) şi s-au repezit la tatăl lor, care nu-i putea îmbrăţişa aşa cum şi-ar fi dorit din cauza braţului în ghips. Aşa că i-a strâns la piept doar cu mâna teafără şi i-a făcut semn soţiei sale să se apropie. A venit şi ea în fuga mare la el. A fugit şi Jeannie şi s-a aruncat în braţele lui Ralph.

Familiile Sablo şi Anderson s-au tot îmbrăţişat şi s-au pupat şi au râs şi s-au mângâiat, până când Ralph a observat-o pe Holly, care stătea stingheră lângă aripa avionului şi se uita la ei. Purta acum un costum nou cu pantaloni, pe care fusese nevoită să şi-l cumpere de la magazinul Ladies' Apparel din Plainville, pentru că Walmartul cel mai apropiat se afla la marginea oraşului Austin, la o distanţă de peste şaizeci de kilometri.

Ralph îi făcu semn, iar ea se apropie de grupul cel vesel. Se opri sfioasă puţin mai departe, dar Jeannie întinse mâna, o trase lângă ea şi o îmbrăţişă. Ralph le ţinea de umeri pe amândouă.

— Mulţumesc, şopti Jeannie la urechea lui Holly. Îţi mulţumesc pentru că mi l-ai adus înapoi.

— Speram să ne putem întoarce imediat după anchetă, spuse Holly, dar doctorii l-au obligat pe domnul locotenent Sablo – pe Yune – să mai rămână internat o zi. Avea un cheag de sânge în braţ şi voiau să i-l dizolve.

Se desprinse din braţele soţilor Anderson. Era îmbujorată, dar foarte încântată. La trei metri de grupul lor, Gabriela Sablo le cerea băieţilor să-l lase în pace pe *papi,* ca nu cumva să-i rupă iar mâna.

— Ce i-ai spus lui Derek? o întrebă Ralph pe Jeannie.

— Că tatăl lui a fost implicat într-un schimb de focuri în Texas, dar că este teafăr. Ştie că au murit doi oameni. Vrea să vină acasă mai devreme.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Că poate să vină. Se întoarce săptămâna viitoare. E în regulă?

— Da.

Se bucura că-şi va revedea fiul: bronzat, sănătos, cu muşchii dezvoltaţi de la înot şi vâslit şi tras cu arcul. Şi în viaţă. Ăsta era cel mai important lucru.

— Diseară luăm cina acasă, îi spuse Jeannie lui Holly. Şi tu ai să stai la noi. Să n-avem discuţii. Ţi-am pregătit deja camera de oaspeţi.

— Mi-ar face plăcere, surâse Holly.

Însă zâmbetul i se şterse de pe buze când se întoarse spre Ralph.

— Ce bine ar fi dacă şi domnul Gold şi domnul Pelley ar putea lua cina împreună cu noi. Nu-i deloc drept că au murit. Mi se pare…

— Ştiu, spuse Ralph, luând-o din nou pe după umeri. Şi mie mi se pare.

2

Ralph făcu fripturile pe un grătar care, mulţumită concediului său „administrativ”, sclipea de curăţenie. Pe masă mai erau o salată, porumb fiert şi plăcintă cu mere à la mode, adică cu îngheţată de vanilie.

— O cină foarte americană, *senor!* remarcă Yune, în timp ce soţia lui îi tăia friptura.

— Totul a fost delicios, zise Holly.

Bill Samuels se bătu pe burtă.

— Nu cred că o să mi se mai facă foame până la Ziua Muncii.

— Prostii! spuse Jeannie, scoţând o sticlă de bere din cutia frigorifică de lângă masa de picnic şi turnând jumătate în paharul lui Samuels şi jumătate în paharul ei. Eşti numai piele şi os. Îţi trebuie o nevastă care să te pună la îngrăşat.

— Poate că fosta o să se întoarcă la mine după ce am să-mi deschid cabinetul de avocatură. E nevoie de aşa ceva în oraş acum, că Howie…

Îşi dădu seama ce spune şi vru să-şi netezească vârtejul din creştet (dispărut acum, datorită noii tunsori).

— Vreau să zic că un avocat bun are mereu de lucru.

Câteva clipe nimeni nu mai spuse nimic. Apoi Ralph ridică sticla de bere.

— Pentru prietenii care nu mai sunt lângă noi!

Închinară cu toţii. Holly şopti:

— Tare căcăcioasă mai e şi viaţa uneori!

Nu râse nimeni.

Căldura apăsătoare de iulie se mai domolise, insectele sâcâitoare dispăruseră, iar atmosfera din curtea familiei Anderson era una foarte plăcută. După ce se sfârşi cina, cei doi băieţi ai lui Yune şi cele două fete ale lui Marcy Maitland se apucară să arunce la coşul de baschet montat pe uşa garajului.

— Deci, spuse Marcy, coborându-şi vocea, chiar dacă acum copiii erau mai departe şi ocupaţi cu jocul

lor. Ancheta. Au crezut povestea voastră?

— Da, răspunse Ralph. Hoskins a sunat acasă la familia Bolton şi ne-a ademenit la Grota Marysville. Acolo a început să tragă în noi, i-a omorât pe Howie şi pe Alec şi l-a rănit pe Yune. Am specificat că, în opinia mea, pe mine voia să se răzbune. Că am avut mai multe neînţelegeri de-a lungul anilor şi probabil că băutura îi accentuase starea de nemulţumire. Ipoteza anchetatorilor este că avea un complice, o persoană deocamdată neidentificată, care îl aproviziona cu băutură şi cu droguri – legistul a descoperit urme de cocaină în organismul lui – şi care îi alimenta paranoia. Poliţiştii texani au coborât în Sala Sunetelor, dar nu l-au găsit pe respectivul complice.

— Nu au găsit decât nişte haine, adăugă Holly.

— Şi voi sunteţi siguri că a murit? spuse Jeannie. Străinul. Sunteţi *convinşi?*

— Da, răspunse Ralph. Şi tu ai fi convinsă dacă ai fi fost acolo.

— Fii fericită că nu l-ai văzut, zise Holly.

— S-a terminat? întrebă Gabriela Sablo. Pe mine doar asta mă interesează. S-a terminat cu adevărat?

— Nu, spuse Marcy. Pentru mine şi pentru fete nu s-a terminat încă. Şi nu se va termina până când Terry nu va fi reabilitat. Şi cum să fie? A fost ucis înainte de judecată.

Acum interveni Samuels:

— Ne ocupăm de asta.

3

(1 august)

Se iveau zorii primei sale dimineţi în Flint City, iar Ralph stătea din nou la fereastra dormitorului, cu mâinile la spate, uitându-se la Holly Gibney, care – din nou – era aşezată într-unul din şezlongurile din curtea din spate. Se uită la Jeannie, văzu că dormea dusă şi chiar sforăia uşurel, după care coborî la parter. Nu se miră când observă în bucătărie geanta mică de voiaj a lui Holly, pregătită pentru întoarcerea acasă. Doamna asta cu minte ascuţită nu avea obiceiul să zăbovească prea mult într-un loc. Iar bănuiala lui era că se bucura foarte tare să plece naibii odată din Flint City.

În dimineaţa cealaltă, când stătuse aici cu Holly, pe Jeannie o trezise mirosul de cafea, aşa că acum aduse doar suc de portocale. Îşi iubea soţia şi îi preţuia nespus compania, numai că acum voia să fie singur cu Holly. Între ei se formase o legătură ce nu avea să dispară, chiar dacă nu se vor mai vedea niciodată.

— Mulţumesc, spuse ea. Nimic nu-i mai bun decât sucul de portocale dimineaţa.

Privi satisfăcută paharul şi îl goli pe jumătate.

— Cafeaua mai poate aştepta.

— La ce oră decolează avionul?

— La unsprezece şi un sfert. Trebuie să plec pe la opt.

Îl văzu că se uită surprins la ea şi schiţă un zâmbet stânjenit.

— Ştiu, am obsesia trezitului cu noaptea în cap. Mă ajută Zoloftul la multe probleme, dar nu şi în privinţa asta.

— Ai reuşit să dormi?

— Puţin. Tu?

— Puţin.

Tăcură amândoi o vreme. Se trezi şi prima pasăre, care începu să ciripească sfios şi dulce. Se mai trezi

încă una, care-i răspunse.

— Coşmaruri?

— Da. Tu?

— Da. Viermii.

— Eu am avut coşmaruri şi după Brady Hartsfield. De ambele dăţi.

Îl atinse uşor pe mână, apoi îşi retrase repede degetele.

— La început au fost foarte multe, dar mai puţine pe măsură ce a trecut timpul.

— Te-ai gândit că ai să scapi vreodată de ele?

— Nu. Şi nici nu sunt sigură că vreau să scap. Eu cred că visele sunt modul în care intrăm în contact cu lumea nevăzută. Sunt un dar aparte.

— Chiar şi coşmarurile?

— Chiar şi coşmarurile.

— O să ţinem legătura?

Holly păru surprinsă de întrebarea lui.

— Bineînţeles. O să vreau să ştiu ce se mai întâmplă. Sunt o fire foarte curioasă. Câteodată asta mă bagă în necazuri.

— Şi câteodată te scoate.

Holly zâmbi.

— Asta vreau şi eu să cred, spuse ea şi îşi termină sucul. Cred că domnul Samuels o să vă ajute. Îmi aminteşte de Scrooge, după ce a văzut cele trei fantome{80}. De fapt, şi tu îmi aminteşti de el.

Ralph începu să râdă.

— Bill o să facă tot ce poate pentru Marcy şi fetele ei. O să-l ajut şi eu. Amândoi am făcut multe greşeli pe care trebuie acum să le îndreptăm.

Holly dădu din cap:

— Da, sigur, fă tot ce poţi. Dar după aia… după aia încearcă să nu te mai gândeşti la povestea asta blestemată. Dacă nu laşi trecutul în urmă, greşelile lui te vor mânca de viu.

Se întoarse şi îi aruncă una dintre extrem de rarele ei priviri directe.

— Eu ştiu.

Se aprinse lumina în bucătărie. Se trezise Jeannie. Curând îşi vor bea toţi trei cafeaua afară, în jurul

mesei de picnic. Însă acum erau doar ei doi şi el mai avea ceva important de spus.

— Îţi mulţumesc, Holly. Îţi mulţumesc pentru că ai venit şi îţi mulţumesc pentru că ai crezut. Îţi mulţumesc pentru că m-ai făcut şi pe *mine* să cred. Dacă n-ai fi fost tu, el încă ar mai fi printre noi.

Holly zâmbi. Era zâmbetul acela luminos.

— Cu multă plăcere, dar crede-mă că sunt foarte bucuroasă să mă întorc la activităţile mele cu datornici şi animale pierdute.

Jeannie strigă din pragul uşii:

— Cine vrea cafea?

— Amândoi! îi răspunse Ralph.

— Vine acum! Păstraţi-mi şi mie un loc!

Holly spuse atât de încet, încât Ralph se văzu nevoit să se aplece spre ea ca să o poată auzi.

— Era rău. Răul întruchipat.

— Nu te contrazic, zise Ralph.

— Însă nu-mi iese din minte ceva: bucăţica aia de hârtie pe care ai găsit-o în dubă. Din meniul de la Tommy şi Tuppence. Ţii minte că am tot încercat să ne explicăm cum de a ajuns acolo?

— Sigur.

— Toate explicaţiile mi se par neverosimile. Nu ar fi trebuit să se afle acolo, dar se afla. Şi dacă nu ar fi fost acolo – dacă nu ne-ar fi dus pe pista din Ohio – nu am fi descoperit monstrul.

— Ce vrei să spui?

— Ceva foarte simplu, zise Holly. Că în lume există şi o forţă a binelui. Şi eu cred în ea. Pe de-o parte ca să nu înnebunesc de tot atunci când mă gândesc la toate lucrurile îngrozitoare care se petrec în jurul nostru, dar şi… în fine… pentru că sunt dovezi care-i confirmă prezenţa, nu crezi? Şi nu doar în cazul nostru, ci în toate împrejurările. Există un fel de forţă care încearcă să restabilească echilibrul. Aşa că, Ralph, atunci când ai coşmaruri, încearcă să te gândeşti la bucăţica aia de hârtie.

Se auzi pocnetul uşii cu plasă împotriva ţânţarilor: venea Jeannie cu cafelele. Timpul petrecut împreună se terminase.

— Mă gândeam la univers, spuse el. Chiar că nu are sfârşit, nu-i aşa? Şi nici explicaţii.

— Aşa este, zise Holly. Şi nu are niciun rost să încercăm să ni-l explicăm.

4

(10 august)

Procurorul districtual William Samuels se apropie cu paşi mari şi apăsaţi de podiumul din sala de judecată, ţinând în mână o mapă subţire. Se opri în spatele unui grup de microfoane. Se aprinseră luminile camerelor de filmat. Bill Samuels îşi duse mâna la creştet (nu mai era niciun vârtej acolo) şi aşteptă ca reporterii să facă linişte. Ralph, îmbrăcat în cel mai bun costum al lui, stătea în primul rând. Procurorul îi făcu un semn mic din cap înainte de a începe.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor! Am de făcut o scurtă declaraţie referitoare la asasinarea lui Frank Peterson, după care vă voi răspunde la întrebări. După cum foarte bine ştiţi, există o filmare care dovedeşte prezenţa lui Terence Maitland la o conferinţă din Cap City în acelaşi timp când în Flint City Frank Peterson era răpit şi apoi ucis. Nu există absolut nicio îndoială cu privire la autenticitatea acestei filmări. Aşa cum nu există nicio îndoială cu privire la declaraţiile date de colegii domnului Maitland, care l-au însoţit la respectiva conferinţă şi care certifică prezenţa lui acolo. În timpul anchetei noastre am descoperit de asemenea şi amprentele domnului Maitland la hotelul din Cap City, unde a avut loc conferinţa; şi am obţinut mărturii suplimentare care dovedesc faptul că amprentele acelea datează din perioada în care a fost ucis Frank Peterson. Prin urmare, domnul Maitland nu mai poate fi considerat suspect.

Agitaţie şi vociferări din rândul reporterilor. Unul dintre ei strigă furios:

— Atunci, cum vă explicaţi prezenţa amprentelor lui Maitland la scena crimei?

Samuels îi aruncă cea mai dură privire pe care o avea în arsenalul lui de procuror.

— Vă rog să nu mă întrerupeţi. Ajung şi acolo. În urma altor teste de laborator, am ajuns la concluzia că amprentele din duba folosită la răpirea copilului, precum şi cele găsite în Parcul Figgis au fost puse dinadins în locurile respective. Este un procedeu neobişnuit, dar departe de a fi imposibil. Pe Internet se pot găsi diferite tehnici de plantare a unor amprente false, adevărată mană cerească pentru criminali, dar şi pentru poliţie. Acest fapt sugerează *însă* că asasinul nu este doar o persoană perversă şi extrem de periculoasă, dar şi foarte inteligentă. Deocamdată nu putem spune dacă l-a vizat anume pe Terry Maitland, dacă voia să se răzbune pe el pentru cine ştie ce. Vom continua să urmărim această pistă.

Îşi privi calm publicul, bucurându-se că nu va mai candida la postul de procuror din Districtul Flint; după această declaraţie probabil că l-ar înfrânge uşor orice avocat fără scrupule, cu diploma obţinută pe Internet.

— Aţi avea perfectă dreptate să întrebaţi de ce am mers înainte cu cazul împotriva domnului Maitland, din moment ce cunoşteam informaţiile pe care tocmai vi le-am dezvăluit. Am avut două motive. Primul, şi cel mai evident, este acela că *nu* deţineam toate probele în ziua arestării domnului Maitland şi nici în ziua când ar fi trebuit să compară în faţa instanţei.

O, Bill, dar le aveam pe cele mai multe, nu? îi spuse Ralph în gând, de la locul lui din primul rând, privind spectacolul cu cea mai inexpresivă faţă pe care o dobândise după atât de mulţi ani de muncă în poliţie.

— Al doilea motiv pentru care am procedat în felul acela, continuă Samuels, a fost prezenţa ADN-ului la locul crimei, un ADN care părea a aparţine domnului Maitland. Ştiu că există opinia generală conform căreia testul ADN nu dă niciodată greş, însă, aşa cum arată Centrul de Genetică Medicală, în articolul „Erori posibile în testarea ADN-ului”, aceasta este o concepţie greşită. De exemplu, dacă

mostrele se amestecă, atunci rezultatul testului nu mai poate fi sigur. Iar mostrele din Parcul Figgis au fost contaminate, deoarece ele conţineau atât ADN-ul criminalului, cât şi pe cel al victimei.

Îi aşteptă cuminte pe reporteri să termine de scris în carneţelele lor. Abia după aceea continuă:

— Pe deasupra, mostrele au fost expuse luminii ultraviolete în timpul unei alte proceduri de testare, fără legătură cu cazul nostru. Din păcate, sunt atât de degradate încât, după părerea departamentului meu, nu ar mai fi admise de nicio instanţă de judecată. Pe înţelesul tuturor, mostrele acestea sunt complet inutile.

Făcu o pauză şi trecu ostentativ la următoarea foaie din mapă. Totul era doar regie. Foile acelea erau goale.

— Vreau să mă refer foarte pe scurt la evenimentele petrecute în Marysville, Texas, de după moartea lui Terence Maitland. Noi suntem de părere că detectivul John Hoskins, din cadrul poliţiei Flint City, era într-un fel de parteneriat imoral cu persoana care l-a ucis pe Frank Peterson. Credem că Hoskins l-a ajutat pe acest individ să se ascundă şi mai credem că plănuiau să comită o crimă la fel de îngrozitoare. Mulţumită străduniilor eroice ale domnului detectiv Ralph Anderson şi ale colaboratorilor săi, planurile celor doi nu s-au realizat.

Se întrerupse şi aruncă o privire gravă spre reporteri.

— Howard Gold şi Alec Pelley şi-au pierdut viaţa în Marysville, Texas, iar noi deplângem pierderea lor. Singurul mod în care le putem alina familiile este să le spunem că niciun copil nu va mai avea soarta lui Frank Peterson.

Frumoasă întorsătură de condei! îşi zise Ralph. *Sentimental, dar fără să devină lacrimogen.*

— Sunt sigur că aveţi multe întrebări despre cele petrecute în Marysville, însă eu nu vă pot răspunde la ele. Ancheta, condusă în cooperare de poliţia texană şi poliţia din Flint City, este în plină

desfăşurare. Domnul locotenent Yunel Sablo, din poliţia noastră statală, colaborează cu cele două structuri competente, în calitate de ofiţer de legătură, şi sunt convins că, atunci când va veni momentul, vă va oferi toate informaţiile necesare.

Se pricepe la treburile astea, îşi spuse acum Ralph, cu admiraţie sinceră. *Nu lasă nimic în aer.*

Samuels închise mapa. Lăsă capul în jos. Îl ridică şi spuse:

— Doamnelor şi domnilor, m-am hotărât să nu mai candidez, aşa că acum am ocazia să fiu complet sincer cu dumneavoastră.

Şi tocmai când credeam că a dat totul, îşi spuse Ralph.

— Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, cu siguranţă că procuratura ar fi renunţat la acuzaţiile împotriva domnului Maitland. Dacă ne-am fi încăpăţânat şi l-am fi adus în faţa instanţei, sunt convins că ar fi fost declarat nevinovat. Şi, cred că nu mai este nevoie să o spun, chiar *nevinovat* era, în conformitate cu jurisprudenţa din momentul decesului său. Însă planează încă suspiciuni asupra lui – şi, pe cale de consecinţă, asupra familiei sale. Am venit astăzi în faţa dumneavoastră ca să le risipesc. Procuratura Districtului Flint crede – la fel cum cred şi eu personal – că Terry Maitland nu a avut absolut nicio legătură cu moartea lui Frank Peterson. Prin urmare, anunţ acum, în mod oficial, că ancheta este redeschisă. Chiar dacă ancheta principală are loc acum în Texas, continuă şi ancheta din Flint City, Districtul Flint şi Parohia Canning. Acum vă răspund bucuros la întrebări.

Şi au fost multe.

5

În aceeaşi zi, dar puţin mai târziu, Ralph îl vizită pe Samules la birou. Viitorul-fost procuror stătea în faţa unei sticle de whisky Bushmills. Turnă nişte licoare din aceea în două pahare şi toastă cu al lui.

— Mai ştii cum zicea vrăjitoarea aia din Macbeth? *Când e sfârşit tot tărăboiul, pierdut şi câştigat războiul.* Numai că războiul e cam pierdut în cazul meu, da' ce naiba! Haide să bem în cinstea tărăboiului!

Şi băură în cinstea lui.

— Te-ai descurcat foarte bine cu întrebările, zise Ralph. Mai ales dacă ne gândim la câte tâmpenii ai spus.

Samuels ridică din umeri.

— Tâmpeniile au fost dintotdeauna capitalul oricărui avocat bun. Marcy înţelege că Terry încă nu-i considerat nevinovat în oraşul ăsta şi poate că nu va fi niciodată. Dar oamenii încep să se prindă. De exemplu, prietena ei, Jamie Mattingly. M-a sunat Marcy să-mi spună că a venit la ea şi şi-a cerut scuze. Şi după aia au plâns amândouă. Filmarea din Cap City a făcut-o să-şi pună întrebări, dar ce-am zis eu despre amprente şi ADN au convins-o. Marcy mi-a zis că o să încerce să rămână în oraş. Cred că o să reuşească.

— Că tot ai pomenit de ADN, spuse Ralph. Testele au fost făcute de Ed Bogan, de la Secţia de Serologie de la spital. Cred că acum se dă cu capul de toţi pereţii. Îţi dai seama că s-a ales praful de toată reputaţia lui.

Samuels zâmbi.

— Să se dea până nu mai poate. Numai că adevărul este şi mai puţin agreabil – ai putea să zici că seamănă cu urmele alea de paşi care se opresc brusc. Mostrele nu au fost expuse câtuşi de puţin la lumină ultravioletă, dar au început să prezinte nişte pete albe de origine necunoscută, iar acum sunt complet compromise. Bogan a luat legătura cu secţia

de criminalistică din Ohio şi, ce să vezi? La fel s-a întâmplat şi cu mostrele de la Heath Holmes. Ne-au trimis nişte poze în care se vede că se dezintegrează pur şi simplu. Nu crezi că oricare avocat al apărării ar face mişto mult timp de noi din cauza asta?

— Şi martorii?

Bill Samuels începu să râdă şi îşi mai turnă nişte whisky. Îi întinse sticla lui Ralph, însă acesta clătină din cap – era cu maşina.

— Chestia cu martorii e cea mai simplă. S-au răzgândit toţi. Cică au greşit, n-au văzut bine, nu şi-au dat seama. Sunt doar două excepţii – Arlene Stanhope şi June Morris. Care nu vor să retracteze nimic.

Ralph nu se mira. Stanhope era doamna foarte în vârstă care îl văzuse pe Străin abordându-l pe Frank Peterson în parcarea de la Băcănia cu Delicatese a lui Gerald. June Morris era fetiţa care-l văzuse în Parcul Figgis şi observase că avea cămaşa pătată de sânge. Întotdeauna cei foarte bătrâni şi cei foarte tineri vedeau lucrurile cu deosebită claritate.

— Şi ce urmează acum?

— Acum urmează să ne terminăm whisky-ul şi să ne despărţim, spuse Samuels. Însă am o singură întrebare.

— Te ascult.

— A fost doar el? Sau mai sunt şi alţii?

Ralph îşi aduse aminte de confruntarea finală din grotă şi de privirea lacomă din ochii Străinului atunci când îl întrebase: *Ai mai văzut pe altul la fel ca mine?*

— Nu cred, răspunse el, dar nu vom fi siguri niciodată. S-ar putea să mai fie forţe ale răului prin preajmă. Acum am înţeles asta.

— Iisuse Hristoase, sper să te înşeli!

Ralph nu răspunse. Auzea în minte glasul lui Holly: *Universul nu are sfârşit.*

6

(21 septembrie)

Ralph se duse la baie să se bărbierească şi îşi luă cafeaua cu el. Nu se bărbierise zilnic în perioada concediului forţat, numai că revenise la lucru în urmă cu două săptămâni. Jeannie era la parter, unde pregătea micul dejun. Mirosul de bacon prăjit ajungea până la el, la fel şi sunetul de trompete care anunţa începerea emisiunii de ştiri, care urma să difuzeze obişnuitul calup de ştiri proaste, înainte de a trece la rubrici de genul „Ce-au mai făcut vedetele în săptămâna asta" şi la nenumăratele reclame la medicamente.

Îşi puse ceaşca pe măsuţă şi încremeni atunci când văzu un vierme roşu care-i ieşea de sub unghia degetului mare. Se privi în oglindă şi chipul lui se transformă în cel al lui Claude Bolton. Căscă gura ca să ţipe. Un şuvoi de larve şi viermi roşii i se revărsă peste buze şi i se prelinse pe tricou.

7

Se trezi stând în fund pe pat, cu inima bătându-i în gât şi în tâmple, cu mâinile la gură, de parcă ar fi vrut să-şi reţină strigătul… sau ceva mult mai oribil. Şi roşu. Jeannie dormea alături, aşa că nu ţipă.

Nu m-a prins niciunul în ziua aia. Nici măcar nu m-a atins vreunul. Ştii că aşa a fost.

Da, ştia. În fond, fusese şi el acolo. Plus că îşi făcuse şi vizita medicală (amânată de mult timp) înainte de a se întoarce la lucru. Iar domnul doctor Elway îl declarase sănătos şi apt de muncă. E drept că era niţel cam prea gras şi avea colesterolul un pic prea mare. Însă probabil că detaliile astea nu contau.

Se uită la ceas şi văzu că era patru fără un sfert. Se întinse la loc şi se uită în tavan. Mai era mult până în zori. Mult timp în care să se gândească.

8

Ralph şi Jeannie obişnuiau să se trezească devreme; Derek dormea până la şapte, când îl sculau părinţii ca să prindă autobuzul către şcoală. Ralph, încă în pijama, stătea la masa din bucătărie, în vreme ce Jeannie punea de cafea şi scotea toate cutiile cu cereale ca să aibă de unde să-şi aleagă Derek atunci când cobora şi el. Îl întrebă pe Ralph cum a dormit. El îi răspunse că bine. Îl întrebă apoi dacă s-a găsit vreun înlocuitor pentru Jack Hoskins. El îi răspunse că s-a găsit. În urma recomandărilor făcute de el şi de Betsy Riggins, comandantul Geller hotărâse să-l promoveze pe agentul Troy Ramage în funcţia de detectiv al secţiei de poliţie din Flint City.

— Nu că ar fi vreun geniu, dar măcar pune osul la treabă şi ştie să lucreze în echipă. Cred că o să facă faţă.

— Bravo! Mă bucur.

Jeannie îi umplu cana, apoi îl mângâie pe obraz.

— Eşti cam ţepos, domnu'! Trebuie să te bărbiereşti.

Ralph îşi luă cafeaua, urcă la etaj, închise uşa de la dormitor şi îşi scoase telefonul mobil din încărcător. Numărul pe care îl căuta era în agendă şi, cu toate că era încă foarte devreme – nici nu începuse programul de ştiri la televizor – ştia că o va găsi trează. De cele mai multe ori, telefonul ei nici nu apuca să sune. Aceasta era una dintre acele dăţi.

— Bună, Ralph!

— Bună, Holly!

— Cum ai dormit?

— Nu prea bine. Iar am avut visul ăla cu viermii. Tu?

— Azi-noapte am dormit bine. M-am uitat la un film pe computer şi m-a luat imediat somnul. *Când Harry a cunoscut-o pe Sally.* Mă face să râd de câte ori îl văd.

— Bine. E bine. La ce caz lucrezi acum?

— La unul obişnuit, răspunse ea, după care vocea i se însufleţi puţin. Dar am găsit într-un cămin pentru tineri o fată care a fugit de acasă, din Tampa. Mama ei o căuta de şase luni. Am stat de vorbă cu ea şi o să se ducă acasă. Spune că o să-i mai dea o şansă mamei, deşi nu poate să-l sufere pe iubitul acesteia.

— Presupun că i-ai dat şi bani de autobuz.

— Păi…

— Ştii că probabil şi-a luat ţigări cu ei. Sau droguri. Şi acum fumează fericită pe cine ştie ce saltea jegoasă, undeva la dracu-n praznic, cât mai departe de casa maică-sii.

— Nu întotdeauna se întâmplă aşa, Ralph. Trebuie să…

— Ştiu. Trebuie să cred.

— Da.

Se aşternu tăcerea în lumea dintre ei. Apoi:

— Ralph?

El o aşteptă să continue.

— Chestiile… chestiile alea care au ieşit din el… nu ne-au atins pe niciunul. Ştii asta, da?

— Ştiu, răspunse Ralph. Cred că visele mele au mai degrabă legătură cu un pepene galben pe care l-am tăiat în copilărie. Şi cu ce era în interiorul lui. Ţi-am povestit, da?

— Da.

Îi simţea zâmbetul în glas şi zâmbi şi el, de parcă s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere.

— Normal că ţi-am povestit. Probabil de mai multe ori. Am câteodată impresia că o iau razna.

— Ba deloc. O să te sun şi eu după ce visez că s-a ascuns în şifonierul meu şi şi-a luat înfăţişarea lui Brady Hartsfield. Şi atunci tu o să fii cel care zice că a dormit bine.

Ralph ştia că aşa va fi, pentru că se mai întâmplase o dată.

— Ce simţi tu… ce simt eu… e *normal.* Realitatea nu este decât o gheaţă foarte subţire, dar majoritatea oamenilor patinează pe ea toată viaţa şi nu se crapă niciodată sub ei. Sub noi s-a crăpat şi am

căzut prin ea, dar ne-am ajutat reciproc şi am reuşit să ieşim. Şi încă ne ajutăm între noi.

Tu mă ajuţi mai mult, o contrazise Ralph în gând. *Poate ai problemele tale, Holly, dar te descurci mai bine decât mine în situaţii din astea. Mult mai bine.*

— Totul este în regulă cu tine? o întrebă el. Pe bune?

— Da. Pe bune. Şi o să fie în regulă şi cu tine.

— Am înţeles. Să mă suni dacă auzi cum ţi se crapă gheaţa sub tălpi.

— Bineînţeles, răspunse ea. La fel şi tu. Aşa vom reuşi să mergem mai departe.

Jeannie strigă din bucătărie:

— Micul dejun peste zece minute, scumpule!

— Trebuie să închid, spuse Ralph. Îţi mulţumesc pentru că îmi eşti alături.

— Cu plăcere, răspunse ea. Ai grijă de tine. Se vor termina şi visele astea. Trebuie doar să ai răbdare.

— Bine.

— La revedere, Ralph!

— La revedere!

Şi adăugă:

— Te iubesc.

Însă abia după ce închisese telefonul. Aşa făcea mereu, ştiind că dacă ea l-ar fi auzit, s-ar fi simţit jenată şi nu ar fi ştiut ce să spună. Intră în baie să se bărbierească. Firele albe ale vârstei mijlocii îi apăruseră pe obrajii acoperiţi cu spumă de ras. Însă chipul tot al lui era, chipul pe care îl cunoşteau şi îl iubeau soţia şi fiul lui. Şi al lui va rămâne pentru totdeauna. Iar ăsta era un lucru bun.

Un lucru minunat.

NOTA AUTORULUI

În primul rând, trebuie să le mulţumesc lui Russ Dorr, excelentul meu sprijin în ale documentării, şi echipei formate din tată şi fiu – Warren şi Daniel Silver, care m-au ajutat cu toate aspectele de natură legală din cartea aceasta. Sunt extrem de competenţi, deoarece Warren a lucrat întreaga viaţă ca avocat în statul Maine, iar fiul său a avut o carieră strălucită ca procuror în New York. Îi mulţumesc lui Chris Lotts, care mi-a povestit cum stă treaba cu *El Cuco* şi cu *las luchadoras*. Îi mulţumesc fiicei mele, Naomi, care a căutat cartea pentru copii despre *„el cucuy”*. Le mulţumesc lui Nan Graham, Susan Moldow şi Roz Lippel, de la Editura Scribner. Îi mulţumesc Philippei Monaghan, de la Editura britanică Hodder&Stoughton. Îi mulţumesc lui Katherine „Katie” Monaghan, care a citit prima sută de pagini în avion, în timp ce eram într-un turneu de promovare, şi nu mai era în stare să lase cartea din mână când am aterizat. Nu cred că există vreun scriitor care să fi auzit cuvinte mai frumoase decât ale ei.

Îi mulţumesc soţiei mele, aşa cum fac întotdeauna. Te iubesc, Tabitha.

În încheiere, vreau să spun ceva despre locul unde se desfăşoară cea mai mare parte a acţiunii. Oklahoma este un stat minunat, cu oameni minunaţi, pe care m-am bucurat să îi cunosc. Unii dintre aceşti oameni minunaţi vor spune că am înţeles greşit multe lucruri care ţin de viaţa lor şi probabil că ar avea dreptate. Trebuie să trăieşti mulţi ani într-un loc anume până să ajungi să surprinzi foarte corect atmosfera lui. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. În celelalte privinţe, vă rog să mă iertaţi. Flint City şi Cap City sunt, evident, două oraşe fictive.

STEPHEN KING

VIRTUAL
VP
PROJECT

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller
virtual project
HBO În curs de ecranizare pe HBO, cu actorul Ben Mendelsohn!
Cadavrul unui băiețel de 11 ani e găsit într-un parc. Martorii oculari și probele îl indică, fără urmă de îndoială, drept autorul crimei pe unul dintre cei mai îndrăgiți cetățeni ai orașului Flint. Terry Maitland este antrenor de baseball, profesor de engleză, soț și tată a două fete. Detectivul Ralph Anderson îl arestează imediat, iar cazul pare rezolvat.
Însă apar detalii noi, care cresc suspansul și tensiunea în întreaga comunitate. Terry Maitland pare un tip drăguț, dar dacă asta e numai o mască? Răspunsurile vor șoca cititorii, oricât de obișnuiți ar fi deja cu poveștile tulburătoare imaginate de maestrul Stephen King.
„Vânătoarea unui criminal ia întorsături neașteptate. King folosește impecabil cunoștințe de criminalistică pentru a spune o poveste verosimilă, dar în care ororile sunt și mai accentuate."
Publishers Weekly
„Sunt multe umbre de supranatural în romanul lui King, dar cele mai tulburătoare, cele care te vor împiedica să lași cartea din mână sunt dovezile că natura umană este monstruoasă."
USA Today
ARMADA powered by NEMIRA
e-BOOK DISPONIBIL NEMIRA.RO
ISBN 978-606-43-0631-9
9 786064 306319

{1} În orig. „Five-O”, expresie preluată în limbajul stradal din serialul „Hawaii Five-O”, prin care se anunţă prezenţa poliţiei (n. tr.).

{2} ONG care încurajează practicarea fotbalului în rândul tinerilor între 5 şi 16 ani (n. tr).

{3} Old Faithful – gheizer din Parcul Naţional Yellowstone (n. tr.).

{4} Localitate din statul Oklahoma (n. tr.).

{5} *Little Rascals* (n. tr.).

{6} Joc de cuvinte în lb. engleză: *willowy* – „mlădios”, *willow* – „salcie” (n. tr.).

{7} YMCA – Young Men’s Christian Association – Asociaţia Tinerilor Creştini (n. tr.).

{8} Amtrak – companie de cale ferată pentru transportul de pasageri (n. tr.).

{9} Charles Lindbergh (1902-1974) – pilot american, de origine suedeză, care a efectuat primul zbor transatlantic fără escală în 1927. Copilul lui, în vârstă de doar douăzeci de luni, a fost răpit şi ucis în 1932. Făptaşul sau făptaşii nu au fost descoperiţi niciodată (n. tr.).

{10} În orig. Hells Angels, Devils Disciples – bande de motociclişti (n. tr.).

{11} OJ Simpson – jucător în Liga Naţională de Fotbal, acuzat de dublă crimă în 1994 (n. tr.).

{12} În orig. „If the glove doesn’t fit, you must acquit” („Dacă mănuşa nu-i vine, trebuie să-l achitaţi”) – aluzie la o mănuşă plină de sânge, găsită la locul crimei (n. tr.).

{13} Localitate din nord-estul statului Oklahoma (n. tr.).

{14} „To Kill a Mockingbird” – roman de Harper Lee, apărut în 1960; „Slaughterhouse Five” – roman de Kurt Vonnegut, apărut în 1969 (n. tr.).

{15} „Frate” în lb. sp. în orig. (n. red.).

{16} DOC – Department of Corrections (lb. engl.) – instituţie din SUA, corespondentă a Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor (n. tr.).

{17} „Ce se întâmplă atunci când o forţă de neoprit întâlneşte un obiect inamovibil?” – întrebare pusă de Ultrasphinx lui Superman (n. tr.).

{18} A treia duminică din luna iunie (n. tr.).

{19} Nume de origine olandeză, Spuytenkill înseamnă în realitate „Vârtejul Diavolului” (n. tr.).

{20} În orig. „Get off my ass and knock on doors” – motto al detectivului Harry Bosch, personaj din romanele lui Michael Connelly (n. tr.).

[21] Brioni – designer italian de costume bărbăteşti (n. tr.).

[22] Perspex – plastic acrilic transparent, rezistent la impact (n. tr.).

[23] Sarah Palin – fostă guvernatoare a statului Alaska (n. tr.).

[24] Administraţia Penitenciarelor din Districtul Flint (n. tr.).

[25] MSNBC – reţea de televiziune, înfiinţată prin colaborarea dintre Microsoft şi NBC Universal (n. tr.).

[26] Joc de cuvinte în lb. engleză – „wretched" (tiran, dictator) se pronunţă la fel ca Ratched (numele asistentei din romanul „Zbor deasupra unui cuib de cuci" de Ken Kesey (n. tr.).

[27] Okie City – Oklahoma City, capitala statului cu acelaşi nume (n. tr.).

[28] Joc de cuvinte în lb. engl. – „Fate" – titlul unei reviste despre fenomene paranormale (n. tr.).

[29] Jimmy Hoffa – lider sindical, dispărut fără urmă în 1975 (n. tr.).

[30] Corabie uşoară, cu două catarge, găsită în 1872 plutind în derivă lângă Strâmtoarea Gibraltar, fără niciun om la bord (n. tr.).

[31] „The Good Doctor" (n. tr.).

[32] „The Cask of Amontillado" – „O balercă de amontillado", publicată în revista „Epoca literară", 1896, în traducerea lui I.L. Caragiale (n. tr.).

[33] Sigmund Freud (n. tr.).

[34] *Ese* – formă de adresare în lb. spaniolă: „nene", „dom'ne", „amice" (n. tr.).

[35] John Ford (1894-1973) – regizor american de film (n. tr.).

[36] Album al formaţiei Beatles, apărut în 1964 (n. tr.).

[37] „Spune-mi de ce" (n. tr.).

[38] Clint Black – cântăreţ şi compozitor de muzică country (n. tr.).

[39] „House of the Rising Sun", 1964 (n. tr.).

[40] The Rockettes – trupă celebră de dansatoare (n. tr.).

[41] John Holmes (1944-1988) – actor american de filme porno (n. tr.).

[42] „Pustnic" – în lb. sp. în orig. (n. tr.).

[43] „Tont", „bătut în cap" – în lb. sp. în orig. (n. tr.).

[44] Jeffrey Dahmer (1960-1994), supranumit „Canibalul din Milwaukee", violator şi criminal în serie, cu tendinţe de necrofilie şi canibalism (n. tr.).

[45] Vezi *Ce-am găsit al meu să fie,* volumul al doilea din Seria „Bill Hodges" (n. tr.).

{46} Vezi *Mr. Mercedes, Ce-am găsit al meu să fie* şi *Mort la datorie* (n. tr.).

{47} Vezi *Ce-am găsit al meu să fie* (n. tr.).

{48} Blarney Stone – piatra din zidurile Castelului Blarney, din apropiere de oraşul Cork, Irlanda. Legenda spune că cine o sărută capătă harul vorbirii elocvente (n. tr.).

{49} Serial de comedie, a cărui acţiune se desfăşoară în Harlem (n. tr.).

{50} Vezi *Mort la datorie* (n. tr.).

{51} Spital militar din districtul Columbia (n. tr.).

{52} Cremă pentru infecţii vaginale (n. tr.).

{53} Personaje negative din filmele de groază „Vineri 13", „Coşmar pe Elm Street" şi „Halloween" (n. tr.).

{54} Uri Geller – iluzionist izraelian (n. tr.).

{55} „Iubiţica" în lb. engl. în orig. (n. tr.).

{56} Joc de cuvinte în lb. engl.: *grave* – „mormânt"; Graves – nume propriu (n. tr.).

{57} Unul dintre amendamentele Constituţiei SUA, votate în 1791, care spune că „nu va fi îngrădit dreptul cetăţenilor de a deţine şi folosi arme" (n. tr.).

{58} The Good Wife – serial despre sistemul juridic american (n. tr.).

{59} Vezi *Ce-am găsit al meu să fie* (n. tr.).

{60} Vezi *Mr. Mercedes* (n. tr.).

{61} *Luptătoarea Rosita şi prietenele ei se întâlnesc cu El Cuco* (n. tr.).

{62} „Micuţă" în lb. sp. în orig. (n. tr.).

{63} Femeie din părinţi de două rase diferite, alb şi indian din America, în lb. sp. în orig. (n. tr.).

{64} Robert Frost, *Stopping by Woods on a Snowy Evening* (n. tr.).

{65} Vezi întreaga serie „Bill Hodges" (n. tr.).

{66} Citat incomplet – „Hamlet", actul I, scena V (n. tr.).

{67} Pachebot britanic, scufundat în 1915 de un submarin german, la doar câţiva metri de coasta Irlandei şi la şase zile după plecarea din New York cu destinaţia Liverpool; la bord se aflau 1959 de persoane, dintre care au fost salvate mai puţin de 300; această tragedie a grăbit intrarea SUA în Primul Război Mondial (n. tr.).

{68} „Procesiunea morţilor" în lb. sp. în orig. (n. tr.).

{69} Alt nume al lui El Cuco (n. tr.).

{70} Chris Kyle – subofiţer SEAL, cel mai eficient lunetist din toată istoria militară a Statelor Unite (n. tr.).

{71} „Drăguţă luptătoare!”, în lb. sp. în orig. (n. red.).

{72} Nashville - supranumit „Oraşul unde s-a născut muzica country” (n. tr.).

{73} Replică celebră din filmul „E.T.”, 1982 (n. tr.).

{74} Bela Lugosi – actor american, născut la Lugoj, care a interpretat rolul Contelui Dracula în filmul din 1931 (n. tr.).

{75} Sedativ, recomandat pentru tratamentul de scurtă durată al insomniei (n. tr.).

{76} Se află în Cawker City, Kansas (n. tr.).

{77} *Ka* – „destin”, „soartă”; vezi seria „Turnul întunecat” (n. tr.).

{78} „Sigur că nu” în lb. sp. în orig. (n. tr.).

{79} Personaj negativ din *Vrăjitorul din Oz* (n. tr.).

{80} Prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

CUPRINS

ARESTAREA - 14 IULIE -
1
2
3
4
5
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
PARERI DE RAU - 14 IULIE-15 IULIE -
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14

15
16
17
18
19
20
PUNEREA SUB ACUZARE - 16 IULIE -
1
2
3
4
NISTE URME DE PASI SI UN PEPENE GALBEN - 18-20 IULIE -
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
SPAIMA - 21 IULIE-22 IULIE -
1
2
3
4
5
6

7
8
HOLLY - 22 IULIE-24 IULIE -
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
VIZITE - 25 IULIE -
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
NU STIE STÂNGA CE FACE DREAPTA - 25 IULIE -
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

13
14
15
16
17
UNIVERSUL NU ARE SFÂRSIT - 26 IULIE -
1
2
3
4
5
6
7
BIENVENIDOS A TEJAS! - 26 IULIE -
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
GROTA MARYSVILLE - 27 IULIE -
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10

11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
FLINT CITY - MAI TÂRZIU -
1
2
3
4
5
6
7
8
NOTA AUTORULUI

Table of Contents

ARESTAREA - 14 IULIE - 6
1 7
2 8
3 11
4 16
5 19
7 30
8 34
9 37
10 40
11 41
12 45
13 47
14 50
15 54
16 62
17 66
18 74
19 77
20 85
21 88
22 105
23 107
PARERI DE RAU - 14 IULIE-15 IULIE - 109
1 110
2 117
3 121
4 126
5 133
6 136
7 139

8 141
9 147
10 149
11 154
12 160
13 162
14 165
15 171
16 177
17 179
18 181
19 187
20 191
PUNEREA SUB ACUZARE - 16 IULIE - 196
1 197
2 202
3 205
4 215
NISTE URME DE PASI SI UN PEPENE GALBEN - 18-20 IULIE - 218
1 219
2 221
3 229
4 232
5 236
6 239
7 243
8 249
9 255
10 260
11 263
12 265
13 267
14 271

15 274
16 275
17 280
18 282
19 290
20 293
21 295
SPAIMA - 21 IULIE-22 IULIE - 299
1 300
2 309
3 311
4 316
5 318
6 322
7 325
8 329
HOLLY - 22 IULIE-24 IULIE - 334
1 335
2 339
3 343
4 345
5 347
6 350
7 354
8 356
9 363
10 367
11 370
VIZITE - 25 IULIE - 371
1 372
2 376
3 380
4 383
5 384

6 391
7 393
8 395
9 397
10 401
11 403
12 408
NU STIE STÂNGA CE FACE DREAPTA - 25 IULIE - 410
1 411
2 416
3 418
4 419
5 422
6 432
7 438
8 441
9 444
10 446
11 452
12 465
13 467
14 469
15 470
16 473
17 475
UNIVERSUL NU ARE SFÂRSIT - 26 IULIE - 477
1 478
2 480
3 484
4 487
5 490
6 492
7 495
BIENVENIDOS A TEJAS! - 26 IULIE - 499

1 500
2 504
3 507
4 511
5 512
6 515
7 520
8 521
9 527
10 532
11 539
12 542
13 544
14 545
15 552
16 556
GROTA MARYSVILLE - 27 IULIE - 559
1 560
2 564
3 566
4 568
5 569
6 571
7 572
8 574
9 575
10 577
11 579
12 580
13 583
14 585
15 590
16 592
17 596

18 597
19 599
20 603
21 606
22 619
23 622
24 625
25 629
26 631
27 634
FLINT CITY - MAI TÂRZIU - 637
1 638
2 640
3 642
4 646
5 650
6 652
7 653
8 654
NOTA AUTORULUI 657